DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

GİRİŞ

Yorgunlukların en tatlısıydı bir canın yarasını sarmak. Bu yarayı sarmak için saatleri hatta gerekirse bir ömrü harcamak. Hele ki o can iki avucunuza ancak sığabilecek bir kedi ise... Masum ve savunmasız...

Kedi, küçük patisini sıkıştırdığı yerde acı acı miyavlarken onu bulup buraya getiren hayvanseverlere içimden bir kez daha teşekkür ettim. Onlar sayesinde miniğin patisi bir amputasyondan kurtulmuş ve tedavi edilmişti. İnsanın ruhunun bir parçası hayvan sevgisini tadana kadar uyanmaz sözünün doğruluğunu gittikçe daha iyi anlıyordum.

Düşüncelerime dalmışken staj yaptığım Hayvan Hastanesi'nde asistanı olduğum Veteriner Hekim Ulaş Taşıyan panikle masama geldi.

"Balın hadi bırak telefonunu da ameliyathaneye gel." Bu yaz pek çok ameliyata girip tecrübe kazanmıştım ama Ulaş abinin telaşına bakılırsa gireceğim ameliyat bambaşka bir tecrübe olacaktı benim için.

"Ulaş abi ne oldu? Yine arabanın çarpıp bıraktığı bir köpek mi?" Peşinden telaşla ilerlerken merakıma da engel olamıyordum.

"Yok bu seferki köpek veya kedi değil Balın. Bu seferki Porsuk, Bal Porsuğu. Avcılar, hayvanat bahçesinden kaçan porsuğu vurmuşlar. Meslek hayatındaki en nadir durumlardan birini yaşamaya hazır ol." Adımlarımı hızlandırırken avcıların yedi sülalesine kadar da saygıyla anıyordum.

Ameliyathaneye girdiğimde pofuduk sevimli bir hayvan görmeyi hayal ederken çirkin ötesi yaratığı görmemle donup kaldım. Üç kişinin zor tutup zarar vermeden bağladıkları porsuk hırsla kıpırdanıyordu. Kurtulmak istiyor, başaramayınca [illegible] bu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

olup olmadığı konusunda tereddüde düşmeden yapamadım.

Siyah kürklü, çirkin ve korkutucu hayvana bakarken onun garip bir şekilde sevimli göründüğünü de fark ettim. Porsuğun siyah kürküne ek olarak başından kuyruğuna kadar uzanan kısım gümüş rengiydi. İlk kez gördüğüm hayvana yaklaşmak için kendimi cesaretlendirip bir iki adım atmıştım ki hastaneyi inleten kükreme sesiyle beraber geriye kaçtım. Bu, işittiğim en yüksek tondaki hayvan sesiydi. Sallanan çene hareketleri durmaksızın devam ederken kırık beyaz renkteki sivri dişlerini gördüm.

"Balın duvar kenarına sinmiş ne yapıyorsun? Ameliyat için gerekenleri hazırla ve hemen buraya gel."

"Bence bu bizi yer, bunun hiçbir şeyi yok. Sağlığı gayet yerinde, hadi onu doğaya salalım."

"Balın, hadi!"

Porsuğun X-Men'deki Wolverine'i andıran pençelerine baktım. Korkumu yok sayarak hızla gerekli malzemeleri hazırladım. Bu sırada çılgın Bal Porsuğu hâlâ debeleniyor, ona dokunmamamız için elinden geleni yapıyordu. Ameliyat için porsuğun uyutulması gerekiyordu fakat bu şartlar altında Ulaş abi ve arkadaşlarının iğne vurabileceklerine emin değildim. Evet, onlar konusunda emin değildim, çünkü ben zaten bu hayvana iğne yapamazdım.

"Ulaş abi iğneyi hazırladım ben ama vurabileceğimi sanmıyorum. Sen... Sen yaparsın değil mi iğneyi?"

"Aslında iğne yapıldı ama işe yaramadı ki. Etkisini göstermesine kadar beklememiz lazım."

"Fil uyutan iğneden vuruldu ama uyumadı, öyle mi? Tamam buraya kadar ben hayvan doktoruyum, canavar doktoru değilim."

Suratıma boncuk gözlerini diken tipsiz yaratığı hâlâ sevimli bulabilen şuursuz tarafıma hayret ediyordum.

"Zaten senin bizi yiyeceğinden şüpheleniyordum bal porsuğu, hiç bakma bana öyle." Narkoz etkisini nihayet gösterdi ve Porsuğun boncuk gözleri yavaşça kapandı.

"Sonunda uyudu manyağın oğlu hayvan ya. Zaten kendini vuran avcıyı da ağır yaralamış." Benim gibi stajyer hekim olan Onur'un kızarmış suratına, alnındaki ter damlalarına ve sıkıntılı sesine bakılacak olursa onun da benden farkı yoktu.

Bu vahşi hayvana zarar veren insanoğluydu ve doğadaki en vahşi yaratığın kendi türüm olduğunu hatırlayınca bu küçük canavara şefkatle baktım.

"Başlıyoruz arkadaşlar. Balın, neşter."

"İç organları ne haldedir kim bilir. Kurşunun bıraktığı hasar çok büyük olmalı." Ulaş abinin birden gülmeye başlamasıyla hepimiz şaşkınlıkla ona baktık. Onu bu kadar içten güldüren neydi çözemiyordum.

"Bu hayvanın derisinin kalın olduğunu biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum. Kurşunlar saçma, derisinden ilerleyememiş bile. Yani iç organlar için endişelenmene gerek yok Balın." Duyduklarımla hayranlık dolu bakışlarımı Bal Porsuğunun çirkin suratına çevirdim ve fısıldadım.

"Sen nasıl bir şeysin böyle?"

***

Ameliyat başarılı geçmişti ve dinlenme fırsatı bulmuştum. Ben de fırsattan istifade hakkında hiçbir şey bilmediğim Bal Porsuğu ile ilgili internette bilgi kovalamaya karar vermiştim. Okuduğum birkaç makaleden sonra bu hayvan hakkında daha da meraklanıp bir siteye daha giriş yaptım.

'Balı gerçekten çok seven bu hayvanın ismi buradan geliyor. Tek bir iğnesiyle deveyi öldürebilen arıların kovanına girip ballarını yiyen bal porsuğunun kalın derisi bu arıların saldırısından korunmasını sağlamaktadır.'

"Bak bak sen. Demek tatlı krizi geliyorsa duramıyor hayvan. Aklımda duracağına midemde dursun diyenlerden, bravo valla." Sayfada aşağıya indikçe yeni bilgiler görüyordum.

"Yavru bir fili zehriyle öldüren bir kobrayla kavga etmekten çekinmez. Kobranın zehriyle bir süre baygın kalan bal porsuğu ayıldıktan sonra kobrayı yer."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ay tövbe Allah'ıma çok tövbe. Ben bu yaratıkla aynı odadaydım 3 saat önce. Resmen kobrayı dürüm yapıp yemiş psikopat hayvan."

Okuduğum her bilgide iyice emin olmuştum ki hayvanlar âleminin kralı da psikopatı da manyağı da buydu. Yüzebiliyor, koşabiliyor, zıplayabiliyordu. Aslana bile atar yapıyordu. Geri vites ne bilmeyen bu arıza hayvan canlı cansız her şeyle kavga ediyordu, her şeye saldırıyordu.

'Bal Porsuğu asosyal ve tek tabanca bir hayvandır. Yalnızca çiftleşme zamanı karşı cinsle bir araya gelir ve işi bittikten sonra da gider. Vahşi hayvanlar sürü halinde yaşamayı tercih etmişken o yalnız yaşamayı tercih etmiştir.'

"E yok artık. Tek gecelik ilişki yaşayıp bırakıyor resmen hayvan oğlu hayvan. Senden baba falan olmaz duygusuz çirkin yaratık."

"Guiness Rekorlar Kitabı'nda" en korkusuz hayvan olarak yer alır.'

Okuduğum bilgiye bir 'vay' demeden edemedim. Hayvanda korku hormonu yoktu. Bir tek Allah'tan korkuyordu.

"Senin âleminde o kadar aslan, fil, timsah var ama en korkusuzu sensin demek. Koca yürekli yiğit bal porsuğu."

'Yolculuk yapmayı çok sever ve tek başına günde 100 kilometreye yakın yol yürüyerek karşısına çıkanları öldürür ve yer.'

"Ya sen hayvan mısın canavar mısın? Evladım olsa gece kapıyı kilitler öyle yatarım. Canı sıkıldıkça ya sevişiyor ya yemek yiyor."

Tutulan boynumu esnetmek için hareket ettirirken Bal Porsuğu'yla ilgili öğrendiklerime sınıtıyordum. Bu saate kadar çoktan uyanması gereken porsuğu görme isteğiyle dolup taştım. Onur'un dediği gibi tam bir 'manyağın oğlu' idi.

Odasına onu artık daha iyi tanımanın verdiği korkuyla yürüdüm. Korkudan titreyen dizlerimle kapıyı açtığımda Golden cins bir köpek görmeyi beklemiyordum. Acaba bu manyak hastaneden kaçıp yemek yemeye mi gitmişti?'

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Burada Bal Porsuğu denen bir canavar yatıyordu Emel, nerede o?"

"Hayvanat bahçesi müdürlüğünden gelip götürdüler onu. Tedavisine oradaki hastanede devam edilecekmiş. Zaten pek bir sorun yoktu gibi göründü bana da."

Demek gitmişti küçük canavarım. Neyse ki iyi göründüğünü öğrenebildim. Çirkin suratındaki boncuk gözlerini hatırlayınca sırıtmadan yapamadım. Miden hiç boş kalmasın koca yürekli korkusuz Bal Porsuğu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ BÖLÜM

Dudağımda mutlulukla el ele tutuşan buruk bir tebessüm ile sonun başlangıcında sağlam adımlarla duruyordum. Hayvanlarla geçirdiğim güzel bir yaz tatilini geride bırakmak şu an beni üzmüyordu. Öğrencilik hayatımın son sonbaharı, son Eylül ayıydı bu... Ve âşık olduğum okulda taparcasına sevdiğim bölümümde anılarıma anı katarken geleceğime de umut biriktirecektim. İstanbul Üniversitesi Veterinerlik Fakültesi 5. sınıf öğrencisi Balın Meşeli son senesinin ilk dönemine adımlarını atıyordu.

Heyecanlıydım, hem de çok heyecanlıydım. Heyecanını kaybedenler yeni bir şey aramazlar ve yeni bir şey de bulamazlardı. Ben ise her sabah kalktığımda içimdeki heyecanla hayatın yakasına yapışıp bana yeni bir şeyler vermesini sağlardım. Bugün de böyleydi. Yeni yüzler görmeyi umuyordum, yeni insanlar, yeni arkadaşlar... Kampüsteki tatlı telaşı ve kalabalığı görmek beni gülümsetti. Heyecan kampüsteydi!

Fakülteme gitmeden önce kampüsün merkezindeki öğrenci lokaline uğramam gerekiyordu. Sağlığıma dikkat etmem, günlük iki litre su içmem elzemdi. Pembe suluğumu ararken büyük siyah çantanın içinde kaybolmak üzereydim.

Evet, ben üniversitede bile suluk kullanan o kızdım. Hem kendi sağlığımı hem de çevreyi düşünüyordum. Ayrıca suluğu aksesuar olarak da kullanıyordum. Ve fotoğraflarda da çok güzel çıkıyordu. Nihayet suluğumu bulup kafamı çantamdan kaldırdım. Kaldırmamla otoparkta tozu dumana katan bir insan evladının görüntüsüne kilitlendim. Aslında bu varlık insan mıydı emin değildim. O insansa ben neydim? Biz neydik? Bu başka, çok başka bir şeydi.

"Yakışıklılık, Kaslar, Motor, Çekicilik, Sıkı kalçalar, Boy, Pos..." Pos neydi bilmiyordum ama kesin bu adamda o da vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Efsane bir Harley Davidson motorun üstünde kaskını çıkartmış Allah'ın lütfu, şaheseri, sanat eseri bir yaradılış destanı duruyordu.

Dağınık siyah saçlarının çevrelediği yakışıklı yüzünü bu uzaklıktan bile görebildiğim gece mavisi gözleri tamamlıyordu. Gördüğüm en tarz erkek hatta en tarz insandı ve bu cümleyi Instagram'da iki yüz elli bin takipçisi olan Stil Blogger'ı Balın Meşeli olarak söylüyordum. Instagram üzerindeki paylaşımlarım ülke genelinde hatırı sayılır bir üne kavuşmamı sağlarken tanıtımı yapılacak ürün ve kıyafetlerin de aranan yüzü olmamı beraberinde getirmişti.

Markalarla yaptığım iş birliği anlaşmaları sayesinde hobi olarak girdiğim bu mecra neredeyse ikinci bir iş haline gelmişti. Bu sayede okurken bir yandan da kendi paramı kazanmaya başlamıştım. Fakat konumuz bu değildi. Konumuz karşımda beyaz tişörtünün üstüne giydiği siyah motorcu ceketi ve koyu kolunu tamamlayan siyah botları ile arz-ı endam eden heykeldi. Sadece heykel kelimesi onun vahdet-i vücudunu tanımlayabilirdi.

'Balın hemen kendine gel ve karşındaki bu şaheserin dikkatini çekmeye çalış. Hadi kızım yapabilirsin bunu!' Kendimi cesaretlendirerek kumral saçlarımı havalandırdım ve sabahki parfüm banyosu için kendime teşekkür ettim. Üzerimde siyah beyaz desenli detaylara sahip bir tulum onun altında da siyah bantlı topuklu ayakkabılarım vardı. Ne şanslıydım ki bugün her zaman olduğumdan daha da muhteşem görünüyordum.

Hiç vakit kaybetmeden motorundan ayrılan şaheserin arkasından koşmaya başladım. Romantik çarpışma ve savrulan kitaplar ilk tanışma için harika bir fikir olsa da lanet olsun ki elimde bir tane bile kitap yoktu. Son çare olarak tatlı pembe suluğumu bu heykel için feda edecektim.

"Hoşça kal pembiş..."

"Merhaba heykel."

Yanına yaklaştığımda burnuma dolan kokusuyla başım döndü. Sanırım numaradan planladığım çarpışma bayılmamla ciddiyet kazanacaktı. Numaradan çarptığım güçlü ve

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

sert bedenle kendimi düşmemek için heykelin ceketine tutunurken buldum. Sanırım omzumda ufak bir doku zedelenmesi yaratmıştım.

Şaheserin güçlü kolları beni yere düşmekten son anda kurtardı. Hayranlıkla incelediğim yüzü çatılan kaşlarıyla oldukça sert duruyordu. Ve kesinlikle yakından daha da yakışıklıydı.

Bu anımızı taçlandırması için beklediğim "İyi misin güzelim?" ya da "Bir yerinize bir şey olmadı ya hanımefendi?" gibi cümlelerdi. Sanırım fazla romantik kitaplar okuyan bir aptaldım. Hayaller aleminden gerçek hayata geçme zamanıydı.

"Senin yaşam telaşını sikeyim!" Duyduklarımla ağzım şaşkınla açıldı ve donup kaldım.

"Önüne baksana lan!" Karşımdaki öfkeli adam, küfürleri ve yıktığı hayallerim her daim gülümseyen beni sinirlendirmeyi başarmıştı.

"Lan mı? Benim nerem 'lan' be!" İstemeyerek ayrıldığım kolları ve bu konuşma tuhaf hissettiriyordu. Bir yandan kızasım bir yandan da gülesim vardı. Bunlar ilk tanışmamız için hayal ettiğim son ifadeler bile değildi. Neydi bu böyle?

"Çemkirmesene şu cırtlak sesinle... Jet lag diye bir şey var." Bir sinir harbine doğru sürükleniyordum şu an. Hem jet lag ne alakaydı şimdi? Acaba bu heykel yurtdışından gelmiş olabilir miydi?

"Sen hangi dağın ayısısın?" Sorumu bu dağ ayısı fazlasıyla hak etmişti. Ama neden bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı ki?

"Neden ziyarete mi gelmek istiyorsun dağa?"

"Edepsiz!" Beni hiç takmadan ve ardında inatçı bir Balın Meşeli bıraktığının farkında olmadan yürüyüp gitti. Bu dağ ayısı heykelin benden şu andan itibaren çekeceği vardı. Başlarımı ondan ayırıp yere çevirdiğimde parçalanmış pembe sulugumu yerde can çekişir vaziyette buldum.

"Üzgünüm pembiş. Bu ayı için seni feda ettim ama görmedin mi insanüstü yakışıklılığı vardı adamın."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi – https://rantey.org

Ne yazık ki edepsiz bir dağ ayısıydı.

•••

Küçük bir kız çocuğuyken en büyük hayalim masal kitaplarından tanıyıp âşık olduğum yakışıklı, cesur, romantik prensimi bulup onunla sonsuza kadar mutlu yaşayıp gökten üç elma düşürmekti. Nefes aldığım 23 sene boyunca da bu hayalimi bir kez olsun terk etmemiştim. Yıllardır beklediğim beyaz atlı prensim bu sabah siyah bir motor üzerinde sonunda karşıma çıkmıştı işte. Evleneceğim adam o'ydu. Önümdeki tek pürüz ise onun bu evlilikten haberinin olmamasıydı.

İlk günün öğle arasına sonunda gelebilmişken merkezi yemekhaneye ilerliyordum. Bir yandan da sabahtan beri aklımdan çıkmayan heykeli düşünüyordum. Ayıydı ama ben onu ayıcık yapıp gece sarılarak uyumayı kafama şimdiden koymuştum. Emindim ki başyapıt, ustalık eseri, torpilli kul olan müstakbel sevgilim şu an her neredeyse etrafındaki kızların istisnasız hepsinin dibini düşürmekle meşguldü. Sadece bir kez karşılaştığım biri için içimde tarifsiz bir kıskançlık ateşi harlanıyordu. Demek ki ilk görüşte aşk vardı ve aşkın gözü de kördü.

Yemekhaneye vardığımda önce otomata ilerledim. Kendime gelebilmem ve kafamı toparlayabilmem için soğuk bir kahve içmeliydim. Bütün talimatları uygulamama ve bozuk paralarımı fazlasıyla vermeme rağmen otomat kahvemi vermiyor, kahvemi vermediği gibi bozuk paralarımı da iade etmiyordu. Şu an gaspçı bir makineyle karşı karşıyaydım.

"Aptal makine kahvemi versene! Hayır, madem kahvemi vermeyeceksin ne diye bozukluklarımı alıyorsun soyguncu musun sen! Bak hâlâ boş boş bakıyor versene kahvemi demir yığını! Attırırım seni bu okuldan hırsız!" Makineyle olan ulak tartışmamızla aramıza keyifli olduğu her halinden belli bir ses girdi.

"Seni anlayabildiğinden emin değilim."

İmalı sesin kaynağına bakıp incelemeye başladım. Üç numaraya vurulmuş siyah saçları ve yakışıklı yüz hatlarıyla beyefendi bir duruşu vardı. Sinirli halimi süzerken gülmesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gözlerimi devirmeme sebep oldu.

"Hadi ya ben de diyorum iki saattir neden anlaşamıyoruz." Kollarımı çapraz bağlayıp huysuzca ona baktım ve gülümsemesinin daha da büyümesini izledim. Sıcak ve samimi bir enerjiye sahip bu adamı terslemek istesem de başaramıyordum. Tatlı kahverengi gözlerinin ve yakışıklı suratının da bunda payı olabilirdi.

"Yardımcı olmamı ister misin?" Sorusuna hodri meydan dercesine otomatı gösterip yer verdim. Otomatı inceleyen birkaç bakıştan sonra makineye iki sert tekme geçirdi.

"Yok artık ben en azından konuşarak halletmeye çalışıyordum. Makineye tekmeyle dalmak nedir ya? Daha ne..." Cümlemi bitiremeden kahvem görüş alanıma girmişti. Demek ki bazı durumlarda kaba kuvvet gerekiyordu. Mesela bu salak makine sadece dayaktan anlıyordu.

"Ya teşekkür ederim. Bir de tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır derler." Kısık ve öfke dolu gözlerle makineye baktım ve yakışıklı gencin kahkahasını tekrar işittim.

"Sen daha demin tatlı dilli mi davranıyordun?" Otomata attığım bakışları ona çevirdiğimde ellerini teslim olurcasına havaya kaldırıp gülümsedi.

"Bu arada ben Murat."

"Ben de Balın. Tekrar teşekkür ederim Murat." Yüzündeki gülümseme daha da genişleyen Murat "Rica ederim. İyi günler." dedi ve üç beş adım atıp birden bana döndü.

"Balın! Bir daha karşılaşacak olursak bana bir kahve borcun olduğunu unutma!"

Gözlerinin içine kadar ulaşan gülümsemesine aynı samimiyetle gülerek "Unutmam." dedim. Murat'taki samimi hava ve sıcak enerji tam kanka olunacak türdendi. Belki de tekrar karşılaşır ve kanka olmak için ilk adımlarımızı atardık. Ya da atmazdık ve bu da hoş bir anı olarak zihnimdeki yerini alırdı.

Yemekhaneye varınca insan seline uğrayan salonda gözlerimi gezdirdim. Bir uçtan bir uca uzanan yemek sırası da bu kalabalığın eşantiyonuydu. Yanımda atıştırmalık bir şeyler

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

getirdiğim için kendimi kutlamalıydım. Gözlerim oturulacak yer ararken birkaç tanıdık simanın gülümsemelerine ve el sallamalarına karşılık verdim.

Gözlerim sonunda bir masada takılı kaldı ve Allah'ın lütfu, şaheseri ve sanat eseri sabahki heykeli görmemle kalp şeklini aldı. Bakışlarım yaratılış destanının üzerinde beğeni dolu turlarına devam ederken kusursuz yüzüne ve huysuz mavi gözlerine kilitlendim. Çocuklarımız acaba bana mı yoksa ona mı benzeyecekti? Kafamdaki baloncukta oluşan mavi gözlü kız ve erkek çocuklarına aşk dolu gözlerle baktım. Kesinlikle babalarına benzemeliydi gelecekteki yavrularım.

Daha demin tanıştığım Murat'ın elindeki iki adet tepsiyle prensimin masasına oturduğunu fark edince kaşlarımı ilgiyle havaya kaldırdım. Şu an sevinç dansı yapmamak için zor duruyor, bu fırsat için evrene teşekkür ediyordum. Kafamın üstündeki baloncuğa tekrar bakıp "Anneniz babanıza gidiyor minnoşlarım." diyerek harekete geçtim. Hızla yürüdüğüm masanın boştaki sandalyelerinden birini çektim ve iki çift şaşkın gözün hapsi altında oturuverdim.

"N'aber Murat? Burada oturmamın bir sakıncası yok değil mi?" Oturduğum andaki şaşkınlığını atan Murat samimi ifadesiyle olumlu anlamda kafasını salladı.

"Ne sakıncası olabilir, tabii ki oturabilirsin." Gözlerim Murat'tan ayrılıp esas amacım dağ ayısı prensi buldu. Kızgın mavilerini kahverengi gözlerime diktiğinde sabahki performansını aratmayan bir cümle daha işittim.

"Geldi yine tipini..." Tamamlamadığı cümlesini duymazlıktan geldim ve Balın Meşeli inadımla gülümsemeye devam ettim. Gelecekteki yavrularım için şimdilik katlanacaktım bunlara.

"Merhaba seninle düzgün bir tanışma fırsatı bulamadık, ben Balın. Senin adın ne?" Dağ ayısı prensim gülümseyerek sorduğum sorudan rahatsız olmuşa benziyordu. Bana 'Çattık.' dercesine baktıktan sonra ilgisini elbasan tava, etli bezelye ve mevsim salatadan oluşan yemeğine verdi. Hızla yemeğine gömülerek tabiri caizse hapır hupur yiyen dağ ayısının bana hatırlattığı kimdi veya neydi çözemiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Onun adı da Ateş. Kusura bakma açken biraz agresif olabiliyor." Murat'ın durumu yumuşatma çabasına gülümsedim. Demek ki Murat, bu yakışıklı dağ ayısını medeniyete kazandıran yakın arkadaş oluyordu.

Murat da yemeğini insan olduğundan şüphe ettiğim varlığa nazaran daha yavaş yemeye başlamıştı. Ben de çantamdan soğuk sandviç ve tavuklu küçük Sezar salatamı çıkarıp açlığımı bastırmaya çalıştım. Bir yandan da bu adam yemek yerken nefes alıyor mu diye düşünmeden edemiyordum. Önündeki tabldotunu bitirirken benim önümdekileri de süzüyor, bu da beni ürkütüyordu.

"E Balın hangi bölümdesin kaçıncı sınıfsın?"

"Veterinerlik okuyorum ben, son sınıfım. Siz ne okuyorsunuz?" Cevabıma Murat memnuniyetle gülümserken Ateş'in alaycı bir tonda sessizce "Baytar." demesine kaşlarımı çattım.

"Biz de makine mühendisliği son sınıfız." Murat'a döndüğümde çatık kaşlarımın yerini dostça bir gülümse aldı. Otomata attığı tekme aklıma gelince verdiği cevabın absürtlüğüne kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

"Ama ben sizi ilk defa görüyorum kampüste." Aslında çok kalabalık bir okulduk fakat bu iki yakışıklıyı özellikle de dağ ayısı heykeli fark etmememin imkânı yoktu.

"Bu çok normal, bizim bu okuldaki ilk dönemimiz zaten. Kanada'dan buraya denklik sayesinde geçiş yaptık. Orada okuyorduk." Durum işte şimdi anlaşılmıştı. Benim normal şartlarda bu insanüstü varlıkları görmemem imkânsızdı. Neden geçiş yaptıklarını soracakken isminin Ateş olduğunu öğrendiğim ateşli prensimin bu sefer de Murat'ın tabldotuna dadandığını fark ettim.

"Abicim ben yemeğimi yiyorum farkındasın değil mi?"

Murat'ın tabldotunu geri almak için yaptığı hamleyi, Ateş somurtuk bir ifadeyle karşıladı. Bu huysuz ve masum tavrı kahkaha atmama sebep olmuştu. Bu adam dağ ayısı gibi davransa da fazlasıyla tatlıydı. Kahkahamla çattığı kaşları ona gülüyor olmama kızdığını da fazlasıyla belli ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Fakat o bence bana zaten hep kızgındı. Neyse ki en büyük aşklar nefretle başlar diye boşuna dememişlerdi. Müstakbel sevgilim bir süreliğine benden nefret edebilirdi. Henüz ısırmadığım soğuk sandviçimin bir zeytin dalı olabileceğini fark etmemle en meleksi yüz ifademi takındım.

"Yemek ister misin?" Bir bana bir de uzattığım sandviçe bakan Ateş kaşlarını daha da çatsa da teklifime hayır demedi ve sandviçi almak için yavaşça uzandı. Galiba son anda geri çekeceğimden korkuyordu. Bunu yapacak olsam elimi de yemeye çalışacağından emindim. Bir anlık da olsa temas eden ellerimizden birbirimize geçen elektrik şaşkınlıkla Ateş'e bakmama sebep oldu. Aynı şaşkınlığı onun yaşadığını görünce yüzünde öfkeden başka bir ifade yaratabilmeme sevindim. Şu an için bu da iyi bir etkileşim sayılırdı, iyi gidiyordum.

Yemek bitince Murat'la telefon numaralarımızı verdik ve kahve için tekrar sözleştik. Yemekhane çıkışına bu ikiliyle yürümem etrafımdaki tanıdık simaların da meraklı gözlerle bize bakmasına sebep oluyordu.

Yemekhaneden çıkıp geniş koridordan bina çıkışına yürürken koridordaki mandallı kapılardan biri hızla açılarak Ateş'e çarpmıştı. Sinirle homurdanan Ateş kapıyı sertçe tekmeledi ve kafa atacakken de Murat tarafından durduruldu. İzlediğim manzara karşısında kahkahalarıma engel olamıyordum. Güldüğüm için bana yine öfkeyle bakan Ateş'in yanına yanaşıp şirince gülümsedim.

"Sen çok komiksin ya ve de sevimli." Söylediklerime anlam veremediği her halinden belliydi. Anlaşılan o ki hangi kaba kelimeyi kullansam diye zihninde eleme yapıyordu. Ya da ben öyle sanıyordum.

"Benimle yatmak mı istiyorsun?" Yok artık!

"Çüş dağ ayısı!"

Hayret ve kızgınlıkla baktığım Ateş söylediğinde 'Acaba şaka mı yapıyor' diye bir umut düşünsem de anlamıştım ki oldukça ciddiydi. "Sana en son dağ ayısıyla ilgili ne dediğimi hatırlıyorsun değil mi?" İlk karşılaşmamızda söylediklerini hatırlayınca içten gelen bir hisle Ateş'in koluna sertçe vurdum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Edepsiz!" Bana keyifle bakan Ateş'e bu vuruşumun sinek ısırığı gibi geldiğine emindim. Beni kızdırdığı halde gece mavisi gözlerine bakarken dünyanın en güzel şeyine bakmanın heyecanını yaşıyordum. Murat araya girme ihtiyacı duyarak Ateş'i benden uzaklaştırdı ve arkadaşının kabalığını telafi etmeye çalıştı.

"Balın Ateş'in kusuruna bakma, o kızlara tek gecelik ilişkilerden farklı anlamlar yüklemediği için dostane yaklaşımları anlayamıyor ve farklı yorumluyor. Bu da böyle işte." Bu tek gecelik ilişkiler kısmı bende tekrar birkaç çağrışıma sebep olsa da içimdeki her an harlanmaya hazır kıskançlık ateşini de tutuşturdu.

"Sorun değil Murat. Sanırım Ateş'in tarzı böyle, yani bu tarz." Murat gözlerindeki endişeyi silip rahatlayarak gülümsedi. Onun dağ ayısı prensimi sürekli idare eden haline üzülmeden yapamadım.

"O zaman en yakın zamanda kahve için haberleşiyoruz." deyip gözlerimi keyifle ikisinin de üstünde gezdirdim. Anlamadığım farklı pırıltılarla bana bakan Ateş sözlerime cevap vermeyip yine sadece somurtmakla yetindi. Kısa süre sonra müstakbel kankim ve müstakbel dağ ayısı sevgilimle yollarımızı ayırdık.

•••

"Petek bugün takacağım çantayı alıp gitmişsin okula! O çanta sponsordan yeni geldi ve ben daha reklamını yapmadım. Farkındasın değil mi?" Uyanık kardeşim Petek yine eşyalarımdan birini aşırmış ve her zamanki gibi en yeni olanlarda karar kılmıştı.

"Ya ablacığım, benim düşünceli güzelim, kardeşine kıyamazsın sen. Bak sadece bugünlük taktım ya, o da sırf arkadaşlarla sinemaya gideceğiz diye. Anıl da geliyor, anlıyorsun beni değil mi? Hem söz yeni gelen ürünlerle kombin fotoğraflarını ben çekeceğim."

İşte bu kız beni nereden vurması gerektiğini çok iyi biliyordu. Fotoğrafların kalitesi ve başarılı çekimler bir Stil Blogger'ı için çok önemliydi. Makinenin kalitesi kadar yetenekli

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://fantez.org

birinin o fotoğrafa yaratıcılığını katması da önemli bir ayrıntıydı. Ve Petek bu işte usta sayılırdı.

"Benim güzel kardeşim eminim ki o çanta sana çok yakışmıştır. Bugünlük güle güle kullan canım kardeşim benim."

İçimden küfürler savursam da kendi çıkarlarım doğrultusunda hareket etmem gerektiğini biliyordum.

"Ya herhalde yakışacak. Ay abla Anıl yanıma geliyor kapatıyorum, şans dile. Dile ki senin gibi kız kurusu olmayayım."

"Petek!" Uyarı dolu seslenişimi takmadığı gibi telefonu da suratıma kapatmıştı. Fakat şu an keyfimi Petek bile bozamazdı çünkü bu sabah Murat'la mühendislik fakültesi kantininde buluşup kahve içmek için sözleşmiştik. Böylece müstakbel sevgilim, eşim, gelecekteki minnoşlarımın babası dağ ayısı prensimi görmek için de fırsat yaratmıştım.

Bugün Ateş'le karşılaşacağımı bildiğim için özel olarak giyinmiştim. Rengârenk çiçek desenli mini bir etek, lacivert kolsuz bir üst ve saks mavisi bir çantayı kombinlemiştim.

Üç adet latte ve dağ ayısı prensim Ateş için macaron kurabiyeler almıştım. Ne de olsa erkeğin kalbine giden yol midesinden geçiyordu. Benimkinin kalbi ise sanırım midesindeydi ve ben de bu doğrultuda hareket ediyordum.

Mühendislik fakültesi kantinine girmemle XX kromozomu azlığından dolayı bütün gözler alışkın olduğum bir şekilde bana döndü. Bu bakışları umursamadan gözlerimi etrafta gezdirdim ve Ateş'in düne nazaran daha keyifli olan yüzünde takılıp kaldım. Murat'la her ne konuşuyorsa onu keyiflendirmişti. Gülen yüzünü hayranlıkla süzerken 'Maşallah' demeden edemedim. Tıpkı dün olduğu gibi hızla ilerlediğim masalarına sandalyeyi çekip otururken en sevimli halimle "Selam nasılsınız gençler?" dedim.

"İyiyiz. Balın hoş geldin." Murat'a gülümseyip masaya iyice yerleştim.

"Hepimize birer kahve ve Ateş'e de özel macaronlar getirdim." Ateş beni gördüğünden beri çattığı kaşlarını yukarı kaldırdı. Alnı kırışınca ne de tatlı olmuştu haylaz. "Sever

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

misin Ateş?" Bir süre yüzüme süzerek baktı ve macaronlara odaklanarak cevapladı.

"Yani sayılır."

"Bayılır Balın. Çok teşekkür ederiz ben de bir tane alırım." Murat'ın cümlesiyle macaron kutusunu hemen ellerimden alan Ateş onları kimseye vermeye niyetli değil gibi duruyordu.

"Abicim kız bana almış sen az ötede dur." Ateş'in tavrına güldüğümde bu sefer çatık kaşlarla değil, daha düz bir ifadeyle bana baktı. İkinci günümüz için bu da güzel bir gelişmeydi.

"Balın dün de bugün de fark ettiğim bir şey var. İnsanlar sana sanki bir ünlüye bakar gibi bakıyorlar. Sebebini cidden merak ediyorum. Yanlış anlama güzel kızsın, tabii ki sana normalde de bakıyorlardır ama... Ama sanki başka bir şeyler var gibi." Murat'ın meraklı ve doğru tespitlerle dolu cümlelerine sırıttım.

"Ünlü gibi olma kısmı doğru tahmin aslında Murat." Bana şaşkınlıkla bakan Murat "Nasıl yani?" derken ilgiyle cevabımı bekliyordu.

"Google ve Instagram üzerinden yaptığım kombin paylaşımlarım ve stil önerilerimle en çok okunan blog yazarlarından biriyim. Instagram üzerinde de iki yüz elli bin kişilik bir takipçi kitlesine sahibim. Bu da beni Türkiye'deki markaların ve reklamları yapılacak ürünlerin tanıtımları için aranan yüz haline getirdi." Açıklamamla şaşkınlığım üzerinden atamayan Murat'a gülümsedim.

"Demek manken özentisi halinin sebebi tam olarak buymuş." Dağ ayısı Ateş'in cümlesine sadece gözlerimi devirdim.

"Onlar benim özentim, emin ol." Verdiğim sinirli tepkiye keyifli bir ifadeyle bakan Ateş tek kaşını kaldırmayı da ihmal etmedi. Kısa sürede bitirdiği macaron kurabiyelerin boş kabına şaşkınlıkla bakarken Ateş'le ilgili çağrışımlar yine beynimdeki yerlerini almaya başlamışlardı. Bu adam bana neyi çağrıştırıyordu bir türlü aklıma getiremiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tam o sırada Ateş'in sandalyesine çarpıp geçen bir genç onun dengesini bozdu ve dün kendisine çarpan kapıya verdiği tepki gibi homurdanmasını sağladı. Bunlar beklediğim tepkiler olsa da aniden kalkıp gencin yakasına yapışması beklediğim bir tepki değildi ne yazık ki.

"Önüne baksana lan!" Ateş'in öfkeli suratına bakan genç de en az benim kadar şaşkın ve korkmuş görünüyordu.

"Abicim bir sakin ol parlama hemen yanlışlıkla oldu." Murat'ın araya girmesiyle bu dağ ayısının çıkaracağı bir sorundan daha kurtulmayı başarmıştık. "Değil mi kardeşim, haklıyım herhalde?" Genç, Murat'ın cümlesini korkuyla başını aşağı yukarı sallayarak onayladı ve Ateş de Murat'ın yoğun ısrarlarıyla çocuğun yakasını bıraktı. Masaya tekrar oturduklarında kendimi hayretler içerisinde konuşmaktan geri alamadım.

"Ya sen açken agresif olmuyor muydun? Şimdi neyin var da sinirlendin bu kadar? Çok anlamsızdı yaptığın."

"İyi de ben şu an açım zaten."

"Yok artık! Daha demin kurabiyelerin hepsini sen yemedin mi?"

"Sana hap kadar kurabiyelerle doymam gerektiğini düşündüren ne?" Pes. Vallahi de billahi de pes. Şaşkınlığımın arasından Murat'ın sesini işitmemle ona döndüm. "Balın Instagram kullanıcı adın ne? Takip edeyim seni."

"Balın Meşeli yaz direkt çıkacak Murat." Kafasını sallayıp telefonuna tekrar gömüldü.

"Balın ne uyduruk isim. Anlamı ne?" Demek ismim ilgisini çekmişti ama aslında utangaç bir adam olduğu için bu şekilde ifade ediyordu. Kıyamam.

"Ya neresi uyduruk bal işte, bildiğin baldan geliyor." Açıklamama keyifle sırıtan Ateş beni şaşırttığı gibi gülüşüne hayranlıkla bakmamı sağladı. Bu adamın gülüşü tüm erkeklere haksızlık ve tüm kadınlara da yazık ediyordu.

"Bal... Çok severim." Ateş'in bu cümlesiyle beynimdeki çağrışımlar düzene girmiş, yapbozun son parçası yerine

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

oturmuş, kafamdaki ampul cızırtılı bir şekilde tüm gücüyle yanmaya başlamış ve benim gerçekleri sonunda fark etmemi sağlamıştı.

"Kim olduğunu buldum sonunda. Sen Bal Porsuğusun!"

•••

Yoğun bir dersten sonra kafam kazan gibiyken kampüsün içinde ilerliyordum. Kafamda derslere eşlik eden düşünce silsilelerinin tamamı Ateş'ten yani Bal Porsuğumdan oluşuyordu. Onu bugün hiç görmemiştim ve çok özlemiştim. Lokale doğru ilerlerken kampüsün otoparkındaki son model Harley Davidson motoruna binmek üzere olan Porsuğumu görmemle gözlerim parladı ve bedenim sebepsizce ona doğru koşmaya başladı.

"Ateş!"

Benim ona koştuğumu gören Ateş kaskını takmadan önce bana kısık bir bakış atıp gözlerini devirdi. Sanırım Porsuğum kendimi yormamam için koşmamı istemiyordu. İyi ki bir şort tulum giymişim diye düşünürken koşuşumu zorlaştıran topuklu ayakkabılarıma söyleniyordum.

"Lan sen beni bir rahat bırakmayacak mısın?" Nefes nefese Porsuğumun yanına ulaştığımda yine çatık kaşlı bir surat buldum. Erkenden buruşacaktı bu şekilde, haberi yoktu.

"Geldim işte Porsuğum artık rahatlayabilirsin." Bana 'Sen gerçekten delisin' dercesine bakıp bir an kendimi deli hissetmeme sebep olsa da keyfimi kaçırmaya asla niyetim yoktu.

"Kızım sen benim sabrımı sınamak için mi varsın? Neyse ben gidiyorum çılgın kız, mümkünse sonra görüşmeyelim." Ateş'in gitmek için hazırlanmasıyla panikledim ve ne tepki vermem gerektiği konusunda kararsız kaldım.

"Dur!" Kaskını takmadan hemen önce durdu ve tek kaşını kaldırarak baktı. "Yine ne var?" diye sorduğunda ne olduğunu benim de bilmediğini fark ettim. Ama doğaçlama yapmaktan zarar gelmeyeceğini düşünüyordum.

"Nereye gidiyorsun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Cennete." 'Sana ne?' demesini beklerken söylediği tek kelimeyle huysuzlanıp koluna sertçe vurdum.

"Ağzından yel alsın salak. Nereye gidiyorsun diyorum?"

Derin bir nefes alan Ateş sabrının sınırlarında olduğunu fazlasıyla belli ediyordu. Ama benim Bal Porsuğum sinirlenince de çok tatlı oluyordu.

"Kokoreç yemeye gidiyorum gelecek misin?"

Benim gibi bir kızın kokoreç yemeyeceğini tahmin eden ve bu tahmininde de fazlasıyla haklı olan Ateş'in beklediği en son şey "Çok isterim." deyip hızla arkasına binmemdi. Ya da sadece binmeye çalışmamdı. Düşmemem için beni arkasından tutan Ateş bunu bir anlık şaşkınlığın verdiği refleksle yapmıştı. Bacaklarıma değen ellerini çıplak tenimde hissetmek beni hücrelerime kadar titretmişti. Aynı şeyleri onun da hissettiğini büyüyen göz bebeklerinden ve tuttuğu nefesinden anlayabilmiştim. Onun refleks icabı gelen yardımları ve benim de bir koala gibi bedenini saran kollarımla arkasındaki yerimi almıştım.

"Kızım sen şaka mısın ben gelmek ister misin diye sorarken ciddi değildim." Ateş'in sesi az önceye göre daha boğuk ve sinirliydi.

"Ama ben ciddiyim Porsuğum artık gidelim mi?" Bana sinirle bakan ve bir yandan da sabır çeken Ateş'e kıkırdamadan yapamadım. "Al şu kaskı Allah'ın cezası." Ateş benden kurtuluşu olmadığını anladığında kaskını bana uzatıp takmam için zorladı. Yedek kaskı olmamasına onun için üzülsem de beni düşündüğü gerçeğine sevinmeden edemiyordum. Keyifle taktığım kaskından ona bakarken kaskın camını daha kapatmamıştım. Gece mavisi gözlerine perçinlediğim bakışlarım bir şeyleri sorgular gibi kilitlendi.

"Yine ne var?" diye soran Ateş'e sırıttım.

"Kask yakıştı mı bana?" İlk başta sinirle gözlerini yumsa da sonra çarpık bir gülüşle baktı.

"Sen cidden manyaksın." Kafasını önüne döndürdüğünde daha fazla konuşmayacağını düşünüp yanılmıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yakışır." O an hissettiğim sevinçle daha da sarıldığım beline bedenimi gömdüm.

"O zaman bana da aynından alalım Porsuğum, bir de şu havalı ceketinden. Sık sık şaheser motoruna bineceğim gibi görünüyor." Sanırım artık gitmek için hazırdık.

•••

Bal Porsuğum Ateş'le geldiğimiz mekânda kokoreçlerimizi bekliyorduk. Oturduğum küçük tabure ve masadan çok komodine benzeyen şeyle ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Asıl endişelendiğim şey ise birazdan gelecek olan kokoreci nasıl yiyeceğimdi. Karşımdaki çatık kaşlı somurtuk suratlı heykel için düştüğüm duruma hayret ediyordum.

"Evlatlarım, minnoşlarım bunlara hep siz ve sizin geleceğiniz için katlanıyorum."

Sonunda genç garson iki kokoreç ve iki ayranla geldiğinde Ateş'in somurtan suratı canlandı ve mutluluk ateşiyle aydınlandı. Ben ise elimdeki kokorece bakışlarımı kilitlemiş öylece bekliyordum.

"Koko bakılarak yenmiyor tiki kız." Bal Porsuğumun sesini duymamla bakışlarımı kokoreçten kaldırdım ve elindeki sadece birkaç lokması kalmış ekmeğe kilitlendim.

"Oha ne ara yedin onu sen ya?" Beni takmayan Ateş genç garsona tekrar seslendi ve bir kokoreç daha söyledi.

"Yiyemeyeceksen benimki gelene kadar bir de onu yiyeyim." Karşısında bir konuda başarısız görünme fikri, bu kokoreç yeme de olsa beni sinirlendirmişti.

"Yiyeceğim ki, git kendine iki tane söyle. Benimkinden uzak dur." Korumak için neredeyse sarıldığım kokorecime ve bana keyifle bakıp kahkaha attı. "Çok salaksın." Bana, Balın Meşeli'ye salaksın demişti, hem de çok salaksın demişti. Bu asla kabul edilemezdi. Ama ne kadar da güzel kahkaha atmıştı gönlümün efendisi.

"Sensin o salak. Yamyam gibisin belli mi olur ne yapacağın kaparsın elimden yemeğimi." Vahşi duruşlu siyah saçları, yakışıklı çehresi ve gece mavisi gözleriyle küçük masada yü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zünü yüzüme doğru yaklaştırdı. Nefesini ve biçimli dudaklarını bu kadar yakınımda hissetmek dikkatimi dağıttı ve karşımdaki bu adamda kendimi kaybetmeme sebep oldu.

"Hadi ye, ilk defa yiyeceksin anlaşıldı. Bir ısırık al tepkini merak ediyorum." Onun nefesini bu kadar yakınımda hissetmek beni afallatmıştı. Hipnoz olmuş gibi kokorecimden hemen bir ısırık aldım ve onun gözlerinin içine baka baka aldığım lokmamı çiğnemeye başladım. Tadı hiç de fena değildi. Oldukça baharatlı ve farklıydı. Fakat yoğun baharatın yaratmış olduğu hissiyat hapşırmama sebep olmuştu. Bu şaşkın halime sırıtarak bakmaya devam ediyordu. Onun yakışıklı suratının gülerken aldığı hale kilitlendim ve gözlerimi bile kırpamadım. Ateş dikkatimi dağıtma fırsatından istifade ellerimi tutarak kokoreci kendine çekti ve ısırdığım yerden kocaman bir ısırık alıp geri çekildi.

"Mmm. Seninkini daha güzel yapmışlar."

***

"Abla sende bir haller var." Dalıp gittiğim porsuklu hayallerimi bölen Petek her zamanki alaycı ifadesine nazaran bu akşam fazlasıyla meraklı duruyordu. Yanıma geldiğinde yatakta doğruldum ve bağdaş kurarak oturdum.

"Ben âşık oldum." Şaşkınlıkla baktığı birkaç dakikadan sonra kafasını geriye atarak kahkaha atmaya başladı. Gülmesi haddinden fazla uzun süren bu solucan suratı boğmayı düşünüyordum. Neyse ki sevgi dolu ve fedakâr bir ablaydım. "Neye gülüyorsun bu kadar yer elması?"

"İyi de prenses hazretlerinin âşık olacağı tip daha doğmadı ki. Güldürme de ne oldu gerçeği söyle." Halâ gülen Petek'e gözlerimi devirdim ve gerçeği bir kez daha söylersem idrak yollarına giden kanalı açabileceğimi hayal ettim.

"Benim algısı kıt kardeşim, âşık oldum diyorum bunun nesine inanamıyorsun anlayamadım." Bu sefer gözlerinde daha ciddi bir ifadeyle bakan Petek bakışlarımdaki ciddiyeti sorguluyordu. Sonunda zor da olsa gerçeği kavrayıp "Allah Allah!" nidasıyla aniden ayağa kalkıp oynamaya başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ablam sonunda evleniyor sırada bana geliyor. Hoba! Hadi Balın Hanım oturmaya mı geldik?" Karşımda yaptığı şebekliklere ve danslara gözlerimi devirsem de birkaç kıkırtının dudaklarımdan kaçmasına engel olamadım.

"On beş yaşında ergensin. Tek derdinin sivilcelerin olması gereken yıllarda evlilik düşünmek de ne? Hem hükümranlığını kurmaya başlamış yeni arkadaşınla beni tanıştırmayacak mısın Petek?" Saçlarını önüne getirerek atıf yaptığım oluşum aşamasındaki sivilcesini kamufle etti.

"Abla çabuk göster seni en sonunda âşık etmeyi başaran şu adamı." Gösterecektim ama Ateş'in ne soyadını ne de Instagram adresini bilmediğimi fark ettim. Bu cidden manyaklık, ilgisizlik ve koca bir aptallıktı. Benim Porsuğum sosyal medyamda da ait olduğu yeri almalı sevgili kontenjanında herkese ilan edilmeliydi. Düşünce silsilelerimin arasında kaybolmuşken Murat'ın bugün beni Instagram'dan takip ettiği gerçeği zihnime üşüştü ve müstakbel sevgilim Ateş'e ulaşmam için iyi bir yol gibi göründü. Hemen tabletimi aldım ve uygulamaya giriş yaptım.

"Aha gösteriyor vallahi de gösteriyor. Abla Allah rızası için at hırsızı gibi bir tip olmasın tamam mı? Senden sadece bunu rica ediyorum."

Beni en son takip edenler arasında neredeyse kaybolmak üzere olan Murat'ın ismini bulmamla Murat Gürhan yazılı profile tıklamam bir oldu. Hesabı açık olan Murat'ın bin küsur takipçisi vardı ve paylaşımlarına bakılırsa pek çok arkadaşı vardı. Profilinde aşağıya indiğimde Murat'la Ateş'in yaptığı öz çekime dikkat kesilip hemen fotoğrafa tıkladım. Murat'ın her daim gülen ifadesini ve yanındaki somurtuk suratı inceledim. Etiketlenen ismin Ateş Durmaz olduğunu gördüğümde keyifle gülümsedim. Ateş Durmaz. Durmaz, Porsuğuma fazlasıyla yakışan bir soy isimdi ve sanırım bana da yakışacaktı. Balın Durmaz. Kesinlikle şimdiden sevmiştim.

Müstakbel sevgilimin profili Murat'ın on katı kadar takipçiye ve havalı fotoğraflara ev sahipliği yapıyordu. Sporda, boksta, arabada, motorda, tatilde, hepsi birbirinden aksiyona sahip fotoğraflarıyla kızların ilgisini çeken bir profili vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çok az kişiyi takip etmesi ise içimdeki kıskançlığı biraz olsun dizginlememi sağladı.

"Abla bu insan değil. Değil mi?" Petek'in çenesini omzuma koyduğunu ve neredeyse tabletin içine düşeceğini fark ettim.

"Biliyorum, değil. Bal Porsuğum adeta bir antik dönem yunan heykeli." "Bal Porsuğum?" Bana anlamayan bir ifadeyle bakan Petek'e şu an bunu açıklamak için uğraşmak istemiyordum.

"Hadi takip etsene abla." Bu fikrin neden benim aklıma gelmediğini düşündüm. Sanırım Ateş'in fotoğraflarında kaybolmuş, zihnimin olağan çalışma dengesini bozmuştum. Canım Porsuğumla bugün ne de güzel eğlenmiştik. İlk baş başa buluşmamızda kokoreç yemeye gitmiştik. Biz gerçekten de çok ama çok romantik bir çifttik.

Ateş'in profilini takip etmeme rağmen takibime geri dönmedi. Gece boyu da geri döner diye bekleyip Instagram'a giriş yapıp yapmadığını sürekli kontrol ettim. Arabaları, motorları, capsleri ve dahi arabaların yanlarında duran bikinili kızların fotoğraflarını beğenip benim müthiş güzellikteki profilimi es geçmişti. Yoksa beni beğenmemiş miydi? Bu gıcık Porsuk yarın bu yaptığının karşılığını görecekti.

***

Sabah ilk iş kendi dersime gitmeden mühendislik fakültesine gittim ve son sınıfların amfisine doğru yol aldım. Ateş Durmaz beni Instagram'dan takip edecekti. Takip etmek zorundaydı. Amfiye bir lışım girmemle dersi anlatan hoca ve bir yığın makine mühendisi çıt çıkarmadan bana baktı. Sanırım bu amfide nefes alan ilk dişi bendim.

"Hocam girebilir miyim?" Yaşlı hoca bu derste ne aradığımı anlamaya çalışıyordu. Ateş'le Murat'ın derslerinin nerede olduğuna bakarken ders programlarına göz atmıştım ve programdan hatırladığım kadarıyla şu anki dersin adı 'makine teorisi ve dinamiği' idi.

"Makine teorisi ve dinamiğine karşı büyük bir ilgim var. Ben de beni kırmaz ve dersinize alırsınız diye düşünmüş-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

tüm." Bana şaşkınlıkla bakan adama dayanılmaz gülümsememle baktım. Sonuç olarak da beklediğim cevabı aldım.

"Derse girebilirsin." Murat'ı ve yanında avucunu alnına dayayan kızgın Ateş'i gördüğümde sırıtarak yanlarına doğru ilerledim. Yanına oturduğum Ateş, burada ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu. Sevimli Porsuğumu bu denli şaşırtmaya bayılıyordum.

"Cidden derse ilgin mi var yoksa başka bir mesele mi oldu?" Sessizce konuşan ve hâlâ kendini gülmemek için zor tutan Murat'a yaklaştım.

"Ya Allah aşkına makinenin dinamiğinin teorisi dersiyle ne işim olur benim." Murat'ın kısık kahkahasını ve Ateş'in sert nefesini aynı anda işittim. "Makine teorisi ve dinamiği o."

"Çokbilmiş. Sen anca bikinili kızların resimlerini beğenmeyi bilirsin. Ya Balın Meşeli'yi takip etmemek ne demek bana bir açıklar mısın sen bunu?" Murat gülmeye devam ederken Ateş bu sefer bıkkınlıkla soludu.

"Ya kızım manyak mısın sen? Senin gibi bir tikiyi neden takip edeyim?" Ateş'i dinlemedim, dinlemediğim gibi de hemen masanın üzerindeki telefonuna doğru uzandım. İlk başta yaptığıma tepki veremeyen Ateş sonrasında elimden kapmasın diye telefonunu arkamda sakladım.

"Hemen şifreni söyle vallahi taciz ediyorlar diye bağırırım billahi bağırırım." Bana ağzı bir karış açık bakakalsa da sonra kendini toparlayıp konuşabildi.

"Ulan asıl sen beni taciz edersin Allah'ın belası."

"Allah'ın lütfu demek istedin galiba Porsuğum." Ateş bir şey söyleyemeden Murat'ın mırıltı gibi çıkan sesi ona minnetle bakmama sebep oldu.

"Şifresi 1 2 3 4 5 6." Şifreyi öğrenir öğrenmez amfinin bir ucuna gidip Ateş'in bir süreliğine gelemeyeceği bir yere oturdum. Sonunda şifreyi girip Instagram'ından kendimi takip ettim. Ayrıca bir kaç kızı takipten de çıkardım.

"Ya kendini takip ettin anladım da o kızları takibi ne diye bıraktın?" Yanımda oturmuş en başından beri beni izlediğini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

fark ettiğim Porsuğun çatık kaşlarına bakarken gülümsemeden edemedim.

"Göz zevkin bozulmasın diye bıraktım Porsuğum, sana iyilik yaptım." Ateş'in çehresinde hafif de olsa çarpık bir gülümseme oluştu.

"Lan manyaksın ama azmini takdir ettim." Gece mavisi gözlerini araştırmacı gazeteci hevesiyle incelerken ben de gülümsedim. "Balın Meşeli inadı var bende Porsuğum. Hem numaramı da kaydedeyim de artık bana ulaşabil."

"Ben istediğim zaman ulaşabileyim demiyor da." Kısık sesle gülüp imayla baktığında nihayet telefonu Ateş'e uzattım. Sonunda telefonunu aldığında rahatlayıp dersle ilgilenmeye başladı. Böylece bana armağan ettiği eşsiz profilini izlemeye başladım.

Dayanamayıp yanağından öpmek benim değil tamamen onun yasadışı yakışıklılığının suçuydu. Hızlıca yeni tıraş olmuş yanağına dudaklarımı değdirdikten sonra hemen kendimi geri çektim ve ben de dersle ilgileniyormuş gibi tahtaya baktım. Öpücüğümle sertçe soluyarak yerinde kıpırdandı.

"Sikeyim yapma şöyle şeyler." Hayretle göz bebekleri büyümüş mavilerine bakışlarımı diktim.

"Ne yaptım ki, takip etmeme izin verdiğin için teşekkür etmek istemiştim sana sadece."

"Öpmene bir şey demedim. Öpülmek benim doğamda var. Sen sadece vanilyalı ve çilekli kokular sürüp de bana yanaşma. Fena hâlde karnım acıkıyor." Sinir bozucu cümlesiyle sıranın altından koluna sertçe vurdum.

"Sanki senin acıkman için benim parfümüme ihtiyacın var da, yamyam."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İKİNCİ BÖLÜM

26 yıl önce Eleni Sokolova...

Ben beyazı severdim. Gözlerime bahşettiklerinin ötesinde ruhuma nakış nakış işlerdi mutluluğu beyaz olan her şey. Annemin beyaz elleri vardı, gülkurusu dudakları aralandığında beyaz dişleri görünürdü büyüleyici gülüşünde. Annemde sevmiştim beyazı ilk kez, annemin sütünde sevmiştim belki de. Altı yıl önce kilisede cansız ve narin bedeninde bile beyaz raks ediyordu bir ölüm meleğiyle. Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. Veremedim...

Üzerimdeki beyazlık beni izbe, karanlık bir cehenneme sürükleyecekti. Bedenimi kuşatan bu gösterişli beyaz elbise, beni alevler içinde bir kızıla bürüyecek, ardından da çürümüş ve yanmış etimin kararttısını bırakacaktı ortalığa. Bunu gören ya da anlayan yoktu benden başka.

"Bayan Eleni, gözlerim kamaştı, harika görünüyorsunuz. Bir bakın kendinize. Petersburg'daki, hayır hayır tüm Rusya'daki en ihtişamlı gelin siz olacaksınız! Düğünde sizi gördüklerinde dilleri tutulacak tüm davetlilerin."

"Prova bittiğine göre çıkartıyorum bu gelinliği ve bir daha o törene kadar da giymeyeceğim. Lütfen hazırlıkları bensiz tamamlayın." Söylediklerimle odamdaki kadınların beğenilerini dile getiren seslerini kesmeyi başardım.

Bir ay sonra babamın ortağı, en az babam Victor Sokolov kadar tehlikeli, elleri kan kokulu Ivan Vasilyev ile evleniyordum. Sadece babam öyle istedi diye kendimi kan kokulu bir adamın kollarına bırakacaktım ve o kollarda her gün boğularak can verecektim.

Gelinliği üzerimden çıkartıp fırlattım ve kendime ait kıyafetleri giyinmenin rahatlığını içime sindirdim. Mart ayında gerçekleşecek düğünün rahatsız edici hazırlık sesleri kulağı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mı tırmalarken köşkten uzaklaşmaya karar vermiştim. Geleceğimden en azından bir süreliğine kaçıp kendimi dışarıdaki beyazlığa ve soğuğa bırakacaktım. 19 yıldır yaşadığım evimden çıktığımda aklıma artık Ivan'ın evinde hapis hayatıma devam edeceğim gelince adımlarımı hızlandırdım. Annem öldükten sonra köşk zaten benim için babamın huysuzlukları, anlayışsız ve baskıcı tavırlarıyla bir hapis hayatına dönüşmüştü ama yine de seviyordum bu sakin hayatımı, evimi...

Oysa Ivan'ın yanında işkencelerle dolu bir müebbet yaşayacağımın bilincindeydim. Şubatın en soğuk gününde yaklaşık yarım saattir yürüyordum karlara bata çıka. Bu sonsuz beyazlık beni yutsun ve içine kabul etsin diye yakıcı soğuğu yok sayıp ilerlemeye devam ediyordum. Beyaza âşık bana, beyaz bir ölüm Tanrı'nın bir hediyesi olurdu.

Soğuğun ve dakikalardır yürümemin verdiği yorgunluk kendini iyiden iyiye hissettirmesine rağmen durmadım. Ne de olsa köşkten biri çoktan peşime düşmüş olmalıydı ve birazdan bu muhtaç olduğum yürüyüşe bir son verilip geri dönecektim.

Arkamdan gelen bir araç sesiyle bu masalsı beyazlıkla vedalaşmam gerektiğini anlamıştım. Arabanın yavaşlayıp durmasıyla beraber ben de durdum. Derin bir nefes alıp arabaya döndüğümde şoför koltuğunda hiç tanımadığım bir adam gördüm. Saniyeler sonra fark ettiğim başka şey ise bunun bize ait bir araba olmadığıydı. Bu yabancı adam neden dibimde arabasını durdurmuş bana öylece bakıyordu?

Köşkten uzaklaşmış olmanın ve etrafta kimsenin olmamasının verdiği korkuyla geriye doğru bir iki adım attım. Ön koltuğun camı açıldığında bu yabancı adamı daha net görebildim. Endişeli ve meraklı bir ifadenin dolaştığı yakışıklı suratına eşlik eden kısık koyu gözleriyle benim yaptığım gibi beni inceliyordu. Aklıma gelen ihtimalle kalbim korkuyla kasılmaya ve bacaklarım titremeye başladı. Bu adam babamın ya da Ivan'ın düşmanlarından biri miydi? Bunun olmasını isteyip istemediğimi bilmediğimi fark ettim. Ivan ile evlenmektense şu an bu adamın beni öldürmesini yeğlerdim. Belki de bunu ondan rica etmem gerekiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Soğuktan ölmek üzeresin, arabaya bin çabuk."

Aksanlı Rusçasının aktığı hoş tınılı sesinden bu adamın bir yabancı olduğu anlaşılıyordu. Zaten görünüşü de alışık olduğum tipte değildi; hafif esmer bir ten, koyu kahverengi gözler, erkeksi yüz hatları ve koyu renk saçlara sahip 24-25 yaşlarında bir adamdı ve de kabaydı.

"Lütfen yolunuza devam edin bayım. Ölecek kadar şanslı bir kız değilimdir. İyi günler."

"Haklısın. Soğuktan ölmek şans olur, etraftaki aç kurtlara yem olarak ölmen daha yüksek ihtimal."

Söylediklerini destekler nitelikte uzaklardan yankılanan kurt ulumasıyla tepeden tırnağa ürkmüştüm. Korktuğumu anlayan ve güvenilir görünen yabancının dudağına yerleşen kendini bilmiş çarpık gülüşü ise gözlerimi devirmeme neden oldu.

"10 saniye içinde arabaya binmezsen basar giderim." Sözlerini bitirdikten 5 saniye sonra arabadaydım. Evet, kurtlara yem olmak istemiyordum.

"Adın ne?" Bu adam cidden resmiyet ve kibarlık nedir bilmiyordu. Belki de Rusçası mesafeli konuşmak için uygun değildi.

"Adım Eleni Sokolova. Ya sizin adınız?"

"Eleni. Güzel isim. Ben de Hakan Durmaz. Türk'üm. Ben seninle tanıştığıma memnun oldum. Hadi seni evine bırakayım güzel kız." Sıcak gülümseyişiyle süslediği kendini beğenmiş cümleleri beni şaşırtsa da tebessümüme engel olamadım.

Arabayı kullanmadan önce burnuna birkaç defa sesli nefes çekmesiyle şaşırdım. Sonrasında aramızdaki mesafeyi kapattı ve bana doğru yaklaştı. Burnunu boynuma değdirmesiyle şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırmış, beklenmedik bu andan kaynaklı kılımı bile kıpırdatamamıştım.

"Bu koku çilek mi?" Koyu bakışlarını gözlerime diktiğinde ruhumun en derinine kadar içime bir şeylerin işlediğini hissettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Parfümün resmen karnımı acıktırdı seni eve bırakmadan önce bir yemek mi yesek?"

Cevabımı beklenmeden benden uzaklaşan ve arabasını çalıştıran bu adama ve hareketlerine gözlerimi sonuna kadar açıp tepkimi belli edememiştim. Bu Hakan biraz edepsiz biraz da kendini beğenmişti ama bu biraz da hoşuma gitmişti.

***

Günümüz Balın Meşeli...

Yine beyin yakan bir dersin ardından çıkmış kampüste arşınlıyordum. Bu bölüm son sene daha da zorlaşmış beni şimdiden içine çekmeye başlamıştı. Ben de en dayanamadığım anda hep yaptığım gibi Bal Porsuğumu düşünmek ikinci buluşmamızda ne yapmamız gerektiğine karar vermekle meşguldüm. Tabii daha Porsuğumun bu durumdan haberi yoktu ama olsun.

Mühendislik fakültesine yaklaştığımda Murat'ı yaşlı bir adamla ayaküstü sohbet ederken gördüm. Merakıma yenik düşüp yanlarına ilerlerken Murat beni fark etti ve gülümseyerek elini kaldırdı.

"Nasılsın Murat?" Her ne kadar sorum Murat'a olsa da gözlerim yanında duran takım elbiseli ve tıraşlı yüzü ile pek bir tonton görünen yaşlı amcadaydı. Yüz hatlarında bana birisini anımsatan çizgiler vardı.

"İyiyim Balın sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim." Tok ve oldukça güzel bir ses dikkatimi tekrar tonton yaşlı amcaya yönlendirdi.

"Murat bu hanım kız senin arkadaşın mı?" Murat beni gülümseyerek inceleyen adama baktı ve aynı sevecenlikle cevap verdi.

"Evet Turgut dedem, arkadaşım. Hatta kendisi Ateş'in de arkadaşı." Yaşlı adam şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve bu sefer daha dikkatli bir şekilde baktı.

"Nasıl yani Ateş'in kız olan bir arkadaşı mı var?" Bu tanıdık simaya bakarken Porsuğumun isminin sohbetimizde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geçmesi beni mutlu etmişti. Şu an yüzümde çok daha mutlu ve canlı bir ifade olduğuna emindim.

"Arkadaştan ziyade duygusal bir bağ var aramızda Ateş'le." Bana hayretle gözlerini sonuna kadar açarak bakan yaşlı adamın ifadesine karşılık Murat'ın kahkahası aramızdaki boşluğu doldurmuştu.

"Sen benim torunumun sevgilisi misin?" Yaşlı adam bir anda kollarının arasına alıp sımsıkı sarıldı. 'Neler oluyor?' bakışlarını Murat'ı bulsa da beni takmayıp sırıtmasına devam etti.

"Şükürler olsun ki o manyak haytanın sevgilisini görmek de nasip oldu. Evlilik ümidini kestim bir kız arkadaşa bile razıydım, şansa bak ki senin gibi tatlı bir kız bulmuş kendisine."

Beni kollarının arasından bir an olsun bırakmayan müstakbel dedem Turgut Bey'in samimiyetinin ve dostluğunun kanıma karıştığını hissediyordum. Beni mıhladığı kucağından çıkardı ve gülümseyerek yüzümü inceledi.

"Bize gelsene güzel kızım, hem Ateş'le tanışma hikâyenizi anlatırsınız." Ateş'le ilk karşılaştığımız an beynimin hatıra odacıklarına dolarken bir kahkahanın dudaklarımdan kopup gelmesine engel olamadım.

"Zevkle Turgut dedeciğim."

***

"İşte Ateş beni tutup yere düşmekten son anda kurtardı. O kadar endişeli bir suratı vardı ki... Nasıl ifade etsem bilemiyorum. Beni daha tanımadan bana üzülmüş benim için korkmuştu sanki. 'İyi misiniz?' diye sorarken sesindeki endişeyi duymalıydınız Turgut dedeciğim."

Bana neredeyse dolan gözlerle bakan Turgut dedem Poposuğumla ilk karşılaşmamızın minik dokunuşlarla değiştirilmiş şeklini dinlerken oldukça duygulanmıştı. Hemen yan tarafında oturan Murat gülmemek için kendini zor tutup dudaklarını eliyle kapatırken ilk karşılaşmamızın asıl versiyonunu bildiğini anladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Benim haytaya bak sen dedesine huzurevine yatıracağım seni der ama senin gibi güzeli bulunca da hemen yelkenleri suya indirir." İçten gelen büyük bir sevgiyle mustakbel dedeme bakıyordum. Ben bu insafsız Porsuğa bir tanecik Turgut dedemi yedirir miydim? Asla...

Tam o sırada kocaman malikânenin kapısında bir anahtarın çevrildiğini hemen kapının yan tarafındaki salondan işittik. Sanırım benim Bal Porsuğum eve gelmişti. Garip bir heyecan ve korku tarafından sarıldığımı hissettim. Sonuçta ben hiçbir şey yapmamıştım, sevgili olduğumuzu sanan ton-ton Turgut dedeciğimdi. Ben sadece bunu reddetmemiştim o kadar. Sonuçta benimle sevgili olma ihtimali bile Ateş için fazlasıyla güzel bir his olmalıydı. Ateş'in somurtan suratı salona girinceye kadar bütün etkisini korumuştu. Beni dedesinin karşısında otururken görünce cin çarpmış ifadesine şirince gülümsedim.

"Hoş geldiniz Ateş Bey sefalar getirdiniz. Yani bugün şans eseri bu hanım kızımla tanışmasam bir sevgilin olduğunu öğrenemeyeceğim. Dedenden böylesine güzel bir haberi saklaman ayıp değil mi?"

Ateş dedesinin keyifli haline boş boş bakıp sadece bir "Ha?" diyebildi.

"Tatlı kızım Balın da bana nasıl tanıştığınızı anlatıyordu."

Ayağa kalkıp Porsuğuma sarılan Turgut dedemin mutluluğunu görünce söylediğim pembe yalandan dolayı bir an suçluluk duysam da sonuçta Porsuğumla evleneceğimiz gerçeği zihnime süzüldü. Bu minik pembe yalan gelecekteki minnoşlarım için attığım önemli bir adımdı.

Ateş'in dağılmış hâline bakarken bir sırıtma hâli yüzümü kapladı. Dedesine sarılırken ona karşılık vermekten başka bir şey yapmayıp dudaklarını oynatarak 'Görüşeceğiz seninle.' dedi. Canım Porsuk dünden beri beni fazlasıyla özlemiş olmalıydı.

"Dede ben evi Balın'a bir gezdireyim olur mu? Hem benim odamı da merak ediyordu bir görmüş olur."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Turgut dedem onaylarcasına kafasını sallarken Murat hâlâ gülmemek için kendini zor tutuyor ve bu yüzden kızarıyordu. Ateş ona da dudaklarını oynatarak 'seninle de görüşeceğiz' dese de o hâlâ kendini tutmak için fazlasıyla güç sarf ediyor daha fazlasıyla ilgilenemiyordu.

"Hadi Balın'cığım gel de sana evi gezdireyim."

Balın'cığım kelimesiyle gözlerim kalpli gözlere sahip emoji halini alırken hiç vakit kaybetmeden Porsuğumun yanına gittim. Sertçe belimden kavrayıp alelacele merdivenlerden yukarı sürükledi ve çıktığımız katta hiçbir yere bakmadan doğrudan bir odanın içine soktu. Gözlerim siyahlarla kaplı odanın içinde ve vizon rengi mobilyalarda gezinirken sade fakat modern bir şıklığa sahip bu odanın her karışını incelemiştim. Benim pembelerle kaplı odama kıyasla odası karanlık olsa da bu odayı fazlasıyla sevmiştim. Tabii etrafa saçılan kıyafet ve kitaplar olmasaydı daha da hoş olabilirdi. Artık sevgili kontenjanından bu eve girebildiğime göre Porsuğumun da odasını toparlayabilirdim.

"Ay çok dağınık burası yarın toparlayayım ben her tarafı." Burnumun dibinde biten yüzüne baktığımda susmam gerektiğini anladım.

"Dedeme sevgili olduğumuzu mu söyledin?" İlk defa bu kadar sakin işittiğim sesi içimi daha bir başka ürpertti. İstemeden korkuyla geriye doğru birkaç adım attım.

"Şey Porsuğum valla ben öyle bir şey demedim deden dedi, beni de hemen buraya misafir etti, onu o kadar mutlu görünce ben de kıramadım. Ne yapayım? Tamamen iyi niyetimdendi ve temiz kalpliliğimden tabii ki."

Ateş'in kızgınlıkla soluduğu sıcak nefesini yüzümde hissediyor, içimden bildiğim bütün duaları okuyordum. Şu an ejderha ateşi sıcaklığındaki nefesi yüzümü yalıyordu.

"Kızım sen benim başıma bela mısın? Okulda kurtuluş yok Instagram'da kurtuluş yok Whatsapp'ta kurtuluş yok bir de evimde mi buldun beni!"

"Porsuğum bak valla deden 'sevgili' dedi. Ben sadece aramızda duygusal bir bağ var demiştim, yanlış bir çıkarım-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

da bulundu o da."

"O ne lan! Aramızda duygusal bir bağ varmış. İkisi aynı kapıya çıkmıyor mu? Sen beni delirtmeye yemin mi ettin?"

Porsuğumun söylediklerinde birazcık da olsa haklılık payı olabileceğini fark ettim. Bu yüzden pek sesimi çıkarmadan masum bir gülümseme eşliğinde onun sakinleşmesini bekliyordum. Yirmi saniyenin sakinleşmesi için yeterli bir süre olduğuna karar verip konuşmaya devam ettim.

"Porsuğum, Turgut dedem sevgiline böyle davranıyor olmana çok sinirlenir. Bence kendini biraz olsun törpülemelisin."

"Törpüleyeceğim ben şimdi ama seni." Aniden arkasındaki çalışma masasına döndü ve masanın üstünde bir şeyler aradı. Bulduğu cisimle tatminkâr bir ses çıkarıp tekrar bana döndü. Elindeki makası bana doğru kaldıran ve birkaç kere açıp kapayan bu manyağa sadece fal taşı gibi açılan gözlerle bakabildim.

"Törpü bulamadım ama bununla idare edeceğinizi düşündüm baytar. Şimdi karar ver bakalım. Saçlarını mı keseyim yoksa dilini mi?" Korkuyla ağzımı kapatıp dayanılmaz parlaklıktaki saçlarımı okşadım. Sanırım seçimim belliydi, saçlarımı feda edemezdim.

"Tamam dilimi kes ama saçlarıma dokunma. Onlar en değerli varlıklarım, bir tek telinin dahi zarar gelmesine dayanamam." Söylediklerim karşısında gülmekle gülmemek arasında kararsız kalmış gibi görünüyordu.

"Hayır, kızacağım kızamıyorum bu nasıl iş anlamadım. Sen gerçekten beni kızdırmayı göze alacak kadar salak bir kızsın." Kaşlarım son üç kelimesiyle çatıldı; hızla yanına yanaştım ve kollarımı bağlayıp öfkeyle çemkirdim.

"Ben salak falan değilim tamam mı? Söyleyen kendisidir. Bak yolarım o saçlarını. İki oldu bu, kafanda bir tek saç teli bırakmayacağım ona göre." Yüzünü bana doğru yanaştırdı ve neredeyse burunlarımızı birbirine değdirecek bir mesafede durdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Salaksın, çünkü daha gerçekten tam olarak tanımadığın bir adamın odasındasın." Sessiz kalma hakkımı kullanarak yakışıklı suratını izledim. Söylediklerinde biraz haklılık payı vardı lakin onun da, Murat'ın da ve hatta yeni tanıştığım Turgut dedemin de iyi yürekli insanlar olduğunu tüm ruhumla hissedebiliyordum. Ateş garip bir ifadeyle bir süre baktı ve sonra gözlerini kaçırarak benden uzaklaştı.

"Ne oldu Porsuğum?"

"Bana neden sürekli Bal Porsuğu dediğini anlayamıyorum."

"Sana bir ara anlatırım." Şu an nasılını, nedenini anlatmak uzun gelmişti. Hem sonra bir ara anlatmak onunla başka bir buluşma sebebiydi. Zekâma gerçekten hayrandım. Ateş yanıtıma omuz silkip umursamaz bir tonda konuşmaya devam etti.

"Bak şu sevgili yalanına dedemi mutlu ettiği için katlanıyorum. Beni rahat bırakır böylece, işime gelir. Sakın başka anlam yükleme, sakın! Madem bizi bir boka sardın sonuçlarına da katlan ve durumu çaktırma baytar."

***

Murat'la öğlen saatlerinde mühendislik fakültesi kantininde derin bir sohbete dalmıştık. Bu fakültede olmamın sebebi tabii ki müstakbel eşim Bal Porsuğum'du. Fakat Ateş sabahki derslere girmediği gibi Murat'ın da telefonlarını açmamıştı. Aklım her dakika onda iken bir şeylere adapte olamıyordum. Masamızdaki boş bir sandalyenin çekilmesiyle sohbetimiz bölündü ve Ateş yanımızdaki yerini aldı. Mor ve şişmiş gözaltlarıyla uykusuz kalmış gibi bir hali vardı.

"Oğlum neredesin sen ya sabahtan beri? Arıyorum arıyorum açmıyorsun." Oturduğu sandalyede geriye doğru yaslandı ve bir süre baygın gözlerle Murat'a baktı.

"Murat, iki dakika bıdı bıdı yapmasan da kafa dinlesem." Hâline bakılırsa uykusuzluk onda ekstra bir agresiflik yapıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Merak ettik seni Porsuğum niye kızıyorsun ki şimdi Murat'a?" Aynı suratsız ifadeyle bana bakınca fazla soruya gelemediğini anladım.

"Dün gece de eve gelmedin zaten, dedem sorup durdu. Uydurdum bir şeyler." Murat'ın dün geceyle ilgili sorusu dikkat kesilmeme ve içime güçlü bir huzursuzluğun yerleşmesine sebep oldu.

"Kız sabaha kadar uyutmadı, ben de gelemedim kardeşim. Oldu mu? Rahatladın mı?" Ateş'in dün geceyle ilgili hatırasını dinlerken kirpiklerimi kırpıştırdım ve karşımdaki bu adam şu an ne diyor anlamaya çalıştım. Gerçekten benim Bal Porsuğum ne diyordu? Öküz oturdu tabirini içimde gerçek anlamda yaşadığımı hissediyordum hatta içime öküz değil koca bir fil oturmuştu. Koca bir fil... Filler acıtıyorlardı, hem de fena halde...

"Heh! Burada da Kanada'yı aratmayacaksın belli oldu abicim." Murat'ın imalı cümlesine Ateş sinsice sırıttı.

"Burası daha da fena olacak gibi." Şu an fena hâlde midem bulanıyordu ve hiç hissetmediğim kadar bitik ve hasta hissediyordum. Midemin her zerresini öbek öbek bulandıran bu muhabbeti tepkisizce dinliyordum. Konuşmaya takatimin olmadığını hissediyordum.

"Bakıyorum bugün çok sessizsin Baytar. Sanırım artık benden korkmaya başladın." İmalı cümlelerine sessizce baktım, bir anlık da olsa karşılık verme yetimi kaybettim. 'Balın sakin ol daha sevgili değilsiniz, sadece sakin ol.' İç sesim kendini koruma altına almaya çalışırken devrelerimin yandığını seziyordum.

"Şey benim dersim vardı unutmuşum, ona yetişmem gerekiyor." Titrek çıkan ses tonuma panik bir halde eşyalarımı toplayan ellerim eşlik ediyordu. Bir an önce temiz bir hava almaya ihtiyacım vardı.

Ateş kaşlarını kaldırıp alayla bakarken Murat da şaşkın ve biraz da üzgün bir tavırdaydı. Her zerreme yayılan hayal kırıklığını belli etmemek için Balın Meşeli inadımla gülümsemeye çalıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Görüşürüz çocuklar kendinize iyi bakın." Cevaplarını beklemeden şaşkın suratlarına sırtımı döndüm, gözlerim arkamı döner dönmez anında dolmuştu.

Hızla fakülte çıkışına ilerlerken düşündüğüm tek şey kuytu bir köşe bulup tüm gücümle ve içimi akıtarak ağlamaktı. Fakülteden çıkıp kampüste ilerlerken uzaklaştığımı ve etrafımın tenhalaştığını fark ettim. Sanırım artık bir duvar kenarına sinmenin vakti gelmişti. Sarsıla sarsıla ağlarken dudaklarımdan kaçan hıçkırık seslerine de engel olamıyordum.

Ben kısa sürede fena hâlde ve anormal bir şekilde âşık olduğumu yeni idrak ediyordum. İki sahte sevgiliyken bile onu fena hâlde kıskanıyordum. Onu bir başkasıyla düşündükçe içim parçalanıyordu. Bu acının bitmesinin tek yolu vardı. Ateş Durmaz gerçek anlamda en yakın zamanda benim sevgilim olmalıydı. Olacaktı ve sadakat yükümlülüğünü üstlenmeye başlayacaktı. Bunun artık başka yolu yoktu.

***

Sıkıntılı bir dersten kafamdaki bir ton düşünce silsilesi içinde boğularak çıktım. Şu an kendimi yirmi yıllık eşi tarafından aldatılıp terk edilmiş, dört çocuğuyla ortada kalan Cemile gibi hissediyordum. Acaba aldatıldığım kadın Caroline kadar güzel miydi? Hem Caroline güzel miydi ki? Cemile daha güzeldi sanki. Aman be dışı değil içi güzel olmalıydı. Benim adım da Balın'sa bu Porsuğun burnundan fitil fitil getirecektim. Gerekirse deli Mete gibi gezegeni yakardım.

Yemekhanedeki kalabalığı görünce hiç girmeden ufaktan yaylansam mı diye düşündüm. Fakat uzaktan el sallayan ve beni masasına çağıran Murat'la bu fikir askıya alınmıştı. Ayaklarım zor hareket ediyorlardı ve eski gücümü yerinde bulamıyordum ama enerjimi kaybetmeyip etrafa her daim neşe saçmalıydım. Bu hayat felsefemdi.

"N'aber Balın?" Murat'ın bu soruyu dikkatle ve biraz da mahcup bir biçimde sormasına şaşırdım.

"İyiyim Murat senden n'aber?" Bana tek kaşını kaldırıp gözlerime kilitlendi. Tüm zihnimi okuduğunu hissediyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neyi kastettiğimi biliyorsun Balın."

"Anlamadım?" Derin bir nefes çekti ve bakışlarına samimi bir ifade yerleşti.

"Sen değişik bir kızsın. Fazla eğlenceli ve umursamaz gibisin mesela. Ben senin Ateş'e karşı beslediğin duygularının bu denli ciddi olduğunu bilmiyordum, anlayamadım. Acı çekmen beni şaşırttı Balın, hem de çok."

Murat'ın içimden geçenleri bu boyutta bilip hissetmesiyle endişelendim. Acaba Porsuğum da fark etmiş midir diye tedirgin hissediyordum. Hâlbuki Ateş'in anlamaması için fazlasıyla uğraşmıştım. Murat gözlerimdeki çekimser ve endişe karışımı duyguları fark etmişti.

"Merak etme Ateş anlamadı, sadece yanımızdan bir anda çekip gitmene bir anlam yükleyemedi." İçim rahatlayarak oturduğum sandalyede kaykılırken Ateş'in yanımızda aniden belirmesi yerimden sıçramama sebep oldu. Elindeki iki tane tabldotu masaya bırakıp sıkıntılı nefesini dışarı salarken oldukça sinirli görünüyordu.

"Murat bir daha yemekhane sırasına ben girmem haberin olsun. Çenen dursun diye yaptım ama bu ilk ve sondu. Bu ne kalabalık lan, sokayım hepsinin yemek borusuna."

"Ateş bir sakin ol, kız var masada." Murat'ın uyarısından sonra ifadesiz yüzüyle bana baktı ve gece mavisi gözlerini gözlerime dikti.

"E ne olmuş, Balın alışkın benim küfürlerime." Murat kaşlarını kaldırırken ben de gözlerimi devirmekle yetindim. Evet, Bal Porsuğumun ilk karşılaştığımız andan beri küfürlerine maruz kaldığım doğruydu çünkü o ahlaksız ve edepsiz bir Porsuk'tu.

Ateş benim ve Murat'ın bezgin hâlimize söylenecekken önündeki yemeği yeni fark etmiş gibi tabldotuna kilitlendi ve hızla midesine indirmeye başladı. Ben ise yine kendimi onun iştahına gülümserken buluvermiştim. Murat yemeğini yemeden önce bana göz kırpıp bu konuşmamızın devamının geleceği mesajını verdi. Çantamdan çıkardığım sandviç ve soğuk çay ikilisi sıraya girmeden karnımı doyurabilmem için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kurtarıcım olmuşlardı. Murat'la yemeğimizin yarısındayken Ateş'in yemeğini bitirmesi ve yediklerimizi süzmeye başlamasıyla gülümsedim. Bu sabah kendime sandviç hazırlarken ona da bir tane yapmıştım. Sonuçta ona tabldot yetmiyor ve karnını doyurmuyordu. Ben onu her daim düşünüyordum. O beni düşünse de düşünmese de... Çantamdan çıkarttığım sandviçi uzattım ve şaşkınlığını izledim.

"Porsuğum al sabah sana da yaptım." Elimi havada daha fazla bekletmeden sandviçi kaptı. Murat'a sırıtarak göz kırpan ifadesinden bundan mutlu olduğunu anlamıştım. Çapkındı, edepsizdi ama o gülünce ben çok mutlu oluyordum.

Yemeklerimiz bittiğinde sessizliğimiz bölündü ve dikkatimiz okuldaki kızların gözdesi Kartal'a çevrildi.

"Güzellik, nasılsın?" Koyu kahverengi bakışları gözlerimdeydi.

"Ooo Kartal Bey bakıyorum yurtdışından dönülmüş sonunda." Yakışıklı yüzüne bakarken kocaman gülümsedim. Kartal enerjisi ve yaşama sevinciyle takdir ettiğim nadir insanlardandı.

"Aslında dönmeye pek niyetim yoktu ama görmeden... Yani okulu görmeden yapamadım. Eğitim şart." Kartal eskiden birtakım duygularını bildiğim fakat karşılık veremediğim biriydi. Ha karşılık vermeyi denememiş miydim? Denemiştim. Fakat benim için Kartal o kişi değildi. Biz de bu sebeple iki haftalık bir flörtten sonra arkadaş kalmaya karar vermiştik. Ona o gözle bakamıyordum. Benim için 'o kişi' Bal Porsuğumdan başkası değildi. Acaba onun için de ben olur muydum?

"Yazın takip ettim seni, resmen tüm Avrupa'yı karış karış gezdin. Özellikle resimlerine bayıldım. Çok temiz çekilmişlerdi ve oldukça yaratıcılardı." Kartal övgü dolu sözlerime gülümseyip reddedemeyeceğim bir teklif sundu.

"Okul çıkışı her zamanki yere gidelim mi? Hem sen oranın manzarasını çok seversin. Ben de senin kombinini fotoğraflarım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Duyduğum teklif yüzümde canlı bir sırıtma yeşertti. Petek çok güzel çekimler yapıyordu ama bedelini de misliyle alıyordu, Kartal ise bunu karşılıksız yapacaktı. Kartal'a olumlu bir cevap vereceğim sırada huysuz sesin sahibine döndüm.

"Balın dersten sonra müsait değil, benimle koko yemeye gelecek. Hem fotoğraf için de benim yetenekli parmaklarımın sözü var." Ateş'e dönerken dediklerinde ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştım. O ise bana bakmayıp içinde öfke alevlerinin yandığı gözlerini Kartal'a dikmişti.

"Koko derken kokoreç mi demek istiyorsun?" Kartal'ın inanamayarak sorduğu soruya Ateş kendisine küfredilmiş gibi atıldı.

"Ne olmuş lan kokorece?"

"İyi de Balın kokoreç yemez ki." Kartal'ın gülerek kurduğu cümlesine Ateş de bilmiş bir ifadeyle sırıttı.

"Valla birader Balın benimle bir ilkini yaşadı ve yedi." Kartal tam anlamıyla 'Bu herif ciddi mi?' ifadesiyle bana bakıyordu.

"Evet, kokoreç yedim. Hem... Tadı o kadar da kötü değil sanki." Yanıtım Kartal'ın şaşkın ifadesini perçinlerken Ateş'i tatmin etmedi.

"Kızım o kadar da kötü değil ne demek senin kokorecinden ısırık aldım diye öldürecek gibi bakmadın mı bana? Paylaşamadın çünkü çok sevdin." Bana 'beni bu herifin yanında destekle yoksa çok kötü olur.' der gibi bakıyordu.

"Herhalde sinirlenirim bir ısırıkta yarısını aldın, yamyam gibisin diyorum ya sana." Serseri bir ifadeyle gülüp göz kırptı.

"Bugün borcumu öderim Baytar." Bir an sabahki çapkınlık vakasının intikamını almak istesem de intikamın soğuk yendiğini hatırladım ve Kartal'a döndüm.

"Kartal sana sözüm olsun. Bugün Ateş'le plan yapmıştık da. Hem en yakın zamanda gidebiliriz, tabii teklifin hâlâ geçerli olursa." Bakışları tekrar canlandı ve gamzesini ortaya serecek şekilde gülümsedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O zaman bir gün öncesinden haberleşiriz güzellik. Dik kat et kendine." Kartal, Ateş'e yönelttiği soğuk bakışlarının ardından yanımızdan ayrıldı.

"Güzellik kendine dikkat et. Herif tam bir pezevenk, ya sıfata bak tipini si..." Daha fazla dayanamayıp lafa girdim.

"Tamam, Ateş anladık sakinleş." Bana donuk ifadesiyle baksa da konuşmamı devam ettirdim.

"Hem hayırdır ya, sen beni kıskandın mı Porsuğum? Neden bu kadar sinirlendin hı?"

"Neden kıskanayım ben seni tiki baytar. O pezevenk kokoya laf etti diye sinirlendim." İnanmadığımı belli ederek otuz iki diş sırıttım. Ateş lafı uzatmadan hırsla ayağa kalktı ve kolumdan tutarak beni de beraberinde kaldırdı.

"Hadi gidiyoruz." Ani duygu geçişlerine bakakaldığım bu adam beni her defasında şaşırtmaya devam ediyordu.

"Nereye?" Zar zor çantamı toplarken savurduğum soruma hararetli cevabı gecikmedi. "Koko yemeye." Ateş'le çıkış kapısına ilerlememiz garip bir panik ve güzel bir heyecanı aynı anda yaşamama sebep oldu. Arkamızdan bakan Murat bu heyecanlı halimi gülerek izliyordu.

***

26 yıl önce Hakan Durmaz...

Güneşin doğarken yansıttığı turuncu ışıkların gökyüzünün maviliğine ve yeryüzünün beyazlığına karışmasını izliyordum. Sabahın erken saatleriydi ve ben arabamın içinde dün geceden beri bekliyordum. 'Gelmeyeceğim' dediği halde bekliyordum. Henüz bir aydır tanıdığım, gözlerinde kaybolup dudaklarına hapsolduğum kadının yolunu gözlüyordum saatlerdir. Soğuktu. Belki de soğuk olması iyiydi. Yeteri kadar soğuk hissizleşip acı çekmemi önleyebilirdi. Önleyebilir miydi? Hayır. Siktiğim koca bir hayır. Bugün evleneceğini haber veren güneşin tamamen doğmasıyla küfürler eşliğinde direksiyona yumruklar indirmeye başladım. Gelmemişti. Gelmiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçimden akan öfkenin ateşi tüm karları eritebilirdi. Bir aydır nerdeyse her gününü beraber geçirdiğimiz zamanlar geldi gözlerimin önüne. Onu gördüğüm an ona âşık olduğumu biliyordum. Ölecek kadar şanslı bir kız olmadığını söylediğinde içimden 'senin ölmene asla izin vermezdim' diyen sese şaşırmıştım onu ilk gördüğüm gün. Ve yine o sesin peşinden gidip Eleni'ye tutulmuştum. İt babası tarafından it bir adamla nişanlandırılan Eleni'me.

Her gece sevgilimin beyaz ve sıcak kokusuna ulaşmak için ağaca tırmanıp penceresinden cennete kabul ediliyordum. Beni gördüğü an masumiyet ve sevinçle parlayan mavi gözlerindeki aşk, kışın bitmediği Petersburg'a yazı getiriyordu. Neden gelmediğini biliyordum; korkaktı. Benim küçük sevgilim kendi için değil benim için korkuyordu. Onu bana bir şey olmayacağına ve benimle Türkiye'ye kaçıp gelmesine bir türlü ikna edememiştim. Ondan vazgeçmemi istemişti. Yağmurlu gök gözlerini gözlerime dikip ondan vazgeçmem için bana yalvarmıştı!

Sarı buklelerinin kokusunu içime çekerek öptükten sonra "Bekleyeceğim" demiştim kararlı bir sesle. Narin vücudunu kendime bastırıp dudaklarını ağzımın içinde dakikalarca hapsettikten sonra tekrar fısıldamıştım. "Bekleyeceğim Eleni." Titreyen ipek kirpiklerinin altındaki acıya boğulan gözlerinden durmadan akan yaşlarla bana son kezmiş gibi bakıp arkasını dönüp koşmaya başlamıştı. Gözlerimi yumup arabama sinen kokusunu almak için derin bir nefes aldım. Göğsünün arasındaki vadiden, boynundan, saçlarından, ellerinden gelen kokudan vazgeçmemi mi istemişti bu aptal kız gerçekten? Gelmediği için bunlardan ve aşkımdan vazgeçecektim ben? Onun başkasıyla evlenmesine izin vereceğimi düşünecek kadar aptaldı demek ki benim sevgilim.

Arabadan çıkıp soğuk rüzgârdan kısılan gözlerimin açılmasını bekledim bir süre. Bedenim yeni hava durumuna alıştıktan sonra neredeyse bir aydır favori mekânım olan ağacın altına geldim. Son kez buraya tırmanıyor olmanın bilinciyle beni sevgilime ulaştıran ihtiyar dostumun kahverengi gövdesini okşayıp tırmanmaya başladım. Kısa yolculuğumun ardından camı rahatça kaldırıp içeriye bakmadan hızlıca

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kendimi odaya attım. Cennetteydim yine. Onu görmeme gerek yoktu kokusundan odada olduğunu anlamıştım. Arkamı döndüğümde kırmızı ve şaşırmış gözlerle solgun benizli sevgilimi gördüm. Nasıl da güzeldi. Onu almalıydım. Cebime hatta mümkün olsa içime saklamalıydım.

"Hakan!"

"Rus kızlarının da naz yaptığını bilmiyordum. Elbette haklısın, kaçırılmak istiyorsun benim tarafımdan." dedikten sonra iki büyük adımla aramızdaki mesafeyi kapatarak yüzünü hoyratça tutup dudaklarına kapandım. O an fark etmiştim ki dün geceden beri ilk kez nefes alıyordum. Ben bu kadının nefesiyle nefes alıyordum. Dudaklarımız ayrıldığında gözlerinin dolduğunu ve dudaklarının titrediğini görmüştüm. Yine vazgeçmemi mi isteyecekti?

"Eleni. Sakın benden vazgeç deme. Mümkün olmadığını bildiğin şeyleri isteme benden. Seçeneğin yok sevgilim. Ya elimi tutarsın öyle gideriz buradan ya da seni omzuma atar götürürüm. Gelmekten başka seçeneğin yok."

Ellerim saçlarında, yüzünde dolaşırken koca gövdemin içindeki kalbimin bu kızın avuçları arasında olduğunu biliyordum. İsterse beni yaşatır isterse öldürürdü. Yine bir olumsuzluk duymayı beklerken kucağıma atlayıp bacaklarını bana sarmasıyla vücudum bir anda gevşedi. Elimin altındaki beden ve kabul edilmenin sevinciyle tutkuyla dudaklarımın denk geldiği her yerini öpmeye başladım. Gavurun kızı günlerdir süründürmüş ve son gün benimle gelmeyi kabul etmişti işte.

"Hakan, gelmeseydin kendimi öldürürdüm. O gelinliği giyip kendimi öldürürdüm." Kelimelerinin arasında hüznünün ve sevincinin sesini duyup onu sakinleştirmeye çalışıyordum. Kapının çalmasıyla kucağımdaki sevgilim de ben de durup kapıya baktık.

"Bayan Eleni hazırlanmanız için kuaförler hazır. Bir an önce başlasalar iyi olur efendim."

"Sikeyim senin kuaförünü Rus cadısı." Türkçe kısık sesle ettiğim küfre karşı Eleni kaşlarını çatıp bana baktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sikeyim bir küfür değil mi, her sinirlendiğinde onu söylüyorsun kendi dilinde."

"Sana hiç yakışmıyor, bir daha o kelimeyi söyleme Eleni." dediğimde ikimiz de birbirimize bakıp güldük.

"Bayan Eleni. Beni duyuyor musunuz?" Eleni gözlerini devirip "Sikeyim." dediğinde kaşlarımı neşe ve hayretle kaldırıp sevgilimi izlemeye başladım.

"Seni duyuyorum Nancy. Sıcak bir duş alacağım daha sonra sizi çağırırım, artık rahat ver." Burada daha fazla durmak istemediğimi fark ettim. Bir an önce her şeyim olan kızı alıp gitmeliydim buradan. Son bir öpücük daha verip kucağımdan inen Eleni hızlıca üzerindeki pijamalarını çıkarmaya başladığında gözlerim ve başka bir yerim büyümüştü. Önümde ilk kez iç çamaşırlarıyla kalan ve ben yokmuşum gibi davranmaya kendini zorladığı her halinden belli olan gâvurun kızı aceleyle giyinmeye çalışıyordu.

"Bana baktığını biliyorum."

"Hmm."

"Bakmazsan rahat ederim Hakan."

"Hmm."

"Canın cehenneme. Giyindim işte. Sapık." Kısık kahkahamın ardından beyaz teni utançtan pembeleşen sevgilime yaklaştım. Her dakika her saniye gelen ona dokunma ve öpme isteğim dayanılmaz bir hâl alıyordu. Hiçbir şey umurumda değildi. Ne babamın Victor Sokolov'un nişanlı kızına âşık olduğumu söylediğimdeki tepkisi, ne de peşimize düşülecek olması.

Eşyalarını, pasaportunu bir nevi kız kaçırma bohçası olan küçük bir çantaya tıkıştırırken aceleci tavrına gülümsedim. Titriyordu. Heyecandan, korkudan, mutluluktan, arzudan, utançtan, inançtan... Çantasını hazırlamayı bitirdi ve aynalı masasının çekmecesinden pembe bir bere çıkardı. Pembeyi seviyordu, az önce karşımda da pembe iç çamaşırlarıyla kalmıştı. Beresini takıp paltosunu giydikten sonra varlığımın sebebi saydığım nefesini dışarı verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hazırım. Kaçır beni yakışıklı Türk." Mavi gözlerindeki gülümseme sıcak sıcak içime akıyordu. Düzgün takamadığı beresini düzeltmek için yaklaştığımda aramızdaki elektrikle heyecanlandığını fark ettim. Beresini düzelttikten sonra yanaklarına koyduğum ellerimle başını tutup dudaklarımı alnına bastırdım.

"Bizde ölüleri alınlarından öperler. Ben ilk defa yaşadığımı hissediyorum hâlbuki." diye fısıldadığında öğrendiğim bu Rus kültürü hakkındaki bilgi ilginç gelmişti.

"Bizde de erkekler kadınlarını alınlarından öperler. İnsanın hayatı alnında yazar derler. Ve erkek o hayatı dudaklarıyla kendine mühürler. Sen bana mühürlüsün Eleni. Senin hayatın bana ait. Benimki de sana." Hareleri ışıl ışıl mavi gözlerinden bin bir anlam geçerken küçük pembe dudaklarını bir kez daha dudaklarımda hissettim. Sonra pencereyi açıp Eleni'ye baktım.

"Ben önce ineceğim sen de yavaşça korkmadan in. Ben seni tutacağım tamam mı?" Cümlem biter bitmez Eleni çantasını sırtına atıp pencereden ağaca çıkmıştı bile. Kedi gibi çevik ve kabiliyetli bu kıza bir kez daha hayran kalmıştım. Aşağıya indiğinde ben de arkasından indim. Evet, kaçıyorduk.

Elimi uzattığımda içimi delip geçen bakışları önce elime sonra da gözlerime döndü. Kızıl bir ateşin harladığı kararlı mavi gözleriyle kalbim bayram yerine dönmüştü. Pişman olmayacaktı. Onun istediği de bendim. Avucumda tuttuğum küçük eliyle artık büyük bir yolculuğa çıkıyorduk.

"Ne olursa olsun bu eller ayrılmayacak Eleni. Yaşarken de ölürken de beraberiz."

"Beraberiz sevgilim."

***

Günümüz Balın Meşeli...

Porsuğumla motoruna yürürken sırf onun için giydiğim deri siyah ceket, koyu renk kot ve zımbalı bot kombinimle oldukça yakıştığımızı fark ettim. Tabi acilen bu yeni gönderilen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

botların tanıtımının da yapılması gerekiyordu. Ateş efendi Kartal'ı diskalifiye ettiğine göre o sözünü ettiği parmaklarını bu iş için kullanmalıydı. "Ateş dursana bir." Bir anda durdu ve tek kaşı havada bana döndü.

"Yine ne var?"

"Kartal'ı engelledin ya Porsuğum hadi o sözünü ettiğin parmaklarının yeteneklerini göster." Çantamdan çıkardığım fotoğraf makinemi ona doğru uzatırken yüzünü ekşitti.

"Sen ciddi misin?"

"Ya hem önüme taş koydun hem de yardım etmiyorsun. Bir fotoğrafımı çeksen ölür müsün?" Bakışları anlam veremeyen bir bezginlik ile doluydu.

"Düştüğüm şu hale bak, inanılmaz!" Teklifimi kabul edeceğini anlayınca sevinçle sırıttım ve çıtayı biraz daha yükselttim.

"Ama senin motorunla çektirmek istiyorum." Sinirden gülen insanlara has bir sırıtma peyda oldu yüzünde ve tane tane açıklama yapmaya girişti.

"Birincisi o bir motor değil. O 2017 model bir Harley Davidson Fat Boy S Review."

"Hah ondan." Omuz silkerek motoruna ilerlediğimde sesini yükselterek arkamdan söylenmeye devam etti.

"İkincisi kızımı reklam etmene izin vereceğimi nereden çıkardın?" Motora kızım demesini ve bir demir yığınıyla duygusal bağ kurmasını kıskansam da onun kızı benim de kızımdır diye düşünmeyi tercih ettim.

"Tamam, Porsuğum haklısın, hadi beni şu tatlışla çek." Fotoğraf makinesini eline tutuşturup motorda onun oturduğu kısma otururken tiksinen bir ifadeyle baktı ve "Tatlış mı?" dedi. Sanırım motoruyla bağ kurmamı kıskanmıştı. Ah bu Porsuk galiba beni deliler gibi kıskanıyordu. Beni Kartal'la paylaşamadığı gibi motoruyla da paylaşamıyordu.

"O tatlış değil olsa olsa bir canavar olabilir." Tamam, motordan kıskanmasa da Kartal'dan kıskanmış olduğu gerçeği yerli yerinde duruyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Aynen aynen. Saçlarımı düzelteyim de çek. Bak birkaç tane çek seçeyim içlerinden." Motorda pozisyonumu daha uygun bir hale getirip saçlarımı da yana attım ve Harley'in kollarını da tuttum.

"Sen bir taneyi bul da." Kısık sesli söylenmesini duysam da cevap vermeyip şu anı fotoğraflamasını bekledim. Dikkatle pozisyon alıp fotoğrafı çekti. Çektiği fotoğrafa bakarken hayran bakışlarını fark etmemek imkânsızdı.

"Ne güzel çıktın be!" Söylediği cümleye heyecanlanıp sevinçle yerimden sıçradım. Ateş'im beni beğeniyor ve güzel buluyordu.

"Sahi mi, o kadar güzel çıktım mı?" Benim yanına yanaşarak heyecanla sorduğum soruya gözlerini devirdi.

"Tiki Baytar sana mı diyorum ben, kendi kızıma diyorum." Sinirlenip hırsla koluna iki tane yapıştırdım.

"Ver şunu kendime bakacağım." Benim bu halime katıla katıla gülecekmiş gibi duruyor, darbelerimi umursamıyordu. Bir tane daha çarpsam mı diye düşünürken harika çıktığını fark ettiğim fotoğrafım tüm sinirimi alıp götürdü ve yerini mutluluğa bıraktı. "Süpersin ya bu fotoğraf rekor beğeni alır!"

Övünerek gerildi ve motoruna yaslanıp kollarını bağladı. "Biliyorum güzelim ben hep süperim."

"Sana değil kızına süpersin dedim." Bozulan suratını izlemek ayrı bir keyifli.

"Yemin ederim sen laf yetiştirilmesi zor bir baş belasısın." Onun bu içten gelen tepkisine sırıttım ve hızlı adımlarla yanına gittim. Parmak uçlarımda yükselerek yanağına dudaklarımı yapıştırmam sanırım beklediği son şeydi. Nefesimi içime çekerek öpücüğümü yanağına bıraktıktan sonra kulağına "Teşekkür ederim." diye fısıldadım.

Hırlar gibi bir ses çıkardı ve saçlarımdan hafifçe tutarak kafamı geriye doğru yatırdı. Bu ani hareketine şaşkınlıktan nefesim kesilirken boynuma yönelmesi ve sıcak nefesiyle gelen tutkulu bir öpücüğü oraya kondurması neredeyse bayılmama sebep olacaktı. Bu öpücüğün hem ruhumda hem de

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

bedenimde hissettiğim etkisi beni yakıp yok edecekmiş gibiydi. Benim Porsuğum gerçekten bir ateşli. Kafasını boynumdan kaldırdı ve koyulaşmış mavi gözleriyle gözlerimin içine baktı.

"Teşekkür edeceksen adam gibi et Baytar." Benim şok olmuş ve sanırım biraz da arzulu ifademe bakarken çapkın bir gülüş yolladı. Başım öylesine dönüyordu ki heyecandan Ateş'in üstüne kusmaktan korkuyordum. Motoruna atlayan ve kısa sürede sürücü tarafına yerleşen Ateş elindeki kaskı bana uzattı ve kendime gelmem için gerekli süreyi sağladı.

"Al tak şunu." Bilinçsizce sorduğum "Nereye?" sorusuna "Koko yemeye." dedi. "Adın ne?" diye sorsa karşılık bulamayacağının bilincinde gibiydi. Arkasına binip kaskı taktım. Gövdesine sımsıkı sarılırken düşündüğüm ve hissettiğim şey hâlâ boynumda bıraktığı büyük yangındı. Sanırım o yangın tüm varlığımda ve kalbimde varlığını koruyordu. Daha fazla şaşıramam derken bir kez daha beni yanılttı.

"Önce sana bir kask ve güzel bir motorcu ceketi alalım. Malum sürekli bu canavara binecek gibi duruyorsun."

***

Bugün Ateş'in öğleden sonra dersi vardı. Ben de sabahki dersin ardından bir alışveriş merkezine uğramış kafamdaki bütün planları gerçekleştirmeye başlamıştım. Porsuğuma bugün sürpriz yapacaktım. Önce odasını toparlayacak sonra aldıklarımı iç karartıcı siyah odasına yerleştirecektim. Güzel ve havalı olsa da benim o odaya biraz renk katmam gerekiyordu. Pembe bunun için en güzel renkti.

Turgut dedeme geleceğimi haber verdiğim için kapıyı açtığında şaşırmamış, beni yüzüne yayılan geniş bir gülümsemeyle karşılamıştı.

"Hoş geldin güzel kızım, nasılsın?" Hemen Turgut dedemin boynuna sarıldım ve tontiş yanaklarından öptüm.

"İyiyim Turgut dedeciğim seni gördüm daha iyi oldum. Nasılsın iyisin değil mi?" Daha da gülümsedi ve keyifle konuşmaya başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ateş'le bu kadar ilgilenen biri olduğu için çok iyiyim kızım, çok mutluyum." Onun neredeyse dolmak üzere olan gözlerine bakınca kalbinin farklı fırtınalara ev sahipliği yaptığını anlıyordum. Fakat benim bu hayattan öğrendiğim şey, üzüntüleri ve mutsuzlukları kapı dışarı edip her zaman umudu bedenimizde, zihnimizin en derin odacıklarında bulundurmamızdı. Ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım ve Turgut dedemin üzüntülerini kovmak için kolları sıvadım.

"Dedeciğim mutlu ol tabi ya. Ateş huzurevinden bir daha bahsetsin saçını başını yolacağım onun." Kahkaha atan Turgut dedenin az önceki duygusal tavırlarını bir nebze olsun kırabilmeme sevinmiştim.

"Sana deli diyor, bazen hak veriyorum." Ateş'in arkamdan deli demesine kızsam da benim hakkımda konuşmuş oldukları gerçeği kulaklarıma kadar sırıtmama sebep oldu.

"Turgut dedeciğim benim işim uzun sürecek gibi duruyor o gelmeden hemen işlerimi tamamlasam iyi olacak. Sürpriz bozulmasın." Bana hak veircesine kafasını sallayıp gülümsedi.

"Erken gelirse sana hemen mesaj çekerim biraz da oyalarım tamam mı kızım?" Turgut dedeciğimin tavrına içim sıcacık oldu ve yanağına bir teşekkürler öpücüğü kondurdum. Sanırım ben kaleyi içten fethetmiştim. Porsuğum hayatına girdiğim için her gece yatmadan önce üç kere şükretmeliydi. Hem kim bilir belki de zaten şükrediyordu.

***

Odanın dağınıklığını toparlamam çok vaktimi almıştı. Benim Porsuğum gayet temizdi ama dağınıktı. Onu da bir tanecik Balın'ı hallederdi. Ah ben olmasam ne yapardı acaba?

Odayı süpürmüş, komodin, çalışma masası ve sehpanın tozunu almış ve yerleri paspasla silmiştim. Karpuzlu oda kokusu spreyini de içeriye boca ettim. Odadaki en önemli kısımları halletmiş olmamın sevinciyle gözlerimi etrafta gezdirdim. Geriye sadece küçük ve renkli dokunuşlar kalmıştı. Bugün aldıklarımı paketlerinden çıkarmaya başladım. Önce pembe bir vazo çıkardım, içine pembe çiçekler koyarak ça-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

lışma masasına bıraktım. Porsuğum güzel kokular eşliğinde çalışmalıydı.

Ayıcıklı kahverengi panduf terlikleri çıkardım ve soğuk havalarda ayaklarının üşümemesi için yatağının yanına koydum. Tabi onların yanına da aynılarının pembe olanından yerleştirdim. Biz formaliteden sevgili olduğumuza göre sevgili Turgut dedeciğim beni buraya sık sık çağıracaktı. E gelmemek de ayıp olurdu, bu sebeple hazır olmak lazımdı. Ayaklarımın üşümemesi son derece önemliydi neticede.

Paketlerden pembe diş fırçası, pembe bornoz ve favori duş jelkerimi çıkarıp banyoya götürdüm. Gece geç vakitlerde eve gidemeyip burada kalacağım zamanlar olabilirdi. Sonuçta buradan okula yağlı saçlarla ve fırçalanmamış dişlerle gitmek olmazdı öyle değil mi?

Pembe bir battaniye ve perdelere birkaç süsü de eklememle çoğu şeyi hallettiğimi fark ettim. Son ve en önemli adımlardan birisini atmak için hazırlandım. Bu hafta içi benim Kartal'la buluşmamam için önüme tekrar taş koyan Ateş'ten bunun karşılığında fotoğraf çekme sözünü almıştım. Bir oyuncakçıda da Porsuğuma fotoğrafımı çektirmiştim. Evet, ben Ateş'i bir oyuncakçıya sokmuştum! Pembe kıyafetlerime fondaki oyuncaklar ve kucağımdaki kocaman bir peluş ayıyak harika uyum sağlamıştı. Ateş oyuncakçıya girmemek için yarım saat dirense de güç bela iki fotoğrafımı çekebilmişti. Kocaman yumuşak ayıcığa sarılırken yakın çekim fotoğrafımı hiç vakit kaybetmeden fotoğrafçıda bastırıp pembe bir çerçevenin içine koymuştum. Bu fotoğrafımın yeri yatağımın başucundaki komodindi. Porsuğum her gece uyuduğunda ve her sabah uyandığında sadece beni görmeliydi. Ateş'in bana iyice alışması için biraz manipüle etmemin zararı yoktu.

Sıra son adıma geldiğinde saate baktım. Ateş'le Murat birazdan evde olacaklardı. O an duyduğum mesaj sesiyle dikkatim bölündü ve 'Ateş geldi.' mesajı panikle sıçramama sebep oldu. Son adımı gerçekleştirmek üzere çantama uzandım. Çantamdan parfümümü çıkarıp hızlı adımlarla yatağa ilerledim. Yastığa neredeyse boca ettiğim parfümü örtü ve yorganın üstlerine de sıktım. Saçlarımı biraz da yastığa sürüp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

son dokunuşları tamamladığımda kapı hızla açıldı ve Ateş içeri girdi. Beni ve odasındaki değişikliği görünce bir süre dehlece kaldı. Bir an sıkıca gözlerini kapattı ve elleriyle ovuşturup tekrar açtı. Porsuğum odasının bu halini çok sevmişti ve gözlerine inanamıyordu.

"Gözüme ne kaçtı lan benim? Niye her yer pembe?" Tamam, sanırım çok sevmemişti. Ama zamanla sevebilirdi.

"Beğendin mi odanı? Her yeri bir güzel topladım sildim, süpürdüm, bir de küçük dokunuşlar yaptım. Nasıl ama olmuş mu?" Odadan zorla ayırdığı gece mavisi gözleri nihayet beni buldu.

"Lan okulda bugün görmedim rahatım dedim, şimdi de evde mi buldun beni? Ne yaptın odama? Ne bu böyle prenses odası gibi! Sen çok olmaya başladın Baytar." Sinirli sesi ve öfkeli el hareketiyle desteklediği cümleler yüzünden biraz keyfim kaçmıştı. Tüm öğleden sonramı ona sürpriz yapmak için ayırmıştım ama memnun kalmamıştı. Düşen suratımla çalışma masasının önündeki sandalyeye oturdum ve yanağımı avucumun içine dayadım. Yere sabitlenen bakışlarım halının desenlerini inceliyordu. Azar yiyen çocukları şu an çok iyi anlıyordum.

"Sikeyim ya bir de üzgün surat yapıyor! Sen yemin ederim beni delirteceksin. Şu çiçekler falan her şey gidecek Baytar, haberin olsun." Kafamı kaldırınca sinirli ifadesinin biraz yumuşadığını fark ettim.

"Bak ben şimdi duşa giriyorum, o pembe vazo ve çiçekleri ayrıca o tuhaf pembe battaniyeyi kaldırıyorsun. Lan sen benim perdelerime de mi pembe süs taktın! Balın onlar da gidiyor, hemen hallet şunları!"

Emirlerini tepki vermeden dinledim ve saymadığı diğer aksesuarları düşününce onların kalmasına izin verdiğini anladım. Ateş terliğime izin vermişti. Tabii bir de fotoğrafıma ama onu daha fark etmemiş olabilirdi.

"Tamam, Porsuğum hallederim şimdi."

Benim hevesle gülümseyen halime bıkkın bir şekilde bakıp banyoya ilerledi. Banyoya girmeden önce ceketini çıkarıp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yere attığında odasının nasıl bu hale geldiğini anladım. O sıra dar tişörtünün altından sırtındaki kasları gözlerimin önüne serilince kafamdaki bütün düşünceler uçup gitti. Banyoya girip kapıyı kapatınca derin bir nefes aldım ve yanan yanaklarıma ellerimle yelpaze yaparak kendimi serinletmeye çalıştım. Fakat banyonun kapısı açılıp üstsüz Ateş'i gördüğümde kendimi rahatlatma çabalarım boşa gitti. Karşımda karın kasları, şiş göğsü ve güçlü kollarıyla bambaşka bir Porsuk duruyordu. Şaşkınlıktan nefes alış verişlerim hızlanmış, ağzım bir karış açık kalmıştı. Benim bu traktör farı görmüş tavşan gibi kalmış ifademe kahkaha attı.

"Neden duşta değilsin?" Tek kaşını kaldırarak ima ve keyifle beni süzdü. İfadesi hinlik barındırıyordu.

"Neden değilim, çünkü senin olduğunu tahmin ettiğim pembe bir bornoz ve duş jellerini gördüm. Belki sen de bana eşlik edersin diye düşünmüştüm." Sırıtarak söyledikleriyle hayrete düştüm ve kendime gelmeye çalışarak ağzımı kapattım.

"Sen gerçekten sapıksın! Sapık Porsuk!" Hızla Ateş'e yanaşıp kollarına vurmaya başladım. O ise benim bu hallerime daha da keyiflendi ve eğlencesine devam etti.

"Bunları banyoma koyan sen değil misin, neden şimdi ben suçlu oluyorum? Basbayağı banyomda duş alacağını düşünmüş ve bunların hepsini bir güzel yerleştirmişsin." Kollarına vurmalarıma bu sefer de çimdiklerim eklendi ve etlerini parmaklarımla sıkmaya başladım.

"Ya ben onları burada olur da kalırsam kullanırım diye koydum. Hemen de fesatlığa yorumlamışsın."

Çimdiklemelerimin arasından bir anda saçlarımı kavrayıp başımı geçen hafta yaptığı gibi geriye attı ve utançtan kızarmış yüzüme yaklaştı. İlgiyle bakan mavi gözleri ve çarpık gülüşü başımı döndürüyordu.

"Sen ya ne yaptığını bile bilmeyen, hiçbir şeyin farkında olmayan bir delisin ya da beni delirtmeye yemin etmiş tehlikeli bir cadısın. Her iki durumda da yanacak olan sensin. Sen de bunun farkındasın değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayranlıkla baktığım yüzünü boynuma yamaştırıp içimi kavuran bir öpücüğü geçen seferki gibi oraya bıraktı. Tenimin yandığını ve neredeyse kalbimin patlayacağını hissediyordum. Bu nasıl bir hisli, nasıl tuhaf bir duyguydu ki şimdiden havalara uçmaya başlamıştım anlayamıyordum. Kazağımın omuz kısmını indirip biçimli ve sıcak dudaklarını oraya yapıştırdı. İçimi kaplayan dayanılmaz bir his beni yavaş yavaş esir alıyordu. Kafasını kaldırdı, koyulaşmış mavi gözlerini izlerken yakışıklı yüzünün bambaşka bir duyguyla bezeli olduğunu gördüm. Yüzünü yüzüme yaklaştıran Ateş'in burnunu burnuma sürtmesi, biçimli dudaklarını dudaklarıma yanaştırmaya başlamasıyla şu an heyecanın doruklarına ulaşıp oralardan aşağılara hızla düşeceğimi hissediyordum. Odanın kapısı hızla açılmasa ve içeri Murat girmese sıcak ve nemli nefesini hissettiğim Porsuğumla öpüşeceğimizi idrak ettim.

Hayretle ve ses çıkarmadan bize bakan Murat'a biz de kımıldamadan bakıyorduk. Ateş'le hızla birbirimizden ayrıldık ve Murat'ın üzerimizde gezen gözlerine karşılık verdik. Benim bakışlarımdan utanç fazlasıyla hissediliyor olsa da Ateş'in gözlerinden öfke taşıyordu.

"Lan pezevenk kapıyı çalsana! Dallama mısın sen bir anda dalıyorsun içeri!" Utançtan hemen çantamı alıp odanın çıkışına doğru yürürken Ateş kolumdan tuttu ve hızla beni kendine çevirdi. Kızgın bakışlarının hedefi bu sefer bendim. Sanırım bu şekilde Murat'a yakalanmamız onu fazlasıyla rahatsız etmişti.

"Balın şu kazağını düzelt!"

Az önce öpmek için açtığı kazağım omzum ve sutyen askımı meydana çıkarmıştı. Bunu Ateş'in uyarmasıyla fark etmem ve Murat'ın bunu da görmüş olduğu gerçeğini düşünmem utançtan iyice kızarmama sebep oldu. Yer yarılsa hiç düşünmeden açılan boşluğa atlayabilirdim. Hızla kazağımı düzelttim ve tekrar odadan çıkmak üzere kapıya ilerledim. Son gördüğüm şey Porsuğumun çatık kaşları Murat'ın ise sırıtan ifadesiydi.

***

Gece yatakta dönüp duruyor bugün Porsuğumla olanları düşünmeden yapamıyordum. Porsuğum sapıktı. Kashydı. Yakışıklıydı. Dağınıktı. Küfürbazdı. Sevimliydi. Kabaydı. Sertti. Ama her şeyden önce... Fazlasıyla ama fazlasıyla ateşliydi. Ateş Durmaz ateşin ta kendisiydi ve beni de kendiyle beraber cayır cayır yakıyordu. Komodinimin üstünde duran telefonun mesaj sesiyle düşüncelerime ara verdim. Porsuğumun Whatsapp'tan bana yazdığını fark edince gözlerim açıldı. Ateş ilk defa ben ona yazmadan bana yazmıştı. İlk defa benim zorlamam olmadan kendi hür iradesiyle bana mesaj atmıştı. Hem de gece gece.

Gönderen Ateş Durmaz;

"Parfümün yine karnımı acıktırdı tiki baytar."

"Parfümünü boşaltmışsın her yere."

"Sen cidden manyaksın."

Ateş'in art arda yazdıkları sesli bir kahkaha atmama sebep oldu ve sıra sıra gülen emojiler gönderdim.

Gönderen Balın Meşeli;

"Sen seviyorsun diye sıktım porsuğum."

"Beni gece uyurken de hisset diye yaptım."

Gönderen Ateş Durmaz;

"Seni gece uyurken hissetmemin farklı yolları da var biliyorsun değil mi?"

Onun bu sorusuyla yüzüm kızarsa da geri adım atmadım.

Gönderen Balın Meşeli;

"Belki bir gün beraber uyuruz porsuğum."

Gönderen Ateş Durmaz;

"Belki bir gün beraber uyumaktan fazlasını yaparız. Balın." Utançtan yanımdaki ayıcığı yüzüme kapattım. Buradan bile beni fazlasıyla kızartmayı başarıyordu.

Gönderen Balın Meşeli;

"Sen cidden sapıksın."

"Ama yine de tatlısın porsuğum."

Gönderen Ateş Durmaz;

"Şansını fazla zorlama tiki baytar. Çünkü bir dahaki sefere elimden kurtulamayacaksın." Ateş son mesajından sonra çevrimdışı oldu ve beni bir başka yangının içinde harlanmaya bıraktı.

• • •

Kahve otomatı yine paramı aldığı halde soğuk kahvemi vermemekte direniyordu. Bu makinenin benimle bir derdi mi vardı cidden anlayamıyordum. İlla ben de mi bir tekme atmalıydım Murat gibi. Denemekten zarar gelmez deyip tekme attım ve nihayet kahveme kavuşabildim. Sanki asrın buluşu bu tekmede gizliydi.

"Balın Meşeli bir makineye tekme atacak deseler hayatta inanmazdım. Gözlerimle gördüm yine inanamıyorum." Kartal'ın sesini işitmemle ona doğru döndüm ve gülümsedim. Elimdeki soğuk kahveyi yüzüne doğru kaldırıp keyifle salladım.

"Sonuç nasıl ama?"

"Gerçekten harika." Gülümsemesi azalmadan bana doğru yaklaştı ve uzun boyuyla dibimde bitti. Porsuğum haricindeki bir erkeğin bana bu kadar yaklaşmış olması hoşuma gitmemişti.

"Bu akşam bir parti veriyorum bizim evde. Sen de gel Balın hatta mutlaka gel, geçen seferkinden daha güzel olacak."

Kartal'ın ailesinin süper ötesi villası ve olimpik havuzlarla yarışacak büyüklükteki havuzlarına ek olarak harika atıştırmalıklar, mükemmel bir müzik sistemi ve zevkin doruklarında bir iç mimari eşlik ediyordu. Sanırım cevabım şimdiden belliydi.

"Süper olur fakat arkadaşlarımı da getirmemde bir sakınca yok değil mi?" Heyecanlı tepkime fazlasıyla mutlu olup arkadaş kısmında biraz bozulsa da yüzündeki düşüklüğü hemen toparladı.

"Tabii ki gelebilirler." Öne doğru eğilip boyumuz arasındaki farkı kapatıp gülümsedi. Göz kırpıp yanımdan ayrılmasıyla partide ne giyeceğim sorunsalıyla kaldım.

"Bu Karga sürekli senin tepende uçuyor. Kolunu kanadını kıracağım bu puştun." Burnundan soluyan ve aniden dibimde biten Ateş'in sesiyle irkildim. Gözünü kırpmadan yanımdan uzaklaşan Kartal'a bakıyordu. Ateş'im yine beni kıskanmış mıydı?

"Ya sen kıskanınca daha da mı tatlı oluyorsun ne?" Parmaklarımı çatık kaşlarının üzerinde gezdirirken ifadesini yumuşatmaya çalışıyordum.

"Tam olarak neden kıskandığımı düşünüyorsun Baytar? Bu arada bana nasıl tatlı diyebiliyorsun? Görünmeyen iğrenç pembe bir gözlüğünün olduğundan şüphelenmeye başladım." Ateş'in yakışıklı çehresine yerleşen her duygu benim için tatlıydı. Tatlı tatlı konuşurken konuyu açmaya karar verdim.

"Porsuğum bir partiye davetliyiz." Ateş bir an ne dediğimi sorgulayıp incelercesine yüzüme baktı.

"Kimin partisiymiş bu?" Evet, sanırım bu kısımda biraz sorun yaşamamız olasıydı.

"Kartal'ın evinde olacak parti. Bu okuldaki en iyi partileri Kartal Akman verir." Gece mavisi gözlerinde tutuşan ateşin ilk kıvılcımlarını gördüm.

"O pezevengin partisine niye gidiyorum, niye gidiyorsun?"

"Ya cidden sayende her gün küfür duyar oldum." Sinirli ifadesini biraz olsun eksiltmeden tek kaşını kaldırarak baktı.

"Bu gidişle daha çok duyarsın." Yanımdan ayrılıp hızla çıkış kapısına doğru ilerledi. Her ne kadar onu hayranlıkla süzmek için yerimde biraz duraklasam da koridorda yanından geçen kızların Ateş'e bakma şekilleri ve göz süzmeleri hiç boşuma gitmiyordu. Hemen arkasından koştum, yanına yapıp koluna girince umursamaz bakışlarını üzerinde gezdirdi.

"Ya Porsuğum lütfen gel benimle partiye. Ben tüm gece seni özlerim sonra. Hem parti barbekü partisi olacak." Gözlerinde farklı enerji pırıltıları canlanan Porsuğum her şeyden önce midesini düşündüğünü belli ediyordu. "Bak o karganın partisine sırf barbekü için gidiyorum, aklına başka bir şey gelmesin."

Parmağını uyarırcasına sallarken takındığı huysuz ifadeye daha fazla dayanamayıp parmak uçlarımda yükseldim ve yanağına masum bir öpücük kondurdum.

"Ya ben seni bir gün cidden yiyeceğim haberin var değil mi Porsuğum?" Gece mavileri her ne kadar çatık kaşlarıyla süslense de koyu pırıltılı bakışları dikkatle yüzümde dolaştı.

"Sende ne var cidden anlayamıyorum. Ateşle oynuyorsun."

***

"Ben geldim, hadi in aşağıya bekletilmeyi sevmem. Hele ki bir tiki tarafından asla... Hele bir de Baytar! Çabuk in." Klasik, kaba bir porsuktu işte. Seni sıradan biri değil Balın Meşeli bekletiyordu. Şükret be biraz Porsuk!

Telefonu küçük siyah çantamın içine tıkıştırdım ve aynadaki yansımama baktım. İlk defa bu kadar siyah giyinmiş, bu kadar vamp olmuştum. Bacaklarımı sımsıkı kavrayan siyah bir kot, onun altına siyah uzun topuklu botlar ve en üstte de siyah deri bir ceket giymiştim. Fakat Balın Meşeli bu karanlık kıyafete de renk vermeyi başarır ve gizli dokunuşlarını uygulardı elbette. Deri ceketin içine giydiğim göbeği açık pembe parıltılı üst hoş bir dokunuş olmuştu. Koyu göz makyajım, doğal renkte bıraktığım dudaklarım ve düzleştirdiğim saçlarımla artık partiye hazırdım.

"Abla seninki gelmiş aşağıda bekliyor. Allah'ım sen bana ablamın çirkin şansından ver başka bir şey istemiyorum." Keşke küçükken bu kızı biraz hırpalamış olsaydım diye içimden geçirdim. Şimdi istesem de bu yırtık kardeşle mücadele edemezdim.

"Bak solucan surat annemler evde yok, ben de gidiyorum. O Anıl olacak çocuğu akşam akşam sakın eve çağırıp beni sinirlendirme tamam mı? Babamı aranın bir güzel şikâyet ederim seni. Duydun mu?"

"Abla saçmalama ya şu pasaklı ev halimle karşısına çıkar mıyım onun? Hem The Originals'daki Klaus'u izlerken Anıl'ın pek de aklıma geleceğini sanmıyorum." Tam bir şey söyleyecekken telefonumdan gelen Pembe Panter melodisini işittim ve evden çıktım. Asansördeyken susmayan telefonun sesi Porsuğumun ne kadar sabırsız olduğunu gösteriyordu. Sonunda telefonu açtım.

"Ya patladın mı?" Apartman kapısından çıkarken sorduğum soruya Ateş'in öfkeli sesi bir hışımla karşılık verdi.

"Lan yarım saat oldu, kesin yine prenses özentisi tarzında hazırlanacağım derken bu kadar beklettin beni."

Deri ceketi, koyu kotu ve bağcıkları olmayan siyah deri botlarıyla antik dönem Yunan heykelim yine tam karşımda duruyordu. Telefon kulağındayken astığı suratı sinirli olduğunu gösterse de, beni gördüğünde değişen ifadesi ve bakışları kıyafet konusunda ne kadar doğru bir karar verdiğimi kanıtlar nitelikteydi. Tam da onun tarzında giyinmiş ve karşısında dikilmiştim.

"Siktir! Lan ne yaptın kendine?" Şaşkın sesinin kulaklarıma dolmasıyla hayal kırıklığı ruhuma süzüldü. Düşen yüzüm de aynı ruh halim gibi hayal kırıklığımı yansıtıyordu, buna emindim. Ateş beni baştan aşağıya süzerken bu kırgın halimi fark etmediği belliydi.

"Beğenmedin mi?" İçinde yıldızların dolaştığı gece mavisi gözlerini gözlerime kilitleyen Ateş bir an anlamayan bir ifadeyle baktı.

"Sen gerçekten salaksın. İlk defa motoruma yakışır şekilde giyinmişsin. Aferin sana." Galiba bu Porsuğumun dilinde 'güzel olmuşsun' demekti. Canım Porsuk yerim seni.

Ona yanaşıp yanağına minik bir öpücük kondurdum. Parfümü kendine has cezbedici kokusuyla harmanlanmış ve

yine başımı döndürmeye yetmişti. Dudaklarım yüzünde yeni çıkmış sakallarına temas ederken içim titredi ve aynı hissi onun da yaşadığını fark ettim.

"Teşekkür ederim Porsuğum sen de çok yakışıklı olmuşsun." Yüzlerimiz yakındı ve gözlerinde ilgili ışıltılar dolaşıyordu. Kısa süreliğine dudaklarıma kayan gözleri tekrar bakışlarımla buluştuğunda sessiz kalıp bir şey söylemedi.

"Kaskını tak."

Uzun sessizliğimizin ardından kurduğu iki kelimelik emrine hiç şaşırmadığımı fark ettim. Siyah kaskı kafama geçirip Harley Davidson'a bindim ve beline sımsıkı sarıldım. Benimle beraberken hızına oldukça dikkat ettiğini son zamanlarda daha da hisseder olmuştum. Fakat tek başınayken sürat yapması beni oldukça endişelendiriyordu. Motorun hareket etmesi ve o tanıdık esintinin bedenimize gelip yerleşmesiyle bu adamda ve varlığında kaybolmak üzere olduğumu anladım. Belki de çoktan kaybolmuştum.

***

Kartal'ın villasının önünde durduğumuzda içeriden gelen müzik sesleri ve sokağın en başından itibaren dizilmiş olan arabalar, eğlencenin çoktan başladığını gösteriyordu. Motordan inip siyah kaskımı çıkardım. Ateş'in yanında bu tarzda, ona aitmişçesine durmak kadar güzel bir his yoktu. Telefonunu kurcalarken bana bakmadan söylenmeye başladı.

"Murat ve kız arkadaşı çoktan gelmişler."

'Murat ve kız arkadaşı' tamlaması kaşlarımı kaldırmama sebep olsa da onun kadar iyi ve sevimli birinin bir kız arkadaş bulmasına sevinmiştim. Villanın kapısına yanaşıp zili çaldığımızda kapı hemen açıldı. Kartal sempatik yüzü ve samimi gülümsemesi ile karşımızdaydı. Birkaç saniye baştan aşağıya beni ilgiyle süzdü.

"Balın çok farklı ve harika görünüyorsun." Kartal'ın iltifatından utanıp yerimde huzursuzca kıpırdandım.

"Ben nasıl görünüyorum birader? Beğendin mi beni de?" Ateş'in huysuz ve imalar barındıran tehlikeli sesini işitmem-

le beni kapının girişinden içeriye sürüklemesi bir oldu. Beni bu utangaç havadan kurtarmasına gülümsedim. Kartal'ın bu durumdan hiç memnun olmadığı yüzündeki kızgın ifadeden belliydi. Ona mahcup bir gülümsemeyle bakıp asıl olaya odaklandım. Porsuğum, gelecekteki minnoşlarımın babası yine beni kıskanmış mıydı acaba?

"Porsuğum?" Ateş bana bir kez bile bakmadan kalabalıkta kolumu tutup ilerliyordu. "Ha?" Evet, benim Bal Porsuğum fazlasıyla kibardı.

"Sen beni yine kıskandın mı yoksa?" Bana tepeden kısık bir bakış atıp kafasını çevirdi. "Kız taktı kıskandın mı beni diye ya. Neyini kıskanmamı bekliyorsun liki baytar? Barbekü soğuyacak onun için acele ediyorum." Kıskanç ve obur Porsuğum benim. Ben seni yerim, yer.

Kalabalıktan ve içerideki kapalı havadan sıcak basınca hemen Ateş'i durdurdum. Deri ceketimi çıkarıp rahatlamak istiyordum. Ceketimin fermuarını açarken ortaya çıkan pembe parıltılı üstüme bakan Ateş gözlerini yumdu.

"Bu kadar asil ve siyah görünmen mümkün değildi zaten." Kurduğu cümleye alınmak yerine kalp şeklini alan gözlerle ona baktım. Böylece beni güzel bulduğunu itiraf etmişti, sevinçten dans edebilirdim. Sırıtan ifademe daha da baygın baktı. Bu halleri yalnızca utandığından olabilirdi. Utangaç Bal Porsuğum benim.

Keyifle ceketimi çıkartınca göbeği açık pembe parıltılı uzun kollu bluzum tamamen ortaya çıktı. Bakışlarımı kaldırınca çatık kaşlarıyla göbeğime bakan Ateş'i gördüm.

"Lan bu sana küçülmüş. Başka üstün başın yok muydu evde?" Anlamadığımı belli eden bir bakış attım ve sadece "Ha?" dedim.

"Tişörtü diyorum tişörtü, devamı nerede bunun diyorum. Devamını almaya paran yetmedi galiba." Tepki dahi vermedim ve yürüyerek ilerlemeye başladım. En sinir olduğum şeylerden biri tarzımın eleştirilmesiydi. Sonuçta ben Baba Meşeli'ydim. Benim tarzım başlı başına bir ikondu.

"Az önce bana gözlerini mi devirdin sen hadsiz baytar?" Ateş'in huysuz sesine karşılık gözlerimi gözlerine dikip ona dilimi çıkardım.

"Senin o dilini şimdi var ya..." Kendi kendine homurdanmasına sadece kıkırdadım. Ateş'in varlığına partiye davetli olan ve beni tanıyan herkes garip bakışlar atsalar da bu durum hoşuma gidiyordu. Mutlulukla etrafa bakınırken Murat'ın yanındaki kızı gördüm. Yüzümdeki gülümseme dondu ve solarak kayıplara karıştı.

Murat'ın yanındaki kız Beren Akar'dan başkası değildi. Hayatımın aşkını elimden çalan ve kalbimi parçalara ayıran Beren Akar... Karşımdaki bu sinsi sarışın almak için Türkiye'ye gelmesini aylarca beklediğim muazzam elbisenin tek bir hamlede parçalara ayrılmasına sebep olmuştu. Çok değil sadece birkaç sene önce elit bir mağazada bir elbise için saç başa girmiştik bu kızla. Murat'ın yanında olmasına gerçekten inanamıyordum. Beni görünce onun da solan gülümsemesi, onun da en az benim kadar bu durumdan rahatsız olduğunu gösteriyordu. Beren'le aynı dörtlü içerisinde yer almamızla ortamda fark edilir bir gerginlik oluştu. Ateş ve Murat, Beren'le aramızdaki kısık gözlerle yapılan sözsüz diyaloğu anlayamıyorlardı. Ortamdaki gergin havayı dağıtmak için konuşmaya başlayan Murat oldu.

"Nasılsın Balın sanırım Beren'le tanışıyorsunuz?" Beren'le birbirimize tekrar huzursuz bir bakış attık ve başımızla onayladık.

"Evet tanışıyoruz." Aynı anda kurduğumuz cümle aynı anda yüzümüzü ekşitince Ateş daha fazla dayanamadı.

"Probleminiz ne lan sizin? Bütün gece birbirinize öldürücü bakışlar mı atacaksınız? Komik görünüyorsunuz, hele de sen Baytar." Porsuğumun beni rencide etmeyi es geçmeyen sözlerini işittiğimde kendimi toparladım. Beren'in söylediklerini duyunca yarım da olsa uzattığım ateşkes bayrağım askıda kaldı.

"Hayatımın aşkını çalan Balın'a sormanız lazım problemimizi."

"Asıl hayatımın aşkını çalan sensin. Her şeyin sebebi sen oldun. Senin aptallığın oldu." Birkaç adım üzerine yürüdüm ve ortamın gerginliğini daha da alevlendirdim. Aramıza giren Murat'la Ateş'ten duyduğum ortak cümle beni kendime getirdi, sanırım Beren'i de.

"Kim lan sizin hayatınızın aşkı?" Soruyu umursamadık ve farklı yönlere doğru yönelip bu gergin ortamdan uzaklaştık. Bu kız her gördüğümde bana geçmişteki o dinmek bilmeyen acımı hatırlatıyordu, uzak kalmak en iyisiydi. Yanımda öfkeli varlığıyla yürüyerek bana eşlik eden Ateş'in "Nereye gidiyorsun?" sorusuna bütün suratsızlığımla "Tuvalete." dedim.

Villanın ikinci katına çıkıp tuvalet ararken karanlık bir odaya girip ışığı açtım. Odanın modern mobilyaları, fenomen rock grubu posterleri ve nerede görsem tanıyacağım Kartal'ın siyah üzerinde beyaz kartal desenli elektro gitarıyla anlamıştım ki burası Kartal'ın odasıydı. Sanırım odasındaki tuvaleti kullanmamdan bir rahatsızlık duymazdı. Ben tuvalete doğru ilerlerken Ateş'in kızgın sesi dikkatimin onun olduğu tarafa doğru kaymasına sebep oldu.

"Beren'in 'aşkımı çaldın' dediği kişi Kartal mıydı lan! Onunla mı berabersin sen!"

Porsuğumun ne dediğini anlamaya çalıştım ve yanına yanaşarak elinde tuttuğu çerçeveye bakakaldım. Çerçevede üç yıl önce Kartal'la bir gece kulübünde çektiğimiz fotoğrafımız duruyordu. Bu fotoğrafı çektiğim günü ve çakır keyifliğimi çok iyi hatırlıyordum ama Kartal'ın yanağımdan öptüğü kısmı hatırlamıyordum ve neden bu fotoğrafı bastırıp çerçevelettiğini de.

Dikkatim Ateş'e kayarken kızgın suratına yansıyan tiksintiyi fark etmemem imkânsızdı. Ateş'in suratında gördüğüm bu ifadeyle neyin içinde olduğunu bilmeyen bedenim ve ruhum titremişti.

"Senin yöntemin bu mu? Erkekleri kendine bu şekilde mi bağlamaya çalışıyorsun?" Ateş'in yüzünün her zerresini işgal eden tiksintiye hayretle ve dolan gözlerle bakakaldım. Dudaklarım kıpırdamış ama söyleyecek bir sey bulamamış-

tım. Dayanamayarak ağzımdan neredeyse kerpeten zoruyla çıkan kelimelerimi titreyen sesimle bir cümle haline getirmeye çalıştım.

"Bu fotoğraf üç sene öncesinden. Ben neden burada olduğunu bile bilmiyorum." Bana inanmayan ve tiksintiyle karışık bir nefretle bakan ifadesine sadece gözyaşlarımla karşılık verebildim. Ateş'in benim bu halimi görünce ellerini saçlarına daldırması ve gergin birkaç adımı geriye doğru atması bir oldu. Sonra dikkati yatağa kaydı ve hızla eline aldığı yastığa garip bir bakış attı.

"Buna da mı sıktın parfümünü?"

Cümlesini nefretle ve tükürürcesine savuran Ateş'e inanamayarak baktım. Çünkü yastığı burnuna götürmüş ve koklamaya başlamıştı. Hızla yastığı burnundan çekip yüzünü buruşturdu ve yastığı odanın başka bir ucuna doğru fırlattı.

"Pezevenk kokarca gibi sindirmiş leş kokusunu yastığa." Kelimelerini tükürürcesine savurduktan sonra dikkati tekrar elindeki çerçeveye kaydı ve öfkeyle en karanlık haline bürünmüş gece mavisi gözlerini ona dikti.

"Bu pezevenkle aranızda ne vardı?" Çerçeveyi hızla yatağın yanındaki komodinin köşesine vurdu ve camını parçaladı. Bu hareketine şaşkınlıkla açılan ağzımı ellerimle kapatarak karşılık verebildim. Sanırım delirmişti.

"Sapık piç. Başucuna fotoğrafını koymuş pezevenk. Uyuyup uyanırken seni görüyor! Bana özel bu, bana ait. Koparacağım bu puştun kolunu kanadını." Parçalanan çerçeveyi yere atıp botuyla ezdi. Şu an saldırgan ve psikopat bir hayvana benziyordu. Adeta bir Bal Porsuğu gibiydi! Beni asıl şaşırtan hareketiyse çerçevenin içinden çıkan fotoğrafı ortadan ikiye yırtması ve benim olduğum kısmı o öfke anında katlayıp cebine koyması oldu.

"Resmen yanağını sömürmüş dudaklarını söktüğümün piçi."

Ateş sinirle Kartal'ın odasından çıkıp merdivenlere yöneldi. Gidişini izlerken ellerimden kayıp giden ve belki de beni yanlış anlamış olan Ateş'in peşinden gitmem gerektiğini

anladım. Arkasından koşmaya çalışsam da topuklu botlarım yüzünden istediğim hızı elde edemiyor ona yetişemiyordum.

"Ateş!" Seslenişlerimi umursamadı ve hızını azaltmadı. Sıktığı yumruklarıyla kalabalığı yara yara ilerliyordu. Bir anda durdu ve hemen sağ tarafına öldürücü bakışlar attı. Baktığı yere kafamı çevirince keyifli bir sohbet içerisinde her şeyden bihaber Kartal'ı gördüm. Ateş'in Kartal'a doğru yönelmesiyle ne yapacağını anladım ve hızla önüne geçmeye çalıştım. Kollarından tutarken tek isteğim bu kavgaya başlamadan bir son vermekti.

"Ateş dur lütfen kavga çıkarma!" Gece mavisi gözlerinde tutuşan alevlerle bana bakıyordu. "Çekil önümden! O karganın kanadını kıçına sokacağım şimdi!" Benimle beraber öne doğru ilerleyen bedenini durdurmaya gücüm yetmiyordu.

"Porsuğum lütfen gerek yok böyle bir şeye. Lütfen dışarı çıkalım, biraz hava alalım!" Biraz daha benimle beraber ilerlerken ona koala gibi sarılmış tutunuyordum.

"Hem sen acıkmadın mı, koko yemeye gidelim mi ne dersin?" Yemek lafını duyunca kafasını salladı.

"Evet, o pezevengi dövmeden önce ben bir koko yiyeyim, rahatlayayım, sonra geri gelip kolunu kanadını koparayım."Ateş bir anda kollarımdan kurtulup gerisin geri kapıya yürüdü. Ağzım bir karış açık kalmış hâlde ona bakarken sanki bir şey hatırlamış gibi geri dönüşünü tepkisizce izledim. Saniyeler içinde tekrar yanıma gelip bileğimden sımsıkı kavradı.

"Seni o kargayla aynı ortamda bırakmak sinirimi bozuyor."

***

Ateş arkasında ben varken motorunu ilk defa bu kadar hızlı kullanıyordu. Sinirini bu şekilde yatıştırmaya ve kendini biraz olsun dizginlemeye çalıştığını anlasam da şiddetli rüzgâr ve midemdeki kasılmalar beni korkutuyordu.

"Ateş yavaşla korkuyorum!" Belini kavrayan kollarım daha da sıkılaşırken, arkasındaki varlığımı yeni hatırlamış

gibi hızını düşürdü ve en sonunda sahil şeridinde motorunu kenara çekti. Kaskı başından çıkardığında ben de çıkardım.

"Benim biraz yürümem lazım Baytar yoksa bir yere çarpana kadar durmayacağım." Motordan inince hemen deniz kıyısına adımladı, takip ettim.

"Ateş neden hâlâ sinirin geçmedi anlayamıyorum."

"Halâ soruyor musun? Senin resmine bakarak uyumuş her gün, sabah kalktığında da senin yüzünü görerek uyanmış pezevenk!" Yüzüme tükürürcesine sarf ettiği cümleleri tek kelime etmeden hayretler içerisinde dinliyordum. Ateş Durmaz beni gerçekten deliler gibi kıskanıyordu.

"Ne vardı lan aranızda, söyle ne vardı aranızda!" Ateş'in kollarıma yapışıp hafifçe sarsmasıyla kıpırdayamaz hale geldim. Dilim nasıl çözülecek nasıl bir tepki verecektim hiç ama hiç bilmiyordum. Fakat o an öyle bir şey olmuştu ki dünya durmuş, zaman durmuş, her şey durmuştu. Porsuğum yıldız dolu gözleriyle kısa bir süre yüzümü inceledi ve vakit kaybetmeden dudaklarıma yapıştı. Ruhumla beraber tüm bedenimi esir alıyordu.

Alt dudağımı hırsla ve iştahla sıcak dudaklarına hapsederken hiç vakit kaybetmedi ve dilini de devreye soktu. Buluşan dillerimizle aynı anda inleyip birbirimize daha da yaklaştık. Kontrol edemediğim ellerim boynuna dolanıp saçlarını okşamaya başladığında Ateş'in elleri de kollarımdan uzaklaştı ve belimden kavrayarak beni sert gövdesine yapıştırdı.

Yaşadığım arzu ve heyecandan resmen deliriyordum. Birbirimize yapışan vücutlarımız ve kopmamak için direnen dudaklarımız sonsuz bir bağ ile kenetlenmişiz hissini veriyordu. Elleri belimden saçlarıma gitti ve öpüşmemizi daha da derinleştirdi. Dudaklarında eriyordum. Adı gibi ateş olup beni yakarken içimin de, dışımın da kavrulduğunu, her an buhar olup havaya karışacağımı hissediyordum. Dudaklarımızın ayrılması ve Ateş'in alnını alnıma yaslamasıyla sıcak ve nemli nefeslerimiz birbirine karıştı. Onun soluklarında can buluyor, göğsüm hızla inip kalkarken bütün hücrelerimi şu ana döndürmeye çalışıyordum. Ateş'in durmaya niyetinin olmadığını henüz anlayabiliyordum.

"Çok tatlı!" Dudaklarıma tekrar kapandığında daha hoyrat ve iştahlıydı. Yine aynı duyguların büyüsüne kapılmış haldeydim. Ateş alt dudağımı hiç beklemediğim bir anda ısırarak beni acıyla karışık bir zevkle tanıştırdı.

"Dudakların... Bal... Çok tatlılar." Kelimeleri ayrı ayrı vurgularken koyulaşmış gözleriyle dudaklarımı ve yüz hatlarımı ezberler gibi bakıyordu.

Anın yoğunluğu ve yükselen nabzım yüzünden olduğum yerde sendeledim. Ateş sıkıca tutup düşmemi engellerken tutkusuyla yaktığı bedenime destek oluyordu. Ondan yayılan elektrik deri ceketime rağmen tenimde etkisini gösteriyordu.

"İlk öpüşmeni benimle yaşaman dengeni sarsıtabii. Doğal bir şey bu. Bayılabilirdin de güzelim." Ateş'in gururla sarf ettiği cümlelerini bilmiş bir ifadeyle karşıladım.

"Ay yok be ne ilk öpüşmesi?" Gittikçe sinirlenen ifadesiyle olduğum yere mıhlandım.

"Ateş ne oldu?" Vahşi bir pençe gibi kavrayan eli her an parmaklarımı kopartmak ister gibi duruyordu.

"Senin o dudaklarını koparır dilini de köpeklere atarım Balın!" Oha! Çüş! Yuh! İyi de ben şimdi ne yapmıştım ki?

•••

"Beni ilk öpüşmemizden sonra bir köfteciye getirdiğine inanamıyorum!" Yakınlardaki seyyar köfte ekmek yapan bir yerde oturup sipariş vermiştik. Ateş, birazdan yiyeceği yemeği düşünüp mutlu olmak yerine bana ürkütücü bakışlar atmakla meşguldü.

"Sus yoksa o dudaklarını asfalta sürterim!" Siyah saçlarının çevrelediği huysuz yüzüne ve kısarak sinsi bir eda yerleştirdiği gözlerine baktım.

"Ya porsuğum neden sinirin yarım saattir geçmiyor?" Aramızdaki küçük masanın üzerine eğilerek yüzümü ona yaklaştırınca o da bana yaklaştı.

"Kiminle öpüştün lan doğruyu söyle! Peki ben neden mi gibi senin bugüne kadar biriyle öpüşmüş olabileceğini da şünemedim? Düşünsem de neden kabul edemiyorum lan" Yarım saattir bozuk plak gibi aynı soruları evire çevire so masından sıkılıyordum. Belki de sadece sıkılıyor gibi yap yordum.

"Gözlerini devirme hadsiz! Hemen bir isim ver bana Yoksa dudaklarım asfalttan kazıyarak çıkarırlar." Porsuğu mun boş tehditlerine boş boş bakıyordum. Aptala yatmak güzeldi. Porsuğum beni feci hâlde kıskanıyordu ve bu da çok hoşuma gidiyordu.

"Ama sen benim dudaklarıma bal demiştin, tatlı demiştin Ateş. Onları asfalta sürtersen sonra onlara yazık olmaz mı?" Yerinde kasıldı ve gergince omuzlarını kaldırdı.

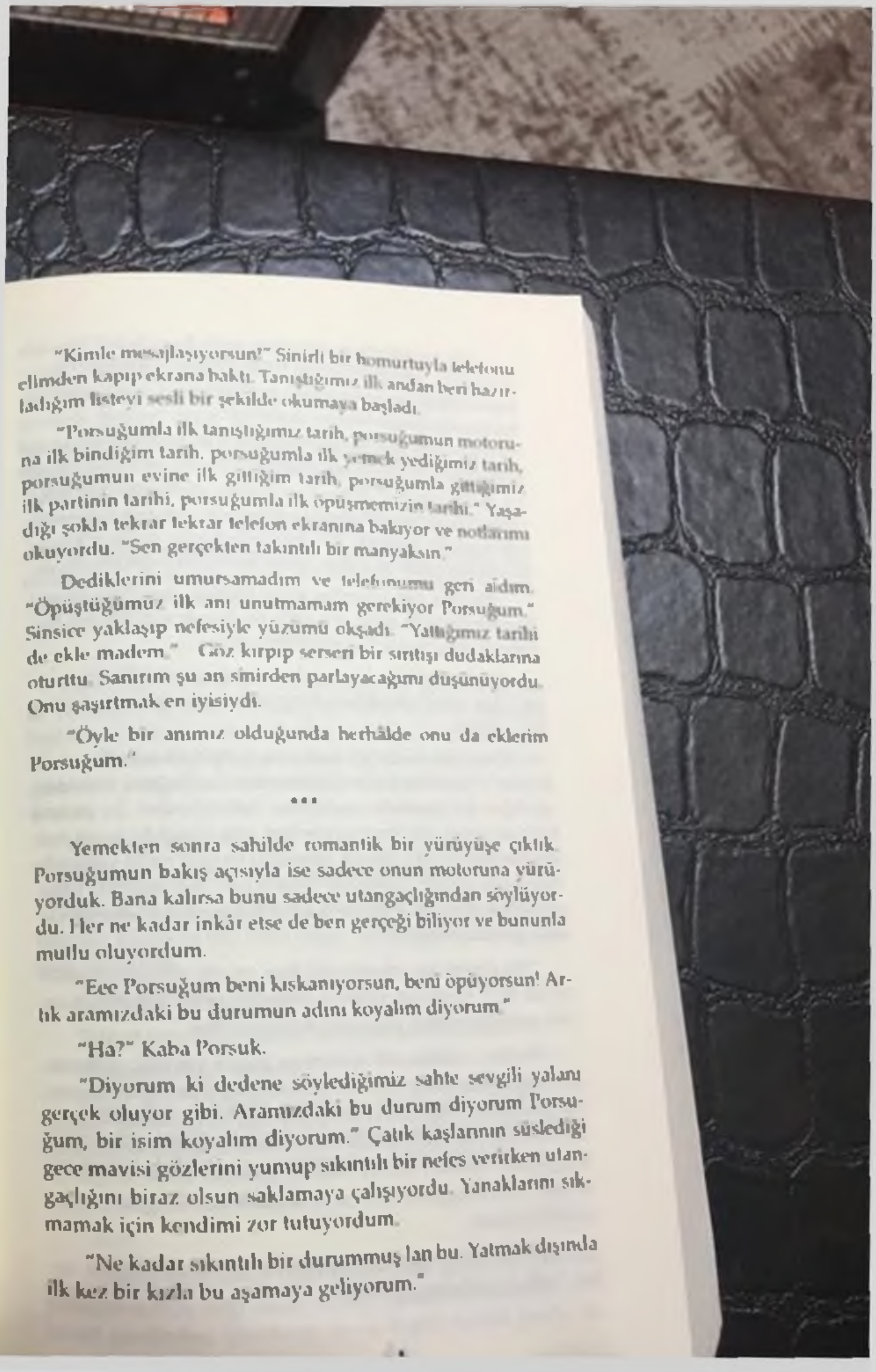
"Sus Allah'ın cezası, sus." Köfte ekmeklerimiz geldikten kısa süre sonra kendisininkini bitirip ikinci köfte ekmeğini söyledi. Beklerken de bana tip tip bakıyordu. Ben ise yediğim köfte ekmeğin lezzetinde kaybolmuş Ateş'ime sadece sırıtmakla yetiniyordum.

"Dudaklarını asfalta sürtmemem için bana bir sebep söyle." Gece mavilerine eğlenerek bakarken cevabımın bir başka versiyonunu tekrarladım. "Çünkü tadını sevdin." Bana midesi ekşimiş gibi bir yüz ifadesiyle baktığında güldüm.

Ekmeğimden bir lokma alacakken aniden elimden söküp aldı. Hayal kırıklığıyla köfte ekmeğimi takip ettim ve Ateş'in ağzında yok oluşunu izledim. "Ya Ateş!" Kaşlarını kaldırarak baktı ve ağzındaki lokmayı yuttu.

"Ne oldu bakıyorum kızınca hemen porsuğum demeyi bıraktın baytar bozuntusu. Yeme, sen hak etmiyorsun köfte ekmek falan." Bir lokma daha aldı ve gözlerimin içine bakarak rızkımı yedi. Suratındaki fırsatçı ifadeyi izlemekle yetindim.

Birden hatırladığım şeyle canlanıp hemen çantama uzandım. Notlarıma ilk öpüşme tarihimizi eklemeyi unutmuştum. Telefonumu çıkarıp Ateş'le öpüştüğümüz ilk anın tarihini yazınca rahatladım, bir anımızın daha hatırlatıcısını kurmuştum.

"Kimle mesajlaşıyorsun?" Sinirli bir homurtuyla telefonu elimden kapıp ekrana baktı. Tanıştığımız ilk andan beri hazırladığım listeyi sesli bir şekilde okumaya başladı.

"Porsuğumla ilk tanıştığımız tarih, porsuğumun motoruna ilk bindiğim tarih, porsuğumla ilk yemek yediğimiz tarih, porsuğumun evine ilk gittiğim tarih, porsuğumla gittiğimiz ilk partinin tarihi, porsuğumla ilk öpüşmemizin tarihi." Yaşadığı şokla tekrar tekrar telefon ekranına bakıyor ve notlarımı okuyordu. "Sen gerçekten takıntılı bir manyaksın."

Dediklerini umursamadım ve telefonumu geri aldım. "Öpüştüğümüz ilk anı unutmamam gerekiyor Porsuğum." Sinsice yaklaşıp nefesiyle yüzümü okşadı. "Yattığımız tarihi de ekle madem." Göz kırpıp serseri bir sırıtışı dudaklarına oturttu. Sanırım şu an simirden parlayacağımı düşünüyordu. Onu şaşırtmak en iyisiydi.

"Öyle bir anımız olduğunda herhâlde onu da eklerim Porsuğum."

***

Yemekten sonra sahilde romantik bir yürüyüşe çıktık. Porsuğumun bakış açısıyla ise sadece onun motoruna yürüyorduk. Bana kalırsa bunu sadece utangaçlığından söylüyordu. Her ne kadar inkâr etse de ben gerçeği biliyor ve bununla mutlu oluyordum.

"Ece Porsuğum beni kıskanıyorsun, beni öpüyorsun! Artık aramızdaki bu durumun adını koyalım diyorum."

"Ha?" Kaba Porsuk.

"Diyorum ki dedene söylediğimiz sahte sevgili yalanı gerçek oluyor gibi. Aramızdaki bu durum diyorum Porsuğum, bir isim koyalım diyorum." Çatık kaşlarının süslediği gece mavisi gözlerini yumup sıkıntılı bir nefes verirken utangaçlığını biraz olsun saklamaya çalışıyordu. Yanaklarını sıkmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Ne kadar sıkıntılı bir durummuş lan bu. Yatmak dışında ilk kez bir kızla bu aşamaya geliyorum."

"Hiç kız arkadaşın olmadı mı senin Porsuğum?" Hevesi sorduğum soruya ve sırıtan halime karşı tepkisizdi. Umursamaz görünmeye çalışıyordu muhtemelen. Cevap vermesini beklemeden başka bir soruya geçtim.

"Bana ilk öpücüğünü kim aldı diye sinirleniyorsun da acaba sen kaç kişiyle öpüştün? Söyle bakalım Porsukcuğum kaç kızla öpüştün?" Belime koyduğum ellerime keyifle bakan yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve nefesini en yakınımda hissedecek şekilde fısıldadı. "Söyleyemem Baytar, bereketi kaçar." Bu sefer sinirden ve kıskançlıktan kudurma sırası bendeydi.

"Bundan sonra bereket falan işlemez sana Ateş Efendi. Benimle öpüştün artık, aramızda bir hukuk var! Benden başkasına yaklaş da gör bakalım neler oluyor."

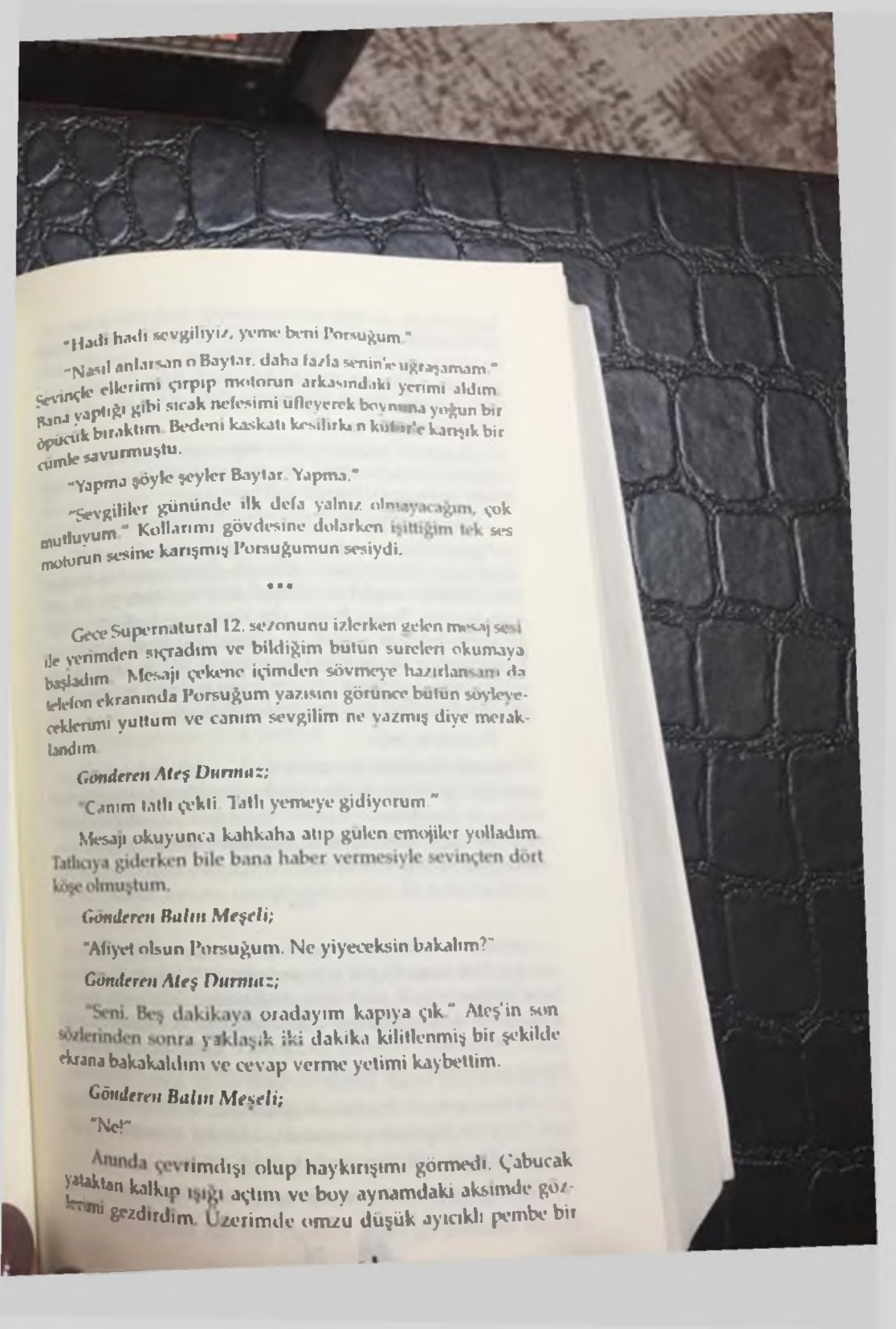
"Bir kıza yaklaşırken senden izin alacak değilim fıkı baytar." İşte şimdi sinirden delirmeme yol açacak kadar fazlaca ileri gitmişti.

"O zaman benim de başkalarıyla öpüşmemde bir sıkıntı yok." Yanından hızla uzaklaşırken kurduğum cümlenin ağırlığını da üzerimde taşıdığımın farkındaydım. Şu an tam liseli bir ergen gibi davranıyordum ama içimdeki ergen âşık durdurulamıyordu. Büyük adımlarla önüme geçip karşımda duvar gibi dikildi. Çenesinde seğiren kası ve boğazında kabararak belirginleşen damarıyla hiç görünmediği kadar korkutucu görünüyordu.

"Ne demek lan sıkıntı yok! Seni asfalta sürerek rendeleyeyim mi?" Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Tamam, seni sahiplenmiyorum oldu mu? Adını koyduk."

Benden uzaklaşarak motoruna doğru yürüdü. Arkasından şaşkınlıkla bakıp ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Sahiplenmek derken bana sahip çıkmak, sahip olmak istiyordu. E ben de ona sahip olmak istiyordum. E demek ki biz artık sevgiliydik. Resmen ben ve Ateş sevgiliydik! Balın Meşeli'yle sevgili olma duygusunun onu ne denli mutlu ettiğini tahmin edebiliyordum.

"Senden daha iyi sahiplenecek bir şey bulamazdım zaten. Tıpkı bir pokemon gibisin."

"Hadi hadı sevgiliyiz, yeme beni Porsuğum."

"Nasıl anlarsan o Baytar, daha fazla senin'le uğraşamam." Sevinçle ellerimi çırpıp motorun arkasındaki yerimi aldım. Bana yaptığı gibi sıcak nefesimi üfleyerek boynuna yoğun bir öpücük bıraktım. Bedeni kaskatı kesilirken kütür'le karışık bir cümle savurmuştu.

"Yapma şöyle şeyler Baytar. Yapma."

"Sevgililer gününde ilk defa yalnız olmayacağım, çok mutluyum." Kollarımı gövdesine dolarken işittiğim tek ses motorun sesine karışmış Porsuğumun sesiydi.

•••

Gece Supernatural 12. sezonunu izlerken gelen mesaj sesi ile yerimden sıçradım ve bildiğim bütün sureleri okumaya başladım. Mesajı çekene içimden sövmeye hazırlansam da telefon ekranında Porsuğum yazısını görünce bütün söyleyeceklerimi yuttum ve canım sevgilim ne yazmış diye meraklandım.

Gönderen Ateş Durmaz;

"Canım tatlı çekti. Tatlı yemeye gidiyorum."

Mesajı okuyunca kahkaha atıp gülen emojiler yolladım. Tatlıcıya giderken bile bana haber vermesiyle sevinçten dört köşe olmuştum.

Gönderen Balın Meşeli;

"Afiyet olsun Porsuğum. Ne yiyeceksin bakalım?"

Gönderen Ateş Durmaz;

"Seni. Beş dakikaya oradayım kapıya çık." Ateş'in son sözlerinden sonra yaklaşık iki dakika kilitlenmiş bir şekilde ekrana bakakaldım ve cevap verme yetimi kaybettim.

Gönderen Balın Meşeli;

"Ne!"

Anında çevrimdışı olup haykırışımı görmedi. Çabucak yataktan kalkıp ışığı açtım ve boy aynamdaki aksimde gözlerimi gezdirdim. Üzerimde omzu düşük ayıcıklı pembe bir

kazak altında da siyah tayt ve yumuşak siyah botlarım vardı. Saçlarımı dağınık bir topuz yapmış yüzümdeki makyajı da çıkarmıştım. Sanırım beni görebileceği en kötü halde karşısına çıkacaktım ve çalan telefonuma bakılırsa şu anda gelmiş olmalıydı. Hemen telefonumu elime aldım ve açıp hızla kulağıma götürdüm.

"Apartman kapınızın önündeyim çabuk in aşağıya yoksa bütün zillere basarım." Duyduğum tehdit cümlesini işitmemle gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Hemen geliyorum!"

Elime telefon ve anahtarlığımı alıp herkesin uykuda olduğu karanlık evin içinde sessiz adımlarla kapıya ilerledim. Dışarı çıkarken kapıyı da yavaşça çekip kapattım. Şu an resmen kendimi Pembe Panter gibi hissediyordum. Çalan telefonuma bakılırsa aşağıda da sabırsız bir Ateş bekliyordu. Asansörle kısa sürede giriş kata indim ve büyük demir kapıya yürüdüm. Apartman kapısını açtım ve bana her zamanki gibi çatık kaşlarla bakan yüzüne bakakaldım.

"Porsuğum neler..."

Benim sorumun devamını beklemeden belimden kavrayıp sert gövdesine yapıştıran Ateş, vakit kaybetmeden dudaklarıyla dudaklarımı hapsetti. Yaşadığım şaşkınlığın gelirisiyle önce tepki veremesem de sonrasında kendime gelmiş ve öpüşlerine karşılık vermiştim.

...

Ateş'le merkezi yemekhanede oturmuş yemeklerimizi yiyorduk. Her zamanki gibi tüm yemeğini bitirmiş ve onun için hazırladığım soğuk sandviçine başlamıştı. Dün gece apartman girişinde yaşadığımız o an bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Kafamdaki düşünce girdabına o kadar kapılmıştım ki Murat'ın geldiğini çok sonra bana seslenince fark edebildim.

"Balın nasılsın? Bugün çok düşünceli ve mutlu gördüm seni. Gerçi sen hep öylesin zaten de..." Murat'ın samimi ifadesine ben de aynı gülümsemeyle karşılık verdim

"Dün geceden sonra mutsuz olması beklenemez zaten

değil mi Baytar?" İmalı sorusuna ve çapkın gülüşüne kaşlarını çattım.

"Ya Ateş!" Benim uyarı dolu haykırışıma daha sıratlı. Asıl haberi henüz vermediğimi fark edip heyecanla Murat'a döndüm.

"Murat biz Porsuğumla artık sevgiliyiz." Ateş'in keyifli suratı yüzünde dondu ve homurdandı. Canım Porsuğum yine ulanmıştı. Söylediğimi tam da su içerken işiten Murat ağzındaki bütün suyu masaya doğru püskürttü.

"Siz ne?" Ateş, Murat'ın sorusuna homurdanıp cevap vermek için hazırlandı. Murat'a ne söyleyeceğini merak etmiş de yanımızda beliren Kartal'ın varlığıyla dikkatimiz ona doğru kaydı.

"Balım buradasın, telefonun kapalı. Bu akşamüstü bir şeyler yapalım mı diye sormak için arıyordum seni. Geçen gece partide birkaç durum oldu, onları konuşmalıyız." Durumdan kastı nedir diye soracakken Ateş yerinde öfkeyle geldi ve konuşmama fırsat vermedi.

"Balım değil Balın." Tıslarcasına sarf ettiği cümleye sinirli hırıltıklarıyla karşılık veren Kartal, ona cevap vermeyip tekrar bana döndü.

"Ne oldu Kartal?" Meraklı ve gergin ifademe gülümseyerek baktı. Aklıma parçalanan çerçeveden başka bir şey gelmiyordu. Kartal sorumu cevaplamak yerine dikkatle dudağımı incelyordu.

"Akşamüstü ders çıkışı konuşuruz da senin dudağına ne oldu Balım?" Yüzüme yaklaşıp bakışlarını rahatsız edici bir şekilde dudaklarıma dikti. Dün gece Ateş sayesinde olan küçük yaramı incelerken şu an boynuma kadar kıpkırmızı kesildiğime emindim.

"Hâlâ Balım diyor herif ya. Kartal mısın karga mısın nesin? Sana ne Balın'dan, bas git benim asabımı bozma." Kartal Ateş'e öldürecek gibi bakıp telaşla bana döndü.

"Biri bir şey mi yaptı Balın?" Harelerine yansıyan endişe ve sinir harbiyle bana bakıp bir cevap bekliyordu.

"Ben yaptım lan ben yaptım! Defol git buradan elimde

kalma!" Ateş gece mavisi gözlerindeki nefret dolu bakışlarla Kartal'ın karşısında dikildi. Kartal'ın bu gözdağına gerilememesi ise onu daha çok sinirlendiriyordu.

"Ne yaptın Balın'a! Balın el mi kaldırdı bu şerefsiz sana!"

"Ulan ben şimdi seni..." Murat aralarına girip Ateş'in bedenini kavrayarak çıkmak üzere olan kavgaya engel oluyordu. Ben de aceleyle yerimde doğrulup aralarına girmeye çalıştım. Fakat Ateş'in güçlü kolu beni aralarından çekip yanlarından uzaklaştırıyordu.

"Bir şey olduğu yok Kartal, ne el kaldırması? Ateş canımı yakmıyor." Kelimeler bu gergin duruma bir son vermek için dudaklarımdan seri çıkmıştı. Etrafımızdaki herkesin endişe ve biraz da merakla şu anki duruma dikkat kesildiklerine emindim.

Bana soran gözlerle bakan Kartal "Balın?" deyip, sözlerimin arkasındaki gerçekliği bulmak istercesine yüzüme baktı. Aramıza giren Ateş yine hareketlendi onun ve Murat'ın elinden kurtuldu.

"Benim Balın'da bıraktığım izden sana ne lan! Sana ne Balın'dan! Bundan sonra seni onu etrafında görmeyeceğim! Duydun mu beni, görmeyeceğim!"

Ateş'i büyük bir güç sarf ederek yemekhaneden uzaklaştırmaya çalışan Murat'a ben de eşyalarımızı toplayarak yardım ettim. Geride bıraktığımız Kartal kıpırtısız bedeni ve sıkılı yumruklarıyla gidişimizi izliyordu.

•••

Öğleden sonraki dersten çıkmış Ateş'in yanına yürüyordum. Ne yazık ki annem Whatsapp'tan yazmış, bir arkadaşının kızının düğünü için Bursa'ya gideceklerini hatırlatmıştı. Esas sorun solucan surat kardeşimi de beraberlerinde götürüyor olmalarıydı. Gidecekleri iki günlük gezi bana iki günlük uykusuzluk demekti. Sanırım evdeki bütün ışıkları iki gece boyunca açık bırakacaktım ya da geceleri oturup gündüzleri uyuyacaktım. Ya da... Hemen telefonumu çıkardım ve bir

tanecik Turgut dedemi aramak için harekete geçtim. Arama tuşuna basmamdan kısa bir süre sonra Turgut dedeciğim telefonunu açtı.

"Balın güzel kızım?" Bana hitap şekliyle içim sımsıcak oldu ve sevinçle şakıdım.

"Turgut dedeciğim nasılsın?"

"İyiyim güzel kızım ne var ne yok? Bizim hayta bir yaramazlık yapmıyor değil mi?" Ah Turgut dedeciğim ah. O hayta porsuk ne yaramazlıklar yapıyordu bir bilsen.

"Yok Turgut dedeciğim her şey yolunda. Ben iyi misin bir ihtiyacın var mı diye aramıştım. Bizimkiler de gitti evde yalnız kalıyorum. Belki gündüzleri seninle görüşürüz diyecektim." Sesimi biraz üzgün tonuna ayarladım ve Turgut dedeciğim her ne kadar görmese de alt dudağımı sarkıttım.

"Evde yalnız mı kalıyorsun güzel kızım? Kardeşin de mi yok?"

"Maalesef Turgut dedeciğim, koca evde yalnızım. Sanırım gece uyuyamayacağım, biraz korkuyorum da. Olsun, ben de gündüz birkaç saat uyurum. Uyanır uyanmaz da hemen senin yanına gelirim görüşürüz, olur mu?" Turgut dedem de aynı torunu gibi huysuz bir homurtu çıkarmıştı.

"Olmaz öyle şey, tek başına falan kalma evde. Bizde kalsın. Ateş'in odasını ayarlarız sana. O hayta da misafir odasında kalır."

"Ya dedeciğim hiç zahmete gerek yok. Ben kendim kalırım siz düzeninizi benim için bozmayın lütfen."

"Turgut dedenin lafına karşı mı geliyorsun? O haytaya söyle gelirken seni de getirsin. Hadi gelince görüşürüz kızım." Tontişim karanlık günüme bir güneş gibi doğmuş beni varlığıyla yüceltmişti.

Okulun otoparkına yaklaşırken benden en az on beş santimetre uzun boyuyla hemen fark edilen Ateş'i gördüm. Yanına varınca boynuna sımsıkı sarıldım. Ani hareketimle gayri ihtiyari belimi tuttuğunda yanaklarına iki öpücük bıraktım.

"Porsuğum, Turgut dedem beni size yatıya çağırdı. A

nemler evde olmadığı için benim evde yalnız kalmama iş ta-
hat etmemiş." Gece mavisi gözleri gölgelendi. Benden ayrılıp
motoruna doğru birkaç adım attı.

"Senden kurtuluş yok mu deli bela?" Onun utangaçlığından kaynaklı olduğuna emin olduğum bu sorusuna sırıtıp yanağını okşadım.

"Özlersin bir gün ama Porsuğum." Motoruna bindiğinde hiç vakit kaybetmeden arkasındaki yerimi aldım. Kaskımı takmamın ardından beni huzur ve güven duygusuyla kaplayan bedene bir daha bırakmayacak gibi sımsıkı sarıldım.

***

Murat'ın yanında oturan Beren'i gözlerimdeki tiksinti ve nefretle süzüyordum. Bu sarı çıyanı gördüğüm her an aklıma o eşsiz, Fransız danteli dar kesim kırmızı mini elbise geliyor, içim kan ağlıyordu.

"Lan siz harbi manyaksınız." Ateş'in sesiyle Beren'le birbirimize bakmayı kestik.

"Balın konusunda haklısın Ateş, o gerçekten manyaktır." Sinirle çenemi oynattım ve dişlerimi sıktım. "Benimle hiç uğraşma. Benim dokunmaya kıyamadığım parçalandı senin yüzünden."

"O ilk benim olmuştu onu benden söküp alan sensin. Asıl ben dokunmaya kıyamıyordum. Sen duygularımla beraber parçaladın onu." Münakaşamıza Murat'la Ateş'in hararetli tepkisi aynı anda yankılandı.

"Kim lan sizin dokunmaya kıyamadığınız?!" Ateş kolumu kavrayıp beni kendisine çevirdi ve alev alev yanan mavi gözlerini gözlerime dikti.

"Balın ilk öpüştüğün kişiden mi bahsediyorsunuz yoksa!"

"Çattık. Ya sen benim ilk öpücüğüme niye bu kadar taktın ki Porsuk Efendi? Deli midir nedir?" Sinirli ve biraz da sitemle savurduğum soruya bıkkın bir ses tonuyla Beren de eşlik etti.

"Gerçekten Ateş'le aynısınız Murat, bizim ilk öpüşmemizin sizi neden ilgilendirdiğini anlayamadım. Hakikaten saçma çünkü. Bir önceki sevgiliyi kıskanmayı hadi anlarım ama ilk ne ya? Biz soruyor muyuz ilk kiminle ya da kaç kızla öpüştünüz diye?"

Beren'in de aynı konudan muzdarip oluşu beni bir an için farklı bir duygunun eşiğine getirse de o eşikten girmeden geriye doğru yalpaladım. Bu sarı çıyana karşı iyi bir duygu zerresi dahi beslemem mümkün değildi.

***

Gönderen Balın Meşeli;

"Yatağın da çok rahatmış Porsuğum."

Tuğçe dediğim Ateş'i odasından kovmuş ve koca yatağı benim için ayırmıştı. Bana da çift kişilik yatakta bir sağa bir sola dönerek keyif yapmak kalmıştı.

Gönderen Ateş Durmaz;

"Sus beni sinir etme."

Gönderen Balın Meşeli;

"Porsuğum bir sağ tarafa yuvarlanıyorum, bir sol tarafa yuvarlanıyorum. O kadar rahat, o kadar güzel ki."

Porsuğum mavi tik atıp cevap vermeden çevrimdışı oldu. Balın Meşeli'ye mavi tik atmayı başaran yegâne insandı kendisi. Odanın kapısı aniden açıldı ve Ateş'in sinirle odaya girmesi bir oldu. Bana doğru yaklaştı ve üzerimdeki pembe battaniyemle beraber beni yataktan attı. Yere düşmüş sevimli bir durum gibi dururken, Ateş'in üzeri çıplak altında ise sadece bir eşofman altıyla yatağa girip yüzükoyun uzanmasını öylece izledim.

"Ateş ben nerede uyuyacağım resmen yere attın beni, burada yerde mi uyuyayım yani?"

"Misafir odasındaki yatak çok rahatsız. Ben burada uyuyacağım, sen de kafana göre takıl." Gözü kapalı konuşup beni tamamıştı.

"Porsuğum benim rahatsız bir yatakta yatmam seni üzmeyecek mi?" dediğimde tek gözünü açtı.

"Sana kafana göre takıl dedim, git misafir odasında yat demedim. Yani yatağımı ısıtabilirsin baytar." Ateş'le beraber uyuma fikrine dikkat kesilip açık tek gözünü izledim.

"Porsuğum, Turgut dedeciğim bizi böyle görürse kızabilir ama bu karanlıkta misafir odasına gitmeye de korkuyorum. Acaba aramıza yastık falan mı koysak?"

"Bahane üretme baytar, seni yemem. Hadi sırtıma masaj yap." Ateş yüzüstü uzanmış ve yastığına sarılmıştı. Yakışıklı suratında ilk defa bir kaş çatışın olmadığını fark ettim. Demek ki Porsuğum yatağında huzurlu oluyordu. Küçüklüğümden beri babama yaptığım masajların aynısını yapmaya başladım. Porsuğum bu şerefe nail olan ikinci insan evladıydı. Beni şükretmesi için başka bir sebep daha ortaya çıkmıştı.

Sırtındaki kaslarla temas eden temkinli ve biraz da titreyen ellerim tenlerimiz buluşur buluşmaz kalbimi hızlandırdı. Belli belirsiz Ateş'in iç çektiğini işittim. On dakikalık bir masaj seansından sonra ellerim yoruldu ve kendimi geri çektim. "Hadi şimdi de sıra sende." deyip Ateş'i dürtükledim. Keyifçe sırıttı ve belimden kavradığı gibi beni yatağa sırtüstü attı. Ateş bir anda üstüme uzandığında şaşkınlıktan küçük dilim boğazıma kaçmak üzereydi.

"Evet, baytar kız şimdi sıra bende. Zamanı geldi."

Ateş cümlesini bitirir bitirmez dudaklarıma yapışmış ve beni adının imzası gibi öpmeye başlamıştı. Alt dudağımı kavradığında bir iç çekişi ciğerlerinden salmıştı. Tutkulu ve daha da derinleşen öpüşüyle beni de yutkunduruyordu. Başını sonunu bilmeden birbirimizde kaybolmamıza sebep olan dudaklarımız sıcak ve haz dolu temaslarına asla ara vermiyordu. Bedenimi sıcak ve yakıcı bir titremenin kaplayıp devamında beni esir aldığını hissediyordum. Aynı titremenin Ateş'in bedenini de esir aldığını yanaklarımı kavrayan ellerinin ısısından fark ediyordum. Aniden benden uzaklaştı ve nemli alnını alnıma yasladı. Odayı körük gibi inip kalkan göğüslerimizden yükselen nefes alış verişlerimiz kaplamıştı.

"Baytar kız, şimdi durmazsak sonrasında duramam."

Hissettiğim duygu yoğunluğu ve sözlerinin nereye vardığını fark etmenin ürkekliğiyle kafamı panikle salladım ve koyulaşan gözlerine daldım. Gözlerine bakmak beni hem sakinleştiriyor hem de yakıyordu. Her duyguyu yaşıyordum gözlerinde, vazgeçemezdim ki bakmaktan. Hayran bakışlarımı keyifle izlerken tam egosuna yakışacak bir soru sormuştu.

"En iyi öpüşmelerini benimle yaşıyorsun değil mi Baytar?" Onun bu oyunen ve kendini beğenmiş hallerine kıkırdadım.

"Porsuğum seninle yaşadığımız öpüşmeler güzel de, bir Berke vardı ki sorma gitsin. Asıl efsane öpüşmem onunlaydı." Kızgınlıkla kasılan çehresi ve beni rendelemek istercesine bakan gözleri Porsuğumla uğraşmamın ne kadar mutluluk verdiğini bana bir kez daha hatırlatmıştı.

"Kim lan bu Berke? İlk öpüştüğün pezevenk mi?"

Ona olumlu anlamda ve bir yandan sırıtarak başımı salladım, zihnim yıllar önce yaşadığım o tutkulu öpüşmeye doğru yelken açmıştı.

***

18 yıl önce Balın Meşeli...

"Ya bıraksana o benim bebeğim." Karşımdaki saçları sarı, gözleri mavi, çirkin mi çirkin kıza bakmış ve oyuncak bebeğimi tutan ellerini ısırmak istemiştim.

Sinirle tam da bu sarı çirkine doğru yürümüştüm ki kreşimizin en tarz ve yakışıklı çocuklarından Berke önünü jöleyle diktiği saçlarıyla yanıma gelmişti.

"Balın sana bir şey diyeceğim." Benimle konuşmak istemesine çok mutlu olmuş ve gülerek yanına gitmiştim. "Bugünkü gömleğini beğendim Berke."

"Saçlarım da güzel olmuş değil mi?" Jöleli saçlarına başlarını tekrar kaldırmış hoşlandığım ilk çocuğa saçlarının çok adam gibi gözüktüğünü söylememek için kendimi tutmuştum. Başımı yukarı aşağı sallamakla yetinmiştim.

"Bak Balın senin çok hoşuna gidecek bir şey yapacağım şimdi, gözlerini kapat." Bana oyuncak mı almıştı acaba? Eee ya Berke bana oyuncak almıştı kesin.

Hemen gözlerimi kapatmış ve Berke'nin hediyem olan oyuncağı vermesi için yerimde 10'a kadar saymaya başlamıştım. Fakat beşinci saniyede çok farklı bir şey olmuş dudaklarımda yumuşak bir şeyler hissetmiştim. Gözümü açmamla fark ettiğim Berke'nin dudaklarını dudaklarıma değdirmiş olduğu gerçeği içimi iğrenç bir tiksintiyle doldurmuş, mutsuzlukla ağlamaya başlamıştım. Bana şaşkınlıkla bakan Berke'yi itip, yere düşmesini bulanık gözlerimle seyrederken sonrasında Ayten Öğretmen'in yanına doğru koşmuştum. O Berke gıcığını bir an önce ispiyonlamak istiyordum.

***

Günümüz Balın Meşeli...

İlk öpüşme anımdan uzaklaşıp kızgınlıkla yanan mavilere baktım. "Porsuğum Berke var ya Berke." Suratıma yaklaşıp parmaklarıyla dudaklarımı kavradı. Bir ördek gibi göründüğüme emindim.

"Dudaklarını duvara sürmeden hemen anlat!" Onun dudaklarımı sıkan kızgın çehresine kıkırdıyordum.

"Porsuğum Berke işte ilk öpüştüğüm kişi, doğru tahmin ettin." Dudaklarım özgürlüğüne kavuşurken Ateş uzun bir sessizliğe bürünmüş, ben de uyumak için nihayet başımı yastığa koyup gözlerimi yummuştum.

"Şu Berke'yle ilişkin ciddi miydi?"

Işığı kapatmamıza ve artık uyumak istememize rağmen Ateş'in hâlâ bu mevzuyu kapatmamasına gülüyordum. "Ne o Berke'yi hatırlayınca keyiflendin bakıyorum, bak eğer yine yataktan düşmek istemiyorsan soruma cevap ver." Onun bu kıskanç hallerine daha fazla dayanamayıp yarım saat kıvrandırdıktan sonra gerçeği anlatmaya karar verdim.

"Porsuğum sana bir gerçeği itiraf edeceğim." Yatakta doğruldu ve hemen yanlarımızda bulunan gece lambalarını açtı.

"Ben neden bu kadar gerildim lan? Söyle hadi."

"Porsuğum Berke benim kreşten arkadaşım." Anlamayan bir ifadeyle bakıp tek kaşını kaldırarak "E yani?" dedi. "Ateş yani ilk öpücüğümde beş yaşındaydım." Alnını kırıştırıp bir süre tepkisiz kaldı.

"Ulan Balın, ulan baytar. Kendeleneceksin bir gün." Onun bu haline sesli bir kahkaha attım, gece lambalarını kapatmasını ve kendini yastığa gömmesini sırıtarak izliyordum. "Bacak kadar boyuyla öpüşüyormuş milletle. Artık kaç kişiyle öpüştüğünü hayatta sormam, aklım bende kalsın."

"Bence de sorma Porsuğum, bereketi kaçar."

"Lan! Lan! Uyu baytar. Uyu!" Porsuğumun bunu hâlâ kalemlik malzemesi yapmasına biraz daha güldüm. Bu saçma sorulara devam etmemesi için de imansız olup hakkından gelmiştim sonunda. Mutlulukla canlanan bedenimi yatağın diğer tarafında uyumak için hazırlanan Ateş'in dibine kaydırdım ve yüzümü onun boyun girintisine yerleştirdim. Kollarını bir yandan belini kavrarken bacaklarım da bacaklarına yaslanmıştı. Benim bu hareketimle gerilen bedeni derin bir nefesi içine çekti.

"Kızım kedi gibi sırnaşmasana." Yine utanmış ve bunu dalgaya vurarak cümlesine yansıtmıştı. "İyi geceler sevgilim." Derin bir iç çekip iki kelime etti.

"Başımın belası."

•••

Ateş'le kantinde oturmuş Murat'ın gelmesini bekliyorduk. İçimden dilediğim tek şey Murat'ın yalnız gelmesiydi fakat kantinin girişinde beliren Murat elinden tuttuğu Berke'yle tam da istemediğim gibi geliyordu.

"Nabersiniz gençler?" Murat'ın masaya otururken kurduğu cümle Ateş'in homurtusuyla karşılık buldu. "Açım bir ara der. Bu dangalak ötesi okul ne zaman bitecek anlamıyorum. Ek ders yapmak nedir bu adamı deli mi s..."

Ateş'in cümlesini Murat alelacele "Şşt." diyerek durdurdu. "Abicim masada kızlar var." Murat'ın ikimizi göstererek

Ateş'e uyarı dolu bakışlarını dikmesi bir oldu.

"Oğlum sen ne kılıbık herifsin lan. Balın alışkın küfürlere sen de kendi sevgilini alıştırsana. Neysen o."

Heyecanla Ateş'e baktım, ilk defa sevgili olmamıza yakın bir tabirin ağzından çıktığına şahit oluyordum. "Porsuğum çikolata ister misin?"

"Bu kantinde sevdiğim çikolatalardan yok, hepsi dandik." Yenebilen herhangi bir şeyi sevmemesine şaşırsam da bilmiş bir şekilde sırıttım. Onun sevdiğini bildiğim sarı kapli çikolataları çantamdan çıkarıp önüne koydum. Gözleri sevinçle canlandı ve paketlerden birini açıp ısırdı.

"Ateş kaç aldın ısıl çevre mühendisliği sınavından? Murat yine en yüksek notu almış, ben ise 50." Beren'in sıkıntılı sesinden bu notu zar zor aldığını anlamıştım. Ateş dolu bir ağızla, pek oralı olmadan cevapladı.

"Bir vermiş." Bu çok kötüydü işte. Porsuğumun okulu uzarsa evliliğimiz de gecikirdi. Ben minnoşlarım için aylan sayarken şimdi bu yapılacak iş miydi?

"Porsuğum sana özel ders mi aldırsak acaba?" Ateş'in bana gözlerini devirmesine aldırmadan Murat'a döndüm. "Murat çalıştırsana kardeşini."

"Ateş yemek yemeye dalmış Balın, sınavı hatırladığında artık çok geçti. Sadece ismini yazıp çıktığı için o notu aldı. Yoksa genellikle derslere o beni çalıştırır." Porsuğumun zekâsına ve rahatlığına hayranlıkla bakarken önündeki çikolataların yarısını bitiren cüssesinde gözlerimi gezdirdim.

"Porsuğum ama bundan sonra dikkatli ol tamam mı? İstersen sınav zamanları listeni bana yolla ben de sana bir saat öncesinden hatırlatayım. Maazallah okulun uzar falan evliliğimiz gecikir, Allah korusun." Ateş son cümlemle yoğun bir öksürük krizine girmişti, Murat'sa sırıtarak onun sırtına vuruyordu. Obur Porsuğumun bu utangaç hallerine bayılıyordum.

"Ateş bunları duyduktan sonra hiçbir sınava girmez artık. Seni kim ne yapsın Allah aşkına! Ateş neden evlensin seninle?" Duyduğum çıyanın sesiyle kısık bakışlarımı ona dön-

dürdüm ve yüzünün her zerresine ayrı bir işkence tekniği düşündüm. Fakat çıyan susmuyordu.

"Ay Murat bununla beni yine aynı masaya oturttun, gözlerim zevksiz tarzımdan yine kanadı. Aşkım en iyisi ben sana bakayım, hah işte güzel gördüm kendime geldim." Bana küçümseyici bakışlar fırlattıktan sonra Murat'a döndü ve son cümlesini gülümseyerek söyledi. Bu kız bir gün elimde kalacaktı.

"Ya Beren'ciğim sen sarışınsın ya bani, anlamadığın ve asla anlamayacağın konularda fazla düşünmesen yorulmasan mı acaba, canım benim?"

Düşen suratına keyifle sırıttım ve çikolatalarını bitirmek üzere olan Ateş'e döndüm. Kıvrılan dudaklarından az önceki lafımı komik bulduğunu anladım. O an duyduğum sesle keyifli halimin yerinde yeller esmiş, masamızın hemen yanında dikilen Fulya ve İlkay ikilisine gözlerimi dikmiştim. Fulya, Kartal'ın eski sevgilisi ve okulda beni sevmeyen nadir insanlardan biriydi. Ne tesadüftür ki ben de onu sevmiyordum. Anladığım kadarıyla Beren de.

"Arkadaşlar broşürlerinizi almayı unutmayın." Fulya elindeki broşürleri tek tek Ateş, Murat ve Beren'e verip bana sadece sevimsizce baktı.

"Ne o parti davetiyesi falan mı?" Küçümsercesine bakarken ukala bir gülümsemeyi yüzüne kondurdu.

"Yok değil parti kızı. Bu mühendislik fakültesini alâkadar eden bir konferans ve sen ne yazık ki mühendisler arasında değilsin." Ateş, Murat ve Beren üzerinde gezen gözlerim sonrasında tekrar Fulya'ya döndü.

"İyi de ben de mühendisler arasındayım. Ver şunu bana." Mühendislerle oturduğum aynı masaya vurgu yapmış ve Fulya'nın elindeki broşürlerden birini kapmıştım.

"Canım senin o konferanstaki konuları anlayacağını pek sanmıyorum ya." Sevimsiz. Karşısında Balın Meşeli vardı hani yoktu bu kızın.

"Ben hayvanları ameliyat eden, doğurtan, bir yandan da Sözlü Bloggerliği yaparak 250 bin kişilik takipçi kitlesine ula-

şan bir kadınım. Üniversite sınavı puanım da mühendislik bölümlerine fazlasıyla yetiyordu zaten. Sen bir Balın Meşki kolay yetişiyor falan mı sanıyorsun?"

Göğsüme doladığım kollarımla sandalyemde geriye yaslandım. Murat'la Ateş'in gülmelerini işittiğimde yüz ifadem Fulya cadısının karşısında daha keyifli bir hal aldı. Fulya'ya huzursuz bir bakış atıp nihayet masadan ayrıldı. İlkay ise Fulya'nın ardından gitmeden önce Murat'a gülümsedi ve saçlarıyla oynamaya başladı.

"Murat mutlaka gel konferansa olur mu?" Sorusunun cevabını beklemeden giden İlkay, ardında şaşkın bir Murat ve sinirden kızaran bir Beren bıraktı.

"Bu kızları bir gün evire çevire..." Beren cümlesini tamamlamamıştı ve kızgınlıkla soluyordu. Asıl kızgınlıkla soluma kısmı grubun üçüncü üyesi Pınar'ın masaya gelmesiyle bana geçmişti. Çünkü Pınar hiç kimseyle muhatap olmadan direkt Ateş'in yanına gidip selam vermiş ve onu yanaklarından öpmüştü. Alçak bir tonda konuşmaya başlasa da dip dibe olduğumuzdan söylediği her şeyi biz de duyuyorduk.

"Ateş sürekli görüyorum seni binada ama oturup konuşmayalı, görüşmeyeli birkaç ay oldu değil mi? Geçen gün odamda yatağın altında bilekliğini buldum. Sanırım geldiğinde fazla dağıttın odayı, düştüğünü fark etmemişiz."

Pınar'ın Ateş'in kulağına yaklaşıp kısık sesle kurduğu son cümleyle kaskatı kesildim. Aralarındaki konuşmanın ne manalar taşıdığını ise zor da olsa anlamaya çalışıyordum. Birkaç ay önce Porsuğum, Pınar'ın odasında ne yapmıştı? Yoksa Murat'ın bütün gece neredeydin diye hesap sorduğu gün Ateş'in bahsettiği kız, Pınar mıydı? O gün döktüğüm gözyaşları, kendimi dört çocuğuyla ortada kalan Cemile gibi hissedişim, çektiğim acı aklıma geldi. Fakat o kızın Pınar olduğunu öğrenmek, Şehzade Mustafa'nın ölümünden önce yaşadığı son şok gibi bir dehşetin ve üzüntünün içime yayılmasına sebep olmuştu.

"Bu bileklik benim değil yalnız, başka biri fazla dağılmış olmalı. Bu arada adın neydi senin?" Ateş'in söyledikleri Pınar'ı kızartıp bozartsa da içimdeki yangın durmuyor, yaşa-

dığım acıya merhem olmuyordu. Pınar bilekliği uzatan elini geri çekti ve yarım bir gülümsemeyle konuştu.

"Güzel bir geceydi Ateş, yine gelmek istersen adresi biliyorsun." Çekip giden Pınar'ın ardından bir süre baktım. Ve bakışlarımı masaya diktim.

'Dağılma Balın dağılma. Güçlü dur. Kimsenin yanında ağlama. Ağlama. Buradan uzaklaşınca ağlayacaksın zaten, sabret. Sabret ve gülümse.'

Gülümseyerek kafamı kaldırdım, Ateş'in yediği çikolataların üstüne su içişini izledim. Neden bir açıklama yapmıyordu? Neden önemsiz bir mesele takılma demiyor, elimi tutarak bana güç vermiyordu? Şu an içimin ne denli kan ağladığını göremiyor muydu? Gözlerimin hafiften dolduğunu fark edince kafamı çevirdim ve Murat'ın endişeli bakışlarıyla karşılaştım. Kulağımın dibinde işittiğim Beren'in endişeli sesiyle şu an yaşadığım durumu Murat gibi onun da fark ettiğini anladım.

"Şu an aşırı sıkıyorsun kendini iyi değilsin, dışarı hava almaya çıkalım mı?" Beren'in yüzündeki ifadeyi görünce can düşmanım dediğim bu kızın bile benim için üzüldüğü gerçeği beynimde yankılandı. Fakat Ateş'in bunu önemsememesi yüreğimde ağır yaralar açıyordu. İlk defa Porsuğum bana bu denli acı veriyordu. Yapması gereken küçücük bir şey vardı: elimi tutup 'boş ver', 'üzülme önemsizdi' demesi. Ya da elimi tutsaydı sadece, o da yeterdi. Gece mavisi gözleri, ona çok yakışan siyah saçları ve yakışıklı çehresi ilk defa kalbimi mutlulukla sıkıştırmak yerine acıyla sıkıştırıyordu. Bu kalbimi sıkıştıran acının dünya üzerinde ölçütü olacak bir tarifi ve tasviri yoktu.

Beren'e olumsuz anlamda başımı salladım. Telefonumu eline almam ve eşyalarımı toplamamla "Benim gitmem lazım." deyip gülümseyerek yanlarından ayrıldım. Binadan çıkıp temiz havaya doğru kendimi bırakırken gülümsememi yüzümden bir an olsun eksiltmiyordum. Yürüdüğüm yolda etrafım tenhalaştıkça dayanma gücüm de kalmadı ve gözlerimden iki damla yaş özgürlüklerine kavuşup yanaklarımdan aktı.

"Hey Baytar bekle! Koko yemeye gidelim mi?" Ateş'in sesini duyunca aceleyle yüzümdeki yaşları sildim ve gülümseyerek ona döndüm. "Hayır benim işim var, gitmem lazım." dediğimde kaşlarını çatıp yüzünü ekşitti.

"Ne bu şimdi? Trip atmaya mı başladın?" Ateş'in sorusu ve umursamazlığı ağrıma gitmişti, yine de gözlerimin içine bakıp hafifçe gülümsedim. Söyleyeceğim sözleri ise bir türlü kurup dudaklarımdan salacağım hayatta aklıma gelmezdi.

"Tek bir an bile istemedin değil mi varlığımı?" Titrek bir sesle sorduğum soruya gözlerini devirdi ve sıkıntılı bir sesle konuşmaya başladı.

"Bu da yeni mi? Şimdi de böyle mi şişireceksin kafanı?" Onun başını şişiriyor olduğum gerçeği kalbimi tekletti.

"Senin istediğin şekilde özgür bırakıyorum seni. Kokoru ne yazık ki artık eşlik edemeyeceğim ama bu seni ne kadar üzer bilemem. Ah aslında bilirim. Hiç üzmez değil mi? Şimdi git ve herhangi biriyle birlikte ol. Zaten sen de bunu istiyorsun. Seni rahat bırakıyorum."

Sarf ettiğim kelimelere şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve tek bir kelime bile etmedi. Ben de bir şey demesini beklemeden süratle yanından uzaklaştım. Gözlerimden bu sefer durdurulamaz bir şekilde akmaya başlayan yaşların içimdeki yangına derman olmayacağını biliyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ateş Durmaz'dan...

"Senin istediğin şekilde özgür bırakıyorum seni. Kokona ne yazık ki artık eşlik edemeyeceğim ama bu seni ne kadar üzer bilemem. Ah aslında bilirim. Hiç üzmez değil mi? Şimdi git ve herhangi biriyle birlikte ol. Zaten sen de bunu istiyorsun. Seni rahat bırakıyorum."

Akmaması için direndiği yaşlar gözlerinde parlayarak dalgalanıyordu. Ağlarken de güzeldi. İlk defa ağlıyordu karşımda, kalbimin bir iki saniye için durduğunu hissettim. "Bu da neyin nesiydi?" diye sordum kendime. Sinirlenmiş miydim?

Ağlaması hoşlanmadığım ve daha önce tatmadığıma yemin edebileceğim bir sıkıntı oluşturdu göğsümde, yumruklarımı sıktım ve sessizliğimi korudum. Titreyen sesiyle söylediklerini işittiğimde inanmaz bir ifadeyle tek kaşımı havalandırdım. Bunları Balın Meşeli mi söylemişti az önce?

Baytar kız? Cidden sonunda ördek yavrusu gibi peşimde dolaşmayı bırakacaktı öyle mi? Arkasına bakmadan hızlı adımlarla benden uzaklaşan bu tuhaf kızı gözden kaybolana kadar izlemiştim. Çenemi huzursuzca oynattım, umurumda olmayı başarabilen birinin gidişiyle baş başa idim şimdi. Peşimi bırakması bana rahat bir nefes aldıracak olsa da ağlaması fena hâlde canımı sıkmıştı. Sikeyim ki sebebi bendim, derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım.

Pekâlâ, her şeyden önce şu an harbiden özgürdüm. Sonunda Balın da benden, bizden bir şey olmayacağını anlamış ve yoluna gitmişti. Artık etrafımda bir şirinlik pompası taşımayacaktım. Çok şirindi.

Hem madem Balın Hanım beni azat etmişti bunu bir koko yiyerek kutlamam gerekiyordu. Murat'a haber vermeyi

gerek görmeden fakülte kapısından direkt çıkışa yöneldim ve motorumu park ettiğim alana gittim. Siyah canavarımın yanına vardığımda harici kilitle koltuğuma sabitlediğim kaskıma uzandım. Henüz arkasında Balın'ın kaskını görünce göğüs kafesimdeki batma hissine sessiz bir küfür savurdum. Ağlamıştı.

Artık bu kaska gerek kalmadığı için yanımda taşımamın bir anlamı da yoktu. Onu ilk gördüğüm çöp kutusuna atmalıydım yol üzerinde. Balın binmedikten sonra başka bir diğinin etrafımda yer edinmesine izin verecek değildim.

Siktir. Balın'a da izin vermemiştim ama Balın'da nereden geldiğini anlamadığım bir cesaret vardı. Bu adamı sinirlendirir miyim diye bir kez bile korkmamıştı velet.

'Bir Balın Meşeli kolay yetişmiyor.'

Acilen yapmam gereken tek şey şu an yemek yemek ve ardından yine yemek yemekti. Balın'ın kaskına göz ucuyla kısa bir bakış attıktan sonra motoruma bindim ve kaskımı takıp gazı kökledim. Bana ait şeritte rüzgâra karşı yoluma gidiyordum sürmeyi çok sevdiğim motorumla. Verdiği özgürlük hissinden ziyade başka şeyler katardı insana motosiklet sürmek. Yaşarken ölümü unuturduk ya, motosiklet o unuttuğumuz ölümü hatırlatırdı.

Mutluluk denen o aldatıcı hissin sona ermesi benim direksiyon hâkimiyetini kaybedip ölmem kadar muhtemeldi. Düşebilirdim, daha önce çok tehlike atlatmıştım ama mevcut yüksekliğimden daha aşağıya düşmeyeceğimden de emindim. Peki ya Balın'ın beni çıkarmak için uğraştığı o mutluluk tepesinden düşseydim. Binlerce metre yükseklikten aşağıya düşmeye hiç niyetim yoktu, buna asla niyetim yoktu. Balın'ın bana yapmak istediği de buydu işte. O ruhu bile pembe kız bu dünyanın acısından habersiz büyümüş bir çocuk gibiydi. Ona yine bir bok olmayacağından emindim, iki gün ağlar sonra başka birini bulurdu muhtemelen. Başka biri...

Avuç içlerimde hissettiğim sıcaklıkla biraz daha hızlanmıştım. 'Ateş. Oğlum özgürüz, bizi pembe kalp şeklinde bir dağa çıkarmak isteyen liki baytar yok artık. Kendine gel.'

Kafa sesime "Haklısın lan" diye mırıldandım. Balın'ın ağlayan görüntüsünü beynimin arka kısımlarına yolladım. Görüş alanıma giren mekânda yiyeceğim kokunu düşünmemle birlikte dudağımın kenarı kıvrıldı.

Mekâna girdiğimde benim gibi 7-8 sapın burada olduğunu fark etmiş ve oturmadan siparişimi vermiştim. Siparişimi beklerken telefonumu cebimden çıkarttım ve beş cevapsız çağrıyı görünce keyifle sırıttım.

"Demek beni rahat bırakacaktın ha baytar kız?"

Arama kaydına girdiğimde sırıtmam müsait bir yerime kaçmış gibi taburemde rahatsızca hareket ettim. Altı aramanın beşi Murat'tan diğeri de dedemdendi. Dört isimin yer aldığı rehberime girince Balın'ın zorla kaydettirdiği numarasına bir süre baktım. Yine Murat'tan gelen mesajları umursamayıp telefonu masanın üzerine bıraktığım sırada siparişim geldi.

"Afiyet olsun." diyen genç çocuğa ekmeğimden büyük bir lokma aldıktan sonra "İki yarım daha çek sen delikanlı" deyip ikinci lokmamı da aldım. Çocuk elimdeki ekmeği yanlamama dalmıştı, kafasını hızlıca aşağı yukarı sallayıp yanımdan uzaklaştı. Kapıdan 2 herif daha girdi ve çaprazımdaki masaya oturdu. Burada Balın dışında bir dişi görmemiştim, kadınlar kesinlikle ağzının tadını bilmiyordu. Ama Balın sevmişti.

'Hapşu.'

Balın'ın kokosundan ilk ısırığını aldığı andaki görüntüsü gözlerimin önüne gelince gayri ihtiyari gülümsedim. O gün bana zorla yapışmış ve sırf hayatımı Balın'dan duvarlarla örmek için ilk kokosunu bile yemişti takık cadı.

Neyse ki artık Kanada'daki hayatım gibi tek tabanca günlerime geri dönmüştüm. İstanbul'un tadını etrafımda 'Porsuğum' diye dolaşan bir deli olmadan çıkaracaktım. Omuzlarımda hissettiğim görünmez yükün ne olduğu konusunda bir fikrim yoktu, özgürlük mü dokunmuştu acaba bana diye düşünüyordum. Allah'ın cadısı onsuz bir şey yapmama izin vermemişti ki üç aydır. Şimdi tek başıma yemek yemek bile tuhaf geliyordu. Sevinçten ne yapacağımı şaşırmış olmalıydım.

"Abi hazır yarımların, başka bir isteğin var mı?"

Siparişi getiren çocuğun suratına dik dik baktım. Hem iki lokma alıp bitirmediğim ekmeğin tadında bir tuhaflık gibiydi. Ya iyi temizlenmemişti ya da karabiberi fazlaydı.

Ya da Balın eksikti.

Her türlü bunu yemek istemediğime karar vermiş "Olmamış bu seferki birader iyi mi temizlemediniz bok yedirdiniz bana ne yaptınız lan? Al götür şunları da çabuk

'Kokonu bensiz yersin artık.' Sensiz ne bok yiyorum ben?

"A-abi olur mu öyle şey? Gel kontrol et istersen, hep gö yorsun bilirsin bizi, öyle şey olmaz bu mekânda."

Çocuk konuşurken cüzdanımdan para çıkarıp masay bıraktım ve dışarı çıktım. Göğsümü şişiren derin bir nefes alırken ellerimi kendi keyiflerine göre şekil alan saçlarımın arasından geçirip motosikletime doğru yürüdüm. Kaskı takarken gözüm Balın'ın bana zorla aldırdığı kaskına bir kez daha takıldı.

"Porsuğum ben pembe kask alsam mı? Ya bana çok yakışır ka sin."

"Şansını fazla zorlama baytar kız. Siyah dışında bir renk alırsan seni motorumdan sarkıtıp asfalta sürterim."

"Bana siyah daha çok yakışıyor zaten dimi Porsuğum?"

Motoruma eve doğru yol almak için atlayıp sürmeye baş ladım. Yatağımda biraz huzurlu bir uyku çekmeye ihtiyacım vardı. Gri bulutların etkisiyle hava saate göre erkenden ka rarmıştı bugün. Çiselemeye başlayan yağmur altında hızımı biraz düşürdüm kayganlaşan zemine karşı.

Yolda 6 tane çöp kutusunu görmezden geldim.

Motorumda bile beni yalnız bırakmıyordu ki. İnceci kollarını koalanın ağaca sardığı gibi gövdeme doluyordu her seferinde. Oh ulan! Yalnızlığı özlemiştim ben işte, tek başımı yol almayı özlemiştim. Balın sürekli arkamda yer alıp üç ay dır beni bu hazdan mahrum etmişti.

Yağmurla beraber rüzgâr da şiddetini arttırmıştı. Yağmur damlalarına yön veren rüzgâr arkamdan esiyordu, sırtımın

üşüdüğünü hissetmiştim. Balın'ın sıcaklığı yoktu.

Eve vardığımda Murat'ın henüz gelmediğini arabasının ortada görünmeyişinden anlayıp rahat bir nefes aldım. Kafam zaten şişikti bir de onun bıdı bıdısına ihtiyacım yoktu.

Anahtarımla kapıyı açıp içeri girdim ve üzerimdeki ıslak deri montumdan kurtuldum. Bir şeyler yemek için mutfağa dalma fikriyle eve girsem de vazgeçtim. Uyuduktan sonra zıkkımlanmak daha iyi olacaktı. Odama çıkmak için merdivenlere yöneldiğim sırada huzurevine göndermeyi her seferinde unuttuğum ihtiyarın sesiyle bezgin bir şekilde kafamı geriye attım.

"Sınavların nasıl gidiyor Ateş?"

"Hepsi 5 dedeciğim beni lunaparka götüreceksin değil mi?"

"Zevzek herif! Mezun olduğunu görmeden ölürsem hortlarım düşmem yakandan, ona göre çalış derslerine Ateş."

"Cidden şu koca dünyada tek derdin benim derslerim değil mi? Kendine bir meşgale bulsan da seni huzurevine göndermek zorunda kalmasam Turgut Bey?" Çattığı kaşları sözlerimden sonra aklına bir şey gelmiş gibi gevşedi ve yüzü güldü. Bu ani duygu geçişinin sebebini merak ettim ve tek kaşımı sorar bir ifadeyle kaldırdım.

"Yok yok. Artık tek derdim senin eğitim hayatın değil. Artık senin aile hayatını da dert ettim kendime eşek sıpası. Neyse ki o konuda kafan çalıştı da turnayı gözünden vurdun. Balın'dan daha tatlısını daha iyisini bulamazdın. Sahi, oğlum onu neden getirmedin yanında sen?"

Dedemi de kendine bağlamış, varlığını aratır olmuştu. Baytar kız özel alan diye bir şey bırakmamıştı hayatımda; dışarıda, içeride, her yerdeydi.

"Yok Balın falan artık dede. Ayrıldık. Sen de sakın bir daha kendine aile hayatını dert edeyim deme bozuşmayalım. Eğitim hayatı iyiymiş, onu dert etmeye devam et sen. Hadi ben yatıyorum." Dedemin yüzü şaşkınlık ve öfkeden kızarırken etrafı kırışmış kahverengi gözlerinde hüznü de görmüştüm.

"Ulan hayvan herif ne yaptın da terk etti kız seni?" Sa-
rusu kulağıma çarparken onu cevapsız bırakıp odama doğru
merdivenleri çıkmaya başlamıştım.

Bu kız benim iznim, onayım olmadan hayatımın orta ye-
rine dalmış ve özel alanlarımı bile hiçe saymıştı. İzin isteme-
den girdiği hayatımdan yine kendi isteğiyle çıkmıştı ama suç-
lu olan nedense bendim. Yalnızlığın hazzını almamla beraber
özgürlük her dakika daha da iyi gelmeye başlamış gibiydi.
Odamdan içeri girer girmez üzerimdeki tişörtü sıyırıp bir kö-
şeye fırlattım ve sevdiğim müziklerden birini açarak bu sesin
odamda yükselmesine izin verdim. Uyumadan önce sıcak su-
yun altında durmak en iyisiydi.

***

Saçlarımı kuruladığım havluyla işim bitince yere fırla-
tıp çekmeceden çıkardığım boxerı giydim. Üstüme bir şey
giymeyi gerek görmeden yatağın üzerine yüzükoyun şekil-
de devrilmiştim. Komodinin üzerine bıraktığım telefonumu
gözlerimi açmadan el yordamıyla bulup burnumun dibine
kadar soktum. Ekranda Murat ibnesinden gelen üç cevapsız
çağrıyı görünce telefonu yerine bıraktım ve homurdanarak
sola döndüm.

Kapalı tuttuğum göz kapaklarımı araladığımda tam kar-
şımda duran şeyle midemin üst çaprazındaki organım hız-
lanmıştı. Çerçeve içinde duran Balın'ın gülen yüzü sesli yut-
kunmama sebep olmuştu. Gülümseyen fotoğrafını düz bir
ifadeyle izlemeye başladım. Bunu başucuma koymayı akıl
eden küçük şeytan bugün beni bırakmıştı.

Fotoğrafı buradaydı. Elimi fotoğrafını almam için ileri-
ye uzattığımda parmaklarımın titrediğini gördüm. Gözleri-
mi kapatıp sıkıntılı bir nefesin ciğerlerimden kopmasıyla iç
geçirdim. Ulan Balın. Ulan baytar. Bu kadar güzel güldüğün
halde bugün neden ağlamıştın.

Başımı ellerimin arasına alıp kafamda Balın'ın ağlayan
görüntüsünü yok etmek ister gibi sıkmaya başladım. Ağlama-
sı ve arkasına bir kere bile dönüp bakmadan gidişi bir virüs
gibi beynimin her noktasına yerleşmişti. Bu görüntünün sil-

neceğini bilsem kafamı duvara parçalanana kadar vururdum ama onu ağlattığım gerçeğini hiçbir şey değiştirmiyordu.

Hem bu salak beni neden terk etmişti anlamıyordum; onu sahiplenmeden önce yattığım boş bir kız yüzünden. Kim demişti ona beni özgür bırak diye, kuş beyinli baytarın o küçük kalkık burnunu gördüğüm ilk yerde asfalta sürtmeliydim.

Balın'ın fotoğrafını yatağıma almış yüz yüze bakacağımız şekilde elimde tutuyordum. Başparmağımla yüzünü okşarken aklıma bunu buraya getirdiği gün gelince gülmeme engel olamadım. Cidden deliydi. Göz kapaklarım kapanırken son gördüğüm şey çingene pembesi bir çerçeveden bana sırıtan Balın'dı.

***

"Imm. Bu tat. Bal gibi." Dudaklarımda hissettiğim yumuşak ve nemli dudakların huzur veren tadıyla uyanmış ama gözlerimi henüz açmamıştım. Baytar kız yine yapmıştı yapacağını. Yanımdaydı işte.

"Porsuğum."

Siktir! Bu lafı çok özlemiştim, bu sesi çok özlemiştim. Gözlerimi açıp Balın'ın gülen yüzünü görünce canının acımasını umursamadan onu birden kollarımın arasına çektim ve içime sokmak ister gibi çıplak göğsüme bastırdım. Çenemin altına gelen başına küçük bir öpücük kondurup biraz daha sarıldım bu küçük cadıya.

"Beni bıraktın sandım baytar kız."

"Seni bırakamam ki ben Porsuğum. Sen benim minnoşlarımın babasısın." Kalbim bir makineyse bu kız kalbimin tüm parçalarını söküp tekrar takma yeteneğine sahipti.

"Biliyor musun baytar kız ben o minnoşları düşündüm. Sen çok ama çok tehlikeli bir cadısın." Balın'ın neşeli kıkırtısıyla ben de gülümsedim ve burnumu saçlarına gömüp derin bir nefes alarak kokusunda soluklandım.

"Annem gibi kokuyorsun."

***

"Ateş abicim kalk hadi artık lan, sınav var öğleden sonra. Dedem çıkacak bak yukarı sokacak bastonunu ikimize de."

Murat? Dedem? Baston?

Gözlerimi zor bela açarken kollarımda var olduğunu sandığım huzurun eksikliğiyle içimi de dışımı da yakıcı bir his kapladı. Emin olmak ister gibi yatağı bir daha inceleyip Balın'ın yokluğunu idrak ederek Murat'a döndüm. Murat ise bana değil yataktaki bir noktaya bakıyordu. Bakışlarımı aynı yere çevirdiğimde Balın'ın fotoğrafını gördüm.

"Ha siktir! Âşık mı oldun sen lan?" deyip keyifli bir kahkaha atınca bu pezevengi bunca sene boyunca neden öldürmediğimi düşündüm.

"Ulan bir daha bu odaya izinsiz girersen hiç düşünmem seni pencereden atarım sonra da aşağıya inip döverim. Siktir git lan şuradan!" Elimdeki yastığı suratına fırlatmaya kalmadan odadan kaçıp kapıyı da gürültülü şekilde kapatmıştı.

Etkisinden çıkmak istediğim rüyanın sersemliğini üzerimden atmak için iki elimle yüzümü ovuşturdum. Bunun yeterli olmadığını anlayınca sağ yanağıma sağlam bir tokat geçirdim ama bu sefer de canımı yakan elime sinirlenmiştim. Bana tokat atan elimi yumruk yapıp yatağın yanındaki duvara vururken Balın'ın kokusunun rüya olamayacak kadar gerçek olduğunu anlamıştım. Hemen yataktan kalkıp fırlattığım siyah yastığımı yerden aldım ve burnuma bastırdım. Balın'ın kokusuydu. Yastığa sinen kokusunu oksijen maskesine ihtiyaç duyan biri gibi tutuyordum burnumda. Evvelki geceden kalma kokusu hâlâ sıcaktı, fotoğrafı halâ buradaydı ama Balın gitmişti.

Gidemezdi. Emindim fakülteye gittiğimde bir yerden çıkıp 'porsuğum' diye dibimde bitecekti. Beni bırakmazdı baytar kız, çünkü öyle demişti.

Rüyamda...

***

Sınavdan çıktıktan sonra Beren ve Murat'la yemekhaneye gelmiştik. İkisi hâlâ yemeklerinin yarısındayken ben çoktan

bitirmiştim ve hâlâ açtım.

'Senin için sandviç hazırladım Porsuğum.'

Gözlerimi etrafta gezdirsem de bir türlü Balın'ı göremiyordum. Sınav programını bile telefonuna kaydetmişti ve sınav sonrası yemekhanede olacağımı biliyor olmasına rağmen etrafta görünmüyordu. Telefonumu elime alıp Balın'ı sabahtan beri beşinci ya da altıncı kez aramıştım ama yine açmıyordu işte.

"Öf Ateş yemeğin bittiyse kalk git negatif enerjilerini yayma bana ve minnoşuma. Çatık kaşlarından bacağını stresle oynatmandan sıkıldım ya. Kalk git yalnız bırak bizi, sap gibi durma yanımızda. Balın da yok zaten ne işin var bizimle senin?"

"Murat sevgilinin motoru bozulmuş, tamir et bir ara birader. Mühendis adamsın nihayetinde."

Beren erkek olmadığı için ne kadar şanslı olduğunu bilse şu an bana mavi gözleriyle böyle bakıyor olmazdı muhtemelen. Masadan kalkıp veterinerlik fakültesine gitmek üzere yürümeye başladım. Baytar madem bana gelmiyordu ben baytara giderdim, o açılmayan telefonların da hesabını sorardım.

Fakülte binasına girmiş, son sınıfların ders gördüğü her yere bakmış ve nihayet bir ameliyathanede öğrencilerin olduğunu görmüştüm. Beyaz önlüklülerin arasında Balın'ı arasam da bir türlü bulamıyordum. Öğrencilerden bazılarının bakışlarını üzerimde hissedince ben de onlara baktım.

"Pardon, Balın'ı arıyorsun sanırım ama burada değil. Gelmedi bugün derse."

Konuşan kıvırcık saçlı bir kızdı ve gülümseyerek bana bakıyordu. Arkamı dönüp "Eyvallah" dedikten sonra Balın'ı bulamamanın verdiği sinirle büyük adımlarla çıkışa yürümeye başladım. Cebimden çıkardığım telefonla bir kez daha Balın'ı arasam da telefonu açan biri yine olmamıştı.

***

Gönderen Ateş Durmaz:

"Balın sen beni engelledin mi lan? On tane mesaj attım mavi tik olmuyor."

Balın'ın beni özgür bırakmasının üstünden tam 3 gün geçmişti. Ne okula gelmişti, ne aramalarıma dönmüştü ne de mesajlarıma. Özgürlük anıtına kadar sikeyim özgürlüğü.

Hadi beni terk etti okuluna niye gelmiyordu bu kız anlamıyordum. Neden 'Porsuğum beni merak mı ettin?' diye sorup beni sinirlendirmiyordu.

Porsuk. Bal porsuğu. Bu hayvanın adıyla çağrılsam da hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim ve dizüstü bilgisayarımı kucağıma alıp arama motoruna bal porsuğu yazdım.

Karşıma çıkan ilk sonuçla kaşlarım çatıldı ve ekrana bakakaldım. "Ulan baytar beni bu çirkin hayvana mı benzetiyordun sen aylardır!" Resmin üstüne tıklayıp büyüttüğümde yüzüm ekşidi.

"Tipini siktiğimin şekilsizi."

Resmi kapattıktan sonra 10 dakika kadar bal porsuğuyla ilgili araştırma yapmıştım. Balın'ın beni bu psikopat hayvana benzettiğini düşündükçe gizli bir dehşet yaşıyordum.

Ben böyle miydim yani? Hadi ben böyleydim, Balın bu manyak hayvana benzeyen birinde ne bulmuştu da sevmişti. Bu hayvan sevilmezdi bu hayvandan sadece kaçılırdı. Telefonumu tekrar elime aldığımda Instagram'a girdim ve Balın'ın sayfasına tıkladım. En son yaptığı paylaşım 3 gün önceydi.

3 gün önce! Siktir siktir siktir! Balın'ın paylaşım yapmadığı tek bir gün bile olmazdı. 3 gün paylaşım yapmaması için dünyanın uzaylı istilasına uğraması gerekiyordu. Uğrasa bile Balın 'bugünün konsepti uzaylı kombini' deyip paylaşım yapardı. Fark ettiğim başka bir nokta ise Balın'ın beni takipten çıkarması olmuştu. Delirmek üzereydim, kafamı yumruklarken sakinleşmeye çalışıyordum. Neredeydi bu kız?

***

Balın'ı arayan gözlerim yine yemekhanede dolaşıyordu ama dördüncü gün olmasına rağmen ondan bir haber alamamıştım. Sinirden yumruklayıp duvar eklem yerlerimdeki derinin kalkmasına sebep olmuştu ve yemekhane masasına oturmuş o derileri acısına bakmadan soyuyordum. Soyduğum yerler kanamaya başlamıştı, umursamıyordum.

Bakışlarımı elimden ayırıp tekrar etrafımı kolaçan ettiğimde bir karga görmüştüm. Değil derimin soyulması parmaklarım kırılana kadar bu puştun suratını yumruklamak istiyordum.

Elindeki telefona bakıp gülerek bir şeyler yazdığını fark ettiğimde dişlerimi birbirine bastırdım. Öfkeyle gerilen bedenimdeki damarların genişlediğini ve kanımın büyük bir hızla gezindiğini hissediyordum. Suratındaki ibnemsi gülüşün sebebinin Balın'la mesajlaşıyor olma ihtimaliyle yumruklarımı sıktım ve hızlı adımlarla ona yürüdüm. Balın'ın dört gündür benimle iletişime geçmeyip bu kargayla mesajlaşması hava değil ateş solumama neden oluyordu. Sonunda dediğimi yaptıracaktı bana bu ibne. Kolunu kırıp götüne sokacaktım illa.

Yanına vardığımda o daha ne olduğunu anlamadan telefonunu elinden çekip aldım. Ben ekrana bakarken o da ellerinin arasındaki boşluğu idrak etmeye çalıştı ve şaşkınlıkla bana baktı.

Sohbet ekranının isim bölümüne baktığımda 'Annem' yazısını görmüştüm ve soluduğum ateş yerini tekrar havaya bırakmıştı. Benimle konuşmuyordu ama bu ibneyle de konuşmuyordu demek. Keyifle sırıtmadan edememiştim. Benim akıllı kızım.

"Lan sen ne yapıyorsun ruh hastası?" Varlığını gaklamasıyla hatırlatan karganın sinirlenmesini sikime takacak değildim şu an. Sakin bir tavırla telefonunu geri uzattım. "Al senin olsun."

"Ne? Oğlum sen manyak mısın? Ne diye alıyorsun elimden telefonumu?"

Elimi omzuna atıp canını acıtacak kadar sıktım. "Sana baktım birader, suç mu?" Omzunu elimin baskısından yana doğru bir adım atarak kurtarıp gözlerini kıstı.

"Senin telefonunun saati yok mu lan? Ne şimdi bu?"

"Ben kendi telefonumun saatine güvenmiyorum biraderi. Hadi eyvallah."

Bir şey deyip keyfimi bozmasına izin vermeden kargayı arkamda bıraktım. Motoruma doğru ilerlerken Balın'ı ancak evinde bulabileceğim düşüncesiyle oraya gitmeye karar vermiştim. Mesaj ya da arama var mı diye telefonumu bir kez daha kontrol etsem de baytardan yine ses seda yoktu. Instagram'a da girip ana ekranda aşağıya indim. Balın'ın bloğundan paylaştığı bir postla ayaklarım olduğu yere çakılıp kaldı.

Bir şöminenin karşısında, elleri ince belinde kırmızı elbiseli bu kız Balın Meşeli'den başkası değildi ve yanında elinde şampanya bardağıyla bir adam duruyordu. Balın kameraya doğru gülümserken adam da Balın'ın suratına doğru gülümsüyor ve hayran hayran ona bakıyordu. Konuma baktığımda ise içimde arkadaki şöminenin alevinden daha kırmızı bir ateş harlanmıştı. Bu kızın Palandöken'de ne işi vardı! Hem de bir puştla! Ulan Balın! Ulan baytar kız!

•••

Balın Meşeli'den...

Ağlayarak taksiden inip eve doğru yürümeye başladım. Porsuğumdan ayrıldığıma, onu bıraktığıma hâlâ inanamıyordum. Onu bırakmıştım ama kendimi de kızgın ateşlere atmış, acının kollarına salmıştım. Ondan ayrıldığım düşüncesiyle geçirdiğim yarım saat bana ölüm gibi gelmiş, nefesimi kesmişti. Boğazıma oturan yumru ne kadar yutkunursam yutkunayım geçmiyordu ve feci halde midem bulanıyordu. Kendimi hiç hissetmediğim kadar kötü ve bitap düşmüş hissediyordum. İhtiyacım olan, bana şifa verecek tek şey gece mavisi gözleriydi.

Kapıya anahtarı sokup açtım, buğulu bakışlarım benden başka birini ararcasına evin içinde dolandı. Petek'in sesini du-

yunca eve çoktan geldiğini anlamıştım. Solucan surat kardeşim benim bu bitik halimi görecekti.

"Abla ya akşam bir doğum günü partisine gitmem gerekiyor, şu senin saks mavisi elbiseni alsam olur mu? Hem..." Beni görünce konuşması yarıda kesildi ve ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı.

Ona sadece "Al." diyebildim. Şu anda hiçbir elbise, ayakkabı, çanta umurumda değildi. Hepsini yakabilirler, yok edebilirler, pencereden aşağıya atabilirlerdi. Umurumda olan tek şey Porsuğumdu fakat o da kısa bir süre önce bitmişti.

"Abla neyin var ne oldu! Seni en son ağlarken gördüğümde King Kong'u izliyorduk ve King Kong ölmüştü."

Ruhumun en derin acılarından biri olan King Kong ve kazın sonu şu anıma tuzla biber serpmiş daha da fazla hıçkırmama sebep olmuştu. Hâlbuki King Kong'un tek suçu sevmek değil miydi? Tıpkı benim gibi.

Odama girip kendimi hemen yatağımın üstüne attım. Yastığıma sarılıp ağlamaya devam ederken solucan surat kardeşim tepemdeki tellallığına devam ediyordu.

"Ya anlatsana ne oldu çatlayacağım burada. Ateş abiyle bir sorun mu var?" Ateş isminin geçmesiyle daha fazla hıçkırdım, ağlamamı durduramıyordum. Bir hışım doğruldum ve yatağımın yanındaki ayıcığı Petek'e doğru fırlattım.

"Çık odamdan!" Petek ayıcığı kavrayan kollarıyla ağzını yamultsa da nadiren yüzüne yerleşen endişeli ifadesini kaybetmemişti. Petek eğer böyleyse şu an ben gerçekten berbat bir halde görünüyor olmalıydım.

***

Akşam kendimi rahatlatmaya çalışsam da işe yaramamıştı. Ateş aklıma gelince yeniden gözlerim doldu, şu an ne yapıyor merakıyla çatlıyordum. Acaba özgürlüğünün tadını mı çıkarıyordu, tadını çıkarırken de Pınar'ın odasını bir daha mı dağıtmaya gidiyordu? İçimi yakan kıskançlık ateşiyle telefonuma uzandım. Arayıp Porsuğuma hesap sormalı, onu Pınar denilen pisilikten uzaklaştırmaya çalışmalıydım.

'Saçmalama Balın! Saçmalama! Tut kendini. Eğer kendini şu an tutmazsan bir daha hiçbir zaman tutmana gerek kalmayacak. Çünkü Porsuğun seni özleyip kıymetini hiçbir zaman anlamayacak.'

Porsuğum benim kıymetimi biliyor muydu ki? Yatağıma yatıp telefonumdan resimlerini tek tek incelerken hacimli saçlarının çevrelediği yakışıklı yüzünü ve bağımlısı olduğum gözlerini izledim. Ekrandaki yüzünü okşadım yavaşça. Ona şimdiden çok ama çok özlemiştim. Kabaydı, küfürbazdı, umursamazdı, oburdu, çapkındı ama o benim Porsuğum'du. Benim Bal Porsuğum'du.

Tekrar resmine bakınca acaba arasam mı sorusu aklımı kurcalamış fakat zor da olsa kendimi tutmam gerektiğini anlamıştım. 'Eğer o Porsuk efendiyi ararsan veya mesaj atarsan Balın, alnının tam ortasında kocaman bir sivilce çıksın.' İçimden kendi kendimi dizginlemek için savurduğum cümleye panikle ağzımı kapatmış, kulağımı çekip yanımdaki komodine elimle vurmuştum.

"Allah'ım korusun. O sivilce düşman başına ya Rabbim. Amin."

***

Gece yarısı olmuş fakat ben ağlamaktan hâlâ uyuyamamıştım. Gözlerim kurbağa göz olmaktan çıkmış kurbağa poposuna dönmüştü. Acilen beni teselli edecek birilerine ihtiyacım vardı. Yatağımdan kalkıp küçüklüğümden beri korktuğum ve üzüldüğüm zamanlarda yaptığım gibi annemlerin odasına gittim. Odanın karanlığına ve düzenli alıp verilen nefeslere bakılırsa annemler bilmem kaçıncı rüyalarını görüyorlardı.

"Anne?" Ağlamaklı çıkan sesimle birkaç kere seslendim. Başucularındaki gece lambalarını yakan annem ve babam uyku mahmuru gözlerle bana bakıp yüzümün hâlini gördüler.

"Balın ne oldu?" Annemin endişeli sorusunun ardından babam daha yumuşak bir sesle konuştu.

"Bal kızım bir şey mi oldu?" Hıçkıra hıçkıra tekrar ağlamaya başlamıştım. Kesik kesik nefes alırken bir yandan da konuşmaya çalışıyordum. "Beni neden sevmiyor? Neden? Ben sevilmeyecek biri miyim?"

Şaşırıp "Kim?" diye bir ağızdan sormuş, ne demek istediğimi kavramaya çalışmışlardı.

"Porsuğum. Ateş." Bir ağlama krizine daha girerken onlarına uzandım ve annemin beni saran kollarının arasına sığındım. Benim bu halime bir süreliğine sessiz kalan annem ve babam saçlarımı okşarlarken bir yandan da birbirleriyle fısıldaşarak konuşuyorlardı. Sanki çocuk avutuyorlardı, sanki ben konuşmalarını duymuyordum. Fakat babam saçlarımı okşayarak kararlı bir şekilde derdimin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Kimmiş bu Ateş anlat bakalım güzel kızım." Hıçkırarak başımı kaldırdım ve burnumu çektim.

"Ateş benim Bal Porsuğum. Üç ay önce tanıştık. Görür görmez ona âşık oldum baba biliyor musun? Sonra sevgili olduk. Sonra da ayrıldık. O beni sevmiyor. Ben çok seviyorum." Beni güvenli kollarıyla daha fazla saran annem sakince konuşmaya başlamıştı.

"Bir sevgilin olduğunu bilmiyordum. Neden ayrıldınız, nasıl tanıştınız bir anlatsana biz de anlayalım." Annem ve babama Porsuğum'la olan tanışmamı en başından -tabii bazı yerleri sansürleyerek- anlattım.

"Bence biraz kıymetini anlamalı gibi." Annemin söylediklerine olumlu bir şekilde başımı salladım fakat yine de korkularım vardı ve bunu ona belirtmekten de çekinmedim. "Ya kıymetimi anlamazsa?" Soruma başından beri sessiz kalan babam konuşmaya dâhil oldu.

"Bu sefer de porsuk değil bir öküz bulursun bal kızım. Hem cerrah Semih amcanın oğlu Cüneyt var, ben seni en başından beri ona düşünüyorum. Çocuk zengin, senin alışveriş masrafını da fazlasıyla karşılar."

"Bunlar nasıl teselli cümleleri baba ya!"

"Böyle mi teselli edilir, Fikret. Hadi bizi yalnız bırak, bu bugün kızımla beraber uyuyacağız." Bize şaşkınlıkla bakakalan babam omuz silkip yastığını ve battaniyesini alarak odadan çıktı. Çıkarken de; "Sen yine de bir düşün Bal kızım. Hem evlilik çağın da geldi sayılır." demeden duramadı.

"Ben evlenmeyeceğim baba. İşe de girmeyeceğim, hep senin maaşını yiyeceğim Fikocuğum." Bu sefer kaçma sırası babamdaydı.

***

Ayrılığımızın ikinci gününde sabah erkenden kalkmış ve ne kadar 'Top 10 Aşk Filmi' varsa teker teker hepsini izlemeye başlamıştım. Notebook, One Day, Pride&Prejudice. Tek tek hepsini izlemiştim, fakat bu filmler beni duygusallaştırmamış tersine daha da itmişti. Bizim Porsuğumla ilişkimiz bu filmlerdeki hiçbir ilişkiye benzemiyordu ki...

Yediğim çikolataların sayesinde olsa gerek aklıma gelen bir fikirle internetten bir Bal Porsuğu belgeseli açtım. Bal Porsuğunu doğal ortamında izlerken arı kovanına başını sokmasına, ormanlar kralı aslana atar gider yapmasına ve üzerinden düştüğü ağaca kızarak ağaca kafa atmasına sadece sırıttım. Fakat sonrasında dişi bir porsukla çiftleşmesi ve hazzını aldıktan hemen sonra oradan ayrılması beni tekrar güçlü bir ağlama krizine sokmuştu. Pınar'la da işte aynı bu işi yapmıştı pis Porsuk. Bir yerin asfalta sürsün Porsuk.

Ateş'e sövüp bir yandan da onu özlüyordum. Ne kadar açmak istesem de aramalarına ve mesajlarına cevap veremezken telefonumun Pembe Panter melodisi yine çaldı. Açmasam da onun beni arayıp merak ediyor olduğunu görmek bana mutluluk veriyordu.

'Özle beni Ateş, çok özle.'

Ama arayan blogger camiasındaki nadir erkeklerden biri olan Tolga Saygıner'di. Tolga beni neden arıyordu ki şimdi? Hemen merakla telefonumu açtım.

"Güzeller güzeli Balın Meşeli'yle mi görüşüyorum acaba?" Sanırım Tolga benimle flört etmekten asla vazgeçmeye-

ekti. İstemsizce gülümsedim. Tolga ne kadar flörtöz bir tip olsa da efemine tavırlarıyla nedense bende zararsız olduğu intibaı oluşmuştu.

"Evet o benim."

"Nasılsın güzellik, neler yapıyorsun?"

"İyi değilim. Depresyondayım. Sevgilimden ayrıldım. Çok yalnızım." Göksel'in şarkısı demek bana yazılmıştı, ne zo.

"Ooo durumlar kötü desene ama şanslısın ki pek sevgili Tolga'cığın seni kafa dağıtıcı güzel bir durum için aradı."

"Anlamadım?" Hiç kaybetmediği o enerjisiyle konuşmaya devam etti.

"Bak şimdi Palandöken'deki bir otelin tanıtımının yapılması gerekiyor. Beni bunun için aradılar ve yanımda birisini getirmemi söylediler. Bana da senden başka bir blogger ile gitmek pek cazip gelmedi. Bu geceden valizlerini hazırla yarın öğleden sonra Erzurum'a uçuyoruz."

Onun bu tartışma kabul etmeyen sesi ve emir kipleriyle konuşması beni bir yandan şaşırtıp bir yandan da sinirlendirse de şu an bana tatil fırsatı yarattığı için de minnet duymuştum. Sanırım bu değişiklik benim için de iyi olacaktı.

***

Tolga'yla Palandöken'deki harika ötesi otele geldiğimizde girişte oldukça iyi karşılandık. Valizlerimizi alıp bizi otelin lobisine yönlendirdiler. Takım elbiseli ve oldukça kibar bir adam yanımıza gelerek kendini tanıtınca yüzümde klasik bir Balın Meşeli gülümsemesi oluştu.

"Merhabalar Tolga Bey, Balın Hanım sizi otelimizde görmek büyük mutluluk. Hoş geldiniz. Ben Mehmet Eroğlu, otelin müdürüyüm."

Mehmet Bey'le tanışmış ve ardından bir günlüğüne geldiğimiz oteldeki odalarımıza yerleşmiştik. Önce güzel bir akşam yemeği yemiş daha sonra şöminenin karşısına geçerek şampanyalarımızı içmeye başlamıştık. Üzerimdeki uzun

kollu kırmızı kadife kısa elbise kış-şömine konseptine harika uyan detaylardan biriydi. Blog sayfamı üç gündür iyice boşlamıştım, birkaç fotoğraf düzenleyip yarın mutlaka koymalıydım. Takipçilerim şimdiden öldüğümü falan düşünmeye başlamışlardı. Sanırım Porsuğum da. Meraktan kavrulan bir Porsuk düşünmek yüzümde sinsi bir sırıtışın oluşmasına sebep oldu. Beter ol Porsuk Efendi.

"Ya Tolga birkaç resmimi çeksene şu şömine başında."

Fotoğrafımı çekmesi için uzattığım makinemi kavradı. "Balın var ya efsane görünüyorsun, senin ex fena hâlde çatlayacak bence."

"Ay yok be kıskanmaz o öyle şeyleri. Anca erkek düşünür, yanımda birini görür, geçmişimi merak eder o zaman kıskanır. Elbiseye falan takılmaz yani." Birkaç fotoğrafımı çeken Tolga verdiğim pozlar arasından sırıtlı ve 'aklıma bir fikir geldi' ifadesiyle yüzüme baktı.

"O zaman tek başına koyma fıstık, seninle birkaç fotoğraf çektirelim de onları koy. Seninki kıskançlıktan kudursun. E tabii bu kısımda devreye giren Tolga Saygıner cazibesinin katkılarını da unutmamak lazım."

Tolga'nın sözleriyle yüzümde şeytani bir gülümseme oluştu. Tolga'nın sarı saçlarını, elâ gözlerini ve sempatik yüzünü fotoğraf karesinde yanımda düşünmeye başladım. Tolga, Ateş kadar olmasa da tip olarak fena değildi sanki.

Ya bu fikir benim aklıma daha önce neden gelmemişti? Bilseydim somurtarak oturmaktansa otuz kere Tolga'yla kombinlerimiz uyuyor mu diye kontrol ederdim. Üzerindeki siyah takım elbiseyi uzun uzun inceleyip uyumlu olduğumuza karar verdim.

"Kızım gözlerinle ne yedin beni be."

"Tamam, hadi gel yanıma ama Balın Meşeli ışığı yanında sönük kalmamaya çalış."

Kahkaha atan Tolga bir otel çalışanından fotoğrafımızı çekmesini rica etti. Umarım Tolga'nın dediği olurdu da Porsuğum kıskançlıktan kudururdu.

***

Bir sonraki gün İstanbul'a dönen uçağa binmeden önce Tolga'yla resmimizi paylaşmış, Palandöken'de olduğumuzu da etiketlemiştim. İşte şimdi Ateş düşünüp düşünüp kudu-

rabilirdi.

Uçaktan inip küçük pembe el çantamla havaalanının çı-
kışına doğru ilerlemeye başladım. Normalde bir Balın Meşeli
kısa süreli bir tatile bile kocaman bir valiz hazırlardı fakat o
kadar mutsuzdum ki bu küçük el çantasını bile doldurabil-
diğime şükretmiştim. Porsuğumun olduğu bu şehre gelmek
içimde tarifi imkânsız bir rahatlama yaratsa da ayrılığımızı
düşününce içim sıkışıyordu. Belki ben de Tolga gibi birkaç
gün daha Palandöken'de kalıp dinlenmeliydim.

Ona olan özlemimi içimde bastırmaktan adeta havayla
dolmuş bir balon gibi şişmiştim. Karmakarışık düşünceler
arasında bir an karşımdaki manzarayla olduğum yere çivilen-
dim ve şaşkınlıkla gözlerimi açtım. Ateş birkaç metre ötede
elinde bir biletle karşımda duruyordu.

Morarmış gözaltlarına ve mutsuz yüzüne bakarken,
dağınık saçlarında, gece mavisi gözlerinde, her daim güçlü
duran bedeninde gözlerimi gezdirdim. Onu birkaç metre
ilerde görmek bile gözlerimin şimdiden dolmasına sebep
olmuştu. Ben Porsuğumu gerçekten çok ama çok özlemiştim.
Fakat kıpırdayıp bir tepki dahi gösteremedim. Mimiksiz bir
suratla karşısındaydım.

Pişmanlık, endişe ve üzüntüyle karışık bana bakıyordu,
içten içe beni özlediğini sezinlemiştim ama hemen yelkenleri
suya indirmeye niyetim yoktu. Önce benden özür dilemeli ve
aşkını koşulsuz şartsız itiraf etmeliydi. Ben bunları düşünür-
ken Ateş kararsız bir sesle konuşmaya başladı. Sesinin o daya-
nılmaz tınısına bile hasrettim.

"Beni benzettiğin o çirkin hayvanı gördüm. Bunun hesa-
bını sormayacağımı mı sandın?" Söylediklerinin beklentile-
rimle olan alakasızlığına sinirle güldüm ve bir hışımla yürü-
yerek yanından geçip gitmek istedim. Hemen önüme geçip
gitmeme engel olmaya çalıştı.

"O hayvan senden daha insan, çekilir misin önümden Ateş?" dedim ve o sırada biletin üzerinde İstanbul-Erzurum yazdığını görünce çaktırmadan sırıttım. Porsuğum benim için Palandöken'e gidiyordu. Sanırım Tolga'yla çektirdiğimiz fotoğraf oldukça işe yaramıştı. Sırıtmamı yüzümden silip bakışlarımı gece mavisi gözlerine kaldırdım. Bana doğru eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırınca içim titredi.

"Ben de onun gibi olabilirim. Ben de kafamı senin için yüzlerce arının olduğu bir kovana sokabilirim. Yeter ki benim ol Balım, hep yanımda ol."

Porsuğumun yaptığı itirafa şaşkınlıkla baktım. Beklediğimden daha güzel bir aşk cümlesi kurmasına, bize yakışan en güzel ifadenin dudaklarından dökülmesine kocaman gülümsedim.

"Bu bir ilan-ı aşk mı Porsuk Efendi?" Benim imalı sorumma sıkıntılı bir iç çeken Ateş gözlerini gözlerime dikti.

"Ne anladıysan o." Fakat bu sefer benim işimi şansa bırakmaya niyetim yoktu.

"Ben bir şey anlamadım. Söyle bakayım sen az önce aşkını ilan mı ettin?"

"Ha öyle." Ateş sıkıntıyla gerildi ve ardından gece mavisi gözlerini benden kaçırarak bakışlarını başka taraflara çevirmeye çalıştı. Birkaç kere çekinerek yüzüme değen bakışları bu itirafına vereceğim tepkiyi merakla beklediğini belli ediyordu. Benim Porsuğum, bir tanecik Bal Porsuğum utanmış mıydı? Ya ben bunu yemeden nasıl duracaktım bilmiyordum ki.

"Sen utandın mı?" diye sorunca sıkıntılı bir nefes daha çekip kaşlarını çattı.

"Sana ne be."

Onun bu huysuz suratına ve çekingen sesine karşılık yüzüme kocaman bir sırıtma yayıldı. Hevesle Porsuğumun yanaklarını sıkıyordum.

"Ya ben seni yerim yerim." Huzursuzca homurdansa da yüzünde keyifli bir ifade oluştu. Derin mavi bakışlarını göz-

ime dikti. Aniden belimi kavrayan güçlü kolları vücutları-
mızı yapıştırırken ben de kollarımı onun boynuna doladım.
Dolaşınca boynumu öpüp kokumu içine çekerken "Balım."
diye fısıldadı.

Kıkırdayıp kollarımı boynundan ayırdım. Artık gitsek iyi olacaktı, çünkü etrafımızdaki insanlar durmuş merakla bize bakıyorlardı. Porsuğum da bunu fark edince sinirle mi-ne bakmaya başladı. Onun kızgın hallerini bile özlemiştim. Elimi kavrayıp çıkışa doğru aceleyle çekiştirdi. Onun güçlü ve sıcak elinde kaybolan elimden, ait olduğu yeri bulmanın keyfiyle vücuduma sıcacık enerjiler yayılıyor ve bu da bana huzur veriyordu.

"Porsuğum, kafanı akreplerle dolu bir kutuya sokar mı-sın benim için?" Önce afallamış sonra meraklı yüzümde göz-lerini gezdirmişti.

"Sokarım lan sokarım." Şu an motorunu park ettiği oto-parka doğru yol alıyorduk ama benim pes etmeye niyetim yoktu.

"Ya yılan?" Gözlerini sıkıntıyla yumdu ve yürürken bir yandan da homurdandı. "Hı hı sokarım." Seçenekleri düşün-dükçe bitmediklerini fark ettim.

"Peki solucan?" Soruma homurdanıp hiç vakit kaybetme-den kolunu belime sardı. Beni kendine çektiğinde dudakları-nı dudaklarıma bastırıp uzun ve nefessiz bir öpücük bıraktı.

"Senin için her şeye, tüm dünyaya sokarım ben." İmayla tek kaşını kaldırdığımda gözleri endişeyle canlandı.

"Kafamı be kafamı. Fesat Baytar."

Gülüp iki yanağını da öpücüklere boğdum. Sonunda ka-vuşmuştum işte âşık olduğum adama. Bundan daha güzel bir gün olabilir miydi? Tam kasklarımızı takıp motora binecek-ken Porsuğum'un öfkeli sesiyle yerimde sıçradım.

"Kimdi lan o pezevenk oğlu pezevenk!" Sanırım âşık olduğu gitmiş Porsuk Efendi geri dönmüştü.

"Kimi diyorsun ya anlamadım bir şey?" Yine aptala ya-tıyordum. Adım gibi de biliyordum Tolga'dan bahsettiğini

ama ne yapsaydım Porsuğum kıskanınca çok tatlı oluyordu.

"Palandöken'de yanında olan o herifi diyorum! Hani şu fotoğrafta seni yiyecek gibi bakan dallama!"

"Ha o mu? Tolga ya, bir arkadaşım." Çekiniyor edasıyla verdiğim cevapla kaskını bırakıp kollarımı kavradı.

"Kim lan o! Adam gibi bir açıklama yap beni sinirlendirme Balın!"

"Bana çok âşık, çok hayran biri, oldu mu?" Yüzünde çığrından çıkmış bir ifade belirdi, yüzünü yüzüme yaklaştırınca tırsıp geri adım attım. "Porsuğum şaka yaptım. Bana âşık falan değil, sadece bir arkadaşım. Tolga da benim gibi Stil Blogger'ı. Otelin tanıtım etkinliği için Palandöken'e gittik." Benim açıklamam üzerine derin bir nefes alıp kaskını taktı.

"O fotoğrafı sileceksin Baytar." deyince dehşetle baktım.

"Ya o fotoğraf rekor beğeni aldı, silemem. Hem bugün bir fotoğrafımı sildiren yarın on fotoğrafımı sildirir. Sonra blog sayfamı kapatmamı ister sonra..."

"Ben bütün fotoğraflarını mı sil dedim lan, o pezevenkle olan fotoğrafını sil diyorum! Benimle bir tane koyarsın olur biter. Rekor beğeniyi o zaman gör. Hadi tak şu kaskını gidelim." Onunla resim koymak mı? Oley! Ateş artık sevgili kontenjanından profilimdeki yerini alacaktı.

Hiç vakit kaybetmeden arkasındaki yerimi alıp kaskımı taktım. Sımsıkı sarıldığımda verdiği güven ve huzur duygusunu ne kadar çok özlediğimi fark ettim. Hissettiklerim ve mutluluğum, Ateş'in iştahından bile fazlaydı.

***

Sadece mühendislik öğrencilerinin katıldığı konferansa ben de inatla katılmıştım. Fulya ve tayfası, özellikle Ateş'e göz koymuş olan Pınar, meydanı boş bırakacağımı sanıyorlarsa yanılıyorlardı.

Etrafımızda bizi el ele gören herkes ilgiyle inceliyordu. Yanında kasım kasım kasıldığım Porsuğumla uyumumuz beni mutlu ediyordu. Ateş yine siyah deri ceket ve siyah asker

botu giymişti. Ben de siyahlara bürünüp olmazsa olmazımdan pembe tüylü kazağımı kombinime eklemiştim. Ateş ne kadar gözlerini devirse de sesini çıkarmamıştı. Yanımdaki varlığımdan en az benim kadar onun da keyif aldığım biliyordum. Sonunda kantinde bir masaya oturduk ve Murat'la Beren de yanımıza geldiler. Beren'in samimi gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdim. Yanıma oturup, "Seni mutlu gördüğüme sevindim Balın, sonunda Ateş'le barışmışsınız." dediğinde ona mutlulukla başımı salladım.

"Sen yokken manyak gibiydi ya, duyduğuma göre evde de okulda olduğundan farksızmış, fotoğrafına sarılıp uyuyormuş." Sırıtarak anlattıklarına inanmakta güçlük çekiyordum.

"Sen ciddi misin?" Bana tek gözünü kırparak karşılık verdiğinde coşku ve mutlulukla taşmış vaziyetteydim. Sanırım bu kıza karşı birazcık da olsa bir şeyler hissetmeye başlıyordum. O sırada kantine giriş yapan üçlüyü görmemizle ikimiz de gerildik. Fulya, İlkay ve Pınar. Bu kızların iticilikleri vızıltılarına yansımış, rüküşlüklerinde seviye atlamalarına sebep olmuştu.

"Rüküşlükte seviye atlamışlar." diyen Beren düşüncelerimi seslendirmişti. Evet şu an biz gerçekten Beren'le aynı taraftaydık. "O mini eteğin altına giydikleri platform topuklu ayakkabılar olmuş mu yani?" yorumuma Beren onaylarcasına kafasını sallayıp üçlüyü incelemeye devam etti.

"Peki ya o minilerin üstüne giydikleri blazer ceketler? Sanki üst taraf ciddi olmak istemiş alt taraf ya boş ver, hadi partiye gidelim demiş." Beren'in yorumlarının doğruluğu beni can evimden vurmuş, kalbimin en ortasına kocaman bir ok saplamıştı. Hem de Eros'un okunu. Beren'e döndüm ve çekinerek konuşmaya başladım.

"Şey sana bir şey itiraf etmem lazım Beren." dediğimde o da ilgiyle "Söyle Balın." dedi.

"Galiba ben senden hoşlanıyorum." İtirafımla Beren'in mavi gözleri ışıldadı. "Ah benden de o kadar." Birbirimize samimi bir şekilde gülümsüyorduk.

"Birbirlerinden utandılar lan." Ateş'in gülerek söylediklerine Murat kahkaha atmıştı. Fakat masamıza gelen üçlüyle

muhabbetimiz ve gülüşmeler bıçak gibi kesildi.

"Gençler nasılsınız ya?" Fulya'nın sorusuyla ... kimse olmadı. Bunların yine burada ne işleri var ... boğuşurken Pınar'ın gıcık ötesi sesini duydum, imalı ... Ateş'le konuşuyordu.

"Demek Balın'la sevgilisiniz ha Ateş?" Pınar'ın ... sinirden gerildim ve hemen Ateş'in koluna girdim. ... tatmin duygusunu yaşatmayacaktım, gülümsedim.

"Evet, biz Ateş'le sevgiliyiz." Pınar'ın yüzünde dalga... sevimsizliğin ardından Fulya histerik bir kahkaha attı.

"Deneme süresi mi bu da Balın?" Fulya'nın sorusu... ve ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum. "Ne?" ... ğimde umursamayıp bakışlarını hemen Ateş'e çevirdi. "... Balın biriyle beraber olmadan önce onu bir deneme süre... alır. Sen hâlâ deneme süresinde misin yoksa bu süreci ge... mi?"

Fulya'ya bakakalmış, ima ettiği konuyu nereden ... ni anlamaya çalışmıştım. Kartal aramızda geçenleri gö... sevmediğim kişilerden birine, Fulya'ya mı anlatmıştı? ... de iyi niyetimle zorunda kaldığım bir durumu bu şekil... lanse etmişti? Koluna girdiğim Ateş'in bu konuşmaya ... sıyla gerildiğini hissettim. Kulağıma dolan hırıltılı sesi ... rının son noktasında olduğunu, bir sinir harbinin etkisi... kaldığını gösteriyordu.

"Ne demeye çalışıyorsun sen?" Fulya, Ateş'in sorusuy... etrafına bakınmaya başladı ve aradığını bulan bakışlarıy... gülümsedi.

"Ah Kartal da oradaymış bak, kendisi Balın'dan bir öpü... cük alsa da deneme süresini geçememişti. Ne acı." Duydu... ğum sözlerle beynimden aşağı kaynar sular indi. Ateş'in sor... gulayıcı gece mavisi gözleri yüzümde geziniyordu.

"E Ateş iyi öpüşüyor tabii." Pınar'ın bu sözü konuşmanın üzerine tuzla biber olmuştu. Ateş soru dolu gözlerle "Balın sen Karga'yla?" diye sordu. Bense şaşkınlıktan donup kalmış... tım ve hiçbir şey diyemiyordum. Ateş benim sessizliğimi ka... bul sayıp hızla yerinden fırladı. Yöneldiği tarafa baktığımda

Kartal'ın şaşkın bir şekilde Fulya'ya baktığını, üzerine doğru hızla gelen Ateş'i daha fark etmediğini anladım.

Ateş bir anda gerilip sağ yumruğunu sert bir şekilde Kartal'ın suratına oturttu. Dehşetten ağzımdan bir çığlık kopunca kantindeki herkes bizim olduğumuz yere baktı. Sanırım Fulyalar bile sebep oldukları durumun bu raddeye gelebileceğini tahmin edememişlerdi. Ateş, Kartal'ı yere sermişti ve sert yumruklarını savuruyordu. Kartal her ne kadar karşılık vermeye çalışsa da hazırlıksız yakalanmış, olayın beklenilmez oluşunu üzerinden atamamıştı.

"Ulan şimdi siktim senin şaftını!" Ateş'in yumrukları arda Kartal'ın yüzüne iniyor, adeta bir kükremeyi çağrıştıran sesi kulaklarımıza dolduruyordu.

"Balın'ın yakınında görmeyeceğim lan seni!"

Murat'ın Ateş'in belinden kavraması ve Kartal'ın üzerinden çekmesiyle Kartal da yerinden fırladı ve Ateş'in üzerine doğru yürüdü. Kartal'ın arkadaşları olayın daha da büyümesini engellemeye çalışırken korkuyla sadece olanları izleyebiliyordum. Ateş resmen ortalığı dağıtmış, belgesellerdeki saldırgan Bal Porsuklarına benzemişti.

"Duydun mu beni şerefsiz! Bir daha Balın'ın etrafında görmeyeceğim seni pezevenk!" Ateş, Murat'ın onu tutan kollarından kurtulmaya çalışsa da başaramadı. Murat onu zapt etmeyi başarabilen yegâne insandı.

"Balım'la ilgili ne yapacağımı sana mı soracağım puşt! Sen kimsin lan!"

"Bak hâlâ konuşuyor gagasını siktiğim. Sevgilisiyim lan onun! Bir daha ona yaklaşırsan, ona Balım dersen senin dilini kopartırım şerefsiz!" Sevgilisiyim kısmından sonra hayret dolu gözlerle yüzüme bakan Kartal'a korkudan dolmuş gözlerle karşılık verdim. Lâl olan dilimin harfleri birleştirip bir kelime oluşturamamasına inanamadım.

Ateş'in artık kavga etmeyeceğini anlayan Murat onu serbest bırakırken olayın bana döneceğini ve aramızda ciddi problemler yaşanacağını biliyordum. Bana doğru öfkeyle geldi ve elimi sertçe kavrayıp peşinden beni de çıkışa doğru

sürükledi. Şu an bildiğim tek şey bittiğim gerçeğiydi.

•••

Ateş fakülteden çıktığımız ilk andan beri konuşmamı gerginliğini dile getirmemişti. Durmaz malikânesine gelmez beni yine elimden çekmiş ve evin içine neredeyse sürükleyerek sokmuştu. Turgut dedem süratle içeri girdiğimizi görünce panikle bize baktı. Bir süre sonra şaşkınlığını atıncı yüzünde mutlu bir ifade canlandı.

"Balın kızım barıştınız mı? Dualarım kabul oldu. Nasılsın güzel kızım?" Turgut dedeme gerginliğimi yansıtmadan gülümsedim.

"İyiyim Turgut dedeciğim. Sen nasılsın?" Fakat Ateş girıştiğimiz sohbeti umursamadı ve beni merdivenlere doğru sürüklercesine çekmeye devam etti.

"Sonra konuşursunuz dede, bizim Balın'la halletmemiz gereken bir mesele var."

"Biraz kibar tut kızın elini hayvan herif!"

Turgut dedemi ve haklı sitemini arkamızda bırakmıştık. Hızlı adımlarla ikinci katın karanlık koridorunda ilerledik ve Ateş'in odasına girip kapıyı kapattık. Hissettiğim paniğin yüzüme yansıdığından emindim. Siyah hacimli saçların çevrelediği sert çehre ve kızgınlık ateşiyle yanan mavi gözler beni olduğum yere mıhlamış, konuşamaz hâle getirmişti. Sanırım Porsuğum şu an patlamak üzereydi. Hareket eden Ateş'in üzerime gelip dudaklarımı halıya sürtmesini beklerken o banyoya girmiş bir süreliğine gözden kaybolmuştu. Acaba kafamı klozete sokmayı mı düşünüyordu?

Ateş'in ardından merakla ve endişeyle bakarken hızla banyodan çıkmasıyla korkup yerimde sıçramıştım. Elinde tıraş kolonyasıyla çıktığında ne yapmaya çalıştığını çözememiştim.

"Porsuğum ne yapıyorsun?" Titrek sesle sorduğum soruma cevap vermek yerine kolonyayı eline döküp dudaklarıma sürünce hayatımdaki en büyük şoku yaşadım. Elindeki kolonyayı defalarca dudaklarıma sürerken kokudan fenalaş-

mama ramak kalmıştı. Sonunda beni bırakınca hiç vakit kaybetmeden bağırdım.

"Ne yapıyorsun sen be manyak! Ay sen iyice hayvanlaşmışsın!" Kaşlarını çatarak hırıltılı bir sesle konuştu.

"O Karga'nın mikroplarını siliyorum." Ona şaşkınlıkla baktım ve Porsuğumun ciddi anlamda öküzgillerle birinci kuşak akrabalığa geçiş yaptığını düşünmeye başladım.

"Sen yemin ederim delisin. Beynin küçücük kalmış sen'nin gelişmemiş. Beyinsizsin sen. Neredeyse bayılıyordum be burada!" Dediklerimi takmamış, yatakta beni tekrar geriye atarak güçlü bedeninin altına almıştı. Bir yandan da parmaklarıyla kavradığı dudaklarımı çekiştiriyordu.

"Ya manyak Porsuk bırakasana be! Git kendini çamaşır suyuna bastır sen asıl. Belki de bir asit banyosu anca paklar seni hı, ne dersin? İnsan ol ya!"

"O pezevenkle nasıl öpüştün lan! Nasıl öptün! Öldürecektim lan o cibilliyetsizi! Sürekli dibindeki adam bu Balın sürekli! Neden söylemedin bana?" Başımı hırsla sallamış ve dudaklarımı ellerinden kurtarmıştım.

"Anlamadan dinlemeden neden kızıyorsun? Sandığın gibi değil önce bir dinle." Yüzünü öfkeyle yüzüme yaklaştırıp bağırarak konuşmaya başladı.

"Beynim sinirden patlamadan de gerçekleri o zaman. Kızım sen 'öldürürüm o kargayı' dediğimde şaka yaptığımı mı sanıyorsun?" Onun sinirli haline gözlerimi kırpıştırdım ve sessiz kalıp söyleyeceklerimi toparlamaya çalıştım.

"Bak şimdi, üç sene önce Kartal bana aşkını itiraf etmişti." Açıklamanın daha ilk cümlesinde ayağa kalktı. Ateş'le bu akşam ciddi anlamda işim olduğunu seziyordum. Ben de ayağa kalktım ve hemen onun karşısında dikildim.

"Porsuğum Kartal ısrarcı oldu, en azından bana denemem için bir şans vermemi söyledi. Arkadaş olarak sevsem de o gözle bakamıyordum ona... Fakat kabul etmek zorunda kaldım. Biliyorum böyle bir zorunluluk olamaz ama aşkın ne olduğunu bilmiyordum belki olur sandım." Çekinerek kurduğum cümleler derin bir nefes almasına sebep olmuştu.

"Denemeyi kabul edince mutlu oldu ve o an hiç beklemediğim ve istemediğim bir şey yaptı. Beni öptü." Kızgınlık aleviyle yanan mavilerini gözlerime dikti.

"Kartal'la olan sevgililik bile değildi. Sevgi denemez, sonunla anladım ben bunu. İki hafta sürdü ve bir daha o istemediğim hareketini tekrarlamadı. Bak gerçekten âşık değildim. Hem o da bana değilmiş zaten. Arkadaş kalmamızı o önerdi üstelik. Ben görür görmez esas sana âşık oldum Ateş. Daha önce kimseye bu duyguları hissetmedim ben." Bakışları yumuşayıp daha dingin görünse de çatık kaşları olduğu gibi yerinde duruyordu.

"O pezevenk seni zorla mı öptü?" Ateş'in sesindeki sakinlik fırtına öncesi sessizliği yansıtıyordu. Ne yazık ki ben en çok onun bu sakin hallerinden korkuyordum.

"Karşılık vermedim, sadece beklenmedikti. Çok defa özür diledi zaten. Biz de sonra arkadaşlığımıza devam etmeye karar verdik." Ateş cümlelerimi duymuyor öfkeyle titreyen bedenini dizginlemeye çalışmıyordu.

"O Karga'yı bu sefer kimse elimden alamayacak!" deyip süratle kapıya yöneldiğinde hemen önünü kesip boynuna sarıldım.

"Porsuğum gitme!" Umursamayıp ellerim boynundayken yürümeye devam etti.

"Balın çekil!" Öfkeli kükremesi kulağımın dibinde patlarken yüzüne doğru olumsuz anlamda başımı salladım, dudaklarımı düşürüp gözlerimi genişçe açtım. Şu an Shrek filmindeki Çizmeli Kedi bakışımı atsam çok iyi olacaktı. Eğer işe yaramazsa sonrasında da Sünger Bob gibi ağlamayı düşünüyordum. Bence planım gayet etkiliydi.

"Porsuğum lütfen beni üzme, yanımdan ayrılma." Yüzümü yüzüne iyice yaklaştırdım kızgın çehresindeki yumuşama pırıltıları taşıyan bakışlarına odaklandım.

"Bu gece burada kalırım, beraber uyuruz hem belki özlemişsindir benimle uyumayı. Artık resmime sarılıp uyumak zorunda kalmazsın."

"N-Ne? Murat puştu mu söyledi bunu! Herkes gel beni şeker diyor bugünlerde, kafayı yiyeceğim lan!" Dikkatini dağıtmayı fırsat bilerek saçlarımı geriye doğru attım ve açık bıraktığım boynumun ardından yüzümü tekrar yüzüne yaklaştırdım.

"Porsuğum bu akşam sana istediğin her yemekten yapacağım üzerine de güzel bir tatlı. Ne dersin?" Kucağındaki varlığımı yeni fark etmişçesine gözlerini kısıp beni süzdü.

"Ne yapmaya çalıştığını anladım deli bela. Sen gerçekten çok tehlikeli bir yaratıksın." Anlamamış gibi yaptım ve planımın başarılı olduğuna duyduğum sevinci yüzüme yansıtmadım.

"Ne dediğini anlayamıyorum Porsuğum." deyip iki yanağını da öptüm.

"Ne yemek istersem yapacak mısın?" Ona olumlu anlamda başımı salladım ve sevimlice sırıttım.

"Tabii ki Porsuğum sen ne istersen yapacağım." Serseri bir havayla gülümseyince duyacaklarımdan korkmam gerektiğini anlamıştım.

"İmam Bayıldı istiyorum. Yanına da pilavla cacık. Mutfağa. Hadi!"

***

Mutfakta salatalıkları soymuş ve minik dilimler halinde kesmiştim. Süzme yoğurdu da bir güzel soğuk suyla birleştirip homojen bir şekilde karışmasını sağlayıp salatalıkları ekledim. Son bir dokunuş olarak da nane yapraklarını da üzerine serpiştirdim, sunumum hazırdı. Cacık dediğin Balın Meşeli'den sorulurdu.

"Porsuğum hadi gel." Ateş'e seslendiğimde hevesle mutfağa geldi. Masaya otururken yemek için oldukça istekli olduğu her halinden belliydi. Cacığı önüne gülümseyerek koydum ve vereceği tepkiyi bekledim. Cacığa baktıktan sonra umut ve merak dolu gözlerini bana çevirdi.

"Devamı nerede bunun?" Cevaplamadan önce sevimliye gülümsedim.

"Porsuğum İmam Bayıldı, pilav ve cacık istedin. Fakat ben ne yazık ki bunların içinden sadece cacık yapmayı bilyorum. Hem cacık gerçekten efsane oldu. Onu ye üzerine de tatlı var." Sinir ve hayal kırıklığıyla bezeli suratı ne kadar da sevimliydi.

"Tatlı ne?" Saçlarımı havalandırdım ve etrafımda bir tur dönüp kendimi gösterdim.

"Ben." Gözlerini yumup başını geriye atmasını ve bu pozisyondayken ortaya çıkan adem elmasını hayranlıkla izledim. Kesinlikle çok yakışıklıydı.

"Lan sen harbi beceriksizsin. Beni kendinle kandırabileceğini mi sanıyorsun? Açız burada, açız. Açken seni düşünecek halim yok." Onun açken daha sevimli olduğunu düşünmüş ve yanaklarını sıkıp birer öpücük kondurmuştum. Belli belirsiz gülümserken yine de söyleniyordu.

"Yine şekerli parfümünü sıkmışsın. Kızım karnım acıkıyor sen bana yanaştıkça, birazdan güme gideceksin haberin yok." Ateş konuşurken dedesiyle Murat mutfağa girmişti.

"Kim güme gidecekmiş Ateş Efendi?" Turgut dedemin sorusuyla Murat'la yüzümüzde bir sırıtma hali peyda olmuştu. Ateş ise tip tip Murat'a bakıyordu.

"Ağzı gevşekler güme gidecek dede, ağzı gevşekler. Her gördüğünü yetiştirenler." Murat şaşkınlıkla Ateş'e sonra bana baktı. Mevzuyu deşmemeye karar veren Murat, cacığa uzandı. Ne var ki Ateş çevikliğiyle buna engel olup kâseyi önüne çekti.

"Bıraksana oğlum kız bana yaptı. Git sen de kendininkine yaptır." Murat bıkkınlıkla Ateş'i süzse de o an aklına gelen bir fikirle canlandı.

"Ateş, finallerden sonra biz Beren'le Bodrum'a gitmeyi düşünüyoruz, baş başa bir tatil yapacağız. Sizin var mı planınız?"

Baş başa tatil düşüncesiyle hevesle Ateş'e baktım ve ne planladığıyla ilgili söyleyeceklerine dikkat kesildim. Bitirmek üzere olduğu cacığının arasından Murat'a kısa bir bakış atıp omuz silkti.

"Biz de herhalde Balın'la koko yemeye gideriz." Yüzüm hayal kırıklığıyla çarpılmış, Murat hoşnutsuzlukla kafasını sallamıştı.

"Ya Porsuğum biz de bir şeyler yapalım."

"Yapacağız. Baytar yapacağız. Sen yemek kursuna gideceksin ben de kursun parasını vereceğim. Şu beceriksizliği at yeter ki üstünden. Evde sırf prenses gibi oturup hiçbir şey yapmadığına eminim." Benim için yaptığı planı duyunca boynuna atılıp kollarımı sardım.

"Porsuğum gelecekteki minnoşlarının annesinin yemek yapmayı bilmesini istiyorsun değil mi? Ya sen ne kadar düşünceli ne kadar tatlı bir müstakbel eşsin. Maşallah." Ateş dehşetle baksa da Murat'la Turgut dedem gülme krizine girmişlerdi.

"Yemin ederim bu haytaya böylesi lazımdı, başkası adam edemezdi çünkü." Turgut dedeciğim ne kadar da tatlı bir insandı.

"Abi bir insan hiç mi bir şeye alınmaz cidden anlamıyorum ya." Ateş'in başkalarının yanında utandığı için kurduğu cümleye sıntmıştım. Acaba bu utangaçlığını ne zaman aşacaklı cidden merak ediyordum.

"Ateş eğer şu sınavlarının hepsini verirsen sana Balın'la Ağva'da güzel bir tatil ayarlayacağım." Turgut dedemin bu sözü üzerine sevinçle el çırptım ve kalkıp boynuna sarıldım.

"Ya dedeciğim seni nasıl seviyorum bir bilsen." Turgut dedem gülerek bana sarılırken saçlarımı okşayıp yanağımdan öpmüştü.

"Güzel kızım benim."

"Ulan bana soruyor musunuz tatile gitmek istiyor musun Ateş diye. Balınköylü oldunuz hepiniz."

Sonunda finaller bitmişti ve biz de Turgut dedemin da yönlendirmesiyle Ağva'ya gelmiştik. Kısa bir araba yolculu nun ardından geldiğimiz muazzam bir yeşilliğe sahip olan Ağva'yı gezmiştik. Ateş'in de gezerken en az benim kadar hu zur bulduğunu düşünüyordum. Bu tatil ona da iyi gelecekti Hava kararınca Porsuğumla kaldığımız butik otele gittik ve müstakil dairemize yerleştik. Bir banyo, mini bar, bir şömine ve iki tane de tek kişilik yatağın mevcut olduğu odamızda gözlerimi gezdirdim. Ben odamızı incelerken Ateş de valizler le birlikte kapıdan girmekle meşguldü.

"Ulan Balın ulan baytar. Ne koydun lan bu valizin içine Ebem ağladı ebem."

"Porsuğum odamız çok güzel görünüyor, harika bir tatil olacak." Benim sevinçle el çırpmama boş boş bakıp ardından bakışlarını odanın içinde gezdirmişti.

"Ulan dede tek kişilik yataklar da neyin nesi? Göster ama elletme der gibi anasını satayım." Söylediklerine kıkırdadım. Evet Porsuğum bana sarılarak uyumayı seviyordu. Benim olmadığım zamanlarda da resmime sarılarak uyuyordu. Kısacası Ateş bana çok âşıktı. Deli gibi seviyordu beni. Ya ben onu yerdim yerdim.

"Benim bir tanecik Porsuğum." Yanına gidip kollarımı boynuna doladım. Ellerinde valizlerle bana şaşkınlıkla bakarken anlık bir cesaretle dudaklarına dudaklarımı kısa süreli fakat etkili bir şekilde bastırdım. Sanırım onu birazcık şaşırtmıştım.

"Bak Balın, burada tamamen yalnızız, beni durdurup götüme baston vuracak bir dedem veya bir Murat ibnesi de yok. Bence şansını fazla zorlama. Yani tiki kız eğer uslu durmazsan..." Cümlesini tamamlamadan kollarımdan çekilip valizleri yere bırakmasına ve kendini yataklardan birine sırt üstü bırakmasına bakakaldım.

"Porsuğum bu sefer cidden bir şey anlamadım." Gözlerimi yumup sıkıntılı bir "Of!" çekti. "Bence anladın sen Baytar. Bence anladın."

"Porsuğum neye bakıyorsun?" Valizimi şaşkınlıkla incelerken sakin bir ses tonuyla konuştu.

"Tamam, bak koyduğun üç çift ayakkabıyı anladım. Ayağındakilerle dört çift oluyor ama bunu yine de gerçekten anladım. Kitabı da anlıyorum. Şu küçük ayıcığı bile anladım lan, gerçekten. Ama Balın Allah aşkına kahve kupası setinin valizinin içinde ne işi var, bana bunu açıklar mısın?"

"Ya sana ne ya sana ne? Neden inceliyorsun sen benim valizimi. Ben o kupa setini yanında kitap ve fondaki şömineyle güzel bir ambiyans yaratarak fotoğraflamak için getirdim. Sen bir Balın Meşeli kolay yetişiyor falan mı sanıyorsun? Bloggerım ben, olayım bu." Beni dinlemeyip halâ valizimi inceliyordu.

"Balın tüm iç çamaşırların da mı pembe, lan ayıcıklı bile var içlerinde. Bana gelecekteki minnoşlarımın babası diyorsun da bu donların nesinden tahrik olup çocuk yapma girişimlerinde bulunayım, söyler misin?" Porsuğumun gelecekteki minnoşlarımızdan bahsetmesiyle gözlerimin içine kadar gülümsedim.

"Porsuğum sen de minnoşlarımızı düşünüyorsun değil mi? Hadi itiraf et." Anlam yükleyemediğim garip bir ifadeyle önce gözlerime sonra dudaklarıma baktı.

"Nasıl tahrik olacağım diyorum ama kokun bile yetiyor. Bu nasıl iş?" Yüzüm bordoya çalarken utançla bakışlarımı gece mavisi gözlerinden kaçırdım. O sırada çakan şimşek ve beraberinde getirdiği korkunç ötesi gök gürültüsüyle olduğum yerde sıçramıştım. Ateş'in kucağına oturup korkuyla boynuna sarıldım.

"Seninle tatil boyu işim var başımın belası."

***

Gece yatakta bir o yana bir bu yana dönüyor, acıdan kıvranıyordum. Her ay bu acı beni öldürüyordu. Ve ben, beni biraz olsun iyi edebilen ilacı yanıma almıyor evde unutuyordum. Bu resmen aptallıktı. Sanırım Ateş'le yapacağımız tatil konusunda fena kafayı bozmuş, hiçbir şey düşünemez olmuştum.

"Şu kıpırdanmalarını kesecek misin? Burada uyumaya çalıştığımın farkındasın değil mi?" Ateş'in uyarısıyla yerimde durmuş sessizce beklemeye çalışmıştım. Fakat bu sefer de acıya dayanma eşiğim azalmış dudaklarımdan hafif bir inilti kopmuştu. Kıvranmalarım tekrar kendilerini gösterirken bu sefer de gözyaşlarım istemsizce akmıştı.

"Balın cidden sinirleniyorum artık!"

Ateş hızla başını kaldırıp sinirle bana baktı, uzaktan şöminenin ateşinin yansıdığı yüzümü görmesiyle şaşkınlıkla gözlerini açtı. Doğrulup bana bakarken gözlerimdeki yaşları silmeye çalışmış ve karnımı daha fazla sararak onu ısıtmak için uğraşmıştım.

"Balın neyin var?"

"Bir şeyim yok uyu Porsuğum sen." Yatağından kalkıp benim yanıma oturmuştu. Kararsız ve endişeli bakışlarla yüzümü inceliyordu.

"Ben mi bir şey yaptım Balım?" Panikle hemen başımı olumsuz anlamda salladım.

"Porsuğum sadece biraz karnım ağrıyor ağrı kesicimi de yanıma almayı unutmuşum maalesef. Ondan böyle kıvranıyorum. Odada çok soğuk zaten."

Gece giden elektrik ve dışarıda bardaktan boşanırcasına yağan yağmur bizi buraya hapsettiği gibi dehşet ötesi bir soğuğu da beraberinde getirmişti. Tek şansımız şöminenin varlığıydı.

"Ebelerini ağlatacağım yarın zaten onların. Elektrikler nasıl olmaz, klima nasıl çalışmaz! Ben neyse de sen dondun." Porsuğum üzerimdeki örtüyü açmış tayt ve kazaktan oluşan kıyafetlerimi incelemişti.

"Bu ne lan, bu incecik taytla götün donar tabi. Yok mu kalın eşofmanların? Üşüttün mü acaba, neden ağrıyor karnın?" Ateş'in meraklı ve çoğunlukla da endişeli ifadesine çekinerek bakmış ve durumumu nasıl ifade etmem konusunda kararsız kalmıştım.

"Porsuğum hani kadınların özel günleri oluyor ya. Hani bu özel günler karın ağrısına sebep oluyor ya." Ateş tek kaşını

kaldırarak bitirmemi beklemişti.

"Ölmezsin değil mi ne yapmam gerekiyor söylesene?" Panikle sorduğu soruya dudaklarımı büzüp ağlamaklı gözlerle baktım.

"İyi bakılmazsam ölme ihtimalim var Porsuğum, hem hapım da yanımda yok." Bana gözlerini sonuna kadar açıp panikle baktı. Sanırım bir kadının regl mevzusuyla ilk defa muhatap oluyordu. Nedense bu bile beni mutlu etmiş ve özel hissettirmişti.

"Lan sen benimle dalga geçmiyorsun değil mi?" Surat ifadesine sesli bir kahkahayı koyuvermiştim. Karnıma tekrar keskin bir ağrının girmesiyle inlediğimde panikle yanıma tekrar oturdu.

"Ne yaparsam iyi gelir deli prensesime?"

Ateş'in sorusuyla gözlerim ilgiyle canlanmış, bana prenses demesine içimden sevinç dansları yapmaya başlamıştım. Benim prensesi olduğumu düşünüyordu demek.

"Benim sıcak tutulmam gerekiyor, şu an bana iyi gelecek tek şey bu." Kafasını salladı ve karyolanın üstündeki yatağı alıp şöminenin yanına koydu. Üzerindeki yastığı ve örtüyü düzeltirken bana bakıyordu.

"Hadi baytar yastığını al da gir buraya, seni şimdi ısıtacağım."

Söylediklerine hevesle başımı salladım. Verdiği komutla şöminenin yakınına yerleştirdiği yatağa uzanıp örtünün altına girdim. Kısa süre sonra beni güçlü ve sıcak bedeni ile sarmış çekinerek de olsa karnımı koluyla koruma altına almıştı. Yine de titremelerim kesilmiyor, ağrıma bir nebze etkisi olmuyordu. Ama ruhumun keyfi oldukça yerindeydi.

"Baytar sen hâlâ niye titriyorsun?" Bakışlarımı mavi gözlerine çevirip mahcup bir sesle konuşmaya başlamıştım.

"Şey Porsuğum sıcak bir şey de içsem fena olmazdı sanki."

"Ulan resmen küçük bir velet beni parmağında oynatıyor. Tamam, bekle." Şöminenin yanında dizili olan şarap-

lardan birini aldı ve valizimdeki kahve kupalarından birine içine doldurdu.

"Ulan şaka maka harbi işe yaradı bu." Kendi kendine söy-lenerek yanıma oturdu ve şarap bardağını bana uzattı. İçki-le çok fazla aram olmasa da şarabın mayhoş tadı diğerlerine nazaran daha hoştu. Doğruldum ve elindeki kupayı kavrayıp şarabı içmeye başladım. Her ne kadar yüzümü buruştursam da içimi yakan alkolün varlığı soğuktan titremelerime iyi gel-mişti.

"Porsuğum çok teşekkür ederim." Bana ilgiyle bakan Ateş elimden kupayı alarak yere koymuştu.

"Hadi yat artık deli bela. Uyu." Yarım saat sonra titreme-lerim kesilmişti. Sevgilimin kollarında duyduğum huzur uy-kumu getirse de çakırkeyifliğim sohbet için cesaret vermişti.

"Balın isminin anlamı sevilen sevgili demekmiş. Dedem geçen gün söyledi. Neden bana tanıştığımızda anlamının bal olduğunu söyledin baytar?" Bu soru beni şaşırtmıştı. Balın bal demek değil miydi? İyi de babam beni hep Bal kızım diye severdi. İyi de ailem bana adının anlamı şu diye hiç söyleme-mişti ki. Hem ben de araştırmamıştım.

"Ama Porsuğum yıllarca ben bal diye biliyordum." Kaş-larını kaldırarak bakmış ve dudağının kenarıyla gülümsemiş-ti.

"Bazen gerçekten salak olduğunu düşünüyorum." Dil çıkardığımda burnumu sıkmıştı. İsmimin yeni öğrendiğim anlamını düşündükçe bu anlamı da sevdiğimi fark ettim. "*Se-vilen, sevgili.*" Anlamı çok ama çok güzeldi.

"Porsuğum sen beni seviyor musun?" Ateş cevap yerine gözlerini kaçırdı ve derin bir nefes aldı. Sanırım yine utan-mıştı.

"Seviyorsun biliyorum." deyince saçlarımı öpmüş ve ko-kumu içine çekmişti. Evet Ateş beni seviyordu. Buna emin-dim.

"Ben seni çok seviyorum Porsuğum. Sen benim ailem gibi sevdiğim tek kişisin. Seni görür görmez âşık oldum ben." Son kurduğum cümleye şaşkınlıkla bakıp "Görür görmez

mi?" dedi. Ona heveste kafamı salladım ve şarabın verdiği cesaretle içimde tuttuğum ne varsa söylemeye başladım.

"Porsuğum seninle çarpıştığımız gün var ya. O çarpışma doğal bir şekilde gelişmedi aslında. Ben seni görür görmez gözlerimden kalpler fışkırdı ve bu insan ötesi varlığın dikkatini çekmeliyim diyerek sana koşmaya başladım. Sana bilerek çarptım çünkü ilk tanışma için çok romantikti bence. Senin için pembe suluğumu bile feda ettim ben."

"Pembe suluk?" Ona sırıtmadan yapamadım. Bu şaşkın hallerine de fena hâlde bayılıyordum.

"Yanımda bir kitap bile yoktu. Ben de canım pembe suluğumu feda ettim ama pişman mıyım tabii ki değilim. Senin bu gece mavisi bakışlarına baktığım ilk andan beri pişman değilim." Farklı pırıltılar ve ifadesinde beliren yumuşamayla bana bakıyordu.

"Sen cidden manyaksın." Gülümsedim ve yüzümü yüzüne yanaştırdım.

"Ama senin manyağınım Porsuğum. Ben sana çok âşık bir manyağım."

Yüzümün her zerresini bakışlarıyla arşınlamış, en sonunda gözlerini gözlerimle buluşturmuştu. Fakat tek kelime etmemişti. Porsuğumun tarzı buydu, o sevgisini sözleriyle değil de bakışlarıyla yansıtıyordu. Benim için önemi yoktu, yanımdaki varlığı tüm güzel sözlere bedeldi. Yanağımı okşayıp dudaklarıma minik bir buse bırakırken dünyanın en mutlu insanı bendim.

***

"Porsuğum burası tam bir doğa harikası değil mi?" Ormanlık bir yolda yürüyor, dün geceye nazaran iyi olan güneşli havanın tadını çıkarıyorduk.

"Evet, gerçekten öyle. Dedem zevkli adamdır zaten, nerenin güzel olduğunu çok iyi bilir." Ateş'in de benim gibi huzurlu olduğunu anlamak hiç de zor değildi.

İşittiğim tiz bir miyavlama sesiyle aniden duraksadım. Etrafımı kolaçan ederken bu acılı sesin kaynağını arıyordum.

Uzaktan gördüğüm küçük bir kedi ve yanında yatan büyük bir kedinin varlığıyla karşı tarafı ürkütmeden temkinli adımlarla ilerlemeye başladım. Vardığımız yerde araba tarafından ezilmiş olan anne kedi ve annesinin cansız bedeninden ayrılmayan yavru bir tekir kedi duruyordu. Gördüğüm bu manzarayla içim parçalanmış gözlerim dolmuştu.

"Orospu çocukları niye dikkatli kullanmazlar arabayı? Kanı bozuk şerefsizler!"

Ateş'i desteklercesine başımı salladım ve gri beyaz çizgili tüyleri olan yavru kediye eğildim. Yere çökmemle yavru kedinin ağlamaklı mırıltıları ürkek bakışlarının ardına karışmıştı. Buğulu mavi bakışlarından ve ıslak göz kenarlarından mutsuzluktan helak olduğunu anlamıştım. Yavaşça alıp kavradım ve göğsüme yatırdım. Titreyen küçük bedeni ellerimin arasındaydı.

"Ateş bu yavrucak aç ve çok üşümüş, acilen odaya gitmemiz lazım." Ateş anne kediye ve yavruya garip bakışlar atıp anne kedinin üstünü yapraklarla örtmeye koyuldu. Kısa süre sonra odamıza geldiğimizde titreyen yavruyu şöminenin önüne koydum ve etrafını battaniyeyle sardım.

"Porsuğum mama gerekiyor ama burada bulamayız. Sulandırılmış süt vereceğiz mecbur. Sen onunla biraz ilgilenir misin ben yakın bir büfeden süt alıp gelsem?"

"Sen burada kal ben alıp gelirim."

Ateş'in sesi de suratı gibi farklı bir tona bürünmüştü. Bu halinin sebebini anlamamıştım. Şöminenin yanına bir su bardağı koyup ısınması için beklettim. Yavrunun merakla bana baktığını fark edince eğilip pembe burnunu okşadım. Çok tatlı bir yavruydu bu ufaklık.

Ateş on dakika sonra birer litrelik iki sütle odaya girince ağzım açık bakakaldım. "Porsuğum o kadar sütü nasıl içsin bu minnoş? Küçük bir tane yeterdi."

"Bir şey olmaz çok aç görünüyor. Aç olmak iyi değil Baytar." Bu düşünceli haline dayanamayıp yanaklarını sıktım.

"Ya ben seni yerim Porsuğum, düşünceli sevgilim benim." Sütü biraz sıcak suyla karıştırdım ve yavruyu kabın ya-

nına ilerlettim. Ürkek bakışlarını birkaç dakika etrafta gezdirdi. Sonra küçük pembe diliyle sütü kana kana içmeye başladı ve kısa sürede bitirdi

"Porsuğum bu minnoş oğlan da tıpkı senin gibi obur." Kıkırdayarak söylediklerimle yanıma oturup kediye bakmaya devam etti.

"Ve benim gibi de annesiz." Gözlerim aralandı ve dilim lal oldu. Ateş'in kediye bakan buruk ifadesinde takılıp kaldım. Cümlesinin ağırlığını zihnimde özümsemeye çalışıyordum. Evet, dört aydır bir şeylerin hep farkındaydım. Dedesi ve Murat'la yaşıyor, annesi ve babasından asla söz etmiyordu. Nedenini tahmin ettiğim bir şeyler mutlaka vardı fakat onunla geçirdiğim her an benim için bir armağanmışçasına ben asla bu konuları açmak, konuşmak dahi istememiştim. O uygun görürse anlatırdı diye sormamıştım.

Bakışlarını bana çevirdi ve ellerimi sımsıcak elleriyle kavradı. Devam eden sessizliğimi cümlesiyle yıktı.

"Ellerinde anne şefkati var Bal kız." Gözlerim dolsa da bu kasvetli ruh halini dağıtmak için gülümsedim. Ateş'in yüzüne yüzümü yaklaştırdım ve kafamı biraz yana yatırdım. Sağ elimi kaldırıp yanağını okşadım. Gözlerime kenetlenen mavi bakışları dokunuşumla kısılırken yüzünü elime yaslamıştı. Ateş'i eski haline geri döndürmek için konuyu değiştirmem şu an için en doğrusuydu.

"Porsuğum bu minnoşu da bizimle beraber götürelim olur mu? Ben onu sahiplendireyim. Babamın alerjisi olmasa evi kediyle dolduracağım ama..." Telefonumu kaptığım gibi on kişilik veteriner arkadaş grubumuzla oluşturduğumuz kimsesiz hayvanları sahiplendirme sitemize girdim.

"Ne yapıyorsun?" Meraklı sesini işitince kafamı telefondan kaldırmadan yanıtladım.

"Hayvanları yuvalandırmak için bir sitemiz var Porsuğum. Bu minnoşun bilgilerini hemen oraya gireceğim. Bir de güzel bir resmini çektim mi sıcak bir yuva buluruz ona."

"Ne diye tanımadığın insanlara veriyorsun küçük kediyi. Hem bu şekilsizi kimse almaz. Tipe bak. Boşuna sahip arama,

ben odamda bakarım buna." Hararetle söyledikleri üzerine kafamı telefondan kaldırıp Ateş'e baktım.

"Porsuğum sen ciddi misin?"

"Ciddiyim. Hem küçük bir şey zaten, olmadı büyüyünce atarım." Sevinçle kahkaha atıp suratını iki yanından kavradım ve şevkle dudaklarına yapıştım. Bedenlerimiz arasındaki mesafeyi sıfıra indirdiğinde içimdeki yoğun heyecana engel olamadım. Öpüşmemiz gittikçe derinleşip başka boyutlara ilerlerken aniden durmuş ve birbirimizden neredeyse koparak ayrılmıştık. Sıcak alnını alnıma yasladığında nefes nefese kaldık.

Yanımızdaki minnoşun varlığını hatırlayarak hemen kucağıma aldım ve yanağıma yanaştırdım. "Ateş, adı ne olacak? Minnoş olsun mu?"

"Bu kedi erkek değil mi ne minnoşu lan? Hem bende kedisinin adı minnoş olan bir herif tipi mi var? Adı şey olsun... Şey işte..." Koyacağı ismi merakla beklemeye başladım. "Pezo olsun."

"Pezo... Porsuğum anlamı ne ki onun?" Gülümsedi ve koynumdaki minik kediciğin burnuna parmak ucuyla hafifçe vurdu.

"Pezevenk."

***

Ateş'le sonunda Durmaz Malikânesi'ne gelmiş, eve gelmeden önce de 'Minnoş Pezo' için minder, kedi kumu, küçük bir kedi evi, çeşitli oyuncaklar ve büyük boy mama paketlerinden almıştık. Evin kapısını çalar çalmaz Murat kapıyı açmış ve elimiz kolumuz dolu hâlimize bakmıştı.

"Hoş geldiniz gençler. Ateş abicim bunlar ne?"

"Çekil lan önümüzden. Elimiz kolumuz dolu görmüyor musun? İçeri girelim anlatırız." Murat'ın anında geri çekilmesiyle salona girdik ve Turgut dedemi de gördük. Kucağımdaki Minnoş'la hemen dedeciğimin yanına koşup öptüm.

"Dedeciğim nasılsın?" Turgut dedemin bakışları Minnoş'a kayınca kaşlarını kaldırdı. "İyiyim güzel kızım. Bu

Küçük arkadaşın da kim?" Sorusuna kıkırdadım ve Ateş'e baktım.

"Tatilde bulduk dedeciğim. Ateş de onu sahiplenmeye karar verdi. Artık onun kedisi. Bunlar da eşyaları."

"Nasıl yani Ateş bir kedi mi sahiplendi?" Murat'ın şaşkın sorusuna Turgut dedem de katıldı. "Benim hayta mı kedi sahiplendi?" Sorularına kafamı sallayıp Minnoş'u görüş açılarına sunarcasına kaldırdım.

"Minnoş Pezo artık evinizin yeni üyesi."

Gülmeye başlayan Murat "Minnoş mu?" demiş ardından katıla katıla gülmeye devam etmişti. Ateş hemen yanıma yanaşmış ve Minnoş'u ellerimden almıştı.

"Gülme lan ibne! Minnoş değil Pezo onun adı. Benim yeni oda arkadaşım. Sadece miyavlıyor hem, ağzı gevşeklerden değil." Lafını da soktuktan sonra güzel suratını bana döndürdü.

"Hadi Balın şu eşyaları yukarı taşıyalım da şu pezevenk yerini yurdunu öğrensin." Ateş'in onu şimdiden sahiplenmiş ve kabullenmiş olması içimi ısıtmıştı. Ya ben şimdi bu ikisini bir güzel yiyecektim. İkisi de benim tatlışlarım, sevimlilerimdi.

Kısa zamanda her şeyi odaya yerleştirmiş ve ılık suyla onu bir güzel temizlemiştik. Havluyla yavaşça, masaj yapar gibi tüylerini kuruluyor bir yandan da burnunu öpüyordum.

"Pezevengin gördüğü ilgiye bak be, kedi olmak varmış." Minnoş'un kafasını parmağıyla okşayan Ateş, aralarındaki bağın ilk adımlarını atmaya başlamıştı.

"Porsuğum ilk minnoşumuz oldu farkındasın değil mi? Artık sen onun babasısın ben de annesiyim. Yarın fakültede minnoşumuzun aşılarını yapalım." Yüzünde keyifli bir ifadeyle bana döndü. Duyduklarım ise utançla kızarmama ve koluna sertçe vurmama sebep olmuştu.

"Bu minnoş kolay oldu. İşin en zevkli kısmını atladık, olmaz böyle tiki baytar."

***

Ateş birlikte yemeğe gitmek için evimin önünde beni bekliyordu. Apartman kapısından çıkar çıkmaz uçarak yanına gittim ve boynuna atıldım.

"Ya ben Porsuğumu çok özlemişim." Sıkkın bir nefes alıp hafifçe belime sarıldı.

"Kızım daha sabah beraberdik ya." Sabah erkenden kalkmış ve Minnoş'un aşılarını hiç vakit kaybetmeden halletmiştik. Yani Minnoş Pezo'nun.

"Porsuğum olsun ben seni her dakika özlüyorum. Hep yanımda ol istiyorum." Yüzümün her zerresini dikkatle incelemiş ve söylemek istediklerini bakışlarına yansıtmıştı. Kulaklarım işitmese de ruhum onun sevgisini buram buram hissediyordu.

"Gidelim mi bıcırık?" Gülümseyip başımı salladım fakat aniden aklıma gelen istekle biraz çekinerek de olsa konuşmaya başladım.

"Porsuğum benim biraz kan şekerim düştü de... Giderken bir de çikolata alabilir miyiz?" Böyle günlerde yoğun bir çikolata krizi yaşıyordum.

"Alalım baytar, hadi tak şu kaskını da gidelim. Fena hâlde acıktım." Kasklarımızı takmış ve yola koyulmuştuk. Arkasında ben varken daha temkinli hareket ediyor, hızına özen gösteriyordu. Yakınlarda bir market fark etmemizle motoru yavaşlattı ve kaldırım kenarında durdu. Motordan inip kasklarımızı çıkardık.

"Hadi alalım şu çikolatalarını da, bir an önce gidelim."

"Porsuğum bu topuklular ayağımı vurdu. Sen alıp gelsen. Senin damak zevkine güveniyorum ben." Topuklular kıyafetime ne kadar uysa da ayaklarıma uymamış ve fena hâlde tabanlarıma vurmaya başlamışlardı. Tamam, aslında biraz da üşeniyordum.

"Kızım tiki olacağım diye giyiyorsun böyle ayakkabıları, sonra da vuruyor ayaklarına. Düztaban giy çık işte anasını satayım. Hem ne demişler sucukta maret, kadında babet. Oh rahat."

Ateş'in babeti bilmesine şaşırmış fakat sonrasında ona çoğu kıyafetin ve kozmetik ürününün adını zorla öğrettiğimi hatırlayınca manipülasyon yeteneğime övgüler yollamıştım. Ece neyin ne olduğunu bilsin ki ileriye dönük alacağı hediyelere bilgi kaynağı olsun. Markete doğru giderken hâlâ söyleniyordu.

"Ateş yara bandı da alsana." Uzaklardan işittiğim homurtusuna kıkırdadım. O sırada motorun yanında duran son model bir Porsche'nin benden taraftaki camı açıldı. Duyduğum sarhoş sesle kıkırtım dudaklarımda donmuş, sinirden avucum terlemişti.

"Senin motorun da yanındaki kadar sağlam mı güzelim?"

Bu rezalet ötesi sorunun sahibine tiksintiyle baktım ve kafamı çevirip Porsche'deki gençten gözlerimi kaçırdım. Pislik herifin tekiydi ve karşılık vermemek en iyisiydi. Gözlerimle marketi kolaçan ettim. Bu anı Ateş'in görmemesini ve bu adamın yanımdan hemen defolup gitmesini diliyordum. Normal şartlarda bir Balın Meşeli asla sessiz kalmaz, bu şerefsize haddini bildirirdi. Ne var ki öfkeli bir Ateş düşünülecek olursa bu durum oldukça riskliydi. En iyisi sessizce herkesin yoluna gitmesini beklemekti. Arabanın kapısının kapandığını ve adım seslerini duyunca, adamın sessizce yoluna gitmeyeceğini anladım.

"Şşt güzel kuzu. Neden cevap vermiyorsun bana?" Bakışlarım sinirli bir şekilde karşımdaki kumral adama kaydı.

"Defol git başımdan." Bana sırıtarak iğrenç bir bakış atıp yanıma yaklaştı.

"En az bu motor kadar iyi bir parçasın sen de. Motor kullanan kızlar ateşli oluyor." Karşımdaki pisliğe öfkeyle bakmış, çattığım kaşlarımla çemkirmeye hazırlanmıştım.

"Senin evveliyatını sikerim lan orospu çocuğu!" Ateş'in kükremeye benzeyen öfkeli sesini işitince korkuyla ondan tarafa doğru baktım. İşte şimdi kıyamet kopacaktı. Ateş elindeki ağzına kadar çikolata dolu poşeti yere atmış ve yanımdaki pisliğin üstüne atlamıştı. Bir çırpıda yere yıktığı adama yumruklarını hızla geçirirken öfkeli bir sözler homurdanıyordu.

Murat'ın burada olup onu ayırmasını arzu ediyordum.

"Sen kimsin lan sevgilime laf atıyorsun şerefsiz! Sen kimsin de onunla konuşabileceğini düşünüyorsun! Yoldaki herhangi bir kıza laf atman bile burnunu kırmama yetecekken bir de bana ait olana he? Gebertirim lan seni puşt!"

Yerde kıvranan ve yalvaran gence birkaç yumruk daha geçirip ayağa kalktı. Bitik adamı da bir bez bebek gibi kaldırıp arabanın açık camına doğru ittirdi. Adamın kafasını camdan içeri sokan Ateş baygın adamı o halde bırakıp sinirle bana doğru ilerledi.

"Balın kâğıt kalem versene."

"Hı?" Alnındaki ve boynundaki damarları şişmişti, aniden bağırınca yerimde sıçradım.

"Kâğıt kalem diyorum Balın!" Duyduğum direktifle hemen çantama davranıp içinden pembe not defterim ve ayıcıklı kalemimi çıkardım. Uzattıklarıma gözlerini devirip aldı. Not defterimden bir sayfa koparmış ve büyük harflerle bir şeyler yazmaya başlamıştı. Elindeki not defteri ve kalemimi bana geri uzattıktan sonra baygın adamın yanına gitti. Peşinden merakla gidip ne yaptığına anlamaya çalıştım. Adamın ensesine kağıdı sıkıştırdı ve görünür bir şekilde notu yerleştirdi. Nottaki yazıyı görünce gözlerim koca birer yuvarlak hâline gelmişti.

'Beni sikin.'

"Ateş sen cidden manyaksın." Söylediklerimi takmadan yanımdan geçip gitti ve yere attığı poşeti alıp bana uzattı. İçi çikolata dolu poşetimi alırken etrafımızdaki herkesin hayretle bize baktığını fark etmiştim. Ateş ise hiç oralı olmayıp kaskını takmadan önce buz gibi bir sesle konuştu.

"Ben Manyağın Oğluyum." Bal Porsuğu'na yaptığı göndermeye şaşkınlıkla baktım. Evet, benim sevgilim Manyağın Oğlu bir Bal Porsuğuydu. Herkes korksa iyi olurdu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Porsuğum dersten sonra bir şeyler yapalım mı? Belki Minnoş'umuzu gezdiririz. Hem bugün hava da çok güzel."

"Ulan Minnoş deyip durma şuna Pezo onun adı Pezo. Bunu onun yanında da diyorsun, adını karıştırıyor. İbne Murat, Minnoş deyince bakıyor. Yerini yurdunu benimsedi ismini de benimsesin."

Ateş'e hak verircesine başımı salladım. Minnoş Pezo hayatımıza gireli iki hafta olmuştu ve biz tatilimizin çoğu gününü ya onunla oynayarak ya da koko yiyerek geçirmiştik. Ha bir de arada köfte ekmek yemeye gitmiştik. Yani bol yemekli ve güzel bir tatildi.

"Tamam demem. Peki ne yapalım Pezo'yu mu gezdirelim yoksa tiyatroya mı gidelim?"

"Benim daha iyi bir fikrim var aslında." Serseri bir ifade takınıp çapkınca gülümsedi. Gözleri dudaklarımdan boynuma ağır ağır inerken sırıtarak kolunu çimdikledim. "Sapıksın Porsuğum sen sapık." Gülümseyip iki parmağıyla hafifçe çenemi tuttu ve yüzünü yüzüme yaklaştırmak için eğildi.

"Beni her istediğinde öpüyorsun değil mi?" diye sorunca olumlu anlamda kafamı salladım.

"Çok güzel. Ben seni sürekli öpmek istememe rağmen dudakların aşınmasın diye kendimi dizginliyorum. Daha fazlası için de baytar. Şimdilik..." Söyledikleri yüzümü kızartmıştı. Böyle cümleleri başka bir erkek kursa rahatsızlıktan kudurur feci bir itilme ihtiyacıyla dolardım. Fakat bunları söyleyen Ateş olunca içim cayır cayır yanıyor külleri zihnime uçuşuyordu. Âşık bakışlarımı vücudunda, yüzünde ve o derin bakışlı gece mavisi gözlerinde gezdirmiştim.

"İyi yedin yine beni gözlerinle. Kaçıncı porsiyondasın?"

...k yakışıklısın Porsuğum ne yapayım ve evet ben de yerim yerim." Onun da yüzüne keyifli bir gülümseme yay mıştı.

"Bak şimdi yemek içmek deyince bir dereceden konu bende. Sen de zaten tek lokmalık bir şeysin." Kaşlarımı yukarı kaldırdım.

"i-ıh Porsuğum sen bana doyamazsın."

"Ulan sen var ya..." deyip dudaklarımı dudaklarıyla kavradı. Ruhumu ruhuyla tüm bedenine esir alırken ben de dudaklarına aynı ihtirasla karşılık verdim. Birbirimizde kaybolmamız derinleşirken kamptüste olduğumuz gerçeğini fark edip uzaklaşmıştık.

"Porsuğum iyi ki sigara içmiyorsun. Öpüşürken çok rahatsız olurdum sanırım. Serseri bir havan var hani böyle deri ceket, asker botların ve motorunla ama bunlara rağmen sigara içmiyor olman mutluluk verici."

Gece mavisi gözlerinde birkaç hare dalgalanmış, az önceki gülüşü uçup gitmişti. Keyfi şu an neden kaçmıştı ki? Ben sadece ona iltifat etmiştim.

"Annem söz verdirmişti. Sigara içmemi asla istemiyordu. Ona verdiğim sözü hayatım boyunca tutmaya yeminliyim."

Ateş'in gözlerindeki hüzün ve yüzündeki kırılgan ifade de beni hiçbir şeyin etkileyemeyeceği kadar çok etkilemişti. Onun her daim güçlü olan yapısı ve karakterine o kadar çok alışmıştım ki, içinde annesini özleyen bir erkek çocuğu fark etmek ruhumu tarifi imkânsız bir merhamet ve bağlılık duygusuyla doldurmuştu. Hatıralarımdan zihnime dolan kelimeleri bu duyguların simgesiydi.

'Ellerinde anne şefkati var Bal kız.'

"Seni o kadar seviyorum ki sadece sevgilin değil anne olmak, yaralarını sarmak istiyorum."

Anlık bir duygu seliyle kelimelere dökülen hislerim beni nimle beraber onu da şaşkınlığa uğratmış konuşamaz hale getirmişti. Ağzını birkaç defa açıp kapatsa da bir şey söyleyemedi. Sonrasında aniden beni kollarıyla sımsıkı sarıp sarmalad

Bu sarılış o kadar merhametli o kadar içtendi ki aramızdaki bağa farklı bir bağ katıp bizi güçlendirdiğini hissediyordum. Ben bir tanecik Porsuğumun her şeyi ve sığınacağı tek limanı olmak istiyordum. Tıpkı onun benim için olduğu gibi her duyguyu bende bulmasını asla kopamamasını istiyordum.

•••

"Evet şimdi bilen söylesin bakalım kedi ve köpeklerin pankreas hastalıkları nelerdir? Bu hastalıkların genel özellikleri nasıldır? Ayrıntılı bir açıklama istiyorum."

Veterinerlik bölümümde son dönemimdeydim, doğal olarak âşık olduğum bu bölümdeki her dersi en kolayından en zoruna kadar ezbere biliyor hatta kitabını yazacak enerjiyi kendimde buluyordum. Tıpkı bu soru gibi. Fakat sınıf arkadaşlarımın her soruya atladığım yönündeki eleştirileri yüzünden sessiz kalıp bekliyordum. Acaba bu soruyu da cevaplasam kızarlar mıydı? Tek tek üzerlerinde gezdirdiğim gözlerim bana bakmalarına neden olmuştu. Ortamın kararsız sessizliğinde bir ses duyuldu.

"Balın tamam Allah aşkına söyle. Şu kedi yavrusu bakışlarından vazgeç." İlhan'ın teşvik cümlesini duyunca gülümseyerek yerimden doğruldum.

"Madem ısrar ediyorsunuz canım arkadaşlarım." İç Hastalıkları dersi hocamız Cengiz hocaya dönüp hevesle soruyu cevapladım.

"Akut Pankreatis, Kronik Pankreatit ve Enzokrin Pankreas yetmezliği."

Cevabımın doğruluğuna Cengiz hoca başını sallayınca sınıftan huysuz bir homurtu duyuldu. Üç hastalığı da genel hatlarıyla, Cengiz hocanın istediği ayrıntılarla anlatmaya başlamıştım. Ben bir Balın Meşeli kolay yetişmiyor derken boşa demiyordum sonuçta öyle değil mi?

Dersten sonra Ateş'in yanına gidebilmek için eşyalarımı toplamış ve ayıcıklı kalem kutumu da çantaya tıkıştırmıştım. Sınıftan çıkmadan önce Instagram'a girip bildirimlere baktım. Ateş'le paylaştığım resimlerin rekor beğenilerinde göz-

lerimi gezdirdim. Onun sayesinde takipçilerim günden güne artıyordu. Fakat kesinlikle fotoğraflarda onu etiketlemiyor, Ateş'i takip etme imkânını onlara vermiyordum ama kızlar o kadar stalk canavarıydı ki etiketlemediğim hâlde kolayca bulup takip etmeye başlıyorlardı. Ateş'in takipçileri bu yüzden 15 bin kişilik bir artış göstermişti.

Koridorda hızla ve büyük bir hevesle Ateş'e gitmek için harekete geçmişken karşımdaki kişiyle yerime mıhlandım. Kartal şu an tam karşımda duruyor, yüzünde garip bir pişmanlık ifadesiyle çehremi süzüyordu.

Yanından geçip gitmek için zihnime telkinlerde bulundum. Aramızdakileri gidip Fulya'ya anlatan ve beni yanlış anlamaya eden Kartal'la bir daha asla ama asla muhatap olmaya niyetim yoktu. Beni büyük hayal kırıklığına uğratmış ve ciddi bir şekilde kalbimi kırmıştı. Yanından geçip gideceğim sırada kolumu tuttu. Önce kolumu kavrayan eline sonrasında da yüzüne baktım.

"Ne yapıyorsun?" Bakışlarını gözlerime sabitleyen Kartal pişman bir ifadeyle yüzünü yüzüme eğdi.

"Lütfen bir dinle Balım. Yemin ederim ben seninle ilgili olan hiçbir şeyi gidip bir başkasına anlatmadım, anlatmam." Üzgün sesi ve gözlerindeki derin pişmanlığıyla içimi bir hüznün kaplamasına sebep olmuştu, beni mutsuz enerjisinin içine almıştı. Yine de Fulya'nın dedikleri apaçık ortadaydı. Anlatmıştı ki Fulya cadısı da biliyordu.

"Fulya her şeyi gayet de net bir şekilde öğrenmiş Kartal. Güzel yansıtmışsın beni, tebrikler sana." Kolumu elinden kurtarmak için uğraşmış fakat başarılı olamamıştım.

"Günlüğümü okumuş. Her şeyi oradan öğrenmiş, bende kaldığı bir gün tamamını okumuş." Kartal'a şaşkınlıkla bakmış duyduklarıma inanamamıştım. Bir insanın özelini, günlüğünü okumak nasıl bir karakterin ürünüydü? Kendi iç dünyasını engelsizce yansıtmaya çalıştığı bir alana izinsiz girmek nasıl bir davranıştı? Günlüğüm yoktu fakat birisi okusaydı, sanırım şu an Kartal'la aynı durumda olurdum ve aynı kaygısarlığa kapılırdım.

"Şen ciddi misin? Bu nasıl bir karaktersizlik böyle. Hem günlüğünü okuyor hem de oradan öğrendiklerini insanlara anlatıyor öyle mi? Şaka gibi." Yumuşamış ve rahatlamış bir edayla omuzlarını düşürdü. Sanırım anlatacakları daha bitmemişti.

"Öğrendiği başka şeyler de var ve büyük ihtimalle onları da sana anlatacak. Bu yüzden gelip o sana söylemeden hepsini benden duy istiyorum Balın." Derin bir nefes aldı ve biraz daha yaklaştı.

"Ben hâlâ sana aşkını itiraf eden, karşında titreyen o adamım. Bir gün beni seversin diye sabırla bekledim. Benden tamamen uzaklaşma diye arkadaş etiketini yapıştırdım aşkından sarsılan ruhuma ama ben seni seviyorum, bunları bilmeni istiyorum çünkü ben hâlâ bana geleceğin günü bekliyorum ve sabrediyorum." Duyduklarıma inanamayarak ağzım bir karış açık kaldım.

"Ne?"

"Şen senin kıymetini bilmeyen bir adamın keyfine bırakılmayacak kadar temiz bir kalp taşıyorsun. Senin o taşıdığın kalbi ben içimde sakladım içimde yaşatıyorum. Senden de, senin kalbinden de vazgeçmeye asla niyetim yok." Kartal'ın haddini aşan sözleriyle kaşlarımı çattım.

Porsuğum benim kıymetimi bilmiyordu öyle mi? Beni hak eden aslında kendisiydi yani? Öyle bile olsa bu ancak ve ancak benim tercihim olabilirdi. Sadece benim. Ben Ateş'in beni sevdiği gerçeğine değil kendi sevgime, kendi aşkıma tutunmuştum.

"Morlukları yeni geçmişken tekrar morarmak isteyen bir mahsun mor menekşe."

Sesin geldiği yöne, fakültenin girişine dönmüş, korkuyla o tarafa bakakalmıştım. Kızgın çehresi, çatık kaşları ve dişlerini sıkmaktan çenesinde oynayan kaslarıyla Ateş yanımıza yürüyordu.

***

Ateş'in gergin bedeni her an saldırmaya hazır gibi duru-
yordu. Nitekim Kartal'ın yüzüne okkalı bir yumruk geçirmi-
ti. Kartal küstah bir şekilde gülümseyip umursamaz duru-
şuyla karşılık vermiyor, bu da Ateş'in daha da sinirlenmesine
sebep oluyordu. İkinci yumrukla çığlığı basmış ve Kartal'ın
dudağından sızan kanla şoka uğramıştım. Benim yüzümden
birinin zarar görmesi içimi büyük bir buhranla doldurmuş,
gözlerimin dolmasına sebep olmuştu.

"Karşılık versene lan piç gibi sırıtacağına! Buda mı sikti
seni, ne bu rahatlık puşt!"

"Balın'ın ne kadar korktuğu ne halde olduğu umurunda
bile değil, değil mi? Onun korkusunu bile umursamıyorsun.
Sen onu umursamıyorsun!" Kartal'ın sözleri Ateş'i şaşkınlığa
uğratmış yerinde belli belirsiz sendelemesine sebep olmuştu.
Ateş, meraklı bakışlarını bana ve korkmuş ifademe döndü-
rünce Kartal'ı yakasından itti ve yumruklarını sıktı. Ateş ona
saldırmayı kesse de Kartal delici cümlelerini savurmayı kes-
memişti.

"Sen Balın'a üzüntüden beladan başka bir şey getirmez-
sin. Sen aslında Balın'ı sevmiyorsun bile." Duyduklarımın
şokuyla Kartal'a inanamaz bir şekilde baktım. Kulaklarım
uğulduyordu. Aramızdaki ilişkiyi bilmeden dışarıdan göz-
lemleyerek yaptığı bu yoruma anlam veremiyordum. Ateş
yüzünün her zerresine yansıyan öfkesi ve gözlerinde yanan
alevlerle Kartal'a bakıyor dişlerini sıkarak çenesini oynatı-
yordu. Bakışları bir silah olsa Kartal'ın delik deşik olacağına
emindim.

"Ben alayına cehennem, Balın'a mum olurum gagasını
siktiğim. Aşk doktoru mu kesildin lan başımıza it herif!"

Ateş yüzü düşen Kartal'a yaklaşmış ve sakin fakat bir o
kadar da tehditkâr bir tonla konuşmaya başlamıştı.

"Bu seni Balın'ın etrafında son görüşümdü oğlum. Bir
dahaki sefere uyarmam, öldürürüm seni. Balın bile durdu-
ramaz." Kolumdan tuttuğu gibi beni koridorda çekiştirmeye
başlamıştı.

'Ben alayına cehennem, Balın'a mum olurum.'

Bu bana olan aşkının farklı bir ilanı değil de neydi? Yüzümde aptal bir sırıtma oluşmuş kolumu tutarak sürüklemesine sessiz kalmıştım. Boş bir amfiye girip kapıyı ardımızdan hızla kapattı. Pişmiş kelle hâlime kaş çatarak bakıyordu. Kartal'a duyduğu öfkeyi hâlâ atamamıştı.

"Porsuğum sen bana çok âşıksın be. Tabii bunda bir Balın Meşeli'nin kolay yetişmemesinin de payı var."

Sözlerimin devamını beklemeden üzerime yürüdü ve büyük elleriyle yüzümü kavradı. Dudaklarını hırsla ve sertçe benimkilere bastırdığında acıdan inlemiştim. İlk defa bir öpüşmemiz bu kadar hoyrat bu kadar sertti. Yanağımdan çektiği eli sırtımın kavisinden belime gitti ve beni kendisine daha çok yapıştırdı. Dudakları deli gibi dudaklarımın üstünde hareketlerini sürdürürken dişlerinin varlığını yumuşak etimde hissettim. Benim iniltim onun soluklarına karışırken avuç içlerime kadar ısınmıştım. Aniden uzaklaşıp arkasındaki duvara yaslandı. Nefes nefeseydik. Çok sıcaktık. Tüm bedenimi yakıp kavurmuştu.

"Az önce en ateşli öpüşmemizi yaşadık. Bunun tarihini de mutlaka anı çizelgemize eklemeliyim."

Gözlerini dudaklarıma dikmişti. "Sikeyim yine kanamış." deyip dudağımdaki varlığını yeni fark ettiğim kanı parmağıyla sildi. Silerken yumuşak ve ufak öpücükler de bırakıyordu. Bu hareket Porsukça özür anlamına geliyordu.

***

Porsuğum'la köfte ekmek yemeye gelmiştik ve her zaman geldiğimiz bu küçük mekândaki her zamanki masamıza oturmuştuk. Ateş halinden o kadar memnundu ki ikinci köfte ekmeğine geçmişti. İştahlı haline gülümsedim ve ardından bir yandan yemeğimi yerken bir yandan da Instagram'da turlamaya başladım. Ateş'le son paylaşımımdaki yorumlarda gözlerimi gezdirirken bir yorumla şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

'Aşk sana yaramış. Kilo almışsın, çok tatlı olmuşsun.'

Okuduğum yorumun etkisiyle beynimden aşağıya kaynar sular dökülmüş boğazımdan tiz bir çığlık yükselmişti. Ateş bana bakıp yemek yemeye kısa bir ara vermişti.

"Ne oldu iyi misin?"

Stresten yanaklarıma ellerimle yelpaze yapmaya çalışmıştım. Sonrasında dayanamadım ve Ateş'in tesellisini duymak için yorumu okudum.

"Porsuğum yalan söylüyor değil mi? Ben kilo almadım tabii ki de, fotoğrafın çekim açısından kaynaklı bir durum bu, teknolojik bir hata bu kesinlikle, değil mi?" Dudağının kenarı kıvrılmış, keyifli ışıltılar barındıran gözlerini yüzümde gezdirmişti.

"Valla tam tersi benim de gözümden kaçmadı. İyice büyüttün götü göbeği."

Duyduğum kelimelerin ağırlığıyla gözlerimi sonuna kadar açıp elimdeki köfte ekmeği bir hışım masaya bırakmıştım. "Ay ne diyorsun sen be! Of bana bir fenalık geldi."

"Motor da zor gidiyor zaten bu aralar valla baytar."

"A ne oldu Porsuğum motoruna, bozuldu mu?" Benim sorumla daha da keyiflendi ve kulaklarına kadar sırıttı.

"Yok değil. Ağırlıktan galiba." Neredeyse ağlayacak bir moda gelmiş direkt diyet yapma kararı almıştım.

"Acilen diyet yapmalıyım." Hemen telefonumdan diyet yöntemleri ve doğal detoks programlarına girdim ve kendime bir program belirlemek için uğraştım.

"E Porsuğu seven kilo almaya katlanır güzelim." Ateş'in söylediklerine sinirle bakmış, bana kilo aldırdığını fark etmiştim.

"Sürekli yemek yemeye gidiyoruz. Bir kere de diyor musun ki Balın gel hadi spora gidelim. Hayır. Ya koko yemeye gidelim, ya köfte ekmek yemeye gidelim, ya da künefe yemeye gidelim. Hayret bir şey ya. Aşktan ne hale geldim, eridim bittim bile diyemiyorum."

***

"Şiştim ya resmen şiştim." Yatağımın ucuna sırt üstü yatmış kahkahalarla gülen solucan surat kardeşime büyük ayıcıklarımdan biriyle vurdum.

"İki kilo almışım diyorum iki kilo! Ne demek biliyor musun sen, ne gülüyorsun! Gülme!"

"Ateş abi demek motor zor gidiyor dedi ha? Abla var ya ben bayılıyorum ona bayılıyorum. Artık bir an önce tanışmalıyız." Onun benimle uğraşmalarına sinirle dilimi çıkardım.

"Ya defol git başımdan beni iyice sinir etme. Kardeştir deyip dertleşmek isteyen de kabahat hadi git. Git yalnız bırak beni."

Aceleyle odadan çıkarken bile kahkahalarla gülen Petek'i kovup kendimi yatakta geriye doğru atmıştım. Acilen bu iki kiloyu vermeli ve fit Balın'a geri dönmeliydim ama öncesinde moralimin yerine gelmesi gerekliydi. Bunun için de Buz Devri'ni açtım ve hayata pozitif bakan, kilolarıyla barışık Sid'i ve özgüvenini izlemeye başladım.

'Tanrım tipimden asalet akıyor.'

Bir Balın Meşeli de bir süre önce asalet timsali olarak geziyordu ortalarda. Fakat artık kilo almıştı. Bir Balın Meşeli kolay yetişmiyordu ama kolay kilo alıyordu. Derken telefonuma Ateş'ten bir mesaj geldi. Beni tüm karamsarlığımdan koparan ve mutluluğa arşınlamamı sağlayan...

Gönderen Ateş Durmaz;

"Eminim kilonla ilgili dediklerimi taktın ve şu an depresyondasın."

"Seni yeterince kandırdım galiba Baytar."

"Motorda bir sıkıntı yok. Yani tam gaz koko yemeye devam."

Bu mesajlar Porsukça 'kilondan memnunum ve sen çok güzelsin' demekti. Türkçe ve İngilizce'den sonra yeni bir dili daha anadilim gibi konuşmaya başlamıştım.

***

Porsuğumla yemekhanede yemeklerimizi yerken Beren'le Murat da bize katılmış, yine dörtlü olarak bir araya gelmiştik. Murat ve Ateş muhabbet ederken biz de Beren'le Instagram'daki stil bloggerlarının tarzlarıyla ilgili yorumlar yapıyorduk. Maalesef ki yine Fulya ve tayfasını gördük, yine dünyaları biz yarattık havalarında yürüyorlar, Pınar'la ilkay bir yandan Ateş'le Murat'ı bakışlarıyla kesip kızartıp yiyorlardı. Beren'le sinirden dişlerimizi gıcırdatıp bu iki şırfırıtıya öldürecek gibi bakıyorduk.

"Ya Balın Allah aşkına o giydiği mini eteği anladım da o Noel babanın cinlerinin giydiği ayakkabıları bu kombininin altına nasıl giymiş anlamadım." Beren'in İlkay hakkında yaptığı kombin yorumuna gülümseyip Pınar'ın kombinini eleştirmeye başladım.

"Ben de o deri ceketin altına giydiği siyah deri tayt ve rugan ayakkabıları anlayamadım. Kız biraz daha uğraşsa kedi kadın olacakmış." Yorumuma sesli bir kahkaha atarak göz kırptı.

"Var ya Balın ruh ikizim diyebileceğim bir potansiyele sahipsin." Ona sırıtarak karşılık verip "Al benden de o kadar." dedim. Fulya'nın çemkiren sesiyle dikkatimiz masamızın yan tarafına kaydı, elleri belinde bize bakıyordu.

"Siz neye gülüyorsunuz!"

"Bebeğim siz biz gülelim diye böyle giyinmediniz mi?" Fulya'nın öfkesi bu sözü söyleyen Beren'e değil de bana kaymış, nefretini oklar halinde üzerime salmaya başlamıştı.

"Bana bak blogger bozuntusu, sen kendini ne sanıyorsun ki bana gülüyorsun. Sosyal medyada ucuz kıyafetlerini takip eden insanlara mı güveniyorsun! Önce sen pazardan yaptığın kombinlere bak sonra bize gül." Cümlesi bittiğinde üçü birlikte kıkırdıyordu.

Ben "Canım ben pazardan giyinerek de şık olurum, sen paranla her türlü rezilsin." deyince bana doğru bir adım attı.

"Kartal'ın bağlantıları sayesinde sponsor aldın, sosyal medyada takipçin arttı. Bir de bunu kendi başarısı gibi yansıtıyor prenses hazretleri." Ağzım bir karış açık şaşkınlıkla

bakmış ne kastettiğini anlayamamıştım. Saniyeler sonra kendime geldim ve sorgu dolu sesimi yüzündeki şeytani keyfe yönelttim.

"Ne demek bu, ne diyorsun sen?" Pis pis sırıtmış ve çatallı dilini dişlerinin arasından çıkarmaya başlamıştı.

"Duydun işte. Kartal'dan bayağı yararlanmışsın."

Bu doğru olabilir miydi? Kartal bana sponsor mu bulmuştu? Sosyal medyadaki başarım benim tarzım sayesinde değil de Kartal'ın torpili sayesinde miydi?

Sorular beynime hücum ederken gülerek yanımızdan ayrılan Fulya ve tayfasının arkasından yıkılmış bir şekilde baktım ve sonrasında Fulya'nın haklı olabileceği kanısına vardım. Kartal'ın günlüğünü okuyan böyle bir durumun varlığını da biliyordur muhtemelen.

"Balın kendine gel. İyi misin?" Ateş'e cevap verememiş, hayallerimin elimden alındığı ve emeklerimin hiç edildiği gerçeğiyle yıkılmıştım. Bir yandan da Kartal'a olan öfkem an be an artıyordu. Yerimden kalktım ve Kartal'a hesap sormak için sert adımlarla ilerledim. Balın Meşeli hayalleri olmadan nasıl bir Balın Meşeli olabilirdi ki?

***

Kartal arkadaşlarıyla oturmuş sohbet ediyordu. Yanına yanaştığımı fark edince gülümsedi.

"Konuşabilir miyiz?" Gayet mesafeli sorduğum soruya başını salladı. Bir duvar kenarına gitmiş, kızgın bakışlarımı Kartal'a dikmiştim. Yanımıza gelen Ateş olaya fazlasıyla sinirlenmiş olsa da şu an benim kızgınlığımı bildiği için sessiz kalıyordu.

"Neler oluyor Balın? Ne konuşmak istiyorsun? Bir sorun yoktur umarım."

"Sosyal medyada bana sponsor bulduğun doğru mu?" Kartal inanamayan gözlerle bana bakmış, panikle konuşmaya başlamıştı.

"Sen bunu nereden..." cümlesinin devamını getirememiş sanki bir gizemi çözmüş gibi tamamlayamadığı soruma kendince cevap vermişti. "Fulya."

"Doğru mu?" Bana mahcup bir ifadeyle bakıp, pişmanlıkla konuşmaya başladı.

"Sadece bir kere yaptım bunu. Hem sen bunu fazlasıyla hak ediyordun, harikaydın ve daha iyi yerlere gelmen gerekiyordu. Biliyorsun bağlantılarım iyi ve ben o bağlantıları sadece senin gibi hak eden birinin daha da yükselmesi için kullandım." Bu durumu doğrulayan cümleleri o kadar canımı yakmıştı ki, kendimi yıllardır bir hiç uğruna emek vermiş gibi hissettim. Tüm başarımın bir yalandan ibaret olduğunu öğrenmiştim.

"Senden yardım mı istedim?! Neden yaptın bunu? Yıllardır bir yalan içinde mi yaşadım ben!"

"Hayır. Hayır Balım sen hak ediyordun bunu. Ben sadece seni tanıttım firmaya, firma tarzını beğenmeseydi zaten sana sponsor olmazdı, anla lütfen!" Koluyla aramıza set çeken Ateş, Kartal'ı benden uzaklaştırmıştı. "Oğlum bak çok yaklaşma beni delirtme!"

"Sen kimsin lan! Aramıza girmeyi kes artık!" Ateş, Kartal'a tek kaşım kaldırıp onu biraz daha itti. "Bağlantılarını siktiğimin ibnesi, seni bağlar öyle döverim. Rahat dur puşt!" Kavga çıkmaması için hemen Ateş'in kolundan tuttum.

"Sakin ol Ateş." dedim. Sonra Kartal'a döndüm ve üzüntüyle kavrulan kelimelerimi sıraladım.

"Evet farkındayım bunu iyi niyetle yaptın Kartal, fakat bir gün benim hayal kırıklığı yaşayacağımı da hesaba katman gerekirdi. Bir yalanın içinde emek vermişim oraya, meğer hepsi boşunaymış. Ne yazık ki artık hiçbir şekilde seninle dostluğumuzu da devam ettirebileceğime inanmıyorum."

Kartal'ın pişmanlıkla dalgalanan yüz ifadesi her ne kadar içimi burksa da şu an yaşadığım hayal kırıklığının haddi hesabı yoktu. İnsanların emeklerinin boşa gitmesi kadar zor bir durum daha olamazdı.

***

"Balım dur." Ateş arkamdan koşarken belimi kavrayıp beni kendine doğru çevirmişti.

"Porsuğum her şey yalanmış ben aslında başarısızmışım, ben aslında o blog sayfasını hak etmiyormuşum."Nemli gözlerim, söylediklerim onun sert yüzünü yumuşatmıştı.

"Saçmalama Baytar, sen gördüğüm en tiki giyinen kızsın, senin başarılı olman için bir Kargaya ihtiyacın yok. Senin kimseye ihtiyacın yok, bunun farkına var."

Gözlerimden iki damla yaş aktı, onları hemen sildim ve gülümsedim. Porsuğum zor anımda beni teselli etmeye çalışıyordu.

"Ne yazık ki gerçekler öyle değil. Artık bunu bilerek blog sayfama dönmem doğru değil. Kapatmam lazım onu." Gözümden süzülen birkaç damlayı da silerek Porsuğuma gülümsedim. Bana sinirle kaşlarını çatmıştı yine.

"Artık ağlamanı istemiyorum, kendine gel. Sen her şeyi becerebilecek bir kızsın, hem baksana beni bile tavladın şişko baytar." Ateş'in söylediği son söz beynimde bir ışık yakmış ve merakla gülümsememe sebep olmuştu. Şu an gözlerinden kalp çıkaran emojiye döndüğüme emindim.

"Tavladım değil mi Porsuğum?" Benim meraklı ve hevesli soruma gözlerini devirip homurdandı. "Tavladın başımın belası." Boynuna atıldım ve yanaklarını sulu sulu öptüm.

"Porsuğum o zaman ben yeni hobilere yöneleyim. Yemek yapmayı öğrenmeye başlasam mı acaba?" Kararsızlıkla baksa da bu fikri sevmiş ve muzipçe sırıtmıştı.

"Ulan var ya sen yemek yapmayı öğreneceğim de ben seni en iyi yemek kurslarına gönderirim."

"Porsuğum o zaman bugün sana gidelim hem yemek kursu araştıralım hem de ilk yemek denemelerimi yapayım. Giderken de yemek kitapları alalım olur mu?" İsteklerime huysuzca homurdansa da bana kıyamamıştı. Ya ben depresyona giren sevgilisini teselli eden Porsuğumun tatlılığını yerim yerim.

***

"Porsuğum yemek hazır." Seslenmemle Ateş mutfağa girdi ve gözlerini biraz dağılmış mutfakta gezdirdi.

"Ne oldu lan burada, tencerelerle tavalar birleşip tabaklarla kaşıklara mı saldırdı? Bu mutfak nasıl bu hale geldi bayatar. Becermişsin lan mutfağı resmen!"

"Karnıyarık isteyen sendin. Yaptık işte, burayı da toplarız ne var yani! Hemen eleştirmesene."

"Tamam hemen çirkefleşme. Ben şu karnıyarığı bir yiyeyim baytar." Sofraya oturup önüne koyduğum karnıyarığı yemek için hazırlanmıştı. Aldığı ilk lokmada biraz öksürdü ve beklenti dolu suratıma yumuşak gözlerle baktı. Ağzındaki yutunca bir lokma daha aldı.

"Porsuğum nasıl olmuş beğendin mi?" Olumlu anlamda kafasını salladığında gülümsedim.

"Hı hı. Çok güzel olmuş. Bunun gibisini yememiştim daha önce, sevgini katmışsın belli." Sevinçle el çırptım. Sanırım artık ben de deneyebilirdim. Onayını almıştım çünkü. Porsuğumu çeşnicibaşı gibi kullanmama bir anlık vicdanım sızlamamış değildi. Hemen bir çatal alıp tabaktan bir lokma aldım. Hevesle yemeye başladığım karnıyarığın berbat ötesi tadı ağzımdaki lokmayı hızla peçeteye tükürmeme sonrasında da şaşkınlıkla Ateş'e bakmama sebep olmuştu.

"Ya resmen teneke gibi ağzınla miden var. Sen bunu nasıl beğendin de yedin? Sen çöp yesen ona da güzel dersin aç porsuk! Midesiz porsuk!"

"Lan moralin düzelsin diye iyi niyetimle yalan söylüyorum, ölümü göze alıp ikinci lokmayı da yiyorum ama yine de yaranamıyorum anasını satayım. Ne diyeyim berbat mı diyeyim?"

Ateş'in sözleriyle gözlerim dolmuş bir başka konuda daha beceriksiz olduğumu öğrendiğim için ağlamaya başlamıştım. Mutfaktan çıkıp giderken Murat ve Turgut dedeyle karşılaştım. Onlara gülümseyip ağlamaya devam ettim. Böyle yeteneklerim vardı.

"Ulan goril herif yine ne yaptın kıza!" Turgut dedemin azarının ardından Ateş'in uzaktan sesini işitmiştim.

"Dede yemin ederim bu sefer ben bir şey yapmadım."

Yukarı çıktım ve kendimi Ateş'in yatağına bıraktım. Yastıkları, örtüsü, odası onun eşsiz kokusuyla harmanlanmışken mutsuzluğumun biraz azaldığını hissediyordum. Odanın kapısı açılıp kapanmış ardından hızlı adım sesleri kulağıma dolmuştu. Yanıma yatıp beni kollarına aldığında gözlerim hâlâ nemliydi.

"Porsuğunun baytarı ağlama artık."

"Yemek de yapamıyorum, sanırım ben beceriksiz bir insanım." Kaşlarını çatıp kızarmış burnumu iki parmağıyla sıktı.

"Kendine beceriksiz diyebilecek en son insansın Balın, saçmalama daha fazla. Sen aynı anda birden fazla şeyle uğraşabilecek kadar akıllı ve yetenekli bir kızsın. Başka bir hobi bulursun baytar, dert ettiğin şeye bak lan. Sen her şeyin hakkından gelirsin. Tabii bir şey hariç." Burnum iki parmağının arasındayken tuhaf çıkan sesimle sordum.

"Neymiş o Porsuğum?"

"Yemek yapmak. Allah rızası için bir daha yemek yapma." Burnumu kurtarıp sertçe koluna vurdum ve çimdikledim.

"Pis Porsuk. Allah seni bildiği gibi yapsın Porsuk." Beni kollarıyla daha fazla sardı ve darbelerimi engelledi.

"Porsuğum bana başka hobi ne olur sence?"

Bir süreliğine sessiz kalsa da öpülesi dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasıyla aklına iyi bir fikir geldiğini anlamıştım.

"Yarını bekle baytar, çok seveceksin."

***

"Ya Allah aşkına Porsuğum balık tutmak da nedir ya? Sen bir veteriner hekime balık öldürmeyi nasıl teklif edersin ya!"

Akşamüstü okuldan çıkmış, otoparka doğru yürüyorduk. Bana hobi olarak balık tutmayı ve ardından afiyetle yemeyi teklif etmiş, itiraz etmeme fırsat dahi vermemişti.

"Neymiş balık öldürmeyi nasıl teklif edermişsin... Ulan gören de seni vejetaryen falan sanacak. O löp löp yeti... ğin köfteler, kokolar ağaçlarda yetişiyor da benim mi haberim yok?" Bu sorusu hiç işime gelmemiş, gözlerimi devirmiştim.

"Porsuğum çoktan ölmüş bir hayvanı yemem başka şey yemek için canlı bir hayvanı öldürmem bambaşka şey."

"Var ya şunda bir fark görüyorsam ne olayım. Oltaya ge... leyim diye bekliyor bir de uyanık."

Kısa sürede motorunun yanına gelmiş ve bu şaheseri gö... rünce kafamda bir ışık canlanmış, gökten vahiy inmişti.

"Porsuğum ben motor süreceğim." Beni pek takmadan motorunun yanına kilitlediği kaskını aldı.

"İyi, git kursa ders al."

"Ya nasıl bir hayvansın sen! Hayvan gibi motorun var bana kurs al diyorsun ya. Sen öğretsene bana."

"Motor öğrenmeye bu canavarla başlanmaz baytar. Bir yerini kırarsın. Küçük şeylerden başlaman lazım."

"Ya ne olacak ki hepsinin iki tekerleği var işte. Hem öğretirsen sana yemek de yaparım." Sözlerime kahkahalarla gülmüştü.

"Sürmeyi öğretmezsen demek istedin herhalde. Senin yemeğin ödül değil anca ceza olur baytar. Yanlış taktik."

Her ne kadar ona kıyamasam da sinir olduğumu hissetmiştim. Onun telefonuyla uğraştığı bir an hemen motorun üstüne atladım ve kolları kavradım. Bana baktığında alnını kırıştırdı. Ne yapmaya çalıştığımı anlayamıyor, anlasa da inanmak istemiyordu.

"Ben mahalledeki en iyi bisiklet süren kızdım Porsuğum. İki elimi bırakıp bile sürüyordum. Ön kaldırıyordum ben be ön."

"Ne yapıyorsun sen manyak?"

Aceleyle motoru çalıştırdım. Başta düz bir şekilde gitsem de motorun gücü kontrolü kaybetmeme sebep oluyordu. Beş saniye anca ayakta kalmış, dengeyi tamamen yitirmiştim.

Tam düşeceğim sırada belimi kavrayan kollar beni çekip motordan alırken motorun üzerime düşmesini de engellemiş kendini üstüme siper etmişti. Motor bir ağaca çarparak durmuş ve ben Ateş'in kollarında bir şoka girmiştim.

"Balım iyi misin?" Koca elleriyle dağılan saçlarımı yüzümden çekti. Yüzümü, kollarımı, vücudumu bir hasar olup olmadığı konusunda inceleyen bakışları tekrar gözlerime kaydı.

"İyi misin?"

Ağzımdan zorla "İyiyim." döküldü. Beni dikkatlice yerden kaldırıp bağırmaya başladı.

"Nasıl bu kadar sorumsuz olursun! Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilirsin! Neden uyarılarıma kulak asmıyorsun neden?!" Bedenimi sarsan kolları ve sesi kadar motorun geldiği feci hal birleşip beni ağlama noktasına getirmişti.

"Ya sana bir şey olsaydı Baytar? Ağlaya ağlaya beynin akmış senin. Sike sürülecek akıl yok sende. Keşke bıraksaydım da o dik burnun asfalta sürtseydi." Haklı sitemleri karşısında mahcuptum.

"Porsuğum motorun mahvoldu."

"Sikeyim motoru, sen iyi olduğuna emin misin?" Başımı salladım ve bakışlarımı gergin vücudunda gezdirdim.

"Sende bir şey var mı Porsuğum?" Olumsuz manâda kafasını sallasa da elini tutunca acıyla yüzünü buruşturmuştu. Bileğini parmaklarımla yoklarken kemiğindeki değişimi de fark etmiştim.

"Porsuğum hemen doktora gitmeliyiz." Otoparkın çevresindeki insanlar bize doğru gelmiş ve iyi olup olmadığımızı sormuştu. Sanırım fazlasıyla ucuz atlatmıştım. Ya da atlatmıştık.

***

Bugün 14 Şubat sevgililer günüydü ve ben Porsuğumun iki ayrı yerinden çatlamış bileğine geçmiş olsun demek için elimdeki pembe tüylü kutuyu ağzına kadar en sevdiği çikola-

talarla doldurmuş, yanına da annemin yaptığı güzel mi güzel ev yemeklerini paketlemiştim. Bir de Ateş'in motoruna benzeyen küçük bir maketini almıştım. Umarım özürlerimi bir an önce kabul ederdi. Durmaz Malikânesi'ne girdiğimde salonda da oturan Turgut dede, Murat ve Ateş üçlüsünde gözlerimi gezdirdim. Aynı şekilde onlara karşı da kendimi fazlasıyla mahcup hissediyordum.

"Hoş geldin güzel kızım. Nasılsın bakalım?" Turgut dedemin gülümseyen yüzünden bana kızgın olmadığını anladım ve gülümsedim.

"İyiyim dedeciğim, hoş buldum. Siz her zamanki gibi çok tontişsiniz maşallah." Turgut dedemin yanaklarından öpüp Ateş'in yanına oturdum. "Porsuğum nasılsın bileğin nasıl oldu?"

"Bir süre hobi diye tutturmazsan daha iyi olacak. Bisikleti bile sürme bence, ön kaldırıyormuş bir de hanımefendi." Başımı sallayıp bakışlarımı halının desenlerinin üstünde gezdirmeye başladım. Çuvallamıştım.

"O paketler ne Balın?" Murat'ın sevecen sesiyle yüz bulup gülümsedim.

"Bugün sevgililer günü ya, ben de Ateş'e bir şeyler getirdim."

"Porsuğum bak bu kutunun içi sırf en sevdiğin çikolatalarla dolu. Burada annemin zeytinyağlı sarmaları var senin için özel yaptı, hem ben de yanında durdum. Sonra burada mercimek köftesi, burada peynirli börekler..." Ben çıkardıkça çıkartıp orta sehpaya koydukça odadaki üç erkeğin de gözleri hevesle dolup taşmıştı.

"Porsuğum bu da motorunun küçük bir oyuncağı. Şimdi bunu neden aldın diye soracaksın, ben sana hemen açıklayayım. Dün akşam babama olanları anlattım. Dedim ki motoruna ciddi zarar verdim ve bir de bileğinin çatlamasına sebep oldum. Ve motoru yaptırabilir miyiz diye sordum. Babam motorunun markasını sordu, 2017 model bir Harley Davidson olduğunu söyleyince, 'tamiri boş ver, direkt Ateş'le evlen, başlık istemiyorum.' dedi" Odadakiler yüksek sesle kahkaha

atarken Ateş de homurdanıyordu.

"Baban seni başından atmak istemiş, artık adama ne yaptıysan. Dede sen başlık iste benim için bence."

"Porsuğum motoru alamayacağım için en azından oyuncağını alayım diye düşündüm. Al, bu senin. "

"Ulan Balın, ulan Baytar." Keyifli çehresi ve serseri gülümsemesiyle hediyesini aldı. Turgut dedemin söyledikleri ise içime su serpmişti.

"Motorun kaskosu var güzel kızım. Sen niye takılıyorsun böyle şeylere hem sana feda olsun. O yüzünü astığına değdi mi yani?"

***

Ateş'in odasına geçmiş Pezo'yla oynuyorduk. Porsuğumun elini gördükçe kendimi suçlu hissediyordum.

"Balın bu Pezo geri zekâlı demiştim ben sana. Baksana şimdi de çenemi yalıyor, kendini cidden köpek sanıyor mal."

Geri zekâlı diyordu ama Pezo'ya bakan gözleri ışıl ışıldı. Onu çok sevdiği her halinden belli oluyordu. Pezo'yu yere bıraktı ve ciddi bakışlarını bana dikti.

"Hadi artık asma suratını." dedi. Gözlerim dolu dolu ona baktım ve sargılı elini hafifçe okşadım.

"Benim yüzümden oldu kendimi asla affetmeyeceğim. İşe yaramaz ve beceriksiz olduğum kadar zarar da veriyorum." Beni kollarına çekip kucağına oturttu ve saçlarımı okşamaya başladı. Göğsüne gömülüp o eşsiz kokusunu içime çekerken gözlerimden bir damla yaş süzüldü.

"Balım bak sana ne göstereceğim."

Cebindeki telefonunu çıkardı ve Instagram'a girdi. Bense görmemek için sembolü bile telefonumdan kaldırmıştım.

"Ne göstereceksin Porsuğum?" Hafifçe gülümseyip mesaj kutusunu açtı.

"Baytar hayranların günlerdir öyle bir mesaj yazmışlar ki bana. Bak tek tek okuyalım şimdi."

'Ya Balın neden Instagram'ı kapattı, ben şimdi sevgililer günü kombinimde kimin pembelerinden ilham alacağım.'

'Balın'ın Instagram'ı kapatma sebebi senin kıskançlığın mı?'

'Balın Türkiye'nin en iyi Stil Bloggerlarındandı. O hesabı nasıl kapatır aklım almıyor. Biz daha Youtube kanalı açmasını bekliyorduk.'

'Balın'ın nerede o yaratıcı kombinleri? Özledik onu lütfen geri dönsün.'

'On sekizinci yaşımın kutlaması için Balın Meşeli kombinlerine ihtiyacım var. Ne olur geri dönsün :('

Bu mesajları kıkırdayarak okuduktan sonra Porsuğum Twitter'ı açmış benim için başlatılan hashtag'leri göstermeye başlamıştı.

#BalinBizeKombinYap

#Balin Meseli Geri Don

Meğerse birkaç gündür sosyal medyada bu durum 'Trend Topic' haline gelmişti.

"Porsuğum beni özlemişler."

Kafasını salladı ve takipçilerin attıklarını yavaş yavaş geçmeye başladı. En son gösterdiği silikonlu sarışın bir hatunun mesajıyla benim sinirlerim tepeme çıkmıştı.

'Ateş Balın'la ayrıldınız galiba. Sanırım o da depresyon gereği blogunu kapattı. Zaten nasıl depresyona girmez ki senin gibi birisini kaybettikten sonra. Beni mutlaka ara yiğidim.'

"Ulan yelloz ne ayrılması. Yiğidim ne be, silikonlu ezik. Ben bir döneyim bloga da sen gör. Sevgilime yürüyor resmen ya çakma şırfıntı." Derhâl Ateş'in kucağından kalktım ve telefonuma uzandım. Ateş'e baktığımda yüzündeki sırıtma hâlini gördüm.

"Sen neye gülüyorsun ilgi hoşuna mı gitti Porsuk Efendi! Sırıtmayı da kes yoksa hasta masta dinlemem odadan atarım seni!"

"Lan benim ne suçum var şimdi? Hem ben sosyal medya işlerine geri dönüyorsun, cehennemden kurtuluyorum diye seviniyorum." Dil çıkarmış ve kucağına geri oturmuştum. Kolları belimi anında sardı.

"Yeni hesabın da kısa sürede çok takipçi toplar, merak etme." Ona 'sen ciddi misin' der gibi baktım.

"Eski hesabımı dondurdum ya Porsuğum onu geri açıyorum."

"Ulan sen hesabını kapatmadın mı? Biz günlerce geri döneceğin bir şey için mi acı çektik?"

"Porsuğum sence ben bu 250 bin takipçilik hesabı kapatsam bu depresyonu bu kadar hafif mi atlatırım? Mezarımda ters dönerim ben be. Dondurdum tabii ki emek var burada emek." Gövdesine daha çok sokulmuş ve galerimde yedekte beklettiğim Ateş'le olan kombin fotoğraflarımdan birini hemen paylaşmıştım.

"O yelloz görsün de pençelerini sana uzatmaya cüret edemesin." Kulağımın dibinde gülüp yanağımı öptü.

O sırada telefonu çaldı ve arayanı görünce gerginleşti. Bu haline hemen dikkat kesildim. Biraz bekleyip telefonu açtı ve konuşmaya başladı.

"Dedushka ya seychas zanyat patom tebye perezvanyu."

Bu da neydi şimdi?

***

"Porsuğum sen az önce nece konuştun? Gavurcaydı."

"Ha gavurca konuştum." Rusçaya mı benziyordu bana mı öyle gelmişti? Rusça? Hani Rusya'da konuşulan Rusça? Hani uzun bacaklı sarışın hatunları içinde barındıran Rusya'nın Rusçası?

"Ahlaksız Porsuk! Pis Porsuk! Sen elin Kanada'larında Rus'u nerden buldun ya! Uluslararası kadın yelpazesi yapmış adam kendine. Söyle kimdi o şırfıntı!" Bir yandan vurup bir yandan da bağırmama ağzımı kapatarak karşılık vermiş diğer eliyle de ellerimi tutmuştu.

"Bana manyak diyene bak. Dedemle konuştum. Lan! Yavaş vur. Deli gücü var sende, şizofrensin sen." Hemen kucağından kalktım ve suratına doğru parmak salladım.

"Ya sen kimi kandırıyorsun be! Dedesiyle konuşmuşmuş. Bir tanecik Turgut dedem aşağıda oturuyor seni neden arasın? Hadi aradı neden seninle Rusça konuşsun! O Rus kızı kim söyle yoksa ondan önce senin saçını başını yolacağım. O yollu şırfıntıları Türk erkeklerinin peşinde biliyoruz da." Hararetle konuşmamı eliyle ağzımı kapatarak kesmişti.

"Annem Rus lan benim ne hakaret ediyorsun Rus kadınlarına! Arayan da benim Moskova'daki dedem. Bir susmadın lan. Dakikada otuz kez saçmalayabildiğinin farkında mısın baytar?"

Annesi Rus? Hani uzun bacaklı, sarışın, renkli gözlü? Hani güzellik genlerinin en hakikilerine sahip Ruslar?

"Porsuğum sen yarı Rus musun yani?" Huysuz bir homurtu çıkarıp başını yukarı aşağı salladı. Dayanamayıp sevinçle kucağına atladım. Ani hareketime güçlü kollarıyla sarılarak karşılık verdi ve düşmemem için sıkıca kavradı.

"Porsuğum minnoşlarımız da yarı Rus olacak. Allah'ım nasıl mutluyum! Genlerimiz ne kadar da kaliteli farkında mısın Ateş, kesinlikle koruma altına alınmalıyız. Çocuklarım da kesin babaları gibi süper ötesi varlıklar olacaklar. Ya ben onları şimdiden yerim yerim."

***

Sabahki derse yetişememiştim ve şu anda da Ateş'in fakültesine yürüyordum. Ne yazık ki onu dünden beri görememiştim ve feci halde özlemiştim. Sabahtan beri onuncu kez aramasından onun da beni özlediğini anlıyordum. Telefona cevap vermeden her zamanki masamıza doğru ilerledim ve üçlünün yanına oturdum.

"Balın sabahtan beri on kez aradım! Neredesin sen! İşim var dedin bir daha aramadın delirtmek mi istiyorsun sen beni!" Murat'la Beren'e gülümseyerek el salladım ve kolla-

nını Ateş'in boynuna doladım. Yanaklarını da öpünce siniri hafiflemişti.

"Porsuğum sana sürpriz yapmak için sabahtan beri uğraşıyorum, o yüzden cevap veremedim." Kaşlarını kaldırarak "Ne sürprizi?" diye sordu.

Pembe parıltılı sırt çantamdaki yeni kitaplarımı hevesle çıkardım ve önümüzdeki masaya koydum. Ateş bakışlarını kitaplarda yüzeysel bir şekilde gezdirip mavi gözlerini bana çevirdi.

"Porsuğum ben Rusça dil kursuna yazıldım." Büyük bir coşkuyla söylediğim sözlere gözlerini yumup başını geriye atmıştı.

"Ha diyorsun ki ben kendime dil seçeneği koyuyorum Ateş, istediğim dilde becereceğim beynini."

"Gelecekteki minnoşlarımızın Rusça bilmesi şart çünkü bir dedeleri Rus, ayıp olur, bu yüzden ben de bilmeliyim ki Rusçayı güzel öğrensinler." Beren'le Murat gülüşürken, Ateş elini çenesine koyup beni ilgiyle dinlemişti.

"Bak sen, ne konuşuyorsun diye merak ediyorum demiyor da minnoşların Rusça bilmesi gerekiyormuş. Ulan çok çakalsın, ben seni aslında içimden takdir ediyorum Balın."

"Merak edeceğim tabi o Rus..." Bana uyarı dolu bir imayla baktığı için kendimi dizginlemek zorunda kaldım. "O Ruslarla ne konuşuyorsun bilmem lazım Porsuğum. Sevgilimsin ya hani ondan."

"Sen cidden bana takıntılı bir manyaksın." dedikten sonra ben gelince yemeye ara verdiği sandviçine geri döndü.

"Porsuğum bir de şey diyeceğim." Yemeğinin arasından "Hı?" demişti.

"Sinemaya gidelim mi?" Yüzüme bile bakmadan ikinci sandviçine saniyeler içinde geçti.

"Balın hiç kapalı sinema ortamını çekmek istemiyorum. Film izlemeyi çok istiyorsan evde oturur izleriz lan niye para veriyoruz ki?"

"Ya sen zengin veledin tekisin be, bir de niye para veriyoruz ki diyor?! Cimri Porsuk!" Omuz silkip sandviçine geri döndüğünde aldığı lokmanın büyüklüğüyle ürküp karnını doyurmasını bekledim.

"Balın beraber gidebiliriz. Çok merak ettiğim bir romantik komedi filmi gelmiş onu izleriz." Beren'in teklifini duyunca keyifle ona döndüm.

"Ya sen ne tatlış bir arkadaşsın. Sinemadan sonra da alışveriş yapalım mı her yerde indirim var."

"Süper olur."

"Murat madem kızlar gezmeye gidiyor, sen de bana eşlik et. Dedem şu sana anlattığım iş için birini yollayacakmış, ilgilen dedi. Sen onu karşıla madem ben de imza evrak neyse artık onlarla uğraşayım. Yıktı hepsini ihtiyar bana lan! "

Murat, Ateş'i onaylayarak başını sallamıştı. Sonrasında bize haber vermesi gereken önemli bir durumu hatırlayıp aceleyle konuştu.

"Kızlar gidin ama çok geç kalmayın. Dedem akşama hazırlanın dedi. Bir akrabasının düğünü varmış. Hep birlikte onunla düğüne gitmemizi istiyor."

***

Beren'le önce sinemaya gitmiş sonra da çılgınlar gibi alışveriş yapmıştık. Alışverişin onun da ruhuna bu denli dokunuyor olması çok güzeldi. Biz iyi bir ikili olmuştuk. Düğün için uygun kıyafet almayı ihmal etmeden Beren'in evine gittik ve hemen hazırlanmaya koyulduk.

"Balın var ya üf diyorum, Ateş'in gözleri yuvalarından fırlayacak." Gülümseyip aynadaki aksime baktım. Üzerimde V yaka siyah mini bir elbise ve altında da siyah stilettolarım vardı. Makyajım ise siyah buğulu göz makyajı ve fuşya rujdan oluşuyordu.

"Ya çok sırıtmadım bu halde değil mi? Üzerimde hiç pembe de yok."

"Efsane oldun kızım. Şirin Balın gitti seksi Balın geldi. Ateş'in ifadesini merakla bekliyorum." Onun bana cesaret veren konuşmasıyla keyfim yerine gelmiş tüm endişelerim zihnimden uçup gitmişti. Bakışlarım sonrasında Beren'in koca man odasında ve prenses yatağında gezindi.

"Ya Beren resmen odanda bisiklet sürülür." Kahkaha atıp göz kırptı.

"Sen bir de abimin odasını görsen."

"Abin mi var?"

"Maalesef." dedi ve gözlerini devirdi. Beren'i çok iyi anlıyordum çünkü benim de solucan surat bir kardeşim vardı ve kendisi tüm çıyanlara bedeldi.

"Hazırsan çıkalım mı?"

Siyah küçük çantamı alıp Beren'i takip ettim. Beren'in evi Durmaz Malikânesinden bile büyük efsane bir villaydı. Yakın bir zamanda babasının zengin bir işadamı olduğunu öğrenmiştim ve tabii benim gibi alışveriş sonrası azar yemediğini de. Olsun ben yine de Fikocuğumdan memnundum. Beren karşısına çıkan evin çalışanını durdurunca ben de durdum.

"Annemlere söyleyin bu gece beni eve beklemesinler."

"Tabii Beren Hanım iletirim." Kadının ilgili ve tatlı ifadesine gülümseyerek baktım. "İyi akşamlar." dediğimde aynı sıcak gülümsemeyle karşılık verdi. Beren'in siyah Bentley'sine atlayıp İstanbul trafiğine karışmış, yarım saat sonra da Durmaz Malikânesinin önüne gelmiştik. Tam o sırada evden çıkmak üzere olan üçlüde gözlerimi gezdirdim. Murat ve Turgut dedem üzerlerindeki siyah takım elbiseleri iyi taşımışlar fazlasıyla şık olmuşlardı. Bakışlarım Ateş'in huysuz çehresinde ve vücudunda gezinirken rahat kotundan ve siyah deri ceketinden ödün vermemiş olmasına gülümsedim. Onun bu umursamaz ve rahat hallerine bayılıyordum.

Arabadan inince bize dönen bakışlardan en çok Ateş'inkilere odaklanmıştım. Gece mavisi gözlerini sonuna kadar açması, ulaşmak istediğim sonuç karşısında ilk adımı atmamı sağladı.

"Ya dedeciğim nasıl tontiş nasıl yakışıklı olmuşsun. Şu yanındaki ikiliyi gölgede bırakmışsın." Keyiflenen Turgut dedem yanağımı okşamıştı.

"Asıl güzel olan sizsiniz kızım. Ne kadar şık olmuşsunuz böyle."

Murat, Beren'e ve mini mavi elbisesine doğru beğeni dolu bakışlarıyla yanaştı ve nazikçe belini kavradı.

Ben de Ateş'e bakmak için döndüm. Siyah vahşi dağınık lıktaki saçlarının çevrelediği yakışıklı çehresi ve sert yüz hatlarıyla cezbedici görünüyordu.

"Beren senin mi başının altında çıktı bu? Bu kızı en son gördüğümde şirine gibi giyiniyordu, bu ne hal lan! Yasaklı yorum, siz ikiniz bir daha bir araya gelmiyorsunuz." Sırıtarak yanına gittim ve yanaklarını öptüm. Bir süre daha beni süz dükten sonra dedesine döndü.

"Dede biz gelmiyoruz. Bu kıyafetlerle insan içine karışmasına izin vereceğimi düşünmüş galiba. Beren'le takılınca salaklaşmış bu, yazık. Siz gidin hadi güle güle."

"Ya Ateş nesi varmış elbisemin? Etek mi çok kısa olmuş?"

"Hangi etek lan?! Etek mi var!" İtirazlarıma aldırmadan kolumdan tutup eve doğru yürüttü. Ardımızda bıraktığımız söylenmeleri hiç umursamıyordu. Gözlerim arabaya doğru yürüyen Turgut dedem ve Murat'ın yanındaki Beren'de takıldı. Beren'in bana gülerek göz kırpışını fark ettim. Sonrasında hızla evin içine doğru çekildim.

***

"Ya ben seninle evde oturayım diye mi o kadar hazırlandım?"

Salondaki koltuklarda oturmuş beni dikkatle inceleyen Ateş'e bakıyordum.

"Hazırlanmak mı diyorsun buna? Giyinmeyi unutmuşsun lan sen."

"Güzel olmuşum ama değil mi Porsuğum?" Karanlık bir tavır takındığı bakışlarına beklentiyle baktım ve soruma cevap vermemesine birazcık da olsa bozuldum. Güzel olmuşsun dese ölürdü sanki.

"Ne güzel yemek de yiyecektik orada ya. Açım ben. Kendime bir şeyler hazırlayacağım. Neyse sana da yaparım."

Konuyu değiştirmek için savurduğum sözlerin ardından salondan ayrıldım ve mutfağa gittim. Mutfağa girerken bin bir umutla hazırladığım yemek on beş dakikanın sonunda yanmıştı. Sinirle ofladım ve Ateş'e seslendim.

"Porsuğum galiba aç kaldık."

Acaba kokoreç yemeye mi gitseydik? Fikrimi söylemek için hızla arkamı döndüğümde Ateş'in mutfak duvarına yaslanmış olduğunu gördüm ve korkudan yerimde sıçradım.

Bakışlarını aşağıdan yukarı kaldırmasıyla az önce Ateş'in kalçalarımı inceliyor oluşunu anlamam da kısa süremi almıştı. Yavaş adımlarla yanaşan Ateş'in tepkisine karşılık olarak bir adım geriye gittim ve tezgâha yaslandım. Kısa sürede yanımda bitip dudaklarımı incelemeye başladı.

"Rengini merak ettim." Bakışları dudaklarımdaydı. Rujumun rengini sevmişti demek.

"Porsuğum rujum fuşya rengi. Beğendin mi?" Benim soruma aldırmamış ardından V yaka elbisemin dekolte kısmını parmağıyla aşağıya çekip gözlerini pembe sutyenimde gezdirmişti.

"Tam da tahmin ettiğim gibi. Ambalaj ne kadar siyah olsa da pembe bir yerlerinde mutlaka var."

Şaşkınlıkla donakalmıştım. Dekoltemden çekmediği parmağı ve yüzümü yalayıp geçen sıcak nefesiyle içimde bir yangın çıkmış, göğsüm körük gibi inip kalkmaya başlamıştı. Konuyu değiştirmek için kesik nefeslerimin arasından konuşmaya çalıştım.

"Yemeği dışarıdan mı söylesek acaba Porsuğum? Yoksa aç kalacağız."

Koyulaşmış gece mavilerini bakışlarıma kaldırdı. "Ben ikimizi de aç bırakmayacağım." sözlerinden sonra dudaklarıma kapandı ve hırsla öpmeye başladı. Bir süre şokun etkisiyle

tepkisiz kalsam da dudaklarının tadı ve erkeksi kokusunun cezbedici varlığı ile dudaklarımı dudaklarına teslim ettim. Benim verdiğim karşılıktan sonra ellerini hızla bacaklarıma indirdi. Öpüşlerine dili de katılmış, hafif ısırıklar da peşinden gelmişti. Sonrasında beni daha da sıkı sardı. Mutfak tezgâhında yaşadıklarımın paniğiyle kalbim göğüs kafesimi delecekmiş gibi atıyor, kendimi Ateş'in dokunuşlarında kaybedecekmiş gibi hissediyordum. Yüreğimdeki panik hali ve içimde tutuşan yangın ateşiyle alev alev yanıyordum. Fakat içimde bir korku ve feci derecede bir panik hali belirmiş dudaklarım kıpırdamaz olmuştu. Aniden dudaklarımdan ayrılıp kararmış bakışlarını yüzüme dikti. Ateş sanki bu paniğimi hissetmişti. Bakışlarında pişmanlık ve endişe var gibiydi.

"Canını mı acıttım? Beni durdurmalısın Balım. İlerisine hazır değilsen eğer..." Onu onaylarcasına kafamı salladım.

"Porsuğum ben biraz korkuyorum." Ateş yumuşak bir ifadeyle bakıp elleriyle terden yanaklarıma yapışmış saçlarımı yüzümden çekmeye başladı.

"Tamam güzelim endişelenme gel buraya." Beni yavaşça sandalyeye oturtmuş ve yukarı kalkan eteğimi düzeltmişti. Alnımı sıcak nefesi ve nemli dudaklarıyla öpmesinin ardından ne ara çıkardığını bile anlamadığım tişörtünü üstüne geri giydi ve hemen karşımda durdu.

"Evlenmeden olmaz zaten Baytar bir daha yapma. Popomu elliğini fark etmedim mi sandın sapık." Bunu yaptığımın farkında bile değildim ve hemen savunmaya geçtim.

"Sen de benim popomu elledin bir kere!" Bana doğru eğilip keyifle göz kırpmıştı.

"Elleştik."

Telefonun çalmasıyla dikkatimiz dağılmıştı. Ateş telefona cevap vermiş ve o mükemmel sesi ve kusursuz aksanıyla Rusça konuşmaya başlamıştı.

"Dedene selam söyle ellerinden öpüyorum kendisinin." Gözlerini devirip konuşmasına devam etmişti. Kısa süre sonra telefonu kapatıp sıkıntıyla nefes aldı.

"Porsuğum deden ne diyor?"

"Dedemin şirketle ilgili işleri işte. İmzalamak için ayaklarına çağırıyorlar bir de. Yarın okula getirin ne gerekiyorsa imzalarım dedim."

"Vay çok havalısın Porsuğum. Allah bol kazançlar versin sana. Gelecekteki minnoşlarımıza yatırım olsun. Ayy! Minnoş demişken ben bir Minnoş Pezo'ya bakayım. Çok özledim." Hızla mutfaktan çıkarken arkamdan huysuz bir homurtu duyulmuştu.

"Minnoş değil adı Pezo, Pezo. Bir öğrenemedin gitti."

"Tamam Porsuğum, Pezo."

***

"Porsuğum 'ya lyubluyu tebya.'"

Dün bütün gece Kiril alfabesine çalışmış hemen ardından da Rusça 'seni seviyorum' un okunuşunu ezberlemiştim. Ateş'in yüzünde keyifli bir ifade canlandı ve yanağımdan öptü.

"Balın ne dedin ki?" Beren'in sorusuyla ona döndüğümde, Murat "Seni seviyorum dedi aşkım." diye benden önce cevapladı. Beren'in bakışları hayran hayran Murat'ın yüz hatlarında gezinmiş, aptal âşık ifadesiyle gözlerini gözlerine dikmişti. Dikkatim Ateş'e kaydı ve beni inceleyen bakışlarıyla buluştu. Yavaşça ona doğru yanaştım ve sadece onun duyabileceği bir sesle konuşmaya başladım.

"Porsuğum ne düşünüyorsun?" Kolunu omzuma atmış ve yüzünü yüzüme daha çok yanaştırmıştı.

"Pembe sütyeni." diye kulağıma fısıldadığında gözlerim yuvalarından fırladı.

"Sapıksın sen Porsuk sapık!" Gülüşürken çalan telefonuyla yüzü ciddileşti. Açıp konuşmaya başladı ve konuşması bitince Murat'a döndü.

"Dedemin çalışanı gelmiş, ben şu imza işini halledip geliyorum."

Çekingen bir sesle, ceketini giymeye çalışan Ateş'e seslen-
dim. "Porsuğum! Ben de gelebilir miyim?"

"Gel başımın belası gel." Sevinçle yerimden kalkıp he-
men çantamı topladım. Kısa sürede üniversitenin otoparkın-
varmıştık. Otoparkın ortasında, bir yarış motorunun yanında
duran siyah saçlı, beyaz tenli ve mavi gözlü upuzun hatun
görünce şaşkınlıkla duraksadım ve bize doğru gelen bu kızı
süzmeye başladım.

Siyah deri ceketi ve bacaklarını sımsıkı saran koyu renk
kotuyla bakışları üzerine çekip ilginin odak noktası haline ge-
liyordu. Ateş'in tam karşısında duran bu hatun, yüzündeki
resmi gülümsemesiyle fena hâlde benim Porsuğumu süzü-
yordu. Benim Porsuğumu. Kimdi be bu şırfıntı?

Karşımdaki bu güzelliğini tarif edemediğim genç kadın
Ateş'e gülümsemesinin ardından Rusça konuşmaya başladı.
Ne konuştuğunu anlamamanın verdiği kıskançlık ve sinirle
gerildim. Gerildiğimi anlayan Ateş koluyla belimi kavradı ve
beni kendine doğru çekti. Aramızdaki bu yakınlığa şaşıran
kız duruşunu değiştirmemişti.

"Türkçe biliyormuşsun, Türkçe konuşsana." Ateş'in kıza
söylediklerine içten içe sevindim. Bana rahatsız bir bakış
atıp birkaç dakika durakladı. Haspam benden mi rahatsız
olmuştu? Ben Rusçayı kısa sürede bir öğreneyim de sen gör
bakalım benim Porsuğumla nasıl konuşman gerektiğini. Kısa
süre sonra konuşmaya başladı. Hem de aksanlı fakat akıcı bir
Türkçeyle.

"Önemli evrakları topluma açık bir yerde imzalamanız
profesyonelce değil. En azından uygun bir yerde oturup size
detaylardan bahsetmek isterdim." Elindeki belgeleri Ateş'e
uzatırken rahatsız olduğu her halinden belliydi.

Ayy şu bakışlara bak, kendini beğenmiş ukala. Çakma
Hürrem. Rus cariye. Kimin sevgilisine artistlik yapıyorsun
sen?

"Ben sana soru sormadan Rusça da Türkçe de konuşmu-
yorsun."

Rahatlamıştım, bozulmuş bir suratla Ateş'in karşısında duran kıza çaktırmadan sırıttım. Bize doğru gelen Murat'la Beren'i görünce keyfim daha da fazla arttı ve onlara el salladım. Beren'in yüz ifadesinin de değiştiğini fark ettim.

"Merhaba Murat, nasılsın?" Kızın sorduğu soru karşısında Beren'le şaşkınlıkla bir kıza bir de Murat'a bakmıştık.

"İyiyim Daria sen nasılsın?" Murat'la tanıştıkları her hallerinden belli oluyordu ve birbirlerine gülümsüyorlardı.

Ateş belgeleri imzaladıktan sonra resmi bir şekilde gülümseyip iyi günler diledi ve motoruna atlayıp yanımızdan ayrıldı. Kömürden bile kara, elmas gibi ışıldayan sağlıklı saçlarını Beren'le beraber ne de güzel yolardık kim bilir.

"Daha dün sözde iş için geldi, motoru nereden bulmuş bu?" Beren'in kızın arkasından kızgınlıkla sorduğu soruya cevap veren Murat bir nevi ölüm fermanını imzalamıştı.

"Yazları burada tatil yapmayı seviyormuş, karşıdan kendine bir ev tutmuş hatta her sene orada kalıyormuş. Senelerdir buraya gelip gittiği için Türkçesi de baya iyi, değil mi?" İçinde şimşekler çakan öfkeli mavilerini Murat'a diken Beren benim bile öfkesinden korkarak Porsuğuma yaklaşmama sebep olmuştu.

"Sen bu kadar ayrıntıyı nereden biliyorsun! Evinin adresini de aldın mı?" Çantasını hızla Murat'ın kafasına geçirmeye başlayan Beren'e ağzım bir karış açık kalarak bakmış, Ateş'in güvenli kollarına sığınmıştım. Bu sarışın bu hırsıyla yıllar evvelki elbise muhabbeti sebebiyle beni de yer bitirirdi maazallah.

Beren'den yediği darbelerden kurtulmak için bana yalvararak bakan Murat'a cık cık yaptım.

"Hiç bana öyle bakma. Beren'de bu bacak boyu varken başka bir kıza nasıl gülebildin, nasıl muhabbet kurdun? Bu kızın dehşet güzel sarı saçları var, farkındasın değil mi?" Bana gözlerinden kalpler fırlayarak bakan Beren'e karşı totoyu sağlama almanın sevinciyle yanına yürüyüp koluna girdim.

"Biz derse gidiyoruz." Giderken Porsuğuma uzaktan bir öpücük atmıştım. Beren'se Murat'a öpücük yerine trip atarak

karşılık vermekle yetinmiş, bunu da sarı saçlarını savurarak belli etmişti.

***

"Porsuğum Turgut dedeciğim beni size yemeğe çağırdı. Direkt size geçelim." Geçen gün yaşadığımız tutkulu dakikaları anımsatan muzır bakışlarını bir an bile bakışlarımdan ayırmadan gülümsedi.

"Hımm. Sonunda doğru tahmin ettim mi diye öğrenebileceğim demek ki."

"Anlamadım, ne tahminiymiş bu?" Gözlerini suratımdan usulca boynuma oradan da göğüslerime indirdiğinde dudağının kenarı da yukarı kıvrıldı ve çapkın bir gülüş eşliğinde bakışları orada oyalandı.

"Rengi. Bence bu sefer mor." Yanaklarımın kızardığından şu an adımın Balın olduğu kadar emindim. Edepsiz bakışları vücudumun ısınmasına ve kalbimden tüm vücuduma sıcak bir şeylerin yayılmasına sebep olmuştu. Onun göğüslerime kilitlenmiş çehresine kızgınlıkla baktım ve hemen koluna sertçe vurdum.

"Sapıksın sen sapık. Bak hâlâ bakıyor ya. Resmen yatacak yerin yok senin." Sesli bir kahkaha attıktan sonra ellerimi tutup darbelerimi engelledi.

"Hoşuma gidiyor demiyor da yalancı baytar. Benim için tek memeli sensin, sana da bakmayacaksam aynada kendime mi bakayım lan?" Söyledikleriyle içim sıcacık bir mutlulukla doldu. Dünyadaki tek kadın bendim Porsuğum için. Hızla boynuna atlayıp yanaklarını öptüm.

"Ya ben resmen seni kendime feci şekilde âşık ettim değil mi Porsuğum? Ben dünyanın en eşsiz, en tatlış kızı mıyım neyim? Ya ben seni yerim yerim."

***

"Turgut dedeciğim ellerinize sağlık yemek bir harika olmuş." Bir tanecik Turgut dedemin nefis yemeklerini kısa sü-

rode silip süpürmüştük, tokluğun yarattığı keyifle oturduğumuz sandalyede geriye doğru yaslanmıştık.

"Benim iştahımı tatmin eden en iyi yemekleri dedem yapar." Ateşin bu sözleriyle hayal kırıklığına uğramış ve dudaklarımı büzmüştüm.

"Ben de genellikle iştahımı kesen yemekler yapıyorum. Çok beceriksizim."

Ateş'in yüzünde umursamaz bir ifade canlanmıştı.

"Aynen beceriksizsin. Bence kendinden utanmalısın şirine." Şirine şimdi seni şirinleyecek ama!

"Tamam, Porsuğum o zaman boş yere sana sandviçler getirip mideni rahatsız etmeyeyim."

"Ulan prensesin yapabildiği tek şey sandviç bir de beni onunla tehdit ediyor. Neyse ama baytar sen yine de sandviçleri yap, açken gideri var."

Çalan telefonla atışmamız yarıda kesildi ve arayanın kim olduğuna merakla kulak kesildim. Bir anda stresli bir nefes alan Ateş ayağa kalkıp sinirle Rusça konuşmaya başlayınca konuştuğu kişinin Daria olup olmadığını merak etmiştim. Bugün gördüğüm Rus kızı kıskançlık damarlarımı kabartırken bir yandan da o sürekli Everest Dağı'nın tepelerinde tuttuğum moralimi yerin dibine indirmeyi başarıyordu.

Ateş sinirle yerinden kalkıp bizden uzaklaştı. Benim attığım aynı kötü bakışları Turgut dedemin de attığını onun sessizce konuşmaya başlamasından anlamıştım.

"İhtiyar domuz çocuğu rahat bırakmıyor." Turgut dedemin huysuz sesiyle Ateş'in Rusya'daki dedesiyle konuştuğunu anlamış ve rahatlayarak derin bir nefes almıştım. O Rus cariyenin düşüncesi bile beni rahatsız ediyordu.

Nihayet yanımıza gelip oflayarak sandalyesine oturdu. Turgut dedemin "Ne istiyormuş?" sorusuna sıkıntılı bir sesle cevap verdi.

"İki gün sonra bir toplantı olacakmış burada. Ona katılmamı istiyor."

İki gün sonra toplantı mı vardı? Toplantıda o şırfıntı Daria da olacak mıydı? Turgut dedem bana kısaca bu işin ne olduğunu anlatmıştı ve anladığım kadarıyla bundan o da pek memnun değildi. Ateş'in dedesi Rusya'da otomotiv sektöründe önemli bir paya sahip olan şirketin patronuydu ve hafif ticari araçların üretimini Türkiye'deki başka bir firmayla gerçekleştirmek için bir ortaklık anlaşması imzalama aşamasındaydılar. Anlaşma sağlanırsa Türkiye'deki işleri yoğun bir tempoda, üstelik şırfıntı çalışanlarla yürütecek olan kim olacaktı peki? Tabii ki benim Porsuğum.

Minnoşlarımızın geleceği için çalışmasını istediğim Porsuğum ellerimden kayıp gidecekse hiç çalışmasa daha iyiydi. Ben ona da minnoşlarımıza da bakardım. Evet evet! Porsuğum bir ev erkeği olmalıydı. Ne de çok yakışırdı ev erkekliği ona. Bu fikrimi Porsuğuma en yakın zamanda söylemeliydim.

***

Düşünceli bir şekilde Ateş'in çalışma masasındaki sandalyede oturdum ve önümdeki kâğıtlara saçma sapan şekiller karalamaya başladım.

Porsuğumla tatlışko ilişkimizde mutlu mutlu yaşayıp giderken nereden çıkmıştı şimdi bu işler? Hadi işleri anladım da nereden çıkmıştı o Rus Daria? Pezo'yla oynayan Ateş yanıma gelip beni süzmeye başladı.

"Sen yine kanıyor musun Baytar?" Sorusuna anlamayan gözlerle baktım ve ağzımdan sadece bir "Ha?" çıktı. Gittikçe Ateş'e benziyordum.

"Yüzün düşük, kötü görünüyorsun, ısıtayım mı seni? Gel hadi." İçimde bir sevinç volkanı patlamıştı. Vakit kaybetmeden boynuna atıldım.

"Olur Porsuğum, biraz üşüdüm ben galiba, hem karnım da ağrıyor."

Özel günüme bir hafta olsa da yakışıklı bir sevgiliden ilgi görmeyi hangi kız reddedebilirdi ki? Bu yakışıklı adam da benimdi, bana aitti. Ona göz diken kızların sonu Game of Thrones dizisindeki favori karakterlerin ölümünden bile daha

hızlı olabilirdi.

Kolunu belime sardı ve beni sandalyeden kaldırarak yatağa götürdü. Göğsüne yaslandım ve ona sımsıkı sarıldım. Bu Porsuk benden başkasıyla yapamazdı ki. Ben boş yere korkuyordum, saçmalıyordum. Arada bir kendime Balın Meşeli olduğumu hatırlatsam iyi olacaktı galiba. Ateş benden iyisini nereden bulacaktı canım.

Telefonun sesi huzurlu düşüncelerimden uzaklaşmama sebep olurken ekranda Daria yazısını görmemle hepten tarihe karışmışlardı. Açmadan önce bir küfür savurdu ve beni sardığı kollarını gevşetmeden telefonu açtı.

"Ulan on aydır bensiz yürüttüğünüz görüşmeler bana bağlıymış gibi davranmayın. Madem proje bu kadar önemli, bu kadar iyi hazırlandınız neden ben işi bağlamak zorunda kalıyorum. Sen ve ekibin ne iş yaptınız da ihaleyi bana bıraktınız?"

Bu kız geldiğinden beri ya yanımıza gelerek ya da telefondan arayarak bizi rahatsız ediyordu. Son zamanlarda hep yapılan bu iş muhabbetlerinden sıkılmış ve Porsuğumun havalı işadamı görünümünden soğumuştum. Karşı tarafı dinledikten sonra sıkıntıyla telefonu kapatıp saçlarını karıştırdı.

"Porsuğum sen çalışma, bu işleri bırak. Ben sana da minnoşlarımıza da bakarım. Bu sene mezun oluyorum." Tek kaşını kaldırarak gözlerinde muzır pırıltılarla baktı.

"Tüm yemek masraflarını karşılayacağım diyorsun yani. Tamam. Kabul. Anlaştık. Bak bana. Besle beni." Ateş'in yemek masrafları mı?

"Yok tamam sen çalış. Ağzımdan kaçtı. Bana bak Ateş ben 7/24 çalışsam seni doyuramam. Şakaydı." Tek koluyla kafamı kavrayıp saçlarımı çocukmuşum gibi karıştırmaya başladığında kolundan kurtulmaya çalışıyordum.

"Ulan sen benim yemek masraflarımı karşılamayacaksın da ben senin alışveriş masraflarını karşılayacak mıyım?"

"Porsuğum bana şöyle limiti bol bir kredi kartı verirsin değil mi? Hem rengi de pembe olsun." Birden aklına bir şey gelmiş gibi alnını kırıştırıp yüzünü bana çevirmişti.

"Balın pembe demişken ne zamandır aklımda bir soru var. Lan sen pembe işiyor olamazsın değil mi?" Ciddi ifadesine büyük bir şaşkınlıkla bakıp yüzümü ekşittim.

"Ya sen benim pembe sevgimi neden böyle sorularla küçümsüyorsun pis Porsuk. Sana ne benim çişimin renginden!" Arkamı dönüp başımı sinirle yastığa koydum.

"Ulan hemen de göt dönüyor. Pembe işiyorsun biliyorum. Prensesler pembe işer." Belime sarılıp beni göğsüne çekti. "Tamam tamam asma suratını baytar. Sana çingene pembesi yüksek limitli bir kredi kartı ayarlayacağım. Hem istersen şimdi bile ayarlayabilirim."

"Evlenene kadar o kredi kartını kabul edemem Porsuğum. Ayıp olur ama evlendikten sonra... Büyük bir zevkle kabul ederim."

***

Öğleden sonraki cerrahi dersi bitmiş, fakülteden ayrılmıştım. Hâlâ dün geceki uçuk çıkaran rüyamın etkisindeydim. Sabah zorlukla uçuğumu kapatırken de düşündüğüm tek şey kâbus gibi o rüya ve Rus kızı Daria'ydı. Rüyamda Kurt adam dâhil olmak üzere fantastik bir sürü olgu ve başkarakter olarak da Daria'yı görmüştüm. O kız gözümde bir cadıdan farksızdı ve onu düşünmek bile sinirlerimi bozuyordu. Bugün Ateş ne yazık ki okula gelmemişti. Aslında iyi ki de gelmemişti çünkü ona biraz kızgındım, beni bu aralar çok boşluyordu. Onunla geçirdiğim zaman azalınca eskisi gibi günde 4 saat ders çalışma rutinime dönmüş, sınavlara iyi hazırlanmıştım. Fakat yine de şirket işleriyle uğraşıyor oluşu ve Daria'yla vakit geçirmesi kafamı sürekli meşgul ediyor, içimin kıskançlık ateşiyle kavrulmasına sebep oluyordu.

Telefonuma gelen mesaj sesine dikkat kesildim ve Ateş'ten olabileceğini düşünerek sevinçle ekrana baktım. Mesajın Beren'den geldiğini fark edince bir anlık hayal kırıklığına uğrasam da bir haftadır Murat'la konuşmadıklarını hatırlayınca üzülmüştüm.

"Neredesin?" Beren'e cevap yazmak yerine onu aradım.

"Balın neredesin?" Konuşmama fırsat vermeden mutsuz sesini cevapladım.

"Dersten çıktım şimdi. Bir şey mi oldu?"

"Balın ben hiç iyi değilim. Murat'ı özledim fakat ona çok kızgınım. Bu akşam seninle dışarı çıksak biraz kafa dağıtsak olur mu?"

Sanırım biraz benim de kafa dağıtmaya ihtiyacım vardı. Bu önemli işler ve önemli işlerin beraberinde gelen o Rus kızı beynime işlemiş, bilinçaltıma kadar yerleşmişti.

"Tamam olur, planın ne?" Benim onayımla sesi keyifli bir hâle büründü.

"Bak şimdi önce bir alışveriş merkezine gidelim, birkaç kıyafet alalım sonrasında da bize gider yine bir güzel hazırlanır fıstıklar gibi oluruz. Hazır fıstık olmuşken de bir dışarı çıkarız. Canlı müzik olan bir yerde güzel bir kız gecesi yapalım." Beren'in keyifli sesinden çıkan güzel planları içimde anlık bir rahatlama ve heyecan yaratmıştı. Bu gece süper ötesi olacak, sorunlardan uzak eğlenceli bir zaman bizi bekleyecekti.

***

İstanbul'un en elit kulüplerinden birine gelmiş ve Beren'in Bentley'sini de bir valeye teslim etmiştik. Sanırım böylesine mükemmel ötesi bir arabam olsa asla bir valeye teslim edemezdim. Hatta kullanamazdım bile.

Mekâna girdiğimizde çoğu göz bize dönmüş ilgiyle süzmeye başlamışlardı. Bar kısmındaki taburelere oturduk ve birer cin tonik sipariş ettik. O sırada telefonumun Pembe Panter melodisini zor da olsa duymuştum. Telefondaki Porsuğum yazısını görünce gözlerim korkuyla açıldı ve buraya ondan habersiz geldiğim gerçeğiyle içim titredi.

"Sakın açma ve nerede olduğumuzu söyleme. Hep biz mi merak edeceğiz biraz da onlar bizi merak etsinler." Beren'in de Murat'ın aramasını meşgule attığını görmüş ve kırgınlığının ciddi boyutlarda olduğunu anlamıştım. Sanırım haklıydı, bu erkek milletine yüz verdiğin zaman kesinlikle tepene çıkı-

yorlardı. Ateş'in aramasına cevap vermeyince bu kez mesaj geldi.

Gönderen Ateş Durmaz;

"Birilerinin canı rendelenmek istiyor."

Sade fakat bir o kadar da net bu yazıyı okumak içimi kuyla doldurdu.

"Erkekleri takmak yok, bu akşam kız kıza eğlenecegiz" diyen Beren'e bakıp gülümsedim. Biraz biz erkekleri değil erkekler bizi merak etsin. Her ne kadar bu hissi sevmiş olsam da biraz tırsıyordum. Hem Porsuğum bana kıyamazdı. Kıyamazdı, değil mi?

***

İki Saat Sonra...

"Tek taşımı kendim aldım tek başıma kendim taktım gitmesinler havaya!"

Beren'le kaçıncı kadehteydik bilmiyordum. Müzik bizi o kadar eğlendiriyordu ki bunun hesabını tutmaya niyetimiz yoktu. Bir yandan dans edip bir yandan şarkı söylerken içtiklerimizin ceremesini sık sık tuvalete giderek çekiyordum.

"Beren ben tuvalete gidiyorum." Kulağına bağırarak söylediklerime kafasını salladı ve kaldığı yerden şarkıyı söylemeye devam etti.

"Olur bir gün şan şöhret ün para, ama aşk her gün karaborsada."

Küçük çantamı aldım ve kalabalığı yararak ilerlemeye başladım. Başım o kadar dönüyordu ki güçlükle yürüyordum. Galiba fena hâlde sarhoş olmuştum. Zıplaya zıplaya aradığım tuvaleti bir türlü bulamıyordum ve en sonunda bulduğum bir kapının ardında olduğunu düşünüp ilerledim. Kapıyı açmamla dışarının serin havası bedenime çarptı ve yanlış yere geldiğimi anladım. Bir Balın Meşeli kolay yetişmiyordu ama içki içince aptala dönüşebiliyordu.

Geriye dönmek üzereyken başımın dönmesi yüzünden ayağımı burktum ve ağır çekimde düşmeye başladım. Belimi

kavrayan güçlü kollar beni düşmekten son anda kurtarırken bu kolların sahibine baktım. Karşımdaki yakışıklı çehre ve yapılı gövde bana birini hatırlatıyordu.

"Oha senin baban Zeus mu?" Soruma güçlü bir kahkaha atan yakışıklının gülen yüzüne bakmaya devam ettim. "Sen Zeus'u tanımıyor musun? Porsuğum benim. O Zeus. Baban be baban."

"Fazla sarhoşsun ve sanırım şu an olmaman gereken bir yerdesin, öyle değil mi?" Gözlerimi kısıp etrafımı, karanlık sokağı inceledim.

"Benim tuvalette olmam gerekiyordu." Anlayışla gülümseyip koluma girdi.

"Gel götüreyim seni." Zeus'un oğlu beni tuvalete bırakıp gitmişti. Tuvalette işim biter bitmez Beren'i bıraktığım yere gittim fakat orada değildi ve etrafta da görünmüyordu. Zar zor açık tuttuğum gözlerim etrafı tararken kalabalığın arasında tanıdık birinin de aynı şeyi yaptığını fark ettim. Çok tanıdık ve çok kızgın biri...

Gece mavisi bakışların beni bulmasıyla şu an düşündüğüm tek şey şanslıysam rendelenmekle kalacağımdı. Bir panter gibi bana doğru yürümesi ve oynayan çenesiyle o an sonumun geldiğini anlamıştım.

***

Hızla yanıma gelip elimden tuttuğu gibi beni dışarıya çekiştirmeye başladı. Başım o kadar dönüyordu ki onun hızına ve öfkesine yetişemiyordum. Hâlimi anlamış olacak ki belimden kavrayıp yürütmüştü.

"Başımın belası."

Bu sözler bu gece Ateş'ten duyduğum tek söz olmuştu. Öfkesine derin bir sessizlik hâkimdi ve bu fırtına öncesi hatta hortum, tayfun, kasırga öncesi sessizlik gibiydi.

Motoruna binip benim de binmem için bekledi ve kaskımı uzattı. Gayet sessiz bir şekilde hareket eden hâlleri ondan çekinmeme sebep oluyordu. Küfretse veya bağırsa sinirini

anlardım, belki öfkesini atardı fakat sessizliği hiç hayra alamet değildi.

Kaskımı takıp arkasına yerleştim. İçimdeki huzursuzluk ve korku bir yandan da kusma isteğimi tetikliyordu. Kaskımın içine kusma fikriyle dehşete kapıldım. Aman ya Rabbi!

"Porsuğum dur! Ateş!"

Ateş hemen yolun kenarındaki bir çocuk parkı yakınlarına motorunu çekti ve kaskını çıkardı. Ben de kaskımı çıkarttım ve bir hışım motordan fırladım. Bulduğum ilk çalı biriktisine midemde ne var ne yok kusmaya başladığımda hangi akla hizmet bu kadar içtiğimi sorguluyordum.

"Geri zekâlı baytar."

Saçlarımı kavrayıp ensemde toplayan eller bana kusarken daha iyi bir pozisyon sağlasa da feci şekilde hasta hissediyordum. Ateş'in yanında ciğerlerimi kusacakmışım gibi öğürüyor olduğum gerçeğini ise yerin dibine girmemek için şimdilik göz ardı etmeyi seçmiştim. Midemde en sonunda hiçbir şey kalmayınca doğruldum. Ateş kalkmama yardımcı olurken hâlâ sessizdi. Beni banklardan birine oturtup kendi de oturdu. Sessizce kendime gelmemi bekliyordu. Bu şekilde dakikalar geçirmiştik.

"Neden bu haldesin?" Ateş'in daha önce hiç duymadığım bir ses tonunda sorduğu soruyla kalakaldım ve dikkatle ona baktım.

"Sadece Beren'le biraz kafa dağıtmak istemiştik."

"Ne var kafanda dağıtman gereken Balın, neden bana anlatmıyorsun?"

Porsuğumun benimle ilgili yaşadığı hayal kırıklığı içimi dayanılmaz bir pişmanlıkla doldurmuştu. Ateş bir kere bile Daria'ya kötü gözle bakmamıştı fakat ben gereksiz bir kıskançlık yapıp bilinçaltımı bile feci halde coşturmuştum.

"Benim biraz canım sıkkındı." Sert ve derin bir nefes aldı. Saniyeler süren duraklamanın ardından yine sesini işittim.

"Benim de canım sıkkın." Ateş'in sert çehresi hiç bu denli sakin olmamıştı.

"Hayatımın, kalbimin ortasına bayrağını diktin ama ben senin için aynı şeyleri ifade etmiyorum sanırım. Ben senin küçük bir kızın oyuncağına olan bağlılığından öteye gidememiştim. Sen yazıp sen yönetmişsin adına aşk dediğin şeyi. Söylesene Balın, cidden bana âşık mısın?" Tekrar derin bir nefes alan Ateş beni şaşkınlıklar içinde bırakırken içimde yükselen bir ağlama hissi baş göstermişti.

"Ne olduğunu bilmediğim bir sorunu benim kollarımda çözeceğine düne kadar düşman saydığın kızla geçirmeyi tercih ettin. Sesini duysam yeterdi biliyor musun? Telefonuma cevap vermeyecek kadar da mı umursamadın beni?"

Yaşadığı kalp kırıklığı içimi dağlarken gittikçe yükselen ağlama isteğim durdurulamaz boyutlara ulaşmıştı. Ateş'in beni azarlamasına bana kızmasına alışkındım ama şu an karşımdaki adam gece mavisi gözlerinde bir ayazın soğuğunu barındırıyordu.

Artık gözyaşlarıma engel olamıyordum. Günlerdir çok dolmuştum ve o kızın geldiği günden beri içim bir türlü sıkıntıdan kurtulamamıştı. O Rus yüzünden uçuk bile çıkarmıştım.

"Seni kıskandım ondan. Daria'dan. Hep seni aradı, toplantıya çağırdı. Günlerce dibinde dolandı. O dehşet mavisi çirkin mi çirkin gözleriyle seni beğenerek süzdü. Benim çirkin mi çirkin mavi gözlerim yok. Ben bilemedim... Onu beğenmenden korktum. Kıskandım..." Kesik kesik çıkan sözlerim bakışlarımı Ateş'ten kaçırmama ve başımı eğerek ellerime bakmama sebep olmuştu.

"Seni ben mi ağlattım?" Sorduğu soruya sessiz kalmıştım. Cevap veremeyince yavaşça bana yaklaştı ve soğuğu sıcağa çeviren sesini duydum.

"Seni ağlatanı öldürürüm, biliyorsun değil mi?" Yakışıklı suratına baktığımda onun bana ait olduğu gerçeğiyle rahat bir nefes alır gibi olsam da onu kaybetme korkusu hâlâ devam ediyordu.

"Benimle istediğin kadar oyna Balın. Sadece benden uzak durma."

Ağlamalarım dizginlenemez boyutlardaydı, yaşadığım pişmanlıktan ve kıskançlıktan içim kavruluyordu. Belimi kavrayan kolu beni kendine doğru çekerken bir elini de yaşlarla dolup taşan yanaklarımı silmek için kullanmıştı.

"Leş gibi kokuyorsun ayyaş Baytar." Söylediğine ağlamamın arasından kıkırdamıştım. Yüzümü ve gözlerimi ayrı ayrı günlerdir görmemiş gibi öpüp kendine daha çok yaklaştırdı ve dudaklarıma doğru uzandı. Hemen kendimi çekmeliydim. Bu öpüşme olamazdı. Her ne kadar ondan daha fazla istesem de zamanlama uygun değildi.

"Porsuğum dur. Dudağımda uçuk var. Sana da geçmesin. Hem ben az önce kustum biliyorsun. İğrenç yani. Olmaz. Gelme."

"Sikeyim uçuğu da kusmuğu da."

Aniden dudaklarını dudaklarıma yapıştırıp tutkuyla öpmeye başlarken bir yandan da beni kucağına aldı. Belimi sımsıkı saran kollarına kendimi bıraktım. Alkolün verdiği cesaretle ilk defa bu kadar hazır ve korkusuz hissediyordum. Dudaklarımızı ayırıp beni kucakladı ve ayağa kalkıp yürümeye başladı. Nereye gittiğimizi bilmeden kollarımı boynuna doladım.

Kısa süre sonra bir tahterevalliye geldik, beni oraya oturtup kendisi de karşıma oturdu. Oturur oturmaz beni havaya kaldırmıştı ve inmeme asla izin vermiyordu. Yükseklikten korkup bağırmaya, yerimde kıpırdanmaya başladım.

"Ya beni indirsene. Korkuyorum burada." Hâlime sinsi sinsi gülüp umursamadı.

"Babam beni de böyle havada bırakırdı. Birine yapmak çok güzelmiş lan pedere hak verdim." Onun bu kadar eğlenmesi beni de gülümsetmişti. "Bu arada uçuğun neden çıktı? Bir şeyden mi korktun? Bana aitken, hiçbir şeyden korkmaman gerekirken?" Yüzüne biraz somurtarak biraz da hüzünle baktım.

"Porsuğum ben bir rüya gördüm. Düzeltiyorum kâbus gördüm." deyip sustum. Konuşmam için kaşlarını ilgiyle kaldırıp bekledi.

"Porsuğum rüyamda senin şirketine ziyarete geliyordum, işte Korkuluk bana altın yolu takip et dedi."

"Korkuluk? Karga'lar gelmesin diye ben koydurmuşumdur."

"Sözümü kesme de dinle Ateş. İşte şato gibi holdingin kapısından girdim. Kurt adam sakallı bir güvenlik görevlisi bana ve elimdeki piknik sepetime yiyecek gibi baktı. Sonra asansöre bindim Peri Anne'yle Pamuk Prenses'teki kötü kraliçe de bindi. Bir de şırfıntı Peri dedi ki neymiş beni Daria kadar güzel yapabilirmiş. Porsuğum gitsin o Daria'yı benim kadar güzel yapsın değil mi?" Kendini gülmemek için zor tutuyor dudaklarını birbirine bastırıyordu.

"Biraz o şırfıntıyla tartıştıktan sonra senin odanın olduğu katta indim. Girdim odaya bir de ne göreyim O Rus... O Rus kızı süper seksi kıyafetiyle masanda oturuyor yanağından öpüyor. Sen de bana dedin ki benim minnoşlarımın annesi o olacak. Ya sen benden ayrılıp nasıl onu tercih edersin. İşte bu yüzden çıktı uçuğum. Biraz dramatik bir rüyaydı."

"Ruh hastası, takıntılı kıskanç deli. Dramatik bir rüya mı lan bu şizofren?" Omuz silkip dudak büzmüştüm. Deli değildim ben.

"Porsuğum artık insem olur mu başım dönüyor." Beni yavaşça indirip ayağa kalkmamı sağladı. Bu geceyi yine ona sarılarak geçirdiğim için kendimi dünyanın en şanslı kızı hissediyordum. Onu aptalca bir şey yüzünden kırmıştım ama o kendini de beni de onarmıştı. El ele yürürken yanımdaki varlığına bir kez daha şükrettim.

***

"Ya Porsuğum başım çok kötü ağrıyor."

"O kadar içersen ne bekliyorsun ki? Bir de eve o halde gitdin. Baban olsam bacaklarını kırardım. İyi ki benim kızım değilsin lan. Verilmiş sadakan varmış baytar." Kampüs içinde bir kafede oturmuş ders çıkışı dinleniyorduk. Ateş bir yandan da ona ısmarladığım tatlısını yiyordu. Bu benden Porsuğuma bir özür hediyesiydi. Tatlısına kilitlenmiş yüzünde bakışları-

mı gezdirdim. Sanırım nefes almıyordu.

"Ya ben seni yerim yerim. Sakın ölme yemek yerken tamam mı?" Yanağından makas aldığımda yüzünü ekşitti.

"Kızım bari ben yemek yerken rahat dur sincap gibi sevme beni."

Az önce 'nerdesin' mesajına cevap verdiğim Beren yanımıza geldiğinde Ateş tatlısıyla ilgilenmeyi bırakıp sert bakışlarını ona dikti.

"Balın artık okul harici seninle takılmayacak haberin olsun sarışın."

Beren "Sana da selam Ateş." deyip mahcup bir ifadeyle bana döndü. "Balın ya kusura bakma, sen gelmeden ayrılmak zorunda kaldım. Mekânın sahibi abimin arkadaşıydı, hemen yetiştirmiş ona. Abim de gelip beni öyle dağıtmış görünce sinirlenip eve götürdü. Arkadaşım da var onu da bekleyelim dediysem de dinlemedi." Kolunu sıvazlayıp gülümsedim.

"Sorun değil Ateş almaya geldi zaten beni. Ben de seni merak ettim. Sabah günaydın mesajı atınca rahatladım." Huysuzca homurdanan Ateş lafımı bölüp Beren'e yöneldi.

"Balın'ın sana veya abine ihtiyacı yok. Geldim ve aldım. Her zaman yapacağım gibi. Şu Murat'la da barışıyor musunuz ne yapıyorsanız yapın artık. Sıkıldım, kaç gündür onun somurtuk suratını çekiyorum. Lan Murat hanımcıdır, senden başkasına nasıl baksın. Dünkü olay yüzünden de en az benim kadar sinirli." Beren'in gözleri doldu ve ağlamamak için gözlerini yukarıya çevirdi.

"Çok özledim minnoşumu." Yanına yanaşıp hafifçe sarıldım. Kaç gündür depresyonun dibinde takılıyordu. Acilen barışmaları lazımdı.

"Git konuş bence o seni görünce dayanamaz ki. Hemen barışırsınız."

"Barışırız değil mi?" Ona olumlu anlamda gözlerimi yumdum. Yerinden kalkıp gözyaşlarını sildi. "Ben gideyim minnoşumun yanına. Arayayım önce neredeymiş." Elindeki telefona baka baka yürüyen Beren'in arkasından sırıtarak baktım.

"Resmen bir çiftin barışmasına sebep olduk. Ya biz ne tatlı ne iyi arkadaşlarız böyle. Biz kesin cennette de beraber takılırız bu gidişle değil mi Porsuğum?" Sandalyemi tekrar kendine doğru çekti ve dudağının kenarı kıvrıldı.

"Sana cenneti yaşatmamı ister misin tatlı kız? Dedem iki gün evde olmayacak. Yedi oda, üç banyo, bir teras ve bir mutfak hatta istersen garaj. Sana o evin her yerinde cenneti yaşatabilirim. Seç beğen al!" Kaşlarımı çatıp hızla koluna vurdum.

"Ya resmen aklın fikrin orada senin!"

"Nerde olduğunu bildiğine emin misin baytar?"

Koyulaşmış gözlerini üzerimde gezdirirken kendimi neredeyse çıplak gibi hissetmiştim. Onun bu açık sözlülüğüne kızdığım kadar bir yandan da eriyordum.

Saçımı alnımdan çekip kulağımın arkasına koyarken telefonu çaldı ve büyük bir of çekerek açtı. Yine Rusça konuşan Ateş'e merakla bakarken bir yandan da içim sıkışıyordu. Çakma Hürrem yine aramıştı işte. Paranoyak ruh hâlime bürünürken Ateş nihayet telefonunu kapattı.

"Toplantıyı tamamen unutmuşum, benim gitmem lazım. Dedem Rusya'dan arayıp toplantıyı hatırlatıyor. Bu bunaklar söz konusu ben olunca çevikleşiyorlar anasını satayım ya." Söylediklerine mutsuzca başımı salladım ve bakışlarımı aşağıya dikip ellerimle oynamaya başladım. Bu numarayı yesin, kendimi acındırma taklidim işe yarasın diye dua ediyordum.

"Hadi sen de gel bakalım." İşte bu!

"Madem çok istiyorsun Porsuğum." Hemen çantamı omzuma astım ve kulaklarıma ulaşan bir sırıtışla sevgilimin peşine takıldım.

***

Holdingin önüne geldiğimizde motoru park ettik. Cam binaya bakakaldım. Gayet havalı bir iş merkezine benziyordu. AAS Holding yazılı tabelaya bakarken AAS'nin açılımını merak etmiştim.

"Porsuğum bu müthiş ötesi holding sizin mi?"

"Yüzde 51'lik hissesi dedemin. Merkez bina Rusya'da, diğer ülkelerdeki gibi bu şirkette ortaklık olarak faaliyet gösteriyor." Bakışlarımı tekrar tabelaya diktim.

"AAS'nin açılımı ne?" Sorumu duymazdan gelip bana hiç bakmadan elimden tutmuş büyük adımlarla ilerliyordu.

"Hey! Soru sordum ya. Küfür falan değil dimi açılımı. Sizin aileden beklerim ben." Sabır dilenir gibi başını geriye atıp yukarıya baktı.

"Ateş Andrey Sokolov." Buyur?

"Ha?" Sıkıntılı yüz ifadesi dağılıp kısık bir kahkaha attı.

"Dedemin tek varisi benim ve maalesef bana kendi soyunu devam ettireceğim gözüyle bakıyor. Baya beni nüfusuna geçirmek istiyor lan anla işte. O yüzden bana Andrey der ve kendi soyadını vermek ister. Andrey de dedemin babasının adı."

"Balın Sokolov. Yok olmadı. Balın Durmaz daha güzel. Sakın öyle bir hata yapma Porsuğum. Hem Turgut dedem çok kızar biliyorsun. Üzme bir tanecik Turgut dedemi. Ayıp olur."

"Bak tikiye bak. Kıyafet seçer gibi soyadı seçiyor bir de. Ha bu arada kursa da boşuna para veriyorsun belli oldu. Balın Sokolov değil Sokolova olur. Öğren bunları yoksa beni Daria'ya kaptırırsın bak." Son sözlerini söylerken suratını suratıma yaklaştırıp, haylaz ve alaycı gülümsedi. Rüyamla hâlâ dalga geçiyordu.

"Tamam Porsuğum hepsini en yakın zamanda öğreneceğim." Elimi tuttu ve büyük binaya doğru yürüdük. Kapıdan girerken gözüm güvenlik görevlisine takıldı. Korkarak baksam da rüyamdakinden farklı bir adam görünce rahatladım.

"Oh iyi Kurt adam yok."

"Yok çünkü onu dün kovdurdum." Korkarak suratına baktığımda kahkaha attı ve beni kendine çekip yanağımdan öptü.

"Uzaylı baytar seni." Gülümserken dün gece yaşadığımız krizi kısa sürede atlattığımıza yine şükrettim.

Ateş benden uzaklaşıp ilerleyince yüzündeki gülümsemesi silindi. Sebebi karşımızda duran Daria ve yanındaki birkaç takım elbiseli adamdı. Daria'nın bakışları soğuk bir şekilde bir benim bir Ateş'in üzerinde gezerken, yanındaki adamların bakışları ise daha samimiydi.

Ateş'in adamlara karşı tavrı o kadar profesyoneldi ki kaba tavırları hep aynı yerinde duruyor olsa da onun güçlü bir işadamı olduğu imajını yaratıyordu. Dedesinin neden ısrarla onun işlerin başına geçmesini istediğini anlamıştım. Ateş'in gözleri emir veren bir ifadedeydi. Adamlarla konuşup toplantıya girme kararı alan Ateş onları toplantı salonuna yönlendirmeden önce bana bakıp göz kırptı.

"Ben kısa sürede gelmeye çalışacağım güzelim. Benim odama çık. Dokuzuncu kat." İnsanların yanında beni öncelikli tutması ve günlük hayatımızda nasılsa işyerinde de aynı ilgili tavırları sergilemesiyle keyiflendim.

"Tamam sevgilim." Toplantı için Ateş ve beraberindekiler uzaklaşmış ben de Daria'yla beraber kalmıştım. Demek toplantıya o girmiyordu. Pek pas vermeden asansöre doğru yöneldim.

"Seni istersen Ateş'in odasına götürebilirim, bulamazsan eğer."

"Yok ben bulurum teşekkürler." Sevmediğim insanlara karşı takındığım mesafeli gülümsemeyi atıp geri döndüm. Fakat Daria önüme geçip beni durdurdu.

"Seninle tam anlamıyla tanışma fırsatı bulamadık. Ben Daria, sanırım sen de Ateş'in arkadaşısın." Ona gülümsedim ve o tren kaçtı canım demek istedim.

"Ben de Balın, Ateş'in sevgilisiyim ve müstakbel eşiyim." Bana kaşlarını kaldırarak ve şok olmuş bir ifadeyle baktı.

"Evlilik kararı mı aldınız? Bilmiyordum."

"Evet, Ateş beni gelecekteki çocuklarının annesi olarak gördüğünü belirtti de. Mezun olduktan sonra çok vakit kay-

betmeden evlenmek istiyor. İstiyoruz." Bu sefer hayreti [illegible] ne yansımıştı.

"Ateş'i hiç böyle hayal etmemiştim, kadınlara karşı çok kaba. Hiç evlenip çocuk sahibi olmak isteyen birine benze[illegible] miyor."

Sen Ateş'imi mi hayal ettin şırfıntı demek istesem de prenses kişiliğimden dolayı sustum. "Benim haricimdeki tüm kadınlara öyle davranır." Hafifçe gülümsemekle yetindi.

Sinsi cariye. Pis Rus kızı. Ben Türk kızıyım. Biz zoru başarırız, imkânsız ise biraz zaman alır.

Daria'ya gülümsedim ve yanımdan ayrıldım. Porsuğumun odasında bir keyif kahvesi içmeliydim.

***

İki Saat Sonra...

Porsuğumun masası çok boştu. Çok sıkıcıydı. Bu masayı hareketlendirecek ve onu mutluluğun zirvelerine çıkaracak tek şey... Balın Meşeli'nin çerçeveli resmiydi. Hem Porsuğum da beni özlediğinde resmime bakardı. Kapı aniden açıldı ve huysuz suratlı sevgilim içeriye girdi.

"Rahat mı bari? Popon en iyi koltuğu hak ediyor tabii baytar. Yalnız kendini patron sanmasan iyi olur, bakıyorum da iyice kurulmuşsun."

"Balın Meşeli lütfetmiş koltuğuna oturmuş biraz gururlan be." Derin bir nefes alıp çapkın bir ifadeyle sırıttı.

"Kucağıma oturmanı tercih ederim Baytar." Beni koltuktan kaldırıp kendisi otururken ona mutsuzlukla baktım ve ikili ofis koltuklarına gitmek için hazırlandım. Beni bileğimden tutarak durdurdu. Bakışlarındaki yoğunlukla kendine doğru çekti ve kucağına oturttu. Saçlarımı koklamış, dudaklarını boynumda gezdirmeye başlamıştı. Yaşadığım hazdan aklımı yitireceğimi düşünüyordum.

"Ateş yapma şimdi birisi girecek odaya." Dudaklarını benden ayırıp sakince konuşmaya başladı.

"Ben gir demeden odaya giren adamın götüne bu binayı sokarım."

"Ya resmen sen terbiyesizsin ya." Kucağından kalkmaya çalıştığım sırada kollarıyla belimi sararak beni olduğum yere muhlamıştı.

"Yalnız sen hareket ettikçe ellerimden kurtulma şansın azalıyor. Kucağımda olduğunu unutma." Onun bu edepsiz cümleleri saniyeler içinde vücut ısımı arttırmış ve beni tepeden tırnağa kızartmıştı. Tekrar boynuma gömüleceği sırada çalan telefonla kısık sesli birkaç küfür savurdu ve arayana baktı.

"Ne var?"

"Murat. Murat'ım. Hadi elindeki telefonu kendine sok canım kardeşim."

"Of tamam nereye? Tamam. Geliyoruz." Bıkkın ve hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle bana döndü.

"Murat'la Beren barışmışlar ve bu akşam eğlenelim diyorlar. Barıştıysanız gidin sevişin anasını satayım, daha çok eğlenirsiniz. Salak bunlar Balın."

***

Motordan inmiş Beren'lerin olduğu gece kulübüne doğru ilerlemeye başlamıştık. Tiz bir çığlık sesi ile Ateş de ben de dikkat kesilip birbirimize baktık. Fakat uzaktan işittiğimiz Beren'in "Murat!" diye bağırışları ve kavga sesleriyle ikimiz de hızla sesin kaynağına koşturduk. Ateş "Geride dur." dese de topuklularımla mümkün olduğunca koşup ona yetişmiştim. Murat bir adamla sille tokat kavga ediyordu. Beren de uzaktan olaya şaşkınlık ve korku karışık bir ifadeyle bakıyordu. Kavgayı ayırmaya giden Ateş Murat'ı tutarken bir başka adam da Murat'ın kavga ettiği kişiyi tutmuştu. Birbirlerine öldürecek gibi bakmaya devam eden bu iki adamın arasına Beren girdi ve Murat'ın yüzünü elleriyle kavradı.

"Minnoşum iyi misin?" Murat'ın üstünü başını hasar var mı diye kontrol eden Beren öfkeyle arkasına döndü ve diğer adama sinirle bağırmaya başladı.

"Kerem sen ne yaptığını sanıyorsun!" Murat şaşkınlıkla Beren'e bakıp "Beren nerden tanıyorsun sen bu şerefsizi" diye sordu.

"Şerefsiz sana denir lan adi pezevenk!" Tekrar çırpınmaya başlayan iki adamı Beren konuşarak sakinleştirmeye çalışmıştı.

"Minnoşum dur artık. Durun! Bu Kerem, bahsettim ya abim." Murat donup kaldı, bakışlarını pişmanlıkla karşısındaki adama kaldırdı ve sorgu dolu sesle "Abin mi?" diye fısıldadı.

"Evet lan sokağın ortasında öpüştüğün kızın abisiyim!" Sinirden kuduran adama bakarken kavganın sebebini gayet net anlamış ve her şeyin açıklığa kavuşmasına şahit olmuştum. Murat'ı tutmayı bırakan Ateş'in yüzündeki öfkeli ifade gitmiş yerini keyifli bir ifade almıştı.

"Benim bedduam bu Balın görüyor musun? Bu ayarsız puştun zamanlaması yüzünden bugün seni... Beter olsun piç" Ateş'in bu söyledikleriyle aniden bir gülme isteği gelmişti. Fakat dudaklarımı birbirine bastırıp kendimi dizginledim.

"Abisi olduğunu bilsem sessizce dayağımı yerdim. Kusura bakma biraz hırpaladım."

"Ulan şerefsiz bu kız olmasa elimde kalıyordun hâlâ neyin havasını yaşıyorsun." Gerginliğin devam ettiği ortama Beren tekrar girdi.

"Bakın bir yerde oturalım adam akıllı konuşalım. Hem sorunu çözeriz hem de hayatımdaki iki önemli erkek tanışmış olur. Hem ben acıktım. Sen ne diyorsun Ateş yemek yiyelim mi?" Yemek lafını duyunca gözleri parlayan Porsuğum hızla kafasını salladı.

"Bence de. Hem açlık agresiflik yapar kendimden biliyorum." Ortamın gerginliği ve iki erkeğin siniri hâlâ devam etse de Beren ve Ateş'in ısrarları sonucu yemeğe gitmeye razı olmuşlardı. En azından Beren'in abisi Kerem için bu durum zor olmuştu.

Bakışlarım Beren'in abisine kaydı. Garip bir şekilde tanıdık geliyordu yüzü. Ya bu adamı ben bir yerden tanıyordum

ya da Supernatural'deki Dean Winchester'a benzerliği kafamı karıştırıyordu. Düşüncelerimden kopup Ateş'in elimi kavrayan sıcak eline odaklandım. Bir dokunuşuyla beni kendine çekiyor ve her daim odak noktam haline geliyordu.

***

Beş kişilik masada Ateş'le ben yan yana otururken Beren'le Murat'ın arasına da abisi Kerem oturmuştu. Kerem suratıma sorgu dolu ifadelerle bakıyor, bir şey söyleyecek gibi duruyordu. Onun bu ilgisinden utanarak bakışlarımı kaçırıp yakışıklı sevgilime döndüm.

Beren'in abisi Kerem coşkulu bir sesle "Buldum." dediğinde irkildim. Bana bakarak "Sen." dedi. Biraz bekleyip "Beni hatırladın mı?" diye sorunca şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Ateş durumdan biraz gerilmişti. Kerem'in yüzünü dikkatlice incelediğimde sarhoş olduğum gece kulübünde beni tuvalete kadar götüren adam olduğunu anladım.

"Sen." diye karşılık verince masaya uzun süreli bir sessizlik hâkim olmuştu. Onu hatırladığımı anlayınca Kerem keyifle gülümsedi.

"Zeus'un oğlu." Sarhoşken sarf ettiğim bu sözler utanıp kızarmama sebep olmuştu.

"Bak seeen." diye imalı tepki veren Ateş'in sesiyle ona döndüğümde bakışlarım gergin gülümsemesine takıldı. "Hayırdır birader tanışıklık Antik Yunan'dan mı? Athena ile Poseidon da gelecek mi?" Ateş sözlerini bitirdiğinde öldürücü bakışlarını Kerem'e dikti.

Bakışları tekrar bana kayan Kerem oldukça mesafeli bir tebessümle "Zeus da bu arkadaş galiba ha?" dedi.

Hay ben böyle işin... Sıçtın Balın. Sıçtın.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Masada oluşan gergin sessizliği bölen Beren'in hevesli sesi olmuştu. "Aaa siz tanışıyor musunuz?"

Kerem'in Murat'a attığı öfkeli bakışları Beren'in sorusuyla yarım kalmış ve keyifle bana dönmesine sebep olmuştu.

"Evet!"

"Hayır!"

Kerem'in evet'i ile benim hayır'ım aynı anda aramızdaki boşluğu doldururken yanımda gittikçe gerilen Ateş'in kızdığını nefes alışından anlayabiliyordum.

Kerem önce Ateş'e sonra da bana merakla bakıp gülümsedi. "Porsuğum dediğin sanırım bu arkadaş değil mi?"

"Evet Porsuk benim. Her şeyi yerim her şeye sokarım. Manyağın oğluyum."

Ateş'in cümleleri gergin bir havayı bomba gibi masanın orta yerine bırakmıştı. Murat'ın işittiğim sitemli sesiyle dikkatim ona kaydı. "Oha abi kızlar var masada. Biraz ne dediğini bil."

"Kafamı sokarım lan kafamı." Ateş'in gittikçe soğuk bir öfkenin ağırlığını taşıyan sesi benim soğuk ecel terleri dökmeme sebep oluyordu. Acilen konuyu değiştirsem iyi olacaktı.

"Ya bu masa örtüsü ne güzelmiş değil mi?" Bakışlarımı beyaz masa örtüsünden kaldırdım ve tepemizdeki taşlı avizeye diktim. "Avize de ne kadar hoşmuş değil mi?"

Hevesle gülümseyerek Ateş'e döndüm ve içinde öfke kıvılcımları çakan mavi gözlerine baktım. Birazdan büyük bir patlamaya maruz kalacağımı biliyordum.

Beren'in "Zeus'un oğlu ne ya?" diye hevesle sorduğu soruya içimden bir küfür savurdum. 'Zeus'un oğlu senin Dean Winchester'a benzeyen abine sarhoşken yaptığım benzetme Beren'ciğim.' diyemedim.

"Tam düşeceği sırada onu kurtardım diye beni Tanrı'nın oğlu sandı sanırım. Tanrı da Porsuk oluyor tabii." Karşımda oturan Kerem tatlı ve kibar bir ifadeyle gülümsüyor bu da beni daha çok terletiyordu.

"Susmazsan seni Tanrı bile kurtaramayacak 'oğlum'." Ateş'in bu soğuk ve bir o kadar da öfke barındıran sesi huzursuzca kıpırdanmama ve diğerlerinin de endişelenmesine sebep olmuştu.

Kerem'in sakin ifadesi durumu kavradığını gösteriyor, ellerini sakince havaya kaldırması da bu durumu sona erdirmek istediğini belli ediyordu.

"Tamam Zeus, sevgilini kıskanmanı anlıyorum fakat ortada kötü bir niyet yoktu. Şimdi de yok." Sinirle yerinden fırlayan Ateş sıkıca elimi kavradı ve beni de kaldırdı.

"Bundan sonra söylediğin her lafa yaptığın her şeye dikkat et ki Zeus'un şimşekleri götünde patlamasın. Fena çarpar."

Süratle kapıya yönelen Ateş'le birlikte mekânın çıkışına doğru yürüdük. Arkamızda ise az önce neye uğradıklarını şaşıran iki sarışın kardeş ile muhtemelen Ateş'e küfür eden bir Murat bırakmıştık.

***

Salonda öfkeyle bir oraya bir buraya turlayan Ateş yumruklarını sıkarken kendini zor tuttuğunu anlayabiliyordum. Bu yüzden koltuğa tünemiş ve kocaman yastığı kucağıma alıp sarılmıştım. Aniden durup gözlerini dikkatle bana diktiğinde koltuğa biraz daha sindim.

"Sen düşerken o kurtarmıştı seni öyle mi?" Soğuk bir sakinlikle sorduğu soru beni korkutmuştu.

Ben "E...Evet." diye kekelerken bana doğru biraz yaklaştı ve durdu.

"Zeus falan saçmaladığına göre memnun kalmıştır. Nasıl kurtardı o kılkuyruk seni, zihin gücüyle mi?" Sinirlenmesi için yer aradığını belli eden saçma soruya cevap vermeyip koltukta biraz daha geriye gitmekte çözüm bulmuştum.

"Nasıl tuttu seni! Dokundu mu lan sana!" Onun öfke haykırışı salonun duvarlarına çarpıp kulaklarıma doldu. Bense nunda ve alnında atmakta olan kabarmış damarlarına bakakaldım. Sanırım artık Porsuğumun beni yiyeceği kısma geçiş yapmıştık. Derhal bir yalan atmam gerekiyordu. Pembe bir yalan.

"Saçımdan tuttu!" Ben yastığın ardına biraz daha gömülürken attığım yalana inanmadığını biliyordum.

"Yalancı baytar. Seni şimdi odamdaki balkondan aşağıya atınca kim kurtaracak bakalım?" Sorusuna cevap verememiştim. Sinirlenince zekâ seviyesi düşüyordu, bu yüzden sakinleşmesini beklemeye karar verdim. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Sonra yanıma oturup kucağımdaki yastığı kavradığı gibi salonun diğer ucuna fırlattı ve sakin bir şekilde konuşmaya başladı.

"Düş, kanat elini dizini. Ben sararım hepsini. İşi gücü bırakır sararım. Bakarım lan sana. Çorba da yaparım. Hem senden de iyi yaparım ama bir daha bensiz öyle sarhoş alma. Kimsenin sana dokunmasına, seni kurtarmasına izin verme." Ondan çıkabilecek en romantik kelimeleri duyunca kocaman gülümsedim.

"Porsuğum bilseydim yemin ederim düşerdim hatta düşmeyi bırak kendimi bilerek yere atardım. Bir daha sensiz alkol almam. Elime kolonya dahi dökmem." Yumuşayan ifadesine dayanamayıp yanaklarından öptüm.

"Porsuğum ben bir minnoşumuza bakayım. Pezo annesini özlemiştir." Yerimden kalkmamı engelleyip kendi kalktı. Merdivenlerden yukarı çıkarken yorgun bir sesle konuştu.

"Neyse ben uyuyacağım. Beni yalnız bırak. Sen benim gibi harika bir erkeği hak etmiyorsun. Düşerken başka erkeklerin sana dokunmasına da izin veriyorsun." Söylene söylene yukarı çıkarken ciddi olup olmadığı konusunda beş dakika

düşündüm. İşin içinden çıkamayınca acilen peşinden gidip odasına dayandım ve kapısının kilitli olduğunu fark ettim. Panik ve hırsla kapıya vurup bağırmaya başladım.

"Tamam bana kızgınsın fakat evladımızı bu işe neden karıştırıyorsun! Pezo annesiz mi kalsın? Pezo'yu ver bana! Oğlumu verin bana!" Kendimi Hürrem Sultan'ın oğlundan ayırdıkları sahneyi canlandırırken bulmuştum. Durumun aptalca olduğunun farkındaydım, tam o sırada kapı açıldı ve Ateş karşıma dikildi.

"Bir daha yapsana."

"Neyi yapayım?"

"Şu oğlumu verin bana taklidini diyorum. Bir daha yapsana."

"Olmaz o bir kere olur. Ben kaptırmışım kendimi." Gülümsedi ve beni kollarının arasına çekti. Sımsıcak ve kaslı kolları arasında kaybolurken bu anın bitmesini hiç istemiyordum.

"Beyinsiz." Sarılırken savurduğu Porsukça sevgi sözcüğüne gülümsedim. Aniden geri çekilen Ateş beni kollarından itti ve odasına girip kapıyı tekrar kapattı.

"Porsuğum?" Kapıya birkaç kez vurdum ama içeriden gelen boğuk ses "Uyuyacağım rahat bırak." dedi.

Ateş'i bu odadan çıkaramayacağımı anlayınca salona doğru yürüdüm ve 'ne yapsam da onu o odadan çıkarsam?' diye düşünmeye başladım. Cevabı bulduğumda hiç vakit kaybetmeden Porsuğuma üç tane kendime de bir tane Adana dürüm söyledim. Yirmi dakika sonra gelen dürüm poşetiyle odaya çıkıp kapısına tıkladım.

"Porsuğuuum burada görmen gereken bir şey var. Sürpriz." Kapının ardından gelen hızlı adım seslerine kıkırdadım. Kapıyı hevesli bir gülümseme ve uykulu gözlerle açtı. Birden yüzündeki gülümseme silindi. .

"Hâlâ giyiniksin?"

"Sapıksın sen ya." Arkamda sakladığım dürüm poşetini kaldırdım ve yüzüne doğru salladım. Gözleri iki kalbe dö-

nüşürken elimdeki poşetlerle beraber beni de odaya çekerek küslüğüne de son verdi.

***

"Bu kediye çok yüz verip şımarttın sen Balın Pezevenk sabah suratıma otururak uyandırdı beni. 'Al götümü ye' der gibiydi şerefsiz." Minnoş Pezo'yla Porsuğumun arasındaki sevimli ilişkiye içten bir kahkaha attım. Porsuğum ise ne düşündüğünü anlayamadığım bakışlarıyla beni kilitlenmiş gibi izliyordu. Birden belime sarılıp hızla yatağa çekti. Hiç vakit kaybetmeden dudaklarıma kapandığında dili yine ağzımın içindeydi. Dudaklarımız ayrıldığında tek koluyla kendine çekip göğsüne yatırdı.

"Porsuğum Murat'la Beren'in abisi de tanıştı biliyorsun."

"O abinin ben..." Tam küfür edeceği sırada "Senin de yavşak bir abin var mı? Hiç sormadım cidden. Senin hakkında ben aslında çok az şey biliyorum lan." dedi. Bu durumu fark etmesine fazlasıyla sevinmiştim. Yine de Petek'i düşününce yüzümü buruşturdum.

"Porsuğum keşke bir abim olsaydı. Emin ol onu solucan surat bir kız kardeşe tercih ederdim."

"Lan nedense hep senin şu şımarıklığını tek çocuksun gibi hayal etmişim. Hatta bir ara bu kızı laboratuvar ortamında mı ürettiler acaba diye düşündüm. Anlatsana kardeşini, adı ne?" Petek'i düşününce ofladım ve "Adı Petek." dedim.

"Siz ailece bir tuhafsınız sanırım. Ne bu böyle bal, petek. Komiksiniz lan." Dil çıkardım ve konuşmaya devam ettim.

"Porsuğum bir bilsen biz çok tatlış bir aileyiz. Annemlerle tanışmak ister misin hem onlar da müstakbel damatlarını fazlasıyla merak ediyorlar." Sessizce bakıp kaşlarını çattı.

"Lan Daria'ya sana evlenme teklifi ettiğimi ve müstakbel kocan olduğumu sen söyledin değil mi? Tabii ya kim söyleyecek ki başka. Kim olmayan şeyleri yayacak kadar şizofren ki! Gitmiş dedeme yetiştirmiş o gereksiz kız da bunu. Bir ton laf anlattım dedeme. Korkulur senden şeytan baytar."

Sözleriyle gülümsemem soldu. Bakışlarımı gözlerinden çekip başımı yastığa koydum ve sırtımı dönerek uyku pozisyonu aldım. Müstakbel damatlıktan rahatsız olmuştu anlaşılan. Ya da bunu Daria'ya söylememden. Ya da Rusya'daki dedesinin bu durumu öğrenmesinden... Belime doladığı koluyla beni tekrar kendine çekti. Sırtımı sert göğsüne yasladı ve başımdan öptü. "Bir ara size gelip annenlerle tanışırım."

Sevinçle ona döndüm ve yanaklarına sulu öpücüklerimi kondurup annemi aradım. Ateş ise ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu. Annemin kulaklarıma dolan sesiyle hevesle konuya girdim.

"Güzel kızım?"

"Anneciğim yarın akşam Porsuğum bize yemeğe geliyor. Babama da müjdeyi ver." Dehşete düşen Ateş telefonu kapatır kapatmaz panikle kelimelerini sıraladı.

"Hayır. Hayır. Hayır. Hazır değilim ben. Unut. Gelmiyorum."

Ah utangaç Porsuğum. Benim adım da Balın Meşeli'yse sen yarın akşam yemeğe bizdesin.

***

"Balın ben iki saate gelirim. Sizinkiler ne sever ne getireyim? Çiçek böcek alayım mı? Ne yapmam gerekiyor?" Endişeli sesi gülme duygusu uyandırıyordu.

"Porsuğum karıştırdın bu kız isteme değil. Bir şey getirmesen de olur." Fakat o an aklıma gelen fikirle şansımı denemeye karar verdim.

"Ama sen yine de şu geçen gittiğimiz çikolata dükkânında kutusu 300 lira olan likörlü çikolatayı alıp gel istersen."

"Baban da alıyor mu 300 liralık likörlü çikolata?"

"Alsa senden ister miyim sence pis Porsuk? Adına şirket var, 300 liranın lafını yapıyorsun. Cimri." Homurdansa da pes edip "Tamam alırım şeytan Baytar." dediğinde telefonu görüşmek üzere kapattık. Mutfağa gidip hazırlıklar nasıl gi-

diyor diye baktığımda annemin yine döktürdüğünü gördüm.

"Anneciğim ben ne yapayım?" Yemeklerin çoğunu kal-
leden annem salatayı yapıyordu. "Sen cacık yap Bal Kız'ın
çocuğu ilk günden zehirlemeyelim."

"Ya Porsuğum bile beni bu kadar eleştirmiyor be." Ne
kadar söylensem de cacığımı seven sevgilim için malzeme-
leri çıkarmaya başladım. En azından cacığımla sandviçlerimi
seviyordu. Beni de tatlı niyetine görüyordu zaten. E daha ne
olsundu. Adeta bir nimet, bir armağandım ben ona.

İşimi bitirip cacığı masaya koyduğum sırada kapının zili
çaldı. Babam bugün hastanedeki işleri sebebiyle biraz geç-
keceğine göre gelen Ateş olmalıydı. Karşılamak için çabucak
kapıya koşturdum ve açmadan önce holdeki aynada kendimi
gözden geçirdim. Yarım kollu pembe kısa tulumum ve ayı-
cıklı terliklerimle karşılama için hazırdım. Kapıyı açtığımda
çekingen ve oldukça gergin bir Porsuk ile karşılaştım. Her
zamanki havalı tarzı ve dağınık saçlarıyla çok fazla özenli
görünmese de hareketleri fazlasıyla özenliydi. Sabahtan beri
görmediğim için hemen boynuna atladım ve yanağından öp-
tüm. "Hoş geldin!"

"Balın şöyle şeyler yapma, baban vuracak şimdi bizi."
Sözlerine kıkırdayıp elinden tutarak içeriye çekiştirdim.

"Babam evde yok Porsuğum hastanedeki işi uzamış, bi-
raz gecikecek. Gel hadi annemle Petek içeride." Gergin bakış-
larıyla beni süzüyordu. Elindeki poşeti görünce hemen aldım.
Bu çikolataları özel günlerimde kendi başıma yiyecektim.

"Ateş abi gelmiş." Heyecanla gelip sarıldı ve yanakların-
dan öptü. Petek Ateş'in fazlasıyla şaşırmasına aynı zamanda
da gülümsemesine sebep olmuştu.

"Sen Petek'sin değil mi?"

"Şu anki şaşkınlığını çok iyi anlıyorum. Böylesine güzel
bir kızın nasıl böyle bir ablası olduğunu düşünüyorsun.
Haklısın abiciğim, ne yazık ki bu tuhaflığı kimse çözemedi."

"Seni sevdim ufaklık." Ateş'in serseri bir sırıtışla söyle-
dikleri Petek'in yüzüne aptal bir gülücük yerleştirmişti.

"Duydun mu sevdi beni? Duydun mu?" Ateş'in yanına yanaştım ve kıskançlıkla konuşmaya başladım.

"Bana içinde sevgi geçen bir cümle kurmadın daha." Ateş karşı konulmaz gülümsemesiyle dudaklarını kulağıma yanaştırdı.

"Ben sana her baktığımda söylüyorum da sen anlamıyorsun."

"Ben nasıl anlamıyorum ya?" Utangaç bir ifadeyle bakışlarını kaçırdı ve içeriye yürümeye başladı.

"Geri zekâlısın anlamazsın." Ya ben utangaç Porsuğumun o yanaklarını yerim yerim. Peşinden gitmeden önce elimdeki çikolata poşetini holdeki beyaz dolaplardan birine sakladım.

Beyaz ve krem rengin harmanlandığı salona girdiğimiz sırada annem de mutfaktan çıkıp yanımıza geldi. Annem ince, uzun boyu, kumral saçları, yeşil gözleri ve ona çok yakışan siyah kısa kollu uzun elbisesi ile salonda hoş bir kontrast oluşturmuştu. Ateş'i görünce gülümseyerek ve beğeniyle ona doğru ilerledi, "Balın, Porsuğun bu kadar yakışıklı mıydı?" dedi. Annemin Porsuk lakabını bilmesine bir an şaşıran Ateş hemen kendisini toparladı ve annemin elini sıktı. Annem samimiyetle yanağını okşamış çenesinden tutmuştu.

"Ya şu gözlere bak maviş maviş. Tü tü nazar değmesin." Annemin hareketlerine sırıtıp gerginliğini biraz da olsa atmıştı. Kapı zilinin tekrar çalmasıyla dikkatimiz bölündü. Ve sonunda babam da gelmişti.

"Fikocuğum geldi ben kapıyı açayım. Ateş hadi sen de ayakta kaldın, otur." Annemin ilk günkü aşkla bağlı olduğu kocasına kapıyı açmak için giderken verdiği direktiflere uyarak krem rengi kanepeye oturduk. Gergin bir şekilde koltukta oturup gözlerini salon girişine dikmişti.

"Onlar kapıda hasret giderme ayini yapıyorlar Porsuğum. Babam eve geldiğinde anneme en az bir dakika sarılıp bir dakika da yanaklarından öpmeden gelmiyor. İşleri bitince gelirler. Sakin ol." Bakışlarını salon kapısından çekip bana çevirdi. Kulağıma doğru yaklaşıp fısıldadı.

"Yiyişiyorlar mı lan? Oha." Vakit kaybetmeden serçe koluna vurdum.

"Sen aşktan ne anlarsın Pis Porsuk!"

"Anlamaz mıyım?" Yoğun bakışlarına aynı hislerle karşılık verirken gözlerinde kaybolmayı arzuluyordum. Kapıdan gelen öksürme sesiyle dikkatimiz dağıldı ve bize gülümseyerek bakan çiftin üzerinde takılı kaldı. Babam Fikret Meşeli şakaklarına kırlar düşmüş kumral saçları, içi gülen kahverengi gözleri ve gamzeli yanaklarıyla karşımızda duruyordu. Ateş yerinden fırlayıp babamın elini sıkmak için uzatırken babam da uzatmıştı.

"Merhaba Fikret Bey." Ateş'in gergin tavırlarına gülümseyen babam eğleniyor gibiydi.

"Merhaba Porsuk Bey, hoş geldin." Bana bakıp göz kırpan babama gülümsedim. Ateş lakabının aynı şekilde babamın da dilinde olmasına şaşırsa da gergin bulutları kafasından uzaklaştırmış gibi duruyordu.

***

Yemek masasında annemin mükellef bir şekilde kurmuş olduğu sofrada yemeklerimizi yerken bir yandan da sohbet ediyorduk. Beyaz masa örtüsünün üstüne serpiştirilmiş yemeklere bakarken insanın iştahı açıldıkça açılıyordu. Ateş zeytinyağlı dolmalar, börekler, pilav, et yemeği ve yayla çorbası arasında kendini kaybetmişti. Herkes yemek yerken nefes alıyor mu diye göz ucuyla Ateş'i kontrol ediyordu.

"Baba biliyor musun Ateş'in kedisi var, adı da Minnoş Pezo"diye lafa girdim.

"Minnoş Pezo mu ne farklı isim. Pezo'nun anlamı ne?" Babamın sorusuyla içtiğim su boğazımda kaldı ve öksürmeye başladım. Sırıtarak sırtıma vuran Petek, Pezo'nun anlamını gayet iyi bildiğini bana net bir şekilde ifade ediyordu. Porsuğumun sesini işitmemle endişelerimin yersiz olduğunu anlayabildim.

"Pezo, Arjantin'in para birimi Fikret Bey. Tınısı kulağa hoş geliyor diye bu ismi verdim." Babamın dudağı alayla yu-

karı kıvrıldığında soruyu zarf atmak için sormuş olabileceğini düşündüm. Babam, başını sallayıp gülümsedi ve devam etti.

"Benim alerjim var. Kedi alamıyoruz eve ama olsun. Ben de Balın'ı besliyorum. Yemeğini, suyunu önüne koyuyoruz. Kredi kartı verip sokağa salıyoruz. Saç tüy döküyor ama sonra kendi temizliyor. Arada oyuncaklarıyla oynuyor. Ayrıca çağırınca kucağa gelip kendini de sevdiriyor. Kendisi tam bir kedi."

Babamın sözlerine kısık sesli bir kahkaha atan Ateş benimle uğraşılmasından mutluydu. Babamın hemen susması ve beni daha fazla rezil etmemesi için göbeğini çimdikledim. Bir "Ahh!" sesi masada duyulurken babama yaptığım uyarının işe yaradığını düşünmüştüm.

Babam "Ha bir de arada tırmalıyor." diye devam edince çok da işe yaramadığını anladım. Yanağımdan makas alırken "Şaka yapıyorum Bal kızım." dedi.

"Hayatımda gördüğüm en değişik ailesiniz." Ateş'in cümlesine Petek "Benim de." diyerek katılmıştı. "Değişik derken iyi anlamda değişik demek istedin değil mi Ateş'çiğim?" dedim.

"İyi tabii ki. Yani fazla mı neşelisiniz anlamadım ama cidden iyi." Babam gülümsedi ve aklına gelen düşünceyle yüzünü hüzün kapladı.

"Biz bu hayatı çok mutsuz da yaşadık zamanında. Şimdi alacağımız var ve alıyoruz." Masada oluşan sessizlik hepimizi eski anılara doğru sürüklerken asla hatırlamak istemediğim o dönemin ağırlığını yüreğimde hissetmeye başladım. Bu ağırlığın Ateş'e de geçmemesi için bir an önce konuyu değiştirdim.

"Babamla annemin kütüphanede tanıştığını anlattım mı Ateş?" Az önceki konuya anlam veremeyen bakışları açtığım konuyla yumuşayıp meraklı bir hal almıştı. Babam sağ yanındaki annemin elini kavrarken aşk kıvılcımlarıyla annemin yeşil gözlerine baktı.

"Tıp fakültesinde öğrenciyken kütüphane benim evim haline gelmişti. O kalın kitaplar da yastığım olurdu. O kadar

sıkıcı ve zor bir üniversite hayatım vardı ki... Hiç beklemediğim bir anda karşıma çıkan utangaç bir güzelle yaşamımın anlamı değişti." Bakışlarımdaki kalplerle karşımdaki aşk tatlısunu süzerken babam tekrar Ateş'e döndü.

"O utangaç kız bana mükemmel ötesi bir yaşam ve birbirinden eşsiz iki evlat hediye etti. Dilerim Allah sana da böylesine güzel bir hayat nasip eder oğlum." Ateş babama ciddi ve saygılı bir ifadeyle başını salladı.

"Senin annen baban nasıl tanışmışlar Ateş?" Anneme panikle kaş göz yaparken bu soruyu sormaması gerektiğini ona söylemediğim için kendime küfürler savurmaya başladım. Ateş ise gülümseyerek annemin sorusunu yanıtladı.

"Annemle babam Moskova'da tanışmışlar. Onlar da sizin gibi birbirlerine görür görmez âşık olmuşlar hatta tanışmalarından bir ay sonra da evlenmişler." İlgiyle Ateş'e bakan annem kaş göz işaretlerimi anlamamıştı.

"Şu an nerede yaşıyorlar peki?" Gece mavisi bakışlarında hafif bir dalgalanma fark etsem de güçlü duruşunu bir an dahi bozmayışına hayranlıkla baktım.

"Yaşamıyorlar, ikisi de vefat etti. Ben dedemle yaşıyorum." Annem aldığı cevabın ağırlığını içine doğru çekerken yüzünden kahrolduğunu okudum.

"Başın sağ olsun çocuğum, mekânları cennet olsun inşallah." Hemen yerimden fırladım ve masadan uzaklaşmak için fırsat aradım.

"Biraz daha cacık isteyen var mı?" Cevaplarını beklemeden salondan uzaklaşırken ardımda bıraktığım gergin ortamın bir an önce geçmesi için dua etmiştim. İçimin acısıyla suratım da ısınmıştı. Kâseyi doldururken telefonuma gelen mesaj sesiyle yerimden zıpladım. Telefonu açıp ekrana baktığımda Kartal'ın mesajını gördüm.

"Balın çok önemli bir konu var. Konuşmamız gerekli." Mesajına hemen karşılık verdim.

"Konuşmak istemiyorum."

Kartal'ın tekrar yazmasını dahi beklemeden telefonumu sessize aldım. Onunla uğraşmak istemiyordum. Masaya dön-

düğümde son bıraktığım gergin ortamın aşıldığını ve keyifli sohbetin kaldığı yerden devam ettiğini anladım.

"Demek mezun olduktan sonra şirketin başına geçecek-sin. Balın şirkete ziyarete hiç geldi mi?"

"Gelmez olur mu? Ben toplantıdayken patron koltuğuna kurulmuştu bile." Hepsi birden bana dönüp güldüğünde dil çıkarmamak için kendimi dizginledim. Patronun sevgilisi, gelecekteki minnoşlarının annesiydim, herhalde kurulacaktım o masaya. Hem ne vardı ki bunda?

***

"Abla kahvenin yanında Ateş abinin getirdiği çikolatalardan getirsene." Türk kahvelerini dağıtırken solucan suratın sakladığım çikolatalara göz dikmiş olduğunu anladım. "Ya sen onları ne ara gördün? Onlar benim gizli yerime gitti, istesen de ulaşamazsın onlara artık."

"İnanamıyorum sana, resmen ailenden çikolata saklıyorsun." Babamın izin isteyip lavaboya gitmesiyle çikolata muhabbeti kapandı ve Petek'in telefonuna bakan mutsuz ifadesiyle farklı taraflara doğru yol aldı.

"Ya inanamıyorum Anıl ve ona asılan Lara aynı anda çevrimiçi oldular."

"Gel bakayım." Mutsuz bir suratla yanıma oturup durumu gösterirken neredeyse ağlayacak gibi duruyordu.

"Ya hemen dünyanın sonu triplerine girme. Aynı anda çevrimiçi olmaları önemli değil, aynı anda çevrimdışı olurlarsa sıkıntı." Bizim konu tahlilimize şaşkınlıkla bakan Ateş gözlerini sonuna kadar açmıştı. "Siz korkunçsunuz."

"Abla Ateş abi bu taktikleri bilmiyor mu? Hiçbirini onda uygulamadın mı?"

"Dibine kadar uyguladım da haberi yok." Bunun üzerine Petek sesli bir kahkaha atarken Ateş uzaylıymışız gibi bize bakıyordu.

"Abla aynı anda çevrimdışı oldular." Durumun vahametiyle kardeşime baktım, teselli edecekken babam salona girdi.

Ateş'in gözleri babamın devasa film koleksiyonundaydı. Çaprazlamasına katlı beyaz rafta kategorilere ayrılan filmlere hayretle bakarken, "Fikret Amca Tarkovsky hayranısınız sanırım?" diye sordu.

"Tabii ki. Sinemanın dehası, sanatı sinemayla buluşturan ilahi bir zekâya sahip." Ateş hayranlıkla babamın yorumunu dinlerken fazlasıyla da heyecanlı görünüyordu.

"Filmlerindeki betimlemeleri eşsiz. Özellikle 'Ayna' filmindeki kahramanın içe dönüklüğü, kendi benliğini keşfi hiçbir filmde görmediğim kadar etkileyiciydi." Babam aynı hayranlıkla Ateş'i dinlerken yorumlarına karşılık vermeye başlamıştı.

"Keşke ölmeseydi de bizi başka başyapıtlarla buluşturaydı. En sevdiğin filmi 'Ayna'mı?"

"Onu da seviyorum fakat en sevdiğim filmi açık ara 'Stalker'." Ateş'in cevabıyla babamın yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı.

"Benim de favorim Stalker'dır." Filmin adını duyunca Petek'le birbirimize baktık.

"Petek baksana bizim filmimizi yapmışlar, Stalker. Mutlaka izlemeliyiz." Babamla Ateş'in vermiş olduğum tepkiye karşılık yüzlerini buruşturmalarına sevimlice baktım.

"Doğuştan böyle."

Babamın açıklama yapar gibi kurduğu cümleye Ateş gözlerinin içine kadar gülümsedi. Tekrar döndükleri Tarkovsky muhabbeti ikisinin arasındaki iletişimi derinleştirirken soktukları lafı umursamamaya çalıştım. Ya hayatımdaki en değerli, en müthiş iki erkek çok iyi anlaşmışlar ve birleşip bana laf sokmuşlardı. Ya ben onları yerim yerim.

***

Bir Hafta Sonra...

Fakülteden çıkmış mühendislik binasına doğru ilerlemeye başlamıştım. Kantine girer girmez etrafını huysuzlukla inceleyen suratı görünce gülümsedim. Yanına oturup boynuna

sarıldım ve sevinçli haberi verdim.

"Porsuğum bir hafta önce vücudu tutkallarla kaplanmış bir köpek bulmuştuk ya." Yüzünde sinirli bir ifade canlandı ve "Şerefsiz insanların tutkalla kapladıkları köpek. Vicdanlarını sikiklerim." dedi.

"İşte o köpek sonunda iyileşti Porsuğum. Tüylerini tutkallardan arındırmak için kırpıp biraz kel bıraksak da yakında tüyleri uzayacak ve eskisinden bile güzel olacak. Ne tatlı bir görsen. Bundan sonra kime dost olur kim bilir. İnşallah onu mutlu edecek bir sahibi olur ama iyileşti ya önemli olan da bu."

Gözlerim ister istemez dolmuştu. Bana sevgiyle bakan Ateş yanağıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Belki de ikinci minnoşumuzu yapma zamanımız gelmiştir ha Bal Kız?" Doğru işittiğimden emin olmak istedim.

"Sen ciddi misin?" Onaylarcasına gözlerini yumup tekrar açtı. Güzel gülüşüne güzel kalbine dayanamayıp sımsıkı sarıldım. "Porsuğum bu sefer ki minnoşumuzun adı Dolar olsun da babam Pezo'yla ilgili yanlış düşüncelere kapılmasın." Burnumu iki parmağıyla sıkıp ucunu öptü.

"Benim Baytar'ım bugün çok mu zekiymiş. Beynini yerim. Hadi Dolar'ı yeni evine götürelim bakalım." Önden heyecanla giden Ateş'in biraz gerisinde kalmıştım. İyi ki gerisinde kalmıştım çünkü telefonuma gelen mesajla yerime mıhlandım.

Gönderen Kartal Akman;

"Balın bilmediğin çok önemli şeyler var. Acilen konuşmalıyız. Acilen."

Her ne kadar Kartal'ın mesajı dikkatimi çekse de biliyordum ki Porsuğumla aramızın bozulmasına sebep olacak bir şeydi. Ben bu oyunlara gelmezdim. Hemen Kartal'ın mesajlarını ve aramalarını engelledim. Ateş'in sinirlenmemesi için almam gereken tüm önlemlerimi almış oldum. Bir minnoşumuz daha olmuşken aramızı kimsenin bozmasına izin vermeyecektim.

***

"Porsuğum sence Pezo Dolar'ı görünce ne yapar, ne dü-şünür? Kıskançlık yapar mı? Şimdi evlat da seçemeyiz. İki ev-lat arasında kalmak ne zormuş ya Rabbim. Allah'ım güç ver. Âmin."

Kucağında Dolar'ı taşıyan Ateş bana bir böceğe bakar gibi baktı. Porsuğum tabii ki bana uğur böceğiymişim gibi bakmış olmalıydı çünkü ben onun uğuruydum.

"Balın Allah aşkına sus ve arka cebimden evin anahtarını çıkar."

Oflayıp pantolonunun arka cebinden evin anahtarını al-dım. Sıkı kalçalarıyla temas eden parmaklarım içimi gıdıkla-sa da hislerimi dışa vurmadan kapıya ilerledim. Fakat Ateş bunu yememişti.

"Bak götümü mıncıklıyor sapık." Döndüm ve dil çıkar-dım. Ne kadar çok istesem de Porsuğumun totosunu mıncık-lamamıştım. Kapıyı açıp içeri girmemizle dertli bakışlarım ona döndü.

"Porsuğum benim önce Pezo'yla konuşmam gerekiyor. Bir kardeşinin olduğunu söylemeliyim. Sen burada kal olur mu?" Gözlerini havaya kaldırdı ve ilahi aşka gelerek konuş-maya başladı.

"Allah'ım sen benim aklıma mukayyet ol." Ya ben nasıl tatlı ve sevap sahibi bir insandım ki insanları imana getiriyor-dum. Kıkırdayarak merdivenlere yöneldim ve Ateş'in odası-na çıktım. Odaya girdiğimde çıngıraklı oyuncağından başını kaldıran Pezo bana rengini kazanmaya başlayan gözleriyle bakıp oyuncağıyla oynamaya geri döndü. Yanına oturdum ve yumuşak gri tüylerini okşadım.

"Minnoş'um, Pezo'm. Güzel oğluşum. Sana bir şey itiraf etmemiz lazım. Biz... Biz sana kardeş getirdik oğluşum ama bu sana daha az değer vereceğimiz anlamına gelmiyor. Sen bizim ilk göz ağrımızsın. İlk minnoşumuzsun. Unutma bunu tamam mı evladım?"

Pezo konuşmalarımı duymazlıktan gelip kendisini Ateş'in yatağına atmış ve umursamaz bir tavırla yalanmaya

başlamıştı. İçeri kucağında Dolar'la Ateş girince onlara döndüm.

"Porsuğum Pezo şu an trip atıyor. Ona çok kızma olur mu? Bu bir süreç, bunu hep beraber aşacağız."

Sıkıntıyla gözlerini kapayan ve dua edercesine dudaklarını oynatan Porsuğuma duygulanarak bakmadan yapamadım çünkü biliyordum ki evlatlarımın babası olarak şu an dilediği tek şey minnoşlarımızın iyi anlaşmasıydı.

Dolar'ı yere koyan Ateş bir yandan onu okşarken olgun ve şefkatli görünüyordu. Sert çehresindeki hafif gülümsemesi ve kendinden güçsüz bir varlığa karşı takındığı ilgili tavırları onu gözümde yüceltiyordu.

Yerdeki Dolar'ı seven Ateş'i görünce yerinden fırlayan Pezo hemen yataktan aşağıya indi ve kardeşine doğru ilerledi. Birbirlerini koklayan iki can çekingen hareketlerle birbirlerine yaklaştılar. Birbirlerini yalamaya ve kendilerince sevgi tavırlarını göstermeye başlamışlardı. Gözlerim yaşadığım anın yoğunluğuyla dolarken sözcükler dudaklarımdan dökülmeye başladı.

"Kediyle köpek bile birbirine zarar vermezken insan denen dünyanın en iğrenç yaratığı ikisine de zarar verdi."

***

Ateş evin bahçesine oğlumuz Dolar için bir köpek kulübesi yapıyordu. Ben de yorulmuş olabileceğini düşünerek ferahlaması için güzel bir limonata hazırladım. Limonatayı hazır almıştım ama sonuçta düşünmem yeterdi. Sonuçta Porsuğum bunu bilmiyordu.

"Porsuğum sana limonata yaptım. Hadi dinlen biraz." Bana dönüp elindeki işi bıraktı. Yanıma gelip bardağını aldı ve hepsini kafasına dikti.

"Porsuğum nasıl yapmışım, güzel olmuş mu?" Boş bardağı geri uzatırken gece mavisi gözleri alayla parladı.

"Kesene bereket, Uludağ limonata iyi seçim. Pinokyo baytar. Yalan söylemeye çalışırken çarpılacaksın bir gün."

"Ya sana seni düşünüp limonata getirende kabahat be. Gidiyorum ben nankör hak etmiyorsun sen hiçbir şey." Ar. kamı dönüp eve ilerlerken tek koluyla belimden kavradı ve kendine doğru çevirdi.

"Nereye gidiyorsun bakalım, ben daha tatlı yiyecektim?" Ateş dudaklarıma yönelirken elimi panikle dudaklarımızın arasına koydum.

"Ateş konu komşunun önünde beni öpmeye çalışıyorsun Ayıp ayıp."

"Paket yapıp, eve götürüp orada mı yiyeyim seni? Tamam, atla kucağıma baytar gidiyoruz." Tekrar gözlerimi de virdiğim sırada yerdeki tabelayı görünce gülmeye başlamıştım.

'Dikkat Dolar çıkabilir.'

"Porsuğum bu dolar zaten hep çıkmıyor mu?" Ateş beni iterek yüzünü buruşturdu.

"İştah miştah kalmadı git. Bir daha esprimin üstüne espri yapma cidden olmuyor."

"Porsuğum doların yuvasını pembeye boyayalım mı?" Soruma huysuzca homurdanırken bile çok sevimli görünüyordu.

***

"Porsuğum birbirlerini çok sevdiler değil mi?" Ateş'le Durmaz Malikânesi'nin arka bahçesine bir piknik alanı kurmuş ve bir yandan sandviçlerimizi yerken bir yandan da önümüzde oynayan Pezo'yla Dolar'ı seyre dalmıştık.

"Baytar neden bu kadar az yaptın sandviçleri? Açık hava karnımı acıktırdı kızım. Neyse seninkini de yiyorum sonradan söylenmek yok." Onun bu oburların efendisi haline gülümsedim.

"Porsuğum ye tabii ki. Feda olsun." Bakışlarım Pezo ve Dolar'dan bir an bile ayrılmıyor, onları izlerken mest oluyordum. Dolar bir haftadır Ateş'leydi ve harika anlaşıyorlardı.

"Hayvanları da okuduğun bölümü de çok seviyorsun. Sen resmen baytar olmak için doğmuşsun."

"Evet Porsuğum çok seviyorum, bölümümü de hayvanları da. Sen bölümünü sevmiyor musun ki?" Parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirerek daha dağınık bir hal almalarını sağladı.

"Yani pek bayılmıyorum, benim kafama yatmıyor çoğu şey." Duyduklarımla kaşlarımı kaldırdım. Bakışlarını gökyüzüne dikip süzülen uçağı parmağıyla gösterdi.

"İstediğim kadar akışkanlar mekaniği, makine dinamiği dersleri göreyim bana bu uçağın nasıl havada kaldığını kimse açıklayamaz Baytar." Tam olarak benim duygularıma tercüman olmuştu. Tonlarca demir yığını düşmeden nasıl havada kalabilirdi?

"Yalnız olmadığımı biliyordum Porsuğum! Ben de sana bir şey itiraf edeceğim. Ben aynı olayı bir de gemilerde yaşıyorum. Koca gemi nasıl batmıyor ya? Ben bile batıyorum, o batmıyor. Hayret."

"Sen şişkosun batarsın zaten de..." Konuşmasının devamını getirmesini beklemeden üzerine atıldım ve peş peşe vurmaya başladım. "Tamam kızım ya şaka yaptık sakin ol." Porsuğuma vururken dibimizdeki papatyayı fark edince durdum.

'Üzgünüm papatya şimdi seni kopartmak zorundayım çünkü bu öküzgillerden Porsuk bana bir kere bile seni seviyorum demedi.'

Pezo da Ateş'in yanına geldi ve babasının yaptığı masajların keyfini çıkarmaya başladı.

"Şu şerefsize bak nasıl da hoşuna gidiyor masaj yapılması. Bak bak Balın şuna bak. Tipsiz." Onun Pezo'yla şakalaşmasına bakarken papatyanın yapraklarını sesli bir şekilde yolmaya başladım.

"Seviyor. Sevmiyor. Seviyor. Sevmiyor." Ne yaptığımı anlamaya çalışırken papatya falıyla ilgili bir şey bilmediğini anlamıştım. Kalan son yaprağı da yerinden kopartırken dudaklarımdan dökülen tek kelime "Sevmiyor." idi. Kızgınlıkla

Ateş'e baktım ve suratına papatya sapını salladım. "Sen beni sevmiyor musun?"

"Başına güneş mi geçti lan bu da nereden çıktı?"

"Sus pis Porsuk. Sana mı inanacağım yoksa papatyaya mı? Bana bir kere bile 'seni seviyorum' demedin. Beni sevmiyorsun işte." Sapı Ateş'in yüzüne fırlattım ve sırtımı dönüp kollarımı birbirine bağladım.

"Eğer seni sevmiyorsam bu papatyanın sapı götüme girsin!" Duyduğum itirafla gözlerim aşkla parladı ve yüzümde kontrol edemediğim bir sırıtma oluştu. Bu da bir aşamaydı. Porsuğum sonuçta benim için totosunu feda etmişti. Elbet bir gün 'seni seviyorum' cümlesini de dolaysız bir şekilde söylerdi. Benim de adım Balın Meşeli'yse bunu mutlaka söylerdi. Yanına yaklaştım dudaklarına minik bir öpücük kondurdum.

Benim öpücüğüme şevkle karşılık veren Ateş belimi kavrayıp beni kendine doğru çekerken artık bu durumlarımızın onun sabrını ne kadar zorladığını hissediyordum.

Çalan telefonumun sesiyle birbirimizden ayrıldık. Koyu bakışları içimi ürpertirken bir yandan da beni kendine çekmeden yapamıyordu. Telefonuma uzanıp ekrana baktım. Arayan biricik blogger arkadaşım Tolga Saygıner'di. Palandöken tatilimizden beri onunla görüşememiştik ve sanırım onu özlemiştim.

"Efendim?"

"Bloggerların bebeği, canı, pembişi, güzeller güzeli Balın Meşeli'yle mi görüşüyorum acaba?" Tolga'nın sözlerini duyunca kıkırdamaya başladım. Benim bu halime çatık kaşlarla bakan Ateş'in gergin halinden arayanın kim olduğunu gördüğünü anladım.

"Evet onunla görüşüyorsun Tolga'cığım. Nasılsın?"

"İyiyim Balın. Sana süper haberlerim var yine. Geçen seferki Palandöken tatilinden bile süper hem de." Sözlerine dikkat kesilip merakla dinliyordum.

"Şu an çok meraktasın değil mi?" diye sorunca "Of Tolga. Hadi söyle artık. Burada meraktan çatladım resmen." kar-

şılığını verdim. Ateş'in gerilen bedenini fark edip tebessüm ettim. Kıskançlıktan kudurmasa iyiydi.

"Tamam tamam kızma güzellik hemen söylüyorum. Şimdi İstanbul'da yeni açılan bir otel var. Yedi yıldızlı, şehirden biraz uzak. Bu otel yaz dönemine hazırlanıyor ve dünya çapında on kişilik bir blogger grubunu getirdiği gibi Türkiye'nin en başarılı on bloggerını da otele davet ediyor. Elbette o bloggerlardan birisi de biziz güzelim. Otel seninle iletişime geçmek için dün mail atmış ama sen cevaplamamışsın sanırım."

"Çok yoğundum Tolga'cığım ya. Şimdi biz ciddi ciddi bu harika otelin tanıtımına gidiyor muyuz? Hem de dünya çapındaki bloggerlarla?" Benim heyecanlı sesime bilmiş bir tonda güldü.

"Gidiyoruz tabii ya ne sandın? İki gün sonra hazır ol fıstık. Bizi güzel bir tatil bekliyor. Duyduğuma göre masaj salonu ve kapalı havuzları da oldukça lüksmüş."

"Ya sen ne tatlış bir arkadaşsın ya. Tamam, geliyorum ben de. Konuşuruz yine." Telefonu kapattığımda kıskançlıktan yüzü kızaran Ateş'e bakıp gülümsedim.

"Ooo tatlış bir arkadaş demek. Yerim." Kızgın ama sakin tavrı birazcık da olsa çekinmeme sebep olmuştu. Ne var ki şu anki mutluluğum ve geldiğim başarı noktası cesaretlenmeme sebep oluyordu.

"Ben tatile gidiyorum Porsuğum. Hem de dünya çapında ün yapmış bloggerlarla. Harika değil mi?" Bana bakmadan imalı bir sesle konuştu.

"Maşallah 9. gezegen olarak alırlar seni işe. Gezegen baytar."

"Plüton'un yerine Balın gezegeni. Ya ben de o kadar tatlış mıyım?"

"Konu mu değiştiriyorsun lan sen? Nereye gidiyormuşsun bakayım sen tatlış arkadaşınla?" Porsuğumun kıskançlıktan kuduran fakat yine de sakin kalmayı başaran yüzünde bakışlarımı gezdirdim.

"İstanbul'da yeni açılan yedi yıldızlı bir otelin tanıtımı için gidiyoruz."

"İyi tamam git." Ateş'in bu kadar kolay "git" demesine şaşkınlıkla bakıp yavaşça sordum.

"Bir şey demeyecek misin Porsuğum?"

"Yoo sanki gitme desem gitmeyeceksin. Hem neden diyeyim, o salak fotoğrafları çekince mutlu oluyorsun." Bu olgun tavırları ve anlayışlı sözleri beni gülümsetse de içten içe ona uymayan bu tavırlara endişelenmiştim.

"Ee ne zaman gidiyoruz?" Ateş'in sorusuyla rahat bir nefes aldım. Neyse ki hâlâ benim Bal Porsuğumdu.

***

"Porsuğum Tolga birazdan gelecekmiş." Ateş'le blogger etkinliğinin yapılacağı lüks otele gelmiş ve odamıza eşyalarımızı yerleştirmiştik. Sonrasında otelin yemek salonuna inmiş ve açık büfenin karşısındaki masalardan birine oturmuştuk. Ortam son derece gösterişli ve güzeldi. Otel beyaz ve gümüş renklerin harmanlandığı ve aralarına bordo detayların girdiği bir sadelikle son derece zevkli dekore edilmişti. Açık büfenin önündeki büyük masalar bile birazdan Sindirella'nın balo salonuna gireceğini müjdeleyecek gibiydi. Açlıktan ve Tolga'nın yanımıza geleceğini bilmenin sinirinden iyice agresifleştiği Ateş'in yüzünden okunuyordu.

"Porsuğum tanısan Tolga'yı çok seversin. Biz Tolga'yla aynı dönem başladık bu blog işlerine. Hep destek oldu Tolga bana sağ olsun, hiç yardımlarını esirgemedi yalnız bırakmadı. Severim Tolga'yı, çok iyidir." Derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. "Son 1 dakikadır tam 4 kere Tolga dedin 5. kez söylersen dilini ısırırım."

"Manyak Porsuk." Gözlerini açıp delici gece bakışlarını gözlerime dikti.

"Sadece benim ismim yakışıyor ağzına. Çok şey etme sen öyle milletin ismini söyleyip." Sözlerine mutlulukla gülümsedim.

"Porsuğum kelimesi de yakışıyor mu peki, onu da güzel söylüyor muyum?"

"Haa ben ismim derken Porsuğum'u kastetmiştim lan zaten. İsmimi unutturdun lan bana. Bak gör sevmiyorsun beni diye beynimi sikiyorsun ama senin yüzünden adımı, kendimi unutuyorum." Samimi itirafına aşk dolu bakışlarla karşılık verdim.

"Ya ben seni yerim yerim."

"Kimi yiyorsun Balın?" Tolga'nın sesiyle konuşmamız bölündü bakışlarımı gülümseyerek ona çevirdim.

"Beni yiyor. Tadıma sen de bakmak ister misin birader?"

Ateş yüzündeki sert ve öfkeli ifadeyi bastırmaya çalışan suratı gülümsemesiyle Tolga'ya elini uzattı. Tedirginlikle elini uzatan Tolga'nın endişesi tüm bedenine yansımıştı. Ateş'in sert elini sıkmasıyla katlanarak artan bu endişe yerini sakinliğe zor bırakacak gibiydi. Ortamı yumuşatmak için güle-oynaya lafa girdim.

"Ay Tolga gel de bir sarılayım. Nasılsın?" Benim açtığım kollarıma kollarını açarak karşılık veren Tolga, Ateş'le yaşadığı anlık bakışmayla kollarını geri indirmiş ve benden birkaç adım uzaklaşmıştı.

"Balın'cığım hiç öpmeyeyim ben bahar nezlesi olmuşum sana da bulaşmasın." Maganda Porsuk'tan korktuğunu anladığım Tolga'yı kafamla onayladım. Ateş'e sinirle baksam da o içinde çakmak çakmak alevlerin yandığı gözlerini Tolga'nın üzerinden çekmemişti.

***

"Balın var ya hani şu Yunan blogger Nicolas, o da buradaymış." Yemeklerimizi yedikten sonra Tolga'yla yabancı bloggerların dedikodusunu yapmaya başlamıştık.

"Ay hani şu seninle aynı dönemlerde Stil Bloggerlığına başlayan fakat karın kaslarıyla sana feci ötesi fark atan Nicolas mı?"

Bana gözlerini devirdiğinde kıkırdadım. Önümdeki limonataya uzanmak için kıpırdansam da bedenimin hapis altında olduğu kolların ağırlığı üzerime çökmüştü.

"Porsuğum sana bu kadar yakın hissetmek çok güzel ama limonata içmek için kollarıma ihtiyacım var ve ben kollarımı kıpırdatamıyorum." Desem de Ateş söylediklerime aldırmadı. Tolga da önceki sohbete kaldığı yerden devam etmişti.

"Gidip karşısında baklava yememek için zor tutuyorum kendimi. Milli duygularım çok kabardı Balın, kahretsin."

Tolga'ya gülerken sohbetimize asla dâhil olmayan Ateş'in baklava lafını duyunca verdiği tepkiye kahkaha attım.

"Baklava mı? Nerede?" Gözlerini hızla etrafta taramasına ve açık büfeye kitlenmesine şaşkınlıkla bakan Tolga yavaşça bana doğru yaklaştı.

"Kız bu yediği gibi sıçıyor mu? Ağzı boş durmadı."

"Sorma Tolga, aklında tek bir şey var bunun. O da, 'Dur ben şunu bir yiyeyim.' Hayat felsefesi bu." Bize doğru dönüp "Ben baklava falan görmedim. Nerede baklava?" diye yineledi. Etkinlik saatinin geldiğini fark edince Ateş'in sorusunu cevapsız bıraktım.

"Porsuğum biz Tolga ile etkinlik salonuna doğru gidiyoruz. Sen de bir öğün daha ye ve sonra da uyu tamam mı? Ha bir de beni çok özle olur mu?"

"Tamam ama erken gel Baytar, gelmezsen seni yerim."

"Ya asıl ben seni yerim yerim." Porsuğumun huysuz suratına sırıtarak bakmış ve iki yanağını sulu sulu öpmüştüm.

***

"Nicolas gayet iyi bir çocukmuş Tolga. Bana arkadaş olmak istediğini söyledi ve fazla tatlı davrandı. Sence gereksiz yere kıskançlık yapmış olabilir misin?"

"Kızım bak senin Porsuk seni ciddi ciddi yer ona göre. Hadi yürü odana." Tolga gerçekten de korkuyordu.

"Ay neyse ben Porsuğumu özledim zaten gidiyorum." Tolga'yla vedalaşıp odamıza doğru ilerledim. Lüks otelin her

tarafı modern gümüş detaylardan izler taşırken koridorlarda abartıdan kaçınmaları da ekstra hoştu. Odanın kapısını açıp içeri girdiğimde Ateş'in kocaman yatakta uyuyakaldığını gördüm. Uyurkenki masumluğu ve sakinliği o kadar cezbetmişti ki yanına kıvrıldım.

Yanına sokulunca beni kendine çekip belimi sardı. Yüzümü boynuna gömüp onun eşsiz kokusunu içime çekerken huzurun ve mutluluğun yalnızca bu olduğunu düşünüyordum. Ateş'in kolları... Beni uykusunda bile koşulsuz bir şekilde kendine çeken kolları...

Uyandığımda havanın karardığını fark ettim. Porsuğum hala yanımda uyuyordu. Henüz yaz sezonu olmadığı için müşteri yok denecek kadar azdı. Sanırım şu havuz ve spayı denesem hiç de fena olmayacaktı. Yataktan kalktım ve çantamdan pembe bikinimi aldım. Beyaz bir pareo ile de kombinimi tamamladım. Banyoya girip üzerimi giyinirken belki de Ateş de benimle birlikte yüzmek ister diye düşündüm. Onu uyandırmalı ve benimle gelmesi için ikna etmeliydim.

Bikinimi giyip banyodaki boy aynasından kendime bakarken göğüslerime biraz küçük gelen bikini üstüme ve kalçalarımı ikinci bir deri gibi saran bikini altıma çatık kaşlarla baktım. O kadar kokoya, köfte ekmeğe ne bekliyordum ki zaten. Yine az kilo almıştım. Hepsi oburların efendisi yüzündendi ama onun için değil iki... İki buçuk kilo almaya da razıydım ben.

Beyaz pareomu belime sarıp banyodan çıktığımda elinde çikolata kaplı çileklerden oluşan kocaman bir buketi tutan Ateş'le burun buruna geldim. Düşünceli Porsuğum benim. Çilekelerden bir tane alıp hevesle yemeye başladım.

"Porsuğum bana mı aldın bunları? Ya sen ne kadar tatlış bir sevgilisin. Ben seni yerim severim öperim." Çatık kaşlarının altındaki öfkeli mavileriyle yüzümü inceleyen Ateş'e merakla baktım.

"Porsuğum sen de yesene."

"Nicolas denen puşt kim Balın! Bu çilekleri o yollamış, belki tanıyorsundur!" Kirpiklerimi kırpıştırarak bakakaldım.

"Bilmiyorum, bugün tanıştık. Neden yollamış ki bunları?" Kendi kendime konuşurken elindeki çilekleri hızla yere attı ve sakinliğinin ardına gizlediği öfkesi patladı.

"Ha bugün tanıştınız yani? Nereden buluyor pezevenk bu cesareti bir söylesene bana!" Sorusuyla şaşırdım ve bir o kadar sinirlendim.

"Bu cesareti ben mi verdim bunu mu demek istiyorsun bana!" Karşısında ilk defa bu denli yükselen sesimi benim gibi o da beklemiyordu. Kıskançlığından o kadar kudurmuş bir halde duruyordu ki boynunda ve alnında kabaran damarlarıyla gözü hiçbir şey görmüyor gibiydi.

"Senin şu samimi tavırların, iyi niyetin yanlış anlaşılıyor!" Kurduğu cümlenin saçmalığıyla tahammülümün sınırlarına gelmiştim. "Ha bana güveniyorsun çevreye güvenmiyorsun öyle mi?"

"Aynen öyle hatta şimdi o çevrenin ağzını burnunu kırmaya gidiyorum! Senin oda numaranı bulup çilek gönderdiğine göre ben de onun oda numarasını öğrenip onu sikmeye gidebilirim!"

"Sürekli kavga peşindesin! Bu etkinlik benim için önemli ve sen onu şu an mahvediyorsun. Alt tarafı bir çilek göndermiş. Niyetinin kötü olduğunu bile bilmiyorsun!"

Benim söylediklerimin ardından hızla yere attığı çileklere eğilen ve içindeki kartı çıkaran Ateş, İngilizce notu tükürür gibi okudu. Beynim İngilizce kelimelerin Türkçe çevirisini anında yaparken o an düşündüğüm tek şey vardı... Sıç.

'Çilek kadar tatlı kıza... Yarın kendim getirmeme izin ver.'

Notu okuduktan sonra sakin bir sesle konuşmaya başlayan Ateş benim bocaladığımı fark etmişti.

"İyi mi bunun niyeti Balın?" Bocalamam kısa sürse de güzel günümüzün bozulması içimdeki öfke küllerini tekrar alevlendirmişti.

"Sen beni bil yeter! Başkasının ne düşündüğünün, niyetinin ne önemi var Ateş! Sürekli birilerine saldırma durumundasın. Keşke buraya gelmeseydin!" Arkamı döndüm ve oda-

dan çıkıp koridorda koşmaya başladım. Peşimden gelen hızlı adım seslerini işitiyordum. Merdivenlerden koşa koşa inerken nereye varacağımı nereye gideceğimi düşünmeden hareket ediyordum ve kapılar beni nereye çıkartırsa oraya doğru ilerliyordum. Ateş'in adım sesleri yakındı ve büyük ihtimalle beni yakalaması da an meselesiydi. İçinde kocaman bir havuzun olduğu karanlık bir salona çıktım. Kavga etmemiş olsaydık hiç kimsenin olmadığı bu havuzda ne kadar keyifle yüzeceğimi düşündüm. Ateş kolumdan kavrayıp kendine döndürdü, burnundan soluyordu.

"Gelmeseydim de o heriflerle yalnız mı bıraksaydım seni? Sen ne dersen de, sen nereye gidersen senin peşinden geleceğim, istediğin kadar sıkıl bunal, sana yanaşan herkesin ömründen çalacağım!"

Ateş'in bu tepkisi huzurlu bir aitlik hissine kapılmama sebep olsa da bir yandan da bu kavgacı tavırları beni yoruyordu.

"Kendine de, bana da, insanlara da zarar veriyorsun. Sürekli birilerini dövmeye kalkman, fiziksel şiddet kullanmak istemen sağlıklı değil Ateş." Sözlerim üzerine geriye doğru bir adım atıp kırgın bir ifadeyle baktı.

"Sen beni böyle sevdin. Bile bile sevmedin mi Balın? Ben böyleyim."

Kırgın bakışları beni delip geçerken düşündüğüm tek şey bu adamı ve yaşattıklarını her ne olursa olsun deli gibi sevdiğimdi. Öfkeyle karışık tutku ve aşkla birden Ateş'in kucağına atladım ve dudaklarını deli gibi öpmeye başladım. Havuzun kenarında duran Ateş dengesini kaybedince birlikte havuza düştük. Dengesiz Porsuk ne olacak? Bir kızı tutamıyordu.

Suyun dibinden çıkarken yuttuğum su yüzünden öksürüyordum. Pareomun suyun üstünde yüzdüğünü görünce sinirle Ateş'e döndüm. "Ateş ya resmen senin yüzünden suya düştük. Pareom da ıslandı."

"Birden kucağıma atladın ne yapayım şişko baytar." Yüzüne su fırlatıp söylenmeye başladım.

"Geri zekâlı Porsuk." Cık cık yaparak karşılık verirken mavi gözleri parlıyordu.

"Bana meydan okuma Balım." Ardından gözleri vücuduma kaydı. Şu an karşısında bikiniyle durduğumu yeni idrak etmiş gibiydi. Hem de bana fazlasıyla dar olan bikinilerimle. Yavaşça suyun içinde yüzerek bana sokuldu. Bakışlarındaki ifadeden kalbim deli gibi çarpıyor vücudumun her yeri titriyordu. Dayanamayıp elimi yanağına koydum ve başparmağımla usulca okşadım.

"Öfkeyle söylediklerim için özür dilerim." Elimi kavradı ve avcumun içini öptü.

"Ateş resmen yanıyorsun, tamam su ılık ama yine de nasıl bu kadar sıcak olur insan?" Kollarıyla belimi kavramış ve beni kendine mıhlamıştı. "Beni sen yakıyorsun." Cümlesi bitince dudaklarıma kapandı.

"Ateş!"

Az önce öfkenin ele geçirdiği ruhlarımızın şimdi birbirine karıştığını hissediyordum. Ta ki biri lambayı yakana kadar. O sırada Ateş beni suyun dibine bastırdı. Neyse ki son saniyede derin nefes alabilmiştim. Ateş karşısındaki ile kavga eder gibi konuşuyordu, bense suyun altında saniyeleri sayıyordum. Tam 12. saniyede Ateş beni havuzun dibinden çıkarttı. Yuttuğum sular beni öksürtmeye başlamıştı.

"Ne yapıyorsun be manyak ölüyordum resmen!"

"Havuzu temizleyecekmiş pezevenk! Burada bizi gördüğü halde ısrarla gitmemeye çalıştı lan! Ama onu boğacağımı söylediğimde ikna oldu."

"Ya resmen kıskançlıktan gözün döndü. Adam beni bikinili görmesin diye kafamı suya bastırdın manyağın oğlu Porsuk!"

***

Bir Hafta Sonra...

Son sınava da girip vizelerin yoğunluğundan ve baskısından sonunda kurtulmuştum. Bölümü bitirmeme tek engel

olarak finaller kalmıştı. Ateş'in de tam bu saatlerde son sınavı bitmiş olmalıydı. Bugünü kendimize ve minnoşlarımıza ayırıp keyif yapmak için plan yapmıştık.

Son tatilimizden bu yana aramızdaki bağlar daha da kuvvetlenmişti ve ilişkimizde daha farklı noktalara ilerlemeye başlamıştık. Yüzümde canlanan aptal bir sırıtmayla sınıftan çıkıp koridorda ilerlerken biri kolumdan tutup beni hızla kendine doğru çekti. Uykusuzluktan gözaltları morarmış ve fazlasıyla yorgun görünen mutsuz bir Kartal karşımda dikiliyordu.

"Neler oluyor Kartal ne yaptığını sanıyorsun!" Kolumu elinden kurtardım ve cevabını beklemeye başladım.

"Telefonlarımı açmıyorsun, mesajlarıma cevap vermiyorsun! Sana önemli bir durum olduğunu söyledim fakat benimle konuşmak yerine beni her yerden engellemeyi tercih ettin. Çok yanlış bir insana güveniyorsun. Çok yanlış biriyle berabersin Balın!" Kollarımdan kavrayan ve beni deli gibi sarsan Kartal'ı kendimden uzaklaştırmak için onu tüm gücümle ittim.

"Sen kimsin de bana karışma hakkını kendinde buluyorsun söyler misin?"

"O kadar aptalsın ki Balın bazen cidden gözlerinin nasıl bu kadar kör olduğuna inanamıyorum! Sen o ruh hastasına ve seni sevdiğine nasıl inanabiliyorsun. Onu nasıl sevebiliyorsun!" Öfkeyle sarf ettiği kelimeler sabrımı taşıran son damla olmuş, tepemin tasını attırmayı başarmıştı.

"Haddini bil Kartal, burada tek bir aptal var o da sensin! Sana ne benim sevgilimden! Sen ne biliyorsun ki aramızda geçenleri, yaşadığımız duyguların gerçekliğini! Sen ne biliyorsun söyler misin ne biliyorsun!"

Gözüm dönmüştü. Ateş'e hakaret eden ve aramızdaki ilişkiyi anlamsız bir şekilde yorumlamaya kalkarak bunu hakaret boyutlarına taşıyan Kartal'a deli gibi bağırıyor, yaşadığım sinir harbiyle deli gibi göğsüne vuruyordum. Bileklerimden kavrayıp yakınlaştığı sırada birisi Kartal'ı aynı hızla geriye doğru çekmişti.

"Sana Balın'dan uzak duracaksın demedim mi lan pezevenk siz!" Ateş Kartal'ın suratına yumruklarını geçirirken korkuyla ve panikle onlara bakıyordum.

"Ateş dur!" desem de beni duymuyor ve sert darbelerini Kartal'a indiriyordu. Hiç görmediğim kadar merhametsiz görünüyordu. Kartal da ondan geri durmuyor denk getirebildiği kadar karşılık veriyordu.

"Seni öldürürüm lan pezevenk! Öldürürüm seni!" Kartal'ın ağzı gözü kan içinde kalmıştı.

"Öldürürsün biliyorum! Sen busun çünkü! Sen bir katilsin! Bu kızın dünyasına kanlı elleriyle sızan ve onu zerre hak etmeyen bir canavarsın!" Ateş'in yumruğu havada kaldı ve inanamaz bir ifadeyle Kartal'a bakakaldı. Kartal'ın zafer kazandığını düşünen keyifli suratı bana döndü ve içindeki zehrin tümünü dökmeye başladı.

"O bir katil! Sen bir katille berabersin Balın!"

ALTINCI BÖLÜM

Ateş duyduklarının etkisiyle kalakalırken Kartal onun tepkisizliğinden yararlanmış Ateş'i itmişti. Ağzındaki kanı yere tüküren Kartal yerde olduğu gibi duran Ateş'e tiksintiyle ve küçümseyerek bakıyordu. Yaşadığım şok bedenimin her zerresine yayılırken duyduğum kelimeler ağırlıklarıyla zihnimi zorluyordu. Şaşkınlığımı fırsat bilerek bana doğru yaklaştı.

"Duydun işte Balın, sen bir katille berabersin. Sana söylemediğini tahmin etmiştim. Böyle bir şey nasıl söylenir ki zaten? Ben bir canavarım nasıl diyebilir ki insan?"

Kartal'a soğuk bakışlar fırlatan Ateş tek kelime dahi etmezken onun bu durumuna duyduğum üzüntü ve endişeyle hızla yanına doğru ilerledim. Yanına çöküp ellerimle Ateş'in yanaklarını avuçlarımın içine aldım. Bana dönen gözlerinde farklı pırıltılar hakimdi. Kartal'ın bu pis oyununa, sevgilimi katillikle suçluyor olmasına bir saniye bile inanmamıştım. Ateş asla ama asla birini öldüremezdi. Benim Porsuğum birine zarar veremezdi. Pezo'ya masaj yapan elleri ve Dolar'ı sevgiyle okşayan sımsıcak avuçları asla bir can alamazdı.

"Bana inanmıyorsun değil mi? Onunla ilgili söylediklerime inanmıyorsun. Araştırdım Balın her şeyi araştırdım. O bir katil, o canavar ruhlu bir katil." Kartal'ın öfkeyle haykırdıklarını duyunca tiksintiyle ona baktım. Onun bu sözleri bardağı taşıran son damlaydı.

"Bu zamana kadar hep Ateş söylüyordu, ama artık benden duyman gerekiyor demek ki. Eğer seni bir daha benim etrafımda, Ateş'in etrafında, bizim etrafımızda görürsem sana dünyayı dar ederim!"

Kartal, o öfkeli bakışlarını endişesinin ardına saklarken özgüvenli duruşundan eser kalmamıştı. Benim ise susmaya

niyetim yoktu.

"Defol git Kartal!" Hayal kırıklığıyla bakıp geriye doğru gayri ihtiyari birkaç adım attı. Şu an gözlerinde gördüğüm tek şey yıkılmışlıktı.

"Çok pişman olacaksın Balın, çok." O giderken arkasından düşündüğüm tek şey Ateş'e bu iftirayı nasıl atabildiğiydi. Her ne kadar dışarıdan kavgacı ve biraz da serseri görünse de onun merhametli kalbi böyle bir şeye izin vermezdi. O böyle bir acımasızlığı yapamazdı. Bana ve pembelerime katlanan bu adam benim için iki canı hiç düşünmeden evlat edinip hayatına sokmuştu. Bunları yapan bir insan nasıl katil olmakla suçlanır aklım almıyordu.

Bakışlarım tekrar Ateş'in donuk ve bitik ifadesine kaydığında bu düşünceleri zihnimden silip en değerlimle ilgilenmeye karar verdim. Gerçekten âşık olan bir sevgili en önce en değerlisini dinlemeliydi. Yüzünü tekrar avuçlarımın içine aldım.

"Ateş iyi misin? Sevgilim iyi misin?" Gözlerinde belirgin bir yumuşamayla bana baktı. "Kartal'ın böyle adileşeceğini bilmiyordum. Artık ne yapacağını şaşırdı. Bu sefer de iğrenç iftiralara başladı. Kötü bir insan o." dedim. Bana transa girmiş gibi bakan sevgilimin içini rahatlatacak sözler söylemeye uğraşıyordum.

"Kartal senin bir katil bir canavar olduğun gerçeğine nasıl inanmamı bekledi de bu iftirayı attı gerçekten anlamıyorum." Bakışları dalgalandı.

"Değil." Ne demek istediğini anlamaya çalıştım.

"Nasıl değil?" Gece mavisi gözlerinde kararsızlık vardı. Konuşmakta fazlasıyla zorlandığını anlamamak imkânsızdı.

"İftira değil." Beynim duyduğum bu iki kelimeyi idrak etmeye çalışıyordu, duyduklarımın ağırlığı ruhuma çökmüştü.

"Öldürdüm Balın."

Bitik görünen fakat yine de dik duruşundan ödün vermeyen Ateş, vereceğim tepkiyi her şeyden çok merak ediyor gibi

gözlerime baktı. Ne tepki vereceğimi bilemiyordum. Zihnim tamamen uyuşmuştu. Hissizlik beynimin tüm odacıklarını ele geçirmişti. Öldürmek? Can almak? Şu an gerçekten ne yapacağımı ve ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Sözcükler birbirine karışmış beni koca bir belirsizliğin içine sürüklemişti. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Bildiğim tek şey buna inanmak istemediğimdi. Benim Ateş'im, Porsuğum bunu yapmış olamazdı.

"Ben... Ben inanmıyorum... İnanmıyorum. Nasıl?" Bana kırgın ve fazlasıyla yıkık bir ifadeyle baktı. Söylediklerime karşı gardını almış hararetle ve biraz da sinirle konuşmaya başlamıştı. Gözlerinde gördüğüm kırgınlık beni en derinlerime kadar titretmişti.

"Hayatıma girmemen için uğraştım. Sen çok zorladın Balım. Çok fazla zorladın ve hata yaptın. Beni tanımadan sevdin..." Derin bir nefes aldı. "Bu da sana ders olsun Baytar. Birinin hayatına girip onun tüm hayatı olmadan önce o kişinin bir canavar olup olmadığını öğren bundan sonra."

Canavar? Ben ona canavar demiştim. İstemeden ve farkında olmadan da olsa bunu ima etmiştim. Ateş, beni de kendini de dağıtırken dağılan parçalarımızın toplanılamaz bir hal aldığını hissediyordum. Ardına bile bakmadan kalkıp giden Ateş'in arkasında olduğu yerde kalmıştım, âşık olduğum adamın peşinden koşamamış, onu durduramamış, 'dur' diye bağıramamıştım. Tamamen yıkılmış ve uyuşmuş hissediyordum. Duygularım yoğunluğuyla beni boğuyor ve tepkisiz bir hale sokuyordu. Dudaklarımı ölüm sessizliği kuşatmıştı. Ateş'in peşinden gitmeden önce duyduklarımı hazmetmem gerekiyordu. Ölümden deli gibi korkan ve severek seçtiğim mesleğimle ölüme karşı mücadele eden ben, bu duyguları sindirmekte zorluk çekecektim. Geçmişimin kuytuları da beni buna teşvik ediyordu. Bu üzüntüyü hayatımın hiçbir anında hissettiğimi hatırlamıyordum. Deli gibi ağlamaya başlarken bir an önce eve gitmem gerektiğini düşündüm. Eve gitmek ve bir süre sadece uyumak istiyordum.

***

Dünden beri kendimi odama hapsetmiş ağlarken yemek yemeye dahi çıkmamam ailemi fazlasıyla endişelendirmişti. Ateş'le ayrıldığımızı düşünmelerine sebep olmuştu. Dünkü itirafının ardından Ateş'le konuşmamıştık. Ben hâlâ yaşadığım anın şokundaydım. O ise... Onun ne düşündüğünü şu an neler yaşadığını gerçekten bilmiyordum. Porsuğumla ayrılmamıştık ve benim ondan ayrılmaya en küçük bir niyetim dahi yoktu. Fakat benim her şeyden önce gerçekleri öğrenmem gerekliydi. Benim için, bana olan sevgisi için şimdiden iki minnoş evlat edinen ve onlara hayatını bir an dahi düşünmeden adapte eden Ateş yumuşacık bir kalbe ve tertemiz bir yüreğe sahipti. Onun kalbindeki iyi niyeti ve temizliği ben biliyordum.

Bana bu gerçeği aylardır söylememiş olması beni hayal kırıklığına uğratsa da bu olayı konuşmamız gerekiyordu. Bugün Ateş'le bu konuyu konuşmalı ve aramızdaki bu simsiyah sırrı açıklığa kavuşturmalıydık. Bir daha hiç ama hiç açmamak üzere...

Hemen telefonuma davrandım ve Porsuğum yazısını tıkladım. Telefonda ulaşılamaz mesajını işitmemle beynimden aşağıya kaynar sular döküldü.

Parmaklarım hızla telefonun rehberinde hareket etti ve Murat yazısını görünce durakladı. Murat bana Ateş'in nerede ve nasıl olduğunu söyler, bizim buluşup konuşmamız ve bu meseleyi açıklığa kavuşturmamız için elinden gelen her şeyi yapardı. Murat Ateş'in kardeşi olduğu kadar benim de kardeşim olmuştu. Porsuğumla aramızda istemeden de olsa oluşan uçuruma köprü kurmak için elinden geleni fazlasıyla yapardı.

"Murat, Ateş nerede biliyor musun?" Telefonu açar açmaz panikle sorduğum soruya cevap bekledim.

"Balın ne oldu? Bilmiyorum. Ateş dün gece eve gelmedi. Ben siz berabersiniz sanıyordum. Önemli bir durum mu var?" Ateş'le konuşmadan Murat'a bahsetmekten emin olamadım.

"Yok bir şey sadece... Sadece ben onu merak ettim. Seni ararım." Telefonu kapatıp yerimden bir telaş doğrulurken kıyafetimi, ayakkabımı, çantamı uyumlarına dahi bakmadan

giyinip evden çıktım. Katil veya değil, o her ne ise bu durumun mutlaka mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Ben... Ben onsuz yapamazdım. Onu şimdiden deli gibi özlemiştim. Ben onsuz eksiktim, yarımdım ve yıkıktım. Onun için her şeyden vazgeçerdim. Kıyafetlerden, ayakkabılardan, blog sayfamdan, başarımdan, mesleğimden... Pembeden... Beni ben yapan her şeyden bir an bile düşünmeden vazgeçerdim. Fakat ondan vazgeçemezdim.

Evinde olmadığını bildiğimden önce o gitmeyi çok sevdiği ve beni de defalarca beraberinde getirdiği kokocuda aradım. Canı sıkkın olduğunda ya da mutlu olduğunda nasıl olduğu fark etmez istisnasız her şeyden önce midesini düşünürdü benim Porsuğum. İçeri girip gözlerimi tanıdık yerde gezdirirken burada olmadığı gerçeğiyle omuzlarım düştü.

Buradan ayrılıp sahildeki köfte ekmek yapan yere hızla gittim. Bir an önce ona kavuşmayı ve bu bizi yıkan gerçeğin üstünü kapatmayı istiyordum. Ama Ateş burada da yoktu.

'Geri zekâlı Baytar.'

'Aptal Baytar.'

'Porsuğunsuz şimdi sen ne yapacaksın Baytar?'

***

Ateş'in olmadığı üçüncü günde deli gibi onu arıyor, ona ihtiyaç duyuyordum. Üç günde kilo vermiş, uykusuzluktan gözaltlarım mosmor olmuştu. Sanki hiç yokmuş gibi hayatımdan çıkıp gitmişti. Beraberinde ruhumu da ve yaşamam için gerekli olan kalbimi de almış beni derin karanlığın koynuna bırakmıştı. Onsuz sadece hayati fonksiyonlarını gerçekleştiren bir robottan farksızdım.

Durmaz Malikânesi'nin kapısından girerken içimin ilk defa mutlulukla değil de derin bir hüzünle dolduğunu hissettim. Onsuz her şey hüzün kaynağı, her şey mutsuzluk sebebiydi. Bana kapıyı açan Murat'ın yüzünde gördüğüm mutsuzluk da hüznümün iki katına ulaşmasına sebep olmuştu. Siyah saçları dağılmış, gözleri çökmüştü. Ateş'in acısını o da yaşıyordu, omuzları giden kardeşinin ardından düşmüştü.

Durum bu denli vahim miydi?

"Ateş beni aradı, bir süre burada olmayacak Balın. Dedem de biliyor bir süre uzak duracağını." Duyduklarımla antrede olduğum yere mıhlanırken gözlerimin dolduğunu ve büyük bir kâbusa sürüklendiğimi hissediyordum.

"O... O gelmeyecek mi? Beni bırakıp gitti mi? Neden gitti? Sen... Sen olanları biliyor musun?" Bana kahverengi gözlerinde dalgalanan hüzünle baktı.

"Biliyorum... Ne olur bu konunun üstüne gitme." Duyduklarım belki umut ışığı olur ve üç gündür kararan hayatıma aydınlığını bırakır diye düşünmüştüm ve ümitle Murat'ın kollarına tutunmuştum.

"Anlat bana."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum Balın. Sen bu konuyu sadece Ateş'le konuşmalısın."

"İyi de ona ulaşamıyorum ki! Denemedim mi sanıyorsun? Bakmadığım yer kalmadı. Onu aramadığım yer kalmadı." Yanaklarım yaşlarla ıslanırken güç vermek istercesine beni kollarımdan tuttu.

"Anlatamam Balın, beni anla. Bunu sana Ateş'in anlatması en doğrusu." Bana yardımcı olmayacağını anlayınca kaşlarımı çatarak hararetle konuştum.

"Ben de Turgut dedeme sorarım o zaman. O bana anlatır." Murat beni kolumdan tutup kendine çekti ve durdurdu.

"Yaşlı bir adamı merakın yüzünden bu konularla meşgul etme Balın. Bu durumu Ateş'le hallet." Gerçeklerin Turgut dedeme vereceği zararı düşününce konuşmaktan vazgeçtim. Bana doğru gelen Dolar ve Pezo'yu görünce gözyaşlarımı sildim ve yere doğru eğildim. Ateş'ten mahrum kalan masum varlıkların da en az benim kadar mutsuz olduğunun bilincindeydim. Minnoşlarımla sarmaş dolaş olurken en değerlimizin geleceği anı gözler olmuştuk.

***

Taksiyle eve doğru giderken sahil kenarındaki parkı görünce Porsuğumla yaşadığımız anılar zihnime süzüldü. Sarhoştum, kusmuştum ve Ateş bana hayatındaki belki de en zor itirafını o gece bu parkta yapmıştı. O gece her ne kadar zor başlamış da olsa biz o halimizi tatlıya bağlamayı başarmıştık. Neden şimdi yapamıyorduk?

"Burada ineceğim."

Taksici akşam vaktinde ineceğim yere biraz kuşkuyla baksa da arabayı durdurdu. Ücretini ödeyip arabadan indim ve yürümeye başladım. Ben gitsem de her daim benim ardımdan geleceğini söyleyen Ateş nereye gitmişti? Ben sıkılsam da bunalsam da hani beni terk etmeyecekti? Neden beni arayıp tek kelime dahi etmemişti? O gece oturduğumuz banka ruhumdaki ağırlıkla çökerken düşündüğüm tek şey âşık olduğum adamı her zerremle özlediğimdi.

Biz neden bu hale gelmiştik ki? Kafamdaki soru ve düşünce silsileleri dayanılamaz bir hal alıp beni yutacak boyuta ulaştığında yanımda birinin olduğunu hissedip gerildim ve korkuyla bankta yanıma oturan kişiye döndüm. Gördüğüm tanıdık yüz ve özlem duyduğum gece mavisi gözler sayesinde hissettiğim korku yerini rahatlığa ve koskocaman bir mutluluğa bıraktı. Ondan vazgeçemeyeceğimi şu son üç günde çok iyi anlamıştım. Dağınık siyah saçlarına, uykusuz gözlerine ve çökmüş yüzüne bakarken ayrı kaldığımız zamanların bende olduğu kadar onda da derin izler bıraktığını anlamıştım.

"Ateş?" Hızla boynuna atıldım. Nefesimi tutmuş sadece sımsıkı, kopmamacasına sarılmıştım. O an düşündüğüm sadece ait olduğum bu adamın varlığına kavuşma telaşım ve mutluluğumdu.

***

10 yıl önce Ateş Durmaz...

"Lan madem bir doğum günü zımbırtısı yapıyorsunuz neden pastadan bana sadece bir dilim düşüyor. Engin pezevengi, bırak lan çatalı tabağı. Sen yedin hepsini piç."

Engin yine tüm ibneliğiyle karşımdaydı ve benim pastama gömülmüştü. Keşke akşam vakti sınıf arkadaşım olacak mallara uymasaymışım da evde vakit geçirseymişim diye düşünmeden edemiyordum. Annem kim bilir yine neler döktürmüştür. Babam olacak adam da yarısını götürmüştür. Güzel annem evde iki tane fil besliyordu. Bize yemek yetiştirmek için gününün dörtte birinden fazlasını mutfakta geçirdiğini düşününce hayvanlığımızın onu ne kadar yorduğunu daha iyi kavrıyordum. Annemin yerinde olsam babam gibi bir insan azmanını boşardım. Babam dediğim doymak bilmeyen, ekmeğimde gözü olan, lokmalarımı sayan adam ise anneme beni bir hayvanat bahçesine evlatlık verme konusunda baskı yapıyordu.

Antalya Kaleiçi'nde salaş bir kafedeydik. Kasıntı ortamları oldum olası sevmemiştim. Kaleiçi ise tarihi yapısı ve samimi havasıyla beni her daim kendine hayran bırakıyordu. Buradaki en dandik mekân bile bana kendimi kasıntı lüks restoranlardan daha iyi hissettiriyordu.

"Ateş'çiğim sen şimdi kaç oldun?"

Kulağımı tırmalayan tiz sesin sahibi Buse'nin suratına ifadesizce baktım. Ciğim demesine mi, bulduğu her fırsatta bana asılmasına mı yoksa aynı sınıfta olduğumuzdan yola çıkarak kaç yaşına girdiğimi idrak edemeyen zekâsına mı küfredeceğimi şaşırmıştım. Annemin "Kızlarla küfür etmeden konuş Ateş" sözlerini hatırlamamla birlikte içimden "Lanet olsun sana Buse malı" demekle yetindim. Pastamdan bir çatal daha almak için bakışlarımı Buse'den tabağıma çevirmiştim ki sorusunu tekrarlayınca cevap vermek kaçınılmaz bir hale gelmişti.

"Boş ver Buse, sikeyim ki aynı yaştayız işte seninle. Ergeniz, çok takılma."

Buse verdiğim cevapla tatmin olmuş olacak ki başka bir şey söylemeden içeceğiyle ilgilenmeye başladı. O sırada duyduğum yumuşak sesle arkama döndüm.

"Yapma, ne ergeni! Senin on beş yaşında olduğuna inanmak zor."

"Yağmur?"

"Doğum günün kutlu olsun Ateş." Elindeki hediye paketini gülerek bana uzattığında hâlâ onun burada ne aradığını anlamaya çalışıyordum. Okuldaki halinden oldukça farklı göründüğü dikkatimden kaçmamıştı. Benden üç yaş büyük olmasına rağmen ancak 1.60 olan boyunu topuklu ayakkabılarla bir parça uzatmış olsa da hâlâ çok minyon bir görüntüye sahipti. Kıvırcık siyah saçlarını olduğu gibi bırakmış ve kırmızının "Bana bakın orospu çocukları..." tonundaki bir rujla kalın dudaklarını boyamıştı. Her zamanki ilgili kahverengi bakışları yine gözlerime kilitlenmişti.

Neşeli bir sesle "Hediyeni almayacak mısın bakalım?" diye sordu. Başımla hediye paketlerinin biriktiği koltuğu işaret ettim.

"Şuraya bırakabilirsin." dediğimde Yağmur'un suratındaki neşeli ifadenin dağıldığını gördüm. Lise son sınıftan birinin gelip aramıza katılması masadakilerin merakla birbirlerine bakmasına ve ortama anlamsız bir sessizliğin çökmesine sebep olmuştu. Yağmur kimseye selam vermeye gerek görmeden yanıma oturup ortamda benden başka kimse yokmuş gibi davranmaya başladı.

Boş masaya bakarak "Hımm bana pasta kalmamış galiba." diye söylendi.

"Bana da kalmadı, üç dilim yiyebildim sadece. Başlarım böyle işe. Seneye bana ayrı kendinize ayrı pasta alın lan."

"Nah sana bundan sonra doğum günü kutlaması Ateş, nah sana kardeşim. Korka korka yedik boğazımıza dizdin piç."

Sekiz kişilik gruptan destekleyen sesler çıkınca Engin'e elimdeki çatalı kıçına batıracağımı ifade eden bir hareket çektim. Ne demek istediğimi anladığında "Siktir deli." diye gülmesine ben de sırıtmış, önümdeki tabaktan çerez alıp kafasına fırlatmıştım. Anında karşılık veren piçle aramızda manasız bir leblebi savaşı başladı.

Yağmur hariç masadaki kızlar da önce "Mal mısınız?" deseler de onlar da katılmıştı. Birimizin burnuna, ağzına,

götüne leblebi kaçmasının mümkün olduğu şu ortamda Yağmur oflarken buradan neden siktir olup gitmediğini düşünüyordum.

* * *

Kutlama zımbırtısı bittiğinde bana gelen hediyeleri götüremeyeceğim için gitmeden önce zorla kızların çantasına paylaştırmış, kırmadan dökmeden yarın bana okulda teslim etmelerini tembihlemiştim. Mekândan ayrılıp, vedalaşma faslını bitirdiğimizde saat 10'u biraz geçiyordu. Kaleiçi'nin turuncu sokaklarını adımlamaya başlamıştım ki aynı tanıdık sesin adımı söylemesiyle durakladım.

"Ateş bekle!"

Pabuçlarının izin verdiği ölçüde hızlı adımlarla yanıma gelip tam karşımda duran Yağmur'un ne yapmaya çalıştığını anlamayacak kadar salak değildim fakat şu an tek istediğim evime gitmekti. Yağmur'un sene başından beri olan ilgisi artık boğucu gelmeye başlamıştı. Sıkıldığımı gizlemeye gerek görmeden gözlerimi devirip ofladığımda esmer tenine yakışan siyah gözlerinin buğulandığını fark ettim. Güzeldi ama sadece güzeldi. Neden benden daha fazlasını istiyordu ki? Tamam. Fiziksel olarak Yağmur'u ve onun gibi nice dişiyi beğenip arzuladığımı inkâr etmiyordum. Fakat anlamıştım ki bu yaşlardaki kızlar birisiyle yakınlaşmak için duygusal bir bağ kurmayı şart görüyordu. Ne var ki ben yaratılırken duygu konulacak yerlerime de bol bol hormon basılmıştı. Allah beni böyle yaratmıştı. Duygu dışında her şeye bir açlığım vardı işte. Yemeğe, maceraya, cinselliğe. Duygusal ilişki denen şeyle bir alakamın olamayacağını anladığımda sırf biriyle sevişmek için hiçbir kızla sevgili olamayacağımı da anlamıştım. Sadece canı istediği için sevişen ve duygusal bir beraberliği şart koşmayan kadınlarla tanışacağım yaşa kadar da kendi kendimi mutlu etmekle yetiniyordum. Şu ana kadar bir kızla öpüşmemiş olabilirdim ama en azından kafam rahattı.

Yağmur da bu duygusal beraberliği isteyen gruptandı işte. Bense kendi isteklerim için bir kızın duygularını kullanacak kadar şerefsiz biri değildim. Ben siktir etmekten sıkılsam

da anlaşılan o ki Yağmur bir türlü sıkılmıyordu. Yapışkan kızlardan nefret ediyordum. En tahammül edemediğim şey ısrarla peşimden koşturan kızlardı.

"Ne var Yağmur?"

"Beni bu tavırlarınla çok üzüyorsun. Lütfen Ateş. Biliyorum benden hoşlandığını, kendini sadece biraz bana bırakman olmaz mı? Benimle olmama sebebin aramızdaki yaş farkı mı?"

Onunla ilgili hoşlanabileceğim tek şeyin onu becermek olduğunu söylesem arkasına bakmadan kaçar mıydı acaba? Bu ısrar nedendi anasını satayım.

"Sana karşı hiçbir bok hissetmiyorum. Ha mutlu olacaksan, tatmin olacaksan da söyleyeyim. Güzelsin ama umurumda değil. Evine git."

Yağmur'u arkamda bırakmak için bir adım attım fakat aynı anda kolumda hissettiğim eli, zayıf bedeninden beklenmeyecek bir güçle beni ona döndürmüştü. Yaşaran gözleri öfkeyle ve hırsla parlıyordu. Elini yanağımda patlatacağı bir tokat için havalandırdığı sırada hızlı bir şekilde bileğini kavradım ve hafifçe sıktım. Gözlerimi suratına diktiğimde öfkemi anlamasını umup, bir salaklık yapmaması için konuştum.

"Sakın deneme bile."

Birbirimizin suratına tehditkâr bir ifadeyle bakıyorduk. Boşta olan eliyle bir anda ensemden tutup yüzünü yüzüme getirdiğinde anlık bir şaşkınlığa uğradım. Ensemdeki saçları hafifçe çektikten sonra dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı. İlk öpücüğümü bir kız benden beklemediğim bir anda almıştı. Bir dakika. Anasını satayım, işte bu tam bana göreydi! Kız onu sevmediğimi biliyordu, demek ki onun istediği de sadece buydu. Sıfır duygulu bir şeydi bu işte. Sadece hormonlar. Öpücük, öpücüktür deyip beni hırsla öpen dudaklarına karşılık veriyordum. Islak ve ateşli dudakları beni kendimden geçirirken hormonlarımın aslında ne denli güzel sonuçlar yaratabileceğini ilk defa fark etmiştim. Ağzımda hissettiğim bol ruj tadı biraz rahatsız etse de bedenime yapışık göğüslerini hissetmek o dudaklara daha da saldırmama sebep olmuştu.

Nefeslenmek için dudaklarımız ayrıldığında ise Yağmur'un kulağıma fısıldadığı sözlerle donup kaldım.

"Seni seviyorum Ateş. Çok seviyorum aşkım."

Büyük bir tiksinti tüm vücudumu sararken öfkemi de kontrol etmeye çalışıyordum. Bu kızın kendisine saygısı olmayışı beni de boktan bir duruma sürüklemişti. Sevgi, aşk bana göre değildi ama ne anlama geldiklerini her gün annemle babamın birbirlerine olan bakışlarında görüyordum. Bu kız ondan hoşlanmadığını söyleyen biriyle öpüşürken nasıl sevgiden aşktan bahsedebilmişti?

Bir insanın kendi iradesiyle ve arzularıyla hareket etmesini asla yadırgamazdım. Yağmur benimle sadece canı istediği için, fiziksel olarak yakınlaşmış olsa bunun hakkında olumsuz bir şey diyemezdim. Demezdim ama aşkı bu kadar ucuz sanması gözümde onu ucuzlaştırmıştı. Hızla ondan uzaklaştığımda soru soran ifadesine karşı acımasız olmamın en yerinde davranış olacağına karar verdim.

"Ama ben seni sevmiyorum! Hoşlanmıyorum. Bir daha etrafımda dolanma. Boş hayallere de sakın ama sakın kapılma."

***

Az önce yaşanan aptalca olayı ve Yağmur'u arkamda bırakıp beni taksi durağına götürecek yola saptım. Dar sokakta ilerlerken bahçelerden gelen bahar kokusu burnuma doldu. Antalya her sene bu ayda olup olabileceği en güzel haline bürünüyordu. Nemini, sıcağını siktiğimin şehri anca mayıs ayında yaşanabilir hale geliyordu.

Yoğun bir gül kokusu yüzüme çarpınca durup yanımdaki bahçeye baktım. Avuç içi büyüklüğündeki renk renk güllerin düşman çatlatırcasına boy gösterdikleri bir bahçeydi bu. Annem de iki katlı evimizin hem içini hem de dışını botanik bahçesine çevirmişti. Belki de evi, ben ve babamın asıl yaşam alanı olan ormana benzetmek istemişti güzelim. Kabul etmeliydim ki hayvan oğlu hayvandım. Annemin mavi gözleri dışında bir özellik geçmemişti bana ondan. Geriye kalan bütün özelliklerim babamdan geliyordu. Babamın genetik

baritasını sikeyim. Annem nesini beğeniyordu da seviyordu babamı akıl alır gibi değildi. Annemi bir başka seviyordum çünkü onun her şeyi başkaydı. O sevdiğim, sevebileceğim tek kadındı. Annemin çiçekleriyle ilgilenirken onlarla dedikodu yapıp, sohbet etmesini izlemek de en keyif aldığım şeydi galiba. Sizofren ve çok tatlı bir annem vardı lan.

Bugün doğdum diye niye ben kutlanıyordum ki. Bence doğuran kutlanmalıydı güzel doğurmuşsun diye. Anneme doğurma günü hediyesi olması için bahçe duvarından kaldırıma doğru sarkan büyük pembe bir gülü gözüme kestirdim ve dalından kopardım. Güle bakarken annemin duygulanıp bana uzun uzun sarılacağını bilmek sırıtmama sebep olmuştu. Biz sarılırken babam da uzaktan lanet, kıskanç bakışlarını üzerimize dikecekti muhtemelen. Fakat ana ile oğlun arasına giremeyeceğini anlamalıydı. O bana aitti, benim annemdi. Babam da olsa kimseyle paylaşmak istemiyordum. Babam da istemiyordu. İşte bu yüzden Eleni'min etrafında dönen aşık ayılar gibi ona tapıyor, birbirimizi ise tepiyorduk.

Pembe gülü burnuma yaklaştırıp kokusunu içime çekince annemi biraz daha özledim ve yoluma devam ettim.

***

Ücreti ödeyip taksiden indiğimde gülü hâlâ elimde tutuyordum. Büyük demir kapıyı açıp bahçeye girdim ve anahtarımı çıkarmak için elimi cebime götürdüm. Anahtarı çıkarıp kapıyı açtığımda gözlerim yine elimdeki güle kilitlenmişti. Anneme gülü verdikten sonra eşsiz varlığıma katkıları nedeniyle babamın da omzunu sıvazlayacaktım. Çünkü kıskanırdı o adam. Tanıyordum herifi. Birden üzerime atlayıp güreşmesin diye babamı böyle küçük bir sürprizle şımartmaya ve geçiştirmeye karar vermiştim.

Kapıyı henüz açmış ve içeriye bir adım atmıştım ki annemin sesini işittim. Acıyla inleyen sesinin ardından can yakıcı bir çığlık daha kulaklarıma dolunca nasıl ve ne halde olduğumu bilmeden odaya koşturdum.

"Anne!" diye bağırarak odaya daldığımda karşılaştığım manzara kanımın büyük bir basınçla beynime çıkmasına se-

bep olmuştu. Kulaklarım uğulduyor, vücudum titriyordu. Yerimde sendeledim. Annemle babam yerde kanlar içinde yatıyordu.

Zaman pürüzlenmişti, ben karıncalanıyordum. Kırmızının bulanıklığı kendi sıcağından mıydı yoksa artık ben mi bulanık görüyordum? Yüzükoyun yerde yatan adam, babam? Kaç kez vurulmuştu sırtından? Ayağımın altından kayan zeminde babamın kanı neden nehirler yaratmıştı?

"Ateş git. Git! Kaç!"

Gövdesi kana bulanmış ve zorlukla gözlerini açabilen annemin sesini duymamla beraber sağ tarafımdan beni deviren bir darbe aldım. Yere yuvarlandığımda yüzümde hissettiğim ılık ıslaklığın babamın kanı olduğunu idrak ettiğimde kendimi dipsiz bir kuyuda hissetmiştim. Kanı kanımda dolaşan adamın kanı neden yerdeydi? Ben neden yerdeydim?

Başımı güç bela çevirdiğimde bana vuranı görmüştüm. Elindeki kanlı bıçakla bana yaklaşan şerefsizin başında siyah ince bir kamuflaj vardı. Annemle babama sapladığı bıçağı bana da saplamak için havaya kaldırdığında yerde olmamın verdiği avantajla orospu çocuğunun dizine sert bir tekme attım. Beklemediği bu hareketle bir kaç adım geriye gidip acıyla inlediğinde fırsattan istifade yerden kalktım. Hızlı kalkamamış olmalıydım ki ben henüz ayakta durmayı başarmışken o kendini toparlamış ve köpek gibi hırlayarak üzerime gelmeye başlamıştı. O orospu çocuğunun nefesini kesmeden asla ölmeyecektim. Dibimdeki sehpanın üstünde duran büyük vazoyu kaptığım gibi büyük bir hızla karşımdaki şerefsize fırlattım. Tam suratına gelen vazonun şiddetiyle kafası geriye doğru savruldu ve kontrol edemediği iğrenç bedeni yemek masasından sekerek yere düştü. Kendisiyle beraber mumları yakılamamış pastayı da düşürdü. Acizce kendini toparlamaya çalıştığı sırada vakit kaybetmeden yanma gittim ve elinde duran bıçağı bir hamlede aldım.

"Hakan. Ateş." Annemin sesiyle nefesimi tutmuştum. Kaburgalarım neden bu kadar acımıştı? Kalbim bu olanların acısıyla göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi. Acıdan ölünmez diye kim demişti? Ölüyordum.

Anneme baktığımda dudağının kenarından kanların çizgi halinde sızmaya başladığını gördüm. Ellerimin titremesini kontrol edemez haldeyken annemden akan her damla kan benden çaresizlik ve gözyaşı olarak karşılık buluyordu. Çemenin altına yediğim ve muhtemelen kan tükürmeme sebep olacak bir yumrukla kendime geldim. Çıktığı yere sokmayı unuttuğum orospu çocuğu altımda debelenirken dişlerimi sıktım. Ondan aldığım bıçağın sapını avucumun içinde eritecek bir hırsla kavradığımda aklımda olan tek şey bu orospu çocuğunu kendi kanında boğmaktı. İlk bıçak darbesini göğsünün tam ortasına sapladığımda ikinci darbenin daha güçlü geleceğini biliyordum.

"Geber! Orospu çocuğu. Şerefsiz!"

Kulaklarım bir şey duymuyor, nefretin bürüdüğü gözlerim ondan daha fazla kan akıtmaya yemin ettiğim gövdesini izliyordu. Kolumu her kaldırıp indirdiğimde bıçağın pislik vücudunda bir oyuk daha açması beni daha fazlasını yapmam için teşvik ediyordu.

"Neden orospu çocuğu neden? Ne istedin bizden? Ne? Ne! Ne istedin şerefsiz ne?!"

Her 'ne' diye bağırışımda buna eşlik eden üç şey vardı artık. Bıçağı ona defalarca saplayan elim, onun vücudundaki yırtıklardan fışkıran kanı ve alnımdaki terle beraber dökülen gözyaşlarım. Kaç dakikadır kanımı dökeni kanında boğmak için vakit harcadığımı bilmiyordum. Zaman kavramımı yitirmiştim ve artık hızlıca değil yavaş aralıklarla bıçağı delik deşik olmuş gövdesine batırıyordum. Kolum hareket edemez hale geldiğinde cansızlaşmış bedeninin üstünden kalktım, bıçağı bir köşeye fırlatarak arkama, aileme baktım.

"Anne! Annem!"

Dizlerimin üstünde ilerleyerek hızlıca annemle babamın yerde yan yana olan bedenlerinin yanına gittim. İçim yanıyordu. Midem bulanıyordu. Kırmızıdan başka bir renk yokmuş gibiydi. Aileme baktığımda gördüğüm tek şey kırmızıydı, sıcak bir kan kırmızı. Geldiğim andan beri yüzükoyun bir halde yatan babamın suratına baktım.

"Baba kalk hadi kalk baba! Kalk artık kalk! Baba yalvarıyorum." Uyurken bile horladığından asla sessiz görmediğim bir adamdı. Şu an ise babamın asla unutamayacağım sözleri kırmızıda kaybolmuş sessizliğiydi. Babamın hareketsiz bedenine rağmen annemin hâlâ güç bela da olsa nefes aldığını hissettim. Hemen bedenini dizlerime çekmiş ve yüzünü avuçlarımın içine almıştım.

"Anne. Anne buradayım bak! Anne. Duyuyor musun beni? Anne! Anne duy! N'olur bak bana hadi güzelim."

Göz kapaklarını zorla aralayan annemin mavi gözlerini görünce rahat bir nefes alıp gülümsedim. Yüzüm gözümden hiç durmadan akan sıcak yaşların ıslaklığıyla kaplanmıştı. Salya sümük ağlarken o kırmızılığın içindeki bir çift mavi bana umut ışığı olmuştu.

"Annem. Yaşayacaksın, bak şimdi çağırıyorum ambulansı. Babam da yaşayacak, güçlü ol tamam mı anne?" Birbirine dolaşan ellerimi pantolonumun cebine attım ve telefonumu bulmaya çalıştım. Sonunda bulduğumda hemen 112'yi tuşladım.

"Alo! Ambulans gönderin! Çabuk! İki ağır yaralı var. Çok kan var! Çabuk olun!" Telefonun karşısındaki ses ben derdimi anlatmaya çalışırken sakin olmamı ve adres vermemi istiyordu. Adresi de verdikten sonra telefonu bir köşeye atıp annemin kucağımdaki başını okşamaya başladım.

"Anne. Geliyor ambulans. İyi olacaksınız." Annem zor bela aldığı nefeslerinin arasından kan sızan dudaklarını konuşmak için araladı.

"Hakan."

Babama baktığımda gözyaşlarım artık içimdeki acıyı bile gösteremiyordu. Biliyordum. Babam ölmüştü. Boğazımı yırtan bir bağırtı kopardığımda annemin hıçkırıklarının sesiyle başımı güzel yüzüne eğdim.

"A-teş. Oğlum."

"Anne. Dayanamam ne olur anne. Sakın bırakmayın beni. Sakın. Yapamam, biliyorsun. Yalvarırım. Babama söyle gitmesin. Gitmeyin."

"O öldü Ateş." Bunu sesli bir halde annemin ağlayan sesinden işittiğimde içimi soğuk siyah topraklar kaplamıştı. Artık üzerinde ot bitmeyecek, yılanların çıyanların kol gezdiği bereketsiz bir toprağın altındaydım. İki saat önceki o on beş yaşındaki çocuk değildim artık. Çocukluğum az evvel annemin sözleriyle son bulmuştu. Her erkek babası ölene kadar çocuktu. Ama sonrası yoktu. Sonram yoktu. Annemin başı kucağımdayken babamın elini tutup kavradım. Sıcaktı, hâlâ sıcaktı.

"Baba ne olur. Ne olur ölme. Ölme lan ölme. Kalk baba. Yalvarıyorum kalk. Kalk da sıç ağzıma baba." Babamdan ses çıkmaması, 'babaya lan mı denir pezevenk' diye üstüme çullanmaması gözyaşlarımın sel olmasına sebep olmuştu.

"Ateş."

"Annem. Dayan tamam mı? Yoldalar geliyorlar. Güçlü dur sadece. Tamam mı annem?" Annemle konuşurken gözümdeki yaşların daha fazla akmasına izin vermedim ve elimin tersiyle gözlerimi ovuşturdum.

"Oğlum, her şeyim. Ağlama." Burnumu çekip, zoraki bir gülümseme sergilemeye çalıştım.

"Ağlamıyorum ya. Ağlamıyorum anne. Anne bırakma kendini. Yalvarırım bırakma." Son kelimem ağzımdan çıkar çıkmaz siktiğimin yaşları yine yanağımdan süzülmeye başlamıştı. Annem güç bela kaldırdığı elini yanağıma getirdiğinde sığınmak ister gibi yüzümü avucuna bastırdım.

"Ben ölüyorum oğlum."

"Anne." Annemden hayatımın en acı sözlerini art arda işitmek, acizliğimi her geçen saniye biraz daha artırıyordu.

"Sus. Dinle. Biz babanla sözümüzü tuttuk Ateş." Konuşmaya devam ettikçe hafif hafif öksürüyor ve zor bela aldığı nefes ciğerine yetmiyor gibi acı iniltiler çıkarmasına sebep oluyordu.

"Anne sus. Yorulma ne olur. Kurtulacaksın. Güçlü ol yalvarırım."

"Biz yaşarken de ölürken de beraber olacağız diye söz verdik. Bak, tutuyoruz sözümüzü." Annemin saçını gözünü

yanağını rastgele öperken onu benden almak isteyen ölüme karşı saçlarını sımsıkı kavramıştım. Kanlar içindeki gövdesini ise görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Anne sakın. Sakın. O sözü verdiğinizde ben yoktum. Yasak. Ölmek yasak anne. Bırakmayın lan beni. Ne olur bırakmayın." Annem başparmağıyla gözyaşımı sildiğinde yüzünde huzurlu bir gülümseme vardı.

"Sen de beraber öleceğinize dair söz verebileceğin bir kıza âşık ol. Âşık ol oğlum. Annemi kaybedişimin acısını beban sardı. Aşk sana da şifa olacak Ateş. Âşık ol. Söz mü?"

"Anne yapamam, ne olur. Ne olur gitme." İnce bir çizgi halinde sızan kanın yerini ağız dolusu bir kan alınca annemin saçlarındaki parmaklarım gevşedi.

"An-ne." Son nefesini kucağımda, babamın yanında veren annemin gök gözleri bir daha açılmamak üzere kapanırken içine gireceğim bir kalp ve kaçıp saklanacağım bir kucağın kalmadığını biliyordum.

***

Günümüz Balın Meşeli...

Ateşe sımsıkı sarılmıştım ama o kararsız duruyordu. Uzaklaşıp bakışlarımı bakmaya doyamadığım gece mavisi gözlere diktim.

"Neredesin sen? Günlerdir sana ulaşmak için deliriyorum, beni neden hiç aramadın? Seni nasıl özlediğimin seni nasıl merak ettiğimin farkında mısın?" Bana kırgın bakan gözlerini dalgalandırdı ve alaycı bir ifadeyi çehresine takındı.

"Canavar olarak gördüğün birini mi özledin?"

İşittiğim alaylı fakat bir o kadar kırgın sesle içimdeki pişmanlık alevlendi ve tüm ruhumu kavurdu. Ben böyle birlafı nasıl sarf etmiştim. Porsuğuma yaşattığım hayal kırıklığının getirdiği acıyla gözlerimden akan yaşlara engel olamadım. Ben onu üzemezdim ben onu hep mutlu etmeliydim. Ona bu sıfatı bilerek takmamıştım. Benden uzakta olduğu tek bir ana dahi katlanamıyordum. Hem fiziken hem ruhen o sadece benim yanımda olmalı, teselliyi bende bulmalıydı.

"Ben bilerek demedim, yemin ederim bilerek söylemedim. Sen... Sen bir canavar olamazsın ki. Sen hayatımda gördüğüm en merhametli insansın. Sen kimseye isteyerek zarar vermezsin." Ağladığımda yumuşayan yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Sıcak nefesini ıslak yanaklarımda hissettiğimde içim titredi. Gözleri gözlerimdeydi.

"Verdim Balın. Bile isteye zarar verdim ve emin ol, bu canavar bir tek sana zarar vermez. Senin için ölür ama yine de sana zarar vermez." Duyduğum bu itirafla gözyaşlarımın arasından Ateş'e gülümsedim.

"Biliyorum... Biliyorum Porsuğum. Ama... Ama ben merak ediyorum. Sen nasıl?"

Derin bir nefes alıp sıkıntıyla gözlerini kapattı. Ateş'in bu konuyu konuşmakta ne kadar zorlandığını anlamıştım. Benim umursamaz Bal Porsuğum hayatının belki en acı yarasını bana anlatmak için kendini zorluyordu. Sağ elimi kaldırıp yanağını avucumun içine aldım ve acısını alabilmek için tüm benliğimi karşımdaki bu adama adadım. Gözlerini yavaşça açtı. Tekrar derin bir nefes aldığında söyleyeceklerini can kulağıyla dinlemek için hazırdım.

"On beşinci yaş günümdü. O akşam dışarıda arkadaşlarımlaydım. Sonra kutlama denen zımbırtı bitti, ben yola koyuldum. Yoldayken anneme pembe bir gül almıştım hatta. Hatırlıyorum. Çok severdi çiçekleri Balın... Çok severdi pembeyi... Tıpkı senin gibi..." Gözlerimden yaşlar akmaya devam ederken tek bir kelime dahi edemiyordum.

"Eve girdim. Sonra annemin çığlığı... Nasıl koştum bilmiyorum. Sonra onları gördüm Balın. Yerde kanlar içinde yatan annemle babamı..." Her bir kelimesi boğazımda düğüm olurken, o da bu anlattıklarının acısıyla gözlerini yummuştu. Nasıl bir dehşetti yaşadığı böyle, kahrolmuştum.

"Babam... O koca adam sırtından defalarca bıçaklanmıştı. Kalleşçe vurmuştu onu Balın. Öldürmüştü babamı. Annem... Son nefeslerini güçlükle alıp veriyordu... Adi bir hırsız, bir orospu çocuğu, para ve mücevher için girmiş eve, ama bizimkiler fark edince de onlara saldırmış mezarını siktiğim."

Derin bir nefes alıp gözlerini birkaç kez kırpıştıran Ateş'e daha çok yaklaştım ve acısını almak istercesine elimi kalbine koydum.

"Onlara bunu yapan adam... O orospunun evladı hâlâ evdeydi." Esas kısma geldiğinde nefesimi tutmuş dudaklarından dökülenlere dikkat kesilmiştim.

"O pisliği öldürdüm Balın. Ailemi katlettiği bıçakla yorulana kadar bıçakladım o şerefsizi. Bir kez bile pişman olmadım. Sürekli o günü kâbuslarımda gördüm ve ben her kâbusumda o adamı hiç acımadan öldürdüm çünkü o... O benim aileme acımadı. Belki seni korkutması gereken de işte budur, hiç pişman olmayışımdır."

Çekinerek bana bakarken ağzımdan çıkacak tek kelimeye muhtaç gibiydi. O an düşündüğüm tek şey ailemi katledebilen bir insana benim de aynı şeyi yapacağımdı. Herkes ailesi için bunu yapardı ya da en azından yapmayı isterdi.

"Ailemin ve senin nefesini kesen her kim olursa olsun tek bir nefes dahi almasına izin vermezdim ben Ateş." dedim.

Bana şaşkınlıkla baktığında daha farklı bir tepki beklediğini anlamıştım. Evet belki şımarıktım. Belki çocuksuydum. Fakat ailemin değerini ve onlarla yaşadığım her anın, her dakikanın kıymetini tüm benliğimle hissediyordum. Onları elimden alacak her kim olursa olsun aynı öfke ve cesarete kavuşurdum ben de.

"Annem çok güzeldi Balın. Her şeyi güzeldi onun. Babam da adam gibi bir adamdı. Onlar kadar birbirini seven delicesine âşık olan kimseyi görmedim." Sıcak nefesi yüzümü yalarken gözleri ruhumu görürcesine bakıyordu.

"Seni babamın annemi sevdiği gibi seviyorum Balın. Hep de seveceğim. Bu bir 'söz'."

Kelimeleriyle içimde sevgiden bir volkan patlamıştı. En az benim onu sevdiğim kadar o da beni seviyordu. Bunu her daim gözlerinde görsem de hareketlerinden hissetsem de, hep bu kelimeleri duymak istemiştim. Fakat hayal ettiğim hiçbir aşk itirafı şu anki kadar kusursuz ve eşsiz değildi.

Boynuna atıldım ve onu sımsıkı sardım. Boynundan, yanağından, saçlarından öperken düşündüğüm tek şey hiçbir şekilde bu adamdan geçemeyeceğimdi.

"Ben de seni çok seviyorum Porsuğum. Tek bir an dahi tereddüt etmeden her şeyden vazgeçecek kadar çok seviyorum." Dakikalarca sarmaş dolaş hiç konuşmadan oturduktan sonra sessizliği Ateş bozdu.

"Annemi çok özlüyorum Balın, babamı çok özlüyorum. Keşke annemi görseydin, o kadar güzeldi ki." Onun bu yüzekten gelen ve içini dökmeye çalışan sözlerine dolan gözlerle gülümsedim.

"Âşıksın değil mi annene?" Gözleri dalgalanarak birkaç saniyeliğine kalakaldı. Kendini toparlayıp kocaman gülümsedi.

"Babamdan bile kıskanırdım. Hoş, babam da benden kıskanırdı." Sözleri beni de güldürmüştü. Güzel anılarını hatırlarken biraz olsun rahatlamış gibi duruyordu.

"Baban da senin kadar yakışıklı mıydı Porsuğum?" Dolu gözlerini bakışlarımdan kaçıran Ateş birkaç kere onları kırptı ve gözyaşlarının akmalarına engel oldu. Karşımdaki güçlü duruşunu bir saniye bile olsa bozmak istemiyordu.

"Yok ya neresi yakışıklı? Ben daha yakışıklıyım." Suratsız ve her zamanki Porsuk halinden izler taşıyan ifadesine sırıtıp yanağına bir öpücük bıraktım.

"Beni onlarla tanıştırır mısın bir gün?" Bedenlerinin sonsuzluğa karıştığı toprağa gitmek ve bana bu denli kusursuz bir adamı veren anneyi ve babayı ruhen hissetmek istiyordum. Gözlerindeki mavi hareleri farklı bir duyguyla canlanmıştı, yanağımı okşadı ve kafasını olumlu anlamda salladı. Gözleri en derinlerime dalarken ben ondan bir parça o da benden bir parçaydı. Birbirini tamamlayan ve asla kopamayacak olan delicesine âşık, delicesine bağlı iki parça...

***

Bir Hafta Sonra...

"Porsuğum annemler bir ara hep beraber pikniğe gidelim diyor. Ben iyi fikir olduğunu düşünüyorum. Ateş de ne zamandır doğal ortamına gitmiyor, belki özlemiştir dedim." Söylediklerime Beren kahkaha atarken Murat da elini havaya çak yapmam için kaldırmıştı. Murat'a karşılık verdiğimde Ateş'in gözlerini gözlerime dikerek "Ulan Balın! Zilli baytar bittin sen." dediğini işittim.

Yerinden kalkıp beni yakalamak için tüm hızıyla hareket ederken korkuyla ani bir çığlık attım ve topuklarımı totoma vura vura salondan dışarı fırladım. Porsuğum beni yiyecekti. Koridorda Turgut dedeme çarpmamak için zar zor durmuştum.

"Ulan orangutan herif evi yıkacaksın koşarken. Ne demeye kovalıyorsun kızımı?"

"Dedeciğim bildiğin beni kovalıyor, korkutuyor. Bu çok huysuzlaştı dedeciğim. Allah ıslah etsin. Neyse ben bir Minnoş Pezo'ya bakayım. Annesini özlemiştir." deyip hızla yanlarından sıvıştım. Yukarı çıkarken birazdan yakalanacak olmamın bilinciyle merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordum. Nitekim arkamdan hızlı adım sesleri geliyordu.

Odaya girip tam kapıyı kapatacağım sırada Ateş de içeri girdi. Hemen odanın öteki ucuna kaçtım. Serseri bir gülümsemeyle kapıyı ardından kapatıp kilitledi. Gözlerim odanın içinde bir kaçış noktası ararken Ateş bana yavaş ve emin adımlarla biraz daha yaklaşıyordu. Çabucak banyoya yöneldim ama belimden kavrayıp bir hışım omzuna attı.

"Şimdi nereye kaçacaksın geri zekâlı Baytar? Yakaladım seni!"

"Ya Porsuğum hadi koko yemeye gidelim. Ne dersin?" Birkaç adımdan sonra aniden yatağa attı ve hemen tepemde dikilip sırıttı.

"Cık. Önce tatlı." Güçlü bedeni üzerime kapandığında bir anda girdiği farklı ruh haliyle boynuma yakıcı öpücükler kondurmaya başladı. İçimde fırtınalar kopuyor ve beni esir alıyordu. Korku yerini arzuya bırakmıştı.

"Balım... Çok özel, çok iyi olacak güzelim, korkma." dedikten sonra yanıma uzandı. Söylediklerinin mutluluğuyla başımı omzuna yasladım. O sırada duyduğumuz miyav sesiyle dikkatimiz Pezo'da takılı kaldı.

"Ulan sapık velet sen bizi mi dikizliyorsun? Balın bak sana büyüdükçe bir haller olmaya başladı. Bizi izliyor lan? Gel bakayım buraya şekilsiz herif." Pezo'yu ensesinden tutup şu gibi yüzüne kaldıran Ateş ona kızarcasına oynarken Pezo'yu sevme şekline de aşık olduğumu fark etmiştim.

***

İki ay sonra mezuniyet töreni vardı fakat istediğim elbiseyi, ayakkabıyı ve çantayı alacak param yoktu. Altı ayda 20 bin lira harcamıştım. Ben bir Balın Meşeli kolay yetişmiyor diye boşuna demiyordum ki. Blog sayfamın bu tarz masraflara ihtiyacı vardı. Benim tatlı takipçilerim vardı. Bu tatlı takipçilerim benim kombin yapmamı bekliyorlar, eşsiz tarzımla büyülenmek istiyorlardı. Birazcık harcamamı abartmışsam ne olmuştu yani? Mezuniyet törenimde güneş gibi parlamam, adeta bir yıldız gibi yanıp sönmem lazımdı.

"Şşt bak lan bir bana. Senin karın ağrın mı var?" Düşüncelerimi noktalayan sese dikkatimi verdim. Ateş'i dün akşamdan beri göremediğim için yoğun özlemiyle pazar sabahı erkenden kapısında bitmiş, aynı özlemle karşılanmayı ummuştum. Fakat karşımda uykulu huysuz bir Porsuk duruyordu.

"Karın ağrım mı?" diye sorusunu yineledim.

"Evet lan karın ağrın mı var?" Omuzlarımı silktim. Ateş'in yatağında oturmuş bir yandan Pezo'yla oynuyor, bir yandan da surat asıyordum.

"Yok bir şey Porsuğum öylesine düşünüyorum." Bana tek kaşını kaldırarak baktı. Bileğimi kavradı ve beni kucağına çekti.

"Anlat hadi." Yoğun ısrarları üzerine içime evlat acısı gibi oturan kıyafet mevzusunu anlatmaya karar verdim. Belki de Porsuğum merhametli tarafını gösterir ve gelecekteki pembe

kredi kartımdan geri ödemeli birtakım avanslarla bana sürpriz yapardı.

"Porsuğum mezuniyet balosuna biliyorsun iki ay kaldı. Benim de elbise, ayakkabı ve çanta alıp o balonun en iyisi, en müthişi olmam gerekiyor. Ama son altı ayda harcadığım 20 bin lira yüzünden bu mümkün değil." Bir kedi mırıltısı gibi kendimi acındıra acındıra ve dudaklarımı büzerek söylemiştim bu sözleri.

"Dert ettiğin şeye bak." Mutlulukla baktım ve ne söyleyeceğini tahmin ettiğim şeyleri ondan duymak için sabırsızlanmaya başladım. *'Dert ettiğin şeye bak fıstık. Adına şirket var benim, benden sana hepsi hediye olsun.'* diyecekti. Ya ben ne kadar düşünceli bir sevgiliye sahiptim böyle...

Ama o "Elbisen yoksa mezuniyet balosuna gitmezsin olur biter." deyince ağzım açık bakakaldım.

"Benim param var mesela. Biliyorsun zenginim falan. Ben gideceğim. Bana orada kızlar nasıl bakar var ya. Keşke orada olabilseydin de bana nasıl baktıklarını görebilseydin. Gördün mü israf haramdır diye boşuna dememişler. Parayı çarçur etmeyecektin."

Zihnim başka diyarlara, başka zaman dilimlerine yelken açmıştı. Zira benim sevgilime bakacak insanlar bu dünyada yaşamadığı gibi başka bir boyutta da yaşamıyorlardı. Baloda Ateş'i kesen ve ona sinsi sinsi yaklaşan Pınar'ı düşünmemle yerimden fırlayıp ayağa kalktım.

"Hayır hayır hayır! Olmaz!"

"Olur olur."

Aklıma 'bankadan kredi çekmek' fikri geldi. Fakat maaş bordrosu olmadan bana bırak krediyi bir tek çöp dahi vermezlerdi. Ne yazık ki tek çarem olarak tüm kapılar Ateş'e açılıyordu. Shrek'teki Çizmeli Kedi'nin masum bakışlarına bürünme zamanıydı.

"Porsuğum bana bir miktar borç versen de ben de işe girince sana o borcumu taksitle ödesem nasıl olur?" Keyifle bakıp kocaman sırıttı. Yine işe yaramıştı işte.

"Sana nakit ya da kart vereyim, sen beğendiğini al olur mu Baytar?" Aklıma daha güzel bir fikir gelince hevesle şaşkadım.

"Sen kendin gel benimle daha mantıklı olur Porsuğum. Hem istediğim kadar da harcarım. Hı ne dersin?"

***

İstanbul'un en büyük ve mağaza çeşidinin bol olduğu alışveriş merkezlerinden birine gelmiş kapısından girmeye hazırlanmıştık. Aslında sadece ben girmeye hazırlanmıştım. Huysuz çehresiyle dikilen Porsuğumu tüm gücümle içeriye sokmaya çalışıyordum.

"Kızım tamam ya sakin ol geldik işte. Çekiştirip durma."

Babamdan yıllardır duyduğum söylenmeleri bu kez de ondan duyuyordum. Bakışlarım etraftaki insan kalabalığında ve bu kalabalığa sebep ışıl ışıl mağazalarda gezindi. Hayatımda yapmayı en çok sevdiğim aktivitelerden biri olan alışverişi en sevdiğimle yapacak olmak ayrı bir mutluluk kaynağıydı.

"Hadi bir an evvel yukarı çıkalım en iyi mağazalar yukarıdaki katlarda oluyor. Normalde oralardan çok alışveriş yapmamasam da seni bulmuşken bu fırsatı kaçıramam." Huysuzca, "Burası neyine yetmiyor." deyip günlük kıyafetler satan bir mağazayı gösteriyordu.

"Porsuğum balo elbisesi arıyoruz günlük kıyafetler değil. Oraya da başka zaman bakarız. Hadi yürü."

"Başka zaman derken Baytar? Ben baloda beni delirtecek bir şey giyme diye geldim bak ona göre. Unut o alışveriş fantezilerini."

Her ne kadar söylense de elinden tutup yürüyen merdivenlere çekiştirmeme uyum sağladı. Yukarı çıktığımız sırada aşağı inen merdivenlerde yanımızdan geçen kızlar Ateş'i hevesle süzmeye başlamışlardı. Porsuğuma döndüm ve kollarımı boynuna sardım.

"Ne oluyor?" diye şaşkınlıkla sorarken gayri ihtiyari beline sarılmıştı.

"Biraz başım döndü, midem bulandı sana sarılayım de-
dim. Yürüyen merdiven tuttu galiba." Yanımızdan geçen kız-
ları fark ettiğinde sırıttı.

"Çarpılacaksın." Dağınık saçlarını okşayıp yanağından
makas aldım.

"Ben sana çarpıldım Porsuğum daha fazla çarpılamam
ki..."

***

Sonunda istediğim kata gelmiştik. Bu kat dünyaca ünlü
markaların mağazalarının yer aldığı bir kattı. Hayat buydu.
yaşam buydu.

"Porsuğum gireceğimiz ilk mağaza burası."

"Tamam hemen beğen bir elbise sonra da yemek katına
çıkalım, çok acıktım."

Kısa sürede elbise alabileceğim hayaline acı dolu gülüm-
sedim. Bir Balın Meşeli alışveriş sırasında neler yapabilir, kaç
saat tur atabilir, kaç elbise deneyebilir haberi yoktu tabi.

Satış danışmanına mezuniyet balosu için elbise alacağımı
söyledim. İstediğim sade fakat şık ve bir o kadar da modern
detaylara sahip bir elbiseydi. Biz birkaç elbise seçerken boş
kabinlerin önündeki L tipi gri koltukta oturan Ateş şimdiden
sıkıldığını belli edercesine surat asıyordu.

İlk uzun elbisemi denemek için kabine girdim ve satış
danışmanının yardımlarıyla elbiseyi giydim. Beyaz renk,
kolsuz, kapalı yaka ve yeri süpüren boyda uzundu. Kumaşı
fazlasıyla sadeydi. Tek detayı sırtındaki derin dekolteydi ve
bu elbiseyi elbise yapan esas detay da orasıydı. Kabinden
gülümseyerek çıkarken Ateş'in vereceği tepki konusunda
da oldukça meraklıydım. Beni görünce gözleri parladı ve
yerinden kalktı.

"Balım bu çok iyi olmuş. Hadi bunu alalım ve yemek ye-
meye gidelim." Arkamdaki boy aynasına dönerek elbisenin
bedenimdeki duruşunu incelemeye başladım.

"Oha. Lan şişko baytar giyerken elbisenin arkasını mı
yırttın? Resmen götüne kadar yırtılmış lan elbise." Başımı ge-

niye doğru çevirip hayret dolu yüzüne baktım. "Porsuğum o dekolte. Çok güzel değil mi?"

"Kaybol gözümün önünden Baytar. Bunu benim üstümde göreceğin gün kendi üstünde de görebilirsin. Ölsem giydirmem Balın, dikkatli seçimler yap güzelim, hadi."

Ateş'le alışveriş yapmak fazlasıyla ekonomik kaynak sağlasa da, seçimler konusunda alan daraltıyordu. Kabinlere yöneldiğim sırada kolumdan tuttu ve beni olduğum yere sabitledi. Sırtıma yasladığı bedeninin ardından dudaklarını da kulağıma yasladı.

"Bel gamzen varmış, izlemek çok zevkli olacak." Kulağıma gelen sesi o kadar erotik bir tonda duyularıma çalınmıştı ki, olduğum yerde titremiş telaşla kabine girmiştim.

"Ay beni iyice Ateş basıyor. Çok sapık oldu bu. Yediğinden midir içtiğinden midir nedir anlamadım ki..."

Sonra yakası ve sırtı kapalı olan pembe bir elbise giydim. Bu elbisenin tek sorunu ise kabarık tül eteğinin birazcık ama sadece birazcık kısa olmasıydı. Kabinlerden çekinerek çıktım ve gördüğüm manzarayla olduğum yere kilitlendim. Ateş'in oturduğu yerin önüne uzun beyaz bir sehpa çekilmiş ve bir sürü yemek kutuları da masanın üzerine dizilmişti. İştahla yemeğini yiyen Porsuğumu iki satış danışmanı kız derin bir göz hapsine almışlardı. Duruma el koymalıydım. "Geldim Porsuğum, ben kabindeyken beni çok özlüyorsun, fenalaşıyorsun diye hemen giyindim geldim. Sakinsin iyisin bir şeyin yok değil mi?" Çatık kaşlarını parmağımla düzelttim ve yanaklarını sıktım. "Sen bana olan özleminden acıktın mı yoksa?" diye sorup bakışlarımı satış danışmanı kızlara diktim ve hayal kırıklığına uğramış yüzlerini izledim.

"Elbisenin alt tarafını giymeyi nasıl unuttun lan? Gir kabine çabuk!"

"Balın Hanım?"

Hemen sağ tarafımdan duyduğum bu sese döndüm. Ütülü lacivert takım elbisesi bedenine tam oturmuş, otuzlu yaşlarının başında olduğunu tahmin ettiğim sarışın yakışıklı bir adam bana gülümsüyordu.

"Siz Balın Meşeli'siniz değil mi? Ben bu mağazanın mü... dürü Yılmaz Arıkan. Biz mağazamız ve markamız olarak si... zin kombin fotoğraflarınıza bayılıyoruz, çok başarılı bir Sti... Blogger'ısınız ve sizi mağazamızda görmek büyük şeref."

Uzattığı elini sıkarken gülen bakışlarım Ateş'e doğru ka... mıştı. Amacım 'Porsuğum bak ben ünlüyüm.' demekti, fakat Ateş bana bakmıyordu bile. Gözlerini adama dikmişti. Beni baştan aşağıya süzerek bakan mağaza müdürü heveslo de... vam etti.

"Elbisemiz üzerinizde harika durmuş, tabii bunda kusursuz fiziğinizin de etkisi büyük. Dilerseniz mağazamızın he... diyesi olsun size. Böyle bir güzelliğe ancak böyle naif bir el... bise yakışır. Sponsorunuz olmak çok isteriz." Gülümseyerek karşılık vermeye çalışsam da Ateş'in birazdan mağazada terör estireceğini çok iyi biliyordum.

"Sen kimin güzelliğini, fiziğini övüyorsun lan yavşak? Sponsor olma hevesin mosmor olmakla kalır puşt! Balın gir kabine çabuk!"

Ateş'in ayağa kalkıp öfkeyle savurduğu sözleri ve ada... mın üstüne yürümesi Yılmaz Bey'i olduğu kadar tüm mağaza çalışanlarını da fena hâlde germişti. Şansımız ola da güvenliği arayıp bizi şikâyet etmeselerdi. Şu an Ateş'in kredi kartı teklifini kabul etmediğim için içimden kendime kuyruklu birkaç küfür savursam da artık her şey için çok geç olduğunu biliyordum. Pis kıskanç maganda Porsuk ne olacak!

***

Mağazadan çıkar çıkmaz o katta daha fazla duramayıp alt kata indik ve buradaki mağazalara bakınmaya başladık. O sırada bakışlarımın takıldığı yerle nefesim kesildi. Gözlerimi Victoria's Secret vitrininde huzur verici pembelerin üstünde dolaştırmaya başladım. Burası cennetin yeryüzündeki vücut bulmuş haliydi. Burası Balın pembelerinin elli tonunu ve hatta yüz elli tonunu barındıran eşsiz bir yerdi.

"Balın, nefes al." Gözlerimi mağazadan çekmeden karşılık verdim. "Porsuğum benim pembeler var ya benim pembeler."

"Ee?"

"İşte onlar hep buradan Porsuğum."

"Hadi be oradan. Ağva da gördüm Sünger Bob'lu donlarını."

"Peki ya görmediklerin?" deyip imayla güldüm.

"A-Allah'ın üstüne yemin et." Kekelemesine kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Kandırmıyorsun değil mi beni?" İnanmayan bir ifadeyle kafasını salladı. Benim konuşmama izin vermeden ardı arkasına kelimelerini sıralıyordu. "Hayır inanmıyorum. Görmeden inanmam. Hadi eve gidelim de göster."

"Sapık Porsuk." Susmaya niyeti yoktu. İç çamaşırı denilince adamın resmen bir yerleri tutuşmuştu.

"Dona sütyene ihtiyacın olduğunda hiç dert etme. Tüm masraflarını karşılamaya razıyım. Elini korkak alıştırma tamam mı Baytarım?" Tutuşmuş halleri ve sıraladığı cümlelerle adeta gülme krizine girmiştim. Ukala havasının altında yatan çocuksu masumluğunu seviyordum ben.

"Porsuğum orada başka bir sürü güzel şey de satılıyor. Vücut kremleri, parfümler, spreyler, makyaj çantaları... Peki ya onları da alabilir miyim?"

"Alabilirsin Baytarım, alabilirsin." deyince kıkırdadım ve parmak uçlarımda yükselerek yanağını öptüm.

"Nasıl olsa hepsini geri ödeyeceksin."

***

"Ya Porsuğum kafamdaki gibi bir elbise bulamadım ya çok canım sıkkın." diye mutsuzca söylendim.

"Dört saattir deli gibi boş boş dolanıyorum yanında. Sen tam bir alışveriş merkezi tikisisin, iyice anladım."

"Sence de biraz fazla abartmıyor musun? Sadece üç saat kırk beş dakikadır dolaşıyoruz. Spor oldu ne güzel. Hem galiba hayalimdeki elbiseyi diktirsem daha iyi olacak."

"Ulan bunu dört saat önce düşünsen olmuyor mu? Bu beni kıçında kuyruk ettikten sonra mı geldi aklına?"

"Ya senin beni teselli etmen gerekiyor, üstüme gelme ne! Sanki ben gel peşimden dedim." O sırada bozulan moralime iyi gelecek bir mağaza gördüm.

"Porsuğum şu karşımızdaki kozmetik mağazası var ya cevizli baklava aromalı ruj, nemlendirici, vücut yağı ve parfüm çıkarmış. Bakalım mı nasıl bir şeymiş?"

Gözleri baklava adını duyduğundan beri kalp emojisi halini alırken bir anda büyük bir hevesle konuşmaya başlamıştı.

"Vay be çok değişikmiş lan! Kadınlar için ayrı bir dünya var resmen. Başka neli vardır ki? Al hepsini al." Oltaya geldiğini anladığım Ateş'in bu haline gülmemek için dudaklarımı ısırdım. "İçeri girip bakalım mı?"

"Olur olur bakalım. Al da sür, deneyelim." Teneke midelli Porsuk. Sapık Porsuk. Ay gülmemek için kendini tutmak ne zormuş ya Rabbi.

Kozmetik mağazasına girer girmez kendimi kaybetmiştim. Koluma taktığım sepeti sayısız kozmetik ürün ile doldururken benim gözlerimin aşkla baktığı ürünlere Ateş uzaydan gelmiş bir cisim gibi bakıyordu.

"Balın künefe aromalı da alırsın değil mi? Var mıdır?" Güçlü bir kahkaha atmamak için dudaklarımı ısırdım ve kafamı salladım. "Vardır Porsuğum, vardır."

Yarım saatlik bir kozmetik alışverişinin ardından ödeme için kasaya gittiğimizde Ateş etrafımızdaki kadınların gözlerini kamaştırıyordu. Hem kaslıydı, hem yakışıklıydı, hem sevgilisiyle kozmetik mağazasına giriyordu, hem de sevgilisinin beğendiği bütün ürünleri alıyordu. Şu an Ateş'i ilahi bir varlık olarak gördüklerine emindim.

Mağazadan mutlulukla dışarı çıktım ve eli alışveriş poşeti dolu sevgilime sarıldım. Sonra yanaklarını sıkıp avuçlarımı açtım ve yukarıya doğru bakmaya başladım.

"Allah'ım Porsuğum benim hangi sevabımın bir getirisi ya Rabbim? Minnoşlarım böyle bir babaya ben de böyle bir

eşe sahip olduğum için sana sayısız kez şükrediyoruz. Amin."

"Raporluk delisin sen he. Ama haklısın ben sana bir hediye diyeyim. Hadi sen de benim hediyelerimi çıkar bakalım. Şu rujları bir sür de tadı nasılmış deneyip öğrenelim." Unutmamıştı. Bu teneke mideli zaten unutur muydu hiç? Benimki de laftı.

"In... Şey... Porsuğum onlardan kalmamış. Ben de alamadım." diye mahcup ve çekingen bir ifadeyle konuştum. Ateş ani bir aydınlanma yaşamışçasına sinirle ağzını açtı.

"Balın sen beni kandırdın mı lan?" Birkaç adım geriye gittim ve hayretle kaşlarımı kaldırdım.

"Ben yapmam öyle şeyler Porsuğum."

"Sen beni ayaküstü kandırdın. Neyse ödeşeceğiz seninle Baytar, ödeşeceğiz." 'Ödeşeceğiz' derken fazla korkunç görünüyordu.

Onun bugün benim için yaptığı iyiliklerin karşılığını vermem lazımdı. Bir erkek mağazasının önünde durunca vereceğim hediye gözümde canlandı.

"Porsuğum şuraya da bakalım artık işimiz bitti sayılır."

Ateş'i kolundan tutup sürüklediğim mağazaların sonuncusuydu. Mağazaya girer girmez gözlerim siyah bir tişörte takıldı. Ateş'e bir beden büyüktü bu yüzden de tam aradığım modeldi. Hem kaslarını kapatırdı hem de onu daha az kızın süzmesine sebep olurdu.

"Bu ne Balın?"

"Sana hediyem bu Porsuğum. Bugün beni gezdirdin ve harika ürünler aldın. Bunu bir teşekkür hediyesi gibi düşün. Hem bunu kendi paramla alacağım." Bana tek kaşını kaldırıp aynı ifadeyle bir de tişörte bakmıştı.

"Allah razı olsun ya sağ ol valla. 30 liraymış lan bir de, inşallah bütçen sarsılmamıştır Baytar. Bir de demiyor mu bu da benim hediyem olsun diye." Tişörtü gövdesine tutup üzerindeki duruşuna memnuniyetle baktım.

"Yakıştı, yakıştı. Biraz büyük olacak sana ama olsun. Kasların belli olmaz altından. Seneye de giyersin değil mi Porsu-

ğum? İsraf haram hem. Senden öğreniyorum artık."

Ateş istemsizce gülmüştü. Güzel gülüşü yüzüne yapışıp kalmışken zevkle izledim.

"Sen resmen şeytansın. Seni gören besmele çeker, ben dibinde dolanıyorum. Al hadi. Yarın giyerim."

***

Dersten çıkmış yemekhaneye gitmek üzere çantamı toparlamaya başlamıştım. Yavaş toparlanabildiğim için sınıftan yine en son çıkmıştım. Ateş kesin yine söylenecekti. Sınıftan boş koridora çıkınca Kartal'ı karşımda buldum. Olduğum yere çakılmıştım, yorgun ve gözaltları çökmüş haline baktım. Benim anlamadığım karşıma çıkacak yüzü nereden bulabiliyordu? En iyisi umursamamak ve görmezden gelerek yanından yürüyüp geçmekti.

"Balın konuşabilir miyiz?"

"Sen hâlâ hangi yüzle karşıma çıkabiliyorsun acaba?"

"Peki ya sen hala bir katille nasıl olabiliyorsun? Nasıl ona sevgilim diyebiliyorsun! Ondan uzaklaşacağın yerde ona daha da bağlanmış görüyorum seni! Ne yaptı da seni bu kadar kontrolü altına aldı söyle bana!" Hızla kolumu çektim ve ondan uzaklaşmaya çalıştım. Porsuğum bu Kartal'a ne diyordu? Koduğumun Kargası. Şimdi bu lafı Balın Meşeli tarzıma uyarlamalıydım.

"Yolduğumun Kargası! Yeter artık yeter!" Dağılmış ifadesine aldırmadım.

"Bir insana katil yaftasını takmadan önce onun yerine koy kendini! Annesini babasını katleden hırsıza ne yapsaydı? Bırakıp gitse miydi? O an bunun ayrımına varabilecek miydi veya sen onun yerinde olsan bunun ayrımına varabilecek miydin? Kendi açımdan söyleyeyim sana o zaman Kartal Bey. Ateş'e ve aileme zarar veren herkesi öldürürdüm. Bu arada onu rahatsız eden herkesi de buna pişman ederim, beni anladın mı?" Neredeyse bağırarak sarf ettiğim sözler boş koridorda yankılanırken Kartal'ın yüzündeki şaşkınlık büyüdükçe büyümüştü.

"Ben bilmiyordum Balın, bilmiyordum."

"Birini suçlamadan önce işin iç yüzünü de araştır o zaman Kartal, bundan sonra sana vereceğim tek tavsiye bu. Ha bu arada bir daha seni çevremde görmek istemiyorum. Sakın gözüme görünme, sakın!"

***

"Neredesin sen yarım saattir Balın? Yok güzelim bir daha öyle 'sen git ben geliyorum' demeler. Gitme yanımdan bir yere sinirleniyorum çakma Plüton."

"Ya benim Porsuğum beni merak mı etmiş? Beni mi özlemiş?"

Yanındaki sandalyeye oturup kollarımı boynuna sımsıkı doladım. Bakışlarım üzerindeki tişörte kayınca söz verdiği gibi dün aldığım tişörtü bugün giydiğini gördüm. Bol dursun kasılın belli olmasın diye bir beden büyük almıştım ama hâlâ fena hâlde tarz duruyordu. Dağmık siyah saçları ve yakışıklı çehresinin tam ortasında alev alev yanan gece mavisi gözlerine baktım. Ona yakından bakabilmek ne güzel nimetti.

"Tişört yakışmış demeyi çok istesem de keşke bir beden daha büyük alsaymışım. Hâlâ bu kadar yakışıklı görünmen haksızlık. Olmamış Porsuğum."

"Her zamanki yakışıklılığım lan abartma. Hem cidden güzel tişört, bugün bir bakan bir daha bakıyordu. Yediler beni gözleriyle." Koluna sert fiskeler atıyor, o güldükçe şiddetini arttırıyordum.

"Kızım çek şu ellerini yeminle deli gücü var sende. Moranıyor lan kollarım." Ellerimi tutup darbelerimi engellemiş ve avucumu dudaklarına götürüp minik bir öpücük kondurmuştu. Hareketine gülümsediğim sırada bağırış sesleriyle dikkatimiz hemen masamızın yanında duran Pınar ve İlkay ikilisine kaymıştı.

"Senin yüzünden oldu! Senin yüzünden!" Karşımızda ağlamaktan kızarmış gözleriyle duran bu iki kıza bakıyorduk. Yanımıza gelen Murat ve Beren ikilisi de aynı şaşkınlığı en az bizim kadar yaşıyordu.

"Neler oluyor?" diye soran Beren'e ne Ateş ne de ben hiç tepki verebiliyorduk. Pınar tüm zehrini kusarcasına haykır-maya başladı.

"Sen her şeyin sebebisin! Mutlu musun şimdi!" Oturduğum sandalyeye eğilen ve kollarıma yapışan Pınar beni sarsmaya çalışırken bir yandan da bağırmaya devam ediyordu.

"Sen sebep oldun! Sen!" Anında yerinden doğrulan Ateş beni kendine doğru hızla çekip Pınar'ın kollarından kurtarırken neredeyse kükrercesine bağırmaya başlamıştı.

"Balın'dan uzak durun yoksa kadın olduğunuzu unuturum!" Ateş'in tepkisinden sonra tekrar ağlamaya başlayan Pınar'a arkadaşı İlkay destek olmuştu. Pınar'ın aynısı sulu gözlerle suçlayıcı bakışlarını yüzüme dikmişti.

"Fulya senin yüzünden intihar etti! Senin yüzünden!"

YEDİNCİ BÖLÜM

Karşımda gözleri yaşlı Pınar ve İlkay'ı gördükçe yaşanan duruma anlam veremiyor, meselenin benimle alakasını çözemiyordum. Bir insan nasıl intihar etme noktasına gelebilirdi? Nasıl ona armağan olan bir hayatı elinin tersiyle itebilirdi?

"Hemen defolun gidin buradan! Bu durumun Balın'la ne alakası var?" Ateş'in sesi kükrercesine çıkıyordu. Tepki veremiyor karşımdaki gözleri yaşlı kızlara kilitlenmiş bakıyordum. Fena hâlde şaşkın ve üzgündüm. Murat'ın sitemkâr sesi en az Ateş kadar bu durumdan rahatsız olduğunu gösteriyordu.

"Bakın Fulya için üzüldük ama acınızı ve öfkenizi Balın'a yansıtmanızın bir mantığı yok. Mantıklı hareket edin ve saçmalamayın." Pınar gözlerindeki nefretle lafa atladı.

"En son Fulya'yla telefonda ben konuştum. Ağlıyordu kız, beni duymuyordu bile. Hıçkırıklarının arasından sürekli Balın'ın adını sayıkladı. Ardından da intihar haberi geldi. Şimdi de hastanede!" Ölmediğini duymak bir anda vücudumun gevşemesine neden olmuştu.

"Dolaylı ya da dolaysız sen arkadaşımın bu noktaya gelmesine sebep oldun. Sen bu kadar mutlu, rahat rahat dolaşırken benim arkadaşım acısının altında ezildi."

Yaşanan durumlarla alakamı hâlâ çözemediğim gibi dolaylı yollardan bu meseleyle ilgim olması ve Fulya'nın son sözlerinde dahi benim ismimi ağzına pelesenk etmesi içimdeki acıyı artırıyordu. Ben bu hayattaki her canlıyı yaşama bağlamayı ve yaşama bağladığım canlıların hayatın eşsiz güzelliklerini tatmalarını sağlamak isterken böylesine bir olaya sebep olmam içimdeki yaralara çentik atmıştı.

Yanaklarımı kavrayan ve saçlarımı yüzümden çeken Ateş endişeyle yüzüme baktı. Bir gözyaşı damlası yanağımdan süzüldüğünde Ateş'in gece mavisi gözlerinin de o yaşla beraber hareket ettiklerini ve en az o yaş kadar hüzne boğulduklarını görmüştüm. Çene kası seğiren Ateş kızlara döndü ve öfkeyle bağırdı.

"Bir daha sevgilimin yanına 20 metreden fazla yaklaşmayacaksınız! Yaklaşacak olursanız sizi buna pişman ederim!"

Pınar, İlkay ve yemekhane salonundaki herkes Ateş'e suspus baktı. Ateş kolumdan tutup tüm eşyalarımızı da alarak beni dışarıya doğru sürüklemeye başlamıştı. Hâlâ duyduklarımın etkisiyle kavurucu bir üzüntü içindeydim. Benim sessiz kalışıma sinirle söylenmeye başladı.

"O salaklar seni suçladı diye üzülüyorsan cidden saçmalıyorsun demektir." Ateş'in bu tepkisine olumsuz anlamda kafamı salladım ve derin bir nefes alıp "Hayır benim vicdanım kötü bir şey yapmadığım konusunda rahat ama Fulya bir şekilde ölmek istedi ve kız bunu yapmadan önce benim adımı söyleyip durmuş. Bir insan neden ölmek ister? Hayat bu denli yaşanılası iken bu kararı nasıl verir cidden aklım almıyor" diye karşılık verdim. Gözlerine bakıp ne düşündüğünü anlamaya çalıştım.

"Onu görmek ve onunla konuşmak istiyorum Ateş."

"Bence isteme. Olayın seninle bir alakası yok. İpini koparan köpek gibi geldiler işte üstüne. Boş ver Balın. Sana dil uzatmalarına katlanamıyorum!"

"Lütfen Ateş hangi hastanede olduğunu öğren benim için, lütfen? Yoksa rahat edemeyeceğim." Güçlü bir "Of!" çektikten sonra telefonuna bakıp sadece "Tamam." demişti. Sadece huysuz bir 'Tamam.'

***

Fulya'nın olduğu hastaneye gelmiştik. Öğrendiğimize göre hastaneye erken yetiştirilen Fulya'nın midesi yıkanmıştı ve hayati tehlikesi ortadan kaldırılmıştı. Yani genç bir can hayata döndürülmüştü. Yaşadığım rahatlamayı ifade edebilecek tek bir kelime dahi yoktu.

Fulya'nın olduğu odanın önüne geldiğimizde birkaç saniye durakladık ve Ateş'le birbirimize baktık. Beni hâlâ vazgeçirmek istercesine baksa da Fulya'yla bu konuşmayı mutlaka yapmam gerekiyordu. Odanın kapısını tıklatarak içeri girdik. Fulya'nın yanında annesi ve babası olduğunu tahmin ettiğim üzgün ve oldukça yorgun iki kişi duruyordu. Bir evlat her şeyden önce üzeceği anne ve babasını düşünmeliydi. Onların gözlerinden akan bir tek gözyaşı için dünyaya hesap sormalıydı. Hiçbir evlat intihar denilen o son adımı atmamalıydı. Ailesi o adıma giden yolda en önemli engel olmalıydı. Bize merakla bakan anne ve babaya hafifçe gülümsedim.

"Geçmiş olsun. Biz Fulya'yı görmeye gelmiştik." Bana anlayışla kafalarını sallayan anne ve baba hemen yanlarında bulunan Fulya'nın yüzüne baktılar ve sonrasında annesi Fulya'yla sakince konuşmaya başladı.

"Bak arkadaşların gelmiş sen onlarla sohbet et, biz de aşağıda kafeteryaya inelim, tamam mı güzel kızım?"

Annesinin bu sözlerinden sonra babası Fulya'nın saçlarından öpmüş ve odadan çıkmışlardı. Fakat dakikalardır bize bir kere bile dönmeyen Fulya tepkisiz bir şekilde ilk geldiğimiz andaki gibi uzanırken ne düşünüyor, şu an ne hissediyor merak ediyordum. Gözaltları çökük ve soluk bir haldeydi.

Ateş de bizi yalnız bırakması gerektiğini hissetmiş olacaktı ki Fulya'ya "Geçmiş olsun." demiş ve saçlarımı koklayıp öperek dışarı çıkmıştı. Yerimde biraz duraklasam da bu konuşmayı mutlaka yapmam gerektiği konusunda kendimi cesaretlendirdim ve yanına ilerledim. Zemine bakışlarını kilitlemişti ve gözlerini yerden kaldırmıyordu. Hiç beklemediğim bir anda Fulya'nın sorusuyla hafifçe irkildim.

"Neden geldin?" Sorudan cesaret alarak Fulya'nın karşısındaki sandalyeye oturdum.

"İyi misin?" Sesime şu an hissettiğim bütün samimiyet ve üzüntü yansımıştı. Fakat o benim soruma gülmüş ve alaylı bakışlarını gözlerime dikmişti.

"Yaşıyorum. İyi değilim." Derin bir nefes aldı ve sakince tekrar aynı soruyu sordu. "Neden geldin?" Ben de derin bir

nefes aldım ve içimdeki tüm karmaşaları anlattım.

"Arkadaşların bir şeyler saçmaladı. Senin bu durumunun benim yüzümden olduğunu söylediler. Ama sen de ben de biliyoruz ki ben sana hiçbir kötülük yapmadım. Söyle bana. Bu noktaya nasıl geldin? Neden arkadaşına telefonda ağlayarak benim adımı sayıkladın? Benden neden nefret ediyorsun?" Kelimelerim tüm samimiyetimi ve merakımı ona yansıtırken Fulya'nın bakışlarındaki değişim ve kararsızlığı görebiliyordum.

"Ne yaptım bilmiyorum ama eğer söylersen artık yapmam." Sözlerimin karşısında suskunluğunu koruyan Fulya yerinde doğrularak sırtını arkasındaki yastığa verdi ve yatakta oturur pozisyonu aldı. Mutsuzlukla birbirine dolanan ellerine bakıp yavaşça konuşmaya başladı.

"Seninle bir alakası yok. Belki var... Ama bana zarar veren sen değilsin." Ellerini hızla iki elimle kavradım ve bu mahcubiyeti ortadan kaldırmak için kararlılıkla bakışlarını bana kaldıran Fulya'ya baktım.

"Bana anlatabilirsin. Kim zarar veriyor sana?" Tekrar derin bir nefes alıp birleşen ellerimize baktı ve sakince konuşmaya başladı.

"Ben liseden beri hep Kartal'ı sevdim. Onun için bu okulu seçtim ve hatta bu bölümü..." Sesi titreyen ve gözleri dolan Fulya'nın bu hali ve duyduklarım şimdiden beni tesir altına almıştı. Titreyen sesi günahını sevabını ortaya döküp rahatlamak isteyen bir insanın sabırsızlığını ve ağırlığını taşıyordu. Gerçekten de konuşmaya ihtiyacı vardı, ölmeye değil.

"Hep aşk dolu bir bakış bekledim. Üç sene önce dualarım kabul olmuş gibi birden geldi. Benimle beraber olmak istediğini söyledi Balın, sevgili olduk. Sana o mutluluğumu anlatmam imkânsız. İlk bisikletini yıllarca hayal edip sonunda ona kavuşmuş bir çocuk düşün. Öyleydim. Ben ilk defa onun oldum ama ona her şeyimi verdiğim gece... Sevdiğim adam kendi sevdiğinin adını sayıkladı. Benimle yataktayken dudaklarında senin ismin vardı Balın."

Duyduklarımın üzerimde yarattığı şok etkisiyle donmuş vaziyette Fulya'ya baktım. İnanamıyordum. Şu an enseme ka-

dar ürperdiğimi hissediyordum ve gerçekten şu an Kartal'dan nefret ediyordum. Bu bir kadına asla ama asla yapılmaması gereken bir davranıştı. Sevginden emin değilsen bir kadının umutlarını ve hayallerini almamalıydın. Yıkıp parçalamamalıydın.

"Ben o gece onu terk ettim. Onu terk etsem de ondan nefret edemedim Balın. Edemedim. Edemiyorum." Sicim gibi akan yaşları yanaklarını ıslatırken oldukça mutsuz ve bitik duruyordu. Aynı yaşların benim gözlerimde de biriktiğini hissediyordum.

"Birilerinden nefret etmem gerekiyordu. Nefretim kendime yetmedi. Ben de senden ettim." Ona sadece anlayışla kafamı sallayabildim. Artık gerçekleri, Fulya'nın yaşadığı acıları öğrendiğim için ona sadece hak verebiliyordum.

"O olaydan üç yıl sonra sen Ateş'le olmaya başlayınca Kartal'ın delirdiğini anladım. Gözün Ateş'ten başka bir şey görmediği için sen bunu fark etmedin. Sonra Kartal bana yine yaklaştı. Belli ki sebep yine sendin ama ben anlamak istemedim. Sadece aşkımı gördüğünü ve artık karşılık vereceğini düşünerek her şeye rağmen onu affettim çünkü ben aptalın tekiyim. Üç yıllık bir gururdan sonra onurumu da Kartal için bir köşeye attım. Yine sevgili olduk, ben yine aynı çocuksu heyecanı yaşadım ve... Ben yine... Yine Kartal'la beraber oldum. Dün gece."

Bu duyduklarım Fulya açısından değil de Kartal açısından beni oldukça şaşırtıyor, dün gece olduğu bir kadının yatağından kalkıp sabahında benim yanıma gelmesine ve bana hesap sormasına anlam veremiyordum. Bu şerefsizliğin en üst seviyesiydi.

"Çok mutluydum Balın. Artık tamamen beraber olacağımızı ve seni ardımızda bırakıp temiz bir sayfa açacağımızı düşünüyordum. Fakat benimle işi biter bitmez ne yaptı biliyor musun? Yatağın kenarına oturdu ve başını sıkıntıyla ellerinin arasına aldı. 'Unutamıyorum onu, ne yapsam olmuyor' dedi. Sen Ateş'ten uzaklaşmadığın ve ondan soğumadığın için içi gidiyormuş. Seni severken bana dokunmuş olmak onu öldürüyormuş." Duyduklarımla kanım çekilmiş bir hal-

de Fulya'ya bakarken yaşadıklarının ne denli ağır ve acı verici olduğunu iliklerime kadar hissediyordum.

"Delirdim. Onu öldürmek isteyecek kadar delirdim. O beni sözleriyle öldürüyor ama ben yapamıyorum. Kalbimi söküp atabilecek cesaretim var ama onu söküp atamıyorum. Onu öldüremiyorsam ben de kendimi öldürmeliydim ama bak onu da yapamadım." Onun ağlayan fakat ilk haline göre daha rahat görünen yüzüne baktım ve lafa girdim.

"Ben Kartal'ın duygularının bu kadar yoğun olduğunu bilmiyordum. Çünkü o beni arkadaş olarak gördüğünü söylemişti. Belli ki ona şans vermemi istediği dönemin ardından amacı beni rahatlatmakmış. Ben onun bu duygularını Ata'yla çıkmaya başladığımda fark ettim ama bu kadar kötü şeyler yaptığını, yapabileceğini tahmin etmezdim." Derin bir nefes aldım ve Fulya'ya baktım.

"Ondan tam anlamıyla nefret ettim şu an. Bu öyle bir nefret ki emin ol senin yerine de nefret ediyorum ben Fulya. Kartal seni hak etmeyen birisi. Sen güzelsin, zekisin, o senin saf sevgini hak etmiyor." Bana şaşkınlıkla bakan Fulya'nın bu kelimeleri benden duymayı hiç beklemediğini anlayabilmiştim. Belki bu kızı biraz da olsa neşelendirebilirdim. Artık klasik Balın Meşeli tarzımı takınmalı ve gözlerimden istemsiz bir biçimde akan yaşları silmeliydim.

"Ya senin upuzun, sütun gibi bacakların var. Bu ne güzel bir şey farkında mısın? Bunlar için bile yaşanır." Bana şaşkın bir ifadeyle bakakalan Fulya birkaç saniyelik bir duraklamadan sonra kahkahalar atmaya başladı. Bir sinir boşalması yaşadığının farkındaydım. Depresif takılmanın bir anlamı yoktu ve yaşayacaksak mutlu yaşamalıydık.

"Kesinlikle Kartal'ı sevmekten sonraki en malca hareketim kendimi öldürmek istemek oldu." Duymak istediğim kelimeleri duyunca rahat bir nefes alabilmiştim.

"Ay şükür sonunda anladın." Benim bu tepkime kıkırdayan Fulya keyifli bir şaşkınlıkla konuşmaya başladı.

"Sen manyaksın."

"E sen daha manyaksın. O Karga yüzünden geldiğin şu hale bak. Kurtul şu üstündekilerden, süslen püslen. Artık bu hayatı kendin için yaşa."

"Karga mı?"

"Porsuğumun ona verdiği isim. Nasıl ama?"

"Porsuk mu?"

"Porsuk ya. Bal porsuğum, Ateş'im."

Porsuğumun ve onun Kartal'a taktığı lakabı öğrenen Fulya tekrar kahkahalarla gülmeye başladı. Birlikte kahkahalar atarak üzerimizdeki yükleri attığımız için de ekstra mutlu olmuştum. Kapı açılıp içeriye Fulya'nın annesi, babası ve Ateş girdiler. Üçü de şaşkındı. Önce seslerimizden ters bir şey olduğunu düşündükleri ve sonrasında güldüğümüzü görünce rahatladıkları belliydi. En sonunda odadaki bu sessizliği Ateş'in sesi doldurmuştu.

"Delirttin mi lan kızı? Sana ancak ben katlanabiliyorum. Yaktın değil mi kızın beynini?"

"Hayır, hayır. İyi geldi." Fulya'nın keyifli ve rahatlamış haline sevinen ailesi yanımıza geldiler. Annesi kızının alnını öperken Fulya'nın babası da minnetle saçlarımı okşamıştı. Ve ben şu an Fulya'nın ailesinin karşısında yaşamış olduğu mahcup tavrı ve pişmanlığı görebiliyordum. Sanırım artık bu aileyi yalnız bırakma zamanımız gelmişti.

"Biz artık gidelim Fulya ama ben istediğin zaman gelirim ve hatta istediğin zaman seninle sohbet edip dertleşiriz olur mu?" Fulya bu sefer bana bakarken o hazin nefreti değil arkadaşça bir mutluluk ifadesini gözlerinde canlandırıyordu.

"Olur Balın, görüşelim." Onun bu olumlu samimi yüzüne mutlulukla baktım. Ani bir şekilde sarıldığım Fulya bu yaptığıma en az benim kadar şaşırmış fakat aynı şekilde o da bana sarılmıştı.

Vedalaşma faslından sonra ruhumdaki ve bedenimdeki tüm acı yüklerden kurtulmuş ve yeni bir dostluğun filizlenen ilk tohumlarıyla odadan çıkmıştım. Aniden beni belimden

kavrayan Ateş beni kendine çevirirken sımsıcak ve aşk dolu öpücüğünü alnıma dokundurmuştu.

"Porsuğum ne oldu şimdi?"

"Öpemez miyim lan, sana ne? Bak yine öpüyorum," deyip yüzümdeki her santimi, her noktayı ayrı ayrı tüm şefkatiyle öpmeye başladı. Kıkırdayarak Porsuğumun boynuna atıldım ve ona sımsıkı sarıldım.

"Gençler mutlu haber mi bebeğiniz mi oluyor?" Koridordaki koltuklardan birinde oturan yaşlı teyze ve yanındaki yaşlı amca gülerek ve meraklı bir ifadeyle yüzümüze bakıyorlardı. Şaşkınlıkla teyzeye baktıktan sonra Porsuğuma dönmüştüm.

"Gördün mü Porsuğum minnoşlarımızı soruyorlar." Benim şaşkınlıkla baktığım teyzeye Ateş ise kahkaha atarak karşılık vermişti.

"Yok be teyze ne bebeği, öpmeyle bebek mi olur?"

Patavatsız Porsuk.

***

Dünkü Fulya meselesini atlatmış olmamızın ve bu durumu tatlıya bağlamamızın üzerimde yarattığı rahatlık güne fazlasıyla mutlu başlamama sebep olmuştu. Fakat bu mutluluğum annemlerin hafta sonu için baş başa tatile gitmeleri ve Petek'in de arkadaşında kalacağı gerçeğiyle yarım kalmıştı. Yine karanlık ve bomboş bir ev ve bundan fazlasıyla korkan bir Balın Meşeli... Fakat bende fikirler tabii ki bitmezdi. Korkularımla mücadele etmemin yolunu bulmuştum. Bu hafta sonu da Ateş'in evinde kamp kuracaktım. Bence bu oldukça iyi bir fikirdi. Yemekhanede sıkılarak beklediğim sevgilimin sonunda kapıdan girmesiyle keyfim yerine gelmişti.

Gelir gelmez kalkıp kollarımı boynuna doladım. Belimi saran huysuz sevgilimin yanaklarını öpücüklere boğarken keyfi yerine gelmiş gibi duruyordu. Onun evinde gerçekleştireceğim kamp planını söylememin tam zamanıydı.

"Porsuğum annem, babam ve Petek bu hafta sonu evde olmayacaklar..." Tam da "size geleceğim" diyeceğim sırada

cümlemi yarıda kesmiş ve yalancı bir hayretle atlamıştı.

"Oha beni eve mi atacaksın yoksa?"

"Aa iyi fikirmiş! Zaten hep ben geliyorum size. Biraz da sen bize gel. Hem dışarıdan döner ya da pizza söyleriz ben de istersen yanına cacık yaparım. Imm korku filmi de izleriz gece, süper olur. Geçen hafta patlamış mısır yapmayı öğrendim üstelik."

Ben ardı arkası kesilmeyen planlarımı sıralarken tam önümüzden geçen Kartal'ın dağılmış haline şaşkınlıkla bakakalmıştım. Bileği alçıya alınmış, yüzündeki yara bereleri de siyah güneş gözlüklerinin ardına saklamaya çalışmıştı. Kartal'ı biri ya da birileri fena hâlde dövmüştü. Bileğindeki diş izine bakarsak biri dövmekle kalmamış kolunu ısırmaya çalışmıştı ve hatta ısırmıştı. Acaba Kartal bir hayvan saldırısına mı uğramıştı? Ya da belki de bir Porsuk saldırısına uğramıştı?

"Ateş senin bununla bir ilgin olabilir mi?" Başımla işaret ettiğim noktaya bakmış, Kartal'ı fark edince yüzüne kocaman bir sırıtma yayılmıştı.

"Kolunu götüne sokmaya çalışırken kırıldı galiba. Çok tatlı olmamış mı?"

"Neden yaptın ki manyak?"

"Onun seni düşünen beynini sikmediğime dua etsin. Ne demek ulan Fulya'nın yanında bile seni düşünmek. Ulan yine sinirlendim, yine döveceğim ben bu pezevengi." Yemeğinin son lokmalarını da ağzına tıkıştırıp yerinden hızla doğrulurken aniden kalktım ve belini sımsıkı kavradım.

"Porsuğum bu gece bizde kalıp kalmayacağını söylemedin. Ben çok korkuyorum geceleri uyuyamıyorum. Beni kırmayacaksın değil mi?"

Yavru köpek bakışlarımla yüzüne bakıyordum. Koyulaşan gözleri ve dalgalanan yüzüyle etkilendiğini anlamıştım.

"Balın dudaklarını öyle sarkıtma aklıma çok fena şeyler geliyor. Bilmek öğrenmek bile istemezsin, emin ol." Duyduklarının bende yarattığı dayanılmaz etkiyle boğazım kurudu ve kalp atışlarım normal seyrinin iki katı hızlı bir hal aldı. Bu

adam beni her hücreme kadar bu denli titretirken artık kendimi kontrol etme konusunda başarılı olamayacağımı biliyordum.

***

"Porsuğum ben ev kıyafetlerimi giyeyim sen de pizzaları sipariş et olur mu? Sonra da gelip cacık yaparım." Yanaklarını öpüp gülümseyerek ona bakmamın ardından huysuzlukla homurdanmıştı.

"Cacık yapmayı bildiğin nadir şeylerden biri olduğu için yiyorum, yani çok da sevdiğimden değil. İnsan biraz utanır lan."

"Porsuğum ben elimi yüzümü yıkayıp üstümü değiştireyim olur mu? Hemen geliyorum sevgilim." Odama geçip küçük banyoma yöneldim. Elimi yüzümü yıkayıp pembe bir şort ve uzun kollu bol bir tişört giydim. Siparişimiz gelmeden mutfağa girip cacık yapsam iyi olacaktı. Odamdan çıktım ve salondaki koltuğa yayılan sevgilime gülümsedim. Babamın koleksiyon dergilerini incelerken halinden memnun görünüyordu.

"Porsuğum pizzayı sipariş ettin mi?" Bakışlarını dergiden kaldırmadan cevapladı.

"Ettim Baytar, ettim." Pizza işi de tamam olduğuna göre cacık yapmaya gidebilirdim. Fakat tam salondan çıkacağım sırada Ateş kolumu kavrayıp durdurdu. "Bu şortla nereye gidiyorsun lan sen? Pizzacının karşısına böyle mi çıkacaksın? Balın şurada dur beni deli etme. Zaten açım bir de pizzacıyı döverek vakit kaybetmeyeyim." Aceleyle kapıya yöneldiğimde arkasından bakakaldım. Hayır yani şortla kapıyı açacak olan bendim dayağı yiyecek olan pizzacıydı.

Bal Porsuğu'nda mantık aranır mıydı?

***

"Lan size geldim ama ne eşofmanım var ne diş fırçam."

"Babamın eşofman altlarından birini odama koydum giyersin diye. Yedek diş fırçamı da kullanırsın. Hadi gel." Bir-

likte odama geçmiştik. Ateş odamı incelerken makyaj masam ve pembe yatağımda epey oyalanmıştı.

"Kocaman Barbie evin mi var baytar? Oynuyor musun lan yoksa sen hâlâ bunlarla?" Pencere kenarında duran büyük Barbie evime baktım. Küçüklüğümden beri gözüm gibi bakıyordum. Bir güzel tozunu alıyor içindeki bebeklerime de yeni kıyafetler giydirmeyi ihmal etmiyordum. Bu benim için bir nevi detoks, ruhum için adeta bir terapi gibiydi.

"Şu an pembe zehirlenmesi yaşıyorum. Sen gerçekten tiki bir prensessin." Bana prenses demesine mutlulukla sırıttım. Yatağımın yanındaki posterde takılı kalan gözleri aniden şaşkınlıkla açıldı. "Siktir! Bu ne lan? Beyaz atlı prens posterinin kafasını kesip benim resmimi mi yapıştırdın Balın? Cidden yaptın mı lan bunu?" Posterin karşısına geçip dikkatle incelemeye başladı. Hiç beklemediğim bir anda kahkaha patlattığında yerimden sıçradım.

"Gülmesene pis Porsuk. Ben her sabah kalktığımda onu öpüyorum be."

"Kendimi çok önemli hissettiriyorsun. Balın benim götümü kaldırıyorsun lan galiba." Oturduğum yerden bana doğru eğildiğinde yanaklarını sıktım.

"Yok Porsuğum senin toton hep kalkık zaten maşallahı var." Göz kırpıp odanın içinde gezinmeye devam etti. Kitaplığımın önünde durup okuduğum kitapları ve film koleksiyonumu incelemeye başladı.

"Lan ben sadece aşk romanı okuyorsun sanıyordum. Bilim kurgu ve fantastik manyağıymışsın bayağı sen?" Yerimden kalkıp yanına gittim. Bu kitapların hepsi beni dünyanın kötülüklerinden ve zorluklarından kısa süreliğine de olsa alıyor bambaşka dünyalara götürüyordu. Hayatın zorluklarına karşı keşfettiğim yepyeni dünyalarla göğüs geriyor, kafamda kurduğum hayal âlemlerine her defasında başka bir yenisini daha ekliyordum.

"Star Wars hastası mısın? Favorin kim, dur tahmin edeyim seçilmiş ibne Luke Skywalker değil mi? Çünkü sen her zaman en iyileri ve dünyayı kurtaranları seversin. Kahraman-

lar senin favorindir. Senin pembe dünyana onlar yakışır çünkü."

"Hayır ben Luke'u değil, Anakin Skywalker'ı seviyorum. Babasını. Hatalar yaptı, belki de galaksinin en büyük hatalarını yaptı. Galaksinin en korkunç adamına dönüştü, Darth Vader'a. Fakat o içinde öldürmek için uğraştığı iyilik son anda olsa kendini göstermeyi başardı. Karanlık Taraf'ı seçip karanlıklar Lord'u olsa da asla içindeki aydınlığı söndüremedi. Favorim o Porsuğum. Sırf onun için izliyorum bütün seriyi ve biliyorum Padme'ye duyduğu aşk onun doğru yolu bir gün bulmasını sağladı."

Ateş şaşkın ve farklı pırıltılarla süzmüştü beni. Gözlerinde aşkın ve şakalaşmaların yanı sıra gurur ve takdir vardı. Yanağıma kocaman ve sımsıcak bir öpücük bıraktığında boynuna atlayıp sımsıkı sarıldım.

***

"Porsuğum eşofmanın çok yakıştı."

"Ne sandın kızım. Hem baban senin olduğunun aksine fazlasıyla zevkli bir adam." Babamın eşofman altı üzerine tam oturmuş, gayet rahat görünüyordu.

"Ateş hadi gel dişlerimizi fırçalayalım." Banyo dolabımdan yedek pembe bir fırça çıkartıp Ateş'e uzattım. Ben de kendi pembe fırçamı alıp üzerine macun sıkıyordum.

"Bu kadar pembeliğin içinde kendimi ibne gibi hissediyorum lan." Söylediğime kıkırdayarak karşılık verdim. Aynada birbirimize bakarken dişlerimizi fırçalamak biraz garip olsa da eğlenceliydi.

"Ateş tam da Barbie'nin sevgilisi Ken gibi oldun, bir de pembe bir bornoz da aldık mı eksik tamamlanmış olacak." Söylediklerime kızacağını bildiğimden içeri doğru kaçmaya çalışsam da daha kaçamadan belimden kavranıp yakalanmıştım.

"Ulan Balın ulan Baytar! Sen beni yumuşatmak mı istiyorsun lan!" Yalancı bir çığlık atarak kollarında debelendim, bir yandan da kahkahalar atmaya devam ediyordum. Porsu-

şımı kızdırmaya, onunla uğraşmaya bayılıyordum.

***

Benim yatağımda yan yana uzanmış dizüstü bilgisayarımdan film izliyorduk. Filmdeki romantik sahnenin etkisiyle başımı Ateş'in göğsüne yasladım. Sıcak teninin ısısını ve güçlü kalp atışlarını yanağımda hissediyordum.

"O kadar masumsun ki... O kadar güzelsin ki Balım, yanında huzur buluyorum." Yüreğime dokunan bu sımsıcak kelimeleri beni mest ediyordu. Onda bulduğum huzuru onun da bende buluyor olması hayatın bana paha biçilemez bir hediyesiydi.

"Ailemle tanıştırmak istiyorum artık seni. Ben de yıllardır ziyaret etmedim onları. Yanımda sen olursan cesaret edebilirim." Kelimelerinin ağırlığı ve yarattığı şaşkınlıkla Ateş'e bakınca yanağımı okşadı.

"Hem seninle tatil de yapmış oluruz Antalya'da. Mayıs ayı Antalya'ya gitmek için en iyi zaman. Boğucu sıcaklar da olmaz hem. Sen kesin bayılırsın, bol bol da fotoğraf çekersin." Duyduğum son sözlerle bir sevinç çığlığı atarak yatakta ayağa kalktım.

"Oley!" Yatakta bir yandan zıplarken bir yandan da kahkaha atıyordum. Kahkahalarıma aynı şekilde karşılık veren Ateş'in yüzündeki rahatlamış ifade şu an dünyadaki müthiş şeydi.

***

Porsuğumla üst sınıf bir uçak yolculuğunun ardından Antalya'ya inmiş ve konaklayacağımız otele gelmiştik. Sıcak havanın güzelliği ve şehrin eşsizliği ile anlık bir dil tutulması yaşadım...

"Şu şaşkın tipin Pezo'ya inanılmaz benziyor Balın. Onun gibi yeni bir şey görünce kilitlenip kalıyorsun lan. Kızım tamam manzara güzel de bir nefes al, kendine gel. Arada bana bak falan. Ben de buradayım lan, başlayacağım manzaraya."

Geldiğimiz otelin eşsiz deniz manzarasıyla yaşadığım mutluluğun ve duyduğum hayranlığın haddi hesabı yoktu.

Antalya güneşi, havası ve atmosferiyle eşsizdi. Güneş ışınlarının deniz sularına her teması farklı tonların dansına kavuşurken bu manzaraya kilitlenmeyip de ne yapacaktım.

"Oh be hava ne güzel böyle. Gökyüzü güzel, deniz güzel. Her yer güzel. Burası adeta bir cennet Ateş, cennet."

"Burayı bilmediğin nasıl da belli. Mayıstayız diye nefes alabiliyorsun. Cehennem öncesi araf gibi düşün." Soran bakışlarımla ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Alaycı bakışlarını gözlerimden kaçırmadan devam etti.

"Ben çocukken parkta sıcaktan ağlayan bir yandan da kovasına kum dolduran bir arkadaşım vardı lan. Çok sıcak diye ağlayıp bir yandan da bir kürek daha sallıyordu kuma. Hey gidi." Kafamda canlanan komik görüntüyle kıkırdadım. Antalya'yla ilgili yakınmaları hiç bitmeyecekmiş gibi duruyordu.

"Ama Porsuğum burası harika bir şehir hem denizi, kumu ve güneşiyle ünlü burası. Herhalde sıcak olacak. Bence sen biraz abartıyorsun."

"Kız anlamıyor ya. Yine geliriz bir ay sonra o zaman görürsün nasıl cayır cayır yandığını." Bu sözlerinin ardından durgunlaşmış gözlerine bir hüzün çökmüştü. Aklından geçenleri merak ediyordum. Bu merakımı içinden geçenleri kelimelere dökerek giderdi.

"Babam da benim gibiydi. Sürekli aç ve küfürbaz. Ona çekmişim. Annem onu olduğu gibi sevmişti." Buraya geliş sebebimizi hatırlarken karşımdaki bu her daim umursamaz görünen adamın derin acısı gözlerimin önüne serilmişti. Ateş güçlüydü, dayanıklıydı fakat bu yapısının biraz gerisinde kırık bir erkek çocuğu saklıydı. Gençliğinin baharında yaşadığı acıyla hayatın acımasız tokadını yemişti. Tıpkı benim gibi. Benim geçmişte atlatmış olduğum zorluklar gibi.

Ateş'in elini avucumla kapladım, güç vermesi için tüm sıcaklığımı ve sevgimi ruhumdan onun ellerine akıttım. Kalbi kalbimden geçen her duygu selini hissetsin ve benim için ne kadar değerli olduğunu bilsin istiyordum.

"Bugün beni onlarla tanıştıracaksın değil mi Porsuğum?" Avuçlarımdan eline akan gücü hissetmişçesine bakışlarını

gözlerime dikmiş, aramızdaki samimiyeti kat be kat arttırmıştı.

"Tanıştıracağım Balım."

***

Ateş'le ailesinin gömülü olduğu şehrin merkezindeki Anıtlı Mezarlığı'na gelmiştik. Ağaçların arasında derin bir sessizlikle yürüyorduk. Elimi hiç tutmadığı kadar sert tutmuştu. Zorlandığını hissediyordum. Mezarların arasında etrafa bakarak yürüyen Ateş'in annesiyle babasının mezarlarının yerini aradığını biliyordum. Bakmaya doyamadığım gece mavisi gözlere çöken hüzün benim içimi kavlıyordu. Kuş seslerinin arasında ve çam ağaçlarının o eşsiz kokusunu içimize çekerek yürüdüğümüz mezarlık içinde bulundurduğu sessizliğiyle bana korkuyu değil ilk defa huzuru çağrıştırmıştı. Bunda Ateş'in güç veren varlığının etkisi yadsınamazdı.

Olduğu yerde aniden duran ve nefes alışverişini sıklaştıran Ateş'e dikkatle baktım. Alnında ter damlaları birikirken elimi daha sıkı tutmuştu. "Ateş?" Beni duymayan Ateş'in kilitlendiği noktaya baktım. Yan yana duran iki mezarla ben de olduğum yerde durdum ve konuşamadım.

'Hakan Durmaz - Eleni Durmaz'

'Ölüm tarihleri 10 Mayıs 2007'

İçimin titrediğini ve tüylerimin diken diken olduğunu hissediyordum. Ben bu denli etkilenirken ailesi on metre ötemizde toprağın altında yatan sevgilimin ne denli azap çektiğini hayâl bile edemiyordum. Karşıya kilitlenmiş ve ölüm sessizliğini kuşanmış haline bakarken bir kez daha seslenmek ve onu kendine getirmek istedim.

"Ateş?" Bu kez hüzünlü bakışlarıyla baktığında biraz olsun toparlanmış ve kendine gelmeyi başarmıştı.

"Hadi yanlarına gidelim." Sessizliğimizi bozan bu sözlerin ardından alnında biriken teri sildim ve yanağını okşadım. Kafasını yana doğru çevirerek avcumu öpüp elimden tutarak beni ailesinin mezarına götürdü. Çiçeklerle kaplı toprakları görmek içimi açmış ve Ateş'in ailesinin şu an huzur içinde

uyuduğu duygusunu uyandırmıştı. Taşların üzerindeki isim-leri yüksek sesle okudum.

"Eleni ve Hakan." Ateş sessizliğini bozarak, "Bu da Bay-tarım." dedi. Beni ailesine yüzünde hüzünlü bir gülümse-meyle tanıtırken bir yandan da gururla bakıyordu.

"Hiç inancım yoktu ama sözümü tuttum anne. Şifamı buldum. Bu kız işte, Balın. Biraz deli. Senin gibi. Deli olmasa beni sever miydi zaten? Kendini bu kadar sevdirebilir miy-di?" Duyduklarım içimde tarifsiz bir mutluluk yaratmıştı, gülümseyerek Ateş'e baktım. Bakışlarını yere indirip yavaş-ça yere çöktü ve babasının toprağından bir avuç alarak elinin arasında yumruğuyla ezmeye başladı.

"Kaptırmadın bana annemi. İdolümsün, ben de benden olan bir velede karımı kaptırmazdım." Her ne kadar gülerek babası sanki karşısındaymış gibi kendi tarzıyla onu övse de bakışlarındaki hüznü ve içindeki burukluğu en iyi ben anlı-yordum. Yavaşça yanına çöktüm ve kollarımı sardım. Onun o dayanılmaz güven kokan erkeksi kokusunu içime çekip boy-nuna yumuşak bir öpücük kondurdum. Bakışlarımı mezar taşlarına çevirdim ve Ateş'e sarılarak konuşmaya başladım.

"Porsuğum bana emanet, merak etmeyin. O benim her şeyim, ailem... Onu asla bırakmayacağım, o gelecekteki min-noşlarımın babası." Çenemi parmaklarıyla kavrayıp yüzün-deki hüzünlü gülümsemeyle gözlerimin içine baktı ve onun için en romantik sevgi sözcüğünü dudaklarının arasından saldı.

"Geri zekâlı Baytar."

***

Mezarlık çıkışı Antalya sokaklarında dolaşıyorduk. Ak-şamüstü ayrı bir güzelleşen bu cennetten farksız şehrin tadını her ne kadar Ateş'in yanımdaki varlığıyla fazlasıyla çıkarsam da üzerindeki durgunluk kalbimi sıkıyordu. Derhal Ateş'i kendine getirmeliydim.

"Porsuğum güzel bir eğlence mekânı var mı buralarda? Biraz kafaları dağıtsak. Şöyle canlı müzik yapan, fazla gürül-tü olmayan, oturacak masaları sokağa taşan, eşsiz ambiyansa

sahip ve tam da Instagram'daki fotoğraf karelerime yakışan
bir mekan bulabilir misin bana?" Benim tek nefeste sıraladı-
ım cümlelerime yüzünde çarpık bir gülümseme oluşmuştu.
"Kaleiçi'ni tarif ediyorsun sen. Hadi gidelim bakalım. Kesin
raya gidince de Pezo bakışları atacaksın etrafa."

Yarım saat sonra Kaleiçi sokaklarında yürümeye başla-
mıştık ve buranın tarihi dokusu ve eğlenceli yapısında ken-
dimi kaybetmiştim. Zeminini turuncu taşların, içini tarihi ev-
lerin süslediği Kaleiçi birçok otel, eğlence mekânı ve kafeye
ev sahipliği yapıyordu. Ayrıca birçok çantacı, ayakkabıcı ve
takıcının olması da cabasıydı. Esnaf o kadar cana yakın ve sat-
tıkları ürünleri o kadar harikaydı ki kendimi gümüş takıların
içerisinde kaybedip beğendiklerimi almaktan alıkoyamadım.
Babamın kredi kartında birkaç ufak çentik daha açarken be-
ğendiğim bazı takıları da Ateş hediye olarak almıştı.

Birkaç saatlik bir alışveriş turumuzdan sonra harika bir
mekândaydık. Canlı müzik eşliğinde Kaleiçi'nin hareketli
manzarasını seyre dalmıştık. Etrafımızın, oturduğumuz ma-
sanın, evlerin, mekânların ayrı ayrı pek çok resmini çekerken
düşündüğüm tek şey buranın gündüz de bir harika olacağı
gerçeğiydi. "Ateş buraya gündüz de gelelim, bayıldım." Beni
gülerek seyrederken birasını yudumlayıp onaylarcasına başı-
nı salladı. O sırada birkaç metre ötedeki masalardan birinde
oturan tanıdık bir simayı görünce meraklandım.

Bu kel adam da kimdi? Neyin nesiydi? Ve ben bu ada-
mı nereden tanıyordum? Acaba bir ünlü falan mıydı? "Por-
suğum şuradaki adam sence de çok fazla tanıdık değil mi?"
diye sordum. Ateş adama dönüp bakınca sırıtarak "İmza al-
maya gidelim mi?" dedi.

"Aa valla biliyordum ünlü olduğunu. Kim ki bu?" Merak-
lı tepkime keyifle gülerek "Tecavüzcü Coşkun." diye karşılık
verdi. Tecavüzcü Coşkun mu? Hani şu Yeşilçam'ın korkulu
rüyası Coşkun? Hani filmlerde ellemediği kadın kalmayan
Coşkun? Tövbe. Bendeki şansın da böylesiydi.

"Hayatımda ilk defa bir ünlüye bu kadar yakınım ve o
da Coşkun çıktı iyi mi? Bir sürü kızın günahına girdi bu pis
adam."

"Öyle deme lan çok iyi adamdır. Antalya maçlarına giderdik babamla, o da hep tribünde olurdu. Adam rol icabı öyle. Biraz kafada sorun var mı sende Baytar? Bendeki de soru. " Tamam adam iyi biri olabilirdi de imzasını aldığın ilk ünlü kim diye sorduklarında Tecavüzcü Coşkun mu diyecektim yani? O an Antalyaspor lafının geçmesiyle tekrar Ateş'e döndüm. "Porsuğum sen hangi takımlısın? Antalyasporlu musun?"

"Galatasaraylıyım ama şehrimin takımını da desteklerim tabii ki." Galatasaraylı mı? Hani tuttuğum takımın baş rakibi olan takım olan Galatasaray? "Bu arada hiç sormadım sen hangi takımlısın lan?"

"Fenerbahçeliyim." Önce kaşlarını çatsa da sonradan rahatlamış bir ifadeyle derin bir nefes aldı.

"Ulan var ya Fenerbahçeliyim deyişine sevineceğim hayatta aklıma gelmezdi. İyi ki Beşiktaş demedin. O Kartal'ın takımını tutsaydın zorla takımını değiştirirdim."

"Porsuğum ben tutuyorum da çorbadan tutuyorum. Mesela bir kalecisini biliyorum takımımın. Volkan. Karısının giyim tarzı bana uymuyor ama hoş kadın. Bir de Alex var, o çok tatlı. Tam bir aile babası."

"Alex takımdan gideli beş sene oldu Balın." Duyduğum bilginin yeniliği veya fena hâlde gecikmiş olmanın şaşkınlığıyla alnımı kırıştırdım.

"Ya ama çok tatlı biriydi o. Neyse kısmet." Birkaç masa ötemizdeki Coşkun'a tekrar baktım ve korkuyla üzerimdeki kısa kollu beyaz tişörtün yakasını düzelttim. Ateş bu halimi fark edince kahkaha atıp birden yanağımdan öptü.

"Ulan saf Baytar ben seninle ne yapacağım?" Hafif gitar eşliğinde çalan müziğin geldiği noktaya dönerken sırtımı da Ateş'e yaslamıştım. Şu an yaşadığım mutluluk ve huzurun tarifi yoktu. İlk defa duyduğum bir şarkıya giriş yapan gitarın hoş ezgisi kulaklarımda beğeni dolu tınılar yaratırken bir kadın ve erkeğin şarkıyı söylemek için beklediklerini fark etmiştim. Merakla beklediğim bu hoş tınılı şarkı kadın vokalistin yumuşak sesiyle başlamıştı. Sözleri ve yarattığı güzel etkiyle

şarkıya doğru sürüklemiştim.

Sen yağmuru çok seven küçücük şey

Ben kendine geç kalan bir kadın

Beni sevmesen de görmesen de hayat sürerdi yine

Ama kendimi sevmezdim şimdiki kadar

İçimdeki duygulara tercüman olan bu sözler Ateş'in aşkına ve sevgime karşılık vermediği ilk zamanlara götürdü beni. Erkek vokaliste eşlik eden Ateş şarkının sözlerini kulağıma fısıldıyor ve şarkıya tüm ruhuyla beraber eşlik ediyordu.

Beni seçmesen de yok desen de Ateş yanardı yine

Ama gülmeyi bilmezdim şimdiki kadar

Belimi kavrayan güçlü kolu ve enfes sesi birbirine harmanlanmıştı. Yaşadığım heyecanı anlatacak kelime bulamıyordum. Vokallerin bir arada söylediği kısımda Ateş dudaklarını kulağıma daha da yaklaştırdı. Sıcak nefesi kulağımı yalıyordu. Nefesi ve ruhuma kadar dolan sesi birleşince bedensel ve ruhsal bir hazda boğulacağımı hissetmiştim.

Birden geldin aklıma yakıverdin ışıkları

Hayret ettim kalbime bazen mutluluktan

Birden geldin aklıma yakıverdin ışıkları

Hayret ettim kalbime bazen mutluluktan

Gözlerim mutluluktan dolarken yaşadığım anın yoğunluğuyla hiç hissetmediğim kadar özel ve değerli hissediyordum.

Sen kalbime denk gelen küçücük şey

Ben kendini aşk sanan bir adam

Beni sevmesen de görmesen de hayat sürerdi yine

Ama kendimi sevmezdim şimdiki kadar

Bakışlarımı Ateş'e çevirdim ve söylediği son sözlerin ardından elimi kalbine götürüşüne aşkla bakakaldım. Kalbi deli gibi çarparken yanımda ne denli heyecanlı ve mutlu olduğunu gösteriyordu. Bunun tüm sevgi ve aşk sözcüklerinden

[illegible] olduğunu biliyordum. Bu adam bana aşkını söylemiyor, hissettiriyordu.

Aynı şekilde ben de Ateş'in elini hızla çarpan kalbime götürdüm. Aynı heyecanı dolu dolu ona karşı tüm benliğimle haykırmak istedim. Bana ait yüzü izlerken gözlerimden kopup gelen bir damla yaşa engel olamamıştım. Gözyaşımı öpücüğüyle silip dudaklarını yalamıştı.

"Mm tuzluymuş. Benim karnım yine acıktı Baytar."

"Of bitirdin duygusal ortamı Pis Porsuk."

"Acıktım kızım. Ne yapayım?" Ateş'e göz devirsem de bıçağı elime alıp mutlulukla yudumlamaya başladım.

***

"Porsuğum ilk kadehim Pezom içindi. Sonraki de biricik Turgut dedem için. Ya ben onu özledim. Arasak mı? Sonraki kadehim diğer evladım Dolar içindi. Ay ama ben oğluşumu da çok özledim ki." Kaleiçi sokaklarında Ateş'in önünde çakırkeyif halde yürüyüp konuşuyordum. Ateş de elleri cebinde yürürken beni gülerek izliyordu.

"Sarhoş kafanı yerim senin lan."

"Asıl ben seni yerim ponçik gözlüm." Bana yüzünü ekşitmesine omuz silktim ve şarkı söyleyerek yürümeye devam ettim.

"Birden geldin aklıma yakıverdin ışıkları. Hayret ettim kalbime bazen mutluluktan..." Bu akşam ezberlediğim dizelerin ardından aklıma gelen başka bir şarkıyla tekrar şakımaya başladım. Bir Balın Meşeli kolay yetişmediği gibi şarkı repertuarı da fazlasıyla geniş oluyordu.

"Akdeniz akşamları bir başka oluyor. Hele bir de aylardan Temmuz ise bir başka..." Kaleiçi'nin dar sokaklarında şarkı söyleyerek sonsuza dek yürüyebilirmişim gibi hissediyordum.

"Hadi bi dudak bi yanak yolla. Kurumuş yüreğim bi nem alsın. Bi bakarsan sağına soluna. Kim deliden deli anlarsın..." Dönüp arkamdan gülerek gelen sevgilimin yanına gittim ve hemen dibinde durarak bakışlarımı gözlerine kaldırdım. Dudaklarımızın arasında birkaç santim kala yaptığım bu hareketten benim kadar o da etkilenmişti.

"Ben sana çok aşığım." Kelimelerim dudaklarımdan fütursuzca dökülüyordu. Bakışları dudaklarıma kaydığında kendini geriye çekti ve benden uzaklaştı.

"Sokak ortasında yaklaşma lan bana bu kadar. Yürü git." Benden kaçmasına izin vermedim ve biraz daha sokuldum. Ellerim dağınık siyah saçlarında gezinirken düşündüğüm tek şey bu adamın nasıl bu kadar güzel olduğuydu.

"Sen benim her şeyimsin. Aşkımsın, dostumsun, kanımsın, abimsin, çocuğumsun... Sen benim... Hayvanımsın! Sana ömrüm boyunca baytarlık yapabilirim. Evlensene benimle Porsuğum. Hem yemek yapmayı da öğrenirim, kredi kartına da çok fazla masraf yapmam. Hı, olur mu?" Ateş'in yüzünde farklı duygular geziniyordu. Ne düşündüğünü, cevabını duymayı merakla bekliyordum.

"Ayyaşla mı evleneceğim lan ben?! Şu hale bak. Her akşam içip içip gelirsin eve. Benimle çocukları da döversin sen. Olmaz Baytar. Kabul edemem." Dil çıkardım ve bu tekliften şaka yoluyla kaçmasına kuşkuyla baktım. Hiç acımadan koluna sertçe yapıştırdım.

"Pis Porsuk. Evlenmezsen evlenme. Kendin kaybedersin." Onu arkamda bırakıp seri adımlarla ilerledim. Kulağıma çalınan kahkahasından anladığım kadarıyla keyfi yerindeydi. Kesin Porsuğum bana süper ötesi bir evlenme teklifi planladığı için benim yaptığım teklifi kabul etmemişti. Ya ben her daim sevgilisi düşünen Porsuğumu yerim yerim.

***

Porsuğum'la sabah uyanmış ve kaldığımız güzel mi güzel otelde önümüze uzanan deniz manzarasıyla kahvaltı yapmıştık. Ateş'le tatil resimlerimize blog sayfamın hiç görmediği kadar beğeni geliyor ve takipçi kitleme yenileri ekleniyordu.

Ateş'in huysuz suratı ilk defa bu kadar huzurluydu, gözlerindeki muzır pırıltılar ilk defa bu kadar canlıydı. Karşımdaki bu adama ressamı öldükten sonra ünlenmiş ve milyon

dolarlık bir değere sahip olmuş bir tabloya bakar gibi bakıyordum.

"Gel seninle televizyondaki her şeyi yiyen abla gibi memleket lezzetlerini tadalım." Romantik dinginliğimizi bölen cümlelere kaşlarımı çattım. Anlaşılan suratındaki o huzurun sebebi memleket lezzetleriydi. "Ya biz yeni kahvaltı yaptık farkındasın değil mi? Resmen tekrar yemek yemekten bahsediyorsun."

"Ne var lan, yemek yiyeceğimiz yere gidene kadar sonuçta acıkacağım. İleri görüşlü olmak ne zamandan beri kötü oldu?"

"Ya biz ne zaman denize gideceğiz? Bikini kombinimin fotoğraflanması gerekiyor. Sen hâlâ yemek diyorsun biraz da plaj gezelim."

Yaslandığı sandalyesinde dikleşti ve "Anlamıyorum başına güneş geçiyor ondan mı saçmalıyorsun, benden gizli gizli hap mı atıyorsun? Bu neyin kafası!? Ben senin bikini giymene izin vereceğim bir de üstüne fotoğrafını mı çekeceğim?! Bir de gavatlıkta mastır yapıp senin yarı çıplak vücudunu Instagram'da paylaşmana izin vereceğim. Beğeni atıp yorum da yapayım mı? Hatta sen beni de etiketle Baytar, bir de mutlaka fotoğrafa tag ekle, *#Gavatsevgilim* yaz." diye nefessiz söylendi.

Beni kıskanmasından deli gibi hoşlandığım bu adamın şu anki kıskançlığı feci halde sinirimi bozmuştu. Fakat benim adım da Balın Meşeli'yse ben bu Porsuğu denize götürürdüm.

***

"Bak Balın bol bir mayo giydin değil mi? O şekilde izin verdim denize girmene. Şimdi gidiyoruz ama orada üzerinde farklı bir şey görürsem oyarım." Ona en sevimli gülümsememi takınıp başımı olumlu anlamda salladım. Ah benim masum Porsuğum. Dar ve göğüs dekoltesi derin bir mayo giymiştim. Kapalı bir mayo giymeyi ben de istesem de başka mayom yoktu. Getirdiklerimin hepsi ipli bikinilerden oluşuyordu, en uygunu buydu.

"Ya da dur lan ne mayosu?" Yoksa? Anlamış mıydı?

"Baytar acaba deniz şortu mu giysen?"

"Oldu bir de üzerinde alevler olan apaçi şortu giyeyim tam olsun."

"Bir an hayal ettim de... Apaçi Baytar. Yakışır da he." Koluma seriçe vursam da onun gibi ben de gülümsüyordum.

"Porsuğum Konyaaltı plajına gideceğiz değil mi? Orası buraya yakın mı?"

"Hayır değil o yüzden araba kiraladım. Hadi gidelim bakalım." Porsuğumla arabaya binip yola koyulduk. İstanbul'daki trafiğin yanında Antalya trafiği cennet gibiydi. Kısa süreli yolculuğumuzun ardından Konyaaltı sahiline gelmiş ve ücretli kısımlarından birine giriş yapmıştık. Ateş bizim sıramızdaki ve bir gerimizdeki bütün şezlongları kiralamıştı. Bana şeytan diyen bu adam çakalın tekiydi.

Plaj çantamı şezlonga yerleştirdim ve etrafıma bakındım. Engin mavilikler önümde serilirken dalga sesleri ve hafif esinti huzur doluydu. Ateş karşıma geçerek manzaramı kapatmış ve gözlerindeki siyah güneş gözlüklerini biraz aşağı indirerek gece mavilerini ortaya çıkarmıştı.

"Biraz da bu maviliklere bak." Onun bu kıskanç ve huysuz cümlesiyle kıkırdadım.

"Porsuğum denize girelim mi? Açalım artık şu sezonu." Onaylarca başını sallayıp üzerindeki gri tişörtünü çıkardı ve siyah deniz şortuyla kaldı. Karşımda yeni bir manzara ortaya çıkarken karın kaslarına bakakalmıştım. Bu adamın sevgilim olduğunu bilmek bana gururla karışık bir haz veriyordu.

"Afiyet olsun Baytar iyi yedin yine beni. Var ya sen niyeti bozmuşsun, bakışlarından şehvet akıyor. Memelerimi kapatasım geldi bakma öyle." Kirli iftirasına dilimi çıkarmakla yetindim. Üzerimdeki elbiseyi çıkardım, artık ben de denize girmek için hazırdım fakat önce Ateş'in bana güneş kremi sürmesi gerekiyordu.

"Balın?" Kükrercesine gelen öfkeli sesle korkuyla geriye döndüm. Ateş'in göğüs dekolteme kayan bakışları beni parçalayacakmış gibiydi. "Üstüne hiçbir şey giyinmeseydin de yaşlı Alman teyzeler gibi memeler dışarıda gezseydin ya

çakal! Hemen o elbiseyi giy denize bile onunla girecek sin!"

Burnundan soluyan ifadesinden korkup çabucak denize doğru koşmaya başlamıştım. Belki karadan yeterince uzaklaşırsam bana saldırmaktan vazgeçerdi. Hem elbiseyle denize girmek de neydi? Bu adam kafayı mı yemişti? Soğuk su tüm bedenimi kuşatmış ve titrememe sebep olmuştu. Belimi hızla saran ve beni göğsüne sertçe yapıştıran kollarla ani bir oğluk attım.

"Ulan Balın ulan Baytar! Ben bunu giydiğini görsem buraya getirir miydim hiç seni! Küveti doldurur orada yüzdürürdüm. Daha ben gündüz gözüyle göremedim millet mi görecek? Çık lan gidiyoruz!"

"Ya Porsuğum lütfen!"

"Çıkmazsan çıkartmasını bilirim Balın!" Beni kıyıya doğru geri sürüklemeye çalışırken bacaklarımı beline, kollarımı da boynuna doladım. Yüzünü ellerimle kavradım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Dikkatini dağıtmak için yaptığım bu hareket benim de dikkatimi dağıtmış. Denizin tuzuna bulanmış dudaklarımız birbirini tadarken onun belimdeki eline karşılık benim ellerimde onun geniş omuzları ve boynu arasında dolanıyordu.

Denizde olduğumuzu idrak etmemle Ateş'in tutkulu öpücüklerinden uzaklaştım ve onun sakinleşmiş bakışlarında gözlerimi gezdirdim. "Sen tam bir şeytansın. Beynimi kullanamıyorum sana bakarken, sana dokunurken. Aptal ettin beni!" Nefes nefese sarf ettiği kelimelerine gülümseyip biraz daha yanaştım. "Porsuğum sevimliyim bir de değil mi?" Gözlerini yumup homurdansa da dudağının kenarı kıvrıldı. "Geri zekâlı Baytar."

Denizden çıkıp kumlarda yürümeye başladığımız zaman bulunduğumuz sahilin görevlilerinden birinin hemen şezlonglarımızın yanında bizi beklediğini fark ettik. Ateş aceleyle şezlonglara yürüdü ve hiç vakit kaybetmeden benim pembe havlumu alıp yanıma geri döndü. Amacının benim üşüyor olmamdan ziyade karşı tarafın benim mayolu halimi görmesini engellemek olduğunu çok iyi biliyordum.

"Abi siz bu şezlongları kiraladınız ve parasını verdiniz ama yeni gelen birkaç müşteri bu boş şezlonglar konusunda sorun çıkartıyor. Burada oturmalarını bu şekilde engellediğinizi düşünüyorlar."

"E engelliyorum zaten doğru düşünmüşler." Ateş kendinden emin bir şekilde sarf ettiği cümlelerine ek olarak tek kaşını kaldırmıştı. Onun bu sert hali karşısında çekinen görevli zor durumda görünüyordu. "Şey evet abi de işte sorun çıkartıyor. Fazla sinirli."

"Tamam kardeşim dert etme, sen şu şerefsizin yanına beni bir götür de derdi neymiş bir anlayayım."

"Tamam abi." Ateş, sahilin girişindeki kafede oturan adamın yanına giderken sinir doluydu. Peşinden gidip kolunu kavradım ve sevimli bir ifade takındım. "Porsuğum küfretmek ve hakaret etmek yok. Gayet seviyeli bir biçimde tartışacaksın tamam mı? Lütfen kontrolünü kaybetme tamam mı canım sevgilim?"

Elleri saçlarına götürüp biraz daha dağıtırken tamam dercesine başını salladı. Adam bizi görür gelmez yanımıza gelip lafa girmişti. "Ya her gün geldiğim plajı neden kapatıyorsun sen arkadaşım! İlk iki sırayı kiralamışsın amaç ne anlayamadım!"

"Senin gibi peze... Senin gibi insanların götünü yayıp oturmaması için birader. Etrafımda kimseyi istemiyorum, parasını verdim kiraladım. Seni ilgilendiren kısmı anlayamadım?"

"Ya hu ben neden o boş şezlonglara oturamıyorum, boş boş duruyorlar işte. Maganda falan mısın arkadaşım sen?!"

"Kiraladım diyorum. Biraderim defolup gidecek misin? Rica ederim!" 'Rica ederim.' lafından sonra bana bakmış ardından 'bak ben de kibar olabiliyorum' ifadesini yüzüne takınmıştı.

"Neden gidiyormuşum ya hâlâ anlayamıyorum. Neden yani?" Adamın sinirle sorduğu soruya Ateş sessizce "Eşeğin z..den dolayı." diye fısıldamıştı. Sonra bakışlarını adama dikti ve hızla konuşmaya başladı.

"Tsunami tehlikesi varmış, ölmeni istemiyorum deni zaslanım. Anlıyor musun? Seni boğmayı... Yani, tsunamide boğulmanı istemem. Rahatsız etme sakın görevli delikanlıyı da." Birkaç adım geriye giden adam tırsmış görünüyordu. Ateş'le daha fazla tartışmaya giremeyeceğini anlamış ve pes etmişti. "Cidden kibarlık başka bir şeymiş lan. Nasıl da tatlı tatlı çözdüm durumu. Tek fiske vurmadım valla." Bu sözleri ne yorum dahi yapamamıştım.

"Delikanlı sen şöyle bizim şezlongların oradaki masayı ne var ne yoksa bir donat. Yüzdük karnımız acıktı. Hadi kardeşim." Bugün Ateş sayesinde iyi para kazanacaklarını fark eden görevliler sevinçle canlanıp Ateş'in talimatları doğrultusunda harekete geçmişlerdi. Yüzmenin onu acıktırdığını iddia eden bu adama hiç tok olup olmadığını sormamak için kendimi zor tutmuştum.

***

"Porsuğum sırtıma güneş kremi sürer misin?" Kolasını içerken huysuzca homurdansa da kolasını masaya bırakıp "Gel yanıma da süreyim tiki Baytar." dedi. Sevinçle önüne oturup ona sırtımı döndüm. Sırtıma masaj yaparak yedirmeye başladığı güneş kremiyle beni mest etmişti. Parmak uçlarını tenimde hissetmek dokunuşlarında kaybolma arzusu aşılıyordu. Aynı arzuyu onun da hissedip hissetmediği konusunda büyük bir merakla dolmuştum. Ta ki Ateş konuşana kadar.

"Kendimi eti mıncıklayan Nusret gibi hissediyorum lan. Tuzlayasım geldi anasını satayım."

"Ya sen ne öküz bir insansın be!" Hızla yerdeki kumlardan alıp üstüne fırlattığımda kollarını kendine siper etmeye çalıştı. "Ne var lan doymadım." Yerinden kalktı ve şezlongumdaki havlumu aldı. Havluyu getirip etrafımı kundaklar gibi sımsıkı sarıp lafa girdi.

"Ben tuvalete gidiyorum sen de buradan kıpırdama. Geldiğimde seni aynen bu şekilde bulacağım Baytar. Anlaştık mı?" Ateş'e tamam dercesine kafamı salladım. Gülümseyip burnumu sıktı ve sahilden karaya yürüdü. Fakat ben bu An-

talya sıcağında ve kuru bir biçimde sarılı olduğum havluyla şimdiden terlemeye başlamıştım. Havlumu şezlonga serdim ve uzanmak için ayağa kalktım. Onu mumya gibi bekleyecek şimi düşünmesi bir hataydı. Tam ayağa kalktığım o anda burnuma gelen sert bir cisimle geriye doğru sendeledim ve popo üstü kumlara düştüm. Sert cismin bir voleybol topu olduğunu fark ettim. Ulan Porsuk ahın mu tuttu? Bu top da nereden gelmişti şimdi? Sızlayan burnumu parmaklarımla yoklarken bulaşan kanı fark etmemle fena halde korkmuştum. Hangi hayvan atmıştı bu topu?!

"Pardon iyi misiniz?"

Başımı kaldırmamla bana gülümseyerek bakan otuzlu yaşlarında sarışın bir adam gördüm. Kanayan burnumu fark edince yüzündeki mahcubiyetin yerini endişeli bir ifade aldı. Birden yaklaşıp beni yerden kaldırmak için kollarımı tuttu.

"Burnunuz kanıyor." Sahi mi? Hadi ya.

"Ben doktorum şöyle şu şemsiyenin altına oturun lütfen. Burnunuza bir bakayım." İşte bu iyiydi. Adam burnumu kanatan bir doktordu. Buna da şükürdü. "Çok sızlıyor sizce kırılmış mıdır?" Beni şezlonga oturtan adam önümde eğilerek burnumu parmaklarıyla birkaç kere yokladı ve kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Hayır kırık yok fakat bence yine de bir sağlık ocağına görünseniz iyi olur. İsterseniz sizi götürebilirim, şu an çok kötü hissediyorum."

"Hayır hiç gerek yok. Erkek arkadaşım birazdan gelir o beni götürür zaten. Sadece siz topla dikkatli oynayın yeter. Ya da oynamayın?" Adam mahcup bir şekilde özür dileyerek ayağa kalktı. Sanırım ben de tuvalete gidip aynada kendime ve burnumun haline baksam iyi olacaktı. Ayağa kalkar kalkmaz dönen başım yüzünden sendelemiştim. Belimi kavrayan kollar beni düşmekten son anda kurtardı. Anında adamın kollarından kurtuldum.

"Yardımınız için teşekkürler sanırım artık kendim halledebilirim." Adamdan biraz daha uzaklaşıp kafamı yan tarafa çevirdiğim o an karşımdaki öfkeli gözler beni olduğum yere

mıhlamıştı. Ateş'in siniri şu an en üst noktalara ulaşmış öfkeli ve sert bakışları belgesellerdeki vahşi hayvanların avlanmadan hemen önceki halini anımsatmıştı. Körük gibi inip kalkan göğsünün içinde öfkeyle çarpan kalbini hissetmek kalbimin korkuyla kasılmasına sebep olmuştu. Kaşla göz arasında adama doğru fırlayan ve onu sert kafa darbesiyle yere seren Ateş bir yandan da öfkeyle bağırmaya başlamıştı.

"Benim sevgilime nasıl dokunursun lan sen yavşak? Öl-mek mi istiyorsun lan ölmek mi! İki dakika boş görünce da-dandın mı lan şerefsiz!" Bir yandan adama deli gibi vuruyor bir yandan da suya bastırıyordu.

"Ateş yeter! Boğacak mısın ne yapıyorsun adama?! Ne-fes alamıyor baksana! Burnum kanadı benim. Bana yardım etti o. Adam doktor." Ateş adamı sahil kenarına çekip bı-raktı. Deli gibi öksüren adam ölümün kıyısından dönmüş-tü. Yanıma gelip ıslak elleriyle yanaklarımı kavrayan Ateş başımı kaldırırken burnumu incelemeye başlamıştı, kanı fark etmesiyle de acı bir inleme dudaklarından kopmuştu.

"Balım nasıl oldu bu? İyi misin?"

"Top çarptı Porsuğum önemli bir şey yok."

"Nereden geldi lan o top?" Yavaşça doktoru gösterdim.

"Beyefendinin topu yanlışlıkla geldi sonra da yardım etti işte. Sorun yok." Bunları duyunca tekrar doktora döndü. Doktor o sırada kendine gelmişti ve korkuyla Ateş'e bakıyor-du.

"Ulan seni şimdi öldüreceğim işte!" Süratle adama doğru koşan Ateş'i bir an önce durdurmalıydım. Bu gidişle adam elinde kalacak ve başını belaya sokacaktı. Dikkatini dağıtma-lıydım ve bulmuştum. Canım zekâm.

"Ateş benim... Benim başım dönüyor. Kendimi iyi hisset-miyorum." Numaradan hasta gibi konuşmaya başlamış ve Ateş bana döndüğü sırada da kendimi yere bırakmıştım. Şu an yaptığım bayılma numarasıyla Oscar'ı yıllarca bekleyen Leonardo di Caprio'dan daha fazla hak ediyordum. Çabucak yanımda bitti ve elleriyle yüzümü kavradı.

"Balım? Baytar iyi misin aç gözlerini?! Güzelim iyi misin?" Zorlukla kendime geliyormuş gibi yüzümü buruşturdum ve yavaşça göz kapaklarımı aralamaya başladım.

"Porsuğum sen misin?" Bana biraz daha yaklaşan hemen ardından rahatlamış bir ifadeyle gülümsemeye başlayan Ateş elleriyle yüzümü kavradı. "Benim! Benim güzelim! Kim ola-cak lan hem. Top çarpınca son zekâ kalıntıların da gitti mi ne oldu? İyi misin Balım?" Ona hafifçe gülümsedim ve kendimi güçlü bir kahkaha atmamak için zor tutar hale geldim.

"Porsuğum otele dönelim mi? Ben dinlenmek istiyorum."

"Dönelim güzelim dönelim. Öncesinde de bir hastaneye uğrayalım."

***

"O orospu çocuğunu dövmeliydim! Neredeyse burnunu kırıyormuş lan senin! Bir de gelip dokunuyor sana piç kurusu! O şerefsizi öldürmeliydim." Denizde yaşanan kavga ola-yından sonra o kadar gerilmiştim ki o gerginliğimi atamıyor korkumu dizginleyemiyordum. Ateş'in bu kontrolünü kay-betmesine sebep olan şiddet eğilimleri beni hiç yaşamadığım kadar güçlü bir korku selinin ortasına bırakıyordu.

"Hatta gidip tekrar döveceğim lan o pezevengi! Kesin ta-nışma bahanesiyle bilerek atmıştır o puşt topu da. Ateş'in öf-kesi hâlâ geçmemişti ve fevri hareketlerine devam ediyordu. Artık dayanamadım "Sen tatilini tek başına birilerini döverek yaparsın o zaman! Yeter!" diye bağırdım. Ne kadar eşyam varsa hızla valizime doldurmaya başladım. Artık zor katlanı-yordum, bu durumlar beni fazlasıyla geriyordu. Evet her za-man yumuşak yüzlüydüm fakat benim de taşma noktalarım oluyordu. Şu andaki gibi...

"Nereye?" Hızla yanıma gelen ve valizime merakla bakan Ateş'e sadece ama sadece "Gidiyorum." diyebilmiştim. Ateş'i daha fazla umursamadan valizimi aldığım gibi odadan çıktım ve otelin çıkışına doğru ilerlemeye başladım. Hiç istemesem de bu şehirden bu cennetten ayrılmak zorundaydım. Ateş'in bu hareketlerine bir çeki düzen vermesi için bu hareketim ge-rekliydi. Sinirden yüzümün ısındığını hissediyordum. Ateş'i

sakinleştirmek için uğraşırken kendi sinirlerim fazlasıyla yıpranmıştı. Havaalanına gitmek için taksi beklemeye hazırlanırken kolumu kavrayan el ile geriye döndürüldüm ve Ateş'in kızgın çehresiyle karşı karşıya geldim.

"Ne yaptım ben ya?!" Onun hâlâ ne yaptığını anlamayan ve hatayı kendisinde görmeyen haline kızgınlıkla baktım.

"Gideceğim." Ateş kolumu bırakmadan daha da kızgın bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "İyi! Ben seni götürürüm havaalanına hanımefendi!"

Beni kolumdan hızlı çekiştirip neredeyse sürükleyen Ateş diğer eliyle de valizimi kavramış ve kiraladığı arabaya doğru hızla yürümeye başlamıştı. Suratıma bakmayışı içimde tarifsiz bir sıkıntı yaratsa da onun öfke nöbetleri yüzünden bu halde olduğumuzu hatırlayıp bu durumu umursamamaya çalıştım. Arabanın yanına gelince yolcu koltuğunun kapısını açıp öfkeyle bağırdı. "Atla!" Aynı kızgınlıkla arabaya bindim ve kemerimi bağlarken bile titreyen ellerime öfkelendim. Valizimi bagajıma koyup şoför koltuğuna oturan Ateş öfkeli bir şekilde arabayı sürmeye başlamıştı. Fakat siniri an be an artan Ateş kendini dizginlemekte zorlanıyor direksiyonu sıkmaktan koparmak isteyeceği bir hale getiriyordu. Beyazlaşan parmak boğumları ve şişen damarlarıyla şu an belgesellerdeki saldırgan hayvanlara benziyordu. Neredeyse öfkeyle kükremeye başladığında ona döndüm.

"Ne yapmamı bekliyordun? Sana zarar verip dokunan bir adama ne yapmamı bekliyordun?!" Onun bu sert çıkışlarına daha fazla dayanamamıştım.

"Korkuyorum Allah'ın cezası! Korkuyorum! Kendini kaybetmiş gibi birilerine saldırmandan korkuyorum! Sana zarar gelmesinden korkuyorum! Sonunu düşünmeden birilerine zarar vermenden korkuyorum! Onlar için değil senin için korkuyorum! İnsanlara kafana göre zarar veremezsin. Bunların bir karşılığı var ve ben o karşılıklardan korkuyorum!" Öfkeli haykırışlarımın arasına karışan gözyaşlarım artık içimde birikenlerin dışarı taştığını bana, bize kanıtlar nitelikteydi.

"Bana bir şey olmaz! Yaralansam ne olur sanki? Saçmalama! Ne biçim bir korku bu!" Kızgın bir şekilde bağıran ve

benim tüm korkularımı hafife alan Ateş'in bu sözcükleriyle daha fazla dayanamadım.

"Bana olur ama! Sana bir şey olursa bana on katı yüz katı olur! Beni anlıyor musun? Artık ben varım hayatında!" Bana şaşkınlıkla bakan Ateş gözlerini yoldan birkaç saniye ayırmıştı. Bu tepkimi beklemediğini ve hislerimin çok yoğun olduğunu anladığını bakışlarında görebilmiştim. Tenhalaşmış yolda arabayı hızla kenara çekip durduran Ateş'in ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışarak ona baktım. Ne yaptığını sormak için ağzımı açacağım sırada bu girişimim sonuçsuz kalmıştı. Yüzümü bir anda kavrayan eller beni kendine doğru aniden çekerken dudaklarımı dudaklarına hapsetmişti ve beni hararetle öpmeye başlamıştı. İstekli dudaklarına tepki veremesem de yaşadığım anın hazzıyla ben de deli gibi onu öpmeye ve ellerimle saçlarını kavramaya başladım. İkimizi de emniyet kemerinden kurtaran Ateş daha fazla yakınlaşmamıza olanak sağlamıştı. Durmamız gerektiğini biliyordum. Fazlasıyla zor bir biçimde Ateş'ten uzaklaştım ve konuşmaya başladım.

"Ateş dur." Ateş istemeden de olsa uzaklaştı. Heyecandan ikimizin de göğüsleri körük gibi inip kalkarken kesik nefeslerimiz arabanın içindeki sessizliği dolduruyordu. Aramızdaki bu durumun daha fazlasını istediğimi yaşadığım utangaçlıkla ona nasıl söyleyeceğimi düşünürken kelimeler dudaklarımdan hızla dökülmüştü.

"Geri dönelim." Mahcup bir biçimde belirttiğim ifade neden geri dönmemiz gerektiğini bize fısıldar nitelikteydi.

"Seni çok ama çok güzel ve benim için fazlasıyla değerli bir yere götüreceğim Balım. Eminim ki çok seveceksin." diyerek gözünü çapkınca kırptı ve arabayı çalıştırdı.

***

Şehir dışında ağaçlarla çevrili kocaman bir arsaya gelmiş, müstakil kocaman bir evin yanında bulunan gösterişli mi gösterişli ve harika bir ağaç evin içine girmiştik. Öğrendiğime göre bu kocaman ve eşsiz ağaç evi Ateş'in babası yapmıştı. Nasıl yetenekli ve oğlunu nasıl seven bir adam olduğunu ona hazırladığı oyun cennetinden anlamak çok da zor değildi.

"Porsuğum! Ben buraya bayıldım. Burası... Burası olağa-
nüstü. Ya âşık oldum! Burayı gerçekten baban mı yaptı?"

Kocaman ağaç evin içinde çift kişilik bir yatak, bir kol-
tuk, bir komodin ve birçok oyuncak ve harika bir aydınlatma
sistemi vardı. Buraya da atmosferine de bu adamla beraber
sürpriz kutu içerisinden çıkar gibi gelen her şeye ama her
şeye bayılıyordum.

"Evet babam yaptı. Babam baya yetenekli bir adamdı
Baytar. Bana kocaman bir ağaç ev yaptı. Ben olsam uğraşmaz-
dım mesela. Nerede oynarsa oynasın it herif derdim. Lan! Bir
dakika! Bu adam beni evden uzaklaştırmak için mi yaptı aca-
ba burayı? Yeni aydınlanıyorum yemin ederim. Tabi annemle
yalnız kalabilsin diye yapmıştır o. Vay be babaya bak!"

"Bence babanın niyeti o olsa bu kadar uğraşmazdı Porsu-
ğum. Oğluna güzel bir hediye vermiş. Baksana 25 yaşında bir
Porsuksun ve bu evi hala kullanabiliyorsun."

"Biliyorum Balım biliyorum. Gırgırına söyledim. Bel-
ki duyar da kızar diye işte, ne bileyim. Buraya annemle de
gelirlerdi akşamları bazen. Güzellerdi lan. Ne bileyim fazla
güzellerdi sanki."

Ateş'e ve gözlerinde gördüğüm gölgelere bakarken şu an
oldukça zorlandığını ve ailesine olan özlemini buram buram
yaşadığını fark etmiştim. Hemen arkasındaki komodinin üs-
tünde gümüş bir çerçevede gördüğüm resim beni almış çok
başka yerlere götürmüştü. Bu sarışın mavi gözlü güzel mi gü-
zel kadın ancak ve ancak benim Ateş'imin annesi olabilirdi.

Eleni. Eleni Durmaz.

Yavaşça komodine doğru yanaştım ve çerçeveyi elime
aldım. Böylesine bir Antik dönem Roma heykelini doğuran
kadın ancak ve ancak mitolojilerde tasvir edilen Tanrıçalara
benzeyebilirdi.

"Ateş annen çok ama çok güzelmiş." Hayranlık dolu bir
sesle söylemiştim bu sözleri. O sırada arkamda duran Ateş'in
de resme baktığını hissediyordum.

"O gördüğüm en güzel kadındı Balın. O... O benzersiz-
di." Gözlerim dolu dolu yüzümde canlanan en samimi gü-

lümsemeyle Ateş'e baktım.

"Aşık olduğun kadar varmış Porsuğum." Bana gülümseyerek bakmış hemen ardından yanağımı okşamıştı. Şu an yaşadığımız huzurun bir tarifi yoktu.

"Porsuğum peki babanı da görebilir miyim onun da resmi var mı?" Bana kafasını salladı ve komodinin çekmecesinden başka bir çerçeve çıkardı. Yüzünde gülümsemeyle annesiyle babasının yanak yanağa aşk dolu resmini bana gösterdi. Karşımda esmer kahverengi gözlü ve Ateş'in sahip olduğu dağınık saçlara sahip adamı görünce onun sert çehresinin, erkeksi mizacının ve yakışıklılığının bu adamdan gelmiş olduğunu anlayabilmiştim. Adam çok yakışıklıydı ve eski dönem Hollywood yıldızlarına benziyordu.

"Porsuğum galiba ben de babana âşık oldum." Yalancı bir kızgınlıkla bana bakan ve resim çerçevesini çekmeceye geri kaldıran Ateş söylenmeye başladı.

"Adam aşık olduğum iki kadını da etkileyebiliyor. Bu ne lan! Adamın karizması başa bela. Fotoğrafa bakarken ağzın açık kaldı, hale bak." Kıkırdamıştım.

Odayı ve oyuncakları tanıttıktan sonra aramızda çok gergin bir sessizlik ve ne yapacağımızı bilemez bir durum oluşmuştu. Buraya neden geldiğimiz belliydi fakat ikimizden de bir tepki gelmiyor utanç ve stres karışımı bir ifadeyle etrafımıza bakıyorduk. Ben yerdeki halıyı inceleyip "Halı da hoşmuş" derken Ateş de tavana bakıp "Tavan da güzelmiş" diyordu. Saçmalıyorduk. Derken Porsuğum bir anda güldü.

"Neye gülüyorsun Ateş Efendi?" Bana sırıtarak bakmıştı ve hemen ardından hızla konuşmaya başlamıştı.

"Seni bir yere kapatacağımı söylemiştim ve şimdi tam olarak öyle bir yerdeyiz."

"Ben sana tam bir dağ ayısısın diye boşuna dememiştim zaten." Bana sırıtarak bakan Ateş ciddi olmaya çalıştığı bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Dağ ayısı değilim. Porsuğum. Bal'ın Porsuğuyum." Onun bu ifadesiyle gözlerimden kalpler çıkmıştı ve içim sımsıcak bir sevgiyle dolmuştu.

"Öyle şeyler deme ya, aşkım kabarıyor Porsuğum."

Bana kıkırdayan Ateş benim bu tepkime sadece gülmüş-
tü ve sonrasında da yine gergin bir sessizliğin başlamasına
ön ayak olmuştu. Bize ne oluyordu böyle? Şu an aramızda
acayip bir gerilim vardı fakat ikimiz de bir adım atmıyorduk.
Ateş hâlâ tavana bakıyor ve oraya kilitlenmiş gibi duruyor-
du. Orada olmamın bir önemi yokmuş gibi sessizce durması
omuzlarımın düşmesine sebep olmuştu. Bence bu ilk adımı
Ateş'in atması gerekiyordu fakat o beklediğim adım hiçbir za-
man gelmiyordu. İçimde garip bir hayal kırıklığı canlanırken
yüzümün düşmesine engel olamamıştım. Yavaşça arkamdaki
pembe bavuluma döndüm ve konuşmaya başladım.

"Ben şu üstümdekilerden bir kurtulup uyumaya uygun
bir şeyler giyineyim." Bavuluma doğru ilerlediğim sırada ko-
lumdan tüm gücüyle tutup beni kendine çekti.

"Uyuyacağımızı kim söyledi?"

Ateş'in bakışlarındaki koyuluk ve çehresindeki farklı
duygu gölgeleri şu an artık iplerin koptuğunu anlatıyordu.
Kalbim hiç atmadığı kadar hızlı atıyordu. Ateş'in beni yatağa
doğru götürmesine şaşırmamıştım. Artık ikimiz de dayanamı-
yorduk. Artık dönüşü olmayan o yola girmiştik. Tek hayalim
olan, tek aşkım olan ve evlenmeyi düşündüğüm tek adam
olan bu eşsiz adamla en özel anımızı yaşıyorduk. Birbirimiz-
de kaybolup gitmeye doyamamış saatlerce, defalarca ruhları-
mıza kadar titremiştik. O benim masallardaki prensim, beni
tüm kötülüklerden koruyan ölçülemeyen güçteki kurtarıcım-
dı. O benim her şeyimdi. O benim Bal Porsuğumdu.

"Ben hiçbir kadına bu kadar dokunmak istemedim. Hiç-
birini gözlerimle sevmedim. Sen başkasın. Çok başkasın. Her
şeyimsin Balım."

Dudaklarımızdan dökülen sevgi sözcükleriyle artık 'o' ve
'ben' değil, 'biz' olduğumuzu çok iyi biliyordum.

***

Hayatımın en güzel, en özel anlarını yaşadığım tatilimiz
bitmiş, İstanbul'a gelmiştik. Berbat bir trafik sonrası nihayet

Durmaz Malikânesindeydik. Salona girdiğimizde bizi karşılayan Turgut dedem, Murat ve Beren bize gülümseyerek bakıyorlardı. Fakat Turgut dedem ve Murat'ın yüzlerinde endişeli bir hal var gibiydi. Bunu gülümsemelerinin ardına saklamaya çalışıyorlardı.

Beren "Hoş geldiniz." deyip gülen gözlerle bana sarıldı. Sonrasında Turgut dedemin yanına hızla gittim ve elini öptüm.

"Dedeciğim nasılsın seni nasıl özledim bir bilsen." Bana sımsıkı sarılan Turgut dedem yanaklarımı öptü.

"İyiyim güzel kızım hoş geldiniz. Biz aynıyız, esas siz anlatın." Merakla Ateş'e bakan Turgut dedem sanırım Ateş'in Antalya'ya gitmiş olmasının onda ne gibi bir ruh hali yarattığını anlamaya çalışıyordu. İkili koltuklardan birine yönelen Ateş yorgun bir şekilde oraya otururken bir yandan da huysuzca konuşuyordu. Fakat yine de yüzündeki keyifli ifade ruh halini açığa çıkarıyor gibiydi.

"Hala aynı şehir dede yemin ederim formunu kaybetmemiş. Aynı gıcık sıcaklık ve aynı oturduğumuz yerde terleme durumu." Porsuğumun bu sözlerinin ardından kıkırdadım. Gidip Ateş'in yanına oturdum. Beren'le Murat Antalya anılarımızı dinlemeye fazlasıyla hevesli görünüyorlardı. Ateş'in keyifli tavırlarından rahatlayan ve yüzü gülmeye başlayan Turgut dedeciğim neler yaptığımızı merak ediyor gibiydi.

"Nereleri gezdiniz bakayım?" Porsuğumun konuşmasına izin vermeden konuyu ben devraldım ve hızla konuşmaya başladım.

"Dedeciğim kaldığımız otel, lokantalar, kafeler, Kaleiçi, ışıklar, havası, sahili, güneşi, Ateşlerin şehir dışındaki evleri ve babasının yaptığı ağaç evi... Her şey o kadar güzeldi ki, anlatamam. Şu an söyleyeceğim her kelime o anları anlatmak için eksik kalacak."

Ağaç ev kısmında bana imayla sırıtan Ateş'e utanarak gülümsedim ve bakışlarımı kaçırdım. Benim dediklerime şaşkınlıkla bakan Turgut dedeciğim hayretle konuştu.

"Nasıl yani? Siz yazlığa da mı gittiniz?" Olumlu anlamda başımı salladım ve Porsuğumun konuşmasını beklemeden yine konuya atladım. Anılarımla dolup taşarken öylesine mutluydum ki içim içime sığmıyordu.

"Dedeciğim harikaydı, Ateş her yere götürdü beni, her yeri gezdirdi. Sarıoğlan Parkı'na bile gittik, birçok hanka fotoğraf da çektik." Ateş beni "Karaalioğlu Parkı" diyerek düzeltmişti. Ona sadece gözlerimi devirdim. Çokbilmiş. Sarı kara ne fark ederdi ki yani? Sanki çok önemli bir detaydı. Benim anlatmam gereken daha bir sürü anı vardı. Özellikle biri vardı ki...

"Bir de hayatımda ilk defa bir ünlü gördüm dedeciğim." Bana merakla bakakalan Turgut dedeme Ateş güçlü bir kahkaha atmıştı.

"Kimi gördünüz Balın anlatsana? Ay yoksa yakışıklı bir oyuncu muydu, yoksa başarılı bir futbolcu mu?" Beren'in heyecanlı bir merakla sorduğu sorularına hevesli mavileri de eşlik ediyordu.

"Ne yapacaksın sen yakışıklı oyuncuyu ve futbolcuyu Beren Hanım?" Murat'ın sorusuna karşılık sadece gözlerini deviren Beren sarı saçlarını omzundan geriye attı ve merakla bana bakmaya devam etti.

"Tecavüzcü Coşkun." Odada şaşkın bir suskunluk oldu. Murat, Turgut dedem ve Porsuk Efendi kahkaha atmaya başlamışlardı. Gülmelerinin arasından konuşmaya başlayan Murat beni gıcık edercesine "İmzasını da aldın mı Balın? Aman gazozlarınıza dikkat etseydiniz. Ateş iyi misin kardeşim bir sorun yok değil mi?" diye konuşmaya başladı. Murat'ın yaptığı esprilerine Beren kahkahalarla gülerken Turgut dedem sadece gülümsemişti ve Ateş huysuz bir homurtu çıkarmıştı. Bende Porsuğumu ezdirecek göz var mıydı? Tabii ki de hayırdı.

"Murat tatlı arkadaşım sen Coşkun'u Nuri Alço'yla karıştırdın galiba, gazoz işi onda. Biraz sarışınlık mı var sende yoksa bana mı öyle geldi?" Murat bana şaşkınlıkla bakakaldı ve Ateş gülerek konuştu.

"Balın sana laf sokarken Beren'i de boş geçmiyor. Geliştirdin lan kendini Baytar. Aferin sana, sen de sok böyle herkese." Porsuğumun geniş bir sırıtma hali canlanmış olan yüzünde gözlerimi gezdirdim ve sonrasında bana garip bir minnet ve mutluluk karışımı bir ifadesiyle bakan Turgut dedeme gülümseyerek baktım.

"Turgut dedeciğim bir dahaki sefere hep beraber gidelim olur mu? Ateş yazın bir daha gitmemiz için söz verdi hem. Çok eğleniriz." Turgut dedem Ateş'in Antalya'ya gitmesinden çok korkmuştu, fakat şu an yüzüne yayılan gülümsemeyle tüm endişelerinden arındığını görebiliyordum.

"Balın ayrı bir güzelleşmişsin sen, resmen parlıyorsun. Tatil iyi gelmiş size belli ki."

Beren'in imalı ve samimiyet dolu sözcükleriyle bakışlarım yavaşça ona doğru yöneldi ve Ateş'le yaşadığımız özel anın aklıma gelmesiyle yüzümde hafif utangaç bir ifade belirdi. Bu ifademden bir şeyler olduğunu anlayan Beren sorguyla bakışlarımı yoklarken Murat'ın da Ateş'le bakıştığını fark etmiştim. Sanırım aramızda geçen durumu biraz da olsa tahmin edebilmişlerdi. Porsuğumun sesi düşüncelerimi böldü.

"Evet bir güzelleşti bence de. Tatil yaradı galiba. Lan gözlerim de bozulmuş olabilir, o da var şimdi." Ona kaşlarımı çatarak baktım ve sinirle dil çıkardım. Aklıma gelen ani bir düşünce ve özlem ile hızla ayağa kalktım.

"Ben Pezo'yla Dolar'a bakıp geleyim. Minnoşlarım annelerini özlemişlerdir."

"Lan esas beni özlemişlerdir, hani odamı, evimi, hayatımı açan benim ya onlara. Bir hatırlatayım dedim güzelim."

Benim peşimden merdivenlere doğru yönelen Ateş dedesinin onun için ne kadar mutlu olduğunu fark ettiğini tahmin edebiliyordum. Porsuğum küfürbaz, kaba, serseri ve fazlasıyla da kavgacı olsa da onun içindeki o yumuşacık yüreği ve o yüreğin şekerli tadını en iyi ben biliyordum. En iyi ben anlıyordum. Allah tüm genç kızları dışı efendi içi serseri kötü insanlardan korusun.

Odadan içeri girince bizi fark eden Pezo ve Dolar koşarak yanımıza gelmişlerdi. Eğilip teker teker onları okşarken bu sevginin ve aile olmanın ne denli güzel bir şey olduğunu düşünüyordum. Dolar'ı okşayıp onunla ilgilendikten sonra Pezo'yu sevmeye başlamıştım ve kafasından birkaç kere öpmeyi de ihmal etmemiştim.

"Lan ibne rahat dur! Dondurma gibi yaladın be her yerimi. Oğlum! Dur lan artık dur! Özledin anladık da salyalarında boğulayım mı bunu mu istiyorsun it herif?" Porsuğumun Dolar'ı sevme şekli beni güldürmüştü. Dolar'dan uzaklaşan ve bana doğru yavaşça yanaşan Ateş beni kucağına aldı ve yatağa doğru ilerdi.

"Neye gülüyorsunuz Baytar Hanım?"

"Sizin tatlılığınıza Porsuk Bey." Beni yatağa yatıran ve üzerime çıkan Ateş koyulaşmış gözlerle bana bakıyordu.

"Ben de seni yalayayım mı Baytar?" Beni edepsiz cümlesiyle kızartan ve serseri bir sırıtışın ardından aniden dudaklarıma kapanan Ateş, dudaklarının nemi ve sıcaklığıyla beni esir aldığı kadar duyularımı da esir alıyordu. Dudaklarımızın temas ettiği ilk andan itibaren ruhlarımız arzu ettikleri o yoğun özgürlüğe kavuşmuşlardı. Kapının vurulmasıyla öpüşmemiz yarım kalmış ve zor da olsa birbirimizden uzaklaşmıştık.

"Ateş abicim Beren'le dışarı çıkalım diyoruz. Siz de gelir misiniz?" Ateş neredeyse kükrercesine konuşmaya başladı.

"Murat siktir olup git lan. Elimde kalacaksın! " Porsuğumun söylediği terbiyesiz sözlerine kaşlarımı çattım.

"Kibar ol biraz pis Porsuk." Ateş kükrercesine "Rica ederim." diye bağırmıştı. Sonra da gururlu bir sesle "Kibar adamım lan ben. Harbi kibar adamım. Kibarlığımla nasıl da kolay çözüyorum böyle durumları. Benim dilim cidden çok tatlı... Balın. Yalayayım mı?" dedi. Bu sefer huysuzca homurdanma sırası bendeydi.

"Sapık yalak porsuk!"

***

"Porsuğum biz buraya niye geldik?"

Ateş'le motordan inmiştik ve oldukça merkezi bir yerde bulunan harika bir binanın önünde durmuştuk. İnsanlar etrafımızdan gelip geçerken buraların akşam saatlerinde ne kadar hareketli ve güzel olabileceğini düşünmeden edemedim.

"Bize ev bakıyorum Baytar. Artık bizde rahat edemeyiz. Yalnız kalamıyoruz bizim evde. Neyse işte gel beraber bakalım eve. İçine sinerse alırız." Porsuğumun bu sözleriyle canlandım ve sırıtarak ona baktım.

"Yaaaa! Biz resmen ev'leniyoruz." Sevinçle yerimde zıplayarak söylediğim sözlerim içimdeki mutluluğu yansıtırken öküzgillerden gelme pis Porsuğun sözleriyle yerle yeksan olmuştu.

"Yo sadece ev alıyoruz." Yüzümdeki gülümseme donarken dudaklarımı büzdüm. Kollarımı birbirine bağlayıp suratımı astım. Ateş gülerek kollarımı çözüp sağ elimi kavradı. Elinden elime geçen sıcaklık içimi titretse de Porsuğumla uğraşmadan yapamadım.

"Evlenmezsen evlenme, sen kaybedersin." Benim somurtuk bir ifadeyle söylediklerim Ateş'in yüzünün düşünceli bir hal almasına sebep oldu.

"Kaybederim..." Dudaklarından usulca dökülen bu kelime Ateş'i başka âlemlere götürdü. Merakla ve biraz da endişeyle Ateş'e bakıyordum. Bir anda kafasını sallayan sanki kafasındaki rahatsız edici düşüncelerini silkelemek istermiş gibi davranan Ateş kaşlarını çatmıştı. Bana uzun uzun ve derin bir sessizlikle baktı. Birkaç kere konuşacak gibi yapıp beni daha da meraklandırdı.

"Asıl sen kaybedersin lan." Attığı triple gülmeden edemedim. Onun bu utangaç ve aşkını kelimelerinden ziyade gözlerine yansıtan haline gülümsedim ve kollarımı boynuna doladım.

"Benden ölsen kurtulamazsın."

İlgili bakışlarıyla beni hapseden Porsuğuma aynı aşk dolu bakışlarla karşılık verdim. Yanağıma sıcak ve bir o kadar da yumuşak bir öpücük konduran Ateş sonrasında

harekete geçmişti. Hızla beni apartmana doğru yönlendiren ve bakacağımız evin bulunduğu kata çıkmak için asansöre bindiren Porsuğum bu yeni ev konusunda fazlasıyla heyecanlı görünüyordu. Onun bu mutlu ve keyifli hali benim de mutlu olmama sebep oluyordu. Asansör onuncu katta durdu. Ateş paspasın altındaki anahtarı alıp kapıyı açarken "Porsuğum bir emlakçı falan yok mu bize evi gösterecek? Böyle mi gireceğiz?" diye sordum.

"Emlakçıya anahtarı paspasın altına koymasını ben söyledim Baytar. Ne işi var yanımızda? Kendimiz de mutfakla banyoyu ayırt edebiliriz bence."

Kapının açılmasıyla fark ettiğim içi tamamen modern detaylara sahip bu eve kapılmadan yapamadım. Parkeler grimsi beyazımsı bir renkteydi, holdeki ayakkabılık, dolaplar, kapılar ve duvarlar ise beyazdı. İçi tamamen boş olan bu evin tasarımını çok beğenmiştim. Sadece biraz renge ihtiyacı vardı. Bizimle beraber can bulmaya ihtiyacı vardı.

"Pezo bakışları geri döndü bakıyorum. Baytar bu ara âşık bakışlarını benden ziyade etrafa attığının farkında mısın yoksa senin aklını başına mı getirmem lazım?" Onun bu kıskanç tavırlarına ve gözlerindeki ilgili pırıltılara sırıtmadan yapamadım. Yanaklarına sulu öpücüklerimi kondurdum ve bakışlarımı tekrar eve çevirdim. İç ferahlatan bir havası vardı evin.

"Buraya bayıldım Porsuğum. Burayı ben harika döşeyeceğim bak gör. Şimdiden bize en yakışan ev eşyaları ve renkleri kafamda canlandı bile." Masalsı. Şatomsu. Gösterişli. Eşsiz ve her şeyden ama her şeyden önce... Pembe! Ateş hızla yanıma geldi ve bana endişeyle baktı.

"Senden tek bir şey istiyorum. Ne olur ama ne olur ev Barbie ile Ken'in evine benzemesin. Allah aşkına Balın." Dudaklarımı büzdüm ve bakışlarımı etrafta bir kez daha gezdirdim. Sanırım evimizde daha az pembe detay kullanmalıydım.

"İyi peki madem." Sonrasında dayanamadım ve aklıma gelen anlık bir düşünceyle Porsuğumla konuştum.

"Porsuğum sen artık buraya mı yerleşeceksin?"

"Yo dedemlerle yaşamaya devam edeceğim. Buraya sadece beraber vakit geçirmek için geleceğiz Baytar. Hem kalacağımız özel bir yer olur." Duyduklarımla gözlerimi hayretle açtım.

"Pis sapık! Bunun için ev mi alınır?"

"Ulan rahat edemiyoruz o evde. Kalabalık sürekli. Pezo'nun dahi gözleri sürekli üzerimizde. Bence bizim özel bir alana ihtiyacımız var Baytar."

Bu Porsuk cidden manyaktı. Sanırım böyle bir şey sadece ama sadece ondan beklenebilirdi. Sonrasında onun bu halini umursamamaya karar verdim, açık bir kapıdan gördüğüm mutfağa gülümseyerek yöneldim. Beyaz dolaplar, beyaz mermer tezgâh ve ankastre eşyalarla bu mutfak bir harikaydı. Dolapların birkaçını açtım ve genişliklerinde gözlerimi gezdirdim. Bu ev oldukça lüks ve güzeldi, fakat bir o kadar da Ateş'e yakışır bir biçimde mütevaziydı. Adına şirket olan fakat yine de seyyar köfte ekmekçide yemek yiyen ve en büyük zevki koko yemek olan Ateş'e yakışır bir ev... Ben Porsuğumun bu halini yerim yerim.

"Sanki bir halt yapabilecek gibi bir de mutfağı incelemenin mantığı ne?" Pis Porsuk'a kaşlarımı çatarak baktım ve diğer odalara yöneldim. Üç oda bir salon olan evin en büyük odasına girdim ve gözlerimi etrafta gezdirdim.

"Vay canına salon çok geniş Porsuğum. Burada arkadaşlarımızı ağırlarız."

"Evin en geniş odası burası. Kesinlikle salon olarak falan kullanılmayacak. En geniş odanın yatak odası olması gerekiyor." Bana yavaş yavaş yanaşan Ateş aramızdaki dayanılmaz elektriğin fitilini ateşlemek ister gibi duruyordu.

"Kafamdakileri yapmak için geniş alanlara ihtiyacım var." Bu ses tonunun bende yarattığı düşüncelerle yanaklarım kızarmıştı, yanan yanaklarımı ellerimle yelpaze yaparak serinletmeye çalıştım. Galiba nefes alış verişlerim de sıklaşmıştı. Bana sırıtarak bakan Ateş'in bu halimden fazlasıyla zevk aldığı belliydi.

Gözlerim etrafımda gezinirken balkon kapısını görmem beni yangından kaçarken acil durum kapısını görmüşüm gibi sevindirdi. Bu adam hem adıyla hem de sanıyla ciddi anlamda Ateş'ti. Balkona çıktım ve serin havayı ciğerlerime doldurmaya başladım. Etrafımızı ve evin bulunduğu semti incelemeyi de ihmal etmedim. Bulunduğumuz yer hem Porsuğumun evine hem de benim evime oldukça yakındı. "Porsuğum burası hem sizin eve hem de bize çok yakın. Tam ortada bulmuşsun evi. Süpersin."

"Çünkü ben düşünceli bir sevgiliyim." Onun bu haline kıkırdadım. Aşağı bakınca pizzacı, hamburgerci ve et lokantaları göze çarpıyordu, caddenin bir de yemek yerleriyle dolu olduğunu görmek beni tabii ki şaşırtmamıştı. Aç Porsuk!

"Demek düşüncelisin ha Porsuğum? Senin nereni düşündüğün belli. Mideni düşünüyorsun sen. Başka bir şeyi düşünmüyorsun. Aç Porsuk. Sokağa bak ya kermes gibi, yok yok!" Gülerek bana doğru arkadan yanaşan Ateş'in sıcak nefesini ensemde hissetmiştim.

"Başka şeyler düşünmediğime emin misin?" Hızla Ateş'e döndüm. "Tüm aklın fikrin zaten midenle şeyin arasında dönüyor senin. Pis Porsuk!" Bu tepkime güçlü bir kahkahayla cevap vermişti. Tam o sırada telefonumun çaldığını duydum. Arayan annemdi. Porsuğumun sırıtan haline gözlerimi devirdim ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Efendim anneciğim?" Annemin sesi oldukça heyecanlı ve biraz da panikti.

"Balın bugün eve erken gel. Akşama Turgut Bey'leri yemeğe çağırdım. Gel de hazırlıklara yardım et güzel kızım. Bu arada sana bir sürpriz var. Bence hemen gelmelisin." Oldukça meraklanmıştım ve Turgut dedeciğimin bize yemeğe geleceğine de çok sevinmiştim. Bugünüm daha güzel olabilir miydi acaba? Önce Porsuğumla kendimize ev bakmıştık ve sonrasında da ailelerimizin kaynaşacağını öğrenmiştim.

"Porsuğum benim hemen eve gitmem lazım. Akşama önemli misafirler varmış bizim evde." Ateş sorgu dolu gözlerini yüzümde gezdirdi.

"Kimmiş lan bu önemli misafirler? Balın bak bir dallama senin eve geliyor da sen onun için eve gidiyorsan o yemeği de o herifi de dağıtırım, bilmiş ol."

"Porsuğum sen acaba kendi kendini nasıl dağıtacaksın çok merak ettim." Bir an şaşkınlıkla sustu.

"Porsuğum bu akşam yemeğe bizdesiniz. Annem Turgut dedemle konuşmuş. Yani süper bir akşam yemeği bizi bekliyor."

***

Eve geldiğimde annemin çılgın ötesi teyzesi kokoş Fatoş teyzeyi görünce çok şaşırdım. Platin sarısı saçları ve yeşil gözleriyle altmışlı yaşlarının ortasında olmasına rağmen hâlâ dinç duruyordu ve fazlasıyla hoştu. Fatoş teyzeyi her gördüğümde 'Onun yaşına geldiğimde ben nasıl olacağım acaba?' diye düşünmeden edemiyordum. Umarım Fatoş teyzemden birtakım güzellik genleri alabilmişimdir diye dua etmeden yapamadım.

"Fatoş teyzoş!?" deyip sevinçle boynuna atıldım. Fatoş teyze güldü ve popoma vurdu.

"Kızım. Ballı zillim hoş geldin. Nerelerdesin gözümüz yollarda kaldı. Dur bakalım dur! Senin bir manitan varmış, bu akşam da ailecek yemeğe geliyorlarmış! Kız yakışıklı mı bari? Anlat çabuk." Fatoş teyzeye gözlerimi devirsem de yüzümdeki kocaman sırıtmaya engel olamıyordum. Bir insan yedisinde ne ise yetmişinde de aynıydı. Her zaman çapkın ve fazlasıyla meraklıydı. Fatoş teyze susmadan konuşmaya devam ediyordu.

"Kız Ballı bir de adına şirket varmış seninkinin doğru mu? Ama ben demiştim bu zilli yere bakan yürek yakandır durur durur turnayı gözünden vurur diye." Şaşkınlıkla Fatoş teyzeye baktım ve geçen sene söylediklerini kendisine hatırlattım.

"Fatoş teyze hani ben bu kafayla gidersem evde kalırdım. Hani hayallerimdeki beyaz atlı prens yoktu, hani benim bulacağım adam ata benzese yeterdi. Hani ben at hırsızı tipli

birini bulsam şaşırmazdın, şimdi ne değişti?" Söylediklerimle suratını buruşturan Fatoş teyzem her zamanki havalı haliyle saçlarını geriye savurdu ve hızla cevaplarını sıraladı.

"Ayol sen şakadan da anlamıyorsun. Yok yok sen bu kafayla iyi bulmuşsun o oğlanı. Hadi yürü içeri, yürü. Bak içeride kim var." Beni salona doğru sürükleyerek götürdü. Koltukta kaykılmış vaziyette telefonunu kurcalayan Namık'ı görünce gözlerim sevinçle açıldı ve dudaklarımdan bir çığlık koptu.

"Namık?!" Namık gülümseyerek kafasını kaldırdı.

"Yalnız o ismi çok fazla sesli telaffuz etmesek. Biliyorsun sinir oluyorum." İsim takıntısı olan ve yıllardır isminden adeta nefret eden kuzenime gülümsedim.

"Sen hala değiştirmedin mi be o ismini?" Kaşlarını olumsuz anlamda kaldırdı. "Cık." Namık'ın yanına gittim ve birbirimize sımsıkı sarıldık. Geçen yazdan beri görüşmüyorduk ve çok özlemiştim bu keratayı. O sıra Fatoş teyzenin kızınca fazlasıyla tizleşen sesi duyuldu.

"O ismini bir değiştir Namık seni torunluktan reddettiğim gibi mirasımdan da men edeceğim!"

Fatoş teyzenin ilk kocasının adı olan Namık'ın torununun başına bela açacağı asla akla gelmezdi. Dedesinin ismini severek taşımak yerine yıllardır onu bir kompleks haline getiren Namık bir yandan da anneannesinin baskılarıyla uğraşıyordu. Namık'a biraz üzülmüyor değildim.

Fatoş teyzenin mutfağa yönelmesiyle anneannesinin ardından bıkkın gözlerle bakan Namık derin bir "Of!" çekmişti. Dağınık siyah saçları ve kahverengi gözleriyle oldukça serseri tipli biriydi. Porsuğumun da tarzı serseriydi lakin çehresi Namık'a göre bu kalıba daha uygundu. Çünkü yanağındaki derin gamzeler Namık'ı sevimli yapıyordu. Benim Porsuğum bütün serserilerin serserisiydi. Düşüncelerimi Porsuğumdan uzaklaştırdım ve şu ana, Namık'a döndüm. Namık'ın karşımdaki bu bıkkın haline biraz acısam da sırıtmadan da yapamamıştım. Onu dürttüm. Bana baygın gözlerle bakan Namık 'Ne var?' der gibi baktı.

"Kuzen şöyle düşün. En azından yakışıklısın."

"Ulan zaten sürekli şu tipe şükrediyorum. Şu tip de olmasa hepten bitik biriyim."

"E siz nereden çıktınız bakayım? Hangi rüzgâr attı sizi buraya?" dedim yanağından bir makas alarak.

"Bu cadı iki yıldır anamı ağlatıyor. Üniversitede yanıma taşındığı yetmedi şimdi İstanbul'daki iş başvurumda da yanımda olacakmış. Neymiş buradaki iş olunca buradan ev alacakmış. Diyorum sadece bana mı? Yok ikimiz kalacakmışız. Üçüncü kocasından hiç boşanmasa mıydı ki? Annemleri bile iki sene önce gördüm lan ben."

Onun bu sözlerine kahkahalarla güldüm. Namık'ın annesi ve babası yıllardır Almanya'da çalışıyorlardı ve Namık bu sebeple anneannesiyle büyümüştü. Üniversitede sonunda kurtuldum rahatım dese de Fatoş teyze üçüncü kocasından boşanmış ve yine Namık'a sarmıştı. Sonuç olarak Namık kurtulamamıştı.

"Allah kolaylık versin kuzen. Fatoş teyzeye bir ordu zor katlanır. Senin de hayattaki sınavın bu, benim de sınavım Bal Porsuğum."

"Bal Porsuğum mu?" Namık'm merakla ve anlamayan bir biçimde sorduğu soruya sırıtmadan yapamadım.

"Evet. Bal Porsuğum. Ayıptır söylemesi sevgilim olur da."

***

Yemekler yapılmış, yemek masası kurulmuş, her yer toplanmış ve herkes hazırlanmıştı. Misafirlerimizi ve hastanede yine nöbete kalmış olan babamı beklerken biz de Namık'la klasik dizi muhabbetimizi yapıyorduk. "Oğlum var ya Game Of Thrones yedinci sezon gümbür gümbür geliyor. Ah ulan özledim seni GOT. Favorin kimdi senin?"

Namık'ın elindeki yedinci sezon ilk fragmana bakmıştım ve onuncu kez gözlerimi her detayında ayrı ayrı gezdirmiştim. Favorim tabii ki belliydi. Kadının gücü. Tüm kadınların gücü.

"Khaleesi tabii ki de. Bir gün hak ettiği tahta çıkacak v
yedi krallığı o yönetecek. Sanırım bir de üzerine Jon'la evlene
cek." Namık bana olumlu anlamda kafasını salladı.

"Ben tahta cücenin çıkmasını istiyorum, gerisinin hayır
gelenlere çok da takılmam."

"Ağzından yel alsın be. Artık iyiler ölmesin. Robb Stark
öldükten sonra ben kaç gün depresyonda kaldım sen biliyor
musun? Patavatsız ya."

"Tamam be tamam. Hadi jenerik müziğini dinleyelim de
bir kendimize gelelim."

"İyi fikir kuzen." Telefonundan Game of Thrones jenerik
müziğini açan Namık bizi anılara doğru yolculuğa çıkartır-
ken esas kısmın gelmesiyle beraber şarkının ritmine eşlik et-
meye başlamıştık.

"Dudududududududuuuuudddudududududududu-
dudududududu." Tek bir ağızdan gülerek söylediğimiz şar-
kıyla telefona gömülmüştük.

"Ne oluyor lan burada?!" Ateş'in öfkeli sesiyle kafamızı
kaldırdık. Ateş kızgın bir halde Namık'ın varlığını sorgulu-
yordu. Porsuğumun bu öfkeli halinden çekinerek olduğum
yerde kalakaldım. Namık ise hiç oralı olmayan bir şekilde
"Teori kasıyoruz kanka sen de gel." diyerek Ateş'i yanımıza
çağırdı.

Tek kaşını öfkeyle kaldıran Ateş Namık'ı düşman bir
hayvanı süzercesine inceledi ve bedenini parçalara ayırmak
kaç saniyesini alır bunu hesapladı. Ya da şu an ben sadece
saçmalıyor ve kendimi Bal Porsuğu belgeselinin tam ortasın-
da hissediyordum. Sessizce fakat Namık'ın duyacağı bir ton-
da konuşmaya başlayan Ateş şu an katıksız bir öfke haliyle
dolup taşıyor gibiydi.

"Seni teorik ve pratik olarak sikerim."

Hemen araya girmeli ve duruma bir an önce el koyma-
lıydım. Hemen Ateş'e doğru yanaştım ve koluna girerek Na-
mık'ı tanıttım.

"Porsuğum seni kuzenimle tanıştırayım."

"Kuzenin mi?" diye şaşkınlıkla soran Ateş'i Namık'ın yanına sürükledim. Namık çekingen bir sesle, "Sikerim derken ciddiydi bence Balın, uzak dursun benden bu primat." diye tepkili bir karşılık verdi. Namık'ın bu tedirgin tavırları ve anılarındaki komik gerilime kıkırdamadan yapamadım. Bundan cesaret alan Namık yavaşça elini Ateş'e doğru uzattı ve elini sıkması için bekledi.

"Memnun oldum damat Porsuk."

"Ben de..." diyen Ateş'e Namık başını salladı.

"Seni kıskanıyor lan, demek ki sana çok âşık. Yoksa böyle boktan bir tipi kim ne diye kıskanır?" Namık'ın bu sözleriyle kaşlarımı çattım.

"En azından ismim Namık değil, Namıkcığım!" diye karşılık verdim. Tam da beklediğim gibi Namık alınmıştı. Fakat alınması umurumda mıydı? Hayır. Bir Balın Meşeli altta kalır mıydı? Asla. Bana gözlerini deviren Namık Porsuğumun kevgir sesiyle olduğu yerde kalakalmıştı.

"Adın ne senin? Amık mı?" "N" harfini çıkartarak sarf etmiş olduğu kelime ve Ateş'in alaycı kahkahası beni birbirimizin adıyla dalga geçtiğimiz ilkokul yıllarıma götürmüştü. Ateş'in inat yapar gibi sürdürdüğü şeytani kahkahalarına karşın olduğu yerde öfkeyle kalakalan Namık sonrasında benim kolumu kavradı ve sinirle konuştu.

"Tutun lan beni kendimi kaybedip dalacağım. Dayak yemek istemiyorum, tutun!" Petek'le ben Namık'ın kolundan tuttuk. Murat ise Ateş'i tutuyor fakat Ateş kızgınlıktan ziyade küçümseyici bir gülümsemeyle Namık'a bakıyordu. Namık'ın ise sözde kızgınlığını Petek'le ben dizginlemeye uğraşıyorduk.

"Adın ne senin bakayım?" Fatoş teyzemin fırtına öncesi sessizliği çağrıştıran bir ses tonuyla sorduğu soruya Ateş belirli bir saygı çerçevesini aşmamak kaydıyla cevap vermeye başladı.

"Ateş." Fatoş teyze duyduğu isimle hafifçe gülümsedi ve hemen ardından bize doğru yanaştı.

"Ateş olsan cürmün kadar yer yakarsın. Söndürürüm seni zibidi kılıklı herif." Fatoş teyzenin söyledikleri bizi çok şaşırttı, hele ki Ateş çok daha fazla şaşırmıştı. Murat'la Petek ise gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı. Namık ise annesinin varlığından ilk defa bu denli memnun görünüyordu. Ben ise fazlasıyla gergin ve endişeliydim. Hemen ortamdaki ne olduğu belli olmayan bu havayı dağıtsam iyi olacaktı.

"Ya Fatoş teyzeciğim ne kadar şakacısın ya. Bugün Ateş ve sen şakacılığın zirvesindesiniz. Hadi masaya geçip babamı bekleyelim, o da birazdan gelecekmiş zaten. O geldikten sonra da yemeklerimizi yeriz. Eminim yine döktürdünüz." dedim bakışlarımla bana destek olması için Petek'e kaş göz yaparak. Solucan suratlı kardeşim bu durumdan çok zevk almasına rağmen beni desteklercesine ve tabii eline fırsat geçtiği için beni yerin dibine sokarak konuşmaya başladı.

"Hadi masaya geçelim ben de size ablamın ergenlikte dinlediği saçma sapan müzik gruplarını anlatayım. Biliyor musunuz eskiden makyaj yapan erkeklerden hoşlanıyordu. Neydi o grubun adı? Ha, Tokio Hotel. Allah'ım resmen azaptı. Bütün şarkılarını hem Almanca hem de İngilizce ezbere biliyordu." Petek ergenliğimle ilgili tüm karanlık zamanları ortaya dökerken bir yandan da misafirleri masaya doğru ilerletiyordu. Namık da sohbete dahil olup benimle dalga geçenler kervanına katılmıştı.

"Hem azaptı, hem fecaatti. Gey Bill'le evleneceğini söylüyordu bir de..." Onlara öfkeyle bakarken yanımda merakla bana bakan Ateş'e "Ne var?" demekten kendimi alamadım.

"Makyaj yapan erkeklerden mi hoşlanıyordun Balın? İsmail YK dinleyip onu beğendiğini öğrensem bu kadar acı çekmezdim. Bu arada bence o cadı teyzen şaka falan yapmıyordu."

"Kadının ölmüş kocasının adıyla dalga geçtiğin için olabilir mi? Hem de ilk kocasının, ilk göz ağrısının adı! "

***

Fatoş teyzem Turgut dedeme salatayı uzatarak "Turgut Beyciğim, salatayı bir daha mı doldurayım?" diye cilveli bir şekilde sordu. Masaya oturup yemeye başladığımızdan beri bu ikili bakışıp cilveleşiyorlardı.

"Olur, Fatoş Hanımcığım alırım, teşekkür ederim." Bakışlarımı "Şimdi galiba kusacağım." diye kulağıma doğru fısıldayan Ateş'e çevirdim. Tiksintiyle dedesi ve Fatoş teyzeye bakıyordu. Onun bu haline sırıtarak baktım.

"Lan uzak tut teyzeni dedemden, ben ona Esra Erol'dan birini bulurum daha iyi. Asla bu cadı teyzeni istemiyorum, asla. Yaşlanınca sen de böyle olursan seni canlı canlı gömerim Balın." Bu sözleri hararetle kulağıma fısıldamıştı. İstemeden güldüm. Porsuğuma ve yavaşça yanaşarak fısıldadım.

"Sen benimle yaşlanmayı mı düşünüyorsun yani? Buradan bu anlamı mı çıkarmalıyım Porsuğum?" Gözlerini Turgut dedem ve Fatoş teyzemin üzerinden çekip "Sana vermek istediğim mesaj o değildi Baytarım. Yine de şeytanlığına saygı duyuyorum. Hatırlat koko ısmarlayayım." Diye aşkınlık dolu bir ifadeyle karşılık verdi. Onun bu ifadesiyle kıkırdadım ve sonra babamla Turgut dedemin konuşmalarına kulak kabartmaya başladım.

"Turgut Bey ne işle uğraşıyordunuz? Kanada'dan geldiğinizi ve emekli olduğunuzu biliyorum ama görevinizi tam olarak bilemiyorum. Elçilikte miydiniz?"

"Konsoloslukta görev yaptım uzun yıllar. Ottowa'da. Ondan öncesinde de Moskova'da konsolosluk yapmıştım. Danışmanlık da dahil olmak üzere pek çok kademede hizmet verdim." Fatoş teyzemin meraklı sesiyle araya girerek "Ateş'in annesi Rus'muş galiba gelininizle oğlunuz orada mı tanıştılar?" diye sordu. Fatoş teyzeye kaş göz yapsam da o benim bu uyarımı görmemiş meraklı bakışlarını Turgut dedemin yüzüne kilitlemişti.

"Evet, orada tanıştılar. Hakan St. Peterburg'a gittiği sırada tanışmış Eleni'yle." Gelininden ve oğlundan konu açılmasıyla Turgut dedemin üzerine hazin bir ağırlık çökmüştü. Aynı ağırlığın yanımda oturan Porsuğumun üzerine de çöktüğünü hissediyordum. Oluşan bu gergin ortamla kırdığı potu fark eden Fatoş teyzemin Ateş'in ailesinin öldüğünü bilmediğini

"Başımız sağ olsun Turgut Bey." Annemin sözleriyle d... rumu fark eden Fatoş teyzem ciddileşen ifadesiyle fa... hüzünlenmiş görünüyordu.

"Kusura bakmayın Turgut Bey, ben bilmiyordum. Böyle... sine güzel bir akşamda keyfinizi kaçırmak istemezdim." ... pişmanlığını dile getirirken Turgut dedem samimi bir gülü... semeyle Murat ve Ateş'e bakarak "Kader benden iki evlat al... ama iki torun nasip etti, önce Ateş ve onun sayesinde de M... rat. İkisi de benim torunumdan ziyade evlatlarım gibiler. Ben... de bana güç veren hayat varlıklarım." dedi. Turgut dedemin... gurur dolu bakışları ve hem Ateş'e hem de Murat'a karşı duy... duğu yoğun sevgisi içimi sımsıcak yapmıştı. Murat'ı öz torunundan farksız gören ve onu evladı gibi hisseden bu adam... dünyanın en iyi insanına has sevgi ve merhamete sahipti. Ne mutlu ki yirmi üç yaşımda böylesine yüce gönüllü bir dedeye sahip olabilmiştim.

Fakat hep merak ettiğim noktalardan biri Murat'ın Ate... yollarının ne zaman ve nasıl kesiştiği, ailesinin ise ne yaptığı idi. Şu anki gergin ortamın üstüne yeni bir gerginlik konusu daha eklemek istemediğimden bu merakımı ilerleyen zamanlarda gidermeye karar verdim.

"Dedeciğim beni unuttun ama ben senin kızın olmadım mı? Gönlünde bu iki haytadan daha farklı bir yerdeyim ben değil mi?" Ortamın gerginliğini almak Turgut dedemin üzerindeki kara bulutların gitmesi için takındığım kıskanç tavırlarıma biraz da alınganlık hali eklemiştim.

"Tabii ki güzel kızım sen benim değerlimsin. Murat hiç bir zaman beni uğraştırmadı da Ateş'ten çok çektim. İyi ki karşısına sen çıktın da adam oldu şu hayta." Ateş dedesinin dediklerine huysuz bir homurtuyla karşılık verdi. Onun bu haline benimle birlikte masadaki herkes güldü.

"Biz de Ateş'ten çok memnunuz Turgut Bey. Balın'ı biraz olsun olgunlaştırabildiği için seviniyoruz." Tam annemin iğneleyici bu laflarına karşılık verecek iken Petek araya girdi.

"Benim de bir abim olmuş oldu Turgut amcacığım. Yardımsever ve bol gönüllü. Nankör bir abladan çok daha fazlası kendisi." Ona dil çıkarmadan yapamamıştım. Turgut dedem Ateş'in ailem tarafından ne denli sevildiğini anlamıştı ve Ateş de gururla yerinde doğrulmuş dedesine meydan okurcasına bakıyordu. Ama Fatoş teyzem Ateş'e hâlâ küçümseyerek bakıyordu. Murat'a ise sevecenlikle bakıyordu.

"Murat'çığım sen nasıl dahil oldun bu aileye, üniversite... de mi? Annenler nerede yaşıyorlar? Aslen nerelisin?"

Benim uygun bir zamanda sormak istediklerimi Fatoş teyzemin aniden dile getirmesi Murat'ın gülümseyen yüzünün ciddileşmesine sebep olmuştu ve bir hassas konu daha kendini göstermişti. Hep farkındaydım, hep hissetmiştim. Murat da yaralıydı. Turgut dedem aslında kendisiyle beraber üç yaralı ruhtan bir aile kurmuş, birlik olmak için tüm benliğini ortaya koymuştu. Bunu bakışlarından ve katılaşmış yüz hatlarından anlayabiliyordum. Murat'ın her daim gülümseyen mutlu ve umutlu çehresi şu an yok olmuş, yerini derin bir karanlığa bırakmıştı.

"Ailem... Vefat etti." Fatoş teyze farklı bir mayınlı bölgeye daha girdiğini anladığında bu sefer durumu toparlamasının daha da zor olacağını anlamıştı. Sanırım masadaki herkes de durumun farkındaydı. Turgut dedemin durgunluğumuzu bölen sesiyle dikkatimiz gerginlikten uzaklaşabilmişti.

"Fikret Bey oğlum, Ateş'in dediğine göre Tarkovsky film koleksiyonunuz varmış. Bakmayı çok isterim, bizim en sevdiğimiz yönetmendir kendisi." Turgut dedemin sözleri babamın gözlerinin parlamasına sebep oldu. Ateş'i sevdiği kadar Turgut dedemi de sevdiğini anlamıştım.

"Tabii bakalım Turgut Bey, buyurun şöyle geçelim." Turgut dedemi salona yönlendiren babama annem de eşlik etti.

"Turgut dede anlıyor esas koleksiyondan. Balın'ın Barbie bebek koleksiyonu olduğunu bilmiyor tabii. Sahi ne oldu o Barbie evine Balın, hâlâ duruyor mu?" Namık'ın dalga geçercesine söylediklerine kaşlarımı çatarak baktım.

"Kendi Barbie evimi kurmaya karar verdim Namıkçığım. İnşallah ileride onu döşerim, kim bilir." O sırada Ateş'in gergin bir şekilde öksürmesi masadakilerin dikkatlerini ona yönelmişti. Özellikle de Fatoş teyzemin inceleyen bakışlarını...

"Demek Balın'la ciddi düşünüyorsunuz Ateş." Fatoş teyzemin imalı sesiyle Ateş hiç hazzetmediği bu kadına bakarak yavaşça konuştu.

"Bir sorun mu var acaba bu konuyla ilgili?" Ateş oldukça meraklı ve biraz da gergin duruyordu.

Fatoş teyze sevmediği insanlara karşı takındığı yapmacık gülümsemesiyle "Yok tabii ki ne sorun olsun. Öylesine sordum sadece." Dedi ve devam etti.

"Ben üç koca eskittim. İlki ve ikincisi vefat etti, diğerini de ben defettim. Hiç kimse vazgeçilmez değildir. Kendini öyle sanma sen de Ateş, herkes bir gün tekme yer."

Fatoş teyzem bakışlarını yere indirerek hararetli konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"Hem de bu pembe terliklerle yersin." Murat, Petek ve Namık kahkahalarla gülerken Fatoş teyze de en az onlar kadar keyifli görünüyordu. Fatoş teyze bu sefer de bana dönüp nasihat edercesine konuştu.

"Kocadan bol ne var değil mi, Balın'cığım?" Bu soruyla masanın altından elimi kavrayan Ateş'in tutuş şeklinden sinirlendiğini anladım. Çatık kaşları ve titreyen bedeniyle şu an kendini çok zor tuttuğunu bunu da ailem için yaptığını hissedebiliyordum.

"Porsuğum gibisi yok ama Fatoş teyzem, o bir tanedir." Fatoş teyzem benim bu sözlerime burun kıvırarak baktı.

"İki koca gömmüşmüş. Belki de gömülme sırası sendedir yaşlı cadı." Ateş'in bıyık altından sessizce söylediği sözlere gayri ihtiyari bir şekilde gülsem de sonrasında ciddileşmiş ve sertçe kolunu çimdiklemiştim.

"Sus terbiyesiz Porsuk biri duyacak. Ayıp ayıp." deyince Porsuğum bana güldü ve yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı. Yüzümü ezberlercesine keyifle bakıyordu.

"Siz kendi aranızda neye gülüyorsunuz öyle söyleyin biz de gülelim." Fatoş teyzemin huysuz ve biraz da meraklı sesini duyunca bakışlarımızı ona çevirdik. Fakat Namık'ın konuya girmesiyle Fatoş teyzenin sorusu cevapsız kalmıştı.

"Kendisi emekli öğretmen olduğu için her konuya hemen dahil olma ihtiyacı hissediyor. Siz onun bu meraklı hallerine bakmayın."

***

"Porsuğum duvarlar beyaz renk olsun hem aydınlık olur hem de odaları geniş gösterir. Salondaki koltukları siyah alırız. Şu sayfadaki L koltuk mesela bir harika. Hem pembe üçlü koltukla da harika uyum içerisinde olacaklar. Porsuğum iyi ki izin verdin onu almamıza. İyi ki. Salonumuz harika olacak."

Porsuğumla yeni evimizin zeminine oturmuş önümüzdeki dergileri karıştırıyorduk. Karıştırıyordum da denilebilirdi çünkü Ateş fenalık geçirmişçesine sırt üstü sert zemine uzanmış başının altına da yastık niyetine pembe çantamı koymuştu. Sanırım ev döşeme stresi Porsuğumu biraz yormuştu. Ya ben Porsuğuma kıyamam.

"Porsuğum televizyon ünitesi kocaman ve modern detaylara sahip olmalı. Ve kesinlikle ama kesinlikle beyaz olmalı. Televizyonu da beyaz seçmeliyiz. Duvarlarla uyumlu olsunlar. Ayrıca televizyon ünitesinin arkasındaki kolonu griye boyamalıyız. Aksesuarlarımızı da gri ve siyah ağırlıklı tutarız ki renkler arasındaki uyumu yakalayabilelim." Benim sözlerime sadece homurtuyla karşılık veren Ateş sert zeminde biraz kaykılmıştı.

"Şu zeminin ben ta..." Tam küfür edeceği sırada parmağımla dudaklarını kapattım.

"Şşt. Artık kibar Porsuk olma zamanı. Hem artık kendi evimizdeyiz. Bu evde küfrettiğini duymayacağım. Yoksa ağzına acı biber sürerim." Ateş bu sözlerimi duyunca sırıtarak parmağımı ısırmıştı. Canımın acısıyla parmağımı bir hışım çektim.

"Ne yapıyorsun sen be manyak?!"

"Kızım karnım acıktı. Ev bomboş. İki saattir de bizi burada tutuyorsun, sanki bir bok varmış gibi. Tamam işte beğen istediğini bir an önce alalım ve bu evdeki esas planlarımı gerçekleştirmeye başlayayım."

Onun sinsi bir şekilde bana yanaşmasıyla esas planının ne olduğunu anlayabilmiştim. Bir utanç ve heyecan hali damarlarımdaki kanın akışına hükmetmişti.

"Porsuğum önce evimizi kuralım." diye nefes nefese konuşmaya çalıştım.

"Artık sen benimsin, ben de senin. Teninde kayboldum. Sensiz tek bir dakika bile geçirmek istemezken beni durdurmaya çalışma."

Yavaşça boynuma doğru yaklaşmış ve oraya hafif nemli bir öpücük kondurmuştu. Bu o kadar haz verici bir hisli ki evin zili çalıp şu anımızın üzerine buz gibi bir su dökmeseydi fena hâlde beni tesiri altına alabilirdi.

"Ulan! Telefon gider, Murat gelir, Murat gider, kapı zili denk gelir. Yemin ederim sınanıyorum lan. Harbi sınanıyorum ben!"

Porsuğumun kalkıp söylene söylene kapıya doğru gitmesine gülerek baktım. Muhtemelen şu an kapıda on beş dakika önce söylediğimiz tantuniler bekliyordu ve Porsuğum buna rağmen benden uzaklaşmanın verdiği dayanılmaz hisle kendi kendine küfürler ediyordu. Ya ben Porsuğuma yemeği dahi unutturan kendimi seveyim seveyim.

Ateş iki dakika sonra üç kişiyle ve bir adet üçlü pembe koltukla salona girdi. Şaşkınlıkla bakakalmıştım. Daha bu sabah siparişini verdiğimiz üçlü pembe koltuk gelmişti. Sevinçle yerimde zıpladım. Koltuğu getiren adamları kısa süre sonra yolcu eden Ateş merakla yanıma geldi ve beni pembe koltuğa kilitlenmiş bir halde bakarken buldu.

"Ulan ne şanslısın hemen getirdiler pembe koltuğunu. Var ya şu Pezo bakışlarını gördükçe evi komple pembe yaptırasım geliyor."

Bakışlarımı heyecan ve mutlulukla Ateş'e diktim. Bu cümleyi gerçekten benim Porsuğum mu kurmuştu? Benim bakışlarımı fark eden Ateş'in gözleri sonuna kadar açıldı ve ellerini savunma pozisyonunda yukarı kaldırdı.

"Yapasım geliyor dedim. Yapalım demedim. Unut, asla. Miyavlasan bile işe yaramaz Baytar. Bir Barbie evinde takıl-

maya niyetim yok. Şu koltuğa oturmaya ise hiç niyetim yok. O yüzden sadece bununla idare etsen iyi olur."

Kaşlarımı indirip dudaklarımı sarkıtarak yüzüme üzgün bir ifade takındım.

"Porsuğum hani yatak odasına da büyük pembe bir ayıcık alacaktık. Hani söz vermiştin. Onun haricinde geriye kalan her şeyi ortak zevke göre döşeyecektik, unuttun mu?" Ateş bıkkınlıkla konuşmaya başladı.

"Tamam Baytar ona da tamam. Yalnız ayı erkek olmayacak haberin olsun.!"

Sevinçle başımı salladım ve kollarımı boynuna dolayarak yanaklarına her zamanki sulu öpücüklerimden sıralamaya başladım. Ya ben bu adama gittikçe daha fazla mı âşık oluyordum ne?

***

1 Gün Sonra...

Bugün 10 Mayıs'tı.

Ateş'in, benim bir tanecik Bal Porsuğumun doğum günüydü. Aynı zamanda da ailesinin ölüm yıl dönümü... Bu o kadar ince bir çizgi, o kadar zor bir andı ki... Ateş'in her yıl bugün ne kadar acı çektiğini tahmin edebiliyordum. Anılarının zihnini ne kadar kurcaladığını, ona ne kadar bıkkınlık verdiğini anlayabiliyordum. Bu yüzden de Ateş'in yanında olmam ve ne olursa olsun ona destek olmam gerekiyordu.

Bugün evden çıkmayacağını bildiğim için Ateş'e bir sürü güzel kahvaltılık malzeme ve aynı zamanda da kocaman bir doğum günü pastası alıp buzdolabına koymuştum. Durmaz Malikânesinde bugün keyifli bir gün olmalıydı. Peynir, zeytin, çilek ve kayısı reçeli yerleştirdiğim tepsinin en önemli köşesine bal ve yanına da ekmek koymuştum. Domates ve salatalıkları bir tabağa güzelce kesip tuzladım ve Porsuğumun kahvaltıda yemeği en çok sevdiği ciğeri de bir tarafa ekledim. Üzerine zeytinyağı ve karabiber döktüğüm haşlanmış yumurtaları da unutmadım. Koca bir bardak portakal

da hazırladım. Bakalım Porsuğum bu kahvaltıyı görünce ne yapacaktı? Küçük bir tabağa minik bir ıslak kek ve üzerine de bir mum koyup olayı tamamlamıştım.

Murat "Balın acaba yapmasan mı? Biliyorum onun mutlu olması için yapıyorsun ama Ateş asla doğum gününü kutlamaz ve bu kutlama konusunda da biraz serttir." dedi kararsız bakışlarla. Ama ben kararlıydım. Bu yüzden üstelemedi.

"Hayır, artık Ateş'in bunu atlatması lazım." O sırada Turgut dedem mutfaktan içeri girdi. Gözleri kızarmış bir halde Ateş'e hazırladığım kahvaltı tepsisini inceledi ve konuşmaya başladı.

"Evet atlatması lazım fakat atlatabilir mi emin değilim. Sen yine de ne derse ne yaparsa yapsın ona alınma. Bugün alınma olur mu kızım?" Tüm riskleri göze alarak hazırladığım bu küçük sürpriz konusunda beni teskin etti. Kararlı tutumumdan vazgeçmeyeceğimi çok iyi biliyordu.

"Sorun yok Turgut dedeciğim. Sen endişelenme lütfen."

Onun kızaran ve dolan gözlerini inceledim. Şişen gözaltlarından tüm gece boyunca ağlamış olduğunu anlayabiliyordum. Bugünün onun için de ne kadar zor geçtiği ortadaydı. İçindeki evlat acısının daha dün gibi taze olduğunu ve yüreğini kanattığını görebiliyordum. Her zaman dinç ve güçlü gördüğüm bu adamı ilk defa bu denli yorgun ve üzgün görmek içimi parçalamıştı.

Masanın yanındaki sandalyelerden birine oturmuş olan Turgut dedemin yanına bir sandalye çekip oturdum. Gözlerim dolarak ona sarıldım. Bana sımsıkı sarılarak karşılık veren Turgut dedem saçlarımı öpüp "Güzel kızım." Demişti. Bu an onlar için çok zor olsa da ben tüm sevgimle onların bugünü aşmalarını sağlayacaktım.

"Dedeciğim seni çok ama çok seviyorum. İyi ki varsın. İyi ki benim dedemsin. Lütfen üzme kendini. Sana ve güçlü duruşuna hayranım ben. Sen olmasan bu haytalar kim bilir nasıl olurlardı? Sen harikasın dedeciğim. En büyük şanssın, şansımızsın." Ağladığını burnunu çekmesinden ve sesinin boğukluğundan anladığım Turgut dedem bana sımsıkı sarılırken bir yandan da saçlarımı okşuyordu.

"Ateş de Hakan gibi eş konusunda, sevgili konusunda çok şanslı. Sen de iyi ki varsın güzel kızım. Kader iyi ki seni bizim karşımıza çıkardı. İyi ki..." Yavaşça Turgut dedemden uzaklaşıp rahatlamış yüzüne baktım. Benim de gözlerimden birkaç damla yaş akmıştı, fakat dedemle birbirimize gülümsemeyi ihmal etmemiştik.

"Hadi güzel kızım onu da iyileştir." Bu sözleriyle içim mutlulukla doldu ve Turgut dedemin yanaklarına kocaman öpücükler kondurdum. Sandalyemden yavaşça kalkıp hazırladığım kahvaltı tepsisine uzandım. Murat ise sessizce ve gülümseyerek bizi izliyordu. Bakışlarındaki minnet elle tutulacak kadar yoğun ve gerçekti. Murat'ın da elini hafifçe tutup sıktım ve tepsiyi alıp mutfaktan çıktım. Porsuğumun odasına doğru ilerlerken içimde garip bir heyecan baş göstermişti. Umarım Ateş'in yüzünde bir gülümseme canlandırabilirdim.

Odanın kapı kolunu dirseğimle yavaşça açarken içerisi kapkaranlıktı ve oldukça sessizdi. Kalın perdeler ışığın girmesine engel oluyordu. Tepsiyi yavaşça çalışma masasının üstüne koydum ve minik keki de bir köşeye kaldırdım. Minik ıslak kek en son sürprizdi. Yavaşça perdeleri açtım. Sabah güneşinin parlak aydınlığı Porsuğumun odasına doldu. Yatağında uyuyan ve belki de uyumak için kendini zorlayan bu yakışıklı yüzü inceledim. Yüzü de ruhu kadar eşsizdi. O benim bu hayattaki en güzel armağanım, en değerli varlığımdı.

Kahvaltı tepsisini koyduğum yerden aldım ve Ateş'in yanındaki komodine yavaşça bıraktım. Bakalım Porsuğum bu kahvaltı hakkında ne düşünecekti? Sevecek miydi? Şimdi öğrenmenin tam sırasıydı. Yanaklarına, gözüne, burnuna, alnına ve dudaklarına, yüzündeki her bir zerreye ayrı ayrı kondurduğum aşk dolu öpücükler Ateş'in yerinde kaykılmasına ve merakla uykulu gözlerini açmasına sebep olmuştu.

"Balım?" Yüzümde tüm aşkımı yansıtan geniş bir gülümseme yer edinerek Porsuğuma bakakalmıştım.

"Porsuğum günaydın. Sana harika bir kahvaltı hazırladım." Yerinde hızla doğrulan ve sırtını yatağın başlığına yaslayan Ateş bacaklarına koyduğum tepsiye şaşkınlıkla bakmış neler olup bittiğini anlamaya çalışmıştı.

"Bunların hepsini sen mi hazırladın lan?" Tepsiye şaşkınlıkla bakarak konuşan Ateş'e gülümsedim.

"Saçmalama hepsini hazır aldım." Benim bu sözlerime gülen Ateş önündeki tepsiye döndü ve hızla hepsini yemeye başladı. Onun bu keyifli ve iştahlı hali beni daha da gülümsetmiş içimi mutlulukla doldurmuştu.

"Porsuğum bak orada bal da var en çok sevdiğin şey. Onu da mutlaka ye." Gülerek "Sen varken gerek yok demek istesem de galiba diyemeyeceğim Balın, lan bal bu! Bayılırım." diye karşılık verdi.

Ateş kahvaltıda en çok sevdiği yemeklerden olan ciğeri yerken ben de kızarttığım ekmeklerden birini yağlayıp üzerine de bal sürdüm. Bunu da tatlı niyetine yemeli ve bir güzel doymalıydı benim obur Porsuğum. Elimdeki yağlı ve ballı ekmekten küçük bir ısırık almadan yapamamıştım.

"Elimin lezzeti de bir ayrı benim be."

"Lan o benim. Git kendine başka tepsi hazırla." Elimdeki ekmek dilimini hızla kapan ve bir ısırıkta yarısını yiyen Ateş'e kıkırdadım. Her şeyin kısa sürede bitmesiyle tepsiyi komodine koydum ve heyecanla konuştum.

"Daha bitmedi Porsuğum." Bana merakla bakan ve beni baştan aşağıya süzen Ateş yüzündeki serseri sırıtışla bana doğru yanaştı ve boynuma doğru yöneldi. "Hımm. Esas tatlıya mı geçiyoruz şimdi?" dedi boğuk bir sesle. Porsuğumu biraz hayal kırıklığına uğratacağımın farkındaydım.

"Evet Porsuğum esas tatlıya geçiyoruz." Hızla yataktan kalktım ve ıslak keki koyduğum yerden alıp üstündeki mumu da yaktım. Elimdeki keke ve üzerindeki muma şaşkınlıkla bakan Ateş'in yanına yavaşça oturdum.

"Doğum günün kutlu olsun sevgilim."

Garip bir şaşkınlıkla mumla keke bakakalan Ateş anlık bir şekilde sessizleşmişti. İçindeki gerilimi çok iyi hissediyordum ancak o sakinliğini korumaya ve acısını gizlemeye çalışıyordu. Fakat inanıyordum ki o bugünü atlatacaktı. Eminim ki o tatlı mı tatlı ailesi de böyle olmasını isterdi... Bir iki kere zorla yutkunan Ateş'in gözleri dolmuştu Bir süre konuşma-

yan ve sadece elimdeki keke bakan Ateş içimdeki endişe ateşini kızlerinden harladı. Acaba bu durum onu daha da mı kötü yapmıştı? Bakışlarımdaki endişeyle Ateş'in çehresini inceleyen kaşlarını çatması içimdeki korkuyu daha yoğun boyutlara ulaştırmıştı. Fakat onun ağzından çıkan kelimeler korkarak beklediğim kelimeler değildi.

"Bu mu lan doğum günü pastası?! Eti Browni mi aldın bana?!" Onun bu sözleri içimi rahatlattı ve kocaman gülümsememe sebep oldu.

"Dolapta altı kişilik çikolatalı pasta var. Sen bir Balın Meseli kolay yetişiyor falan mı sanıyorsun? Hadi üfle ve bir dilek tut Porsuğum." Gözlerini deviren Ateş huysuzca konuştu.

"Ne dileği lan?" Gülümsedim ve yavaşça "Çok istediğin bir şeyi tut işte." dedim. Gözlerini yüzümün tüm detaylarında gezdirdi ve sonra elimi sımsıkı tuttu.

"Tuttum." deyip mumu üfleyince kalbimin içinde mutluluk volkanlarının patladığını hissettim. Gözlerim dolu dolu ona gülümserken o bir lokmada kekini yedi ve o çok beklediğim romantik duygularını dile getirdi.

"Hadi pastayı da yiyelim Baytar, çok açım."

"İyi ki doğmuşsun sen Porsuğum." Ateş'in gözlerinin içine bakarak söylediğim sözler bir şükür cümlesiydi. Onunla ilgili her şey bende aşk olarak karşılık buluyor, ona olan aşkıma her geçen gün bir düğüm daha atıyordu.

"İyi ki sensin Balım, iyi ki sensin."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bugün beni evimize bekleyen ve yaramazlık peşinde olan Porsuğu ekip okula gelmenin keyfini yaşıyordum. Onunla uğraşmaya kesinlikle bayılıyordum, sanırım o da benimle uğraşmayı seviyordu. Aramızdaki bu komik hallere sırıtmadan yapamadım. Ders bitiminde çantamı topluyordum. Telefonumu elime alınca Beren'den gelen cevapsız çağrı ve mesajları gördüm. 'Balın beni ara. Çok acil.' Mesajlarını görmemle ve büyük bir merakla Beren'i arama tuşuna bastım. Telefonum kulağımda karşı taraftan sesin gelmesini beklerken kalbimin göğsümü yumruklayarak hissediyordum. Ne olmuş olabilirdi ki? İç seslerim beni ve tüm zihnimi zorlarken Beren'in ağlamaklı sesi kulaklarıma doldu.

"Balın... Çok kötüyüm. Bize gelebilir misin? Yardımına ihtiyacım var..." Duyduklarımla panikledim.

"İyi misin ne oldu?!"

"Lütfen bize gel Balın. Çok kötüyüm. Desteğine ihtiyacım var..."

"Hemen geliyorum."

Çantamı omzuma attığım gibi hızla fakülte çıkışına doğru ilerlemeye başladım. Beren böyle durumlarda ya Murat'a küs olurdu ya da Murat'la ayrılmış olurlardı. Tek temennim aralarında büyük bir sorunun olmamasıydı. Fakat duyduğum ağlamaklı ve fena hâlde mutsuz ses ufak bir sorun olmasını imkânsız kılıyordu. Koşarak kampüsten çıktım, karşıma çıkan ilk taksiyi durdurdum ve Berenlere gitmek üzere yola koyuldum. Porsuğuma mesaj atıp atmamak konusunda kararsız kalmıştım, fakat Beren'in durumunu net bir biçimde öğrenmeden ona haber vermem doğru olmayacaktı.

Yaklaşık kırk dakikalık bir yolculuğun ardından Beren'lerin oldukça büyük ve lüks villalarına geldik. Bakımlı bahçesi

ve etraflarına örülmüş siyah demir çitleriyle kale gibi korunan dört katlı bir villaydı. Bir ara Beren'in evinde kombin fotoğraflarını çekmeliydim. Ama önce Beren'e ve önemli meselesine yardımcı olmam gerekiyordu.

Hızla bahçenin kapısından girdim ve villanın büyük demir kapısının önünde durdum. Zile basmamdan sadece birkaç saniye sonra kapı açıldı. Beren'in abisi Kerem hemen karşımda durmuş şaşkınlıkla bana bakıyordu. Her ne kadar beni görmek onu biraz afallatmış olsa da sonrasında kendini toparlamış ve samimiyetle bana gülümsemeye başlamıştı. Kızarmış yanakları ve kızarmış burnuna eşlik eden dağınık saçları ile oldukça hasta görünüyordu. Fakat yine de bu hali bile yakışıklılığını gölgelememişti.

"Hoş geldin Balın. Kusura bakma seni beklemiyordum." Sesi oldukça nezleli çıkıyordu. Kerem feci halde grip olmuş gibiydi. Kapının girişinde dikkatle yüzüne baktım ve hafifçe gülümsedim.

"Geçmiş olsun fena hâlde grip olmuş gibisin." Bana bıkkın bir biçimde baktı ve hemen ardından eliyle saçlarını düzeltmek için uğraştı.

"Hem de nasıl ya... Bir haftadır geçmiyor bu lanet hastalık. Beren'i görmeye geldin sanırım. Beren yukarıda odasında."

O sırada üzerime doğru hapşırınca bir çığlık attım ve çantamdan çıkardığım kolonyalı mendille hem çantamı hem de kollarımı silmeye başladım.

"Mezuniyet öncesi grip olursam yemin ederim o sarı saçlarını yolarım senin!" Gülümsemesi sırıtmaya dönüşen Kerem kafasını olumlu anlamda salladı ve "Özür dilerim Balın. Ben salona geçeyim ve daha fazla rahatsızlık vermeyeyim. Saçına da gelmiştir mikroplarım orayı da silmeyi unutma." diye keyifli bir ifadeyle söylenerek salona geçti. Ben de Beren'in odasına çıkmak için merdivenlere yöneldim. Beren yatağında oturmuş ağlıyordu. Kapıyı ardımdan kapatarak büyük yatağa yanaştım. Merakla "Beren ne oldu? Neyin var?" diye sorunca tekrar ağlamaya başlayan ve kucağındaki yastığa sımsıkı sarılan Beren'e endişeyle baktım. Artık neler oldu-

günü öğrenmezsem ciddi anlamda kafayı yiyecektim. Beren de sanki bu düşüncelerimi hissetmiş gibi yerinden kalktı ve yatağının yanındaki komodinin üzerinde duran küçük beyaz çubuğu eline aldı.

"Baksana şuna!"

Elindeki test çubuğunu bana doğru sallayan Beren'e şaşkınlıkla baktım ve dudaklarımdan istemsizce bir çığlık koptu. Bu tepkim Beren'in moralini daha da bozmuştu.

"Durum cidden de korkunç değil mi?" Elindeki çubuğa umutsuzlukla bakan Beren'e gözlerimi devirdim.

"Ondan çığlık atmadım ben be. Üzerine işediğin şeyi benden uzak tut. Bugün abinle ikiniz resmen mikrop saçıyorsunuz." Bana yüzünü buruşturarak bakan Beren kızgınlıkla konuştu.

"Sen ne biçim bir insansın be! Üzerine işeyeceğim şimdi senin de." Beren'in bu tehdidiyle kendime geldim ve elindeki çubuğun üzerinde ortaya çıkmış olan çift çizgiye hayretle bakakaldım. Beren... Beren hamile miydi? Ellerimle şaşkınlıktan yarım metre açık kalmış ağzımı kapattım ve yaşadığımız durumun zorluğunu beynimin her hücresinde ayrı ayrı hissetmeye başladım. Beren hamileydi. Hem de daha okul bitmeden, Murat'la daha evlenmeden hamileydi. Durum şu an ciddi anlamda kötüydü. Ve oldukça zordu... Abisi kesin bu sefer Murat'ı dövmekten beter edecek ve belki de öldürecekti. Bu doğmamış masum yavrucak, minnoş yeğenim belki de babasız kalacaktı. Beren gözleri yaşlı bu masum sabiyi dünyaya getirdiğinde... Aman ya Rabbi. Hayali bile kötüydü.

"Beren sen hamilesin."

Dudaklarından bir hıçkırık kopup gelen Beren tekrar gözyaşlarına boğulurken başını olumlu anlamda sallamış ve beni sessizce onaylamıştı. Onun bu hali kalbimi parçalarken durumu daha da açık kavramama ve olduğum yere mıhlanıp kaskatı kesilmeme sebep oldu. Yaşadığım duygu yoğunluğu beynimi boğmaya ve beni dayanılmaz bir korkunun pençesine bırakmaya başlamıştı.

Regl günüm tam olarak 7 gün gecikmişti. Yedi koca gün. İşte sen şimdi bittin Balın. İşte sen şimdi bittin.

"Ne oldu neden öyle kaldın? Ne düşünüyorsun Balın söylesene. Bana bir akıl ver ne yapmalıyım."

Beren'in endişeli sorusuna karşılık boş boş baktım.

"Balın iyi misin ne oldu?" En sonunda kızarmış gözlerine ve dağılmış sarı saçlarına bakışlarımı kaldırdım.

"Beren regl günüm yedi gün gecikti. Benimki çok düzenlidir. Hiç gecikmezdi." Gözleri sonuna kadar açılan Beren önce eliyle ağzını kapattı sonra panikle konuşmaya başladı.

"Siz de... Beraber oldunuz değil mi? Tahmin etmiştim zaten. Önce bir sakin ol. Bende bir tane daha test çubuğu var. Al onu ve hemen şu banyoya gir."

Çantasından bir eczane poşeti çıkarmış ve içindeki test çubuğunu bana doğru uzatmıştı. Çubuğu parmaklarımla kavrarken ellerim titriyordu. Kalbim panikle atıyor tüm vücudumdan soğuk soğuk terler akıyordu. Porsuğumdan hep bir minnoş hayal etsem de benim hayallerim evlilik çerçevesinde ve geleceği kapsayan hayallerdi. Şimdi ve bu yaşta değildi. Böyle bir durumun gerçekleştiğini düşündükçe kendimi bir panik dalgasının ortasında buluyordum.

Beren beni odasının içindeki banyoya sürükleyip kapıyı da ardımdan kapattı. Odası gibi banyosu da oldukça gösterişli ve şık olan Beren'in bu geniş banyosunda saçma sapan düşüncelere kapılmaktan kendimi alamadım. Artık cesaret edip şu çubuğun vereceği sonucu görsem iyi olacaktı. Kutusundan çıkardığım çubuğu lavabonun kenarına koyarken karnımda hissettiğim ince sancının tamamen psikolojik olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Ama şükürler olsun ki gördüğüm şey psikolojik değil oldukça biyolojik bir sonuçtu. Panik dalgası bedenimi terk ederken bu yaşadığım korkunun bana ders olması gerektiğini anladım. Banyodan çıktığımda bana şaşkın bir merakla bakan Beren hızla konuşmaya başlamıştı.

"Ne çabuk bitti işin?"

"Çabuk bitti çünkü doğal yollardan öğrendim sonucu Beren'ciğim. Regl olmuşum." Beren de rahatlamıştı, en azın-

dan benim için ama hala onun sorunu devam ediyordu, gözleri tekrar doldu.

"Benim sorunum olmadığına göre seninle ilgilenelim artık. Tamam mı?" Bana kafasını olumlu anlamda salladı ve gözlerinden birkaç damla yaşın süzülmesine engel olamadı. Sonrasında karnına bakan Beren ağlamaklı sesiyle konuşmaya başladı.

"Bu şey, benim sorunum. Sen sorunsun. Orada olmaman lazımdı. Neden oradasın?" Karnındaki küçük varlıkla ağlayarak konuşmaya başlayan Beren'in bu hali beni de ağlamaklı yapmıştı. Beren kızarmış gözleriyle bana dönüp "Balın ben ne yapacağım?" diye sordu.

"Bak önce bir sakinleş tamam mı Beren? Sonra ne yapacağımızı etraflı bir şekilde düşünelim. Murat'ın bu durumdan haberi var mı?" Panikle başını olumsuz anlamda salladı.

"Yok. Sakın söyleme ona olur mu? Önce benim bir düşüncelerimi toparlamam lazım. Murat... Murat daha bilmemeli. Ben ne yapmalıyım bilmiyorum. Olmayı en son düşüneceğim durumun içinde buldum kendimi." Ona anlayışla kafamı salladım ve gözyaşları durmaksızın akmaya devam eden Beren'e sımsıkı sarıldım.

"Beraberiz tamam mı? Sana desteğim. Senin yanındayım. Bu meseleyi beraber atlatacağız, yalnız değilsin Beren, yalnız değilsin."

***

Beren'lerden çıktım. Yolda yürürken en az Beren kadar dağılmış ve fazlasıyla sarsılmış hissediyordum. Ne uzun ve zor bir gündü Allah'ım. Hayat sürprizlerle doluydu ve beklenmedik durumlar silsilesiyle... O sırada telefonum çaldı. Arayan Murat'tı.

"Balın müsait misin? Çok önemli bir durum için yardımına ihtiyacım var. Bana mutlaka yardım etmen lazım." Şaşkınlıkla durakladım ve Murat'ın ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Murat Beren'le ilgili olan gerçeği öğrenmiş olabilir miydi?

"Sen... Sen biliyor musun?"

"Neyi biliyor muyum?" Murat'ın saf bir biçimde çıkan sesi oldukça samimi ve durumdan habersiz olduğunu yansıtıyordu. İyi de bu çocuk bu mesele için yardım istemiyorsa hangi mesele için yardım istiyor olabilirdi ki?

"Yok bir şey ya, öylesine konuşuyorum işte. Ne oldu ne konuda yardıma ihtiyacın var?"

"Benimle buluşur musun yarım saate? WhatsApp'tan konum atacağım sana."

"Tamam bekliyorum."

***

Murat mahcup ve ne yapacağını bilemez bir halde karşımdaydı. Bir derdi olduğu belliydi fakat oldukça heyecanlı olduğu da gözümden kaçmadı. Acaba Murat da hamile olabilir miydi? Yok artık. Aptal Balın. Kendine gel.

"E Murat ne oldu? Anlatsan diyorum artık."

Bana kararsızlıkla bakan Murat siyah saçlarını karıştırdı ve alnından geriye doğru attı. Fakat alnına tekrar düşen saç tutamları şu anda Murat'tan daha kararlı bir duruş çiziyorlardı.

"Balın ben bir şey yaptım. Yani... Yani yapmaya karar verdim."

Ne yapmaya çalıştığını anlayamamış sorgulayıcı gözlerimi ona dikmiştim. Derin bir nefes alan Murat geldiğimden beri ilk defa kararlı bir şekilde konuşmaya başladı.

"Ben Beren'e evlilik teklifi edeceğim. Bana yüzük seçmemde yardım eder misin?"

Murat'ın sözleriyle içimde bir rahatlama ve mutluluk hissi oluştu. Murat daha Beren'in hamile olduğunu bilmeden onunla evlilik hayalleri kuruyor ve bu yolda önemli adımlar atıyordu. Bundan daha güzel ve daha mutlu bir durum olamazdı. Yerimde zıplamaya, ellerimi çırpmaya ve coşkuyla bağırmaya başladım.

"Evet! Evet! Evet!" Murat'ın boynuna atılıp sarıldım. Murat oldukça şaşkındı.

"Ne oluyor kızım? Kendine gel. Sen neden evet diyorsun? Bu performansı Beren'in göstermesi lazım."

Murat'ın söylediklerinde haklılık payı olduğunu düşünce kendimi toparlamıştım.

"Ya yardım eder misin soruna evet dedim işte, heyecan yaptım. Gel ben sizi evlendireceğim Murat'çığım. Beren'e harika bir yüzük bulmanı sağlayacağım." Murat'ın koluna girdim ve tasarım işi ürünler satan bildiğim en iyi kuyumcuya doğru onu sürüklemeye başladım.

İki saat sonra Murat'la taşı kocaman bir pırlanta yüzük seçmiştik ve en prenses tasarıma sahip kenarlı olanında karar kılmıştık. Görünüşü oldukça güzel olan ve fiyatı da oldukça yüklü olan bu yüzüğün aynı zamanda da kibar durmasına özen göstermiştik. Tam da Beren'e yakışır şıklıkta tam da onun asaletini yansıtacak donanımda bir yüzüktü. Murat elindeki küçük siyah kutuya hayranlıkla ve aptal bir sırıtmayla bakarken Beren'e yapacağı teklifin ne denli içini pırpır ettirdiğini anlayabiliyordum.

"Murat evlilik teklifini nasıl yapmayı düşünüyorsun?" diye sorunca bakışlarını elindeki kutudan uzaklaştırdı.

"Aslında o teklifte siz de olacaksınız. Dördümüz akşam yemeği için bir yatla denize açılalım diyorum. Ortamı, yemeği, müzikleri ayarlayacağım, her şeyi düşündüm. Siz de gelin ki Beren şüphelenmesin. Hem dostlarımızın da orada olması güzel bir anı olur. "Murat'a olumlu anlamda başımı salladım ve sevinçle ellerimi çırptım.

"Ya kesin harika olacak. Sosyal medyam için de bir sürü güzel fotoğraf çekerim ben, ortamı değerlendirmek lazım. Eve gidip yarın giyeceğim kombinimi düşünmeliyim." Bana sırıtan Murat bir kahkaha patlattı.

"Gelinin kankası kombini bekliyorum senden Balın. Bizim de resimlerimizi çekersin artık."

"Ayıpsın Murat'ım."

...

Eve gitmeden önce Porsuğumla beraber kurduğumuz aşk yuvamıza uğramadan yapamadım. Porsuğum acaba hâlâ oralarda mı merak ediyordum. Kapıyı anahtarımla yavaşça açtım ve sessiz evimize adımımı attım. Yeni eşyalarla canlanan ve harika bir ambiyansa kavuşan evimizin girişi tamamen beyazdı, hemen girişteki zeminde bu beyazlığa zıtlık yaratan siyah bir halı vardı. Evimizi benim ve Porsuğumun zevkine göre döşemiştim. Ateş de ne almak istiyorsam almış bir kere bile aksi bir durum için sesini çıkarmamıştı.

Ev sessizdi, önce salona oradan da yatak odamıza geçtim. Ateş'i uyur bir vaziyette bulunca yüzümde geniş bir gülümseme oluştu. Onu görünce kalbimin atışlarının heyecanlı bir tonda değişmesine engel olamıyordum.

Yavaşça yatağa yanaştım ve Ateş'in yanına oturdum. Elim yanağına değdiğinde sıcaklığını hissettiğim bu adam benim tüm kalbimdi.

"Ya sen ne güzel uyuyorsun." Diye fısıldarken Ateş kolları ile beni sardı ve kendine çekip sımsıkı kavradı.

"Uyumuyorum ama sen geldiğine göre uyuyabilirim." Şaşkınlıkla konuşmaya başladım.

"Sen beni mi bekledin Porsuğum?"

"Evimin reisini beklemeyip de ne yapacağım?"

"Sana ne olmuş Porsuğum böyle?"

"Ne olmuş bana Baytar reis?"

"Bir ponçik olmuşsun sen." Bunun üzerine Ateş bana daha da sıkı sarılmıştı ve sonrasında saçlarıma sımsıcak bir öpücük kondurmuştu.

"Ben hep ponçiğim de sen benden faydalanmayı bilmiyorsun. Ama istediğin zaman faydalanabilirsin." Kendini yavaşça bana doğru yaslayan Ateş kalbimin hızla atmasına ve sesli bir biçimde yutkunmama sebep olmuştu.

"Çok isterdim ama özel günümdeyim Porsuğum. Ponçikliğinden başka zaman faydalanmak zorundayım."

"Hay ben böyle işin ya!" Huysuz bir homurtu çıkaran ve ağzında birkaç küfrü yuvarlayan Ateş'in bu haline kıkırdadım. Bakışlarını bana çeviren Ateş serseri bir sırıtışı yüzüne kondurdu ve beni yatakta sırt üstü yatırıp yüzümü, boynumu, kollarımı ve ulaşabildiği her noktamı öpmeye başladı.

"Ateş ne yapıyorsun?"

"Öpüyorum lan öpmek de mi yasak?! Hep karnın ağrıyor bu dönemde, ben de karnını öptüm. İyi gelmedi mi sana dokunuşlarım. Isınmadın mı Balım?" Onun bu samimi ve ilgili tavrına gülüp sımsıkı boynuna sarıldım. Bu adam beni ısıtmıyor adeta yakıyordu.

"Senin yanında benim ağrım sızım kalmaz ki Porsuğum." Beni yanaklarımdan öptü ve sırt üstü uzandı. Sonra da beni göğsüne çekip yatağın üstündeki pikeyi üstüme örttü. Düşünceli Porsuk.

"Porsuğum biliyor musun biz bugün Murat'la buluştuk." dedim. Ateş merakla bana baktı.

"Ee?" Sırıtarak ona biraz daha sokuldum ve büyük bir hevesle anlatmaya başladım.

"Murat Beren'e yüzük seçmek için benden yardım istedi. Evlenme teklifi edecekmiş." Benim mutlulukla söylediklerime Ateş gözlerini devirdi ve huysuz bir sesle konuşmaya başladı.

"Geri zekâlı bu çocuk." Sarf ettiği sözlerin ardından kalbim hayal kırıklığıyla tekledi.

"Neden geri zekâlıymış? Sen de Murat gibi üstün zekâlı olsan keşke."

"Bırak ya. Daha mezun olur olmaz bu yaşta ne evlenmesi? Evlenip ne yapacak? Yani düşünüyorum da buna ne lüzum var lan? Çok gereksiz bir prosedür."

"Gereksiz bir prosedür" kelimeleri kalbimde derin bir hüznün oluşmasına sebep oldu.

"Bence önemli ve fazlasıyla güzel bir olay evlilik. Ben bir gün evlenip yuva kurmak istiyorum." dedim. Ateş'in dudak-

larından damarıma basacak olan sözcükler dökülmeye başlamıştı.

"Çok beklersin Balın." Bu sözcüklerle Balın Meşeli inadımı ve özgüvenimi göstermeye karar verdim. Sonuçta bir Balın Meşeli kolay yetişmiyordu.

"Niye çok beklermişim? Seninle evleneceğimi kim söyledi ki? Çok bekletmem de beklemem de Porsuğum. Sana davetiye yollarım." Gözlerinden ateşler saçarak bana baktı. Kızgın suratı ve sinirden seğiren çene kasıyla fazlasıyla öfkeli görünüyordu.

"Lan Balın! Mutfakta rende var, git kendini rendele beni yorma! Sinirden elim ayağım titriyor!" Ateş bu sözleriyle tatmin olmamış gibiydi, hızla yerinde doğruldu ve sırtını sinirle yatağın başlığına dayadı.

"Bir de bana davetiye yollayacakmış. Ben o davetli listesindekileri tek tek .....?! Kim lan o damat? Ondan başlayacağım. Kim ulan o!"

Manyaklaşan ve kıskançlıktan fena hâlde kuduran Ateş'in yataktan kalkışını ve öfkeyle odanın içinde bir uçtan diğer uca yürüyüşünü keyifle izlemiştim. Porsuk efendi kusura bakmasındı ama kadının gücü diye bir şey vardı. Aşkımdan ölsem de tüm gururumu çiğnesem de kalan son gurur kırıntılarım için mücadele eder aşkımı sineye çekerdim. O damarıma basılmaması tek temennimdi. Fakat Ateş'in öfkeyle oyuncak ayımı yumruklaması şaşkınlıkla ayağa kalkmama sebep oldu. Hızla oyuncak ayımı kucaklayıp ondan uzak mesafelere doğru kaçırmaya başladım.

"Sen iyice saçmaladın Ateş. Senin beyninin fonksiyonları durmuş. Kan mı gitmiyor oksijen mi gitmiyor anlamadım ki. N'oluyor sana be!? Yoksa sen... Sen bugün yemek yedin mi bakalım Porsuğum?"

"Sadece dört saat önce yediğim iki dürümle duruyorum." Porsuğumun sinirli ve karmaşık hallerinin kaynağını anlayınca "Ha ondan." Dedim.

"Porsuğum hadi sana güzel bir köfte ekmek söyleyelim. Nasıl olur?"

"Nikâh masasını dağıtırım Balın. Haberin olsun." Kafası hâlâ az önce dediklerimdeydi ama Ateş'in bunu fazlasıyla hak etmişti.

"Tamam, oldu. Köfte söylüyor muyuz?" Bana gözlerinden aşk saçan emojiyle bakan Porsuğum hevesle "Söyleyelim Balım." diye karşılık verdi.

***

"Murat abicim sen harbi hıyarsın. Ulan madem denizin ortasında evlenme teklifi edeceksin biz ne diye aynı ortamda oluyoruz sizinle? Cidden anlayamadım."

Ateş'i "Şşt!" diye uyardım. Gözlerim yatın bizden uzak tarafında duran Beren'e kaymıştı. İstanbul boğazının fotoğrafını çeken Beren üzüntülü ruh halinden Murat'ın sağlamış olduğu bu hoş gün ile kurtulmaya çalışıyordu.

"Ateş, kardeşim, lütfen ama lütfen pot kırma. Tamam mı gözünü yediğim?!"

Murat dişlerini sıkarak sarf ettiği bu sözlerle Ateş'i her an denize atacakmış gibi görünse de kontrollü duruşu ve sakinliğiyle beni bir kez daha kendine hayran bırakmıştı.

"Tamam lan tamam ne bok yersen ye. Aşk böceği." Bizden uzaklaşmaya başlayan Porsuğum bir anda geriye döndü ve parmağını sallayarak konuşmasını sürdürdü.

"Bak o dediğin yemekler sayesinde buraya geldim. Biri bile eksik olsun o teklifi anca balıklara yaparsın." Beren'in arkamızdan yanaşarak merakla "Ne teklifi?" diye sorması Murat'la benim panikle kıpırdanmamıza olmuştu. Derhal duruma müdahale etmeliydim.

"Ateş'e yemekten sonrası için dans teklifi ettim de Beren'ciğim. Beni bu teklifi yaptığım için suya atmakla tehdit ediyor. Neymiş dans etmek tarzı değilmiş. Bu dünyada yemekten başka tarzı var sanki de! Teneke mideli, doymamış aç Porsuk!" Şaşkınlıkla bana bakan Porsuğuma bir omuz attım ve tripli kız havalarıyla Beren'in olduğu noktadan uzaklaşmaya başladım. Beren'in bu durumu anlamamış olduğunu

umuyordum. Peşimden gelen Ateş kolumdan tutup beni kendine çevirdi.

"Sen böyle seri yalan söylemeyi nasıl beceriyorsun lan. Korkutuyorsun beni. Senin bu dünyada ayaküstü yalanlarla uyutamayacağın kimse yok. Beni uyutma da kime ne yapıyorsan yap Baytar. Yine de güzel kurgu ve güzel oyunculuktu. Tebrikler. Aferin kızım."

"Kurgu olduğunu kim söyledi. Onların hepsi doğru be. Aç Porsuk." deyince Ateş bana biraz daha yaklaşıp belimi kavradı ve beni kendine doğru çekti.

"Ben en çok sana açım Balım. Sana doymuyorum, doyamıyorum."

Dudaklarıma kapanan dudakları kafamda milyonlarca havai fişeğin patlamasına sebep oldu. Ben de aynı tutkuyla ona karşılık verdim. Yaptığımız bu romantik tur ve adım attığımız bu hayırlı olay sayesinde kendimi yaşadığım en güzel günlerden birinde hissediyordum.

"Gençler yemek hazırmış. Hadi masaya. Sonra da esas mevzuya geçiş yapalım." Murat'ı sırıtarak onayladım. Ateş ise beni unuttu ve yemek masasına neredeyse uçarak gitti.

Murat'ın bin bir çeşit yemekle donattığı masa ve deniz havası iştahımızı açmıştı ve bu enfes sofrada kendimizi kaybetmiştik. Yemek sonrası Ateş'le yatın kenarında oturduk. Havanın kararmasıyla serinlemesi bir olmuştu. Yaz yaklaşmasına yaklaşmıştı lakin hâlâ gerçek anlamda kendini göstememişti. Ben biraz titreyince Porsuğum da üzerime bir polar örttü ve beni kollarıyla sımsıkı sardı. Beren'le Murat ise hemen karşımızda birbirlerinin kollarında Beren'in en sevdiği şarkıyla dans ediyorlardı. Derken müzik bir anda kesildi ve Murat aniden dizlerinin üzerine çöktü. Cebinden yüzük kutusunu çıkarıp Beren'e o çok beklenen teklifini yaptı.

Duyduğum kelimelerin aşk dolu ağırlıkları ve en romantik tınılarıyla karşımdaki bu harika çiftin en mükemmel anına hayranlıkla bakakaldım ve gözlerimin dolmasına engel olamadım. Beren de gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine engel olamamıştı. Bu en mükemmel anlarında sevdiğinin gü-

zelliğine kapılan Murat'ın şu anda duymayı beklediği en son kelime koca bir 'Hayır'dı. Koca bir 'Hayır'.

Beren'in dudaklarından çıkan "Hayır." kelimesi Murat'ı olduğu kadar bizi de şaşkınlığa uğratmıştı.

"Neden?! Ama... Anlamıyorum. Neden benimle evlenmek istemiyorsun Beren?"

Beren "Sen bebek için evlilik teklif ediyorsun." Dedi ve bana hayal kırıklığıyla baktı. Murat'a anlattığımı düşünüyordu. Panikle kafamı olumsuz anlamda salladım. Ateş bizim halimize merakla bakıyordu, durumdan ve konuşulanlardan hiçbir şey anlamadığı belliydi.

"Ne bebeği?! Beren ben seni seviyorum. Seni istiyorum. Seni. Evleniriz, bebeği istediğin zaman yaparız. Ben bebeğimiz olsun diye evlenmek istemiyorum ki..."

"Sen bilmiyorsun..."

Murat hâlâ hiçbir şey anlamamış halde dizlerinin üzerinde Beren'e bakıyordu. Aldığı ret cevabıyla yüzü bembeyaz olmuştu.

"Neyi bilmiyorum?"

"Bu karnımdaki şey sana çekerse yandık Murat." Beren'in sözleriyle hepten kalakalan Murat ne tek kelime ediyor ne de yüzünde bir tek mimik oynatabiliyordu.

"Siktir! Lan adama inme indi!"

Ateş'in Murat'ın bu haline fısıldayarak yaptığı yorum fena hâlde komiğime gitmişti. Ateş her ne kadar şakaya vursa da onun da en az Murat kadar şaşkın olduğunu görüyordum.

"Sen... Sen hamile misin?"

Murat yavaş yavaş kendine gelerek sormuştu bu soruyu. Sesinde garip bir tonlama vardı. Beren bunu fark etmiş ve kafasını mahcup bir biçimde aşağı doğru eğmişti. Şu an gözyaşları tekrar akmaya başlamıştı. Yavaşça başını 'evet' anlamında salladı. Murat aniden yerinde doğrulup Beren'i sımsıkı kucakladı ve kollarıyla hapsetti.

"Baba oluyorum laaaaan! Ailem oluyor! Sevgilim, güzelim. Her şeyim. Baba oluyorum be baba!"

Murat'ın sevinçli haykırışları ortamı yoğun bir mutluluğun tesiri altına alırken Beren'in yüzündeki bulutlar da kaybolmuştu. Yüzü mutluluktan ışıl ışıldı. Ateş'in "Amca oluyorum..." diye kulağıma fısıldayan sesi onun da Murat kadar mutlu olduğunun kanıtıydı.

***

Durmaz Malikânesinde Murat ve Ateş'le oturmuş televizyonda film izliyorduk. Kucağında Pezo'yla dikkatli bir şekilde televizyona kilitlenmiş olan Ateş'in birkaç resmini çekmeden yapamamıştım. Bir insanın görüntüsü bile ayrı huzur kaynağı olup içimde her daim patlayan aşk volkanlarını coşturabilir miydi? Sanırım coşturabilirdi. Tam o sırada hapşırmaya başladım. Ateş meraklı bakışlarını bana çevirdi.

"Dünden beri bu kaçıncı be güzelim? Hasta oluyorsun galiba. Çok yaşa Baytarım sen ama çok tırt bir bünyen varmış lan. Yatta biraz rüzgâr aldım ondan oldu. Bakamıyorsun da zaten kendine. Terzi kendi söküğünü dikemez dedikleri bu olsa gerek." Ne demek istediğini anlamaya çalışarak merakla Ateş'e baktım.

"O da ne demek şimdi?" Beni sinir edecek sözler söyleyeceği yüzündeki serseri sırıtıştan belliydi.

"Hani sen bir baytarsın ya. Hani hayvanları iyileştiriyorsun ya. Ondan diyorum."

"Bir kendimi bir de öküzgillerden Porsuğu iyileştiremiyorum ne yaparsın."

Kolunu atıp beni göğsüne çeken Porsuğum benimle şakalaşmaya çalışmıştı. Fakat o an elini alnıma götüren Ateş hızla yerinde doğruldu ve yüzümü boynumu elleriyle kavramaya başladı.

"Balım ateşin mi çıkıyor senin?" Gözlerindeki endişe ve ilgi benim yüzümde aptal bir sırıtışın belirmesine sebep olmuştu.

"Senin yanında benim hep ateşim çıkıyor Porsuğum." Benim mırıltı tarzında çıkan cümlem Ateş'in gözlerini devirmesine sebep oldu.

"Ateş'liyim diyorsun yani. E doğru söze ne denir." Sonrasında Ateş gülümsedi ve yanağıma sıcak, küçük bir öpücük bıraktı. Tam o sırada kapının ziliyle birbirimizden uzaklaştık. Porsuğum söylene söylene kapıya doğru yürürken ben de merakla peşinden gitmeye başladım.

"Dede Bey be yine anahtarını mı unuttun?" Ateş'in kapıyı açtığında bulmayı istediği en son kişi sanırım Beren'in ağabeyi Kerem'di. Yüzünde kocaman bir sırıtış olan Kerem keyifli bir halde konuşmaya başladı.

"İyi akşamlar. Murat içeride mi? Tebrik edecektim de." Porsuğumla ikimiz Kerem'in karşısında şaşkınlıkla kalakalmıştık. Sessizliğimizi Ateş bozmuştu.

"İçerde." Sırıtarak içeriye giren Kerem bizi selamladı ve salona doğru ilerledi. Ardından şaşkınlıkla baktığımız Kerem'e ne yapmaya çalışıyordu anlamaya çalışıyorduk. Ateş hayretle "Oha lan, tebrik edecekmiş gavat." deyince dikkatim ona kaydı. Kızgınlıkla Ateş'e baktım ve sadece "Şşt!" diyerek onu susturmaya çalıştım. Kerem'in ardından salona girdik, hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Kerem kollarını kocaman açmış Murat'ın karşısında duruyordu.

"Murat'çığım baba oluyormuşsun. Tebrik ederim. Gel de sana bir sarılayım." Murat da bizim gibi şaşkınlıkla bakakalmıştı ve Kerem'e tepki verememişti. Kerem Murat'a sırıtarak yaklaştı ve kafasını hızla Murat'ın burnuna gömdü. Acıyla inleyerek arkasındaki üçlü koltuğa düşen Murat'a çığlık atarak bakmıştım. Burnunu tutarak tekrar ayağa kalkmaya çalışan Murat'a ve karşısında şeytani bir sırıtışla duran Kerem'e korkuyla bakıyordum.

"Ateş ayırsana!" Merakla baktığım Porsuğum sırıtarak durumu izliyordu.

"Dur dur. İzlemesi çok güzel."

"Öğrenince nasıl mutlu oldum bir bilsen Murat'çığım." Murat'ın yüzüne sert bir yumruk geçiren Kerem'in bu hareketiyle bir çığlık daha attım. Ellerimle ağzımı kapatırken Murat yere boylu boyunca uzanmıştı. Dudağı kanayan Murat inatla tekrar yerinde doğruldu ve Kerem'e karşılık vermemeye kararlı gibiydi.

"Sana sevincimi nasıl gösteririm bilemiyorum." Bu sefer Murat'ın bacak arasına güçlü bir tekme geçiren Kerem Murat'ı acıyla bağırarak yere yıkarken oldukça keyifli görünüyordu. O sırada Ateş "Galiba Beren'le Murat'ınki tek çocuk olacak." Diye ensemden fısıldadı. Ateş'e dönüp cevap verecegim sırada hemen gerisinde duran şaşkın bir suratla karşılaştım. Beren salon kapısında Murat'ın bu berbat haline bakakalmış ve bir çığlık da o atmıştı.

"Murat..."

Beren olaya derhal müdahale edip Murat'ı yumruklayan abisini sevdiğinin üzerinden çekmeye çalıştı. Porsuğum da hamile Beren'i bu mücadelede tek başına bırakmamıştı. Hızla yerde yatan Murat'ın yanına giden ve dağılmış suratını ağlamaklı bir halde okşayan Beren fazlasıyla endişeli ve bir o kadar da kızgın görünüyordu. Beren, Ateş'in tutup koltuğa oturttuğu Kerem'e bağırmaya başladı.

"Hani hep benim yanımdaydın! Hani Murat'a ılımlı yaklaşacaktın Kerem!" Beren'e gülümseyerek bakan Kerem konuşmaya başladı.

"Ilımlı yaklaştım zaten." Bakışlarını ve gergin gülümseyişini Murat'a döndüren Kerem bu sefer de Murat'la konuştu.

"Tek bir küfür ettim mi Murat'çığım?" Murat olumsuz anlamda başını salladı ve sonrasında da "Hayır." kelimesini kısık sesiyle kulaklara çaldı.

"Bak gördün mü canım Murat'cığım da bana katılıyor." Murat'a yumruk atmak için tekrar yerinde doğrulunca, Ateş Kerem'i tutmuştu. Beren tekrar bağırmaya başladı.

"Yeter! Yeter artık!"

Beren'in çaresiz haykırışıyla kalktığı koltuğa geri oturan Kerem kardeşine kıyamadığını fazlasıyla belli ediyordu. Bir ağabey olarak beklenileni yapan Kerem hiç de haksız sayılmazdı. Fakat yine de karşısında evlilik yolunda ilerleyen bir çift vardı ve kız kardeşi hamileydi. Murat'ı yavaşça doğrultan ve Kerem'den uzak bir koltuğa oturtan Beren oldukça endişeliydi. Ortamı yumuşatmak için panikle konuşmaya başladım.

"Ben herkese bir adaçayı yapayım. Bizi rahatlatır."

Cevabı dahi beklemeden mutfağa doğru ilerledim ve dolaptan çıkardığım adaçayını cam demliğe koydum. Suyun kaynamasını beklemek koca bir ömür gibi gelmişti. Çay hazır olunca fincanlara doldurdum ve tepsiye yerleştirip salona doğru yürümeye başladım. Salonda Beren Murat'a pansuman yapıyor, Kerem nefretle Murat'a bakıyor, Ateş de keyifle ortamı izliyordu.

Tepsiyi salonun ortasındaki sehpaya bırakıp çayları servis ettim. O sırada tekrar hapşırmaya başlamıştım. Fena hâlde gripti oluyordum. Porsuğum haklıydı, terzi kendi söküğünü dikemiyordu. Sen o kadar hayvanı iyileştir, kendini tedavi edemedin Balın. Bu olacak iş miydi şimdi?

"Benden bulaştı galiba, değil mi?" Kerem'in sırıtarak sorduğu bu soru beni olduğum yere şaşkınlıkla kilitlerken Ateş'in vücudunun da gerildiğini görmüştüm. Kerem'e ve cümlesine kilitlenen Ateş'in yumrukları sıkılıydı fakat sessiz kalmıştı. Kesik kesik aldığı nefesle öldürücü görünüyordu. Ateş gözlerinden alev saçarak bana döndü.

"Bu ne demek Balın?" Dişlerinin arasından tıslarcasına sormuştu bu soruyu. Hızla savunmaya geçtim ve gerçekleri açıklamak üzere konuşmaya başladım. Zira benim hiçbir suçum yoktu, Kerem'in de...

"Beren'i ziyaret etmeye gittiğimde Kerem'le kapıda karşılaştık. Fena hâlde gripti ve istemeden suratıma hapşırdı."

Ateş öfkeli bakışlarını Kerem'e döndürdü ve sert bir sesle "Eşek kadar herifsin ağzından çıkana engel olamıyor musun lan sen?" dedi. Fakat Kerem onun bu hali karşısında tüm soğukkanlılığını koruyup sadece gözlerini devirmişti.

"Çirkinleşme Ateş, hastaydım hapşırdım işte." Bana bakan Kerem konuşmasını devam ettirdi.

"Tekrar kusura bakma Balın. Geçmiş olsun." Ateş daha da gerilirken ortamdaki hava boğucu bir hal almaya başlamıştı. Oturduğu koltukta doğrulan Beren panikle konuştu.

"Bakın bu akşam bir başka kavgayı bünyem kaldırmaz. Hem şu an tek başıma değilim, aynı zamanda da bir başka canı taşıdığımı unutmayın. Lütfen..." Beren'in bu sözleriyle

kapanmaya yüz tutan mevzu Ateş'in sözleriyle de şu an için tamamen bitmiş gibiydi.

"Ben sana geçirmiş olacağım ama sen yeğenime dua et virüslü it." Dakikalar sonra çaylarımızı içerken bir yandan da Beren'le sohbet ediyorduk.

"Beren evliliği ne zaman düşünüyorsunuz? Okul biter bitmez mi?" Gözleri Murat'a kayan Beren'in yüzü yumuşadı ve sonrasında yumuşak bir sesle konuştu.

"Bunları konuşmaya daha fırsat olmadı fakat sanırım en erken ne zaman olursa düğün o zaman olur. Hem babam ve annemle de bu konuyu konuşmam gerekli."

Ona anlayışla kafamı salladım. Kerem hâlâ kilitlenmiş Murat'a bakıyordu. Ateş de aynı şekilde Kerem'e. Şu akşamı sağ salim atlatmaktan başka bir şey istemiyordum. Ortamdaki gergin sessizliği en sonunda Kerem bozmuştu.

"Ben Murat'ı öldürmeye karar verdim Beren. Yeğenim için de endişelenme, onun bu şerefsize ihtiyacı yok. Dayısı var burada." Kerem'in bu cümlelerine sesli bir "Of" çeken Beren'in ardından Murat sitemkâr bir sesle konuştu.

"Taktın kafayı bana."

"Takacağım ben sana!" Ateş'in lafıyla tekrar başa döndüğümüzü hissederken Kerem sadece gözlerini devirip sessiz kalmıştı. Bu da Ateş'i bir nebze olsun dizginlemişti. Ve tabii benim onu saran kollarım da...

"Balın boğuldum lan bir gevşet kollarını!"

Ateş'in bu agresif hallerine sinirlensem de, böyle zamanlarda suyuna gitmem gerekiyordu. Shrek'teki Çizmeli Kedi bakışı şu ana en uyan bakışımdı. Tabii bu Çizmeli Kedi bir yandan da hastaydı.

"Porsuğum ben kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Sarılmazsan gözlerim kararacak gibi sanki. Bayılırsam beni tut olur mu?" Bana yumuşayan bakışlarla bakan Ateş elleriyle alnımı ve boynumu kontrol etti.

"Yanıyorsun lan sen! Resmen yanıyorsun! Hemen doktora gidiyoruz!"

Ateş hızla yerinde doğrulurken yaptığım rolün gerçek olduğunu anlamıştım ve gözlerim yavaş yavaş kararmaya başlamıştı. Benim yerimden kalkamayacağımı fark eden Ateş beni kollarıyla sımsıkı sararak ayağa kaldırdı.

"Hadi gidiyoruz!"

***

Tam bir haftadır fena hâlde hastaydım ve iki gün sonra da mezuniyet balosu vardı. Ne bir kıyafet bulabilmiştim ne de bir ayakkabı... Depresyonun en dibinde gelgitlerimi yaşarken yatağımdan bir an bile dışarı çıkmak istemiyordum. Odamın kapısının açıldığını duyunca kafamı gömdüğüm yastığımdan kaldırmadan konuşmaya başladım.

"Petek çık beni rahat bırak."

"Petek yok Ateş verelim?"

Porsuğumun sesini duyunca kafamı gömdüğüm yastığımdan kaldırdım ve bana yumuşak bakışlarla bakan bir adet yakışıklı insan evladında gözlerimi gezdirdim. Bu adam yakışıklı ötesiydi, bu adam insansa diğerleri neydi? Sanırım grip fena hâlde başıma vurmuştu ve ben şu anda saçmalıyordum. Ona doğru döndüm ve hırıltılı bir sesle "Porsuğum?" dedim.

"Porsuğun ya porsuğun."

Gelip yatağımın kenarına hemen yanıma oturdu. Sarıldığım ayıcığımı kollarımdan çekti ve elleriyle boynumu, yüzümü okşamaya başladı.

"Ateşin sonunda düşmüş Balım, iyileşiyorsun."

Onu onaylayarak kafamı salladım. O an aklıma gelen düşünceyle içimi bir hüznün kaplamasına engel olamadım.

"Porsuğum iyileşsem ne olacak? İki gün sonra balo var ve benim elbisem yok." Bana sırıtmadan yapamamıştı.

"Dert ettiğin şeye bak lan. Diyorum ben sana elbisen yoksa baloya gitmezsin olur biter. Zaten ben sana bol bol fotoğraf atarım, gitmiş kadar olursun."

Duyduğum kelimelerle içimdeki sıkıntıların yükü daha çok ağırlık kazanırken aniden gelen ağlama isteğime engel

olamamıştım. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamam sırıtmakta olan Ateş'i şaşkınlığa uğrattı. Kollarıyla beni sarıp başımı göğsüne yaslayan ve saçlarımı okşayan Ateş panikle konuştu.

"Lan şaka yaptım ağlama. Kız cidden şaka yaptım hadi kendine gel. Güzelim hadi ama. Hem benim sana bir sürprizim var." Bana gözlerinde beliren pişmanlık ve ilgiyle bakan Ateş sürpriz kelimesine vurgu yapmıştı ve bu da benim dikkatimi çekmişti. Akan burnumu çekerek "Ne sürprizi Ateş?" diye sordum. Bana yüzünde beliren çarpık bir gülümsemeyle baktı ve yatağımın başucundaki komodinden bir peçete aldı. Önce burnumu silen Ateş sonrasında gözlerini devirdi.

"Resmen bebek gibisin." Yataktan kalkıp odamın kapısını açtı ve kapının önünde yerde duran büyük bir kutuyu kucağıma koydu. Getirdiği kutuya merakla bakarken hızla yerimde doğruldum.

"Porsuğum bu ne?"

"Aç kendin bak."

Merakla gümüş paketli kutuyu açmaya başladım. Kutunun içinden çıkan kırmızı elbise beni hayrete düşürmüştü. Hastalığımı ve üzerimdeki depresif havayı unutup hızla ayağa kalktım, elbiseyi üstüme tuttuğumda güzelliğinden mest olmuştum. Rengi narçiçeğine çalan bir kırmızı olan bu straplez elbisenin önü kısa arkası uzundu ve fırfırlı bir görünümü vardı. Elbiseye gerçek anlamda bayılmıştım; hayatımda gördüğüm en güzel, en özel şeydi.

"Bu kadar mutlu olacağını bilseydim, haftalar öncesinde daha ilk aldığım anda verirdim."

Bakışlarımı elbiseden uzaklaştırdım ve hemen yanımda yüzünde en saf mutluluğuyla duran sevgilime baktım. Onun mutluluğu benim mutluluğum benim mutluluğum onun mutluluğuydu. Tek kalp, tek aşktık biz... Bakışlarımı tekrar elbiseye çevirmiştim.

"Ben bu elbiseye bayıldım Porsuğum. Bayılmak ne kelime âşık oldum. Ama..." Benim dudaklarımı büzmeme ve yüzümün düşmesine meraklanan Ateş bana yaklaştı.

"Ama?" Bakışlarımı tekrar Porsuğuma çevirdim.

"Porsuğum bu elbiseye uyacak çantam ve ayakkabım yok..." Ateş sırıtarak kutunun içinden başka bir paket daha çıkardı.

"Sen kiminle sevgili olduğunu unutuyorsun bazen Kül-kedisi Baytar. Elindekinin kıymetini bil. Nasıl bir adama sahipsin arada bir dön bak. Şükret." Elindeki paketi yatağa fırlattı, sandalyeye oturan Porsuğumun yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

Elbisemi dikkatli bir şekilde yatağımın üzerine bırakıp diğer paketi açmaya başladım. Paketin içinden çıkan pembe çanta ve ayakkabıları görünce resmen şoke oldum. Bunlar bir harikaydı fakat her şeyden önce... Bu çanta fiyatını gör. düğümde neredeyse mağazadan uçarak kaçmama sebep olan çantaydı. Ve Porsuğum bu çantayı bana almıştı.

"Al en sevdiğin renk. Balın pembesi."

Şu an yaşadığım mutluluğun haddi hesabı yoktu. Şu an hayatımın en güzel günlerinden birindeydik.

"Ya Porsuğum ben seni yerim yerim."

Hızla Ateş'in yanına gittim ve yanaklarını sulu sulu öptüm. Bu adam benim her şeyimdi. Beni kendimden bile daha iyi tanıyan, benden öteydi.

"Kırmızıyla pembeyi kombinle bakalım Baytar. Bunu becerebilecek misin merak ediyorum." Onun bu sözlerine kıkırdayarak cevap verdim.

"Ben giyersem moda olur Porsuğum. Onu en tarz şekilde üzerimde taşırım. Balo gecesi görürsün."

***

"Abla harika oldun. Şu an tam bir prensessin."

Petek'in nadir iltifat ettiği anlardan biriydi. Üzerimde Porsuğumun hediye ettiği narçiçeği kırmızısı straplez elbise vardı ve ayaklarımda da aldığı pembe ayakkabılar... Garip bir mutlulukla aynada kendimi inceliyordum. Evet, farklıydı alışılmamıştı. Ama bu benim tarzımdı ve ben bunu severek üstümde taşıyordum. Saçlarımı dalgalar halinde bırakmıştım

ve bir tutamla arkadan tutturmuştum. Yüzümde ise oldukça doğal bir makyaj vardı ve bu doğallığı dudaklarımın hafif kırmızılığı tamamlıyordu.

"Benim güzel kızım, harikasın." Anneme döndüm ve gülümsedim.

"Gerçekten güzel oldum mu?"

"Bu da soru mu güzelim?"

Annem elindeki kutuyu bana uzattı. Kutunun içindeki taşlarla bezeli gümüş kolye beni şaşkınlığa uğrattı. Annem ve Petek bu şaşkınlığıma kıkırdamıştı.

"Anne şu an resmen şoke oldu. Baksana şu ifadesine." Petek'in bu konuşmasının ardından anneme baktım ve bakışlarımla durumu sorguladım.

"Babanla mezuniyet hediyemiz güzel kızım. Hadi takalım da elbisen tamamlansın." Yerimde mutluluktan ve biraz da duygu yoğunluğundan neredeyse zıpladım. Yüzümde kontrol edemediğim bir sırıtma hali mevcuttu.

"Ya ben sizi yerim yerim. Nasıl tatlış nasıl minnoş bir ailesiniz siz ya." Annem gülümseyerek kolyeyi boynuma taktı ve birlikte odadan çıkıp salona, babamın yanına geçtik. L koltukta kendi köşesine kurulmuş elindeki dergiyi okuyan babam bizi görünce yakın gözlüğünü çıkararak gururla baktı.

"Benim Bal Kızım. Nasıl güzelsin nasıl çiçeksin." Hızla babama sarılıp uzaktan yanaklarını öptüm.

"Rujum bozulmasın diye böyle öpüyorum baba. Sen sulu sulu öptüm say olur mu?" Babam gülerek yanaklarımı sıktı.

Pembe çantamı ve telefonumu getiren Petek "Abla Ateş abi gelmiş aşağıdaymış, şimdi aradı." diye seslendi.

"O zaman ben gideyim artık." Benim bu hayattaki en büyük şanslarımdan biri olan ailem en az benim kadar bu anın büyüsüne kapılmıştı. Ateş hemen apartmanın kapısında Mercedes marka arabasıyla beni bekliyordu. Beni gördüğünde oluşan gözlerindeki şaşkınlık ve ilgi içimi kıpır kıpır yapmıştı. Mutluluğum içimde taşarken yavaşça merdivenlerden

indim ve şaşkın bir halde yerinde kalakalan Porsuğumun dibinde bittim.

"Balım?" Adımı tek bir solukta söylemişti.

"Güzel olmuş muyum Porsuğum?"

"Güzelsin... Çok..." Bir an duraklayan ve daldığı sulardan yukarı çıkan Porsuğum çehresindeki huysuz ifadesiyle her zamanki tonlamasıyla konuşmuştu.

"Hadi geç kaldık senin yüzünden mezun Baytar."

***

Mezuniyet balomuz İstanbul'daki çoğu üniversitenin gerçekleştirmiş olduğu gibi Çırağan Sarayı'ndaydı. Porsuğumla arabayı valeye teslim edip içeri doğru el ele yürümeye başlamıştık. İçim o kadar kıpır kıpırdı ve mutluluğum o derli yoğundu ki şu an resmen bulutların üzerinde süzülüyordum. Açık havada gerçekleştirilen balo alanına geldiğimizde yeni mezun öğrenciler ve gösterişli bir şekilde kurulan masalar arasında ilerlemeye başladık. Herkes balo kıyafetleri içerisinde oldukça şık görünüyordu. Fakat gözlerin üzerimize döndüğünü hissediyordum. Porsuğum'a bakan kızlara inat koluna girdim ve onu biraz daha kendime çektim.

"Tamam Balın sakin. Herkes senin sevgilin olduğumu ve kimsenin beni kapamayacağını yeterince anladı. Çalınmasın diye çantasına sarılan yaşlı teyzelere benziyorsun."

Porsuğumun yakışıklı çehresinde gözlerimi gezdirdim. Bu organizasyona sırf benim için geldiğini aslında onun için buranın pek bir anlam ifade etmediğini biliyordum ama gülen gözleri sırf benim mutluluğumdan mutlu olduğunu gösteriyordu. Bir Balın Meşeli kolay yetişmiyordu ama bir Ateş Durmaz da üstün meziyetleriyle sevgilisinin yanındaki yerini alıyordu. Beren'le Murat'ı görünce bulundukları masaya doğru ilerlemeye başladık.

"Balın harika olmuşsun. Üzerindeki elbiseye bayıldım. Eşsiz bir tasarım."

Beren'in kıyafetimi övmesi beni çok mutlu etti. Gururla "Porsuğumun hediyesi ve onun seçimi. Ben de bayıldım."

deyince Beren şaşkın bakışlarını Ateş'e çevirdi. Evet, benim kaba, küfürbaz, arsız ve umursamaz Porsuğum istediğinde kibar ve fazlasıyla düşünceli bir sevgiliye de dönüşebiliyordu. Beren'in de üzerinde güzelliğine güzellik katan sarı uzun bir elbise vardı.

"Sen de bir harikasın. Çok güzel olmuşsun." Tam o sırada arkamdan Fulya'nın seslendiğini duydum.

"Balın!" Yanıma gelen Fulya herkesi şaşırtacak derecede bana sımsıkı sarılmış sıcacık bir gülümsemeyle yüzüme bakmıştı.

"Elbise bahsettiğin kadar varmış Balın, bayıldım. Peki ya benimki nasıl?" Fulya etrafında bir tur dönmüştü. Balık formdaki siyah elbisesi oldukça asil duruyordu.

"Ben de sana bayıldım."

Fulya'yla onun yaşadığı hazin olaydan sonra sık sık telefonda konuşmuştuk ve mesajlaşmıştık. Ona destek olmak ve onunla güzel bir dostluğu paylaşmak beni fazlasıyla mutlu ediyordu.

Yanımıza gelen Fulya'nın arkadaşı İlkay da bize gülümsedi ama yine de Beren'le aralarında bir mesafe hâlâ vardı. Fakat o Pınar gibi davranmamış benimle kurduğu dostluk sebebiyle Fulya'ya düşman olmamıştı. Anladığım kadarıyla Pınar hâlâ Ateş'i unutamıyordu. İlişkileri tek gecelik olsa da benim kıskançlıktan deli gibi kudurmama sebep oluyordu. İlkay'ın yüzündeki kararsızlık Fulya'ya bir şeyler söylemek istediğini fakat söyleyemediğini gösteriyordu. En sonunda derin bir nefes alan İlkay hemen konuşmaya başladı.

"Pınar Kartal'la gelmiş baloya. Ne kadar karaktersiz biri çıktı ya. Yuh diyorum sadece!"

Fulya hayal kırıklığıyla gözlerini hemen gerimizde duran Pınar ve Kartal ikilisine çevirdi. Pınar'ın Kartal'a yakın tavırları ve sürekli olarak Kartal'ı öpmesi ona şaşkınlıkla bakmama sebep olmuştu. Fulya'nın yaşadığı üzüntüyü anlayabiliyordum.

"Koduğumun Kargası. Siktir edin lan şu pezevengi."

Beni hızla yanına çekip belime sarılan Ateş bu sözleriyle aynı zamanda da Fulya ve İlkay'ı kendine getirmeye çalışıyordu. Gözleri dolan Fulya güçlü dursa da İlkay'ı da yanına alarak uzaklaşmaya başladı.

"Yolduğumun Kargası." Benim bu sözlerime bizim tayfa hep bir ağızdan gülmüştü, özellikle Ateş fazlasıyla keyiflenmişti.

"Öğreniyorsun Baytarım." Porsuğuma gülümseyip yanağına bir öpücük kondurdum. Kartal'la Pınar'a da şöyle bir göz gezdirmeden yapamadım. Kartal bana dönüp pişmanlıkla bakmıştı fakat ben hiç oralı olmayıp kafamı çevirmiştim. Bu gece bu zavallıları düşünmeyecektik. Fulya'nın düşünmesine de izin vermeyecektim. Dakikalar sonra hafif bir dans müziği çalmaya başlayınca çiftler dans pistine doğru ilerlediler.

"Porsuğum hadi biz de dans edelim." Ateş'i elinden tutup hızla piste doğru sürüklemeye çalıştım, fakat başaramadım.

"Aklından bile geçirme Baytar. Ben dans etmem. Tarzım değil." Onun bu ukala ve umursamaz tavrına şaşkınlıkla baktım. Sanırım üzerinde birkaç taktik denesem hiç de fena olmazdı.

"Porsuğum ama ben çok üzülürüm." Dudaklarımı sarkıttım ve yüzümü ağlamak üzere olan Sünger Bob suratına benzetmeye başladım. Fakat ne yazık ki Ateş üzerinde etkisi olmamıştı.

"Olmadı Baytar kandıramadın. Bu sefer kandıramazsın. Dans falan etmem diyorum kızım ya. Bence yemek yiyelim." Kendinden emin ve özgüvenli duruşuna şeytani bir şekilde gülümsedim. Sen öyle san teneke mideli obur kendini beğenmiş Porsuk.

"Sen bilirsin Porsuğum, bir Balın Meşeli mezuniyet balosunda dans etmeden mezun olmaz. Madem sen benimle dans etmiyorsun, ben de başka biriyle mezuniyet dansımı gerçekleştiririm."

"O dans edeceğin herifin koluna bacağına ip geçirir, onu kukla eder, öyle dans ettiririm. Saçma sapan konuşma Bay-

tarî İstahımı da kaçırdın lan. Madem dans etmeden mezun olmam diyorsun... İyi gel bakalım. Çevireyim seni şöyle bir iki kez. Sonra oturacağız bak ama. Tamam mı?" Beni hızla piste doğru sürükleyen Ateş'in bu hevesli haline tuttuğum kahkahalarımı sonunda bırakmaya başlamıştım.

"Tamam Porsuğum."

***

Balodan sonra dördümüz yorgun bir biçimde Durmaz Malikânesine gelmiştik. Turgut dedem bize sürprizleri olduğunu söylemiş ve hiçbir yere gitmeden önce eve gelmemizi belirtmişti. Eve gelmemizle evin kapısının önüne çekilmiş son model biri beyaz biri siyah iki araba görmüştük. Arabalara kilitlenen Ateş'in bakışları ile yüzü gülümsüyordu. Sanırım sürprizler bunlardı. Turgut dedem yeni mezun olan iki torununa bu hediyeleri almıştı. Onun kadar özverili, onun kadar bol gönüllü bir insan daha görmemiştim. Salona girince hemen Turgut dedemin yanına gidip elini ve yanaklarını öptüm.

"Dedeciğim nasılsın iyi misin?"

"İyiyim güzel kızım sizi gördüm daha iyi oldum. Ne güzel olmuşsunuz siz böyle." Beren'le bana beğeni ve gurur dolu gözlerle bakan Turgut dedem hemen yanında yerde olan iki kutuyu da bize uzattı.

"Alın bakalım güzel kızlarım, bunlar size mezuniyet hediyelerim. Siz de evin önündeki arabalarınızı gördünüz değil mi haytalar?"

Şaşkınlıkla Turgut dedemin uzattığı kutulara bakmış ve büyük bir merakla kutuların içinde ne olduğunu anlamaya çalışmıştık. Elimdeki kutuyu yavaşça açtım ve gördüğüm pembe taşlarla bezeli mücevher setiyle küçük çaplı bir çığlık attım. Hemen yanımdaki koltukta kaykılmış oturan Ateş gülerek konuşmaya başladı.

"Döndü yine Pezo bakışları. Dede böyle anlarda Balın'ın mantıklı bir cümle kurabilmesi için birkaç dakika beklemek gerekiyor. Sonrasında ise saçmalamaya başlıyor." Benimle

uğraşan Porsuğuma hızla dil çıkardım ve Turgut dedemin yanaklarından tekrar öpmeye başladım.

"Dedeciğim bayıldım, tek kelimeyle bayıldım. Çok teşekkür ederim. Çok ama çok teşekkür ederim."

Aynı şekilde Beren de mutlulukla Turgut dedeme teşekkür etmiş yaşadığı heyecanı gizlememişti. Heyecanlı ve yerimde duramayan bir halde elimdeki sete bakarken kalbimin atışının hızlandığını hissediyordum. Bugün bulutların üzerine kaç defa çıkacaktım?

"Gel Allah'ın Baytarı, gel. Takayım."

Porsuğum benim heyecanımı fark etmiş ve seti takmak için kutuya uzanmıştı. Mutlulukla ona kutuyu verdim ve hemen önüne oturdum. Benim bu halime gülen Ateş bir yandan da kolyemi taktı.

"Çocuk gibisin Baytar. Bir sakin dur, kıpırdanma."

Sakin durmaya çalışarak kolyeyi takmasını bekledim. Sonra da bileziği, yüzüğü ve küpelerimi de taktım. Resmen bu sete bayılmıştım, hayatımdaki en değerli hediyelerden biriydi.

"Al işte şimdi tam bir tiki Baytar oldun."

Ateş'in sözlerine güldüm, üzerimdeki hediyelerimi sarmasına da kendime sarıldım. Şu an yaşadığım mutluluğun haddi hesabı yoktu. Bu halime gülen Ateş beni kollarına aldı.

"Balım benim."

Saçlarıma sımsıcak bir öpücük bırakan Ateş'in güven ve huzur aşılayan kollarında kaybolmuştum. O sırada Turgut dedemin telefonu çaldı ve telefon ekranına baktığında yüzünde daha geniş bir gülümseme oluştu. Bizden uzaklaşarak telefonla konuşan Turgut dedemin arkasından merakla bakmıştık.

"Ulan dedem telefon ekranına bakıp neden liseli ergenler gibi sırıttı? Yoksa... Yoksa senin o cadı teyzenle mi konuşuyorlar lan? Balın bak o cadı kadın bu eve giremez. Yeminle giremez." Bakışlarımı Porsuğumun endişeli gözlerine kaldırdım.

"Ya bir sus iki dakikada ne senaryo yazdın be? Bir de bana diyorsun. Esas kendin betersin. Saçmalama. Turgut dedem gelsin ayrıntıları öğreniriz."

Turgut dedem salona yüzünde kocaman bir gülümsemeyle girip konuşmaya başlayınca dikkatimiz ona doğru kaydı. Bulutlanan gözlerine eşlik eden sıcak bir gülümsemeyle Murat'ın karşısına dikildi ve güç veren eliyle omzunu sıktı.

"Murat, sana vereceğim çok daha büyük bir hediye var oğlum. Bunca zaman hep gizli gizli yaptım. Hep uğraştım. Çoğu zaman umutsuzluğa kapıldım ama sonunda buldum. Kardeşin, Murat. Kardeşini buldum. O şu an İstanbul'da. Kardeşin İstanbul'da."

***

Murat Gürhan 10 yıl önce...

Islah evinden her gün, her saat ve belki de her dakika, tüm benliğimle nefret ediyordum. Gardiyanlar, koğuş ağaları ve benim gibi suçlu gençlerden oluşan bu ortam katlanılmazdı. Burası zaten berbat bir yerdi ve bu berbat yeri hepten kötü hale getiren zorba tipler etrafta kol geziyordu.

Buranın en sevdiğim noktası ziyaretçilerimi beklediğim odaydı. Beklediğim tek kişi tabii ki annemdi. Annemi öyle çok seviyor ona öylesine tapıyordum ki, ıslah evine girme sebebim de yine annemle bağlantılı bir durumdu.

O... O adam...

Ziyaretçi odasındaki duvarları ve üzerlerindeki dökülen boyaları incelerken buranın rutubetli havasının hem ciğerlerimi hem de ruhumu yorduğunu hissediyordum. Fakat şu an ne yorulmanın ne de acı çekmenin zamanı değildi. Güçlü görünmeliydim. Çünkü annem beni güçlü görmeliydi. Kollarımdaki yaraları ve morlukları görmemesi için uzun kollu kazağımın kollarını çektim ve ellerimin yarısına kadar indirdim. Saçlarımı da düzeltip kaşımdaki küçük patlağı kapatmak için elimden geleni yaptım. Annem beni iyi görmeliydi. Onun gözünden akacak tek damla yaşa kıyamazdım.

Ziyaretçi odasının kapısının açıldığını işitmemle gözlerim açılan kapıya ve içeri giren kadına heyecanla döndü. Fakat karşımdaki kadın annem değildi. Gardiyanın o anki sesi dikkatimi dağıtmıştı.

"Geç içeri. Kısa kesin."

Yan komşumuz Nihan teyze gardiyanı başıyla kısaca onaylayıp kapının kapanmasını bekledi ve sonrasında da yanıma geldi. Bir umut annem arkasından geliyor mu diye baksam da kapanan kapıyla hayallerim bir anda yerle bir olmuştu. Onu çok özlemiştim. Onu çok ama çok özlemiştim. Fakat o beni özlememiş miydi? Neden gelmemişti?

"Annem nerede Nihan teyze? Neden gelmedi?" Nemli gözleriyle zoraki bir halde bana gülümsemeye çalışan Nihan teyze kısa bir süre sonra konuşmaya başlamıştı.

"İyi misin Murat'ım?" Nihan teyzenin sorduğu soru benim için bir can simidi gibiydi.

'İyi misin?' Belki iyi değilim dersem annem dayanamaz ve beni ziyarete gelirdi. Belki anneme bu sayede kavuşmuş olurdum. Zaten hiç iyi de değildim ve iyiyim dememeliydim.

"Değilim Nihan teyze. İyi değilim... Annem nerede? Neden görmeye gelmiyor beni? Haftalardır gelmiyor... İyi mi o? İyileşmişti. Öyle söylediniz."

Panikle sorduğum sorular içimde kopan tufanları gram yansıtamazken Nihan teyze içinde birikenler patlarcasına ağlamaya başlamıştı. Akabinde bana sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam eden Nihan teyzeye uyuşmuş kollarımla sarılmıştım. Sarılmaya çalışmıştım. Fakat yüreğim daralıyordu, bir şey olmuştu. Bir şeyler olmuştu. Yoksa o adam... O adam mı bir şey yapmıştı?

"Annen öldü Murat."

Duyduklarımın ağırlığıyla hızla kollarından çıktım ve geriye doğru hızlı adımlar atmaya başladım. Bu ancak bir kâbus olmalıydı. Annem ölmüş olamazdı. Bana iyileşeceğine dair söz vermişti. O, iyileşiyordu. İyileşiyordu. Annem ölemezdi.

"Yalan söylüyorsun!" Bana gözlerinden akan yaşları durduramayarak bakan Nihan teyze yavaşça konuşmaya başladı.

"Çok hastaydı biliyorsun. Ciğerleri kaldıramadı. Dayanamadı. Gitti. Cennete gitti. Allah onun ömründen aldıklarını sana versin..."

Kulaklarım uğuldamaya başlamış, bedenimi derin bir uyuşukluk hali kaplamıştı. Kollarıma hükmedemiyor, masayı devirmelerine ve sandalyeyi savurmalarına engel olamıyordum. Bir köşede sinmiş ağlamasına devam eden Nihan teyzenin gözlerinde şu an sadece acıma duygusu vardı.

Buraya girme sebebim annemi döven üvey babamı bıçaklamamdı. Benim tek isteğim annemi korumak ve kollamaktı. Onu o pislik adamdan bile korumuştum fakat fakirliğin, kötü yaşam koşullarının sebep olduğu hastalıktan koruyamamıştım... Duvar dibinde yere çöktüm ve ellerimle yüzümü kapatarak ağlamaya başladım. Bu gerçek olamazdı. Bu acı çok fazlaydı. Saçlarımı okşayan Nihan teyzeye hiçbir tepki veremiyor, cümlelerini bölük pörçük işitiyordum. Fakat işittiğim cümleyle dikkatim acımdan uzaklaşmış farklı bir noktaya odaklanmıştı.

"Kardeşini devlet geldi aldı. Annen öldü, alkolik üvey baban ona asla bakmazdı. Kimseniz de yok zaten... Ama devlet ona daha iyi bakacaktır oğlum, merak etme..." Gözyaşlarıma bir yenileri daha eklenirken bu sefer de yitip giden kardeşim için ağlıyordum...

***

Koğuşa bitkin ve boş bir çuval kadar yitik dönmüştüm. Gözüm hiçbir şey görmüyor, kulaklarım hiçbir sesi işitmiyordu. Öyle ki bana saldırmak için bahane arayan pislik Engin'in bile attığı omuzu görmezlikten geldim ve ranzamın olduğu tarafa doğru ilerlemeye başladım. Bir yandan ağlarken bir yandan da yumruklarımı sıkıyordum.

"Ne olmuş lan buna?" Engin ve tayfasının alaylı konuşmaları şu an zerre umurumda değildi.

"Ne oldu lan ana kuzusu?"

Ana kuzusu... Ana...

Duyduğum bu kelime içimdeki taze yaraya dokunmuş ve hızla arkamdan pis pis sırıtan Engin'e saldırmama sebep olmuştu. Engin ve arkadaşlarının bana o an, o dakika saldıracaklarını bilmeme rağmen içimde kopan fırtınalara dur diyememiştim. Bütün hıncımı Engin ve o piç kurusu suratından çıkartıyordum. Fakat arkadaşlarından birinin beni belimden tutup geriye doğru fırlatmasıyla kendimi sırtüstü yerde bulmuş ve sonrasında başıma üşüşen Engin ve iki arkadaşıyla sayısız tekme yemiştim. Karnıma gelen saymayı çoktan bırakmış olduğum tekmeler bacaklarımı yukarıya doğru çekmeme sebep olmuşlardı. Fakat tepemdeki şerefsizler durmak nedir bilmiyorlar sırtıma ve suratıma sert tekmelerini geçiriyorlardı.

Koğuşun kapısının açıldığını işitmem o anki durumu hiçbir şekilde değiştirmeyecekti. Çünkü gardiyanlar her zaman Engin ve tayfasını desteklerlerdi. Olan yine biz garibanlara olurdu. Fakat zaten şu an istediğim tek şey bu dayağın bitmesi değildi. Bu dayak acısının kalbimdeki acıyı gölgelemesiydi... Tekmeler bir anda kesilmiş ve kulaklarıma acı dolu inleme sesleri gelmeye başlamıştı. Yediğim dayağın acısıyla yumduğum gözlerim hemen karşımdaki kavgaya kilitlenmişti. Simsiyah saçlı ve iri gövdeli çevik bir çocuk karşısındaki Engin ve piçlerini evire çevire döverken düşündüğüm tek şey bu yeni çocuğun kim olduğu ve nereden geldiğiydi. Kısık bakışlarımın arasından öfkeli mavi gözlerinin birkaç kere gözlerime temas ettiğini fark etmiştim. Fakat sonrasında o karşısındakileri dövmeye devam etmiş ve onlara öfkeyle bağırmaya başlamıştı.

"Üç kişi tek çocuğa girişmek ne lan orospu çocukları!" Yeni çocuk, Engin ve tayfasının ağzına sıçmasının hemen ardından bana doğru yanaşmış ve eğilerek elini bana doğru uzatmıştı. Bana uzanan ele ve karşımdaki bu deli fişek çocuğa sadece şaşkınlıkla bakakalmıştım.

"Elim havada kaldı lan. Tutsana elimi üşengeç ibne." Duyduğum kelimelerle biraz daha şaşkınlığa uğramış ve o an artık asla yapamam dediğim bir şeyi yapmıştım. Gülmüştüm. Ağzımda hissettiğim kanlı tat dudağımın kenarından süzü-

len kanın yarattığı bir histi. Yüzümü buruşturdum ve karşımdaki bu yeni çocuğun elini tuttum.

"İbne sensin." Beni biraz inceleyen ve hemen ardından ayağa kaldıran bu yeni çocuk hızla konuşmaya başladı.

"Vurulacak yerin de kalmamış lan senin." dedikten sonra omzuyla bana destek olup yürümemi sağlamıştı. O an hayatımın en bitik noktasından yeniden doğuşumun başlangıcıydı...

***

Günümüz Balın Meşeli...

Turgut dedemin Murat'ın kardeşiyle ilgili söyledikleri üzerimizde büyük bir şaşkınlık yaratmıştı, duyduklarımıza inanamamıştık. Özellikle ben durumdan bihaberdim ve şu an neler oluyor çözmeye çalışıyordum. Murat gözünden kopup gelen bir damla yaşa engel olamamıştı. Murat gülümseyerek Turgut dedeme sarıldı.

"Allah'ım şükürler olsun. Şükürler olsun."

Murat şu an yaşadığı mutluluğunu daha başka bir şekilde asla tarif edemez gibi duruyordu. Ateş'in yüzünde gördüğüm duygusal ifade durumu biraz daha merak etmeme sebep oluyordu. Beren'in döktüğü mutluluk gözyaşlarını görünce bu durumdan habersiz olan tek kişinin ben olduğumu anladım.

Murat Ateş'e döndü ve sadece ikisinin anlayacağı bir dilde bakışlarıyla konuşmaya başladılar. Kısa süreli bu sessiz konuşmanın hemen ardından birbirlerine sımsıkı sarılan iki dağ gibi adam tek yürek olup yaşadıkları tüm kardeşlik duygusunu şu ana yansıtmışlardı. Zor da olsa birbirlerinden kopan bu iki dostun aralarındaki görülmez bağların ne denli kuvvetli olduğu anlaşılıyordu. Bakışları bu sefer de Beren'e kayan Murat yaşadığı mutluluğu bir de onunla doyasıya tatmak istiyor gibiydi.

"Duydun mu Beren? Buldum. Kardeşimi buldum." Gözleri dolu dolu Murat'a gülümseyen Beren başını olumlu anlamda salladı.

Beren'in yüzünü elleriyle kavrayan ve gözlerinin içine saniyelerce bakan Murat sonrasında bir elini Beren'in kalbine indirdi, yumuşakça okşadı.

"Bebeğim duydun mu? Amcan buradaymış."

Murat'ın bir erkek kardeşi olduğu gerçeği ve bu gerçeğin hiç bilmediğim düşüncesi içimi garip bir kırgınlıkla doldurmuştu, kendimi şu an bu ortama ait hissetmemiştim. Sadece sessizce izliyordum. Ateş'e soran gözlerle bakarken de sessiz kalmıştım. Benim bu merakımı fark eden Ateş 'sonra anlatırım' dercesine gözlerini kırptı. Kafamı sallayarak onaylayınca Ateş'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve yanıma oturup beni sımsıkı göğsüne yasladı. Güven veren güçlü kalp atımlerini kulağımda hissetmek içimi dayanılmaz bir Porsuk aşkıyla dolduruyordu.

"Dede nerede? Kardeşim nerede?"

Murat'ın hevesli bir merakla sorduğu sorular bir an önce kardeşine kavuşmak istediğini yansıtıyordu.

"Kardeşin ve ailesi daha birkaç hafta önce İngiltere'den İstanbul'a taşınmışlar. Geçmişi hayal meyal hatırlıyormuş kardeşin, ailesi şu an seninle tanışması için hazırlıyorlar onu." Murat neredeyse mutluluktan uçuyor, parıldayan gözleri sevinçle dolup taşıyordu.

***

Porsuğum'la evimize gelmiştik. Murat ve şu yeni öğrenmiş olduğum erkek kardeş mevzusunu çok merak ediyordum.

"Ya Porsuğum artık durumu anlatacak mısın merak ediyorum." Ateş'in yüzü sıkıntıyla gerilmişti.

"Murat'ın babası o daha beş yaşındayken ölmüş, annesi de birkaç sene sonra tekrar evlenmiş. Evlendiği adam ayyaşın şerefsizin tekiymiş. Annesinin bu adamdan da bir oğlu olmuş, işte Murat'ın kardeşi... Annesi Murat ıslah evindeyken hastalıktan ölünce kardeşini de kurum almış on yıl önce, sonrada bir aileye evlatlık verilmiş..." Duyduklarımın hepsi

ayrı birer şaşkınlık sebebiyken ıslah evi kısmı esas merak ettiğim noktayı oluşturmuştu.

"Murat ıslah evine mi girmiş? Neden ki?" Bana sıkıntıyla bakarak derin bir nefes alan Ateş kendini konuşacaklarına hazırlıyor gibiydi.

"Üvey babası olacak şerefsiz ayyaş herif annesini sürekli dövüyormuş. Bir gece yine içkili bir halde hasta annesini öldüresiye dövünce Murat'ın gözü dönmüş ve o an kendine hâkim olamamış. O şerefsizi bıçaklamış. Ama orospu çocuğu ölmemiş."

Murat'ın işlediği suçu anlatırken zerre hata görmeyen Ateş Murat'ın yerinde olsa aynısını hiç düşünmeden yapacağını bana her haliyle ifade ediyordu. Bir şekilde zaten yapmış da sayılırdı... Bir anda anladığım şeyle gözlerim açıldı ve ağzımdan istemsizce bir soru çıktı.

"Peki siz Murat'la nasıl tanıştınız?" Yüzündeki ifadeye bakılırsa Ateş bu soruyu sormamı bekliyordu.

"Islah evinde tanıştık." Duymak istemediğim bu cümle kulaklarıma dolarken Ateş'in neden ıslah evinde yatmış olabileceği sorusu beynimi fena hâlde oyalıyordu.

"Sen... Sen neden ıslah evindeydin ki?"

Bana gözlerinde beliren gölgelerle bakan Ateş bu konu hakkında konuşurken fena hâlde sıkkın görünüyordu. Fakat artık aramızda konuşulmamış herhangi bir gerçeğin varlığını istemiyordum.

"O piç kurusunu bıçakladığım için girdim Balın. O hırsız pezevenk yüzünden girdim."

"Ama... Ama o nefsi müdafaaydı. Seni nasıl ıslah evine alırlar? Turgut dedem buna nasıl izin verdi?"

Benim panikle ve derin bir öfkeyle sarf ettiğim sözlerim Ateş için yaşadığım hayal kırıklığını yansıtırken içimde şiddetli fırtınalar kopuyordu.

"O orospu çocuğunun bedeninde 28 bıçak darbesi bulundu. Pek nefsi müdafaaya almadılar. Dedem de elinden geleni yaptı, zaten çok uzun bir süre kalmadım orada."

Duyduklarım içimi garip bir korku haliyle titretmişti. Bunu fark eden Ateş bana kırgınlıkla baktı ve bu içimde daha derin fırtınaların kopmasına sebep oldu.

Ben Ateş'ten korkmuyordum ki... Benim için o katili ne şekilde öldürdüğünün ya da ıslah evinde yatmasının herhangi bir önemi de yoktu. Benim için davasında her türlü haklı gördüğüm ve en başından beri sonsuz güvendiğim, kalbinin saflığına en samimi şekilde inandığım tek aşkımın önemi vardı. Biz bu ilişkide çok badire atlatmıştık ve bu ilişkiye gerçek anlamda emek vermiştik. Özellikle Bal Porsuğu lakabını sonuna kadar hak eden Ateş bu ilişkide bana aşkın ne demek olduğunu, sevilmenin nasıl bir duygu olduğunu en iyi şekilde göstermişti. Benim için sadece Porsuğum değerliydi. Kalplerimizi birbirine bağlayan görünmez ipler ebediydi.

Hemen Ateş'e yanaştım ve yüzümü boynuna gömdüm. Güzel mi güzel kokusunu tüm ciğerlerime doldururken kollarımı bedenine sımsıkı sarmadan yapamadım. Bana karşılık veren Ateş başımın üstüne bir öpücük bırakmayı da ihmal etmemişti. Hâlâ üzerimde atlatamadığım gribin kırgınlığı kol gezerken Ateş'in beni kavrayan güçlü bedeni ve güven dolu kolları beni ayakta tutan yegâne şeydi.

"Porsuğum uyuyalım mı? Çok yorgun hissediyorum."

"Tamam güzelim. Zaten yeni iyileşiyorsun."

Tam kalkmak için doğrulacağım sırada kalkmama izin vermeyip beni kollarına almıştı. Sonrasında kucağında yatağa kadar taşımıştı. Beni bir bebekmişçesine kavrayan kolları ve yüzündeki sevecen ifade yeniden kalbimi ısıtmıştı.

***

1 hafta sonra...

Porsuğumla Durmaz Malikânesinin salonunda Dolar ve Pezo'yla oyun oynuyorduk. Turgut dedem ise köşedeki her zaman oturduğu tekli koltuğunda oturmuştu ve elindeki gazetesini okuyordu.

"Ateş bir ara ayarlayalım da artık Beren'i istemeye gidelim. Okul da bitti. Gençlerin evlenmesi lazım artık."

Turgut dedemin sözleri üzerine Porsuğum'la birbirimize baktık. Çünkü bir haftadır canımızı sıkan bir durum vardı ve bunu dedem bilmiyordu. Beren ailesine Murat'la evlenmek istediğini belirtmişti. Bunun üzerine Beren'in babası Murat'ın hayatını araştırmış ve onun ıslah evinde yattığını öğrenince Murat'ı kızına yakıştıramadığını söylemişti. Islah evinde yatmış birinin kızıyla olmasını katiyen istemediğini belirtmişti. Beren babasının bu diretmesine son kozunu oynamıştı ve hamile olduğunu söylemişti. Fakat adam kızının yanına Murat'ı öyle bir yakıştıramıyordu ki torunu olacağı gerçeğini dahi umursamamış bebeği aldırması konusunda kızma sert çıkışlarda bulunmuştu. Durum ne yazık ki çözülmesi zor bir hal almıştı. Turgut dedemin cevap bekleyen haline daha fazla dayanamayan Ateş hemen ardından uygun bir dille dedesine durumu izah etmeye başladı.

"Dede o durum biraz karışık. Beren'in ailesi... Beren'in ailesi istemiyor Murat'ı." Turgut dede elindeki gazeteyi kaldırdı ve sinirle yanındaki sehpaya koydu.

"Ne demek Beren'in ailesi istemiyormuş? Nesi varmış benim torunumun?"

Turgut dedemi ilk defa bu denli sinirli görmüştüm, fena hâlde öfkelenmiş, öz torunundan farksız olarak gördüğü Murat'a karşı gösterilen bu tutumu sindirememişti. Ateş dedesinin sinirli zamanlarında sakin ve yumuşak konuşuyordu. Dedesinin yaşma hürmeten böyle zamanlarda en olgun tavırlarını sergiliyor, onun sağlığını düşünüyordu. Fakat gerçeği de itiraf etmesi gerektiğinin de bilincindeydi.

"Dede, Beren'in ailesi Murat'ın ıslah evinde yattığını öğrenmişler..." Bu duyduğuyla hepten deliren Turgut dedem gözlüğünü çıkardı ve sertçe gazetenin yanına koydu.

"Murat'ı çocukken yaptığı hatasına göre mi yargılıyorlarmış? Bu duruma hata demek bile doğru değilken nasıl böyle düşünebilirler? Hasta annesini döven adama göz yumsa daha mı iyiymiş? Öyle bir duruma göz yuman adamdan hayır mı gelirmiş? Benim oğlum gibi karakterlisini şereflisini bulabilirlerse çıksınlar karşıma. Murat'ım tektir. Başkadır. Senden bile başkadır hayta."

Turgut dede boynundaki damarları kabararak içindeki tüm kızgınlığını kusarken Ateş dedesini sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Dede sakin ol ya. Çözeceğiz durumu. Arada bana da geçirip gömmeyeydin iyiydi. Ama sen yine de sakin ol."

Ateş'in bu panik ve alıngan haline gülmemek için kendimi zor tuttum. Tam o anda salonun kapısı açıldı ve Murat'la Beren el ele içeri girdiler. Murat'ın yüzündeki gururlu ve mutlu ifadeden Turgut dedemin sözlerini duyduğunu anlamıştım. Fakat şu an ikisi de fena hâlde farklı ve heyecanlı görünüyorlardı.

"Dedem ben durumu çözdüm." Murat'ın sözleri salondaki sessizlikte yankılanmıştı ve Turgut dedemin merakla kaşlarını kaldırmasına sebep olmuştu.

"Nasıl çözdün oğlum? Bu meseleyi bana neden daha önce anlatmadınız siz?"

Murat'la Ateş kısa süreli bir bakışma yaşamışlardı. Murat heyecanla konuşmaya başladı, oldukça kendinden emin duruyordu.

"Biz... Biz evlendik dede. Bugün nikâhımız kıyıldı. Artık kimse şu saatten sonra bizim önümüzde duramaz."

***

Beren'le Murat'ın evlilik kutlamaları için gittiğimiz eğlence mekânı oldukça kalabalıktı ve bu durum Porsuğumu fazlasıyla rahatsız ediyordu. Gözleri sürekli mekândaki potansiyel tehlike arayışlarındaydı ve bana bakma ihtimali olan erkekleri gözlemlemekle meşguldü. Acaba kıyafetimi biraz abartmış olabilir miydim diye düşünmeden edemedim. Üzerimde mini siyah bir elbise vardı ve darlığıyla vücut hatlarımın her noktasını gösteriyordu. Topuklu ayakkabılarım ise siyah stilettolardandı, her ne kadar fazlasıyla rahatsız edici olsalar da şık oldukları bariz bir gerçekti. Bugün çantamı dahi siyah tutmuş gözlerime dumanlı siyah bir göz makyajı uygulamıştım. O çok sevdiğim pembeyi kombinimde kullanmasam da gönlümde kurmuş olduğu taht ebediydi.

"Balın yanımdan fazla ayrılma. Kafamda sayısız cinayet planı şekilleniyor ve sana bakan herhangi bir orospu çocuğundan bu işe başlayabilirim." Hayretle Porsuğuma baktım.

"Porsuğum sadece nefes alıyorum. Beni resmen sıkıştırdın buraya, kıpırdamam mümkün değil. Dans bile edemiyoruz senin yüzünden." Masayla beni arasına sıkıştıran ve kollarıyla beni saran Porsuğa sadece ama sadece söylenebilmiştim.

"Çemkirme bana! Yasak sana böyle kıyafetler. Giymeyeceksin. Ben götümü zor kapatan etek giysem hoşuna gider mi? Pembeyi özlettin lan resmen!"

"Tamam Porsuğum giymem. Sen önce benim bir fotoğrafımı çek de Instagram'a atayım. Kombinimin detaylarını takipçilerim bilmek isterler."

"Ulan ben bir daha giymeyeceksin diyorum, Baytar bana bir de fotoğrafımı çek diyor. Sonunda kendimi öldüreceğim sinirden. 300 bin kişi takip ediyor lan seni. Bu haldeki bir fotoğrafını koyduracak kadar ne yaşamış olabilirim ben?"

Ah Porsuğum ah. Sanki seni dinleyeceğim. Sanki bu tarz elbiseleri bir daha giymeyeceğim. Anca rüyanda görürsün sen. Bir Balın Meşeli kolay yetişmediği gibi hiçbir kadın da kolay yetişmiyor. Sanki giyinmeyi siz öküzgillerden öğreneceğiz de... Neyse.

"Porsuğum tamam sakin ol. Koymayacağım fotoğraf falan. Ama lütfen beni boğma. Beren'le Murat'ın en güzel günü. Burada durduk böyle, resmen onlara ayıp oluyor." Söylenerek de olsa benden biraz uzaklaşmıştı ama bu durum yanımızdan bir adamın geçmesiyle çok kısa sürdü.

"Murat'la Beren'in keyifleri yerinde, boş ver onları. Mümkün olsa seni yiyip midemde saklarım lan ben. Ne uzak durması kızım etrafta sürüyle atmaca varken. Bir milim ayrılmayacaksın yanımdan. Yapış iyice sen bana."

Onun bu sözlerinin hemen ardından sırıttım ve masaya arkamı dönüp Porsuğumun boynuna kollarımı doladım. Şu an yüzümde aşktan saçma bir sırıtma hali olduğunun farkındaydım. Etraftaki atmaca diye nitelenen erkeklerin bana çok

zel kadın gibi hissetmeme sebep oluyordu. Koyulaşan gece mavisi gözleriyle bana bakan Porsuğum kollarıyla beline kavramıştı ve beni bedenine doğru yaslamıştı.

"Porsuğum yine beni çok mu kıskanmış? Ya ben seni kendime deli gibi âşık ettim ya. Ben ne eşsiz ne mükemmel bir varlığım."

"Ha öylesin, öylesin." deyip alnımdan öpünce kocaman gülümsemeden edemedim.

"Balın, Ateş! Hadi gelin artık ya. Dans edin siz de!"

Beren'in gürültü içinden gelen sesiyle dikkatimiz Murat'la dans eden Beren'e kaydı. Her ne kadar şu an yavaş bir dans müziği çalsa da birazdan bu müziklerin yerini hareketli ve gürültülü eğlence müziklerinin alacağını biliyordum. Bugün kendimi oldukça enerjik hissediyordum ve kesinlikle Porsuğumla en azından o parçalarda dans etmemiz gerekliydi. Fakat Ateş'in sözleri hevesimi kursağımda bırakmıştı.

"Biz böyle iyiyiz. Sen kocişinle dansını et Beren."

Beren Ateş'e gözlerini devirdi fakat Murat'a bakınca geriye kalan tüm her şeyi unuttu. Yüzünde canlanan mutluluk dolu ve keyifli ifadeden bu çok bariz belirgindi. Beren'in hemen sağ tarafında Kerem'le dans eden esmer kızı inceledim. Bence oldukça yakışmışlardı. Fakat sevgililer miydi emin değildim.

"O herifin olduğu tarafa çok bakma. Yanında kız var, şerefsiz buna rağmen daha demin sana baktı. Sırf yeğenim için katlanıyorum bu pezevenge."

"Porsuğum bence sadece abartıyorsun. Hem bence çok yakışmışlar, oldukça güzel bir kız var Kerem'in yanında. Niye bana baksın Allah aşkına?"

Parmak uçlarımda biraz yükseldim ve Porsuğumun yüzüne yüzümü yaklaştırdım. Bakışlarımız oldukça yakın ve net bir biçimde kesişirken karşımdaki bu laciverte çalan gözlerde arzu kıvılcımları yanıyordu.

"Porsuğum senin yanında kim bana bakmaya cesaret edebilir ki? Hem baksalar bana ne bundan? Ben sadece seni severken bir önemi var mı?" Dudaklarına yakın bir şekilde söylediğim sözcüklerim ikimizin de nefesini hızlandırırken Ateş beni kendine biraz daha çekti.

"Kimse cesaret edemez. Kimse buna cüret edemez! Kalbime gözü değenin kalbini sökerim. Benimsin sen Balın, benim kalbimsin." Deyip dudaklarımdan öptü.

"Boş ver şu geceyi, hadi evimize gidelim Balın."

Onun bu sabırsız ve fazlasıyla ateşlenmiş ses tonu güçlü bir kahkaha atmama sebep oldu ve gözlerimin mutlulukla canlanmasını sağladı. Yanaklarının iki yanından sulu sulu öpmeyi ihmal etmedim.

"Hayır, Porsuğum gidemeyiz. Bu özel bir gün ayıp olur. Hem daha dans edeceğiz."

"Bu etekle dans etmeyi sen anca rüyanda görürsün Baytar." Ah benim saf Ateş'im.

***

Sabah gece boyu dans edip eğlenmenin verdiği yorgunlukla uyandım. Fakat hemen yanı başımda Ateş'i hissedince bu yorgunluğum azaldı. Daha görmeden kokusundan tanıdığım Ateş'in varlığıyla resmen mest olmuştum. Onun sevgisi ve ruhuyla kutsandığımı hissediyordum. Gözlerimi yavaşça açtım ve bana sarılmış mışıl mışıl uyumakta olan sevgilimin yüzünü inceledim. Uyurken o kadar huzurlu ve o kadar mutlu görünüyordu ki, her daim çatık olan kaşlarının yerinde şu an yeller esiyordu. Onun yanağını okşadım ve Porsuğumu uyandırmadan yavaşça yanından kalktım. Banyoya girdim. Banyodan çıkıp odamıza geri döndüğümde Ateş söylenerek yastığımdan saçlarımı topluyordu.

"Ulan Baytar resmen Pezo gibi tüy döküyorsun. Her yer saçlarınla dolmuş, yakında kel kalacaksın."

Kel kalmak. Bu sözlerle olduğum yere çakılıp kaldım ve korkuyla Ateş'e baktım. Saçlarımın dökülmesi bu hayatta isteyeceğim son şeylerden biri bile değildi. Benim bu halimi

fark eden Ateş yüzünde beliren serseri bir sırıtışla konuşmaya başladı.

"Tamam lan şaka yaptım, kel falan kalmayacaksın. Sende ne ne düşkünsün be kızım sen de. Saçlarını benden daha çok seviyorsun lan."

Ona gözlerimi devirdim ve yatağa doğru yürüyüp elindeki saçlarıma baktım. Gerçekten de çok fazla gözüküyordu. İçimi kaplayan korku saçlarıma bakım yaptırmam gerektiği konusunda hızlı bir karar almamı sağladı.

"Bak Baytar bu ara bir de çok zayıfladın, seninle kokoya gidelim de topla kendini. Şu berbat grip seni mahvetti."

Ne yazık ki gerçekten hâlâ halsiz ve bitkin hissediyordum. İçimden bu bitmek bilmeyen gribe, Beren'lerin evine gittiğim güne ve bana bu gribi bulaştıran Kerem'e sayısız küfür sıralarken söylenmeye başladım.

"Hep o mikrop yuvası ib..." Bana tek kaşını kaldırarak bakan Ateş fazlasıyla keyiflenmiş görünüyordu. Hemen durumu toparlamalı ve prenses kişiliğimden ödün vermemeliydim.

"Hep o mikrop yuvası... İbiş yüzünden." Bunu beklemediğini şaşkın bakışlarından anladığım Ateş güldü.

"Gel lan yanıma seveceğim seni. Gel hadi." Beni kolları arasına alan ve sımsıkı sarıp sarmalayan Porsuğuma aynı şekilde karşılık verdim. İçim mutlulukla dolup taşarken yanında bolca huzur bulmuştum. Saçlarımı öpen ve nefesini uzunca içine çeken Porsuğuma gülümsedim. Tam o an Porsuğumun çalan telefonuyla dikkatimiz dağıldı.

"Efendim dede." Turgut dedenin aradığını duyunca fısıltıyla "Porsuğum selam söyle Turgut dedeme. Çok seviyorum onu. Fazla tontiş ve sevimli kendisi. Allah başımızdan eksik etmesin onu. Senin gibi bir haytayı bile adam etmiş o. Tabii bunda benim de payım var. Ama sen yine de ona teşekkür et, iyi ki varsın de. Hey neden söylemiyorsun be. Söylesene. İletsene bu dediklerimi Turgut dedeme. Hayır yani anlamadığım sen Turgut dedemle aramıza mı girmeye çalışıyorsun? Sen ne kıskanç ne kendini bilmez bir Porsuk oldun böyle?" dedim.

"Dede bir dakika."

Ateş telefonu eliyle kapatıp kaşlarını çatarak bana baktı.

"Susacak mısın yoksa yastığı suratına bastırıp durumu kolaylaştırmamı ister misin?" Dudaklarıma bir fermuar çekme hareketi yaptım. Sanırım birazcık konuşmuş olabilirdim. Ama ben haklıydım ve her daim de haklı olmaya devam edecektim. Turgut dedemle konuşmasını bitiren Ateş konuşma komutunu beklediğimi anlayıp "Tamam konuşabilirsin artık." deyince dudaklarımdaki fermuarı geri açtım ve hızla konuştum.

"Porsuğum Turgut dedem neden aramış seni?"

"Yarın akşama annenleri bize çağırmış ve hatta sanırım o cadaloz Fatoş teyzen de gelecekmiş. Onu haber vermek için aramış. Program yapmayın yarın için diyor." Porsuğumun bu dediklerine sırıttım.

"Farkındaysan aileler de pek kaynaştı. Sizinkiler geldi. E yarından sonra da gelme sırası yine sizde olacak... Hani anlarsın ya, sonraki aşama falan?" Bana tek kaşını kaldırarak bakan Ateş'e kaşlarımı bir aşağı ve bir yukarı oynatarak karşılık verdim.

"Ne düşünüyorsun Porsuğum?" Her ne kadar isteme mevzusuna lafı getirmeye çalışsam da Porsuğum oltaya gelmemiş yine bildiğini okumuştu.

"Annenin yemekleri çok güzel keşke çağırsa, ben hep gelirim." Ateş'in beklentilerimle ilgisi olmayan kelimeleri beni sinir etmişti. Yatağın bana ait tarafına geçip ondan uzaklaştım. Bunun üzerine bana arkamdan yaslanan ve kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çeken Porsuğum dudaklarını hemen kulağımın dibine yanaştırdı.

"Güzel bir kahvaltı yapalım da kilolarını geri al Bal Kız."

***

"Turgut Beyciğim evinize bayıldım, gerçekten bir harikaymış."

"İsterseniz birazdan sizi gezdiririm Fatoş Hanımcığım."

Fatoş teyzemin ve Turgut dedemin sözleri Durmaz Malikânesi salonunda yankılanırken hemen yanımda oturan Ateş derin bir nefes aldı, sonrasında da gözlerini devirdi. Ortamızda oturan Porsuğumun bu haline Namık'la karşılıklı olarak sırıtmadan yapamamıştık.

"Ananem benim, tavladı valla Turgut Bey'i. Ne dersin Ateş yakında biz de buraya taşınacağız gibi. Fatoş ağlarını ördü, kaçış yok. Fazla oda yoksa ben senin odanda kalırım hem. Nedense pek sevdim seni. Birazdan odanı bana göstermek istersin belki yakışıklı."

Namık'ın cümleleriyle gözleri sonuna kadar açılan Ateş, Turgut dedemle Fatoş teyzeme bakarak sesli bir biçimde yutkunmuştu. Namık'ın pes etmeye niyeti yok gibi duruyordu.

"Aynı odada kalmasak da sorun yok. Ben bir gece ansızın mutlaka gelirim zaten senin yanına." Ateş daha da korkmuş bir ifadeyle Namık'a baktı ve bana biraz daha yanaşıp Namık'la arasına bir kol boyu mesafe koydu.

"Bana bak. Senin fantezilerini s.kerim. Unut lan o hayalleri. Unut! Delirtme beni akşam akşam."

Porsuğumun bu haline güldüm. Namık onu hassas yerinden vurup eğlenmeyi biliyordu anlaşılan.

Bu akşam Durmaz Malikânesinde harika bir yemek yemiş sonrasında da sohbet için salona geçmiştik. Herkes buradaydı. Beren, Murat, Kerem, Petek, Fatoş teyzem, Namık, annem ve babam... Herkes derin bir sohbet içerisine girmişti ve akşamın keyfini samimiyetleriyle daha da fazla arttırmışlardı.

Dünkü saç dökülme vakasından sonra bu sabah saçlarıma kuaförde bir keratin bakımı yaptırmıştım ve sonrasında Durmaz Malikânesine gelmiştim. Amacım hazırlıklara yardım etmek olsa da Porsuğumla bütün gün bahçede Dolar ve Pezo'yla oynayıp, küçük çaplı bir piknik yapmıştık. Bugün oldukça sıcaktı ve güneşin altında fena hâlde bunalmıştım. Gribin devam eden etkileri ise beni sinirlendiriyor ve daha depresif bir hale sokuyordu. Üzerimdeki halsizlik ve bitkinliğin üstüne bir de baş dönmesi eklenmişti. Gerçek anlamda bazı anlar zor ayakta durduğumu hissediyordum. Bu durum içi-

mi sıkıştırıyor beni hatırlamak istemediğim zamanlara doğru itiyordu. Kendimi bu düşüncelerden uzaklaştırıp dikkatimi herkesin gülerek baktığı babamın konuşmalarına odakladım.

"O kadar utangaçtı ki ilk defa çay içmeye gittiğimizde çayını zor içmişti. Ağzından lafları kerpetenle alıyordum resmen." Babam annemle ilk buluşmasını anlatırken herkes gülmeye başlamıştı. Tabii ki Porsuğum da sohbete karıştı.

"Sanırım Balın annesine pek çekmemiş. Çok girişimci bir ruha sahip. Dışa dönük bir arkadaş."

Ateş'in bu sözcükleriyle gözlerimi kısarak tehlikeli bir biçimde bakınca salondaki herkes tekrar gülmüşlerdi. Özellikle babam Ateş'e hak verircesine konuşmaya başladı.

"Balın bana da çekmedi esasen. Balın çekmez, çektirir." Babama bir dil çıkardım ve kollarımı bağlayıp koltukta arkama yaslandım. Zaten herhangi bir sohbette bana laf sokulmasa olmazdı.

"Şaka yapıyoruz Bal Kızım." Babam sırıtan yüzünde hiçbir pişmanlık belirtisi olmasa da en azından Porsuğumun aksine şaka yaptığını belirtmişti.

"Ben gayet ciddiydim Balın, alınabilirsin." Ateş'in bu sözcükleri herkesi yine güldürmüştü. Konuşmaya annem de dâhil oldu.

"Balın'ı susturabilen nadir insanlardan biri olduğun için seni tebrik ediyorum Ateş'çiğim."

"Ben de tebrik ediyorum Ateş abiciğim, evlenip evden gittiğinde ayrıca teşekkür edeceğim." Anlaşmış gibi herkesin benimle uğraşmasına yüzümü ekşittim. Ateş'in göz kırpan ifadesine gülümserken burnumdan akan bir şeyle dikkatim dağıldı ve elim burnuma gitti. Elime baktığım anda gördüğüm kan beni beynimden vurmuştu ve panik bir halin tüm bedenimi ele geçirmesini sağlamıştı. Kan... Burnumu elimle tekrar silmemin hemen ardından elimdeki kan birikintisinin çoğalmasıyla gözlerim korkuyla açılmış, beni beynimden kaynar sular dökülmüşçesine acılı ve zor bir halde bırakmıştı. Halsizlik, yorgunluk, baş dönmesi, saç dökülmesi, zayıflık, bitmeyen grip. Bunların hepsinin tek bir açıklaması vardı.

Beni derinden etkileyen tek bir se-
bep... Endişeyle bir nefes daha aldım ve hızla ayağa fırladım.
Gözlerimden yaşlar akmaya başlayınca salondaki herkes şa-
kınlıkla bana baktı. Fakat benim bu şaşkın bakışlarla ilgilene-
cek halim yoktu.

"Balım!"

"Anne! Anne yine oluyor! Kurtulamamışım anne! Kurtu-
lamamışım ondan!" Annemle babam panikle ayağa fırladılar
bana ve elimdeki kana şaşkınlıkla bakıyorlardı...

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bahar Meşeli 16 Yıl Önce...

Her defasında içim parçalanıyordu. Her defasında yüreğim sıkışıyordu. Onun pencereden çocukları oynarken izleyen haline ve dışarıya hasret gözlerine içim gidiyordu. Ama ne yazık ki sokağa çıkamazdı. İyileşene kadar bu steril oda ve hastane dışındaki bir ortamda bulunamazdı. Çok az kalmıştı. Kızımı, evladımı kurtarmama çok az kalmıştı. Sadece sabretmemiz gerekiyordu...

Yatağının yanındaki pencereden dışarıyı izleyen Balın'a gülümseyerek baktım ve içim kan ağlarken dışımdan kızıma güç aşılamaya çalıştım. Fakat duyduğum sorularla bütün güç kalkanım yıkılmış yerini hazin bir çaresizliğe bırakmıştı.

"Biz dışarı ne zaman çıkacağız anne? Sadece hastaneye giderken çıkıyoruz. Ne zaman parka gidip oyun oynayacağız?"

Yüzümde korumaya çalıştığım gergin bir tebessümle yedi yaşındaki güzeller güzeli kızıma yanaştım ve yanına oturdum. Benden bir cevap bekliyordu. Onu deli gibi mutlu edecek cevaba sadece ihtiyaç duyuyordu. Fakat ne kadar çok istesem de istediği bu cevabı tam olarak veremeyecek olmak yüreğimi burkuyordu. Boğazımdaki yumrunun gitmesi için yutkundum ve yavaşça konuşmaya başladım.

"Yazın Barbie Türkiye'ye gelecekmiş, istersen o zaman çıkarız." Barbie kelimesini duyunca gözlerinin içi parlayan ve yüzünde geniş bir gülümseme oluşan Balın pencereden hızla uzaklaştı.

"Gerçekten Barbie mi gelecekmiş anne?"

Onun mutlulukla canlanan ve benden onay bekleyen yüzüne bakarken evladımı kandırıyor olmanın derin pişmanlı-

ğı ve vicdan azabıyla kafamı salladım... Elimden sadece onu oyalayacak ve ayakta tutacak yalanlar söylemek geliyordu. Evladım her geçen gün zayıflayıp, küçük bedeni yorgun düşerken benim yapabildiğim tek şey yalan söylemekti...

"Evet hayatım, gelecekmiş." Bir heves yastığının hemen yanında uzanan uzun sarı saçlı Barbie'sini alan Balın sevinçle şakımaya başladı.

"Gelsin de ona bu bebeği hediye edeyim. Ama önce saçlarını tarayayım da daha güzel görünsün."

Küçük saç tarağıyla oyuncak bebeğinin uzun saçlarını tarayan kızım yorgun bedeninde canlanan yeni bir hevesle oldukça mutlu görünüyordu.

Kemoterapi onu mahvediyordu. Küçük bedenini yorgunlukların en derinine sürüklüyor, onu bambaşka birine dönüştürüyordu. Onu iyileştirmek ve bu hastalık batağından kurtarmak tek dileğimdi. Evladımı bu halde gördükçe ben de her geçen gün eksildiğimi hissediyordum...

Oyuncak bebeğinin üstündeki pembe ve kırmızı renkte giydirilmiş kıyafetlere baktım. Balın bebeklerini rengârenk giydirmeye ve etrafına rengârenk bir sevgi aşılamaya bayılıyordu. En zor ve yorgun anında dahi içindeki o rengârenk hayat enerjisinin alevini söndürmüyordu. Eşsiz bir evlada, paha biçilemeyen bir ruha sahip güzeller güzeli bir kızım vardı. Onun küçük bedenini sarıp sarmalayıp koynumdan asla ama asla çıkarmamak istiyordum... Hayatın kötülüklerinin daha bu yaşta kızımın başına geldiği gerçeğini yok etmek istiyordum... Dikkatimi topladım ve yavaşça keyifli olduğunu umduğum bir sesle konuşmaya başladım.

"Kırmızı etek ve pembe gömlek mi giydirdin kızına?"

"Evet. Çünkü iki renk de çok güzel, ayıramadım. İkisini giyince daha mutlu oldu."

Bal kızımın yanağını okşadım ve bu saflığını, bu masumluğunu hayranlıkla seyrettim. Bu masumluğunu hayatının her evresinde görmek ve yaşamak istiyordum. Evladımı hayatımın her evresinde yanımda istiyordum. Onsuz bir dünya hayal dahi edemiyordum. Bunları düşündükçe sanki içimde-

ki organlarım yer değiştiriyor, bedenimdeki tüm uzuvlarım parçalanıyor, acısını ruhuma yayıyordu...

Balın yavaşça bana döndü ve şefkatli bir gülümsemeyle şişkin karnıma dokundu. Karnım günbegün büyüyordu. Hamileliğimin altıncı ayını bitirmek üzereydim. Kızımın canına can olacak bir evlat doğurmak istiyordum. Ona ve bize derman olacak harika bir çocuk daha bu evin koridorlarında sağlıkla dolaşsın istiyordum... Balın'ın hastalığı ilik nakline ihtiyaç duyulan en ileri evredeydi. Kemoterapi kızımın derdine derman olmuyordu. Ötesi olmayan safhadaydı. Löseminin en zor anındaydı.

Kızım ölümle yaşam arasındaki o ince çizgide cebelleşirken onun için yapacağımız en önemli ve tek şey bir kardeş yapmaktı. Tüm umutlarımızı, tüm hayatımızı bağladığımız bir bebek ihtiyacımız olan yegâne şeydi. Yegâne umut kaynağımızdı. Karnımdaki minik eline dokundum ve yavaşça okşadım. Kardeşiyle kurduğu bu yakın temas yüzünde bir başka gülücükleri canlandırmış, gözlerinin içine kadar gülmesini sağlamıştı.

"Burada bebek var değil mi anne?"

"Evet güzelim, kız kardeşin var burada."

"Kardeşimin ismi bebek olsun." Balın'ın sözlerine yavaşça güldüm ve hemen ardından keyifle konuştum.

"Bebek diye isim mi olur bir tanem?" Soruma gülen Balın hemen ardından tekrar karnımı incelemeye başlamış ve sanki kardeşini görüyormuşçasına konuşmuştu.

"Tamam o zaman adı Petek olsun."

İsmin güzelliğine ve tatlı kızımın kardeşiyle isimleri arasında yakaladığı uyuma gülümseyerek baktım, kızımın zekâsından adeta mest olmuştum. Çok değerli bir ruha, eşsiz bir kalbe sahipti. Uzun bir hayata, sağlıklı bir ömre, yaşamların en güzeline layıktı. Ona hak ettiği hayatı sağlamak için kendi yaşamımdan dahi vazgeçerdim...

Elindeki oyuncak bebeğine tekrar bakan ve saçlarını okşayan Balın hemen ardından içimi yakan bir başka soru cümlesini daha kulaklarımıza doldurmuştu.

"Peki benim saçlarım ne zaman uzayacak anne?"

Çikolata kahvesi gözlerini gözlerime umutla diken kızıma sadece gözlerim dolarak bakabilmiş boğazımı sıkan yumruyu yutkunsam da geri gönderememiştim. Ne söylenebilirdi ki? Ne denilirdi ve saçları tamamen dökülmüş bir kız nasıl mutlu edilirdi ki?

Zor da olsa konuşmaya başladım, kızımın dökülen saçlarının yerini alan pembe bandanasını okşadım.

"Barbie geldiğinde uzun saçların sırrını sana anlatır, ondan ne zaman uzayacağını öğrenirsin tamam mı Prensesim?"

Bana mutlulukla dolu çikolata kahvesi gözleriyle bakıp, başını umutla sallamıştı. Oyuncak bebeğinin saçlarıyla ilgilenmeye kaldığı yerden devam eden Balın bir yandan da yavaşça konuşmaya başladı.

"Ken de Barbie ile beraber gelir mi?"

"Gelir güzelim, neden gelmesin."

"İleride benim bir prensim olacak anne. Ken'e benzesin ama. Beni tüm canavarlardan korusun. Saçlarımı da çok sevsin. Uzar dimi o zamana kadar?"

Gözümden akan bir damla yaşa engel olamadım ve Balın görmeden hızla akan yaşı sildim. Kızımın en çok ihtiyaç duyduğu şey fazlaca moral ve bol miktarda umuttu. Konuşmamızı devam ettirmek için meraklı olduğunu düşündüğüm bir ses tonuyla konuşmaya başladım.

"Uzar bebeğim. Hem canavarlardan mı korkuyorsun sen bakayım?"

Bana dudaklarını büzerek bakan Balın yorgun bir sesle konuşmaya başladı.

"Hastanedeki o aletler anne. Onlar canavar. Prensim beni onlardan koruyacak ve bir daha canımı yakmalarına asla izin vermeyecek..."

Yavaşça kızımın başını öptüm ve gözlerimde biriken yaşları daha fazla tutamayarak yataktan kalkıp hızla odasından çıktım. Kapıyı ardımdan sessizce kapatmamın ardından bir hıçkırık dudaklarımdan kopmuştu ve yüzüm gözyaşlarıyla

yıkanmıştı. Beni saran ve bana güvenin en yalın halini sunan kollarla dikkatim âşık olduğum adamın gözlerine kaydı.

"Bahar yapma. Hadi güzelim, güçlü olmamız lazım. Kızımız için güçlü olmamız lazım..."

"İnşallah doğacak evladımız yaramıza derman olur, kızımızı kurtarır. Ama bebeğimiz doğana kadar onun dayanacak gücü var mı Fikret? Balın günden güne eriyor. Gözlerimin önünde eriyor çocuğum. Sence yorgun küçücük bedeni bu hastalığın üstesinden gelebilecek mi?"

"Kurtulacak. Kızımız güçlü. Dayanacak."

Bana her daim huzur ve güven aşılayan bu adamın sesi şu anda da acıma merhem olmuştu ve beni gözlerinin en derinlerine doğru çekmeye başlamıştı. Aklıma gelen cümlelerle bakışlarımı yavaşça karnıma kaydırdım, az önce karnıma temas eden minik ellerin bulunduğu noktayı şefkatle okşamaya başladım.

"Kardeşinin adını koydu bizimki." Fikret yavaşça güldü ve karnımın üstündeki elimi sıcak avucuyla sımsıkı kavradı.

"Neymiş küçük kızımızın ismi?" Bir umut bir dua gibi az önce duyduğum ismi tek nefeste sayıkladım.

"Petek..."

***

Günümüz Balın Meşeli...

Elimdeki kana kilitlenmiş bakarken yanaklarımdan sicim gibi akan gözyaşlarım beni geçmişe götürüyor, yaşadığım en zor dönem zihnimde tekrar canlanıyordu. Annem ve babam benden farksız bir şekilde oldukları yere mıhlanmış dururlarken bana sadece "Sakin ol. Sorun yok." diyebiliyorlardı. Ateş panikle yanıma gelip beni kollarımdan kavradı ve dikkatimi toplayıp kendime gelebilmem için beni yavaşça sarstı.

"Balım kendine gel. Sadece biraz kan hepsi bu. Geçecek şimdi."

Ateş'in korku ve telaş dolu sesi ters giden bir şeylerin varlığını anladığını yansıtıyordu. Gece mavisi gözlerindeki endi-

şe pırıltıları ve derin korku da bunun ispatıydı.

"Hadi yüzünü yıkayalım." Ateş beni hızla banyoya doğ-
ru sürüklerken komutlarına uymaya zorunlu olan bir bez
bebekmiş gibi davranıyordum. Banyoda yüzümü yıkamaya
başlayan Ateş oldukça telaşlıydı.

"Sen Baytarsın. Kandan korkmazsın. Sen her ay kanıyor-
sun, burnun kanadı diye korkma Balın ne olur..."

Çaresiz bir biçimde kulaklarıma dolan sesi yalvarır gibi
çıkıyordu. İlk defa bu kadar panik ve çaresiz gördüğüm bu
adam şu anki durumu içine sindiremiyordu, kabul etmeyi
reddediyordu. Yüzümü yıkamaya devam eden Ateş titreyen
sesiyle tekrar konuşmaya başladı.

"Canın mı yanıyor? Doktora gideceğiz güzelim. Doktora
gideceğiz..." Yüzümü temiz bir havluyla kurulamaya başla-
yan Ateş bana kırılmasından korktuğu bir bebeğe dokunur-
muşçasına dokunuyordu.

Aynaya baktım ve normale döndüğümü gördüm. Fakat
burnumdan tekrar kan sızmaya başlayınca içimdeki korku
yerini hazin bir bıçak yarasına bıraktı. Ateş'in inlemesiyle
onun da en az benim kadar canının yandığını hissediyordum.
Aynadaki yansımama kilitlenmiş bakarken görüntünün silik-
leşmesi ve sonrasında aynada saçları olmayan bir Balın'ı gör-
mem bir olmuştu. Sadece birkaç saniyelik de olsa gördüğüm
bu görüntü benim korkuyla sendelememe sebep oldu. İstem-
sizce ellerim saçlarıma gitti...

"Hayır! Hayır! Hayır!"

"Balım bana bak, kendine gel Balım! Bana bak!"

Yüzümü kavrayan güçlü ve sıcak eller benim iyi olmam
için güç vermeye çalışsa da gözlerimin önünde meydana ge-
len karartı ve bedenimdeki derin hissizlik ayaklarımın boş-
lukta kaymasına sebep oldu. Derin bir karanlıkta kaybolma-
dan hemen önce işittiğim son ses en değerlimin sesiydi.

"Balım!"

***

Yorgun göz kapaklarımı zorlayarak da olsa açmış ve nerede olduğumu anlamaya çalışmıştım. Etrafımda gördüğüm aletler ve ortamın steril kokusuyla hastanede olduğumu fark ettim. Odada yalnız olduğumu düşünürken, gözlerim hemen sağ yanımdaki bir çift gece mavisiyle buluştu.

"Ateş?"

Gözlerinin altları morarmıştı ve gözlerinin içi kıpkırmızı olmuştu. Alnında da kocaman bir morluk vardı.

"Porsuğum ne oldu alnına?" Dikkatle bana bakan ve elimi sıkıca kavrayan Ateş yavaşça konuşmaya başladı.

"Çarptım." Kaşlarımı çattım ve hızla konuştum.

"Yalancı. Duvara kafa attığını biliyorum."

"Şerefsiz duvarın tekiydi. Hak etti." Onun bu haline içim parçalanmıştı, o morluğun acısını yüreğimde hissetmiştim.

"Çok acıyor mu?" Elimi kaldırıp avucumu alnına koyan Ateş kararlı bir ses tonuyla konuştu.

"Artık acımıyor. Ama öpersen tamamen geçer ağrısı." Onun bu ifadesine gülümsedim ve yüzünün iki yanından kavrayıp alnına sımsıcak bir öpücük bıraktım.

"Sana benim kapatıcıdan süreriz Porsuğum."

"Neden alnım mor diye çirkin mi olmuşum lan?"

Güldüm... Porsuğum kendini fena hâlde sıkıyordu, gerginliğini bana yansıtmamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Aramızda derin bir sessizlik oldu. Zor da olsa bu sessizliği delip meraklı fakat oldukça çekingen bir sesle "Öğrendin mi her şeyi?" diye sordum. Bakışları yumuşayan Ateş oturduğu sandalyeden doğruldu.

"Kay bakalım." dedi. Yatakta kayarak ona yer açtım. Yavaşça yanıma sokulan Ateş beni kollarıyla sarıp başımı göğsüne yaslayarak saçlarımdan öptü. Derin bir nefes alan Ateş beni de beraberinde ruhuna çekiyor gibiydi. Fakat benim içime yayılan endişe şu an yaşadığım huzurdan daha baskın gelmiş durumdaydı.

"Yakında öpeceğin saçlarım olmayabilir..."

Soluğunu tutan Ateş olduğu yerde kaskatı kesilmişti. Fa-
kat ben konuşmaya devam ettim.

"Ben kel olsam sen benim kelime vurursun şakalaşmaz
değil mi?" Meraklı soruma Ateş ağlamaklı bir biçimde güld
ve bu sefer de alnımdan öptü.

"Sen de benimkine vurursun, ödeşiriz." Şaşkındım.

"Sen de mi kel olacaksın Porsuğum?"

"Evet ne olmuş? Ben her halimle yakışıklı olurum ki Bay-
tar."

Ateş'in bu sözlerine yine güldüm ve ona biraz daha so-
kuldum. Yanımdaki Porsuğumun varlığı dünyadaki her şeye
bedeldi. O benim huzur kaynağım, hayatın bana armağan et-
miş olduğu en güzel hazinemdi.

"Ben aslında hep seni bekledim... Prensimi... Beni tüm
kötülüklerden koruyacak benim ailem olacak bir prensi..."

"O odandaki beyaz atlı prense ondan mı kafamı yapış-
tırdın?" Onun samimi bir keyifle sormuş olduğu sorusuna
güldüm.

"Güzel olmuş ama değil mi Porsuğum?"

Gülerek kollarını belime daha da sıkı saran Ateş yüzü-
mü okşamayı da ihmal etmemişti. Fakat içimde birikenler o
kadar fazlaydı ki bir kısmını da olsa anlatmak, biraz olsun
rahatlamak istiyordum.

"Biliyor musun? Hep Barbie'ninkiler gibi uzun saçlarım
olsun istedim. Çünkü iki yıl boyunca saçsız kaldım ve benim
tek hayalim bir gün pembe tarağımı kullanabilmekti..." Ateş
nefesini tutmuş sessizce beni dinliyordu.

"Dışarı çıkamıyordum, çıksam da sadece hastaneye gi-
debiliyordum. Hastaneden, tedaviden bıkmıştım. Çok yoru-
cuydu ve çok acı veriyordu. Ama ben bir türlü iyileşemiyor-
dum... En kötüsü bunlar neden oluyor, neden başıma geliyor
bilmiyordum... Yine başladı, biliyorum. Ama neden, hâlâ bil-
miyorum."

Alnımda hissettiğim sıcak bir su damlası beni susturdu.
Şaşkınlıkla Ateş'e bakmaya çalışınca kafamı öteki yana çevir-

di. Ağladığını görmemi istemiyordu.

"Sen ağlıyor musun Porsuğum?"

"Yo burnum aktı, alnına gelmiş pardon."

Onun bu inkâr içeren masum ifadesine güldüm ve ellerimi ıslak yanaklarına götürdüm. Bakmasam da hissetmek istiyordum. Ateş'in gözyaşlarını ellerimle sildim ama bu sefer de ben güçlü bir ağlama krizine tutuldum.

"Ateş istemiyorum... Bir daha hasta olmak istemiyorum..."

Yüzüme öpücükler kondurdu ve adeta acımı yok etmek istercesine "Olmayacaksın. Olmayacaksın. Sen iyisin. İyisin güzelim." diyerek bana şifa olmaya çalıştı. Ama içimde kopan fırtınalara engel olamıyordu.

"Ateş... Ben... Ben ölürsem..." Hızla ağzımı kapatıp konuşmamama engel oldu.

"Sus!"

"Ama Ateş... "

"Sus."

"Eğer..."

"Hayır, sus."

"Ya eğer hastaysam..." Derin bir nefes alıp "Yeneriz sikeriz o hastalığı!" diye karşılık verdi.

"Ya eğer yenemezsem?"

"Yenersin. Sen beni bile gömersin."

Onun asla aksi bir ihtimali kabul etmeyişi beni daha da kaygılandırıyordu.

"Ya yenemezsem?"

"Şimdi elimi ağzına sokacağım Balın."

Ateş'in sert tepkisi bu soruyu asla yanıtlamayacağını net bir biçimde anlamama sebep olmuştu. Fakat o an duyduğum sözler beni çok ama çok derinden etkiledi.

"Ailesiz kaldım. Yaşadım. Ama kalbimi kaybedersem... Yaşayamam. Sen benim kalbimsin. Ben seni korurum. Sana,

kalbime bir şey olmasına asla izin vermem."

Bu sözleriyle bakışlarımız dakikalarca derin bir sessizlik. le birbirine takılı kaldı. Ta ki bulunduğumuz hastane odası nın kapısı açılana kadar... Ateş hızla yerinde doğrulup ayağa kalkmıştı ve ben de babamla annemin karşısında yaşadığı bu korkulu hale gülümsemeden yapamamıştım. Benim Porsğum fazlasıyla saygılı ve efendiydi. Dışı serseri içi mmnon bir beyefendiydi. Annemle babam bizim yan yana uzandığımızı fark etmiş olsalar da görmezlikten gelmişlerdi. Hemen yanlarında dikilen doktor ve söyleyecekleri esas dertleri gibi görünüyordu. Şu an fena hâlde gergin hissediyor ve doktorun diyecekleri konusunda kendimi teskin etmeye uğraşıyordum. Fakat başarılı olamıyordum.

"Balın nasılsın?" Gülümseyerek benimle konuşan doktora merakla baktım ve gergin bir şekilde konuştum.

"Havadisler sizde Doktor Bey. İyi miyim değil miyim siz söyleyeceksiniz?"

"Kan tahlili yapsak da ne yazık ki sonuç tam olarak netleşmedi. Bir de biyopsi yapmamız gerekiyor, biyopsi durumunu tamamen netleştirecek..." Doktorun sözleriyle hızla gözlerim doldu.

"Biliyordum... Hastayım." Annemle babam yanıma yaklaşarak beni teselli etmeye çalıştılar.

"Bal kızım sadece bir kontrol, önemli bir şey yok."

"İyisin sen güzel kızım, bu sadece küçük bir formalite hepsi bu." Fakat bu cümleler beni teselli etmediği gibi gözlerimdeki yaşların sicim gibi akmasına da engel olamamıştı.

"Testi hemen yapın! Balın sen de saçmalamayı kes artık. Bir şey bildiğin yok senin Baytar!"

Ateş sesine yansıttığı öfkeyle içinde yeşeren korkusunu bastırmaya çalışmıştı, yanıma gelip elimi sımsıkı tuttu. Şu an o da en az benim kadar bu hastalık ihtimalinden korkuyordu. Doktor Ateş'i onaylarcasına başını salladı.

"Hemşire Hanım şimdi seni biyopsi için hazırlayacak. Sonucu en geç yarın sabah öğreneceğiz ve umuyorum ki ol-

dukça sağlıklı bir biçimde bu hastaneden ayrılacaksın."

***

Bölük pörçük kâbuslu uykumdan iki kişinin sohbet sesiyle uyanmıştım fakat gözlerimi açamamıştım. Annemle Ateş beni rahatsız etmemeye çalışarak yavaşça konuşuyorlardı. Daha doğrusu annem Ateş'i azarlıyor da denilebilirdi.

"Bütün gece uyumadın Ateş. Biraz dinlen artık, gözlerinin altı mosmor oldu oğlum." Ateş derin bir nefes aldı.

"Yorgun değilim Bahar Teyze."

"Harap etme kendini. Ben hissediyorum. Bir hastalığı yok onun. İyi o. Eminim."

Yavaşça gözlerimi açtığımda bir anne şefkatiyle Ateş'e sarılan annemi ve ona samimi bir şekilde karşılık veren Porsuğumu gördüm. Onların bu anne oğul sıcaklığındaki samimi ve huzurlu halleri kalbimi sıcacık bir mutlulukla doldurdu ve istemsizce gülümsedim.

"Bensiz ne kadar da mutlusunuz öyle."

Sesimi duyunca annem ve Ateş gülerek bana döndüler. Ben de şımarık bir çocuk gibi mızırdanarak "Beni de alın aranıza." Dedim.

"Buna bir şey olmaz Bahar teyze, haklısınız."

Ateş'in bu tepkisiyle yalandan kaşlarımı çatarak Porsuğuma dil çıkardım. Bana aynı şekilde dilini çıkararak karşılık verdi. Annem bu halimize gülerek "Çocuksunuz siz." tepkisini verdi.

O sırada bulunduğumuz odanın kapısı açılmıştı, babam, doktor ve Turgut dedem içeri girdi. Dün geceden beri görmediğim Turgut dedemi görünce yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı. Turgut dedem de bütün gece uyumamış gibi duruyordu. Üçünün de yüzlerinde kocaman bir gülümseme vardı. Turgut dedem hemen yanıma gelip elimi tuttu.

"Nasılsın güzel kızım?"

"İyi olmaya çalışıyorum Turgut dedeciğim fakat iyi miyim bilmiyorum. Korkuyorum."

Babam ve Turgut dedem birbirlerine baktılar, oldukça mutlu görünüyorlardı. Bu halleriyle içime biraz da olsa umut doldu, doktorun söyleyeceklerini merakla beklemeye başladım. Kalbim resmen deli gibi atıyordu. Doktor sanki iç sesimi duymuşçasına bana yanaştı ve konuşmaya başladı.

"Trombosit değerlerinde düşüş tespit etmiştik, o yüzden biyopsi yapıp kesin bir sonuca varmak istedik. Ama kötü bir şey yok merak etme. Biyopsi sonuçların temiz. Hasta değilsin."

Şu an benim gibi annem ve Ateş'in de duyduklarıyla yüzlerine bir gülümseme yayılmıştı. Şu an öyle mutluydum ki resmen içim içime sığmıyor, mutluluk damarlarımda kaynayıp kalbimde fokurduyordu. Aniden ayağa kalktım ve gülerek doktora sarıldım. Doktor da aynı şekilde bana gülerek karşılık vermişti.

"Çok teşekkür ederim Doktor Bey. Gördüğüm en tatlış doktorsunuz. Hipokrat sizi korusun."

Annem babam bana gülerek bakarken Porsuğum kaşlarını çatmış olduğu yerde duruyordu. Fakat benim onun bu kıskanç hallerini takmaya niyetim yoktu. Şu an çok mutluydum ve herkese sarılmak tüm dünyayı kucaklamak istiyordum. Ateş'e baktığımda mavi gözlerinde güneş açtığını, öpmeye doyamadığım dudaklarının titrediğini gördüm. Şu an bana sarılmak ve dakikalarca öyle kalmak istediğini biliyordum. Onunla sarılacak daha uzun günlerimizin, gecelerimizin olacağını bilmek şükür sebebiydi. Sağlık gibisi yoktu. Yaşamak gibisi yoktu. Aşkla yaşamak, âşık olmak gibisi yoktu... Sevimli aileme bakarak "Hadi hep beraber koko yemeye gidelim. Ben ısmarlıyorum." dedim.

***

Biz daha zili çalmadan kapı açıldı ve Petek yaşlı gözlerle kollarıma atıldı. Bana sımsıkı sarılan solucan surat kardeşim fena hâlde duygusallaşmışken onun bu haline dayanamamış gözlerimin dolmasına engel olamamıştım.

"Abla iyisin değil mi? İyisin. Hem olmasan bile seni bir daha iyileştirirdim ben. Ben hep yanındayım, sen hiçbir şey-

den korkma. Ben seni hep korurum." Şu an ikimiz de oldukça duygusaldık.

"Ben senin panzehrinim abla, iyilik meleğinim. Allah beni senin başından eksik etmesin. Sana kardeş şart."

İlk baştaki duygusal ruh halinden çıkan ve olayı kendi lehine çeviren Petek'e gözlerimi devirdim.

"Allah razı olsun Petek."

"Siyah topuklu ayakkabıların benim olabilir mi? Bence hak ettim onları." Bıkkınlıkla bir of çektim ve hemen ardından Petek'ten ayrıldım.

"Ne yaptın da hak ettin ya?! Bir ilik verdin, 16 yıldır iliğimi kemiğimi kuruttun resmen! Al! Al senin olsun!"

Bıkkın bir biçimde eve girerken annem, Turgut dedem ve Ateş bıyık altından bu halimize gülüyorlardı. Aramızdaki bu duygu yüklü dramatik, trajik ve travmatik kardeşliği hissediyorlardı. Babam yine hastanede nöbete kaldığı için bu fena hâlde etkili kardeş sahnesini görmesi mümkün olamamıştı. Solucan surat Petek, kaptı yine gül gibi ayakkabılarımı iyi mi? Salonda Beren, Fatoş teyzem ve Namık bizi bekliyordu. Beren hızla yanıma gelip bana sarıldı. Oldukça yorgun ve bir o kadar da hasta görünüyordu.

"Balın gelmeyi çok istedim yanına ama bütün gece mide bulantısından öldüm diyebilirim." Onun bu mahcup haline ve sıcak samimiyetine gülümsedim.

"Hamile halinle ne işin var hastanede senin? Hem baksana turp gibiyim, kokomu yedim geldim."

Yüzünü buruşturan Beren'in bu haline güldüm ve koltuklardan birine oturdum. Her ne kadar iyi olsam da ve psikolojik olarak bunun hafifliğini hissetsem de bir gecemi hastanede geçirmiş olmam ve gece boyu yaşadığım stres beni feci bir biçimde yormuştu.

Herkes koltuklardaki yerini alırken Turgut dedem, annem ve Fatoş teyzem bir köşede derin bir sohbetin içerisine girmişlerdi. Tam o sırada salonun kapısından elindeki siyah topuklu ayakkabılarım ve pembe çantamla Petek girdi. Fazla-

sıyla heyecanlı ve bir o kadar da mutlu görünüyordu. Siyah topuklu ayakkabılarımı anlayabiliyordum. Lakin pembe çantanın onda ne aradığını anlayamıyordum. Derken solucan surat kardeşim büyük bir keyifle konuşmaya başladı ve kafamdaki tüm karanlık soruları aydınlığa kavuşturdu.

"Bir tanecik ablacığım siyah topuklu ayakkabını aldım fakat bu çanta da hemen yanında gözüme çarptı ve ikisi harika bir kombin oluşturdu. Ben de dedim ki benim tatlı ötesi ablam ona verilebilecek en güzel hediyelerden birini vermiş bir tanecik kardeşine bu çantayı çok görmez, 'mutlulukla giy' kardeşim lafını da eksik etmez. Doğru düşünmüş müyüm ablacığım?"

Petek'e kızgın bir ses tonuyla karşılık verdim.

"O çantayla daha fotoğraf bile çekilmeden elimden alıyorsun ya Petek, yeminle ilik milik bırakmayacağım sende he!"

Minik tehdidime karşılık sırıtan ve elindeki çantaya adeta bir nimetmiş gibi sarılan Petek gayet mutluydu ve istediğini elde etmenin keyfini çıkarıyordu. Petek arkasını dönüp salondan dans ederek ayrıldı.

"Solucan surat." Benim bu sözlerime keyifle gülen Ateş, Petek'in arkasından bakarak "Böyle bir kızım olursa barınağa bırakırım." deyince gözlerimden kalpler çıkmaya başlamıştı ve sevinçle Porsuğuma yanaşıp gözlerinin içine aşkla bakmıştım.

"Bizim gelecekteki minnoşumuzdan mı bahsediyorsun?" Ateş gözlerini devirdi. Beren'in sesi ise konuyu farklı bir yöne çekti.

"Balın, Murat bugün yanımızda bulunmayı çok istemişti ama kardeşiyle buluşmaya gitti, o yüzden gelemedi." Duyduklarım beni çok mutlu etmişti.

"Kerem de sana çok geçmiş olsun dileklerini iletiyor Balın, hatta kendini biraz suçlu da hissediyor." Beren'e şaşkınlıkla baktım.

"Çok teşekkürlerimi ilet. Neden suçluluk duyuyor ki? Hiç gerek yok buna." Öfkeyle konuşmaya başlayan Ateş, an-

ladığım kadarıyla benim gibi düşünmüyordu.

"Öldüreceğim o şerefsizi, öldüreceğim!" Onun bu kızgın haline çekinerek bakmıştım.

"Ateş sakin ol. Saçmalama."

"Ne saçmalaması ya doktoru duymadın mı? Viral enfeksiyon sebebiyle kan değerlerin bozulmuş. Peki neden viral enfeksiyon? Çünkü o viral piç sana virüs bulaştırdı."

"Tedavi olacağım geçecek. Önemli bir şey değil dedi ya doktor. Hem sen de oradaydın, doktoru dinledin ya." Porsuğum beni duymuyor yine bildiğini okuyordu.

"Saç dökülmelerin de vitaminsizliktenmiş... Bundan sonra her gün sana hazırladığım özel karışımımdan içeceksin ve bu sıcak aylarda da sadece şapkalı kombinler yapacaksın ki burnun bir daha kanamasın."

Onun bu pimpirikli halleri beni güldürmüştü ve çok değerli hissetmemi sağlamıştı. Fakat Porsuğumun karışımı neydi, nasıl bir şeydi hiç bilmiyordum ve merak etmiştim.

"Özel karışım mı?"

"Evet özel karışım." Porsuğum beni takmadı ve bakışlarını bizim bu halimize gülerek bakan anneme çevirdi.

"Bahar Teyze mutfağını kullanabilir miyim? Balın için vitamin deposu bir karışım hazırlamak istiyorum. "

Annem Ateş'in benimle ilgilenen bu haline mutlulukla baktı ve artık evladı olarak gördüğü Porsuğuma başını olumlu anlamda salladı. Şu an annem üçüncü evladını bulmanın keyfini yaşıyordu.

***

2 hafta sonra...

Telefonumun Pembe Panter melodisi beni uykumdan uyandırdı. Telefon ekranımdaki 'Porsuğum' yazısını görmek içimdeki aşk kıvılcımlarını canlandırsa da sabahın dokuzu olduğunu fark edince söylenmeye başlamıştım. Allah'ın Porsuğu sabahın dokuzunda beni niye arıyordu? Bütün gece boyunca Dean Winchester

bilmesine rağmen uykumu bölmeye çekinmiyordu. Telefonu açtım ve sabırsız bir Porsuk sesiyle iç sesimin fenalıklarından kurtuldum.

"Saat 9, Ateş Bombasını içtin mi?"

Porsuğum bana sürekli içine ne koyduğunu bilmediğim gizemli karışımından hazırlıyor, bu hazırladığı karışımı günün belli saatlerinde içmem için beni uyarıyordu. Fakat sabahın dokuzunda bana o iğrenç şeyi neden içirdiğini gerçekten anlayamıyordum. Tadı çok kötüydü, fakat ilginç bir şekilde de enerji veriyordu. Yatağımdan kalkmaya üşendiğim ve uykumu bölmeyi istemediğim için tek gözüm kapalı bir şekilde Porsuğuma cevap vermiştim.

"İçtim Porsuğum." Uykulu sesime güçlü bir iç çeken Ateş konuşmaya başladı.

"Yalan söylediğini sesinden anlıyorum. Çabuk mutfağa gir ve bombayı tek seferde mideye yuvarla."

"Of!" Yataktan söylenerek kalkmama gülen Ateş her zamanki tarzıyla konuşmasını devam ettirdi.

"İyi bir kız olup içersen Porsukla özel bir gece geçirebilirsin." Gözlerimi devirdim ve mutfağa doğru ilerlerken bir yandan da Ateş'le konuşmaya devam ettim.

"İçiyorum Porsuğum, içiyorum."

Telefon konuşmamızı bitirir bitirmez o berbat karışımı burnumu tıkayarak içtim. Bu adam bunun içine ne koyuyordu anlamıyordum ki? Porsuk karışımını içip uykulu bir biçimde yatağıma gittim. Fakat telefonumun bu sabah susmaya niyeti yok gibi duruyordu. Bu sefer arayanın Beren olduğunu görünce dikkatim ona doğru kaydı. Bugün Beren'le Murat'ın düğün günüydü. Sonunda Beren'in ailesi durumu kabullenmişlerdi ve hamile kızlarına çok geç kalmadan bir düğün yapma kararı almışlardı. Turgut dedemin bu konudaki olumlu etkisi tartışılmazdı.

"Efendim sarışınım?"

"Sen neredesin? Tek nedimem ortalarda yok."

"Birazdan uyanıp gelecektim zaten. Ne bu erkencilik?"

"Kızım düğün günüm bugün, düğün günüm. Hadi hazırlan ve konum attığım kuaföre gel."

"Hemen geliyorum."

Beren'in düğün gününde en az Beren kadar heyecanlıydım. Bir yandan da içim farklı bir biçimde buruktu da... Bakalım Porsuğum bana ne zaman evlenme teklif edecekti? Ya da edecek miydi?

***

"Evet!"

Murat'ın Beren'in hemen ardından haykırırcasına 'evet' demesi ortamda yankılandı. Beren'e duyduğu dayanılmaz aşkı ve sevgiyi tek bir kelimeye sımsıkı sığdırmıştı. Oldukça lüks bir otelin havuz başında gerçekleştirilen gösterişli düğünde formaliteden nikâh da kıyılacaktı. Beren'in anne ve babası kızlarının gizlice evlenmiş olduğu gerçeğini bir sır gibi saklamışlardı ve bu törenle de tamamen üstünü örtmek istemişlerdi. Fakat yine de formalite bile olsa Ateş'le ben nikâh şahitleri olmaktan büyük mutluluk duymuştuk. Ateş her ne kadar yine söylenecek bir şeyler bulsa da bugünün onun da en mutlu günlerinden biri olduğunu biliyordum. Bunu o gece mavisi gözlerinin derinliklerinde görüyor, kardeşim dediği insanın mutluluğunu tüm kalbiyle paylaştığını hissediyordum. Yavaşça Porsuğumun kulağına doğru yanaştım ve fısıldamaya başladım.

"Darısı başımıza Porsuğum."

İmzalar atılırken bana yandan bir bakış atan ve duyduğu aşkı gözleriyle anlatan Ateş'in yüzüne serseri bir gülümseme yayıldı ve hiç beklemediğim bir tepki verdi.

"Bakarız Baytar."

İçimdeki küçük ve tatlı şeytan, masanın altından Ateş'in ayağını sivri topuğumla ezmem gerektiğini fısıldasa da bunu düğün günümüze ertelemeye karar vermiştim. Şu an olaya iyi yönünden bakmam gerekiyordu. Neyse bu da bir şeydi sonuçta. En azından bakmaya başlamıştı.

Ya ben Balın Meşeli'ydim. Bu hödükgillerden Porsuğu kendime âşık etmeyi başarmıştım, parmağıma tek taşı geçirip nikâh masasına mı oturtamayacaktım? Bir Balın Meşeli için kolay yetişmiyordu, kafasına koyduğunu da mutlaka yapıyordu.

Dakikalar sonra Beren'le Murat'ın ilk danslarının ardından diğer çiftler de yavaş yavaş sahnedeki yerlerini almışlar oldukça romantik bir müzik eşliğinde dans etmeye başlamışlardı. Porsuğumu dans için yine zar zor ikna etmiştim. Havuz kenarında kollarında dans ediyor, huzuru başımı yasladığım Ateş'in sert göğsünde buluyordum.

"Ne düşünüyorsun Porsuğum?"

"Saat 10'a yaklaşıyor ve sen 9'da içmen gereken Ateş Bey'in basını atladın. Birazdan o karışımı içeceksin, çantana koydun değil mi?" Porsuğumun cümleleriyle gözlerimi devirdim ve sıkıntılı bir "Of!" çektim. O iğrenç şeyi bana içirmekten vazgeçmeyecek miydi bu adam?

"Oflama bana oflama. Tırt bir bünyen var zaten. Neyine güveniyorsun lan sen tırt Baytar? İçeceksin birazdan o karışımı."

Yavaş yavaş ikinci annem olmaya başlayan Ateş'in damarına daha fazla basmamak için başımı olumlu anlamda salladım ve gülümseyerek konuşmaya başladım.

"İçeceğim Porsuğum, hem de zevkle."

Benim bu tepkimle yüzünde oldukça keyifli bir ifade canlanmıştı. O sırada bakışları yanımızdaki havuza kaydı ve garip bir şekilde sırıtmaya başladı.

"Yine ne oldu sevimli Porsuğum benim?" diye sorunca bana biraz daha sokuldu ve "En son yaşadığımız havuz maceramızı hatırlıyor musun? O gün beni ergen yıllarımı hatırlatacak kadar..." dedi

Etrafımızda insanlar olduğunu kolunu çimdiklememle fark eden Ateş sesini biraz alçaltsa da bakışlarındaki serserilikten bir gram ödün vermemişti.

"Bir gün tekrarlamalıyız ve hatta işimizi hiç şansa bırakmadan bu sefer komple havuzu kapatmalıyız."

Onun bu haline kıkırdamadan yapamamıştım. Ateş bakışlarımdaki onayı görünce gözleri parlayarak yanağımdan usulca ve acelesiz bir biçimde öptü. Onun bu hareketiyle huzur ve güven duygularım en üst boyutlara ulaşmıştı.

Dans ettiğimiz şarkı değişir değişmez Ateş elimden tutup beni annemlerin olduğu masaya doğru yöneltti. Çantamdan özel karışımını çıkaran Ateş şişenin kapağını açtı ve içmem için bana doğru uzattı.

"Saatini geçirdin, iç artık şunu. Sonra yok ben halsizim, yok ben gribim diye diye hepimizi uğraştırıyorsun."

Masadaki pek sevgili ailem Ateş'in bana laf sokmasına fakat bir yandan da benimle ilgilenmesine gülerek bakıyorlardı. Karışımı burnumu tıkayarak içtim.

Bir anda etrafımızdaki tüm kalabalığın dikkati tek bir noktaya yöneldi. Hatta Namık'ın o noktaya baktığı an içtiği içkiyi püskürtmesiyle bu insanların dikkatlerinin neye kaydığını anlayamamıştım. Herkesin baktığı yöne kafamı çevirince havuz başındaki Daria'yı gördüm. Mükemmel fiziği ve sinir bozucu güzelliği fena hâlde canımı sıkmıştı. Şimdi bu Rus'un burada ne işi vardı? Hayır yani bir dakikalık huzur bana çok mu görülüyordu Allah'ım? Yine nereden çıkmıştı bu pis Rus cariye? Daria gelip samimi bir şekilde Murat'ı yanaklarından öptü ve Beren'i de elini sıkarak tebrik etti. Beren'in de Daria'ya olan bakışlarından ne denli rahatsız olduğunu anlayabiliyordum. Bu kız zaten şirkette hem Porsuğum'la hem de Murat'la sürekli dip dibeydi, bir de böylesine özel bir günde aramızda ne işi vardı?!

"Balın bana böyle baksan saklanacak yer ararım lan. Gözlerinden tank tüfek çıktı. Kızı hayallerinde kaç farklı şekilde öldürdün acaba katil baytar. Sakin ol kızım. Sakin."

Sırıtarak Ateş'e baktım ve keyifle konuşmaya başladım. Daha doğrusu sadece keyifli numarası yapmaya çalışmıştım.

"Ne öldürmesi be? O kim ki ben onu bakışlarımla öldüreceğim Porsuğum? Onun karşısında Balın Meşeli var. Öldürecek biri varsa o da o Rus p..." Bana tek kaşını kaldırarak bakan Ateş kelimelerimi ölçüp tartıyor gibi duruyordu.

"Sadece şaka yapıyorum Porsuğum yoksa bana ne D... ria'dan."

Daria'nın Ateş'e seslenmesiyle Porsuğum ona döndü ve elimden tutarak Murat'ların bulunduğu tarafa doğru benimle beraber yürümeye başladı. Murat'a gösterdiği samimiyete benzer bir samimiyetle Ateş'i de yanaklarından öpen Daria beni daha da sinir etmişti. Sonra gülümseyerek bana döndü ve benim de elimi sıktı. Sevimsiz şey. Yavaşça Beren'e yaklaştım, Murat ve Ateş'le konuşan Daria'yı işaret ettim.

"Şuna bak şuna. Resmen bizimkilerin içine düşecek."

"Ben nikâhı bastım Balın'cığım. Sana kolay gelsin" Beren'in bu haklı açıklamasına yüzümü buruşturmadan yapamamıştım. Beren benim bu halime sırtımı sıvazlayarak karşılık verdi. Daria'nın mavi gözleri hemen ilerimde keyifli pırıltılarla Murat'la Ateş üzerinde geziniyordu, bir yandan da kahkahaları yükseliyordu. Porsuğumun kolunu sıvazlayarak konuşan Daria'ya bakarak "Bana gerçekten kolay gelsin Beren, gerçekten kolay gelsin..." diyebilmiştim.

***

Tuvalet kabininde elbisemi düzeltirken işittiğim hararetli Rusça konuşma dikkatimi çekti ve kulak kesildim. Hararetli bu sesin sahibi Daria'nın ta kendisiydi. Normal bir tonda konuşsa bu kadar merakım kabarmayacaktı, lakin bu hali beni cezbetmişti. Rusça kursunda orta seviyeye geçmiştim ve artık kelimeleri seçebiliyor, kendimi ifade edecek kadar Rusça konuşabiliyordum. Sadece biraz daha yavaş ve sakin konuşulursa kelimeleri daha net bir biçimde algılayabiliyordum.

"Baba ..... hallettin mi? Şirket ..... Ateş artık ..... tamamen ....."

Daria'nın konuşmasından anlayabildiğim tek tük kelimeler konunun ne olduğuna dair aydınlatıcı olmamıştı. Daria'nın babası Ateş'lerin şirketinde mi çalışıyordu? Ne alakaydı ciddi anlamda merak etmiştim. Elbet çıkardı kokusu.

Tuvalet kabininden çıktım. Daria beni görünce aceleyle telefonu kapattı. Ikimiz göz göze gelmiştik. Ona bu halini

sorgularcasına bakarken rahatlayan ifadesinden benim Rusça bilmediğimi düşündüğünü anlamıştım. Saf Rus kızı kiminle karşı karşıya olduğunun farkında bile değildi. Bozulan makyajımı tazelemek üzere küçük çantamdan rujumu çıkardım ve sürmeye başladım. Aynı şekilde kendi makyajını tazeleyen Daria ile aynadan birbirimize samimiyetsiz bir biçimde gülümsedik. Aramızdaki gergin sessizliği Daria'nın sesi doldurmuştu.

"Murat'la Beren de evlendiler. Sanırım artık sıra sizde değil mi? En son Ateş'in seninle evlenmek istediğini söylemiştin."

'Bozuntuya verme Balın. Bozuntuya verme. Minik pembe yalanlarından birini söyle. Minik pembe bir yalandan kimseye zarar gelmez.'

"Evet, benimle evlenmek istediğini ve çocuklarımızın olmasını bu dünyada hiçbir şeyi istemediği kadar çok istediğini söylüyor. Fakat ben evliliğin bir prosedür olduğunu düşünüyorum. Daha genciz. Bakalım." Bana şaşkınlıkla bakan Daria "Vay be. Ateş demek özgüvenli kadınlardan hoşlanıyor." Diye karşılık verdi. Yavaşça ona doğru döndüm ve sakin bir biçimde konuşmaya başladım.

"Hayır Ateş özgüvenli kadınlardan hoşlanmıyor. Sadece benden hoşlanıyor." Benim bu sözlerime gülümseyen Daria konuşmaya devam etti.

"Ne zamandır berabersiniz?"

"10 ay, üç hafta ve 12 saattir."

Benim bu ifademe kıkırdayan Daria neden bu denli samimi davranıyor anlayamıyordum. Azıcık gıcık davransa hayatımın en büyük düşmanı olacaktı. O yürüse, ben koşacaktım. Lakin kızdaki bu hava ve dost tavırlar benim daha fazla sinirimi bozuyordu ve ona kötü davranmamın önüne koca bir set çekiyordu.

"Aşık bir çift. Ne güzel. Ateş'in ne kadar âşık olduğunu şirkette sen aradığında yüzünde oluşan mutlu ifadesinden anlayabiliyorum. İkiniz de çok şanslısınız."

Daria'nın sözleriyle gözlerim adeta birer kalp şeklini alır ken aslında bu kızın ne kadar sempatik ve sevimli olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bu Rus kızları hem bu kadar güzel hem de bu kadar sempatik olmayı nasıl başarıyorlardı acaba? Daria'yla bir kahve eşliğinde Ateş'in şirketteki hallerini konuşurken ona mutlaka bu düşüncelerimi söylemeliydim.

***

"Ulan zaten düğünden çıktık düğünden. Evlendiniz diye davulla zurnayla herkes kutladı bu olayı. Halay çektik lan. Halayın üstüne başka eğlenceye ne gerek var? Biraz dov sarşın doy artık. Ana olacaksın hâlâ parti, hâlâ dans, hâlâ renk! Murat bu kız çocuğa da bakmaz kardeşim, süt verme işi sana düştü. Geçmiş olsun."

Düğün bitmişti ve biz de düğün sonrası parti için hazırlanmıştık. Gece kulübüne uygun mini elbiselerimizin rahatlığına kavuşmuştuk. Ateş şoför koltuğuna oturmuştu ve ben de hemen yan koltuğundaki yerimi almıştım. Ateş'in lafına karşılık Murat keyifle konuşmaya başladı.

"Veririm tabii ya. Hem benim sütüm bol olur. Benim memelerim tam bebeğimin ağzına layık." Murat'la Ateş'in bu diyaloğuna karşın Beren'in çirkef sesi arabanın içinde yankılandı.

"Sizi boğarım! Size ne benim bebeğimden! Size ne benim eğlenmemden! Ben eğlenmeye doyamadım! Size ne?! Bir kere evleniyorum ben! Ayrıca benim tatlı bebeğim senin kıllı göğsünden süt içmez Murat! Saçmalama."

Beren'in hamilelik hormonları şaha kalkmıştı ve bu da fena hâlde çirkefleşmesine sebep olmuştu. Hamile bir kadınla uğraşmamaları gerektiğini Ateş'le Murat net bir biçimde anlamışlardı. Arabayla gece kulübüne doğru yol almaya devam ederken Daria'nın telefon konuşması aklıma geldi ve merakla arabayı kullanan Ateş'e döndüm.

"Porsuğum Daria'nın babası da sizin şirkette mi çalışıyor?"

Bakışlarını kısa süreliğine yoldan ayıran Ateş dikkatini yola vererek "Bir bilgim yok." diye cevapladı. Ateş'in samimi cevabından bunu gerçekten de bilmediğini anladım. O sırada Murat lafa girdi.

"Daria'nın babası o çok küçükken ölmüş. Yıllardır babasızmış." Bu sözler beni şaşkınlığa uğratmıştı. Fakat Beren'in alıngan bir biçimde kulaklarımıza çalman sesiyle düşüncelerimden sıyrılıp dikkatimi Beren'e verdim.

"O kızla ilgili bilmediğin bir şey de yok Murat. Maşallah."

"Şirkette beraber çalışıyoruz güzelim, bu konu bir sohbette geçmişti sadece. Oradan hatırlıyorum yoksa benim onunla ne alakam olur?"

"Sus Murat sus. Konuşma. Ben anladım."

Beren'le Murat hemen gerimizde ufak çaplı bir tartışma yaşarken Ateş onlara sırıtmakla yetiniyor ve fena hâlde bu anın keyfini çıkartıyordu. Fakat benim aklım hâlâ o telefon konuşmasında ve işittiğim 'baba' kelimesindeydi.

"Porsuğum Papa kelimesinin babadan başka Rusça bir anlamı var mı?"

Bana tekrar merakla bakan Ateş sakin bir şekilde konuştu.

"Yok Balım. Neler oluyor bir sorun mu var?" Düşüncelerimden uzaklaştım ve Porsuğuma içtenlikle gülümsedim.

"Yok Porsuğum, ne olsun? Biliyorsun gelecekteki minnoşlarımız çeyrek yüzdelerle Rus olacaklar, bu yüzden Rusçayı öğrenmeye çalışıyorum ."

Benim bu sözlerime gözlerini devirse de yüzünde bir gülümseme belirdi. O dikkatini yola verdiğinde benim düşüncelerim de farklı noktalara doğru gitti. Daria kime baba demişti fena hâlde merak etmiştim. Yıllar önce öldüğü söylenen bir adamla telefonda konuşması mümkün olmadığına göre... Bu konunun beni neden ilgilendirdiğini bilmiyordum ama ilgi duymuştum işte.

Porsuğum'la evimizde ilk misafirlerimizi ağırlayacaktık. Ben mutfakta misafirler için bir şeyler hazırlarken hemen yanımda dikilen Ateş atıştırmalıkların şimdiden yarısını bitirmişti. Kakaolu kek dilimlerinden birine uzanan Porsuk efendinin eline hızlı bir şaplak attım ve kaşlarımı çatarak konuşmaya başladım.

"Ya misafirlerimiz gelmeden bütün emeklerimi yedin resmen, teneke mideli Porsuk!"

"Ulan alt tarafı Beren'le Murat geliyor. Açız burada, açız. Emek dediğin de hazır keki paketten çıkarıp dilimlemek. Beceriksiz Baytar."

Atıştırmalıkları hızla önünden aldım ve mutfak masasının üstüne koydum. Huysuz homurtusunu ensemde işittiğim Ateş'in bu haline gülmeden yapamadım. Hep obur, hep doyumsuzdu bu Porsuk. Zil çalınca panikle koşarak kapıya yöneldim.

"Misafirlerimiz geldi!"

"Yavaş Baytar, yavaş. Düz yolda düşeceksin." Porsuğumu takmadım ve hevesle kapıyı açtım.

"Hoş geldiniz."

Beren içeriye girince hayranlık dolu mavi gözlerini evimizin içinde gezdirmeye başladı. Murat bana elindeki abur cubur poşetini uzatırken bir yandan da samimi bir sesle "Hoş bulduk." diye karşılık verdi. İçinde atıştırmalıkların olduğu poşeti hızla elimden alan ve içinden bir cips paketini çıkartıp hiç vakit kaybetmeden yemeye başlayan Porsuğuma sadece gözlerimi devirebilmiştim. Doymuyordu. Doyamıyordu aç ötesi Porsuk. Oy ama olsundu. Cipsi vahşi ötesi tavırlarla yerken ve cipse bulanmış parmağını emerken bile fena hâlde tatlıştı benim Bal Porsuğum.

"Balın evi tamamen gezebilirim değil mi?"

Beren'in sesiyle bakışlarımı ona doğru çevirdim. Onun bu beğeni dolu bakışları beni heyecanlandırmıştı ve yeni evli bir kadın gibi hissetmeme sebep olmuştu.

"Tabii ki sarışınım. Hadi gezelim."

Önce modern bir şekilde dekore edilmiş mutfağı gezdik, sonra mutfak balkonundan güzelim İstanbul manzarasını seyrettik. Daha sonra da banyo ve diğer odaları inceledik. En son salona geçip pembe koltuğa doğru ilerlerken Beren hayranlıkla ve garip bir şaşkınlıkla konuşmaya başlamıştı.

"Bu ev ne zamandır var?"

Beren'in bu sorusuna utangaç bir şekilde "Antalya tatilinden sonra aldı Ateş." diye karşılık verdim.

"Sizi gidi sizi. Hiç de söylemiyorsunuz."

Beren'in imalarla dolu çehresi ve gözünü kırpması benim utangaç bir biçimde kıkırdamamı sağladı. Beren Ateş'in evi alış sebebini bal gibi de anlamış görünüyordu. "Ateş sana gerçekten çok âşık. Koskoca ev döşemiş seninle baş başa vakit geçirebilmek için." Sesi takdir doluydu.

Beren'in bütün samimiyetiyle sarf ettiği kelimeleri yüzümde aptal bir sırıtma hali yarattı. O sırada Murat'la salona giren Ateş hayretle konuştu.

"Sen beni mi övdün sarışın?"

Beren Ateş'e gülümseyerek karşılık verdi.

Dakikalar sonra salonda iyice yayılıp geçireceğimiz film gecesi için hazırlanmıştık. Ben pembe koltuğumda bu gece izleyeceğimiz filmi çoktan seçtikten sonra sabah başladığım Kafka'nın 'Dönüşüm' adlı kitabına gömülmüş son sayfalarında gözlerimi gezdiriyordum. Beren'le Ateş sipariş edeceğimiz yemek hakkında tartışıyorlardı. Murat ise elindeki cips paketini tüketmekle meşguldü. Bakışlarım Porsuğum'la Beren'e kayarken düşündüğüm tek şey yemeğin sosları ve baharatlarıyla ilgili hamile bir kadınla tartışan Ateş'in ne kadar aç bir Porsuk olduğuydu. Bunu da söylemeden duramamıştım.

"Tamam hadi bu kız hamile. Peki sen neden böylesin ya? Resmen sürekli aşeren bir sevgilim var. Hem de erkek!"

Benim bu tepkime Murat kahkaha attı, Beren ise kıkırdadı. Fakat Ateş kaşlarını çatarak baktı. Hızla önündeki çerez tabağına uzanıp avuçladığı fıstıkları bana doğru fırlattı. Küçük bir çığlık atıp kitabımı kendime siper ederken Ateş'in Bal

Porsukluğu'nun asla azalmadığını düşünüyordum.

Elimdeki kitapta Gregor Samsa karakteri bir sabah uyandığında kendini bir hamam böceği olarak bulmuştu ve ben nedense şu an Porsuğumu bu kitap karakteriyle özdeşleştirmeden yapamamıştım.

"Porsuğum bu gidişle Gregor Samsa'nın hamam böceği olarak uyandığı gibi sen de bir sabah Bal Porsuğu olarak uyanacaksın. Samsa'dan hallice olursun galiba."

Ateş bana sırıtarak karşılık verdi.

"Dua et de o sabah yanımda sen olma Balım. Bil bakalım pençelerimi bedenine geçirip yerden yere vurduktan sonra mideye indireceğim kişi kim olur?"

Biz aramızda gülüp şakalaşırken Murat ağzı yana yana yediği cipsine daha fazla dayanamayıp "Lan bu ne? Ağzım yandı resmen!" diyerek mızırdanmaya başladı.

***

Sonunda film gecemiz için koltuklarımızda uygun pozisyonlarımızı almıştık. Siyah üçlü koltukta Beren'le Murat, uzun pembe koltuğumda ise ben ve Porsuğum yerimizi almıştık. En çok sevdiğim filmlerden biri olan ve her defasında beni yoğun bir duygu seline sürükleyen Leon artık başlıyordu. Sıkıntıyla yüreğimden geçenleri dile getirdim.

"İnşallah bu sefer ölmez."

Filmi her seferinde bu temenniyle izliyordum, fakat filmin sonuna her geldiğimde gözlerimden akan yaşlara engel olamıyordum. Benim bu halime Ateş gülmüş ve beni öpmüştü. Varlığı güç, nefesi huzurdu Porsuğumun. Her zamanki gibi filmin sonunda Leon ölmüştü. Fakat Mathilda'nın o efsane repliği hâlâ kulaklarımdaydı. .

'Hayat her zaman mı bu kadar zor, yoksa sadece çocukken mi?'

Bu soruyu yaşadıklarımdan cevaplayacak olursam biliyordum ki hayat bana en çok çocukluğumda zorluklarını göstermişti. Fakat başka bir şey daha biliyordum ki hayat tüm zorluklarına rağmen sımsıkı tutunulası ve dovasıya yasanıla-

saydı. Hele ki bir de âşıksan daha bir başka yaşanılasıydı. Her yer tozpembe tüm gökyüzü ışıl ışıldı. Porsuğumla hayatım eşsiz bir anlam kazanmıştı.

"Hayranım bu adama ya."

Leon'u canlandıran Jean Reno'ya olan sempatim Ateş'in huysuz bir homurtu çıkarmasına ve kıskançlıkla konuşmasına sebep olmuştu.

"Senin Hollywood'da hayran olmadığın tek bir kişi var mı acaba?"

Kıskanç Porsuğa çatık kaşlarla bakarak konuştum.

"Ya Ateş sen beni her defasında eleştirmekten vazgeçmeyecek misin acaba? Hem senin yok mu hayran olduğun bir oyuncu ya da sporcu? Ya da herhangi biri? Ama dur, dur lütfen Balın Meşeli deme. Bana hayran olduğunu biliyorum ben başka biri var mı onu merak ediyorum Porsuğum."

Sırıtarak "Var biri tabii." karşılığını verdi.

Porsuğumun bu cevabıyla şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım ve merakla yanına doğru yanaştım. Acaba hayran olduğu kişi Demir adam Tony Stark olabilir miydi?

"Atatürk."

Duymayı hiç beklemediğim bu güçlü kelime gülüşümün kulaklarıma kadar yayılmasını sağladı.

"Çok yakışıklı, çok muhteşem bir adam. Kendimi bildim bileli ona hayranım. Her geçen gün de büyür hayranlığım."

Yüzümde şu an hem Atatürk'e hem de Ateş'e karşı derin bir hayranlığın izlerinin olduğuna emindim. Beren ve Murat da aynı hayranlık ifadeleri ile Ateş'e bakıyorlardı.

"Çok gaza geldim Porsuğum birazdan İzmir Marşı'nı söyleyeceğim."

Ateş "Şapşal Baytar." dedikten sonra kahkaha atarak yanaklarımı sıktı.

***

Porsuğumu işi sebebiyle neredeyse 36 saattir görmüyordum ve bu ayrı kaldığımız en uzun süreydi. Bir tanecik sevgilim, Bal Porsuğumdan bir saat daha ayrı kalamayacaktım. Neyse ki Porsuğum kendine bugünü paydos etmişti ve Durmaz Malikanesi'nde dinlenme kararı almıştı. Ben de Porsuğumun en sevdiği annemin yaptığı kakaolu kekle yanına gitmek üzere yola çıktım. Saat biraz erkendi ama olsundu. Beni en az benim onu özlediğim kadar özleyen Porsuğum eminim ki saatin altı buçuk olmasını umursamayacaktı. Ya ben beni çok seven ve bana çok âşık olan Porsuğumun bu anlayışlı hallerine kıyamam.

Bahçede beni görür görmez yattığı yerden kalkıp sevinçle havlayan Dolar'ı okşadım. Evladım annesine kavuşmanın mutluluğunu yaşıyordu ve babası biraz daha bekleyebilirdi. Dolar'la biraz oyun oynadıktan sonra evin yedek anahtarıyla yavaşça kapıyı açıp içeri girdim. Evin sessizliğinde Porsuğumun odasına doğru ilerdim. Sessiz adımlarla yanına yanaştım. Porsuğumu öperek uyandırmak istiyordum ama Pezo'yla sarılarak uyuduklarını görünce ona dokunmaya kıyamamıştım. Yavaşça telefonumu çıkarıp bu tatlış baba oğul sahnesini ölümsüzleştirdim. Onlara bakarken yüzümde aptal bir gülümseme canlanmıştı. Onlar uyanıncaya kadar biraz oyalanmaya karar verdim. Yavaşça Porsuğumun kitaplığına yanaştım. Neler okuduğunu, hangi kitaplardan hoşlandığını merak etmiştim doğrusu. Bakışlarım Porsuğumun kitaplarında dolaşırken fazlasıyla ciddi ve belki de korkulu romanlar görmeyi ummuştum. Şiir kitapları okumasını umduğum ilk on kitap listesinde bile değildi. Fakat şu an hepsi hemen karşımda duruyordu. Nazım Hikmet, Cemal Süreya, Cahit Sıtkı Tarancı, Attilâ İlhan ve Turgut Uyar'a kadar pek çok şairin kitabı şu an karşımdaydı. İngiliz ve Rus pek çok şairin kitabı da cabasıydı. Benim kaba, obur, küfürbaz, öküz ve fena hâlde terbiyesiz Porsuğumun şairane bir yönü varmış da ben bilmiyormuşum meğer... İçindeki romantik adamı neden benden köşe bucak saklıyordu ki bu pis Porsuk? Hem bu Porsuk bu kadar şiir okuyordu da bana bir tek şiiri neden çok görmüştü? Sultan Süleyman Hürrem Sultan'a çeşitli methiyeler düzerken benim neyim eksikti ki? Sonuçta Leyla ile

Mecnun, Kerem ile Aslı aşkına Porsuk ve Baytar aşkını armağan etmiştik, anonim hikâyelere can kazandıracak kadar çok sevmiştik biz be.

Sen bana bir şiir okuma da ben sana o zaman ne yapıyordum Porsuk! Hızla rüyalar âleminde takılan Porsuğumun yanına gittim. Kolunu dürtükledim ve "Uyan Porsuk Efendi uyan!" diye seslendim. Ateş huysuz bir homurtu çıkararak gözlerini açtı.

"Balım ne oluyor lan?" Porsuğumun gözlerini ovuşturan halini umursamadım ve konuşmaya başladım.

"Ya resmen şiir kokan bir kitaplığın var Porsuk Efendi! Fakat buna rağmen bana dediğin en romantik cümle 'Seni sevmiyorsam bu papatyanın sapı bir yerime girsin.' Ya sen ne kadar bencil bir Porsuksun be. Bir şiiri şu güzeller güzeli sevgiline çok mu görüyorsun? Ya şiiri geçtim dörtlük bile olur be. Pis Porsuk! Kalk bana şiir oku."

Huysuzca homurdanan Porsuğum'a Pezo da eşlik etmişti ve o da homurtuyla miyavlamaya başlamıştı. Kaşlarımı çattım ve hızla Pezo'yla konuşmaya başladım.

"Çemkirme anneye. Yat şuraya uyu. Baban bana şiir okuyacak."

Kafasına yastığı geçiren ve defalarca yüzüne yastığı vuran Ateş birkaç kere daha dürtüklenince doğrularak konuşmaya başladı.

"Tamam lan geç saygı duruşuna okuyacağım sana şiir."

"Porsuğum neden saygı duruşuna geçiyorum ki?"

"İstiklal Marşı'nı okuyacağım. Hadi çabuk al pozisyonunu."

"Ya Porsuğum ama ben aşk şiiri istiyorum ya."

"Tamam bu da aşk şiiri. Vatan aşkı. Hadi Baytar. On kıtasını okuyacağım çıt çıkarmıyorsun."

Porsuğuma gözlerimi devirdim ve sıkıntılı bir "Of!" çektim. Bu sefer kafamı yastıklara vurma sırası bendeydi. Yok yok ben bu hödükgillerden Porsuğu yontamayacaktım. Vallahi de billahi de yontamayacaktım. Benim karamsar halime

gülerek "Tamam bakalım Baytar. İki dakika ver bana madem seni romantizme boğacak bir kaç dize düşüneyim." karşılığını verdi.

Porsuğumun bu sözleri üzerine sevinçle yanına uzandım. Sevgilim bana bir dörtlük okuyacaktı. Fena hâlde heyecanlanmıştım. Elini filozof gibi çenesine koyan Ateş bir yandan da derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu..

"Bala bulanmış dudakların, gel bir daha öpeyim.

Yanağındaki çukuruna ekmek banıp yiyeyim.

Hayvan mıyım ben, seni kırıp üzeyim?

Sensiz geçmiş günümü, gecemi sikeyim."

Porsuğumun dizeleri aramızda yankılanırken gözlerimin dolmaya başladığını hissettim ve mutlulukla gülümsedim. Ateş'im bana Porsukça bir dörtlük yazmıştı. Hem de oldukça romantik bir dörtlük. Hızla Ateş'in kucağına oturdum ve yanaklarını sıktım.

"Ya ben seni yiyeceğim artık ya. Sen benim için kafiye mi yaptın? Nasıl aşık nasıl da seviyor beni Porsuğum. Bir de şiir dizeleri yazıyor sevdiğine. Resmen ben seni kendime fena hâlde aşık ettim ya. Valla pes."

Gülerek yana dönen Ateş beni kucağından attı.

"Rahat dur Baytar."

"Neden ki Porsuğum özlemedin mi beni?" Parmaklarım göğsünde yavaşça turlarken sıkıntılı bir nefes çeken Ateş koyulaşan gözleriyle çehremi süzüp "Bugün olmaz Baytar, başım ağrıyor." dedi.

Boğuk sesi ve koyulaşmış gözleriyle bana sırtını dönen Ateş uyuma pozisyonunu almıştı ve beni arkasında derin bir merakta bırakmıştı.

"Ha?"

"Şşt ses yapma da uyu biraz Baytar. Resmen karga bokunu yemeden damlamışsın yine. Hadi sarıl uyuyalım Balım."

"Ya ben seni özledim ama. Bende ağrı kesici var, hemen geçer başının ağrısı bak."

"Sapık baytar. Rahat dur bak uyuyorum ben. Sen de yum gözünü ve uslu bir kız ol."

Omuzlarımı silktim. Galiba işleri onu gerçekten epey yoruyordu. E tabii patron olmak benim gibi işsiz olmanın aksine epey yorucu olmalıydı. Yoksa Ateş beni neden istemesindi ki? Tüm bu düşünceleri boş vermeye karar verdim ve huzur ve mutluluk kaynağım olan bu adama sımsıkı sarıldım. Ateş bedenine sardığım kollarımı elleriyle kavradı ve aramızdaki bağa bir düğüm daha attı.

***

Ertesi gün Durmaz Malikânesinde akşam yemeği için hazırlık yapan bir tanecik Turgut dedeme Ateş'le yardım ediyorduk. Tam o sırada kapı çaldı. Beren ve solucan surat kardeşim Petek ellerindeki paketlerle içeri girmeye hazırlanıyorlardı ve ben de onlara hayretle bakıyordum.

"Siz ikiniz... Nasıl?" Bana gözlerini deviren yorgun solucan surat kardeşim hızla konuşmaya başladı.

"Çekil abla da içeri girelim. Gördüğün gibi ellerimiz ve kollarımız dolu."

Hemen kapıdan çekildim ve içeri girmelerini bekledim. Sarışınım yanaklarımdan öperken yüzünde serseri bir sırıtış hâkimdi. Ona ne ayaksınız der gibi baktım. O da dayanamayıp konuşmaya başladı.

"Sen Ateş'leyim bu sabah deyince ben de Petek'i aradım, bebek alışverişinde bana yardım etti. Biliyorsun Murat kardeşiyleydi ve bugün benimle ilgilenemedi."

Ona başımı anlayışla salladım ve solucan surat kardeşimin iyi bir işe vesile olmasına minnetle gülümsedim. Elindeki paketleri Beren'le Murat'ın odasına bırakan Petek kısa sürede yanımıza gelmişti. Beren'le Murat bir hafta sonra Turgut dedemle Beren'in babasının ortak aldıkları eve taşınacaklardı.

"Ben artık gideyim eve. Dizimi izlemem lazım. Klaus beni bekler. Allah affetsin eğer öyle bir sevgili bulamazsam

yeminle evde kaldım demektir."

Petek'in bu sözleriyle Beren'le ben gülerken Ateş çaktırmadan kaşlarla yanımıza yanaşmış ve Petek'e bakmıştı.

"En son sevgili durumlarında nasıl kalbinin kırılıp üzüldüğünü unutma. Yok sana bir süre sevgili falan."

Petek gerçek bir ağabey gibi kendisini kıskanan ve onu korumak isteyen Ateş'e sırıtarak yanaştı ve sımsıkı sarıldı.

"Ya güzel abicim şaka yapıyorum. Tabii ki bir süre sevgili yapmayacağım. En azından haftaya kadar."

Petek'in sözlerine hep birlikte güldük. Ateş de gülümseyerek Petek'in kafasını okşadı.

"Şapşal Baytarın kardeşi."

"Ya şimdi benimle ne alakası var bu durumun ya?"

"Aman sakın başlama çemkirmeye, rendelerim. Git yaptığın cacıkları masaya getir." Ona gözlerimi devirip Turgut dedemin yanına mutfağa gittim. Dakikalar sonra tam tayfa yemek masasına oturmuştuk ve Petek de gitmemişti. Hem de Murat'ın sürekli somurtarak duran kardeşi Burak da bizimleydi. Ona soru sorulduğu sürece konuşmayan ve İngiltere'den geldiğini tüm soğuk tavırlarına yansıtan şu velede sinir olmadan yapamamıştım.

"Ablam bu insan mı ya? Diğerleri insansa bu ne? Abla Anıl ne?"

Petek'in kulağıma söylediği hayret nidaları taşıyan kelimeleri gözlerimi devirmeme sebep olmuştu. Neresini beğenmişti bu soğuk nevalenin anlayamamıştım. Siyah saçları aynı Murat'ınkiler gibi havalı bir biçimde duruyordu, esmer teni ve tenine tezat oluşturan bal rengi gözleri de ayrı hoştu. Fakat yine de çocuğun soğuk tavırları bana fena halde itici gelmişti.

"E Burak Türkiye'yi sevdin mi?"

Benim soruma sıkıntılı bir iç çeken Burak'ın ağzından kelimeleri kerpetenle alıyorduk.

"Daha önce bulunmadığım bir yer değil. Bana turist muamelesi yapmazsanız sevinirim."

Burak'ın bu tepkisine masadaki herkes bıyık altından gülmüştü, bana laf sokulmasına sırıtan Ateş tabii ki fazlasıyla keyifliydi. Yapmacık bir biçimde Burak'a gülümsedim ve sonrasında Ateş'e doğru yanaştım.

"Ben bu sevimsiz veledi yolarım." Ateş daha fazla sırıtmış ve "Şşt." diyerek beni uyarmıştı.

"Burak artık ailesiyle burada ve çoğu zaman da artık benimle. Beraber bol bol vakit geçireceğiz kardeşimle."

Burak Murat'a gülümsese de şu an için duygusal olarak bir geçiş döneminde olduğunu anlayabilmiştim.

"Burak duyduğuma göre bilgisayar oyunlarını iyi oynuyormuşsun. Murat dedi geçen gün, onu fena yenmişsin. Ben de belki bir gün oynarız dedim. Bana dişli bir rakip olabileceğini düşünmesem de, neden olmasın."

Ateş'in bu meydan okuyan tavrına gülümseyen Burak "Seni yendiğim zaman bu lafını hatırlatırım." diye karşılık verdi.

Ateş bir nebze olsun Burak'ın açılmasını sağlamıştı. Zaten benim Bal Porsuğumda şeytan tüyü vardı. Kardeşinin kardeşiyle de kardeş gibi olmak istediğini her halinden anlayabiliyordum. Sonrasında tekrar susan ve masayı gergin bir sessizliğe boğan Burak'a ne desek bilemiyordum. Duygularını tarif eden cümleleri bir tanecik kız kardeşim sarf etmişti.

"Sen Türk'sün Türk. Ne bu İngiliz soğukluğu. Kendine gel."

Burak Petek'e hayretle bakmıştı. Fakat sonrasında yüzünde oluşan çarpık bir gülümsemeyle konuşmaya başladı.

"Sen de tripli Türk kızısın ha?"

"Trip atmanın hobimiz olduğu doğrudur."

Petek'in bu ifadesine masadaki herkes gülerken Burak'ın gülümsemesi de gözlerinin içine kadar yayılmıştı. İyi arkadaş olacaklarını şimdiden sezmeye başlamıştım. Ateş'in telefonu çalınca ilgim ona kaydı. Ateş ekrana bakar bakmaz ayağa kalkmıştı fakat telefona hemen cevap vermemişti. Anlaşılan Porsuğum iş stresinden evindeyken bile kurtulamıyor ve

bunu da bize yansıtmak istemiyordu. Ateş mutfakta telefon konuşmasını yaparken masada merkezi Burak olan bir sohbet dönüyordu. Birkaç dakika sonra masaya dönen Porsuğum yemeğine kaldığı yerde iştahla devam etti. Onu masadan kaldıranın ne olduğunu merak etmiştim ve kulağına yaklaşarak merakımı kelimelerime dökmüştüm.

"Arayan kimdi Porsuğum? Kötü bir şey yok değil mi?"

"Hayır hayır yok bir şey güzelim. Imm... Şirketle ilgili birkaç şeyi haber vermek için aramışlar sadece."

Porsuğumun sorumla paniklemişti. O cevap verirken tedirgin bir hava sezmem sadece benim kuruntum muydu bilmiyordum ama bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordum. Daha fazla uzatmayıp Porsuğuma gülümsedim ve tabağına biraz daha yemek koydum. İş stresi yaşayan patron Porsuğumu mutlu etmek için elimden geleni yapmalıydım.

***

"Porsuğum kahvaltıya gidelim mi?"

Sabah erkenden kalkıp Porsuğum'u aradım. İş için hazırlanırken onu yakalamıştım. Mezun olduğundan beri yoğun bir çalışma temposuna giren Ateş'le ne yazık ki eskisi kadar sık görüşemiyorduk ve ben onu göremediğim her saniye çok özlüyordum.

"Bugün olmaz Baytar. Murat'la birkaç işimiz var. Yarın sabah söz gideceğiz ama..."

Ateş'in cevabı içimde büyük bir gerginlik ve hayal kırıklığı yaratmıştı. Yanlış duymuş olmayı umsam da biliyordum ki duyduğum doğruydu. Sabah Ateş'i aramadan önce Beren'i aramıştım ve bizimle kahvaltı edip edemeyeceklerini sormuştum. Fakat Beren, Murat'la doktor kontrolüne gideceklerini ve sonrasında da bebek alışverişine çıkacaklarını söylemişti. Yani şu an benim sevgilim bana yalan söylüyordu. Ve benim bu yalanla elim ayağım buz kesmişti. Boğazımda oluşan yumru ve sıklaşan kalp atışlarımla her an bayılacakmış gibi hissediyordum. Anlaşılan ben Ateş'e, Porsuğuma artık iyi gelmiyordum. İşlerinin arasında bana ayıracak zamanı da yoktu.

Belki de artık benden ve ilgimden sıkılmıştı, bu yüzden de benden kurtulmak için bugün böyle bir yalana başvurmuştu. Fark ettiğim gerçeklerle boğazımdaki yumru beni nefessiz bırakmıştı ve çaresizliğin en dibine çekmişti. Fakat bunu Ateş'e belli etmeye niyetim yoktu.

"Tamam Porsuğum, sen nasıl istersen."

"Söz telafi edeceğim bunu Balım. Söz."

"Önemli değil Porsuğum iyi çalışmalar."

Ateş'le telefon konuşmamızdan birkaç saat sonra öğle arası sırasında daha fazla sabredecek gücü kendimde bulamamış ve hazırlanmaya başlamıştım. Aramızdaki soğukluk ve mesafeyi birkaç gündür hissetsem de bunun yalan boyutuna taşınması kabullenebileceğim bir şey değildi. Ateş'in neden böyle davrandığını ve bana günlerce dokunmamasına kadar varan bu soğukluğunu mutlaka öğrenmem gerekiyordu. Bunun için de yüz yüze konuşmalıydık ve sorun her neyse bunu çözmeliydik. Gerekirse Porsuğum işlerini düzene sokana kadar biraz ondan uzak dururdum ve işlerini yoluna koymasını beklerdim.

Hazırlanıp bir hışım evden çıktım ve taksiyle Ateş'in şirketine doğru yol aldım. Fakat içimde öyle bir sıkıntı vardı ki kalbim deli gibi sıkışıyordu. Her şey güzel giderken neden böyle olmuştu? Fazla mı pembeydim? Ona artık çekici mi gelmiyordum? Sıkıyor muydum? Şu an soru işaretlerinden oluşan bir çaresizlik denizinde çırpınıyordum. Sorularla boğuşurken kendimi Ateş'in şirketinin önünde bulmam bir olmuştu.

Asansöre bindim ve Ateş'in onuncu kattaki odasına doğru çıktım. Odasına yaklaştıkça geriliyordum ve içimdeki gelgitler bir tsunami büyüklüğüne ulaşıyordu. Fakat esas tsunami Ateş'in odasının kapısını açtığımda karşımda gördüğüm manzarayla olmuştu.

Benim bir tanecik Bal Porsuğumun boynuna kollarını dolayan Pınar benim ait olduğum ve bana ait olan bedene bu denli yakınken bacaklarımın oldukları yere çivilendiğini hissettim. Odaya girdiğimi fark eden Ateş Pınar'ın kollarını boy-

nundan derhal çekerken bana korkuyla baktı. O an tarifi imkânsız bir hayal kırıklığıyla dolup taştığımı hissediyordum.

Aylar öncesinde gözyaşlarımı akıtmama sebep olan olayın iki kahramanı şu an tam karşımda duruyorlar ve arsızca yüzüme bakıyorlardı. Kalbimin ve vücudumun her bir zerresi acıyla kavruluyordu, olduğum yere çökmek istedim fakat yine de dik duruşumdan ve ağırlığımdan asla ödün vermemem gerektiğini düşünerek çenemi havaya diktim. Bu durumun, hele ki bu sürtüğün karşısında hiç ama hiç ezik durmamalıydım. Yaşadığım kıskançlığın, şaşkınlığın, üzüntünün haddi hesabı yoktu. Ateş'in ihanetiyle sırtıma sapladığı bıçak beni ölümle eş değer, belki de ölümden beter bir acıya bulamıştı. Canım acıyordu. Canım yanıyordu.

Bakışlarımı yavaşça Ateş'e döndürdüm, bir eşya gibi ittiği ve tiksinerek baktığı Pınar'a bir kere bile bakmadım. Ona duyduğum aşkın ve sevginin bedelini ihanet olarak ödeyen adamın solmuş yüzüne ve korku dolu gözlerine baktım. Oldukça soğuk ve güçlü olduğunu düşündüğüm bir sesle Pınar'a "Çık dışarı." dedim. Sesim o kadar soğuk ve katı çıkmıştı ki kendime ben bile hayret etmiştim. Yerinden kıpırdamayan sürtüğün suratında oluşan iğrenç zafer gülümsemesi bana meydan okurcasına hemen karşımda duruyordu.

Ne zamandan beri bu iğrenç bedenlerinin beraber olup, beni bu ihanete kurban ettikleri beynimi diğer pek çok soru gibi kemiriyordu. Onların yaptığı bu pislikten ben hicap duyup utanırken, bu sinsi gülüş ne ahlaksız bir durumla karşı karşıya olduğumu bana bir kez daha hatırlatmıştı. Ensemden gelen ve gözlerime kadar kavuran güçlü bir yanma hissi bedenimde hiçbir zaman hissetmediğim kadar yakıcı bir öfkenin baş göstermesine sebep olmuştu. Pınar'a kontrol etmekte zorlandığım bir öfkeyle baktım.

"Seni bu odadan sürükleyerek çıkartmadan defol!"

Sesim tüm odayı doldurmuştu, Pınar'ın ilk defa bana çekinerek baktığını fark ettim. Pınar bir hışım odadan fırladı. Siyah elbisesindeki derin göğüs dekoltesinin az önce Ateş'in uğrak yeri olduğunu bilmek beni daha önce hissetmediğim bir öfke evresine taşımıştı. Fakat benim tek derdim ve öfke-

nun kaynağı bakışlarımı yavaşça çevirdiğim gece mavisi gözlerde gizliydi. İş yerinde her zaman rahat giyinmeyi seven adam ne hikmetse bugün siyah takımının içinde parlıyordu. Öfkeme ve ilk defa bu denli sesimi yükseltmiş oluşuma şaşkınlıkla bakan Ateş panik bir halde karşımda duruyor, beni sakinleştirmenin yollarını arıyor gibi görünüyordu.

Yavaşça Ateş'e doğru yürümeye başladım. Dudaklarını birbirine bastırmıştı. Ciddi bir yüz ifadesiyle beni izlerken ben de ona kalbimden geçen duyguları gözlerimle yansıtıyordum. Her zaman aşk gördüğü bu gözlerde artık nefretin, kandırılmışlığın, hayal kırıklığının olduğunu görüyor muydu acaba? Ya da hiç aşkımı görmüş, görmüşse de buna değer vermiş miydi diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Tüm sorularımın cevabını az önce onları gördüğümde almış olmama rağmen bir türlü bu ihaneti yaşadığım bu şoku atlatamıyordum. İçimde taşıdığım öfke ve hayal kırıklığını anlatacak hiçbir söz, hiçbir hareket yoktu. Bu durumu sindiremiyor, bu durumu hiçbir şekilde hak etmediğimi düşünüyordum. Bana bunu neden yapmıştı? Aşkımın karşılığı ihanet olmamalıydı. Bu ancak kötü ve şerefsiz insanların acizce başvurabileceği bir yoldu. Bu adamı tanımıyordum, hayatımı uğruna vermek istediğim bu adamı yabancılıyordum. Bu gergin sessizlik gergin bedenlerimizden yayılan ve benim yakıcı öfkemi derinliklerine alan bir gücü kapsıyordu. Gece mavisi gözlerindeki endişe ve korku ile bana bakan Ateş, düz bir sesle konuşmaya başladı.

"Balım."

Sesini duyar duymaz yaşadığım hayal kırıklığı ve kızgınlığın verdiği güçle suratına sert bir tokat atmıştım. Saçları ve başı soluna savrulmuştu. Bu öyle sert bir tokattı ki avucumun içi karıncalanmış bir an için Ateş'e endişeyle bakmama sebep olmuştu. Ama kendimi dizginleyip ona acımam gerekmediğini kendi kendime haykırmıştım. Sırtımdaki bıçak, kalbimdeki zehir, hayallerimdeki ceset yerli yerinde dururken bu hak edilmiş tokadın onun canını yakıp yakmadığını umursamayacaktım. Attığım tokatla bana şaşkınlıkla bakakalan Ateş'in gözlerinde gördüğüm mağrur ve kırgın ifade yine de içimi acıtmıştı. Fakat sonrasında onun bana hiç acımadığı gerçeğiy-

le ve az önce karşılaştığım manzaranın etkisiyle içimdeki tüm zehri akıtmak istercesine bağırarak konuşmaya başladım.

"Bunu bana nasıl yaptın? Sen bunu bana nasıl yaptın Ateş. Neden ya neden! Neden yaptın? Pınar'la ne işin var se nin? Ne?"

Sinirden gözlerim doluyor, vücudumun her tarafı zangır zangır titriyordu. Çantamı yere fırlattım ve ellerimle göğsüne bastırarak onu ittirerek savurdum. Sarsılması güç bedeni bu hareketimle sadece birkaç santim geriye gidebilmişti.

"Bu muydu karşılığı Ateş! Bu muydu? Ya sen bana sonu sevmiyorum deseydin. Onu sevdiğini söyleseydin. Neden yaptın neden?"

Pınar'ın Ateş'in boynundaki kolları aklıma gelmişti ve öfkeden gözüm dönmüş bir şekilde hırsla tekrar bağırmaya başlamıştım.

"Aylar önce yine o kız yüzünden hayatından çıktığımda neden geri döndün bana? Neden adi herif neden! Ya sen beni hiç mi sevmedin? Tek bir gün de olsun sevmedin mi? Söyle Allah'ın cezası söyle! Ne zamandır aldatıyorsun beni? En başından beri değil mi?"

Kupkuru olmuş ağzımdan artık kelimeler zorla çıkıyor, bağırmak istediklerim boğazımda kalıp yutkunmamı engelliyordu. Beni nefessiz bırakan bu adamdan, aşk sandığım yalanlarından ve bu kadar aptal olan kendimden ölesiye nefret ediyordum. Ateş'in tek mimik oynatmadığı kahrolası yüzüne baktım. Gözleri tüm yüzümde gidip gelirken belki de bir an için benim için endişelendiğini düşündüm. Sonraysa hâlâ bu kadar aptal olduğum için tüm kötülüklerin beni bulmasına şaşırmamam gerektiğini anlamıştım. Cevabını almak istediğim ama duymak istemediklerim içimde büyürken Ateş'e bir adım daha atıp aramızdaki mesafeyi azalttım. İsyan eden bir ses boğazımdan çıkarken hâlâ bu yaşadıklarıma inanamıyordum.

"Sen. Bunu bana nasıl yaptın?"

Ateş'in suratına indirdiğim ikinci tokat da öfkemi dizginleyememiş içimdeki acıya ve kontrolüme bir dur diyememiş-

ti. Dağılan ve alnına düşen saçları bunun ilkinden bile daha sert bir tokat olduğunu kanıtlıyordu. Kaşları çatılan Ateş kendinden çok emin ve mağrur bir sesle konuşmaya başladı.

"Ben hiçbir şey yapmadım."

Ateş'in bu tepkisine sinirle karışık bir gülme haliyle karşılık verdim ve odada bir ileri bir geri yürümeye başladım. Zaman ve mekândan soyutlanmış uyanmak istediğim bir kâbusun içinde gibi hissediyordum ve kontrolümü kaybettiğim. Ben yürürken bir yandan da geçmeyen öfkemi yansıtan kelimelerim aramızdaki boşluğu dolduruyordu.

"O orospunun kolları senin boynundaydı. Sen beni salak mı zannediyorsun? Yoksa basıldığın halde inkar edecek kadar salak olan sen misin?" Benimle oldukça özgüvenli fakat bir o kadar da kırgın bir sesle konuşmaya başlamıştı.

"Salak olmadığını biliyorum ve aklını başına alarak mantıklı düşünmeni istiyorum Balın."

Beni tatmin edecek olan o açıklama dudaklarından dökülmüyordu, gözlerimin dolduğunu ve bir damla yaşın yavaşça yanağımdan süzüldüğünü hissettim.

Bu dünyadaki hiçbir şeyin, hastalığımın dahi yakmadığı kadar canımı yakmıştı Ateş ve ben kelimelerimi artık kontrol edemiyordum. Ben ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum artık. Ben onun yüzüne bakamazken, onu yabancılarken o nasıl bu kadar rahatça suratıma bakıp hâlâ bu iğrenç olayı sürdürmeye çalışıyordu anlamıyordum. Kalbimi ve aşkımı kendisine oyuncak ettiğini düşündükçe birbirine bastırdığım dişlerim çenemi ağrıtmıştı. En az benim kadar onun da canı yansın istiyordum. Onu parçalamak ve bu yaptığına pişman etmek istiyordum.

"Aptalım değil mi senin gözünde? Biliyor musun Ateş ben galiba gerçekten aptalım. Sana aptal gibi âşık oldum! Buraya neden geldim biliyor musun? Senin benden uzaklaştığını ve bana yalan söyleyecek kadar aramıza mesafe koyduğunu düşündüğüm için. İşleri yoğundur diye üzüldüm, her an seni düşündüm ben be... Her an... Sana iyi gelmiyorum diye kendimi suçladım ben, Ateş! Ama ben sana iyi gelmesem ne

ki? Sen yine o sürtükle beraber olmaya başlamışsın. O sanki geliyordur kesin."

Derin bir nefes alan Ateş gittikçe sinirlendiğini alnında şişen damarından ve sıktığı yumruklarından bana belli ediyordu. Yanağındaki kızarıklığın tonu koyulaşırken, gözlerinin mavisi de kararmaya başlamıştı. Fakat haklı olmanın verdiği güçle ben kendimi hiçbir şekilde dizginleme gereği duymuyordum.

"Artık seni hayatımda istemiyorum. Bitti. Defol git Ateş! Defol git!"

Hayatımın hiçbir safhasında etmediğim kadar küfür etmiştim ve sonrasında arkamı dönmüştüm. Artık hayatımda Ateş'e duyduğum aşkın kıvılcımına bile yer yoktu. Tam odanın kapısını açacağım sırada Ateş kızgın ve öfkeli bir şekilde önümde durdu ve ben kapıyı açamadan kilitledi. Öfkeyle bana bağırmaya başladı. Delirmiş gibi duran Ateş'e bir an şaşkınlıkla bakakaldım.

"Saçmalamayı kes!"

Odadan çıkmama izin vermeyen Ateş gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Sanırım şu an tepkisinin aşırı boyutlarda olduğunun o da farkındaydı. Derin bir nefes alarak sakin bir biçimde benimle konuşmaya başladı.

"Bak güzelim sadece dinle."

Bana sarılmak için uzanan Ateş'in kollarından kaçtım ve masasına doğru ilerledim. Aklım bu pişkinliği ve acımasızlığı almıyordu. Ona olan zaafımı sömürmek için elinden geleni yapacağını anladığımda gardımı güçlendirmeye karar verdim. Onu asla dinlemek istemiyordum. Masasından aldığım sert bir cismi tüm hıncımla Ateş'e doğru fırlattım ve tüm gücümle bağırmaya başladım.

"Aç kapıyı çıkacağım! Aç!"

Ateş de bana aynı şekilde karşılık veriyordu.

"Hayır gidemezsin beni dinleyeceksin! Çıkış yok! Ne odadan, ne de hayatımdan!"

Duyduklarımın siniriyle tiz bir çığlık koyuverdim ve bu defa daha büyük daha ağır bir cismi elime alarak hızla Ateş'e fırlattım. Attığım masa aksesuarından son anda kurtulan Ateş büyüyen gözleri ve nemden alnına yapışmış saçlarıyla hayretle konuşmaya başlamıştı.

"Lan ne yapıyorsun?!"

Onun bu korkan hali ve tepkisi bir an saçma bir gülme hissini içime doldursa da kendimi dizginledim ve çatık kaşlarımla öfkeyle tekrar bağırmaya başladım.

"Aç kapıyı ben göreceğimi gördüm! Dinlemek falan istemiyorum seni! Bitti diyorum Ateş. Herkes yoluna! Defol git dedim anladın mı defol git!"

Bana şaşkınlıkla bakan Ateş'in bu halinden faydalanarak masadaki çerçevelerden birini aldım ve kafasına doğru fırlattım. Son anda ikimizin fotoğrafının olduğu bu çerçeveyi atmak içimi pişmanlıkla doldursa da esas pişmanlığı bu çerçevenin oldukça sert bir biçimde Ateş'in alnına gelmesiyle yaşamıştım.

"Ah!"

Acıyla alnını tutan Ateş'in bu haline içim acımış elim korkuyla ağzıma gitmişti. Bir an için ona doğru ilerledim ve endişeyle alnına baktım. Bu halimi fark eden Ateş panik olan halime sırıtmış ve hemen ardından oldukça masum bir sesle konuşmaya başlamıştı.

"Canım çok acıyor Balım."

Benim taktiklerimi 11 aylık ilişkimiz boyunca iyice öğrenen Ateş şu an ona öğrettiklerimin hepsini benim üzerimde deniyordu. Ona hâlâ acıdığımı fark etmem beni inanılmaz aptal hissettiriyor bu da beni daha çok öfkelendiriyordu. 'Kendine gel Balın, kendine gel. Çakal, sinsi, pis, şerefsiz, geri zekâlı Porsuk!'

"Oh iyi oldu sana! Geber!"

'Ay çok tövbe. Yok gebermesin Allah'ım. Gebermesin.'

İçimden kendime farklı telkinlerde bulunsam da yüzümdeki öfkeli ifadeyi değiştirmemiştim. Ateş elini kafasından çe-

kince alnındaki kanı gördüm. Bu kadar iyi nişancı olduğumu bilmiyordum. Hem ben en azından suratından vurmuştum, Ateş gibi sırttan değil! Bana ellerini kaldıran Ateş beni sakinleştirmek ve içinde kalanları dökmek için konuşmaya başladı. Sanırım geldiğimden beri konuşmasına pek izin vermemiştim. Fakat ne yazık ki gördüklerim ve hissettiklerim bana yetmişti. Onun sesini duymaya dahi tahammülüm kalmamıştı. Hem 11 ay kandırdığına göre beni yine kandırma ihtimali epey yüksekti. İhanetini öğrenmiş olduğum gerçeği ise aklımı başıma getirmişti.

"Bak kafamı da kırdın. Suratıma da iki tane yapıştırdın ama artık dinle Balın." Onun bu tepkisine sadece zırvalama der gibi sinirle güldüm ve kollarımı bağlayarak konuşmasını bekledim.

"Toplantımız vardı bugün lojistik firmasıyla. Toplantıya geçtik, Pınar'da oradaydı. Anlam veremedim en başta, umursamadım da esasen. İş yaptığımız firmanın elemanıymış o da bu yüzden bu şirkete girebildi."

'O da mı iş bulmuştu? Bir ben mi işsizdim Ya Rabbim?'

Benim sessiz serzenişimin gram farkında olmayan Ateş'e sinirle karşılık verdim. Anlattıkları benim gördüğüm manzarayı ve uğradığım ihaneti açıklamıyordu.

"Toplantıda görünce de eskileri yad edelim deyip kızı odana mı attın?"

Benim cümlemin ardından sinirle saçlarını çekip dudaklarını ısıran ve oldukça çaresiz görünen Ateş açıklamasına hararetle devam etmişti.

"Hayır, yok öyle bir şey. Yok. Sana yemin ederim yok Balın. Toplantı bitti odama geldim. Sonra nasıl atlattıysa sekreteri atlatıp odama girmiş o da. Kendine yakışır tavırlar sergiledi. İğrenç tavırlar ve imalar. Kovdum ama arsız. Kadın olduğu için de vuramadım. Bir şey yapamadım. İnsan gibi çıkıp gitmesini söylüyordum. Ama o arsız ve iğrenç kadın elini omzuma attı. Sen de tam o sırada geldin. Yemin ederim ben sana ihanet etmedim, etmem. Makul ol Balın, ben sana öyle bir şerefsizlik yapmam." Başımı anlayışla Ateş'e doğru salladım ve yavaşça konuşmaya başladım.

"Tamam inandım." Bana şaşkın bir umutla ve ışıldayan mavileriyle bakan Ateş hayretle konuşmuştu.

"Gerçekten mi Balım?"

"Hı hı. Gerçekten."

Sinirle karışık bir hırsla masaya döndüm ve masada ne var ne yoksa hızla yere atmaya başladım. Sonrasında içimde kaynayan öfkeyle şaşkın mavilerine döndüm boğazıma acıtacak bir güçle ona bağırdım. Ne kendimi ne de kelimelerimi dizginleyebiliyordum. Doğruyu yanlışı ayırt edemiyor ve neye inanacağım konusunda bocalıyordum. Gözümün önünde beliren Pınar ve Ateş'in dakikalar önceki hali içimdeki kıskançlık ateşini harlıyor, beraberinde beni de ateşten bir bedene dönüştürüyordu.

Kıskançlık damarlarımı kavuran yakıcı bir ateş gibiydi. Kıskançlıkla kuşatılmış zihnim Ateş'in yalan barındırmayan gözlerine ve makul açıklamasına teslim olmamı imkânsız kılıyordu. Üstelik Pınar sürtüğünü görmeden önceki Ateş'in tavrı ve bana yalan söylemesi de ona inanmamı engelliyordu. Hayal kırıklığı zihnimi temelinden yıkan bir fırtına olmuş beni çaresizliğin kıyısına savurmuştu...

"Sen beni aptal mı sandın ha? Aptal mı? Son günlerde hep tuhaftın! Gizli telefon görüşmeleri, hayvan gibi sevişen adamın yemeğine şap atılmış gibi durulması, o soğukluk, o mesafe! Bunların sebebi neydi o zaman Ateş? Yeter artık beni aptal yerine koymana daha fazla müsaade edecek değilim! Sen her şeyden önemlisi bana yalan söyledin ya! Yalan söylediğin gün iş yerine geldim ve seni o sürtükle bastım! Aç şu kapıyı. Gidiyorum ve bir daha yüzünü bile görmek istemiyorum!"

Bana özgüvenli ve kendinden emin bakan Ateş yavaşça yanıma doğru yaklaştı. Yüzünde ne olduğunu anlamadığım ifadeden ürkmüştüm ama kızgın ifademi de bozmamıştım.

"Senden soğudum öyle mi?"

Bu sözcüklerinin hemen ardından siyah takım elbisesinin ceketini çıkarmış ve onu hırsla yere atarak bana doğru bir adım daha atmıştı.

"Seninle sevişmek istemedim öyle mi?" Şimdi de siyah kravatını çıkarmaya başlayan Ateş'e şaşkınlıkla ve garip bir korkuyla bakmıştım ve bir adım geriye gitmeme engel olamamıştım. Kalbimin korkuyla kasılmasına ve titrememe engel olamıyor ve şaşkın bir ifadeyle karşımda hırsla üzerindekileri çıkaran Ateş'i izliyordum.

"Ne yapıyorsun be manyak? Uzak dur benden!"

Bakışlarım hâlâ kanamakta olan alnına gitti ve iç sesim pişmanlıkla zihnime fısıldamaya başladı. Bu iyice kafayı yemişti. Acaba çok mu sert atmıştım kafasına anlamadım ki. Beyin sarsıntısı mı geçiriyordu da böyle davranıyordu anlam veremiyordum ki. Ben ne yapmıştım böyle? Bu zaten manyağın oğluydu ve ben resmen onu iyice manyak etmiştim. Aferin Balın, aferin...

"Sana yalan söyledim çünkü seni aldatıyordum öyle mi? Gizli kapaklı işler çevirip sana ihanet ediyordum, öyle mi Balın? Seninle olmak ve sana dokunmak yerine başka kadınlara gittim demek?"

Bu sefer de gömleğinin düğmelerini açmaya başlayan Ateş'in ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Gömleğindeki son düğmeleri de çözen Ateş hemen dibimde durdu ve yüzümün her santimini süzen gece mavisi gözleriyle yavaşça konuşmaya başladı. Bense korkudan ve yaşadığım panikten titreyen dudaklarımı gizlemek için ağzımı sımsıkı kapatmış onu dinliyordum.

"Özür dilerim sana dokunamadım. Çünkü seni bedenime kazıyordum."

Gömleğini hızla çıkarınca çıplak sert göğsü göründü. Ateş, göğsünde yazan 'Balım' dövmesiyle şu an fena hâlde içime işlemişti, şaşkınlıkla yutkunmama sebep olmuştu.

"Sana dokunmuyordum çünkü ismini tenime işliyordum."

Geldiğimden beri hayal kırıklığı, öfke ve korkudan dolan gözlerimden akan yaşlar aldatıldığım düşüncesiyle yanaklarımı ıslatmıştı. Şimdi de şaşkınlıktan tekrar dolmuşlardı. Kusursuz tenine işlenmiş adıma ve yasal olmayan güzellik-

teki mavi gözlerine bakınca erimiştim. Elimi sıcak avucuyla kavrayıp kalbinin üstündeki ismime koyan Ateş "Sadece sana sürpriz yapmak istemiştim Balım. Bu sabah yalan söylememin sebebi de omzumdaki Bal Porsuğu dövmesinin son rötuşlarının tamamlanması içindi. Çok mutlu olursun diye düşünmüştüm." diye konuşmasını sürdürdü.

Şaşkın gözlerle sağ omzunu tamamen kaplayan vahşi bal porsuğu resmine bakarken titreyen ellerimin üstünde gezinmesine engel olamamıştım. Titremelerim karmakarışık duygularımın bedenimde bıraktığı yansımalardı. Benim okşamalarımla nefes alışverişi hızlanan Ateş bana biraz daha yaklaştı ve sımsıcak dudaklarını alnıma bastırdı.

"Sana, kalbime ihanet ettiğimi nasıl düşünürsün? Sen benim kadınımsın. Kutsalımsın, inancımsın. Nasıl yaparım? Nasıl bunu düşünebildin?"

Sorusuyla gözlerimden iki damla yaş akmıştı. Buruk bir şekilde gülümseyerek âşık olduğum gece mavisi gözlere baktım. Ateş gözyaşlarımı silip yanaklarımı okşadı Yavaşça "Çok acıdı mı?" diye sordum.

"Kalbimi mi soruyorsun yoksa kafamı mı? İkisini de kırdın psikopat Baytar. Canavar."

Onun bu sözleriyle göğsümde tarifsiz bir sancı hissetmiştim. Yine de odak noktamı başka tarafa çekmemin başka bir ağlama krizinden beni kurtarmasını umarak öfkeli bakışlarımı yüzüne kaldırdım ve hızla konuşmaya başladım.

"Onu demiyorum geri zekâlı Porsuk. Kafanı kırmam iyi oldu. Ben dövmelerin canını çok acıttı mı diye soruyorum."

"Kır kafamı ne olacak? 'Sevda yüzünden ölmek de ayıp değil' demiş Nazım."

Bana tatlı tatlı gülümseyerek çıplak göğsünü göğsüme yaslayan Ateş saçlarımı yüzümden geriye atmış ve açıkta kalan çıplak boynumu okşamıştı. Yaşadığım tarifi imkânsız mutluluk ve aşkla onun beni benden alan gece mavisi gözlerine bakmadan yapamıyordum. İçimde ortaya çıkan derin pişmanlık ve dinlemeden verdiğim peşin hüküm kalbimi sızlatmıştı. Gözlerime hücum eden yaşları bir kez daha bastır-

maya çalışarak konuşmaya başladım.

"Özür dilerim Porsuğum." Porsuğum lakabını işitmesiyle gözleri yumuşayan Ateş gülerek konuşmaya başladı.

"Bana dayak attın. Sen beni baya dövdün. Dava açsam kazanırım biliyorsun değil mi?"

"Hak ettin ama Porsuğum, sen beni o şekilde bir erkekle görseydin ne yapardın söyler misin?"

Yaşadığım tüm pişmanlığa rağmen o an verdiğim kararın yanlış olmadığı konusunda kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Sonuçta Porsuğum ona dokunulmasına engel olamamıştı. Kendimi de onu da buna inandırarak vicdanımı soğutmanın en doğrusu olduğunu düşünmüştüm. Sorumla titreyen ve kollarımı sımsıkı kavrayan Ateş bu fikrin yarattığı düşünceyle hırlarcasına konuşmuştu.

"O pezevengin ecdadını sikerdim!"

"İşte ben bu yüzden az bile yaptım Porsuğum. Benim muhatabım sensin. Bir sürtükle tartışacak halim yoktu."

"Senin canın sağ olsun. Bundan sonra dayak atmadan önce dinle beni ama tamam mı?" Sözlerine mahcup bir ifadeyle gülümseyip başımı sallamıştım.

"Tamam."

Yanaklarımdaki kurumaya yüz tutmuş yaşları elleriyle silen Ateş yumuşamış yüzüyle ve aşk dolu bakışlarıyla göz kapaklarımın üstüne sımsıcak dudaklarını bastırmayı ihmal etmemişti.

"Sana günlerdir dokunamıyorum lan. Şu dövmeler yüzünden."

Onun bu sözlerine güldüm ve yeni tıraş olmuş yanağını okşadım. Bakışlarım aşık olduğum çehresinde gezinirken kararmış mavi gözlerinde takıldı ve gülüşüme kilitlenmiş olduklarını fark ettim. Onun bu oluşan ciddi ve bir o kadar da farklı ifadesi gülümsememin yüzümde donmasını beraberinde getirdi, aramızdaki gergin atmosfer ikimizi de şu an nefes nefese bırakmıştı.

Hızla dudaklarıma kapanan Ateş'e ilk defa bu denli sert ve tutkuyla karşılık verdim. Aramızdaki tutku tekrar ve tekrar ateşini harlarken ruhen ve bedenen ait olduğum bu adamın en az benim kadar bana ait oluşunu hissediyordum.

Biz vardık sadece biz. Sadece ben ve o. Başka birinin adına gölgesine bile tahammülüm yoktu. Bunun verdiği hazla Ateş'in dokunuşlarıyla bedenim hasret gideriyordu. Ellerimle saçlarını kavrayıp yüzünü yüzüme doğru çektim. Benim bu hareketime inleyerek karşılık veren Ateş çıplak göğsüne beni bastırdı ve belimi sımsıkı kavrayarak masaya yapıştırdı. Tam o anda bu adamın beni kaybetmekten ölesiye korktuğunu ve dokunuşlarıyla beni tenine, kalbine ve ruhuna mühürlemek istediğini anladım. Ben de tamamen onu varlığıma mühürlemek ve sonsuza kadar benim kılmak istiyordum. Hırsla saçlarını kavradım ve başını geriye doğru sertçe çektim. Tutkum içimdeki öfke ve kıskançlığı daha da alevlendirip yakıcı boyutlara doğru ulaşmasına sebep olmuştu.

"Bir daha benden başkası sana dokunursa ve sen buna müsaade edersen seni mahvederim Ateş."

Gülümseyerek tekrar dudaklarıma kapanan Ateş sıcak ve ıslak dudaklarımızı birbirine bağlamış, kelimelerimizin önüne bir set çekmişti.

"O zaman kadınları benden uzak tutmanın bir yolunu bul Baytar."

Nefes nefese kaldığımız o dakikalarda konuşmasının hemen ardından yakıcı sıcaklığıyla boynumu öpmeye başlamıştı.

"N-asıl bulacakmışım?"

"Benimle evlen ve benim dövemediklerimi sen döv Balım. Kocanı koru. Benden söylemesi."

Duyduklarımın etkisiyle ve bedenimde yaratmış olduğu şaşkınlıkla hızla Ateş'in saçlarına asıldım ve yüzünü yüzüme doğru kaldırdım. Gülen bakışları gözlerimle buluşurken kendimi fena hâlde kilitlenip kalmış gibi hissediyordum. Bu Porsuk... Bu Porsuk bana az önce evlenme teklifi mi etmişti ne?

"Sen az önce ne dedin?"

Gülümseyerek en masum sesiyle konuşmaya başladı.

"Ne demişim?"

"Sen az önce bana evlenme mi teklif ettin?"

Benim şaşkınlıkla tekrarladığım soruya Ateş çapkın bir gülüşle karşılık verdi.

"Zeki kız."

Gözlerimi kısarak dikkatli bir şekilde Porsuğumu süzdüm ve bir yandan da dudaklarımı büzmeyi ihmal etmedim. Bu Porsuk şimdi bana neden evlenme teklifi etmişti ki? Acaba cidden kafasını kırmış ve kısa süreli bir hasara yol açmış olabilir miydim?

"Sen benden korktuğun için, kafanı kırdığım için mi bana evlilik teklif ediyorsun?"

Sorumla daha da sırıtan Ateş, sonrasında ciddi bir ifade takınarak gözlerini benden kaçırdı.

"Çok mu belli ettim?"

Kan beynime sıçramıştı. Hırsla bu Porsuk efendiyi üstümden attım ve sinirle konuştum.

"Geri zekâlı Porsuk! Keşke kafanı biraz daha kırsaydım!"

Kollarımı bağlayarak yüzümü asmaya devam ettim. Bu Porsuk beni sürekli sinir etmek zorunda mıydı emin değildim. Gülerek bana baktı. Gittikçe keyiflenen Ateş büzdüğüm dudaklarımı iki parmağı arasına alıp sıktı.

"Büzme o dudaklarını şimdi. Sen kesin içinde ne mutluluk dansları ediyorsundur şimdi. Yeme beni Baytar, kaptın işte yakışıklı çocuğu."

Sinirli bir şekilde kaşlarımı çattım. Kendini beğenmiş Porsuk ne olacak?

"Git be, daha az önce kavga ettik. Kendimi kavga sonrası masanın üzerinde, seni de üstümde buldum. Sonra da evlenelim dedin. Bu hiç de hayallerimdeki gibi bir evlilik teklifi olmadı." Bana şaşkınlıkla baktı ve hayretle karşılık verdi.

"Ulan evlilik tek hayalin değil miydi senin? Benimle evlenip bir sürü minnoş yapmayı düşünmüyor muydun sen?

Teklif ettik lan işte. Evlenelim, kocana sahip çık dedim. Neymiş, hayalindeki teklif değilmiş. Benim bu teklifi ettiğime dua et sen bence." Kollarımı tekrar bağladım ve hemen ardından yüzüme bilmiş bir gülümseme yerleştirdim.

"Evlilik teklifi ettirdim mi ettirdim, sen ondan haber ver Porsuk efendi. Hem baktın fıstık gibi kız elinden kaçıyor. Dedin ben bu kızı ancak böyle bağlarım kendime. Ama yok, kafam kadar tek taşım olmadan evlilik falan yok."

"Tamam lan sana unutamayacağın bir evlilik teklifi yapacağım. Bu sözlerini de sana yedireceğim. Oldu mu? Şu an mutlu musun? Sinirin biraz olsun geçti mi?"

Ay acaba Porsuğum bana nasıl bir evlilik teklifi yapacaktı? Paraşütle mi atlayacaktı? Yoksa yatta güzel bir akşam yemeği eşliğinde mi teklif edecekti? Ya da Paris'e götürüp Eiffel Kulesi'nin altında mı bu teklifi gerçekleştirecekti? Ya benim Porsuğum kesin şimdiden kafasında en beğeneceğim teklif kurgusunu kuruyordur. Porsuğuma yanaştım ve yanaklarını sıkıp yüzünü kendime doğru çektim.

"Ya sen fazla mı sevimlisin fazla mı şekersin? Ben seni yerim yerim. Kim bilir nasıl güzel bir teklifle geleceksin sen bana ya? İleride minnoşlarımıza gururla anlatacağım inşallah teklifini. Ya ben onları da yerim yerim."

Sırıtarak belimi kavrayıp beni kendine doğru çeken Ateş konuşmaya başladı.

"O minnoşlar için bana ve meziyetlerime ihtiyacın var biliyorsun değil mi Balım? Geçti mi kızgınlığın? Öpeyim mi?"

ONUNCU BÖLÜM

"Hadi Baytar ben geldim, in aşağıya."

"Hemen iniyorum Porsuğum."

Porsuğum 'Bugün buluşalım.' demişti. Ben de muhtemel bir evlilik teklifi beklentisiyle bu fırsatı kabul edip hazırlanmaya başlamıştım. Üzerime siyah kısa bir tulum giymiş, altına da altın renk parıltılı sandaletlerimi geçirmiştim. Yanıma siyah küçük bir çanta aldım, pembe ve altın taşlı bileklikleri mi de takmayı ihmal etmedim. Artık teklif için, hayatımın en önemli anı için hazırdım.

Asansöre binip kısa süre sonra da apartman kapısından dışarı doğru süzülmüştüm. Karşımdaki görüntüyle biraz durakladım. Porsuğum uzun süredir kullanmadığı motoruyla beni almaya gelmişti, en sevdiğim serseri stilini de en tarz bir biçimde üzerine kuşanmıştı. Koyu bir kotun üstüne benim ona hediye ettiğim 30 liralık v yaka tişörtünü giymişti. Yakışıklı yüzünü çevreleyen dağınık siyah saçları ve beni benden alan gece mavisi gözleriyle karşımdaki bu insanüstü varlık tek kelimeyle harikaydı. Hızla yanına doğru koştum ve Porsuğumun boynuna atladım. Belimi sımsıkı kavrayarak hem yanağımdan hem boynumdan öpen Ateş en az benim onu özlediğim kadar beni özlemiş gibi duruyordu. Sonuçta tam on saattir Porsuğumla görüşmüyorduk.

"Porsuğum nereye gidiyoruz?"

"Ne zamandır koko yemiyorduk. Gel biraz zıkkımlanalım."

Tabii aç karnına evlilik teklif edemezdi benim bir tanecik Porsuğum. Kesin kokomuzu yedikten sonra bana evlilik teklifi yapacağı o süper ötesi sürpriz yere gidecektik ve hayatımızın en önemli evresine güzel mi güzel bir geçiş yapacaktık. Porsuğuma hevesle başımı salladım.

"Bir yarım gömerim."

Alçş keyifle "Bak sen." deyip yanağımdan bir makas aldı. Şu an o kadar heyecanlıydım ki yerimde zor duruyordum. Alacağım evlilik teklifi için şimdiden sabırsızlanıyordum.

Kaskımızı takıp her zamanki kokocumuza doğru yol aldık. Yanında huzuru, güveni ve sonsuz aşkı bulduğum bu adama sımsıkı sarıldım.

***

Kokolarımızın gelmesini beklerken buradan sonra gideceğimiz yer için ya da Porsuğumun fevkalade sürprizi için içimin kıpır kıpır olduğunu hissediyordum. Porsuğumun evlilik teklifi kesinlikle çok afili ve bir o kadar da unutulmaz olacaktı. Bir an önce yemeğimizi yemeli ve sonrasında da sürprizimizin kaynağına gitmeliydik. Ya da bir yere gitmezdik, sürpriz ayağımıza gelirdi. Kokomu yerken aklıma gelen yeni fikirlerle daha da keyiflenmiştim. Acaba şimdi buradan bir helikopter geçecek ve 'Benimle evlenir misin?' yazılı bir pankart mı taşıyacaktı? Ya da hemen karşımızdaki deniz manzarasından bir yat süzülecek bizi romantik bir geceye doğru mu sürükleyecekti? Kesin Porsuğumun harika bir planı vardı. Bir an önce bitirmek ve sürprize yönelmek için büyük lokmalarla yediğim kokomun arasından dişimde sert bir cisim hissetmiştim. Ağzımda meydana gelen acıdan gözlerim sulanırken lokmamı tükürmek için bir peçeteye uzandım.

"Ah! Bu ne be?"

"Lan dişi bal porsuğu gibi giriştin kokoya aç Baytar. Vahşi kadın. Aç ağzını aç, bakayım."

Porsuğum eliyle çenemden tutmuştu ve ağzımın içine bakmıştı. Peçeteyle dudağımın kenarını silerken kaşlarını çatmayı da ihmal etmemişti.

"Kanatmışsın lan dişini. Böyle işin ben... Ulan yüzük nerde? Öğüttün mü lan yüzüğü yoksa! Balım sen Terminatör müsün güzelim?"

Porsuğumun neden sinirlendiğini anlayamamıştım. Gözlerindeki merakla kokonun içine bakıp aradığını bulmanın

rahatlığıyla derin bir nefes aldı.

"Bir an yüzüğü yuttun sandım lan. Valla neredeyse patlanta sıçacaktın, iyi kurtardık." Söyledikleri kafama dank etmişti. Şaşkınlıkla gözlerimi açtım.

"Yüzük mü? Kokonun içinde yüzük mü vardı?! Dişim kanadı resmen benim ya!"

"Barbie gibi takılan kız Porsuk gibi koko yerse dişi kanar da kırılır da." Hızla Ateş'in elindeki yüzüğe uzandım ve daha elimdeki minik sert cisme bakmadan tüm hırsımla ona çemkirmeye başladım.

"Ne bileyim ben be yüzüğü buraya koyduğunu! Odun Porsuk! Kokoya yüzük koymak nedir ya? Bu mudur yani?!"

Porsuğumun gece mavisi gözlerinden elimdeki minik ağırlığa yönelen bakışlarım hayatımda gördüğüm en güzel şeye kilitlenip oldukları yerde kalmışlardı. Şu saatten sonra kelimeler kifayetsizdi. Etrafımdaki her şey ki buna Ateş de dâhil, ben yüzüğüme bakarken ağır çekimde silinmişti, dünyada sadece ben ve yüzüğüm kalmıştık. Pembe kalp şeklinde bir tek taş yüzük ellerimin arasındaydı. Işıltılarına, ışıltılarının yaydığı her haresine ayrı kapılıp dudaklarımdan salamadığım cümlelerle durumdan mest olmuştum. Şu an konuşamıyordum. Şu an bu yüzüğü... Yok yok, yüzük değil. Şaheser... Şu an bu şaheseri tarif edecek tek kelime dahi bulamıyordum.

"Balım nefes al."

Porsuğumun sesiyle girdiğim transtan biraz olsun uzaklaşsam da parmaklarımda duran bu yüzüğün etki alanından çıkmak mümkün değildi.

"Tüm azı dişlerim feda olsun sana kıymetlimissss."

Ateş bu halime güçlü bir kahkaha attı.

"Gollum Baytar."

Şu an Ateş'in gözünde Yüzüklerin Efendisi'ndeki yüzük aşkından delirmiş Gollum'dan farksızdım. Aslında kendi gözümde bile Gollum'dan bir farkım olduğunu düşünmüyordum.

"Sanırım âşık oldum ben Porsuğum. Bu aşk, ömür boyu sürecek bir aşk..."

Benim bu sözlerimin ardından huysuz bir homurtu çıkaran Ateş hiç vakit kaybetmeden hızla konuşmaya başladı.

"Nikâhı da yüzükle yap o zaman Baytar. Minnoş yaparken de o yardım eder zaten."

"Eder eder. Olur. Kesin olur."

Hızla yüzüğü elimden alan Ateş'e çatık kaşlarla baktım ve aynı çatık kaşlı çehreyle karşılaşmam bir oldu. Sanırım Porsuğum yine ilgimin kendisinin üzerinden başka bir yere gitmesine içerlemişti, beni yine fena hâlde kıskanmıştı. Gülümseyerek elimi Porsuğuma doğru uzattım ve yaşadığım mutluluğun keyfiyle konuştum.

"Hadi Porsuğum teklifini et. Teklifini et de sonra bu harika ötesi yüzük parmağımdaki yerini alsın. Bekliyorum hazırım."

"Sanki cevabı bilmiyorum."

"Et artık be!"

Porsuğum en az benim kadar heyecanlı duruyordu.

"Baytarım, ömür boyu beynimi itinayla sikmeye var mısın?"

"Ateş düzgün et şu teklifi. Bak daha geçen gün dayak yedin."

Ateş suratını ekşitti ve sıkıntıyla yerinde kıpırdandı. Porsuğumun bu beceriksiz ve utangaç tavırlarını lokma lokma yemek istesem de teklifi geciktirdiği için yarı gülümser yarı sinirli bir ifadeyle bakıyordum.

"Lan edemiyorum, nasıl ediliyor bu? Balın sen etsen de ben kabul mü etsem acaba güzelim?"

"Ateş!"

"Tamam tamam ediyorum, sakin ol."

Yüzündeki her mimikten benimle eğlendiği çok belli olan Ateş beni de eğlendiriyor ama anın büyüsü bozulmasın diye

lerini birkaç saniyeliğine odaklanmak ister gibi yummasının ardından o acımasız güzellikteki mavilerini bakışlarıma sabitlemişti.

"Balın. Baytarım. Seninle evlenebilir miyim? Beni buna layık görüyor musun lan?"

Gözlerimi dolduran bu kelimeler mutluluk anımın en zirvesinde dans etmeme yol açıyor, içimdeki pembe volkanları patlatıyordu.

"Evet evlenebilirsin Porsuğum! Evet! Evet! Evet! Çok layıksın çok!"

Ateş'in yüzünü kavradım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Bana tutkuyla karşılık veren Ateş ıslak ve sıcak öpücüğünü uzattıkça uzatıyor, benim zihnimin bir başka diyarlara doğru yol almasına sebep oluyordu. Sonunda birbirimizden ayrılmayı akıl edebilmiştik. Bakışlarımızdaki görünmez bağlar bizi birbirimize ait kılarken parmağıma taktığı yüzük bunu tescilliyordu. Biz artık tamamdık, bir bütündük. Parmağımdaki yüzüğün yansımaları beni tekrar ve tekrar, yine ve yeniden tesiri altına almıştı. Bu yüzük beni bu denli tesiri altına alıyorsa, başkalarını da tesiri altına almalıydı. Hemen telefonumu çıkardım ve fotoğraf çekmek için hazırlandım. Parmağımdaki yüzüğü çekmeden önce kadrajın mükemmel olması için hoş bir konsept hazırlamam gerekliydi.

"Porsuğum elini okşarcasına bileğime koy."

Huysuz bir homurtu çıkaran Ateş'e ters bir bakış attım. Gözlerimdeki gizli mesajı alan Ateş elini bileğime koydu ve sessizce beklemeye başladı. Fakat bu bana yeterli gelmemişti. Kadrajı daha da mükemmel yapacak ayrıntılara ihtiyacım vardı ve tabii ki bu ayrıntılar yine Porsuğum'da gizliydi.

"Porsuğum yakanı biraz indir de Balım dövmen arka fonda görünsün. Hadi yakışıklı sevgilim bekliyorum."

Ateş yine homurdanarak yakasını aşağı doğru indirdi. Fotoğrafı Instagram'a yüklerken altına da 'Evleniyorum.' yazmayı ihmal etmemiştim.

"Kıskananlar çatır çatır çatlasın Porsuğum değil mi?"

"Kırk yıl düşünsem böyle bir görgüsüzle evleneceğim aklıma gelmezdi. Aslında evleneceğim aklıma gelmezdi ki..."

Onun bu sevimliliğine daha fazla dayanamamıştım ve kendimi yanağını sıkmıştım.

"Ya ben ne eşsiz bir kadınım ki senin gibi bir Porsuk bile bensiz daha fazla yaşayamayacağını anlayarak bana evlenme teklifi ediyor. Resmen bunun için bile beni dünyanın sekizinci harikası olarak tarih kitaplarına işlemeliler."

Telefonum çalınca Ateş'in homurtusunu duymazlıktan gelmiştim ve arayan kişinin kim olduğuna bakmıştım. Geçen yaz hayvan hastanesinde staj yaptığım Ulaş abinin ismini görünce kaşlarım merakla havaya kalktı. Ulaş abi sanırım Instagram'a koyduğum fotoğrafı görmüş ve beni tebrik etmek için aramıştı. Telefonu kulağıma götürdüm ve keyifle konuşmaya başladım.

"Ulaş abi nasılsın?"

Bakışlarım karşımdaki sert çehrede ve çatık kaşlarında duraklamıştı. Porsuk yine kıskanıyordu.

"İyiyim Balıncığım. Sen nasılsın? Seninle önemli bir konu hakkında konuşmam gerekiyor." Duyduklarım karşısında dikkat kesildim.

"İyiyim Ulaş abi. Bir sorun mu var?"

"Hiç uzatmadan doğrudan konuya giriyorum. Veterinerlik Fakültesi birincisi olan bir Veteriner Hekimi hastanemde işe almak istiyorum. Yani seni. Eğer bir başka kariyer planın yoksa Pazartesi günü seni buraya bekliyorum. Gel detayları konuşalım."

İş... Ben şimdi iş mi bulmuştum? Hem de Porsuğumdan evlenme teklifi aldığım gün mü bulmuştum? Bugün daha eşsiz daha güzel olabilir miydi acaba? Ya ben kendimi yerim yerim.

***

Saat dört olmuştu fakat Taşıyan Hayvan Hastanesi'nde sabahın erken saatlerinden itibaren başlamış olan yoğunluk

dur durak bilmemişti. Sabahtan beri iki tane kedi kısırlaştır-
ma ameliyatına girmiştim, ayağı kırılan bir köpeğin tedavi
sürecini başlatmış ve yaklaşık beş hayvanın da aşılarını yap-
mıştım. Fakat bu beni yormuş muydu? Tabii ki hayır. Oku-
duğum beş yıl boyunca hep bu anı beklemiştim ve gerçek bir
veteriner hekim olarak çalışacağım günün hayaliyle yanıp
tutuşmuştum.

İlk iş günümde enerjim en üst seviyedeydi, etrafıma yay-
dığım gülücüklerin de bana olumlu bir şekilde döndüğünü
hissedebiliyordum. Fakat bu gülücüklerimin sebebi tek bana
na işim değildi. Bu gülücüklerimin sebebine doğru ilerlemeye
başladım. Her saat başı yaptığım gibi eşyalarımı koyduğum
dolabıma yürüdüm ve kilidi açtım. Benim için en kıymetli
varlıklardan biri olan bu güzel şeyi sevmeyi ve okşamayı ih-
mal etmedim.

"Ya sen ne tatlış şeysin öyle. Ben seni yerim yerim. De-
ğerlim."

"Balın saat başı ne yapıyorsun o dolabın karşısında? Kedi
mi sakladın, onu mu seviyorsun? Anlamadım ki."

"Gelip bakmak ister misin Ulaş abi?"

Tek kaşını kaldırıp merakına yenik düşen Ulaş abi kafası-
nı dolabımın içine sokup değerlimde gözlerini gezdirdi.

"Nasıl ama çok güzel değil mi?" Şaşkınlıktan ağzı açık
kalmıştı.

"Balın bu yüzükle bir hastane alırsın sen, farkındasın de-
ğil mi?" Yüzüğümü göğsüme koyup onu korumak istercesine
sakladım.

"Ölürüm de vermem kıymetlimi."

Benim bu tepkime güçlü bir kahkaha atan Ulaş abi mu-
zırca "Sana bu yüzüğü alan hayvan hastanesi de alır zaten.
Sen merak etme." diye karşılık verdi

Ulaş abinin bu sözleriyle Porsuğumun yüce gönüllüğü
ve bonkörlüğü aklıma düşmüştü. Her defasında her istedi-
ğimi tek bir an dahi düşünmeden alan ya da bana en mutsuz
anımda sayısız sürpriz yapan Ateş kesinlikle bunu da yapardı

fakat artık ben buna izin vermezdim.

"Almasına alır da ben istemem Ulaş abi. Kendi paramı kendim kazanırım ben." Bana hayretle bakan Ulaş abinin gözleri takdir doluydu.

"Vay be Balın senden beklemezdim bu kadarını. Ben alsın istersin diye düşünmüştüm. Helal olsun."

"Yok Ulaş abi şimdi biz sözlü sayılırız o kadar büyük bir hediyeyi kabul edemem. Fakat evlenince almasında bir sakınca yok. Hatta alsın yani adına şirket var, karısına bir hayvan hastanesini çok görmesin. Ay bak sinirlendim iki dakikada. Ben şu cimri Porsuğu arayayım." Bana tek kaşını kaldırarak bakan Ulaş abinin bakışları fazlasıyla sorgulayıcıydı.

"Porsuk?"

Onun bu ifadesiyle sırıttım ve hemen ardından hızla açıklamaya başladım. Sesimden ve büyük ihtimalle otuz iki diş sırıttığım çehremden hevesim fazlasıyla belli oluyordu.

"Ulaş abi senin hastanende staj yapmam benim hayatımın miladı diyebilirim. Bir aşkın adını senin hastalarından biri koydu, anlam kazandırdı. Dur bir konuşup geleyim sana hemen tüm ayrıntılarıyla anlatacağım. Ama dur önce yüzüğümü beş dakikalığına da olsa takayım. Nasıl yakıştı mı?" Bana gözlerini deviren Ulaş abi hemen ardından hızla konuşmaya başladı.

"Zaten bir Demet Akalın, bir de sen Balın. Bir de sen."

***

İşten çıkıp yorgun argın eve gelmiştim ve mutfakta tek başıma yemek yemeye oturmuştum. Porsuğum'la en son üç saat önce telefonda konuşup en son 23 saat önce yüz yüze görüşmüştük. Bu bizim için bir rekordu. Ben tatlış Porsuğumu çok özlemiştim. Yemek yerken bir yandan da Porsuğuma mesaj yazmaya başladım.

"Ya ben Porsuğumu özledim..."

"Ne yapıyorsun Porsuğum?"

Mesajlarım gider gitmez anında görüldü oldu ve Ab... beni görüntülü aradı. Porsuğum patron koltuğunda ka... mıştı ve şaftı kaymış bir şekilde karşımdaydı.

"Porsuğun çok yorgun, Porsuğun aç Balın, aç. Bugün tam dört tane toplantıya girdim ve ebem sikildi. Şimdi bir diğer... ne gireceğim."

Bu sözlerine kaşlarımı çatarak karşılık verdim.

"Terbiyesiz Porsuk."

Tabağımdaki makarnadan bir kaşık aldım.

"Ne yiyorsun Balım sen?"

"Köfte ve makarna yiyorum Porsuğum."

"Ulan var ya üç saattir yemek yemiyorum. Yemin ederim kafayı yiyeceğim burada. Sence açlıktan ölür müyüm? Ölecekmişim gibi hissediyorum. İçimde büyük bir boşluk var Balın, kokoyla doldurulması gereken bir boşluk." Onun bu haline kıkırdamadan yapamamıştım.

"Porsuğum iş çıkışı gel, annem sana da yapar yemek."

"Balım, güzelim. Lan sen ne rahat ne umursamaz bir insansın ya! Gollum gibi yüzüğünü okşayacağına git biraz anandan yemek yapmayı öğren, biraz çabala. Benim anlamadığım bizim evdeki yemekleri de mi annen yapacak?"

"Hayır Porsuğum bizim evdeki yemekleri sen yapacaksın." Bana büyük bir şaşkınlıkla bakıp kaykıldığı sandalyede doğruldu.

"Ne demek ben yapacağım? Sen niye yapmıyorsun anlayamadım? Beraber yapalım desen eyvallah da sen yapacaksın ne lan?"

"Porsuğum ben yoğun çalışıyorum biliyorsun."

"Ulan ben de şirket yönetiyorum."

"Ama ben hayat kurtarıyorum, yani ben daha ayrıcalıklıyım. Sus artık zengin bebesi. Koltuğunda dönüp para kazanıyor bir de yoruldum diyor."

İçimden bir ses bana ayaklarını yıkatacağını söylüyor Balın. Sen çirkef yırtık birine dönüştün iyice. Maço Baytar.

Rendelerim seni." Kıkırdadım.

"Porsuğum şaka yaptım, ben cacık yaparım dışarıdan da koko söyleriz. Nasıl olur? Hem bizim ilişkimiz için oldukça önemli bir yemek koko."

Bana gözlerini devirse de kokoyu düşünmek ona keyif vermişti. Tam o an aklıma gelen düşünceyle elimdeki kaşığı bıraktım ve ciddiyetle konuşmaya başladım.

"Yarın Pezo'yu hastaneye getirmeyi unutma. Biliyorsun ameliyat edeceğiz onu."

Konunun değişmesiyle sıkıntılı bir nefes çeken Ateş, "Balın acaba yapmasak mı? Hayvanın seks hayatını daha başlamadan elinden alıyoruz. Bari önce bir milli olsaydı. Lan kısırlaştırmadan önce dişi bir kedi bulayım bir hafta aynı odada takılsınlar." deyince bu sefer ben gözlerimi devirdim.

"Salaklaşma. Yapmazsak evin her yerine bırakır salgısını. Kızgınlığa girerse sesten uyuyamazsın bile haberin olsun." Onun kararsız ifadesine bakıp konuşmaya devam ettim.

"Allah'ım neden bu ilişkide zeki olan taraf hep ben olmak zorundayım?" Ateş benim bu serzenişimi pek takmamış ve hemen ardından az önce savunduğu tezini devam ettirmişti.

"Bu yaptığın hayvan haklarına aykırı. Kediler gelse bizi kısırlaştırsa hoşuna gider mi? Pezo da bir manitayla takılmayı hak etmiyor mu?"

Bu Porsuk neden mantıklı düşünemiyordu, anlamıyordum.

"Kontrolsüz bir şekilde üreyip sokaklarda kaybolan, açlıktan ölen canların ortaya çıkmasından iyidir."

Benim son söylediklerimle savunacak bir şeyi kalmayan Ateş kafasını olumlu bir biçimde salladı ve Pezo'yu yarın hastaneye getirmeyi kabul etti.

***

Pezo'nun başarılı bir biçimde gerçekleştirilen ameliyatından çıkıp kapıda bekleyen Ateş'in karşısında dikildim. Ateş üzerimdeki hastane kıyafetlerimi gördüğü an gururla beni

süzmüştü. Fakat küçük sedyede uyuyan Pezo'ya kayan bakışları yaşadığı endişeyi de gizleyemiyordu.

"Nasıl geçti ameliyat, kestin mi oğlanın toplarını cani kadın?"

Pezo için duyduğu endişeyi yansıtmamak için şakaya başvuran Ateş'e gülümsedim ve bu saf yüreği ve koşulsuz sevgisi için Allah'a bir kez daha şükrettim. Allah iyi ki Porsuğumu karşıma çıkarmıştı, iyi ki benim evleneceğim adamı yapmıştı.

"Porsuğum sakin ol Pezo çok iyi. Sadece hâlâ uyuyor, kendine gelince götürürsün zaten eve, dinlenir. Ama kafasına yakalık geçirmemiz lazım, dikişlerini dişleriyle sökmeye çalışıp kendini kanatabilir. Bir de ayılmaya başlayınca bir süre sersem gibi dolaşacak Porsuğum. Yanında ol ve onu sakinleştirmeye çalış. Bir haftaya toparlar oğluşum kendini."

Yüzünü buruşturan Ateş bu ameliyatın özellikle mahrem bölgeye yapılması konusunda fazlasıyla hassastı.

"Üzülme küçük pezevenk, sen hâlâ tanıdığım en taşaklı kedisin. Aslanım benim be, aslan Pezo'm. İyileş bak sana kilo kilo ödül maması geliyor."

"Hayır Porsuğum, ödül maması değil kısırlaştırılmış kediler için olan diyet mamalardan vermelisin. Ben sana isimlerini yazdım zaten. Oğluşumuz operasyon sonrası kilo alıp sağlık sorunları yaşamasın."

Söylediklerime olumlu anlamda kafa sallayan ve hemen ardından bakışlarını Pezo'dan elimdeki makasa kaydıran Ateş gözlerini komple açmış ve benden bir adım uzaklaşmıştı. Ulaş abiye götüreceğim makası Pezo'nun ameliyatındaki aletlerden biri zanneden Ateş'in yüzünü korkudan sararmış görmek benim yüzümde geniş bir sırıtma hali yaratmıştı. Porsuğumla biraz uğraşmaktan zarar gelmezdi. Elimdeki makası kaldırdım ve Ateş'in gözünün hizasında birkaç kez açıp kapadım. Gözlerini kocaman açan ve istemsiz bir biçimde ellerini alt bölgesine götürüp mahrem yerini kapatan Ateş benim güçlü bir kahkaha atmamı sağladı.

"Beni de mi keseceksin lan? Sen ne çeşit bir manyak çıkın?"

Onun bu tepkisine daha fazla dayanamadım ve yanına gidip iki yanağına sulu öpücüklerimi bıraktım. Ya ben şu saf tatlış Porsuğumu yerim yerim.

"Porsuğum ben sana kıyamam ama bir daha herhangi bir dişi varlığın kollarını senin boynuna doladığını görürsem kontrolümü kaybedebilirim."

Elimdeki makası tekrar açıp kapattım ve karşımda korkudan gözlerini fal taşı gibi açan ve tekrar birkaç adım geriye kaçan Ateş'i gülerek izledim.

***

Öğle arası Porsuğum'la şirketinde yemek yemek için sözleşmiştik ve ben de Ulaş abiden iki saatliğine izin almıştım. Artık eskisi gibi sık bir şekilde görüşemediğim sevgilimle yaratacağımız her türlü boş zamanı değerlendirmek istiyordum. Hızla şirket kapısından girdim ve güvenliği es geçtim. Şirkete patronun sevgilisi kontenjanından vizesiz geçiş iznim vardı ve bu gerçekten çok havalıydı. Asansörlere ilerlerken karşıma çıkan kişiyle yerimde durakladım ve bana doğru gelen Daria'ya samimi olduğunu düşündüğüm bir bakış attım.

"Balın nasılsın? Neler yapıyorsun? Seni bir süredir göremiyorum buralarda." Benimle gülümseyerek konuşan Daria'ya aynı yakınlıkla gülümsedim.

"Veteriner hekim olarak bir hastanede işe başladım da çok yoğunum, kafamı kaşıyacak vaktim olmuyor."

Daria takdir edercesine başını salladı. Her ne kadar bana yakın ve samimi davransa da Porsuğum'un etrafında bu denli güzel bir Rus kızı olmasını kıskanmıyor değildim. Aramızdaki buzları yavaş yavaş eritiyor olsak da bu kıza bir mesaj versem hiç de fena olmazdı. Yüzüğümün olduğu elimle saçımı düzelttim. Bakışları elimdeki yüzüğe kayan Daria'nın çehresinde beliren ifade hayal ettiğim gibi bir ifade asla değildi. Hayranlıkla ve kocaman gülümseyerek elimi tutan Daria dikkatle yüzüğümü inceledi.

"Balın inanamıyorum bu harika bir şey. Ateş'le nişanlı züğünüz mü bu?"

Allah'ım, adamakıllı nispet yapmayı bile beceremiyorum resmen. Bozulduğumu belli etmeden olumlu anlamda kafamı salladım ve "Evet." dedim.

"Çok sevindim, çok mutlu olun Balın."

İçten bir gülümsemeyle ve bu gülümsemeye eşlik eden güzel mavi gözleriyle bakan Daria içimdeki samimi dost duygularını dürtüyor, benim de aynı şekilde ona gülümsememi sağlıyordu.

"Victor Sokolov'un tek torunu evleniyor demek. Düğün nerede olacak?"

Daria'nın sorusuyla bu konuyu daha önce hiç düşünmediğimi fark ettim ve biraz kararsızlığa kapıldım. Ne düğünümüzü, ne gelinliğimi, ne de Ateş'in damatlığını hayal etmiştim. Ben sadece bir tek yüzük hayal etmiştim, bana gelen yüzük hayallerimin de ötesinde olmuştu. Umarım diğer düşünmediğim her şeyde de aynı şans benimle olurdu.

"Bilmem buluruz düğünü yapacak bir yer. Hem daha var zaten."

Verdiğim cevapla tek kaşını meraklı bir ifadeyle kaldıran Daria "Victor'la hâlâ tanışmadın öyle değil mi?" diye sordu.

Ateş'in Rus dedesiyle daha tanışmamış olsak da bu konuyu nedense çok fazla irdeleme gereği duymamıştım.

"Tanışırız canım akraba oluyoruz sonuçta." Benim bu tepkime biraz kararsızlıkla baksa da içinden geçenleri söylemeden yapamamıştı.

"Beş yıl onun yanında çalıştım. Çok zor bir adamdır. Hakkında bildiğim şeylerden bir diğeri de... Türkleri pek sevmediği..."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırmış ve Daria'nın söyledikleri ne hayretle kalakalmıştım.

"İyi de torunu Türk. Nasıl sevmiyor?"

"Sonuçta kızını kaçıran bir Türk'tü ve Ateş'i de tamamen kendi kanından kabul ediyor sanırım."

Duyduklarım moralimi bozmuştu. Ateş'in Rus dedesinin beni sevmeme ihtimalini bugüne kadar hiç düşünmemiştim. Bu düşüncelerin şimdiden beynimi patlatacağını hissederek kafamı salladım. Benim bu halimi Daria da fark etmiş ve dostça elini koluma koymuştu.

"Bence sen kendini sevdirirsin."

Onun bu cesaret verici cümlesiyle yüzümde geniş bir gülümsemenin canlanmasına engel olamadım. Bir Balın Meşeli kolay yetişmiyordu ki. Ben bu detayı nasıl böyle kolayca unutabilirdim?

"Torunu tavladım, dedeyi mi tavlayamayacağım? Mümkün değil." Daria kahkahayla bana karşılık verdi.

"Bir ara kahve sözünü hatırlatacağım sana."

"Ateş'le ilgili tüm dedikoduları istiyorum." Benim bu tepkime yine güldü ve başını sallayarak yanımdan ayrıldı. Fakat yine de bu Rus dede işi fena hâlde canımı sıkmıştı.

***

Asansörle Ateş'in bulunduğu kata çıktım ve önce Porsuğumun sekreterinin yanına uğradım.

"Nihal nasılsın?"

Genç kızın yüzünde beni görür görmez kocaman bir gülümseme oluştu. O da benim gibi üniversiteden bu yıl mezun olmuştu. Aynı zamanda bir kedisi vardı ve ailesiyle beraber yaşıyordu. Yakın zamanda da yeni bir sevgili yapmıştı. Bütün bunları bilmemin sebebi Pınar olayından sonra buraların boş kalmasına izin vermeden kontrolü tamamen ele geçirmek istememdi. Buna da ilk olarak Ateş'in sekreterini tarafıma çekerek başlamıştım. Buradaki gözüm kulağımdı Nihal ve Ateş hapşırsa haberim oluyordu. Benim için fazlasıyla iyi bir dost olan Nihal'e hediyeler vermeyi de ihmal etmiyordum. Bugün de ona bir çanta getirmiştim.

"O çok istediğin çanta vardı ya... Bana tanıtım yapmam amacıyla yolladılar onu. Ben de bunu en iyi senin taşıyacağını düşündüm."

"Balın Hanım ne gerek vardı? Kabul edemem ben bunu."

Nihal'in gözlerindeki mutluluk çantayı fazlasıyla beğendiğini gösteriyordu. Onun yüzündeki bu saf mutluluk beni de istemsizce mutlu etmişti.

"Ya al işte, arkadaşıma gönlümden koptu getirdim. Hem Balın Hanım demeyi de bir bırak artık Nihal ya. Bu arada erkek arkadaşınla yeni durumları en yakın zamanda dinlemek istiyorum." Elimdeki çanta poşetini alan Nihal gülümseyerek yüzüme baktı ve hevesle konuştu.

"Sizin taktiğinizi uyguladım Balın Han... Pardon, Balın. Önce ilgi gösterdim, baktım şımardı sonrasında hemen kendimi çektim, direkt kapımda bitti, mum oldu. İyi ki varsın."

Hayvan doktorluğumun yanına bir de aşk doktorluğumu eklesem hiç de fena olmazdı sanırım.

"İyi yapmışsın, aynen böyle devam et. Taktik gerekirse yaz bana, hemen durumu çözeriz."

Nihal'in yanından ayrılıp Porsuğumun kapısını tıklattım ve yavaşça odasına girdim. Odaya girer girmez Ateş'in telefonda Rusça konuştuğunu duydum, seçtiğim kelimelerden dedesiyle hararetli bir sohbetin ortasında olduğunu anlamıştım. Beni görünce muzırca sırıtarak oturmamı işaret etti ve konuşmasını sürdürdü. Yavaşça masasının önündeki tekli koltuğa oturdum ve sessizce telefon konuşmasının bitmesini bekledim. Rus dedesiyle konuşuyor olması beni hepten sessizleştirmiş ve fena hâlde germişti.

Telefon konuşmasını kısa süre sonra bitiren Ateş gülümseyince hızla yerimde doğruldum ve gidip kucağına oturdum. Boynuna sarılıp yanaklarına öpücüklerimi kondurdum. Bana aynı aşkla karşılık veren Ateş belimi koluyla sımsıkı kavradı ve alnıma, dudaklarıma sımsıcak öpücükler bıraktı. Sessizliğimizi ilk bozan Porsuğumun meraklı sesi oldu.

"Ateş bombasını içtin mi?"

Duymak istediğim kelimeler; aşkım, hayatım, sevgilim, özledim seni, sana çok aşığım, seni çok seviyorum iken bu soru güçlü bir "Of!" çekmeme sebep olmuştu. Her gün o içinde ne olduğunu bilmediğim karışımından bana içirmeye de-

vam ediyor ve beni içmem için zorluyordu. Fakat nedense o değişik karışımı içtikten sonra kendimi daha enerjik hissediyordum ve son zamanlarda eski sağlıklı kiloma döndüğümü fark ediyordum.

"İçtim Porsuğum, içtim. Sen anlat bakalım, dedenle ne konuştunuz?"

Sıkıntıyla içini çekerek oturduğu koltukta geriye doğru yaslandı ve beni biraz daha kendine çekti.

"Evlenme kararımı duydu ihtiyar. Bu yüzden agresifleşti son zamanlarda. Planlarını bozuyormuşum. Neyse... Sana söylemem gereken başka bir şey var benim."

Merakla Porsuğuma baktım ama içten içe yaşadığım hayal kırıklığı ve mutsuzluğu da engelleyemiyordum. Sanırım Ateş'in Rus dedesi beni gerçekten istemiyordu ve hiçbir zaman da istemeyecekti. Bu his içimi burkmuş ve fena hâlde kalbimi kırmıştı. Fakat Ateş'in sözleriyle bu hayal kırıklığının yerine gözlerimde sayısız kalp mutlulukla belirmişti.

"İhtiyar demişken geldi aklıma, yarın akşam seni istemeye geliyoruz. Hazırlıkları yapın."

***

Kız isteme için tüm aile fertlerinin yanı sıra Fatoş teyzem ve Namık da bu özel akşamda bizimle beraberlerdi. Bugün sabahtan akşama kadar yapılan hazırlıklarda bize yardım etmişlerdi. Annemle Fatoş teyzem pasta ve böreklerle uğraşırlarken biz Petek'le temizlik yapmış, babam film koleksiyonunun tozunu almış, Namık ise sadece oturmuştu. Namık'ın nasıl benim gibi eşsiz ve tatlış bir insanın kuzeni olabildiği konusundaki teorilerimi boş bir zamanımda etraflıca düşünecektim.

"Sonunda her şeyi hallettik."

Solucan surat kardeşim Petek'in koltuğa yığılmasıyla gözlerimi devirdim, sonra da elbisem ve makyajıma bakmak için salondan çıkıp holdeki aynaya doğru ilerledim. Üzerime mavi çiçek desenli beyaz bir elbise giyip saçlarımı da doğal bir topuz yapmıştım. Makyajımda da pembe bir ruj kullan-

mayı ihmal etmemiştim. Beyaz bantlı topuklu ayakkabılarımla da artık tamamdım. Ateş'ler birazdan geleceklerdi ve ben heyecandan yerimde duramıyordum. Kapının çalmasıyla panikle yerimde sıçradım ve elimi kalbime götürdüm. Allah'ım ne olur bu akşam harika geçsindi.

Hızla kapıyı açmak için gittiğimde annemle babam da misafirleri karşılamak için arkamda bekliyordu. Kapıyı açar açmaz tek bir kişiye odaklandım. Porsuğum siyah takım elbisesi, açık gri renk gömleği ve siyah kravatıyla adeta dergi kapaklarından fırlamış gibiydi. Kollarındaki büyük çiçek buketi ve çikolata kutusuyla da hayallerimin ötesinde bir görünümdeydi. Ve ilk defa saçını tarayıp düzgün bir şekil vermesi de dikkatimi çekmişti.

"Hoş geldiniz."

Ateş'in elindeki buketi ve çikolatayı aldım ve içeri geçmeleri için buyur ettim. Ateş içeri girerken onunla uğraşmadan yapamamış ve kulağına fısıldamıştım.

"Hayret elinde çikolata kutusu var ve yemeden durmuşsun." Serseri bir gülümsemeyle göz kırptı.

"Emin misin?" Dedi ve sonrasında annemle babamın yanına gidip ellerini öptü. Çikolata paketinin kapağını açıp baktığımda çikolataların yarısından fazlasının yenmiş olduğunu gördüm. Fakat Porsuğum iz bırakmamak için de elinden geleni yapmıştı. Boşluklarda beşer tane çikolata olması gerekirken ikişer tane çikolata duruyordu. Elimde olmadan kıkırdadım.

Kısa süre sonra hepimiz salondaki yerimizi almıştık. Havadan sudan muhabbetler heyecanımı hafifletmiyordu. Porsuğumdaki rahatlık ve keyif beni en azından birazcık da olsa kendime getirmeyi başarıyordu. Annemin konuşmasıyla dikkatim ona kaydı.

"Beren'ciğim evlilik nasıl gidiyor? Hamilelik seni zorluyor mu?" Annemin evlenmek üzere olan kızından önce yeni evli bir çiftle sohbet etmesi bu konuda benim için biraz kaygılandığını gösteriyordu.

"Zorluyor ya Bahar teyze, hele bulantılar öldürüyor diyebilirim ama onun haricinde Murat her konuda çok destek ve yardımcı olduğu için üstesinden geliyorum kolayca."

Beren ikili koltukta hemen yanında oturan Murat'a bakıp gülümsemişti. Murat da gülümseyerek baktığı karısına elini tutarak karşılık vermişti.

"Allah'ım benim de böyle bir eşim olsun ya Rabbim. Amin." Petek'in sesli bir biçimde ettiği bu dua hepimizin gülmesine sebep olsa da ona çemkirmeden yapamadım.

"Önce ben varım Petek Hanım. Çok ama çok sonra da sen varsın. Sen üniversitede şu bölümü kazanmak istiyorum Ya Rabbim diye dua etsen daha mantıklı olur bence."

"Sen kazandıysan ben hayli hayli kazanırım ablacığım, o kısmı takmıyorum ben."

Petek'in bu ifadesine ben gözlerimi devirdim, Porsuk ise bıyık altından güldü. Beren'in ağzını tutarak yerinde doğrulmasıyla merakla ona baktık.

"Ay midem çok kötü oldu yine. Misafir tuvaletinizi kullanabilir miyim?"

Annem "Tabii." diye Beren'e yardımcı olmak için hızla ayağa kalksa da Petek hiç vakit kaybetmeden lafa atılmıştı.

"Beroş misafir tuvaletinde Namık var. Telefonla girip Youtube'den uzaylılarla ilgili video izliyor. Yarım saat çıkmaz o."

Midesini tutup yüzünü buruşturan Beren'e Murat destek olmaya çalışıyordu. Bu sırada Ateş lafa girip "Balın'ın odasındaki banyoyu kullan." deyince ortamda derin bir sessizlik oldu ve babam tek kaşını kaldırarak oldukça soğuk bir ifadeyle Ateş'e baktı.

Ateş oldukça gerilmiş, aynı gerginlik ortamdaki herkese yansımıştı. Turgut dedemin yerinde dikleşmesinden yaşadığı paniği anlayabiliyordum. Torununun kırdığı pot yüzünden ben de kızarmış bir halde çaresizce etrafıma bakınıyordum. Ateş durumu toparlamak için panikle konuşmaya başladı.

...da banyo var, Balın'ın odasında da ...
...ündüm. Vardır değil mi?"

Bunun üzerine dayanamadım ve konuyu değiştirmek için onu desteklercesine konuştum.

"Evet, evet Ateş'in odasında kocaman banyo var. Küvet hatta."

Söylediklerimin farkına varınca yüzüm utançtan yandı. Resmen bugün ağzımızdan çıkanı kulağımızın duyduğuna ... tu. Ateş bana sadece gözlerini devirmişti. Babam ve annem ise bana kuşkulu bakışlar atmışlardı. Aslında babamın bakışlarında bariz bir kızgınlık vardı. En olmaması gereken akşamda Fiko'cuğumu el birliğiyle sinirlendirmiştik anlaşılan.

"Bu sessizlik ne ya böyle? Ben gelmeden verdiniz mi kızı yoksa?!"

Namık'ın salona girmesiyle Beren hızla misafir tuvaletine doğru koştu, Murat da ardından. Salona giren tuvalet işçisi Namık'a Ateş de ben de öldürücü bakışlar atıyorduk. Namık ne olduğunu anlamadan çekinerek Fatoş teyzemin yanına oturdu ve 'Ne oluyor?' dercesine bize kaş göz yaptı. Petek kıkırdayınca onu çimdikledim.

"Balın annecim hadi mutfağa gidelim de misafirlerimize kahve hazırla."

Bizi büyük bir gerginlikten kurtaran anneme minnetle baktım ve akşamın en önemli fasıllarından birine geçmenin heyecanıyla sıratarak ayağa kalktım.

"Hemen hazırlıyorum. Sen otur annem." Salondan çıkarken çikolata kutusunu almış ve çaktırmadan Porsuğumla Turgut dedeme bakmıştım.

Turgut dedemin Ateş'i sessizce azarladığı her halinden belliydi. Porsuğumu geldiğinden beri ilk defa bu kadar heyecanlı ve korkulu görmüştüm. Kapıdan girdiği andaki "Bu kızı alacağız başka yolu yok! Almadan gitmiyoruz!" özgüveninden eser dahi yoktu. Ve nedense bu hali daha çok hoşuma gitmişti.

***

Mutfakta kahve hazırlıklarına girişmişken babamın mutfağa gelmesiyle biraz gergin bir ruh haline girdim. Kahve yapma isteğim azalmıştı. Bana gülümseyerek bakan babama ben de gülümseyerek karşılık verdim.

"Ben annen için çok acı bir kahve içmiştim. Bakalım damat bey seni benim anneni sevdiğim kadar seviyor mu? Test etmek ister misin Bal kızım?"

Babamın iyi niyetli yaklaşımıyla yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu ve onaylayarak başımı salladım.

"Her şeyi yiyip içiyor haklısın Fiko'cuğum. Beni seviyorsa kahvemi de içmeli."

"Aslan kızım. Sen de çok haklısın."

Babamın desteğiyle hemen tuzluğu elime aldım ve çıkardığım Türk kahvesinin yanına koydum. Fakat babamın konuyla ilgili yaratıcı fikirleri bitmiyordu.

"Sana tüyo vereyim, damadınkini kahve koymadan karabiberle pişir. Rengi için de tarçın falan kat. Aroması için de sirke koy biraz. Halledersin sen aslan kızım benim."

Şaşkınlıkla babamın dediğine baktım ve Porsuğum için tedirgin olmadan yapamadım.

"Sen içtin mi baba?" Babam özgüvenle konuştu.

"Ben çok âşıktım içtim tabii ki. Âşık adam içer."

Âşık adam içerse benim Porsuğum da içmeliydi. Çünkü Porsuğum bana fena hâlde âşıktı ve bu aşk benim elimden zehir de olsa ona içirirdi. Babamın sözlerinin ardından yerimde kararlılıkla dikleştim ve baharatların olduğu dolaba doğru ilerledim.

"Karabiber katıyorduk değil mi Fikom?" Babam güldü ve gözlerini parlatan bir keyifle "Evet." dedi.

***

Tüm herkese kahvelerini dağıtıp sonrasında Ateş'e özel kahveyi ikram ettim. Yerime otururken Ateş'e bakıyor ve ilk yudumda nasıl bir tepki vereceğini merakla bekliyordum. Kahvesinden ilk yudumunu alan Porsuğum gözlerini sonuna

kadar açmıştı ve dudaklarını birbirine yapıştırarak fincanı ta bağına koymuştu. Şu an kendini tuttuğunu ve hatta içmekt çok zorlandığını anlayabiliyordum. Onun bu haline gülme mek için kendimi zor tutuyordum.

Babama yandan bir bakış attım. Babamın gözleri 'kahvesi daha bitmedi ki?' dercesine alay doluydu. Beklentiyle Por suğuma ve kendini tutmaktan morarmış suratına baktım. Şu an herkesin en az benim kadar bir beklenti halinde olduğunu anlayabilmiştim. Sanırım Porsuğum da anlamıştı ki derin bir nefes alıp fincanı tek seferde kafasına dikmişti. Dudakları birbirine yapıştırılmış hatta dikilmiş gibiydi. Porsuğumun rengi mordan kahverengine doğru ilerlerken onun yerinde olmadığıma içimden şükrettim. Bazen cidden erkek olmak da zor olabiliyordu anlaşılan. Neyse ki Porsuğum zor da olsa karışımımı içmişti, en azından bu aşamayı atlatmıştık. Ya da sadece ben öyle sanmıştım. Birdenbire şiddetle öksürmeye başladı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu ve kızgınlıkla bana bakıyordu. Bakışlarımı babama çevirdim ve bu aşamayı atlattığına dair ona kaş göz yaptım. Babam bana huysuzca baksa da keyifle Ateş'le konuştu.

"Afiyet olsun oğlum."

Ateş sesli bir biçimde yutkunarak babama kendisini zorlayarak gülümsemişti. Boğazına götürdüğü eliyle ne denli bir acının gırtlağından aşağıya indiği fazlasıyla belli oluyordu. Başını minnetle sallaması da şu an babamdan ne kadar çekindiğini bize gösteriyordu. Namık'ın sesi salondaki sessizlikte yankılanmıştı. Hepimiz bakışlarımızı ona çevirdik. Ama hiç birimiz ne dediğini anlamadık.

"E kaç veriyonuz?"

Namık, Turgut dedem ve Ateş'e dönüp "Başlık parası diyorum." Deyince annem ve babam homurdanarak sadece "Saçmalama." diyebilmişlerdi. Fakat Namık'ın susmaya niyeti yok gibiydi.

"Olmaz, süt hakkı verilmesi şart."

Namık'ın bu ısrarı ile kendine yeni gelen Porsuğum "O işi Balın benim motoru haşat edince halletmiştik." karşılığı-

ni verdi. Ateş'in sözüyle babamın 'başlık istemiyorum.' lafını hatırlayan Petek ve annem kahkaha atmışlardı, ben ise sadece gözlerimi kısarak onlara bakabilmiştim. Turgut dedem bugün sakin olaylı geçmesinden ve daha fazla uzamasından fena hâlde korkmuş olacak ki hiç vakit kaybetmeden yerinde dikleşti ve hızla konuya giriş yaptı.

"Sebebi ziyaretimiz belli. Gençler birbirlerini tanımışlar, sevmişler. Biz de tanıdık ve pek sevdik kızımızı. Sizin de biricik oğlanı sevdiğinizi düşünüyoruz."

Turgut dedemin esas konuya girmesiyle annem ve babam da ciddileşip beklentiyle doğrulmuşlardı. Şu an yaşadığım heyecanı en son ne zaman yaşadığımı hatırlayamıyordum. Porsuğumun gözlerine baktığımda da aynı heyecanı onun da yaşadığını görebilmiştim. İkimize de cesaret vermek istercesine bana gülümsemişti.

"Allah'ın emri peygamberin kavliyle Balın kızımızı Ateş oğlumuza istiyoruz."

Turgut dedemin konuşmasından sonra derin bir nefesi bünyemden koyuverdim ve son sözü söyleyecek olan babama merakla baktım.

"Ben önce bir kızımın fikrini alayım. Bakalım o evlenmek istiyor mu?"

Babama hayretle bakmıştım. Günlerdir elimdeki tek taşla evde nasıl dolaştığımı, neredeyse onu evcil bir hayvan gibi sevdiğimi ve ona ne denli ehemmiyet gösterdiğimi çok iyi biliyordu. Ne demek kızım evlenmek istiyor muydu? Tabii ki istiyordu. Babam bakışlarını bana döndürdü ve sorusunu tekrarladı.

"Bal kızım sen evlenmek istiyor musun bakayım?"

Hızla kafamı olumlu anlamda sallamış ve gülümseyerek "Evet. Niye istemeyeyim babacığım. Sorman hata." demiştim. Benim dünden razı tavırlarıma salondaki herkes gülse de babam sadece gözlerini sabır dilercesine yukarı kaldırmıştı. Sonrasında Turgut dedem ve Ateş'e döndü.

"Ben veriyorum kızı. Siz almak istiyor musunuz peki cidden? Emin misiniz?" Babamın beni gıcık eden bu sorularına

Porsuğum keyifle sırıtmış ve yerinde rahatça kaykılmıştı.

"Bir daha mı düşünseydik? Kahve bende zihin açıklığı yaptı sanki."

Porsuğumun şakasıyla Turgut dedem Ateş'e öldürücü bir bakış daha attı ve Ateş panikle yerinde doğruldu.

"Alalım, alalım."

Babam da lafı daha fazla uzatmadan "Verdik gitti o hal-de." Dedi.

Herkesin suratında geniş bir gülümseme hali canlandı. Babamın son sözüyle sırıtarak hızla yerimden kalktım ve Turgut dedemin elini öpmeye gittim. Aynı şekilde annemle babamın elini öpen Ateş sonrasında mecburiyetten Fatoş teyzemin elini öptü.

Petek gümüş tepsi üzerindeki pembe kurdeleyle bağlı nişan yüzüklerimizi getirdi. Herkes yüzüklere takılı pembe kurdeleye merakla bakarken babam ve Ateş aynı anda "Pembe mi?" demişlerdi. Ya bu insanlarda anlama sorunu mu vardı yoksa ben mi fazla zekiydim? Bir Balın Meşeli kolay yetişmediği gibi nişanlandığı günde pembe rengini kullanmayı unutacak gibi mi duruyordu?

"Pembe daha güzel oldu bence. Hem niyet önemli değil mi yani?"

Bana tek kaşlarını kaldırarak baksalar da Turgut dedem lafa girip beni desteklercesine konuştu.

"Tabii güzel kızım niyet önemli. Hadi geçin şöyle de kurdelenizi keseyim."

Ateş'le yan yana geçmiş ve tepsideki yüzükleri birbirimizin parmaklarına geçirmiştik. Nişan yüzüğüm tek taşımın yanındaki yerini alırken ikisinin yan yana duruşunun harika bir kombin oluşturduğunu fark ettim.

Bu anları, kurdelenin kesilişini dakikası dakikasına fotoğraflayan Petek işini ve şu anı fazlasıyla ciddiye alıyor gibi duruyordu. Ya da sadece rüşvet olarak sunduğum elbiseyi ciddiye alıyordu, emin değildim.

Kesilmiş kurdelelerimize ve yüzüklerimizin parmaklarımızdaki duruşuna baktım. İçimi sımsıcak bir mutluluk hali doldurdu ve bakışlarımı saf aşkla Ateş'in gözlerine kaldırdım. Aynı mutluluk ve aşkı onun gözlerinde de görmek tamamen huzur kaynağıydı.

Duygusal sarılmalarımız ve kucaklaşmalarımızın ardından annem ve babamın ne kadar duygulandığını dolan gözlerinden fark edebiliyordum. İkisine aynı anda sarılıp yanaklarından öperken iyi ki onların benim ailem olduğunu düşünüyordum.

***

Nişan töreninin bitmesiyle büyükler yerlerine oturup sohbetlerine girişirken Namık yanımıza yanaştı ve sadece bizim duyabileceğimiz bir sesle konuştu.

"Balın'ı alana yanında beni veriyoruz Ateş'çiğim."

Ateş'in gözleri yuvalarından fırlamış ve sonrasında yanımızdan ayrılan Namık'ın arkasından hayretle bakakalmıştı. Bu şaşkınlığının arasından bana dönen Porsuğum merakla fısıldadı.

"Senin bu kuzen ibne biliyorum da... Ne tür bir ibne onu çözemiyorum." Onun bu tepkisine kıkırdadım.

"Sana öyle yapıyor, kuzenim heteroseksüel korkma."

Boş vermiş bir tavırla omzunu silktikten sonra biz de koltuklara doğru ilerledik ve oturduk. Sohbete dâhil olmamız kısa sürse de Petek'in patavatsızlığıyla sohbet bölünmüştü.

"E sizin isteme ne zaman gençler?"

Fatoş teyzemle Turgut dedemin samimi gülümsemeleri ve sohbetleri arasından fırlayan Petek tatsız imasını ortaya bırakmıştı ve karşımızdaki bu ikiliyi utangaç bir halin göbeğine itmişti. Bu sözlerle içtiği suyu püskürten Ateş hayretle Petek'e baktı.

"Petek baldız falan dinlemem seni Dolar'a yediririm."

Annem ve babam da bu duruma sinirlenip Petek'i azarlamışlardı. Yerinde küçülen ve korkarak etrafına bakan Petek

en çok Ateş'ten çekiniyor gibi duruyordu.

"Baldız baldan tatlıdır derler Ateş abi. Sen de böyle dü-
şünmüyor musun ki?"

Ateş Petek'e kızgın bakışlarla bakarak sessizce "Geri zekâlı baytarın kardeşi." demişti. Bu sözünün üzerine kaşla-rımı çattım ve hızla Ateş'in kolunu çimdikledim.

"Ya şimdi yine niye ben geri zekâlı oldum ya?"

Bana sırıtan Porsuğum konuyu başka bir noktaya çek-mek ister gibi dikleşip ciddiyetle babama dönmüştü.

"Fikret amca, benim Balın'ı tanıştırmak istediğim biri daha var. Eğer senin ve Bahar teyzenin de izni olursa en kısa zamanda Balın'ı alıp Moskova'ya gitmek ve onu dedemle ta-nıştırmak isterim."

***

Porsuğum'la valizlerimizi hazırlamış ve evlatlarımız Pezo ve Dolar'la oynayarak vedalaşmıştık.

"En yakın zamanda döneceğiz annecim, bir tanecik Min-noş Pezo'm."

Porsuğum da Dolar'a "Bu pezevenk sana emanet oğlum." Demişti. Dolar'a Pezo'yu işaret eden Ateş, coşkulu "Hav hav!" nidalarının kulaklarımıza dolmasına sebep olmuştu.

Dolar hafifçe Pezo'ya sırnaşıp patisiyle ona dokundu. Fa-kat onun bu dost adımına Pezo sinirlenmiş ve her zaman yap-tığı gibi hırlayarak karşılık vermişti. Korkup Ateş'in bacakla-rına dolanan Dolar'a sırıtmadan yapamamıştım. Hangisinin köpek hangisinin kedi olduğundan bazen ciddi anlamda emin olamıyorduk. Oğlumuzun bu haline güçlü bir kahka-ha patlatan Ateş yine Dolar'ın yanına eğildi ve tüylerini sevip onu öptü.

"Boş ver sen bu pezevengi aslan oğlum, bir bok olmaz buna. Sen kendine iyi bak biz gelene kadar, tamam mı?"

Dolar güçlü cüssesiyle Ateş'i yalayarak çimlere yatırdı ve çılgınca onunla oynamaya başladı. Onların bu halini oldukça kıskanmış ve hızla yanlarına uzanarak ikisine de sarılmıştım.

...da suratımı yalayarak karşılık veren Dolar oldukça mut... gözükmüyordu. Sonra tekrar Ateş'i yalamaya başlayan Do... ...a Porsuğum sahte bir kızgınlıkla karşılık vermişti.

"Yalama lan ben de yalarım bak."

Onun bu tepkisine Dolar içli bir bakış attı, gideceğimi... ...hissettirmişti. Dayanamadım ve yavaşça Ateş'le konuşmaya ...ladım.

"Köpekler çok duygusal hayvanlar, belki onu terk ettiği... ...izi bile düşünebilir. Bazen Pezo gibi umursamaz olsa daha ...ı iyi olurdu diye düşünmeden edemiyorum..."

Bunun üzerine Dolar'ı biraz daha okşayan Ateş arala...ndaki kuvvetli bağa yakışır bir şekilde tüm sevgisini ona ...veriyordu. Kucaklaşan bu iki güzel varlığın karşısında içim ...sıcacık olmuştu. Ya ben Porsuğumun yufka yüreğini yerim yerim.

***

Üç saatlik bir uçak yolculuğunun hemen ardından Vnukovo Havalimanı'nda uçağımızdan inmiştik. Ateş'in anlattıklarına göre bu havalimanı Moskova'nın merkezinin güneybatısında yer alıyordu. Yanımda Rusya konusunda oldukça bilgili Porsuğumun olması kendimi oldukça şanslı hissetmemi sağlıyordu. İlk defa yurtdışına çıkıyordum ve başka bir ilkimi daha tekrar bir tanecik sevgilim Ateş'le yaşıyordum. Havaalanından çıkarken valizlerimizi taşıyan Ateş söylenmeye başlamıştı.

"Ulan ceset mi koydun bunun içine anlamadım ki? Yine hangi gereksiz eşyalarla doldurdun acaba şu valizi?"

Ona gözlerimi devirmeden yapamamıştım, Porsuğum çoğu zaman fazla zeki ve düşünceli olsa da bazen aynı şu anda olduğu gibi saçmalayabiliyordu. Neyse ki saçmalamasını pek takmayacaktım. Tatile gelmiştim ve çok heyecanlıydım. Resmen Moskova'ya gelin gidiyordum. Gelin ata binmiş ya nasip demiş... Galiba ben Porsuk demiştim, ama olsun.

Lüks uzun siyah bir arabaya yanaşmamızla şık giyimli şoför arabadan çıktı ve Ateş'in elindeki valizleri aldı. Valiz-

demiş ve sonrasında ikimizi de başıyla selamlamıştı. Ateş şoförle konuşmaya başladı. Hızlı konuştukları için çat pat anlayabiliyordum. Porsuğum şoföre eşyaları götürmesini ve bizim dolaşacağımızı söylemişti. Sanırım o çok korktuğum dedesiyle akşam tanışacaktık. Tanışma öncesinde gezmek, Moskova'yı keşfetmek benim için de oldukça iyi olacaktı. Bu durum sosyal medyamda da harika karelerin yer alması demekti. Şoför arabaya binip uzaklaştıktan sonra Porsuğumun boynuna sarıldım ve hevesle konuştum.

"Porsuğum biz şimdi akşama kadar gezecek miyiz?"

"Vize işlemleriyle uğraşmamızdan beri günlerdir Moskova'yı karış karış gezmemiz için başımın etini yiyorsun. İlk gün aradan çıksın da çenen biraz olsun kapansın istiyorum Baytar."

"Ya sen ne düşünceli bir sevgilisin. Tatlış Baytarı merak ediyor diye resmen akşama kadar şehri karış karış gezdirecek. Benim gibi bir sevgiliye sahip olduğun için çok minnet duyduğunu bu kadar belli etmene gerek yok Porsuğum ben biliyorum zaten. Kasma bu kadar yakışıklı." Homurdansa da bu sözcüklerime tek kelime eklememiş sadece gezimize başlama komutumuzu vermişti.

"Hadi bakalım, vakit kaybetmeden gidelim."

***

Moskova'ya gelir gelmez fark ettiğim şeylerden biri havanın Türkiye'ye nazaran serin oluşuydu. İyi ki Porsuğumun uyarısıyla biraz kalın giyinmişim. Üşütmek ve hasta olmak kesinlikle istemezdim. Fark ettiğim bir diğer şey ise bindiğimiz metronun gerçek anlamda bir sanat eseri oluşuydu. Duvarlarındaki işlemeleri, yer yer tavanda beliren camları ve eşsiz duvar resimleriyle burası ciddi anlamda eşsizlik abidesiydi. Tam bir mimarlık ve mühendislik harikasıydı. Ateş'ten öğrendiğim kadarıyla metro Moskova'nın simgesi boyutundaydı ve gerçekten bu unvanı fazlasıyla hak ediyordu. Tüm şehri bir örümcek ağıymışçasına sarmış ve ulaşımın fazlasıy-

pahalı olduğu bu şehre güzel bir kolaylık sağlamıştı. Artık görgüsüzlükte çığır açtığımı düşünsem de metroda birkaç kare çekmeden yapamamıştım. Ki ben yine de buraya gelip fotoğraf çekmeyen bir turist düşünemiyordum.

Metrodan Teatralnaya'da indik. Hemen karşımızda Marx'ın heykeli duruyordu. Karl Marx'ın felsefesine göre kapitalizmin yerini sosyalizm alacak ve o da komünizme yönelecekti. Yani komünist bir Rusya için siyasi olarak bu heykel çoldi bir anlam taşıyordu. Marx aslen Rus olmasa da felsefesi Rusya tarafından fazlasıyla benimsenmişti.

"Şu kapıdan girince Kızıl Meydan'a çıkacağız Balım."

"Porsuğum ya bu kapı çok küçük değil mi? Ben Kızıl Meydan'ı daha büyük hal etmiştim. Minyatür bir şey çıkacak gibi duruyor şu an."

"Baytar kapıdan bir geçelim de Kızıl Meydan'ın büyüklüğünü gör sen. Gel bakalım Harikalar Diyarı'na şimdi."

Farklı mimarideki iki kule benzeri iki kapılı geçişten adımlamamızla Kızıl Meydan'ın devasa büyüklüğü görüş açımıza sunulmuştu. Şu an bu şehirde görmeyi en çok istediğim yerde duruyordum ve etrafımı hayran bakışlarla süzüyordum. En çok fotoğraf çekmek istediğim yer meydanın ilerisindeki soğan kubbeli yapıdaki mimarinin önüydü. Bu mimarinin görünümüne tek kelimeyle bayılmıştım.

"Ateş inanmıyorum! Şu an resmen Disneyland'da gibiyim. Baksana şunlara sanki birazdan uçan bir halı süzülecek ve Alaaddin sihirli lambasıyla bu halının üstünde belirecek."

"Güzelim hayal gücüne hayranım lakin orası bir katedral."

"Porsuğum orada bir fotoğrafımı çekersin değil mi?"

"Çekerim de biraz anı yaşa lan. Neyse bak, şu sağ tarafta Kremlin, Lenin anıt mezarı var. Fakat oranın içerisinde fotoğraf çekmek yasak. Seni şimdiden uyarayım da sonra Rus polisiyle yüz göz etme bizi."

•••

Porsuğum'la gezmek ve yemek yemek için Arbat Caddesi'ne gelmiştik. Bu caddenin büyüsüne kapılmamak mümkün değildi. Burası bizim İstiklal Caddesi'ne çok benziyordu. Turistik ve tarihi bir yerdi. Pek çok grafitinin olduğu duvarın önünde birkaç fotoğrafımı çektirmeden yapamamıştım. En sonunda artık açlığa daha fazla dayanamayan Porsuğum'la yemek yemek için kafelerden birine oturduk ve menüye baktık. Menü tamamen Rusçadan oluşuyordu, yanında bir tek İngilizce kelime yoktu. Bu yüzden tercih konusunda Ateş'ten yardım almam en doğrusuydu.

"Porsuğum ne yiyeceğiz?"

Menüyü bir süre ciddi bir ifadeyle inceleyen Ateş "Shashlik yanına kvas ve üstüne de tatlı olarak Napoleon yiyelim." diye karşılık verdi

"Tabii Porsuğum harika seçimler, ben her zaman bu yiyecekleri yiyorum zaten. Türkçe mealini diyeydin iyiydi Porsuk Efendi."

Ateş sırıtarak bu dediklerini garsona da söyledi. Artık Porsuğumun insafına kalmıştım. Sipariş verdikten sonra bana dönen Ateş yemekleri açıklamaya başladı.

"Shashlik bildiğin şiş kebap. Çokça seviliyor burada ben de severim. Kvas alkolsüz bira, yemeğin yanında güzel gidiyor. Napoleon ise tereyağlı, ballı ve kremalı bir pasta. Kesin ona bayılacaksın. Aslında hepsine bayılacaksın."

Duyduklarımla iştahım kabarmıştı. Şu dakika fena hâlde acıktığımı hissetmiştim. Kısa sürede yemeklerimiz gelmişti. Elbette masanın muhteşem görüntüsünden bir kare çekmeliydim. Acele ile fotoğrafı çekip hemen yemeye koyulmuştuk. Yemek o kadar güzeldi ki, özellikle tatlıya bayılmıştım. Kesinlikle bu Moskova tatili süresince birkaç kilo alacaktım, buna kesinlikle emindim.

Gözlerim önümdeki boş tabaklardan uzaklaştı ve etrafımıza kaydı. Yer yer müzisyenlerin olduğu bu cadde çok güzel bir ambiyansa sahipti. Bakışlarımı yerel halkın üzerinde gezdirmeden de yapamamıştım. Rus halkı hakkında fark ettiğim şeylerden biri metroda, yolda, yürüyen merdivende ve otur-

dukları yerde çok fazla kitap okuduklarıydı. Yan masamızdaki kadın önündeki kitabı kafasını kaldırmadan okuyordu. Ne okuduğunu merak etmiştim.

"Porsuğum şu yan tarafımızdaki sarışın kadın ne okuyor? Kitabın ismini okuyamadım bir türlü."

"Anna Karenina okuyor Balın. Kaç yaşında kadın, şu zamana kadar okumamış olduğunu düşünmek bile istemiyorum. Muhtemelen tekrar okuyuşudur. Lan hem sen kursa boşuna mı gidiyorsun? Kiril alfabesini çözemedin mi hâlâ?" Porsuğumun benimle uğraşmasına tabii ki de takılmadım.

Ben "Anna, Bihter'in Rusya şubesi değil mi?" deyince Ateş sırıtarak "Bihter, Anna'nın Türkiye şubesi diyelim." karşılığını verdi. Porsuğuma gururlu bir bakış attım.

"Ya ben Porsuğumun edebiyat bilgisini yerim yerim."

***

"Porsuğum senin şair yönün için gitmemiz gereken bir yer daha var. Gidelim mi oraya da?"

"Hay şair yönüne... Güzelim yok öyle bir şey. Neyse hadi söyle bakalım neresiymiş orası Baytar?"

"Nazım Hikmet'in mezarı Porsuğum."

"Görmek istiyorsan gidelim tabii. Bugün senin rehberinim, yol göstericinim, ışığınım."

Porsuğumun sözleriyle dikkatim ona kaydı ve gururlu bakışlarım üzerinde gezindi.

"Seninle ne de çok benziyoruz maşallah. Minnoşumuz olursa adını Egocan mı koysak acaba?"

"Egosu ya da Egogül de olabilir."

Beni desteklercesine konuşunca sevinçle yerimde zıplamış ve Porsuğuma "Çak!" yapmıştım. Ateş'le günümüz daha ne kadar güzel geçebilirdi bilmiyordum.

Novodeviçi Mezarlığına geldik. Nazım Hikmet'in Mezarlığı oldukça gösterişliydi. Üstünde Kiril alfabesiyle ismi yazılmıştı. Ellerimi kaldırıp büyük şairin ruhuna bir Fatiha

okumadan yapamamıştım. Ateş'in sessizliğinden anladığım kadarıyla bu mezarlıklar onu fazlasıyla geriyordu. Sanırım o... raz beni de... Ortamın gerginliğini almak için sessizliği bozarak dikkatlerimizi farklı noktalara çekmeden yapamamıştım.

"Piraye'ye yanlış yaptın Nazım'cığım. Bilmiyorum yerin de rahat uyuyor musun ama bir söyleyeyim istedim."

Sözlerimi duyan Ateş şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Ulan Balın ölü adama bile trip atıyorsun, çirkeflik yapıyorsun."

Porsuğuma omuzlarımı silktim Ardından mezardan uzaklaştırıldık. Fakat Nazım Hikmet'e ve mezarının burada oluşuna üzülmeden yapamamıştım.

"Allah kimsenin mezarını vatanından uzağa nasip etmesin."

Ateş sessizce başını salladı. Fakat ben yine çenemi tutamamış ve konuşmayı başka taraflara çekmeyi başarmıştım.

"Porsuğum sence biz nerede ölürüz?" Ateş bana bir kez daha şaşkın şaşkın baktı.

"Sen beni gömersin sonra da gezerken ölürsün. Gezegen Baytar."

Tüm gün Moskova'yı karış karış gezmiş olmamız sanırım Porsuğumu biraz yormuştu. Bunu huysuz suratından ve yorgun ifadesinden anlayabiliyordum. Ateş aklına bir fikir gelmiş gibi korkuyla bana döndü ve sert bir sesle konuşmaya başladı.

"Bak o Fatoş teyzen gibi ben öldükten sonra başkasıyla evlenme sakın. Gece rüyanda rendelerim seni Baytar. Ruhum yakanı bırakmaz bilmiş ol." Porsuğumun yine kıskançlığı tutmuştu ve bu durum beni yine feci şekilde keyiflendirmişti.

"Hayırlı bir kısmetim çıkarsa neden olmasın Porsuğum." Cevabımla hepten fenalık geçirdiğini belli eden Ateş daha fazla öfkelendi.

"Genç yaşımda öldüreceksin beni. Ama neyse çocuklar izin vermez zaten senin evlenmene. O konuda içim rahat." Bu sözlerine sırıttım.

"Porsuğum sen de sürekli minnoşlarımızı düşünüyorsun değil mi? Ya ben seni de, doğacak minnoşlarımızı da yerim. Çok seviyorum ki sizi ya."

Ateş gözlerini devirse de cümlemin sonuna doğru gülümsedi ve dudaklarıma samimi bir öpücük kondurdu. Artık yürümekten ayaklarımızın ağrıdığı bir anda lüks siyah bir araba yanımıza yanaştı ve bugünkü şoför arabadan çıkıp karşımızda dikilmeye başladı. Rusça olarak Ateş'e Andrey diye seslendiğini fark ettiğim bu adam arabaya binmemizi rica etmişti ve Porsuğum da seve seve bu ricayı kabul etmişti.

Sanırım artık meşhur dedeyle tanışacaktım. Şimdiden feci derecede gerilmiş ve Porsuğumun elini sımsıkı tutarak bu gerginliğimi fazlasıyla belli etmiştim. Ateş de güç verircesine elimi sımsıkı tutmuştu. İyi ki Porsuğum yanımdaydı da bana her daim destek oluyordu...

***

Şoför bizi merkezden uzakta gösterişli ve biraz da tarihi gibi duran bir villanın önüne getirmişti. Demirlerle çevrili bahçesiyle oldukça ürkütücü fakat bir o kadar da güzel duruyordu. Koyu renk tuğlalarla bezeli dış tasarımı kasvetli bir görünüm sunsa da bahçesindeki yeşillikler bu kasveti ortadan kaldırıyordu. Otomatik kapının açılmasıyla içeriye giren araba avluda durdu. Arabadan inmek için hazırlandığım sırada evin çahşanlarından biri olduğunu tahmin ettiğim orta yaşlı sarışın bir kadın gülümseyerek kapımı açtı. Kadının samimi tavrına gülümsedim.

"Privet."

Rusça 'merhaba' deyince daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık veren kadın bana karşılık olarak "Privet. Dobra pajalavat." demişti. Hoş geldiniz diyen kadının Ateş'e de aynı samimiyetle baktığını görmüştüm. Burada Ateş'e duyulan saygı ve samimiyet çok hoşuma gitmişti.

Valizlerimizin içeri taşınırken biz de peşi sıra villaya giriş yapmıştık. Dedeyle karşılaşacağımızı bildiğim her saniye fena hâlde heyecanlanıyordum ve fena hâlde de korkuyordum. Ateş kapımızı açan sarışın kadına dedesinin nerede

olduğunu sordu ve salonda cevabını aldı. İçimden bildiğim tüm duaları paniğin getirdiği bir telaşla okudum ve amen diyerek ellerimle yüzümü sıvazladım. Ateş bu halime sırıtıp beni şakağımdan öptü ve elimi sımsıkı kavradı. Evin salonu olarak düşündüğüm geniş odaya doğru ilerledik.

Tekli koltuklardan birinde oturan yaşlı adam tabandan tavana kadar uzanan cam pencerelerden evin etrafındaki ağaçlık alanı seyrediyordu. Beyaz saçları, uzun ve yapılı vücuduyla Victor Sokolov fazlasıyla heybetli bir adamdı. Başını çevirmesi ve Ateş'le göz göze gelmesiyle aynı mavilikteki gözlerin birbirlerine kavuşmaları yaşlı demeye utandığım adamın karizmatik çehresinde kocaman bir gülümsemeye sebep olmuştu. Ateş'e bakarken gurur, sevgi, özlem ve bağlılık gibi birçok güzel duygunun yüzünde canlandığını fark ettim.

"Andrey."

Ateş'e seslenerek yönelirken gülen bakışları bana döndü ve bu güler yüzlü adamın çehresinde buz gibi bir ifade belirdi. Beni gördüğüne memnun olmadığını net bir biçimde anlamıştım. Beni daha tanımadan bu kadar mı istemiyordu benden bu kadar mı nefret ediyordu? Yoksa beni gülümsemeye layık göremeyecek kadar çirkin mi bulmuştu? Cidden bilmiyordum... Ben ne yapmıştım da bu öldürücü bakışların hedefi olmuştum anlamamıştım. Anında keyfim kaçtı ve mutsuzlukla ilk defa yerin yedi kat dibine girmeyi ve sessizce yok olmayı arzu ettim. Kızgın bakışları benden Ateş'e çevrildi ve sert bir şekilde konuştu. Yavaş bir biçimde Rusça olarak söylediği cümle net bir biçimde Türkçe mealiyle beynime doluşmuştu. Adeta kazınmıştı...

"Bu Türk'ün evime girmesine senin için katlanıyorum."

Şok olmuştum. Zihnimde dedesinin bu her harfi hayal kırıklığı içeren cümlesini defalarca tekrarlarken Ateş gergin bir şekilde ve de "Of!" çekerek ellerini saçlarından geçirmişti.

"Dede ben de Türk'üm."

Ateş'in sakin fakat yine de sitemkâr kısa cümlesi dedesinin dikkatinin ona kaymasını sağladı. Şaşkındı.

"Sen benim Andrey'imsin. Benim kanımı taşıyorsun."

Duyduğum Rusça kelimelerin tam olarak Türkçe karşılıklarını anlayamasam da en yakın anlamları zihnimde yankılanıyordu.

"Evet ama Türk kanı da taşıyorum. Kabul etsen?"

Dedesi huysuz bir şekilde homurdandı ve elini seni takmıyorum dercesine onu savuşturarak salladı. Evet bu huysuz adam beni sevmemişti. Evet bana fazlasıyla önyargılıydı. Evet dediğim dedik, çaldığım düdüktü. Ama... Ama sanki huysuz bir sevimliliği vardı. Yüzündeki huysuz ifadeyi silen ve Ateş'e gülümseyerek bakan dedesi hızla kollarını açtı.

"Seni çok özledim Andrey. Gel buraya."

Ateş'i kollarına yüzünde kocaman bir gülümsemeyle davet eden bu huysuz adam aynı zamanda Porsuğumun yüzünde de kocaman bir gülümseme halinin canlanmasına sebep olmuştu.

"Huysuz herif." Dedesine Türkçe söylenen Ateş ardından kollarını hızla dedesine sarmıştı ve sımsıkı bir kucaklaşmanın içine düşmüşlerdi.

Birbirlerinden ayrılsalar da gözlerindeki mutluluk ve özlem karışımı ifadenin beni ziyadesiyle duygulandırdığını fark etmiştim. Dedesinin gözlerinde en değerli varlığına içi titreyerek bakan bir ifade kol geziyordu. Çünkü o ölen kızından yadigârdı. Dedesine gülümseyerek bakan Ateş hemen ardından bana döndü ve gözlerinde beliren gururla beni dedesine takdim etti.

"Bu da Balın. Evleneceğim kadın."

Yüzümde meydana gelen geniş gülümseme hali bu şekilde takdim edilmekten fazlasıyla hoşlandığımı belli ediyordu. Fakat dedesinin buruşan suratından bu takdimin onun hoşuna gitmediğini anlamak çok da zor değildi. Evet Rus dedeyle iyi bir başlangıç yapmamıştık, hem de hiç iyi bir başlangıç yapmamıştık. Ama benim adım da Balın ise ben bu dedeye kendimi sevdirmesini bilirdim. Bana buruşuk bir ifadeyle elini uzatan bu huysuz dedenin eline yeşil ışık yanmışçasına uzanmış, ellerimle elini sımsıkı kavramıştım. Önce elini öpüp sonra alnımı eline koymamla tüm saygımı bu huysuz dedeye

sunduğumu düşünüyordum Bana yüzünde belirgin gülümsemesiyle bakan dede Ateş'in sessiz bir biçimde gülmesine sebep olmuştu. Fakat ben Ateş'i takmamış bana şaşkınlıkla bakan bu heybetli ve karizmatik adama gözlerimi dikmiştim. Yüzümdeki kocaman gülümsemeyle aramızda bir sohbet durumu yaratmadan yapamadım.

"Çok genç görünüyorsunuz. Maşallah."

Rusça iltifatıma daha da şaşkınlıkla bakakalan dede sonrasında yavaşça ve anlamayan bir biçimde konuşmaya başladı.

"Maşallah?" Rus dedenin sorusuyla şaşkınlıkla ve biraz da panikle kalakaldım. Hızla Ateş'e döndüm.

"Ben buraya çalışmadım. Rusça maşallah ne demek çabuk çevir. Rusçam bitti."

Benim bu ifademle daha da çok sırıtan Ateş dedesinin sorusuyla bu sefer de ona sırıtarak dönmüştü.

"Bunu nereden buldun Andrey?" Dedenin yavaşça sarf ettiği soru cümlesi Ateş'in keyifli konuşmasını beraberinde getirdi.

"O beni buldu." Dedesine söylediği cevabının hemen ardından bana dönen Ateş gözlerimin içine bakarak kelimelerini devam ettirdi.

"İyi ki." Dedesi Ateş'in söylediklerine yine huysuzlansa da bu sefer konuyu başka bir tarafa çekmişti.

"Size iki oda hazırlattım. Eşyalarınızı odalarınıza bırakın sonra da beraber yemek yiyelim."

***

Şu an beni en çok etkileyen şeylerden biri evin iç tasarımıydı. Ev tamamen antika eşyalarla ve avangart koltuk takımlarıyla bezeliydi. Oldukça ağır bir tasarıma sahip bu evde krem ve kahve renklerine sahip eşyalar mevcuttu. Eve renk veren ve canlandıran unsurlar ise duvarlarda yan yana dizilmiş bana kilise mimarisini andıran tablolar ve resimlerdi. Bu-

rası bana oldukça farklı ve keşfedilmesi gereken bir ev imajını veriyordu.

Porsuğum'la bir de Victor dedenin yemek masasında oturmuş önümüze çeşit çeşit donatılmış yemeklerden yemeye başlamıştık. Ben şehir turu yaparken yediğim yemekleri sindirememişken Ateş bir de dedesinin masasındakileri yemeye başlamış tüm iştahını bize yansıtmıştı. Dedesi gözlerinin içi gülerek onun bu halini izlerken ben de bu karizmatik fakat huysuz adama hayran bakışlar atıyor, gözlerimi biraz olsun üzerinden alamıyordum. Beyaz saçları, yakışıklı çehresi ve heybetli duruşu onu eski film yıldızlarına benzetmeme sebep oluyordu. Bu adam tam da güzeller güzeli Eleni'nin babası olabilirdi.

Porsuğumun tabağındaki yemeği kısa sürede bitirmesine gülümseyerek baktım ve önümdeki tabağımı alıp yiyemediğim kısmı yemesi için ona doğru uzattım.

"Porsuğum al ye, çok seviyorsun sen bu yemeği belli."

"Ben bütün yemekleri çok seviyorum Baytar."

Benim yarısından fazlası dolu tabağıma aşk dolu gözlerle bakan Ateş hemen ardından tabağımı önüne aldı ve onları da bir çırpıda yemeye başladı. Onun bu hali okuldayken ona uzattığım ilk sandviçi bana hatırlatmıştı ve duygulanmama sebep olmuştu.

Gülen bakışlarım Victor dedeye döndüğünde huysuz bir merakın yüzünde olduğunu fark ettim. Bana şu ana dek gülümsememiş olsa da ben ona kocaman gülümsemeyi ihmal etmemiştim. Benim ona verdiğim yemeği de kısa sürede bitiren Ateş suyunu da üstüne afiyetle içmiş ve sandalyesinde geriye doğru yaslanarak artık doyabildiğini bize belli etmişti. Dedesine bakan ve hemen ardından merakla konuşmaya başlayan Ateş'in Rusça kelimelerini dikkatle anlamaya çalışıyordum.

"Evin etrafında neden bu kadar çok koruma var dede? Önceden seni ziyaret ettiğim zamanlarda da vardı ama bu kadar fazla değillerdi. Şehir turumuzda da peşimize birkaç

adam taktığını da fark etmedim sanma. Her şey yolunda öyle değil mi?"

Rusça kelimelerin zihnimde birer cümle halini almasına yaklaşık olarak 10 saniyemi almıştı. Şaşkınlıkla Ateş'in dediklerine bakakalmış ve fark ettiği şeyleri özellikle şehir turumuzda peşimize takılan adamları benim fark etmemiş olmam içsel bir sorgulayışı zihnime sunmuştu. Fakat beni şaşırtan bir diğer şey ise Ateş'in bu denli dikkatli olmasıydı. Benim Porsuğum bu kadar dikkatli olmayı nereden öğrenmişti? Dedesi Ateş'in bu sorusuyla yavaşça güldü ve konuşmaya başladı.

"Fark ettin demek. Güvenlik önemli biliyorsun Andrey. Her zaman yanımda korunaklı durmanı istiyorum. Sonuçta sen benim tek torunumsun." Ateş huysuz bir homurtu çıkarsa da hemen ardından beni göstererek mahcup bir şekilde konuştu.

"İngilizce konuşabilir miyiz? Balın'ın Rusçası pekiyi değil de... Kursa gidiyor ama ilerletemedi pek."

Bakışlarını dedesinden bana çeviren Ateş tek gözünü kırpmayı ihmal etmemişti. Yüzündeki serseri sırıtış ona dilimi çıkarmama sebep olsa da sonrasında Ateş'in bu teklifine karşı çıkarak yavaşça konuştum.

"Hayır lütfen Rusça konuşalım benim için daha iyi oluyor." Bana yüzünde daha da geniş bir gülümsemeyi ortaya çıkararak bakan Ateş kafasını olumlu anlamda salladı ve kararımı destekledi. Fakat sonrasında huysuz bir ses duyuldu.

"Rusça kursuna neden gidiyor bu dili dışarıda kız?"

Bu dili dışarıda kız? Dili sürekli dışarıda olan hayvanlar arasında köpekler mevcuttu. Ve köpekler fazla sevimli ve tatlı hayvanlardı. Bu durumda dolaylı yollardan bu adam bana sevimli mi demek istemişti? Ben kendimi bu huysuz dedeye de sevdirmesini bilmez miydim? Bunu şimdiden de başarmaya başlamaz mıydım? Dedesinin sorusuna Ateş tam ağzını açmış cevap vereceği sırada konuya ben dahil olmuştum ve Rusçamın el verdiği kadar konuşmaya başlamıştım.

"Ateş yarı Rus. Ona ait olan her şey de bana ait olsun istiyorum."

Ateş'e sorduğu sorusunun cevabını benden alan huysuz dede bana anlık tuhaf bir bakış atsa da bakışlarını tekrar Porsuğuma döndürdü ve konuşmaya başladı.

"Neden bunu karşıma getirdiğini anladım. Babana benziyor. Tüm deliler beni buluyor."

***

Yemeğin ardından salona geçmiştik ve ben de hızla etrafımı izlemeye başlamıştım. Evin duvarlarındaki daha ilk girdiğim andan beri kendini belli eden Hristiyan tarz, bu salonda da haç ve Meryem Ana sembolleriyle varlığını koruyordu. Ateş'ten dedesinin koyu bir Ortodoks olduğunu öğrenmiştim. Buna da fazlasıyla şahit oluyordum. Fakat bu beni rahatsız etmek yerine başka kültürleri ve farklı dinleri keşfetmenin aslında güzel bir duygu olduğunu anlamamı sağlıyordu. Benim inandığım din çok farklı olsa da Müslümanlığın temelinde var olan anlayış kavramı beni doğru davranışa yönlendiriyordu. Her insanın kendi idealleri ve inançları doğrultusunda özgürce yaşaması çok ama çok güzeldi. Keşke günümüzde ve tarihin tozlu sayfalarında da bu güzellik fark edilebilmiş olsaydı...

Ateş'le dedesinin sohbetini bölmeden çantamın hemen yanında sehpanın üzerinde duran hediye paketini çıkardım ve bu karizmatik adama uzattım.

"Size hediyem."

Benim ifademle elimdeki pakete merakla bakan ve tek kaşını kaldıran huysuz dede yavaşça elimdeki paketi almış ve kararsızlıkla incelemeye başlamıştı. Sanırım şu an bu paketi açmadan olduğu gibi bırakması beni koca bir hayal kırıklığına uğratacaktı. Fakat umduğum gibi olmadı ve huysuz dede çatık kaşlarıyla elindeki paketi açmaya başladı. Hayran bakışlarım yine belirirken Ateş'e yandan bakış atıp sırıttım ve tekrar Victor dedeye döndüm.

Kutunun içinden çıkan lokum, pişmaniye ve cevizli sucuğa şaşkınlıkla bakakalan Victor dede elindekilerin ne olduğunu anlamaya çalışmış, özellikle elindeki cevizli sucuğu havaya kaldırıp hafifçe sallamıştı. Dedesinin bu haline gülmemek

için kıpkırmızı bir suratla duran ve burun kemerini sıkıştırmadan yapamamıştım. Elindeki sucuğa uzaylı gibi bakmaya devam eden dedesinden bakışlarını çekip Ateş'e çevirdim.

"Porsuğum söylediklerimi çevir şimdi."

Yüzündeki sırıtması kulaklarına vararak duran Ateş başını sallamış ve beni konuşmadan onaylamıştı. Söyleyeceklerimi çevirmek için bekliyor oluşu beni mutlu etmişti. Hızla konuşmaya başladım.

"Moskova soğuk oluyor, bizim oraların tatlılarını yesin de üşümesin. Kan olsun, can olsun ona. Yaşlı adam sonuçta ihtiyacı vardır. Bunlar hep sağlık valla. Hadi çevir."

Benim ifademle kahkaha atan Ateş hemen ardından bakışlarını dedesine çevirip hızlı bir biçimde Rusça konuştu. Eksiksiz çevirdiğinden tam olarak emin olmasam da Rusçayı ana dilim gibi öğrenene kadar Porsuğuma güvenmek zorundaydım. Ateş'in çevirisinden sonra bana yüzünü buruşturarak bakan Victor dede uzunca ve hızla konuştu. Onun bu haline gülümseyerek baktım ve sonrasında Ateş'e dönerek merakla sordum.

"Çok mu beğenmiş? Baksana nasıl bıcır bıcır konuşuyor. Şimdiden enerji geldi valla adama."

Benim bu ifadelerimle oturduğu koltukta hepten kaykılan Ateş gülmesini durduramıyor gibi duruyordu. Hevesle ve şu andan duyduğum keyifle Victor dedeye doğru yanaştım ve Rusça "Afiyet olsun." dedim. Sonuna da "Maşallah, maşallah." diye ekledim.

"Bu kız sence de çok konuşmuyor mu?"

Ateş'e sitemkâr bir sesle bu soruyu yönelten Victor dedemi birazcık da olsa bunaltmış olabileceğimi fark etmiştim. Tabi Ruslar soğuk iklimin soğuk insanlarıydı. Bana yakında daha da fazla alışır bu bunalmaları ortadan kaldırırdı, buna emindim. Tatlış huysuz dedem benim...

Dedesinin bu haline daha da fazla kahkaha atan Ateş her kahkahasında dedesinin ona inanamazcasına bakmasına sebep oluyor, dedesinin de evin çalışanlarının da fazlasıyla

dikkatlerini çekiyordu. Dedesi torununun kahkahalarından keyiflense de merak ettiği soruları sormaktan da kendini alamıyor gibi duruyordu.

"Bu kız sana ne Ateş diyor ne de Andrey... Porsuğum ne demek?"

Porsuğum kelimesini bozuk bir Türkçeyle ifade etmeye çalışan dedeye sırıtarak baktım ve bu kelimenin bu karizmatik yaşlı adamın ağzına ne kadar yakıştığını fark ettim. Ateş ise bu soruyla yüzündeki sırıtmayı ve eğlenir ifadeyi biraz daha genişletti. Rusça olarak dedesine Bal Porsuğu hayvanını anlatan Ateş'in keyifli haline karşılık dedesinin suratında kocaman bir şaşkınlık hali vardı.

"Bu kız sana hakaret ediyor Andrey."

***

Victor dede uyumak için odasma geçmiş, biz de Porsuğumla salonda oturmaya devam etmiştik. Bazen yorgunluktan tüm eklemlerinize kadar ağrır fakat dinlenmek için bir türlü uykunuz gelmezdi ya şu an ikimiz de o haldeydik. Yoğun geçen fakat her saniyesi ayrı güzel olan harika bir gün yaşatmıştı Porsuğum bana. Ateş'in sesiyle dikkatim onun kelimelerine kaydı.

"Biraz bahçeye çıkıp havuz kenarında oturalım mı?" Yerimden hevesle zıplamış ve ellerimi çırpmıştım.

"Oturalım Porsuğum, oturalım."

Benim sevinçli halimle keyiflenen ve yüzünde beliren kocaman bir sırıtmayla elimi sımsıcak ve güçlü eliyle kavrayan Ateş bahçeye doğru açılan cam kapıya doğru ilerledi ve beni de beraberinde dışarıya çıkardı. Yıldızlarla aydınlanan berrak bir su kadar temiz gecede attığımız huzurlu adımlar, hem ruhlarımızı hem de kalplerimizi besliyormuş gibi duruyordu. Havuz kenarındaki şezlonglardan birine uzanan Ateş'e ek olarak ben de hemen yanındaki şezlonga yönelmiştim. Fakat elimi bırakmayan ve daha da sıkı kavrayan eli beni kendine doğru hızla çekti ve bedenimi tek kişilik şezlongun üstündeki bedenine mıhladı.

"Ya Porsuğum duş alamadım bile. Çok yaklaşma bana."

Benim ondan kaçmaya çalışan halimi umursamayan ve yüzünü boynuma gömerek beni öpen ve kokumu içine çeken Ateş beni benden alan romantik ötesi kelimelerini aramızdaki sessiz geceye bıraktı.

"Cennet senin gibi kokmuyorsa gitmeye değmez."

Bu kelimeleriyle kalbim titrerken kendimi bir kez daha dünyanın en şanslı kadını olarak gördüm. Dünyadaki herkesin bulmak için peşine düştüğü değerli bir hazineyi ben bulup ben açmıştım sanki. Beni benden alan sevgisiyle kendisinde olduğunu asla kabul etmediği şairane yönüne varmamı sağlayan Ateş, istese aslında ne kadar romantik olabileceğini tüm duyularıma armağan etmişti. Fakat yine de bu anlarımızı nadir yaşamamızdan fazlasıyla memnun olduğumu hissediyordum çünkü nadir oluşları onları daha anlamlı ve güzel kılıyordu.

"Dedem bence seni sevdi." Ateş'in ifadesiyle bakışlarımı ona çevirdim ve gülümsedim.

"Ben de onu sevdim. Huysuz fakat çok tatlı." Benim bu ifademle gülen Porsuğum hemen ardından beni kendine biraz daha çekerek konuşmasını devam ettirmişti.

"Zaten kendini sevdireceğinden şüphem yoktu Baytar. Adını senin kadar güzel taşıyan yoktur şu dünyada Balın."

"Porsuğum zaten beni sevmese de benim için fark etmezdi. Evet üzülürdüm çok ama seninle ve minnoşlarımızla ilgili hayallerime etkisi olmazdı." Söylediklerim yüzünde geniş bir gülümseme yaratmış bu durumun fazlasıyla hoşuna gittiğini bana belli etmişti.

"Bak sen."

"E öyle. Ben de babanın anneni kaçırdığı gibi seni kaçırırdım valla."

Benim bu ifademe gözlerinin içine kadar gülen Ateş, yanaklarımın iki yanına da sıcak öpücüklerini bıraktı. Fakat aklıma gelen heyecanlı fikirle Porsuğuma döndüm ve geçmişten gelen bu çılgın anıyla ilgili biraz daha konuşmak istedim.

"Vay be demek baban kız kaçırdı ha? Hem de bu evden? Çok heyecanlı valla." Benim bu ifademle sırıttı.

"Babam deli herifin tekiydi Baytar. Tek bir an bile düşünmemiş, kaçırmış annemi. Hem bu evden değil, Petersburg'taki evden kaçırmış annemi. Orası daha da korunaklı sözde. Kale gibi."

Duyduklarımın etkisiyle zihnimde Ateş'in çılgın babasına karşı büyük bir hayranlık oluştu. Yaşadıkları aşkın büyüklüğünde resmen mest olmuştum. Fakat sonrasında aklım Victor dedemin varlığına gitti.

"Porsuğum sence Victor dedem çok üzülmüş müdür? İnsan üzülür ya."

"Ben dedemin yerinde olsam babamın ağzına sıçardım." Duyduğum bu cümle kıkırdamama sebep oldu.

"Sen kesin çok kıskanç bir baba olacaksın." Bana farklı bir bakış atan Ateş konuşurken kendinden oldukça emindi.

"Ulan gerildim ya şimdiden. Çocuğun mu var derdin var anasını satayım." Duyduğum bu güzel cümleyle Porsuğuma biraz daha sokuldum ve geçmişten gelen bu çılgın aşkın sohbetini devam ettirmek istedim.

"Ay ne sansasyon olmuştur kesin o vakitler. Baya gündem olmuşlardır sizinkiler." Bu ifademi onaylayarak başını salladı.

"O zamanki insanlar, dedemin çevresi biliyordur tabi ama şimdi sanmıyorum insanların aklında olduğunu." Onun bu ifadesiyle şaşkın bir şekilde Porsuğuma bakmıştım.

"Porsuğum Daria biliyor mesela bu meseleyi. Bence hâlâ biliniyordur. Bir konuşmamızda geçmişti. Victor dedemin Türkleri bu sebepten sevmediğini söylemişti." Bu dedikleriyle kaşları çatılan Ateş bu duruma anlam veremiyor gibi duruyordu.

"O nereden bilebilir ki? Bir çalışan sadece. Cidden sana bunu dedi mi?"

"Evet Porsuğum."

"Daria'nın bunu bilmesi tuhaf hatta rahatsız edici. Hoşlanmıyorum o kızdan."

Ateş'in ifadeleriyle yüzümde geniş bir sırıtma hali canlandı. Keyiflenmiştim fakat bu hallerimi Porsuğuma çok fazla belli etmeme gerek yoktu.

"Belli ki dedenin baya yakın bir çalışanı. Herhalde İstanbul'daki gözü kulağı o." Bana elini sallayan Ateş bu konuyu daha fazla konuşmak istemediğini belirtti.

"Her neyse siktir et." Sonrasında bana bakan Ateş yüzündeki geniş sırıtmayla hınzırca konuştu.

"Demek beni kaçırırdın ha?"

Beni öpüp koklamaya başlayan Ateş bir yandan da bedenimi gıdıklıyor, çıkmasına engel olamadığım kahkahalarımın gecenin karanlığında yankılanmalarına sebep oluyordu.

***

Sabah erken bir saatte kalkmış mutfaktan su almak için kaldığım odadan dışarı çıkmıştım. Boş koridorda ve derin sessizlikte ilerlerken bir an önce suyumu içip yatağıma ve güzel uykuma dönmeyi hayal ediyordum. Koridorun sonunda bulunan sağ taraftaki kapı aralık olduğu gibi içeriden gelen konuşma seslerinin de yaklaştıkça kulaklarıma çalınmasına sebep oluyordu. İçgüdüsel merakıma engel olamadım ve yaklaşıp içeriden gelen konuşma sesini dinlemeye başladım.

"Daha kaç kez söyleyeceğim sana ihtiyar Türk. Torunumla o tuhaf kız yanımdalar. Mutlular ve güvendeler. Arayıp durma beni bunak herif."

Victor dedemin söylenerek telefonda konuştuğu kişi benim bir tanecik Turgut dedem olabilir miydi? Turgut dedemi ne kadar özlediğimi fark ettim ve hızla kapıyı aralayıp gözlerimde beliren kalplerle Victor dedeye konuşmaya başladım.

"Ay Turgut dedemle mi konuşuyorsun Victor dedeciğim? Selam söyleyin. Çok öpüyorum."

Şaşkınlıkla elindeki telefon ile kalakalan Victor dede, tipini yediğim yine gelmiş dercesine bana bakıyor gibi görü-

yordu. Ya da belki çok azıcık rahatsız olmuştu, o kısımdan pek emin değildim. Telefonu tekrar kulağına dayayan ve şaşkınlığını bir nebze de olsa aşan Victor dede hararetle karşı hattaki Turgut dedemle konuşmasını devam ettirdi.

"Andrey bu kıza âşık olurken sen ne yapıyordun? Hiç engellemeye çalışmadın mı?"

Victor dedemin şaka yollu sorusuna karşı hattan güçlü bir kahkaha sesi duyuldu ve bu kahkaha yüzümde kocaman bir tebessüm yarattı. Sessizce odadan çıktım ve mutfağa gidip kana kana suyumu içtim. Şimdi daha rahatlamış ve mutlu hissediyordum. Evin içerisinde ilerlerken salonda dün fark etmemiş olduğum ve fark etmemiş olmama fazlasıyla şaşırdığım pembe bir koltuğun rahatlığı gözüme çarpmıştı. Cam duvarlardan dışarıyı izlemek üzere konumlandırılmış bu koltuk ve üzerindeki yastıklar beni uykuya doğru çekiyor, adeta rahat kollarını umarsızca bana doğru açıyordu. Yavaşça bu koltuğa uzandım ve üzerindeki yastıklara sarılarak pembe rüyalarıma doğru yol aldım. Derinlere doğru gitmeden hissettiğim tek şey üzerime örtülen sımsıcak bir poların varlığı olmuştu.

***

Pembe Porsuklarla yemyeşil çimlerin üzerinde mutlulukla koşarken uykumun derinlerinden hızlı birkaç dürtmeyle uyandırıldım. Gözlerimi zorlukla açtığımda Porsuğumun hemen karşımda aynı uykulu ifadeyle dikildiğini görmem bir oldu.

"Balım neden gelip burada yattın?"

"Pembe beni kendine çekti Porsuğum." Koltuğa ve üzerime örtülmüş polara bakarken keyifle gülümsedim.

"Üzerimi sen mi örttün?" Bana tek kaşını kaldırarak anlamayan bir biçimde baktı.

"Ne örtmesi? Hadi kalk sırtın tutulur burada. Hem benim odam, benim kucağım seni kendine çekmiyor da bu koltuk mu çekiyor?" Onun bu haline kıkırdadım ve sıcak koltuğun üstünde kedi gibi gerindim.

"Sen koltuğu mu kıskandın benim sevimli Porsuğum?" Bana huysuzca homurdandı.

"Hadi yürü Baytar."

"Ama üşeniyorum çok."

Bana gözlerini deviren Ateş hızla üzerime eğilmiş ve kollarıyla bedenimi kavradığı gibi beni havaya kaldırmıştı. Kollarımı tutunmak için boynuna sarsam da onun bu hareketi beni gülümsetti ve mutlulukla keyiflenmeme sebep oldu. Boğuk fakat uykudan ayılmaya başlayan bir sesle yavaşça konuştu.

"Elim tenine değince uykum kaçtı. Galiba seni kendi odama götüreceğim güzelim."

Beni gerçekten de odasına götüren Ateş dedesinin tutuculuğuna inat gizli saklı işler yapacak gibi duruyordu. Fakat benim buna pek de izin vermeye niyetim yoktu. Hızla beni yatağına yatıran ve hiç vakit kaybetmeden üzerimdeki yerini alan Ateş'e kızgınlıkla söylendim.

"Ya Ateş saçmalama. Victor dedeye çok ayıp. Ben odama gidiyorum."

Her ne kadar odama gidiyorum desem de boynuma yerleştirilen ateşli ve fazlasıyla tutkulu öpücükler beni anında mest etmiş, uyku sersemliğimi de utangaçlığımı da bizden çok uzaklara göndermişti.

***

İki günlük Moskova seyahatimizin ardından İstanbul'a dönmek için hazırlanmaya başladık. Ne yazık ki bu kısa seyahat bitmeli ve biz işlerimizin başına dönmeliydik. Fakat yine de içimde buruk bir hissiyatın hüküm sürmesine engel olamıyordum...

Sonunda hazırlanmış ve valizimi gitmek üzere toplamıştım. Valizimle kapıdan çıkıp bizi havaalanına götürmek için bekleyen lüks siyah arabaya doğru ilerledim. Benim geldiğimi fark etmesiyle hemen yanıma koşan ve valizimi elimden alan şoför gülümseyerek onu arabanın bagajına yerleştirmek

için yanımdan uzaklaşmıştı. Victor dedemin bana seslenmesiyle onun da bahçede olduğunu fark etmem bir oldu.

"Deli Türk, buraya gel."

Beni yanına çağırmasıyla yüzümde geniş bir sırıtma hali belirmişti. Hızla Victor dedemin yanına doğru arşınlarken şu iki günlük tanışmamızda onu ne kadar çok sevdiğimi anladım. Huysuz ve ulaşılamaz olsa da elbet ben onun kalbine ulaşırdım, belki de çoktan ulaşmıştım... Victor dede benim iç sesimin farkında olmadan ağır ağır Rusça konuşmaya başladı.

"Rusçan var madem dinle. Andrey seni seçmiş. Delisin ama iyi ki seni seçmiş. Deliler güvenilirdir. Ona ve kendine iyi bak. Anlıyor musun beni deli kızım? Sonuçta benim torunum da normal değil. Siz ikiniz birbirinize destek olun."

Duyduklarımın mutluluğuyla otuz iki diş sırıttım ve hızla Victor dedeciğimin boynuna atıldım. Ona sımsıkı sarılmama huysuzlansa da sırtıma birkaç kere vurmasından bana kendince karşılık verdiğini anlamıştım.

"Alın bu kızı üstümden. Andrey boğuluyorum. Kurtar beni oğlum."

Victor dedemin bu haline kıkırdadım ve yavaşça kollarını gevşettim. Ateş'in işittiğim kahkahasıyla şu an bahçede bize baktığını anlamam çok da zor olmamıştı. Ya nasıl güzel iki gün geçirmiştim ben böyle. İnşallah en yakın zamanda Moskova'ya bir daha gelir ve Victor dedeciğimle daha fazla vakit geçirme imkânı bulabilirdim.

Dedesiyle benim gibi sımsıkı sarılarak vedalaşan Porsuğum en az benim kadar güzel zaman geçirmişti. Tanışmamız biraz gergin başlasa da Balın Meşeli cazibesine karşı koyamayan Victor dedeciğimin samimi halleriyle durumumuz sonunda tatlıya bağlanmıştı. İyi ki pes etmiyordum, iyi ki kimseden vazgeçmiyordum. İyi ki insanları sevmekten tek bir an dahi kopamıyordum. Mutluluk bundaydı. Hayatın sırrı buradaydı. Arabaya binip gitmek üzere hazırlanırken hemen yanımdaki camı açmış ve gitmemize karamsar bir ifadeyle bakan Victor dedemle konuşmaya başlamıştım.

"Victor dede seni sürekli arayacağım. Haberin olsun tamam mı? Numaranı Ateş'ten alırım."

"Andrey sakın verme numaramı! Duydun mu beni? Sakın!"

Huysuz Victor dedeye sırıttım ve hareket eden arabayla önüme döndüm. Hemen yanımdaki Porsuğumun gülmekten kırıldığını işitebiliyordum.

"Ulan Balın. Ulan Baytar. Sen adamı sevginle öldürürsün." Gülerek sarf ettiği bu kelimelerinin ardından deri ceketinin cebinden siyah kadife bir kutu çıkardı.

"Dedem sana vermemi istedi."

"Nasıl yani bu hediye benim mi?"

"Az önce yeterince açık konuştuğumu düşünüyorum güzelim. Dizilerdeki o saçma uzun sahneleri yaratma da aç şu kutuyu."

Ateş'in sabırsız cümlelerine gözlerimi devirdim. Şu keyifli anımı dahi yaşamama izin vermiyor odun Porsuk'luğunu her an başka bir şekilde bana belli ediyordu. Onu takmamaya karar verdim ve içimde beliren yoğun merakla Ateş'in elindeki kutuyu aldım. Kadifenin yumuşak dokusu parmaklarıma temas ederken kendimi fazlasıyla heyecanlı hissediyordum. Fakat esas heyecanı karşımdaki kolye, bileklik ve küpe setini görmemle yaşamıştım. Buz mavisi bu set oldukça sade fakat bir o kadar da şıktı.

"Ya Porsuğum ben bu sete resmen bayıldım. Hem neden Victor dedem vermedi ki bu hediyeyi? Yoksa utandı mı?"

"Hı utandı kesin." Ateş güçlü bir kahkaha attı.

"Galiba boğacak gibi sarılmandan ve çok sulu öpmenden korktu." Onun bu ifadesiyle kaşlarım çatıldı.

"Pis Porsuk aramıza girmesene Victor dedeciğimle. O öyle düşünmemiştir, utanmıştır kesin. Kıyamam ben ona ya. Türkiye'ye varınca sık sık dedemin halini hatırını sormak için aramalıyım Porsuğum, bana telefon numarasını vermeyi unutma tamam mı? Ay ben ikinizi de yerim yerim."

***

Porsuğum'la Durmaz Malikânesi salonunda oturmuş minnoşlarımızla oynuyorduk. Dolar'la Pezo'nun kendi kendilerine oyun oynadıkları videolarını Victor dedeme Whatsapp'tan yollayıp 'Torunların' yazdım ve kalp göndermeyi de ihmal etmedim. Fakat bu bana yeterli gelmemişti. Kesin Victor dedem benim de bir fotoğraf karemi görmek isterdi. Eminim beni şimdiden çok özlemişti. Ya nasıl tatlış bir dedem daha olmuştu benim böyle...

"Porsuğum Victor dedeme bir de kendi fotoğrafımı atacağım. Şimdi ben ellerimle ona kalp yapacağım ve sen de beni çekeceksin tamam mı?"

Elindeki kumandayla kollarını bıkkınlıkla yanlara atan Ateş kafasını da koltuğun arka tarafına yaslamış ve derin bir "Of!" çekmişti. Porsuğum yine başkasına gösterdiğim ilgiyi kıskanmıştı. Sonuç olarak ilgi gösterdiğim kişinin dedesi olup olmamasının bir önemi yoktu ama bu kadar da şımarıklık olmazdı ki...

"Adama bir el hareketi çekmediğin kaldı onu da yap rahatla Balın." Ona sadece gözlerimi devirdim ve elimdeki telefonu alması için hızla uzattım.

"Hadi çek."

Ateş sıkıntılı bir nefes alsa da telefonu alıp beni belirlediğim şekilde çekmişti. Beni sırıtırken ve iki elimle yaptığım kalp hareketimle ölümsüzleştiren Porsuğum bu halime gülmeden edemedi.

"Şapşal Baytar. Al."

Telefonumu elinden aldım ve güzel bir fotoğrafımı Victor dedeme attım. Yolladıklarım görüldü olsa da henüz bir cevap gelmemişti. Kesin şu an çok duygusal bir an yaşıyordu Victor dedem...

"Kesin dolu dolu gözlerle telefon ekranına bakıyor şimdi. Kıyamam ben ona ya..." Ateş bana ciddi olup olmadığımı sorgulayan bir bakış attı.

"Allah'ın hastası." Porsuğumun bu şaka yollu ifad... pek umursamamıştım.

"Tatlış Porsuğum, yarın benim izin günüm. Beni ... götürmeyi düşünüyorsun bakayım?"

Benim soruma karşılık bilmiş bir ifade takınan Ateş,

"Senin izin günün ama benim değil. Çalışmam lazım Ba... lın." karşılığını verdi. Gözlerimi kıstım ve dudaklarımı buz... düm. Şu an dik dik Ateş'e baktığımın farkındaydım.

"Sanki asgari ücretli çalışan işçisin de tatilin yok! Pöhh kapital patronun tekisin sen be." Bana gözlerini deviren Ate... sonra da serseri bir sırıtmayla "Moskova seni çarptı Balım hepten çakma sosyalist oldun başıma." karşılığını verdi.

"Moskova'ya gelin gidiyorum Porsuğum olsun o kadar." Koltukta hemen yanımda oturan Porsuğuma yanaştım ve istediğimi almak için kollarımı beline sardım.

"Peki ben yarın benimle vakit geçirmesi için patronu ikna edersem?"

Ateş'e iyice yanaşıp boynuna doğru sıcak nefesimi üfleyerek dikkatini çekmeye çalışmıştım. Galiba az önce yanlış taktik denemiştim, şu an yaptığım doğru taktikti. Hazır Turgut dedem de evde yokken Ateş'le oynamanın bir zararı olmazdı. Heyecanlandığı her halinden belli olan Porsuğum fazlasıyla hevesli ve çapkın gülücükler atmaya başlamıştı. Yaslandığı koltukta doğrulan ve koluyla belimi saran Ateş beni kucağına çekmeye çalıştı fakat onu son anda durdurdum. Elimi göğsüne koydum ve parmaklarımı hafifçe kıpırdattım. Seksi olduğunu düşündüğüm ses tonumla ve hareketlerimle biraz daha aklını çelmeye çalıştım.

"Söyle bakalım patron bey, yarın benimle çıkıyor musun çıkmıyor musun?" Ateş beni dinliyor gibi görünse de avlanmaya hazır bir Porsukçasına bana doğru yanaştı.

"İkna edilmeyi bekliyorum."'

Onun bu buyurgan ifadesine gülmeden yapamamıştım. Tam bir şapşaldı benim Porsuğum. Biraz bu şapşalla uğraşmaktan ve onu kandırmaktan zarar gelmezdi.

"Fazlaca ıslanacaksın hazır mısın Porsuğum?"

Siyah dağınık saçlarının çevrelediği yüzünü anında çehreme kaldıran ve gece mavisi gözlerinde şimşekler çaktıran Ateş hızla konuştu.

"Siktir. Hazırım, evet hazırım. Islat, istediğini yap Balım."

Benimle buluşmaya dünden razı haline gülümsedim ve yavaşça Porsuğumun yanından çekildim. Bulunduğumuz salonun bir köşesinde sessizce oturan ve bizi izleyen Dolar'a döndüm.

"Oğluşum koş. Koş gel yala babayı."

Yerinde doğrulan Dolar yine aynı çeviklikle Ateş'in yanına geldi ve hiç vakit kaybetmeden kucağına atladı. Kuyruğunu sallaya sallaya Ateş'in üzerine çullanan Dolar hızla onu yalamaya başlamıştı. Doğal olarak da ıslatmaya...

"Ulan Balın ulan Baytar." Bir yandan bana söylenirken bir yandan da Dolar'a çemkirmeyi ihmal etmiyordu.

"Yeter lan yeter. Salyalarınla abdest aldırdın piç. Senin mamanla bokunla ben uğraşıyorum, benim sözümü dinlemelisin benim, onun değil!" Çemkirmelerine hızla devam eden Ateş yine hedef olarak kendine beni almıştı.

"Yine kandırdın lan sen beni. Bari çocukları alet etme şeytanlıklarına. Ana olacaksın bir de... Şeytan Baytar."

Onu umursamış mıydım? Tabii ki hayır.

"Yarın kendine izin veriyor musun vermiyor musun?"

"Tamam lan tamam."

Kocaman bir gülümsemeyle bıkkın suratına karşılık verdim. Bir Balın Meşeli'nin asla kolay yetişmediğini fazlasıyla kanıtladığımı düşünüyordum.

***

"Porsuğum nereye gideceğiz?"

Ateşi arayıp nereye gideceğimizi sorarken bir yandan da dışarı çıkmak için hazırlanıyordum. Fakat aldığım cevapla şaşkınlıkla kalakaldım.

"Babetini giy gel güzelim, Cimbomun maçına gidiyoruz." Kısa süreli bir cevapsızlığımın ardından hızla ve [illegible] caizse biraz da çemkirerek konuşmaya başladım.

"Ne maçı? Ben istemiyorum maç falan!"

"İstersin istersin. Bu sene bomba gibiyiz Baytar. Gelsin canlı izleyelim bir de Gomis'i. Siyah aslanım benim be."

"Gomis derken gözlerinden kalp çıkıyor Ateş ya. İstemiyorum ben aslan kaplan. Hem sen beni o kadar adamın içine sokacaksın. Öyle mi?"

"Yo sokmayacağım." Ateş'in sözleriyle rahat bir nefes alıp konuşmaya devam ettim.

"He tamam o zaman gitmiyoruz."

"Gidiyoruz ama sen yanımda olduğun için locadan izleyeceğiz maçı."

Sözün bittiği yerde olduğumu hissediyor ve Ateş'e laf anlatılmayacağını net bir şekilde kavrıyordum. Fakat yine de söylenmeden yapamamıştım.

"Zengin bebesi."

***

Kendime maç kombini yapmıştım ve her ne kadar Galatasaray maçında olsam da takımımdan vazgeçmemiş Fenerbahçe formamı giymiştim. Ateş bu halimi görünce sinirli bir nefes alsa da maçı locada izleyeceğimiz konusunda kendi kendine telkinlerde bulunmuştu. Neymiş taraftarlar bu durumdan rahatsız olurlarmış. Peh. Çok da umurumdaydı ya. Alex bu halimi görse kesin benimle gurur duyardı. Canım Alex. Her ne kadar takımdan ayrıldığını öğreneli birkaç ay olmuş olsa da o benim için sonsuza dek Fenerbahçeli olarak kalacaktı.

Maça geldiğimizden ve bu ortamı gördüğümüzden beri karşımdaki bu atmosferden oldukça etkilenmiş onlarca fotoğraf çekmeden yapamamıştım. Ayrıca kabul etmem gerekiyordu ki bu loca oldukça lükstü. İçecek ve yiyecek seçeneklerinden tutun da konforuna kadar her şey lüks bir otelin en

iyi dairesindeymişsiniz hissini veriyordu. Boydan boya bir camın arkasından tüm maç alanını izlediğimiz yetmiyormuş gibi bir de maçın gösteriminin olduğu koca bir TV tam karşımızdaydı. Maça geldiğimizden beri sürekli tıkınan Ateş şimdi de bir adet dürümü eline almış pür dikkat top koşturanları izliyordu. Bir topun peşinde koşturan 22 adam ona nasıl bu denli bir zevk veriyordu, bu durumu anlamak güçtü.

"Seni babana müjdeleyen ebeyi .....! O topa düzgün vuramayan bacağının kaval kemiğini .....!"

Ateş'in maç başladığından beri öfkeyle ettiği küfürlerin kaçıncısına maruz kaldığımı bilmiyordum. Topun ve futbolcuların her hareketinde, sevinçten ya da öfkeden mutlaka parlıyor ve bu parlamayı küfürleriyle taçlandırıyordu. Son 40 dakikadır Porsuğumun öyle fantastik küfürlerini dinlemiştim ki artık onu terbiyeli olması konusunda uyarıp, söylenmekten dahi vazgeçmiştim.

Ateş'in ettiği son küfürle bir "Yuh!" kopmuştu dudaklarımdan. Bu Porsuk yanında prenses bir Balın Meşeli olduğunu iyice unutmuştu ve kulaklarıma ciddi anlamda eziyet etmeye başlamıştı. Küfür eden ve deliren sadece Porsuğum da değildi. Diğer taraftarların tezahüratları da küfür içeriyordu. Dakikalar boyunca bu gürültülü ortamda oturmuş topu kaleye yollayacakları anı kollamıştık. Ya da Porsuğum kollamıştı, emin değildim. Kendi kendime burada neden bulunduğumu sorguluyordum. Futbolcular milyonları götürüyordu biz de atacakları tek gol için burada kendimizi parçalıyorduk. Skor tabelasından 45 dakikanın dolmak üzere olduğunu görünce keyfim yerine gelmişti ve dakikaları saymaya koyulmuştum.

"İki mi!? İki dakika uzatma ne lan!"

İki dakika sonra bitiyordu demek. Allah'ıma çok şükürdü, bin şükürdü. Buna iki dakika daha katlanabilecek gücüm olduğuna inanıyordum. Uzatma dakikalarına girilip, locada oldukça derin bir sessizliğin olduğu sırada Ateş elinde dürüm gözlerinde beliren sarı kırmızı tonlarla maçı izliyordu. Yaşadığı heyecandan ayağa kalkmıştı. Bir futbolcu köşeye çıkmış diğer futbolcular da kalenin yakınlarında öbekleşmişlerdi. Amacı anlayamamıştım lakin bu an tam fotoğraflıktı. Porsu-

ğum beni arkamda bu manzarayla çekse hiç de fena olmazdı.

"Ay bunlar bir durdular, bıraktılar deli dana gibi koşmayı. Valla güzel görünüyorlar. Hazır böyleyken beni çeksene Porsuğum."

Ayakta duran Porsuğuma eşlik etmek için ben de kalktım ve telefonu dürüm olmayan eline tutuşturdum. Nefeslerin tutulduğu bu dakikalarda her ne kadar fotoğraf çektirmeyi çok istesem de Ateş beni ve isteğimi bir türlü fark etmemişti. Ateş çok heyecanlıydı ve alınan gol pozisyonunda sonuç için fazlasıyla sabırsızdı.

Her şey o an olmuştu.

Her şey kısa bir an sürmüştü.

Çok kısa bir an.

Değerlim gözlerimin önünde zarar görmüştü ve beni derin bir hüzne bırakmıştı. Acısı, evlat acısı gibi içime oturmuştu. Ateş heyecandan dürüm yerine diğer elindeki telefonumu ısırmıştı. Elindeki telefonu ağzından çıkarıp şaşkınlıkla bakakaldı. Telefonun ekranında kocaman bir çatlak meydana gelmişti. Dokunmaya kıyamadığım telefonumun parçalandığı ana şahit olmuştum. Gözlerim seğiriyor ellerim titriyordu. Ölüm gibi bir şey olmuştu, kimse ölmemişti ama Porsuk ölebilirdi. Ateş'in bana korkulu bakışlarla döndüğünü ve sessizce bakakaldığını fark etmiştim.

"Sen. Sen onu nasıl yedin? Benim dokunmaya kıyamadığımı... Her gün mendillerle sildiğimi, parlattığımı! Nasıl!"

"Yemedim lan, sadece... Galiba sadece tadına baktım?" Cevabıyla tek gözüm hepten seğirmeye başlamış nefeslerim sinirden sıklaşmıştı. Bir anda panikleyen ve etrafını kolaçan eden Ateş hemen ardından tekrar bana döndü ve aceleyle konuşmaya başladı.

"Yemin ederim yenisini alacağım Balın." Hızla elinden telefonumu almış ve ekranında meydana gelen bu ısırık izini nasıl başardığını anlamaya çalışmıştım.

"Sen nasıl bir hayvansın ya? Senin dişlerin çelikten mi? Yaratık!"

"Yemin ederim sana son modelini alacağım, en güzelini alacağım." Duyduklarımı algılamaya çalışarak Ateş'e döndüm ve gözlerimde beliren kalplerle konuşmaya başladım. Madem en güzelini ve en yenisini alacaktı...

"Ya sen ciddi misin Porsuğum? Peki o son modelin rengi Rosegold olsa olur mu? Pembemsi harika bir renk ya ondan soruyorum."

"Olur olur. İstediğini alırız Baytar sen yeter ki beğen." Duyduklarımın sevinciyle yerimde birkaç kez zıpladım ve elimdeki telefonumu hızla Ateş'e uzattım.

"Telefon sana kurban olsun canımın içi. Al biraz daha ısır, yala."

Bana tam gözlerini devirdiği sırada bir gol bağırışı tüm stadyumda duyulmuştu ve Ateş o anı izleyememesine rağmen bir anda gol sevinciyle bağırması ve tabiri caizse hepten hayvanlaşmasına şaşkınlıkla bakakalmıştım. Fakat daha çok şaşıracaktım. Çünkü bu manyağın oğlu gol sevinciyle beni kucaklamış ve benimle halter çalışır gibi kollarını indirip kaldırmaya başlamıştı.

"Gol ulan gol! Helal be! Helal be!"

"Artık gitmek istiyorum yeter! Yeter!"

***

Maç bittikten sonra Porsuğum'la çıkmış arabaya doğru yürümeye başlamıştık. Şaka gibi bir gündü.

"Nasıl eğlendin mi? Haftaya da gelir miyiz?" sorusuyla 'Sen ciddi misin?' dercesine ona baktım.

"Asla. Bir daha asla gelmeyeceğiz. Doğal ortamında gördüm seni. Yemin ederim Porsuk senin yanında beyefendi kalır."

"Hadi sana yemek ısmarlayayım da affettireyim kendimi."

Ateş'e tekrar şaşkın bir bakış attım ve az önce bitirmiş olduğu dürümün vücuduna olan etkisini çözmeye çalıştım. Fakat başaramadım.

"Sen midene kat mı çıkıyorsun? Bu ne iştah Ateş? İçinde başka bir hayvan mı yaşıyor ne oluyor?" Benim sorularımı takmayan ve mutlu mutlu yanımda yürüyen Ateş keyifliydi.

"E ne yiyoruz?"

Madem umursanmıyordum. Madem sorularıma cevap alamıyordum. Madem o yemek yenilecekti. Bari benim istediğim bir yemek olsundu. Artık bu Porsuğun seçimlerinden bana gına gelmişti çünkü.

"Ya benim çok sevdiğim balık ekmek yapan bir yer var oraya gidelim. Ben öğrenciyken uğrardım sık sık oraya. Hoş, son sene ihmal ettim, seninleyken kokocudan çıkamıyorduk çünkü." Verdiğim yemek fikrini kısa bir süre düşünen Ateş "Balık. İyi fikir. Hadi gidelim Baytarım." diyerek beni onayladı.

***

Sahil yolu civarında en sevdiğim balık ekmek yapan mekana doğru yürürken aşık olduğum adamla el ele yan yana mutluluktan havalara uçtuğumu çok iyi biliyordum. Bu adam hem ruhuma hem bedenime hem zihnime hem de kalbime çok ama çok iyi geliyordu. Elimi sımsıkı kavrayan elinden ve yüzünde beliren kocaman bir sırıtma halinden onun da aynı duygular içerisinde olduğunu anlamak çok da zor değildi.

"Seninle böyle el ele tutuşup yürümek çok güzel Porsuğum."

"Ellerimiz de birbirine yakışıyor lan."

"Ama ben seni yerim ki. Sen çok mu âşık oldun bana bakayım? Nişanlısının Porsuğu." diyerek Ateş'e yanaşıp yanağını öptüm. Benim çocuklar gibi gülüp ona sevgi gösterilerinde bulunmama sırıtan Ateş burnumu iki parmağının arasına aldı ve onu sıkarak benimle şakalaşmaya başladı. Bu an hiç bitmesin istiyordum. Porsuğumla hep böyle el ele dip dibe olalım istiyordum. Çok mu şey istiyordum? Galiba çok şey istiyordum.

Biz kendi aramızda gülüşüp şakalaşırken yakınlardan yere düşen bir camın sesi geldi. Sesin geldiği yöne merakla

baktık. İlerideki bankta dertli bir şekilde Kartal oturuyordu. Morarmış gözaltları ve yorgun görünümüyle oldukça farklı duruyordu. Görmeyi beklediğim en son insan olarak hiç beklemediğim bir anda karşımıza çıkmıştı. Bankta derbeder bir biçimde denize karşı oturan Kartal az önce bir içki şişesini yere düşürmüştü. Kendinden geçmiş tavırlarından anladığım kadarıyla boş bir içki şişesiydi yere düşen. Şu an çok sarhoş olmuş olabilirdi ve Kartal'la karşılaşmaktan daha kötü bir şey varsa, galiba o da sarhoş bir Kartal ile karşılaşmaktı. Fakat Kartal'ın çehresinde sarhoşluktan ziyade tehlikeli hem de çok ama çok tehlikeli bir ifade yer edinmişti. Bize diktiği bakışlarında ölümcül bir soğukluk vardı. En az Ateş de benim kadar bunu hissetmiş ve korumacı tavrını duruşuna yansıtmıştı. Beni hızla arkasına çekti ve tehlike olarak algıladığı bu kişiye cephe aldı. Ateş'in arkasından Kartal'a baktım. Çok mutsuz ve mahvolmuş görünüyordu. Bu hale nasıl gelmişti neden kendini bu denli mahvetmişti gerçekten anlayamıyordum. Alkolle arasını iyi tutan insanlar kendilerinden ve mutluluktan uzaklaşırlardı. Kartal'a olan da buydu. Hâlbuki hayatta bir insanın isteyebileceği her şeye sahipti. Aile, sağlık, maddiyat, arkadaşlıklar, onu en derin duygularla seven koca bir kalp. Fulya... Fakat Kartal bunların hiçbirinin değerini bilmiyor gibi görünüyordu.

Bir anda ayağa kalkan Kartal gözlerindeki soğukluğu tüm bedenine kuşanırken kilitlenmiş bir biçimde Ateş'le kenetlenen ellerimize bakıyordu. Bu bakışı uzunca bir süre devam ettiren Kartal dudaklarında beliren buruk bir gülümsemeyle bakışlarını kaldırdı ve bana baktı. Sanki şu an bedeni karşımızdaydı fakat ruhu yerinde değildi. Sanki kanı çekilmiş bir varlık gibiydi. Sanki sadece bir kabuktan ibaretti.

Şu an birçok duyguyu aynı anda yaşadığımı fark etmiştim. Korku, acıma, endişe ve üzüntü... Hepsi şu an iç içe geçmiş durumdaydı. Hepsinin birleşimi benim daha da rahatsız olmamı sağlamıştı. Fakat esas rahatsızlığı Kartal konuşmaya başlayınca yaşadığımı hissetmiştim.

"Âşık olmak için çok güzel bir yer burası değil mi Balın? Çok güzel bir hava, çok güzel bir manzara."

Sesindeki hüznü, nefreti, sitemi ve hayal kırıklığını du-
yarken ne demeye çalıştığını anlamayan bir biçimde etrafı
kolaçan ettim, fazlasıyla tanıdık olan bu ortam beni geçmişin
kuytu köşelerine sürükledi. Burası 3 yıl önce Kartal'ın bana
aşkını itiraf ettiği yerdi. Beni beklemediğim bir şekilde öptü-
ğü yerdi. Ateş'in gerilen bedeninden bir şeyleri tahmin ettiğ-
ni ve bu tahmin ettiklerinden kaynaklı olarak fazlasıyla sinir-
lendiğini fark ettim. Bir süre dişlerini gıcırdatan Ateş öfkeyle
konuşmaya başladı.

"Siktir git buradan yoksa seni, o şişeye koyar ve denize
atarım. Biri şişeyi bulana kadar da bana ne yaptı diye düşü-
nürsün."

Ateş'in soğuk fakat bir o kadar da öfkeli söylediği bu söz-
ler beni fazlasıyla ürpertse de Kartal'ın üzerinde bir tesiri ol-
mamış gibi duruyordu. Kartal Ateş'ten ziyade bana bakıyor
ve konuşmasını devam ettirmekte kararlı görünüyordu.

"Ben de tam burada sana âşıktım. Hava yine güzeldi, sen
yine güzeldin Balın. Hatta seninle tam burada..."

Kartal'ın söyleyeceklerini daha fazla duymak istemeyen
Ateş hızla onun üzerine atlayıp Kartal'ın suratına güçlü bir
yumruk geçirmişti. Ateş'in yumruğuyla geriye doğru devri-
len Kartal'ın bedeni bende sadece ama sadece güçlü bir kor-
ku duyusu yaratmıştı. Fazlasıyla da pişmanlık... Pişmanlığım
Kartal'dan ziyade onunla öpüşmek durumunda kaldığım bu
yere Ateş'i bilinçsizce de olsa getirmiş olmamdan kaynaklıy-
dı. Fulya'ya yaptıklarından sonra Kartal'a üzülmeyi bırakalı
çok olmuştu...

Kartal'ın yere serilmesinin ardından tekrar elimi sımsıkı
kavrayan ve bizi geldiğimiz gibi hemen gerimize doğru dön-
düren Ateş çok sinirliydi. Titreyen bedeninden bu sinirini zor
dizginleyebildiğini çok iyi anlıyordum. Hızla arabaya doğru
yürürken her an ağlayacak gibi hissediyordum. Kendimi faz-
lasıyla suçlu hissediyordum... Böyle gerginlikler ağlamaya
hazır bir duygu yüklüyordu bedenime. Ateş onu neden bu-
raya getirdiğimi sorgulayabilir, bana hesap sorabilirdi. Şu an
kesinlikle buna hakkı vardı. Arabaya biner binmez sıkıntılı
bir nefes alan Ateş sırtını koltuğa sert bir şekilde yasladı ve

gözlerini kapatarak kendini sakinleştirmek için uğraştı.

"Ben... Ben özür dilerim Ateş. Yemin ederim o yer aklımdan çıkmış. Benim için bir şey ifade etmediği için belli ki. Yemin ederim seni bilerek ve isteyerek oraya götürmedim..." Kapalı gözlerini şaşkınlıkla açan Ateş merakla bana baktı.

"Saçmalama sen neden özür diliyorsun? O pezevenk kargı kendi dangalaklığını konuşturdu yine sadece."

"Olsun ben... Ben de ayrı bir dangalaklık yaptım."

Bana tekrar şaşkınlıkla bakmıştı.

"Sen Balın'sın kendine gel."

Sen Bihter Ziyagil'sin. Kendine gel. Porsuğum Firdevs Yöreoğlu taktiklerini nereden öğrenmişti? Porsuğumu dürüm yerken ve bir yandan da Aşk'ı Memnu izlerken hayal etmiştim de yüzümde beliren koca bir sırıtma haline engel olamamıştım. Fakat bu sırıtma hali dizginlenemez bir gülmenin başlangıcı olmuş kısa sürede uzun soluklu kahkahalar atmamı beraberinde getirmişti. Şu an bir sinir boşalması yaşadığımın farkındaydım. Fazlasıyla hareketli bir günün sonunda yaşadığım duygusal bir ataktı bu sadece. Benim kahkahalarla gülmeme Ateş de gülerek karşılık verdi. Sesindeki hayreti gizleyemiyordu.

"İyi misin lan? Balım? Ruh hastasısın he. Hem... Ne güzel gülüyorsun sen öyle Baytar."

Benimle birlikte o da kahkahalarla gülmeye başladı ve beni kucağına çekip bana sımsıkı sarıldı.

"Gel buraya. Üzülme sakın. Senin bir tane kalbin var ve sen onu bana verdin."

Her bir hücremi vereceğim adamdan duyduğum bu cümleler 'kalbimi iyi ki ona vermişim' diye şükretmemi sağlıyordu.

"Benim de bir tane kalbim var Balım ve o da sensin."

Ben kilitlenmiş bir halde âşık olduğum sert çehreye, dağınık saçlara ve güzel mi güzel gece mavisi gözlere bakarken Ateş beni şaşırtmaya devam edecekti. Saatine bakıp "Daha tam bir saat var ama..." diyen Ateş'e şaşkınlıkla baktım ve

"Neye?" diye fısıldayabildim.

"Kalbimin atmasına." Ne demek istemeye çalışıyor bilip anlayamıyordum. Sevecenlikle burnumu öpen Ateş yavaşça konuşmasını devam ettirdi.

"İyi ki doğdun Balım." Bana varlığının yarattığı o cezbedici etkisiyle doğduğum günü unutturan adam yine kendi tarzında bunu bana hatırlatmıştı.

"Sahi... Ya doğmasaydın?"

Cümlesinin ardından sımsıkı sarılıp beni içine almak istediğini ruhuma, kalbime hissettiren bu adamı çok seviyordum. Ateş'e duyduğum aşk içime akıyor, beni yakıp eritiyordu. Doğduğumu unutturmuştu, doğduğumu hatırlatmıştı. Ya da tanıştığımız gün benim yeniden doğmamı sağlamıştı. Porsuğum'la geçireceğim ilk doğum günüm, âşık olduğum adamla geçireceğim ilk doğum günüm, bana yeni yaşımın en güzel günlerini ve her şeyden önce en güzel Porsuk'lu hayalleri getirsin... 10 Eylül aşkımızı bize doyasıya hissettirsin...

***

Yol boyu Porsuğumun bana ne hediye almış olduğunu düşünmeden yapamıyordum. Deli gibi merak ediyordum. Dün gece doğum günümü eşsiz bir şekilde kutlamış olsa da bir hediye de lazımdı ama değil mi? Acaba şu anda da beni götürdüğü yer o hediyeyi vereceği ve en az hediye kadar sürpriz bir yer miydi? Acaba Porsuğum bana araba mı almıştı? Çünkü bana almadığı bir o kalmıştı ve ben bu müthiş ötesi sevgiliden güzel bir arabayı da beklerdim.

Ya benim bu Porsuğum Allah'ın bana verdiği bir hediye değildi de neydi şimdi? Güzel Rabbim Ateş kulunu yakışıklılık, karizma, zenginlik ve bana olan bağlılığıyla donatmış ve adeta kapıma bırakmıştı. Yalnız inşallah Porsuğum kendini benim onu gördüğüm şekilde hediye olarak görmüyordu. Tamam o da hediyeydi ama şu an istediğim başka şeydi sonuçta.

"Nereye gidiyoruz Porsuğum?" Evimin ters istikametinde bir yere gittiğimizi fark edeli çok uzun bir zaman olmamıştı.

"Yoksa bana harika bir sürprizin falan mı var? Anlamamış gibi mi yapayım? Ya zaten anlamadım ki Porsuğum. Gözlerimi kapayayım mı hı?"

Ateş araba kullanırken bana sadece birkaç saniyelik bir bakış atmış ve onda da tek kaşını kaldırmıştı.

"Yo herkes toplandı, oraya gidiyoruz. İşte yemek yenir, pasta kesilir o salak şarkı eşliğinde. Klasik doğum günü Baytar." Ateş'in ifadesiyle birazcık da olsa keyfim kaçmıştı ve ona çemkirmeden edemedim.

"Bu çok önemli bir olay bir kere! Bu kadar basitmiş gibi anlatma. Bir Balın Meşeli asla kolay kolay doğmaz."

Kurduğum cümlenin haklılığıyla göğsüm gururla kabarmış moralim düştüğü yerden tekrar gökyüzüne doğru kalkışa geçmişti.

"Kimler var Porsuğum? Hepsi hediyesini almıştır değil mi inşallah? En büyük paket kimdeydi? Söyle hadi."

"Ya sen nasıl bir manyak nasıl bir kişiliksin lan? Hediye diye diye torbacılara döndün. Kendine gel biraz. İstersen pastadan dansöz de çıkaralım ha Balın? Bir insan doğdum diye bu kadar sevinir mi ya?"

"Ama annem beni güzel doğurmamış mı Porsuğum?" Benim bu ifademe gülen Ateş mutluluk dolu bakışlarını tekrar bana çevirdi ve göz kırptı.

"Doğurmuş. Benim için doğurmuş güzelim."

"Ya sen bana çok mu âşıksın bakayım Porsuğum? Ne güzel konuşuyorsun sen öyle."

"Allah'ın delisi."

❦❦❦

Ateş bu gece bir restoranın balkon bölümünü ailemiz için kapatmış ve bütün sevdiklerimi de bu harika ortam içerisinde toplamıştı. Her yerde pembe detaylar ve süslemeler hüküm sürerken sevdiklerimin yüzlerinden de gülümsemeleri eksik olmuyordu. Balkon zeminine ve eşsiz manzaraya sahip duvarın üstüne konulan pembe mumlar ve yansıttıkları tu-

runcu ışıklar geceyi mutlulukla boyama görevini üstlenmiş gibiydiler. Herkesle tek tek kucaklaşıp, onlara sahip olduğum için bir kez daha şükrederken kendime de iyi ki doğmuşum diyordum yine. İyi ki doğmuşum ve iyi ki bu güzel insanlar şu an sarılabiliyordum.

Gecenin en güzel detaylarından biri de üzerinde benim resmimin olduğu pastamdı. Ateş'in saçma olarak nitelendirdiği ezgi eşliğinde mumlarımı söndürdükten sonra pastamı da kesmiştim. Pastanın tadı da en az görünüşü kadar hareketliydi.

"İki katlı pasta yaptırıp üstüne Balın'ın fotoğrafını bastırmak nedir ya? Balın bak bu kıro galiba, at yüzüğü gitsin kanka. Yok. Dur. O yüzük atılmaz. Ne atsan lan acaba, bilemedim şimdi... Hiç olmadı beni atarsın Balm ama o yüzüğü geri verme!"

Namık'ın cümleleri, aile büyüklerinden ayrı bir yerde takılan grubumuzun arasında yankılanmıştı. Herkesin tabağına bir dilim pasta almasının aksine Porsuğum tabağını adeta pastadan bir gecekondu mahallesine çevirmişti. Tabağına tek bir boşluk bırakmadan dizdiği pastaları dünyadan soyutlanmış bir halde yerken Namık'ın sözleriyle beraber kafasını pasta tabağından kaldırmıştı.

"Bana bak Amık. Tam da boğazdayız zaten. Seni Asya ile Avrupa arasında öyle bir sikerim ki kıtalar arası sikilirsin, unutamazsın."

"Oha! Demek seninle beraber tarihe geçeceğiz yakışıklı."

"Ben sana geçireceğim, ben. Ulan dua et ki burada yalnız değiliz."

Ateş ve Namık arasında geçen bu konuşmaya Murat sırıtırken Beren gözlerini devirmiş, ben ise aile büyüklerimizden biri duydu mu duymadı mı diye etrafı kolaçan etmiştim. Bu pis Porsuk ulu orta böyle küfürler etmemesi gerektiğini ne zaman öğrenecekti?! Ben Namık'a küfür etmesin demiyordum, hobi olarak yine küfür etsindi. Hak ediyordu ama özellikle Fatoş Teyze'min duyma ihtimali varken kendini tutsa daha iyi olurdu.

"Boş ver Porsuğum, sen pastanı yemeye devam et sakinleşirsin. Hadi bir tanem."

Porsuğuma yaptığım telkinler karşılık bulmuş ve daha büyük lokmalarla pastasını yemeye geri dönmüştü. Gerginliğin sönmesiyle beraber gecenin mükemmelliği yine gözümü kamaştırmaya başlamıştı. Eylülün o tatlı serinliği tenimi okşarken etrafıma attığım gülücükler de büyüyordu. Fakat bu mükemmel gecede ve sevdiklerimin arasında takılmış olduğum tek bir nokta vardı.

Namık bana neden hediye almamıştı?

"Pşşt. Bana neden hediye almadın?"

Her ne cesaretse küfür yedikten sonra Ateş'in yanına oturan ve pasta yemekle meşgul olan Namık, kafasını onuncu defa sormuş olduğum soruyla kaldırmış, bana 'sen ciddi misin' bakışlarını yollamıştı.

"Kızım düğünde kim ne takmış hesabı tutan teyzeler gibisin. İzin verirsen pastamı yiyeceğim. Düş yakamdan ya."

Masadakiler Namık'ın cevabıyla kıkırdayıp, ona hak veren sesler çıkartırlarken ben sadece gözlerimi devirdim. Konuşmamdan önceki tavrımı takınarak Namık'a pis pis bakmaya devam etmiştim. Bana teslim olurcasına ellerini kaldıran Namık panikle konuştu.

"Tamam be tamam aldım ben de. Ateş'in hediyesine ortağım ben. Değil mi Ateş'çiğim?"

"Koduğumun amığı... Siktir olup gitsene başımdan lan sen!" Kötü bakışlarımı bu sefer de Ateş'e çevirdim ve yavaşça konuştum.

"Ateş'in hediyesini hâlâ göremedim ben." Tıkındığı pastasından bakışlarını bu sefer de Porsuğum kaldırmış ve bana tek kaşını kaldırarak bakmıştı.

"Daha ne yapacağım ben acaba? Biraz kıymetimi bil lan." Huysuzca omuzlarımı silkerek bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Benim bu halime sırıtan Ateş hemen ardından annemle babama doğru konuşmaya başladı.

"Fikret Amca, sen ve Bahar teyze izin verirseniz benim Balın'ı götürmem gereken bir yer daha var. Onu birkaç saat sonra eve bıraksam olur değil mi?"

Babamla annem bir tanecik damatlarını severek onaylamışlardı. Artık Ateş'i hepten oğulları olarak gördüklerini ve sahiplendiklerini hissedebiliyordum.

***

Ateş'le doğum günü mekânından çıkıp kısa süre sonra evimize gelmiştik. Bana huzur veren en güzel yerlerden biri olan bu evde Porsuğum'la doyasıya vakit geçirmeyi severdim de gözlerim ondan gelen bir adet hediyeyi arıyordu. En azından küçük bir anahtar olsa ne güzel olurdu. Kocaman bir arabaya ait olan minik bir anahtar bana yeterdi de artardı bile. Bakışlarımdan hediyemi aradığımı anlayan Ateş yüzünde beliren serseri bir gülümsemeyle balkonu işaret etti.

"Balkona çık. Hediyen orada."

Duyduklarımın ardından hevesle yerimde zıplamış ve hızlı adımlarla balkona doğru yol almıştım. Kesin aşağıya bir araba koymuştu ve buradan o arabayı gösterecekti. Arabamı görmek için sabırsızlanıyordum. Fakat balkona çıkmamla arabadan ziyade daha farklı ve bambaşka güzel bir şey görmem bir oldu. Pembe püsküllü sepetli harika bir bisiklet hemen karşımda duruyordu. Ağzım bir karış açık şaşkınlıkla karşımdaki bu bisiklete bakarken gözlerimden çıkan kalpleri durduramıyordum.

"Balım nefes al ve lütfen o âşık bakışlarını sadece bana at. Şu tipe bak ya. İşte bu yüzden hediye alasım gelmiyor lan sana. Görmüyor gözlerin beni sonra. Şşt Baytar, duyuyor musun beni? Kızım alt tarafı bisiklet?"

Porsuğum kulağımın dibinde vızıldanırken ben önümdeki bu harika ötesi bisiklete doğru kapılıyordum. Bedenim sevinçten ayaklarımın üzerinde yukarı aşağı yaylanmaya başlamıştı şimdiden. Bisiklete yönelip kollarıyla oynamaya ve zilini çalmaya başlarken bir yandan da sepetini kurcalıyordum. Sepetinde gördüğüm pembe bir sulukla mutluluğun en üst noktasına doğru ulaştığımı hissediyordum. Bu suluk

Porsuğumu ilk gördüğüm anda kırdığım suluğun bir başka modeliydi ve daha güzeliydi. O pembe suluk aşkımızın başlangıcıydı, miladıydı ve Porsuğum şu an aşkımızı bir başka şekilde tekrar mühürlüyordu.

Hızla arkama döndüm ve sevinç çığlığı atarak Ateş'in kucağına atladım. Beni hiç vakit kaybetmeden sımsıkı kavrayan Ateş düşmemi engellemiş bedenimi bedenine sabitlemişti. Doğmuk siyah saçlarının çevrelediği mutlu çehresine ve aşk dolu gece mavisi gözlerine bakarken her saniye ayrı bir biçimde tekrar ve tekrar âşık olduğumu hissediyordum. Ateş'in yanaklarına sıra sıra öpücüklerimi dizerken gönülden gelen gülüşleri kulaklarıma doluyor, yanaklarıma ve dudaklarıma gelen öpücüklerini bana armağan etmesine sebep oluyordu.

"Porsuğum çok seviyorum ki ben seni ya. Yiyeceğim artık seni dayanamayacağım." Bu tepkime çok gülmüştü.

"Emin ol ben de seni yiyeceğim Balım." Bu ifadesiyle sırıttım ve kucağından inip tekrar bisikletime doğru yöneldim.

***

Harika mı harika hediyeme kavuşmamın ardından birkaç gün geçmişti ve Cuma günü gelip çatmıştı. Yarın hafta sonu olduğu için şimdiden bisiklet turu planları yapmış ve giyeceğim kombinimde çoktan karar kılmıştım. Hemen Porsuğumu arayıp planımızdan haberdar etmem lazımdı. Bana bisiklet alırken kendine de bir tane almıştı. Eminim aldığı bisikleti o da seve seve kullanacaktı.

Hızla telefonuma davrandım ve Porsuğum yazılı arama tuşuna bastım. Öğle arası telefonla konuşmanın tam sırasıydı. Kendimi hattın öteki ucunda beliren 'Alo' sesine verdim.

"Porsuğum ne yapıyorsun? Yarın ikimiz için harika ötesi bir plan yaptım. Dinlemek ister misin?"

"Güzelim işteyim ve çok yoğunum. Yolunda gitmeyen birkaç şey var. Seninle akşam ilgilensem olur mu?"

İlk defa sesini bu kadar gergin ve mutsuz duyduğum Ateş'e kekeleyerek "Tamam." demiştim. Sonrasında da konuşmamı yavaşça devam ettirdim.

"İyi ol Ateş. Seni seviyorum."

"Güzelim benim."

Telefon görüşmemizin üzerinden saatler geçse de benim aklım Ateş'te takılı kalmıştı. Derdinin ne olduğu konusunda büyük bir meraka kapılmıştım. Tüm bu iş güç meseleleri onu yoruyordu. Keşke Porsuğum devlet memuru olsaydı da bu yük işlerin büyük sorumluluğu altında hissetmeseydi kendini. Patron olmak belli ki çok da güzel bir şey değildi. Birkaç kere meseleyi öğrenmek için Ateş'i aramış olsam da ne yazık ki ulaşamamıştım ve bu durum benim canımı çok sıkmaya başlamıştı. Hiç vakit kaybetmeden Murat'ın numarasını tuşladım ve aramaya başladım. Kısa süre sonra telefonu açan Murat en az Ateş'in sesi kadar gergin bir sese sahipti.

"Efendim Balın?"

Murat'ın ses tonuyla kalbim hızla atmaya başlamıştı ve korkuyla oturduğum sandalyede doğrulmuştum.

"Neler oluyor Murat? Ateş telefonlarımı açmıyor, ondan öncesinde de çok gergin ve mutsuz geliyordu sesi. Meraktan çatlayacağım bir sorun mu var?"

Derin bir nefesi bünyesine çeken Murat sorularıma cevap vermek için birkaç saniyelik bir duraklamaya ihtiyaç duyuyor gibiydi.

"Aylardır üzerinde çalıştığımız ihaleyi kaybettik. Hem de çok komik ve akıl almaz bir şekilde kaybettik. Verdiğimiz teklifin bin lira üstü bir teklifle başka firma aldı ihaleyi. Delirmemek mümkün değil."

Ateş'in günlerdir ve hatta aylardır bu ihaleye deli gibi hazırlandığını biliyor ve şu an muhtemel olarak yaşamış olduğu hayal kırıklığının gücünü tahmin edebiliyordum. Hemen çıkmalı ve Porsuğumun yanına giderek ona destek olmalıydım.

***

Durmaz Malikânesi kapısını Turgut dedem açar açmaz içeri girdim ve gözlerim Ateş'i aradı. Turgut dedemin düşük suratından torununun mutsuz haline üzüldüğünü anlayabiliyordum.

"Dedeciğim nasılsın?"

"İyiyim güzel kızım hoş geldin. O elindeki ne?" Elimdeki poşeti bakışlarıyla işaret eden Turgut dedeme gülümsedim.

"Dolar'ın oynaması için top aldım ve tabii Ateş'in de."

Benim bu cümlemle gülen Turgut dedemin keyfini biraz olsun yerine getirdiğimi düşünüyordum. Ateş'in en sevdiği ve keyif aldığı şeylerden biri Dolar'la top oynamaktı. Dolar her seferinde alınan topu parçalasa da Porsuğum onunla oynamaktan ve her defasında ona yeni bir top almaktan vazgeçemiyordu. Ateş'in moralini en güzel bu şekilde düzeltebilirdim. Poşeti kapının kenarına bıraktım.

"Ateş nerede odasında mı?"

"Evet kızım. Hadi git getir aşağıya da yemek yesin. Ben bir ahbabımla buluşmaya gidiyorum, Ateş sana emanet."

"Hayret bizimki aç nasıl durdu? Tamam hallederim ben o işi dedem. Dikkat et kendine."

Hızla merdivenlerden yukarı doğru çıktım ve Ateş'in odasına yürüdüm. Kapısını açmamla yatağının dibinde mutsuz bir biçimde oturmuş cips yiyen Porsuğumu görmem bir oldu. Onun bu depresif halini görmek içimden gelen kocaman bir kahkaha atma isteğini tetiklese de kendimi tutmayı başarmıştım.

"Benim tatlış Porsuğum depresyonda mıymış ya?" Hızla yanına doğru gittim ve hiç teklifsiz kucağına oturdum. Cips yemesi bölünen Ateş huysuz bir homurtu çıkartırken aynı huysuz sesle konuştu.

"Balın hiç keyfim yok, dalga geçme." Çatık kaşlarla ve kızgın mavi gözlerle donatılmış yakışıklı yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve yüzüme doğru kaldırdım.

"Ben seninle hiç dalga geçer miyim ki Porsuğum? Ben seni severim öperim. Canını sıkan her şeyi kovar bizden uzaklara gönderirim."

Her cümlemin ardından yanaklarına burnuna ve son olarak da dudaklarına ayrı öpücükler kondurmuştum ve onun mutlu olabilmesi ve aşkımı hissedebilmesi için elimden gelen

her şeyi yapmıştım. Anladığım kadarıyla başarılı olmuştum. Bakışlarını gözlerime doğru kaldıran Ateş bir anda d[illegible] rıma kapanmış ve tüm tutkusunu birleşen duyularımıza ak[illegible] tarmıştı. Bu adamdan ve tutkusundan yayılan sıcaklıkla kav[illegible] rulmuştum.

***

"Porsuğum Dolar bu topu görünce çok sevinecek değil mi?"

"Sevinecek ve sonrasında sevincinden parçalayacak pe[illegible] zevengin kardeşi. Bu kaçıncı top saymıyorum artık. Bir de topu parçaladıktan sonra attığı o bakışları yok mu? Sanki da[illegible] yak yiyecekmiş gibi triplere giriyor, utanıyor piç. Bak üç sa[illegible] sonra topu parçalayacak."

"Dolar hadi gel oğlum sürprizimiz var sana."

Bahçeye çıkar çıkmaz en şımarık evladımızı çağırmış ve gelmesini beklemeye başlamıştık. Şimdi iki oyuncu erkeğin de keyfini yerine getirme zamanıydı. Fakat Dolar neden hâlâ gelmemişti anlayamamıştık. Ateş'in bahçeye adım atmasıyla koşturup onu yalamak için deliren bir hayvandan bahsediyorduk.

"Uyuyor mu lan acaba?" Ateş'in meraklı sorusuna karşılık aynı merakla ilerimizdeki kulübeye bakmıştım.

"Dolar hadi gel. Topun geldi bak."

Topu yerde sektirsem de buna bir tepki gelmemiş bize huysuz bir homurtu dahi çıkarmamıştı. Seslenmemizle hemen yanımıza damlayan ve yaşadığı sevinçten dört köşe olan Dolar şu an ona defalarca seslenmemize rağmen kulübesinden çıkmıyor, olduğu gibi yatıyordu. Yaşadığım endişe ve korku kalbimin deli gibi çarpmasına sebep olurken, titreyen ellerim yaşadığım paniği tüm canlılığıyla yansıtıyordu. Fakat sakin olmalıydım. Yorgun olabilirdi, derin bir uykuda olabilirdi. Bize oyun yapıyor olabilirdi. Sakin olmalıydım. Ateş'in kolumu sımsıkı kavrayan eli yaşadığı paniği ve endişeyi bana vurguluyordu.

Sakin ve kontrollü adımlarla kulübeye doğru yanaştım. Ardımdan benimle beraber gelen Ateş tüm sessizliğini koruyordu. Kulübeye yanaştıkça yatan bedeni kıpırtısız duran Dolar hâlâ bir tepki vermiyordu. Bedenini korkarak incelediğimde nefes alışverişi olmadığını bu akşam karanlığında anlayamadığımı fark etmiştim. Ellerim buz kesmiş bir haldeyken başımın alevler içinde yandığını hissediyor ve endişeyle titreyen dudaklarıma engel olamıyordum. Soğuk ter damlaları sırtımdan akarken alnımda da ter damlalarının biriktiğini hissediyordum. Uyuşmaya başlayan ayaklarım hemen yanımdaki kulübeye çömelmemi beraberinde getirirken Ateş'in de hızla eğildiğini ve yanımdaki yerini aldığını fark ettim.

İkimiz de tek kelime edemiyorduk. Ortamdaki sessizliği bozan tek şey sık nefes alışverişlerimiz ve hayali bir biçimde işittiğimiz kalp gümbürtülerimizdi. Elimi yavaşça tüylerini okşamaya bayıldığım köpeğime, dostuma, evladıma yönlendirdim. Tüyleriyle temas eden ellerimde hissettiğim tek şey soğukluktu... Nefes almayan bir bedendi ve bir diğer şey ise ne olduğunu havaya kaldırdığımda anladığım bir ıslaklıktı. Meleğimin acımadan kesilmiş boynundan gelen yoğun bir ıslaklık. Kan...

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Durmaz Malikânesi salonunda oturmuş yaşadığımız şokun yarattığı yıkımla kavrulmuştuk. Bir tanecik Dolar'ımız, köpeğimiz, dostumuz, evladımız ölmüş ve biz ailemizden bir parçayı kaybetmiştik. Beren Murat'a sarılmış ağlayarak otururken Turgut derken kireç gibi bir suratla tekli koltukta derin düşüncelere dalmış duruyor, tüm sessizliğini koruyordu. Herkesin omuzlarının çöktüğü, gözlerinin ıslandığı ortamda kara bir matem kol geziyordu. Koca ev sanki kibrit kutusu hacmine inmişti gecenin karanlığında. Duvarda beliren gölgelere baktım ve ağır hareketler sergileyen yansımalarımızı izledim. Yansımaların arasında bile Dolar'ı arıyordu gözlerim bir umut. Oğlumun, meleğimin gölgesine bile muhtaç bırakıyordu beni içimdeki acı.

Artık hıçkırıklarımı ve buna sebep olan gözyaşlarımı tutamıyor, içim dışıma çıkıncaya kadar ağlıyordum. Yüreğim sıkışıyor canımın acısından yok oluyordum... Ya da yok olmanın ne demek olduğunu bile bilmiyordum. Yok olan Dolar'dı. O gitmişti ve ben o giderken 'görüşeceğiz meleğim' bile diyememiştim. Hayatın bana an itibariyle istettiği şeye inanmakta zorluk çekiyordum. 'Keşke kucağımda huzurlu bir şekilde göçseydi meleğim' şeklindeki aciz arzuma şaşıyordum. Keşke demekten kendimi alamıyordum artık. Keşke yıllar sonra o an geldiğinde, meleğim kucağımda kapasaydı gözlerini diye düşünmek bende takıntı halini alıyordu yavaş yavaş. Onun sarı tüylerini, masum yüzünü okşarken oğluma 'gittiğin yere geleceğim ve yine oynayacağız' diyememenin acısını yaşıyordum.

Aklıma onu ilk kez gördüğüm ve tedaviye aldığımız günkü tutkala bulanmış, zavallı ve çaresiz hali gelince oğlumun kaderi için bir kez daha acımıştı içim. Ben onun bede-

rini. Ateş de kalbini tedavi etmişti ama koruyamamıştık işte oğlumuzu dünyanın pisliğinden. Becerememiştik.

Ateş Dolar'ı gömmeye gitmenin derin burukluğunu bünyesinde taşıyarak gözlerimizin önünden kaybolurken şu an ne denli bir acı yaşadığını tahmin dahi edemiyordum. Bir kez daha sevdiği bir varlık elinden alınmıştı. Doların cansız halini bulduğumuz andan bu yana Ateş'in durumu çok hırpalanmış bir vaziyetteydi. Sevgilimin içinden kopup gidenlerin onu ne denli harap ettiğini biliyor ve buna üzülmekten başka bir şey yapamıyordum. Yaptığım tek şey oturup ağlamaktan ibaretti.

Tam sevgilimi ve can acısını düşündüğüm sırada salondan içeri girişini görmem ve yıkık cüssesini izlemem bir olmuştu. Gözlerindeki kızarıklıktan ağladığı her halinden belli olan Ateş odaya girer girmez benimle göz göze gelmiş dolan gözlerini bakışlarıma dikmişti. Onun bu hali yüreğimi bir kez daha parçalarken bedenimde bulduğum son güç kırıntılarıyla hızla ayağa kalktım ve Ateş'e sımsıkı sarıldım. Aynı şekilde bana sımsıkı sarılarak karşılık veren sevgilim beni göğüs kafesinin içine sokmak ve bir daha asla çıkarmamak istercesine sıkı tutuyordu. Oğlumuzu sarıp sarmalayan toprağın kokusu sinmişti Ateş'in üzerine. Nefeslerin en yakıcısını soluyarak içime çekiyordum o kokuyu. İçime aldığım o derin toprak kokusunda veda ediyordum oğluma. Ateş'in boynuma sokuğu yüzünden yanaklarının ıslandığım ve dolayısıyla artık gözyaşlarını tutamadığını anlamıştım.

"Sevdiklerimin ölmesinden nefret ediyorum. Bu sikik dünyadaki alçakların sevdiklerimi benden almasına katlanamıyorum."

Ateş'in bu cümlesi benim gözyaşlarımın tekrar adeta bir sel gibi akmasını beraberinde getirse de konuşacak gücü kendimde bulamıyordum.

"Sen sakın ölme Balım. Sana bir şey olmasına izin vermem. Sen de sakın öleyim deme."

Bir ağlama ve hıçkırık nöbeti daha bedenimi ele geçirirken tek kurtuluşum olarak gördüğüm bu güçlü fakat bir o kadar da yıkık bedene sokuldum.

"Ölürsen seni asfalta sürerek rendelerim duydun mu beni?"

Bedenini benden birazcık da olsa çeken ve yüzümü kayırarak gözlerini gözlerime diken Ateş sorusuna bir yanıt beklercesine bana bakıyordu. Onu daha fazla bekletmek istemeyerek başımı hızla salladım ve komutunu onayladım. Adımdan öpüp yorgun bedenimi kendi bedeniyle beraber üçlü koltuğa atan Ateş sımsıkı sarılmaya devam ediyor başımı yasladığı göğsünden yorgun kalbini dinletiyordu. Bir sevdiğini daha kaybeden ve içinde bir boşluk daha oluşan insan kalbi... İnsanlar her sevdiğini kaybedişinde kalbinden de bir parçayı yitiriyordu demek... Bunu içimdeki eksiklikten biliyor, hissediyordum artık. Korktuğumu ve tüylerimin ürperdiğini duyumsadım aklıma gelen soruyla. Sevdiklerini kaybeden insan kalbini de kaybetmeye mahkûm muydu? Elimizden alınan sadece sevdiklerimiz değil de kalbimiz miydi?

Kalpsiz kalıp, yaşayan bir ölüye mi dönüşüyordu Ateş... Asla izin vermemiştim buna onu tanıdığım andan beri, asla vermeyecektim. Onun kalbinin boşalan yerlerine kendi canımı, kendi kalbimi eklemiştim. Ruhumu akıtmıştım kalbinin her bir zerresine. Ben onunla tek kalp olmayı, iki bedende tek can olmayı öğrenmiştim. Ateş'in kalp atışlarının verdiği güvenle gözyaşlarımın soğuduğu sırada oldukça stresli ve üzgün duran Murat, ellerini saçlarından geçirerek hayretle konuşmaya başladı.

"Nasıl olur kim yapar aklım almıyor? Bu caniliği masum bir köpeğe kim yapar? Evden çalınan bir eşya hatta eve girildiğini gösteren tek bir iz bile yok. Biri neden kendine bir hayvanı hedef seçer neden! O piçi bulduğumda vücudunda kırılmadık kemik bırakmayacağım."

Ateş "Onu sen değil ben bulacağım ve bulduğumda da o masumdan akıttığı kanın fazlasını akıtacağım." Diye öfke ve nefretle karşılık verdi.

***

Bir saat sonra malikânenin kapısı çalmış ve Murat kapıyı açmak için antreye yönelmişti. Ne Ateş'te, ne bende, ne bay-

günlük atlatan Beren'de, ne de kireç gibi bir yüzle oturan Turgut dedemde kapıya gidecek mecal yoktu... Salona yaklaşan hızlı ayak seslerine ek olarak Daria'nın hararetli konuşmalarını da kulağımıza çalınmış gelenin kim olduğunu anlamamız çok da uzun sürmemişti.

"Buldum Murat buldum, hemen Ateş'e haber vermeliyiz. Evde değil mi? Dinle. Nasıl bizden sadece bin lira fazla verip ihaleyi kaptıkları belli oldu. O satış sorumlusu adamda bir haller olduğunu size söylemiştim."

Salona girer girmez bozuk çehrelerimize şaşkınlıkla bakakalan Daria arkasında Murat'la durup kalmış ve endişeyle yüzlerimizi incelemişti. Bizim üzerimizdeki ölü toprağının aksine o oldukça enerjik ve iyi bir görüntüye sahipti.

"Ben yanlış bir zamanda mı geldim?"

Soğuk duruşumuzun şu an onunla zerre ilgisi olmasa da elimizden başka bir davranış şekli sergilemek gelmiyor, gelemiyordu. Daria durumu çözememiş bir ifadeyle kararsızlıkla bizi süzse de Ateş'e dönmüştü ve gelme sebebi olan meseleyi anlatmaya başlamıştı.

"Erkan'ı telefonla konuşurken duydum, ihaleyi alan firmadan bize yaptığı hainliğin karşılığı olarak para istiyordu. Hem hain hem de bunu ulu orta konuşacak kadar aptal."

Ateş Daria'nın dediklerine bir tek tepki dahi vermeyip ifadesizliğini korurken, Daria ayaklarına dolanan Pezo'ya bakışlarını çevirmiş ve şefkatli bir gülümsemeyi çehresine yerleştirmişti. Gözümün önündeki bu manzara, Pezo'nun dişilerin bacaklarına dolanma huyunu çapkınlık olarak yorumlayan ve bununla gurur duyan Ateş'in keyifli anlarını hatırlatmıştı bana. Ama şimdi Porsuğum ve ben o keyifli anlardan çok uzaktaydık. Pezo'yu kucağına alan Daria, onun gri kabarık tüylerini okşarken dünyanın en tatlı varlığını görmüşçesine mutluluk saçmaya başlamıştı.

"Sen ne tatlısın. Nasıl güzelsin."

Pezo'yla Rusça ve Türkçe karışık bir şekilde konuşan Daria tatlı oğlumuzu sevmişe benziyordu... Fakat duygularımın gelgitleri bitecek gibi görünmüyordu. Onları izlerken yine

hafiften gözlerim dolmaya başlamış boğazıma koca bir yumru oturmuştu... Fakat esas kopma noktası Daria'nın söylediği son cümleyle oldu.

"Var mı başka bir kediniz köpeğiniz?"

Bu soruyla tutmaya çalıştığım gözyaşlarım sel olup akmaya başlamıştı. Kontrolsüz bir biçimde ortaya çıkan hıçkırıklarım salondaki herkesi tesiri altına alırken Beren'in ağladığını da duyabiliyor, Turgut dedenin dudaklarının titrediğini zor da olsa görebiliyordum. Sıktığı çenesi ve kasılan vücuduyla yerinden fırlayan ve büyük adımlarla merdivenleri çıkan Ateş sert bir biçimde odasının kapısını kapatırken tüm kelaklarımız bu şiddetin sesiyle sarsılmıştı. Gecenin derin sessizliğinde bu ses kendine kısa bir yankı dahi bulmuştu. Mavi gözleriyle şaşkınlık içerisinde bize bakan ve hemen ardından hızla yanıma oturan Daria meraklı ve oldukça endişeli bir sesle konuştu.

"Balın ne oldu?! Neden ağlıyorsunuz? Hepinizin nevi var?!"

Gözyaşlarımın ve hıçkırıklarımın arasından Daria'ya ve endişeli gözlerine baktım. Ne olduğunu anlamaya çalışan ifadesi karşısında kendimi zorlayarak da olsa yavaşça konuşmaya ve tüm olanları anlatmaya başladım. Anlattıklarımı ağzı açık ve kocaman gözlerle dinleyen Daria eliyle ağzını kapattı. Dehşetle gölgelenen gözlerle çehremi inceleyen Daria hemen ardından sımsıkı bana sarıldı. Bu an öyle yoğun ve öyle zor bir andı ki ben de ona sımsıkı sarılarak karşılık verdim ve gözyaşlarımın tekrar süzülmesine izin verdim. Tek isteğim bugünün hiç yaşanmamış olmasıydı. Düzensizleşen nefeslerinden Daria'nın da ağladığını fark etmiştim.

"Ne olur daha fazla harap olma Balın. Yaşadığınız şey çok zor. Ama birileri toparlanmak ve diğerlerini de toparlamak zorunda. Sen tanıdığım en enerjik ve pozitif insansın. Yapma bunu. Onun sana... Ateş'in sana ihtiyacı vardır şu an... Bu pisliği yapanları polisler elbet bulacaklardır."

Benden birazcık da olsa uzaklaşan ve Turgut dedeme bakıp hızla konuşmaya başlayan Daria kollarını biraz olsun gevşetmemiş, bana sımsıkı sarılmaya devam etmişti.

"Evde bahçede kamera yok mu? Polise haber vermediniz mi?"

Daria'nın cümleleriyle yavaşça ve biraz da huzursuzlukla konuşmaya başladım. Emniyet yetkililerini kesinlikle durumdan haberdar etmeliydik bana kalırsa.

"İstedik ama Ateş istemiyor... Korkuyorum... Bulursa öldürür diye korkuyoruz." Turgut dedem gergin bir biçimde yerinde dikleşti ve sertçe konuştu.

"Hayır izin vermeyeceğim, oğlumu her türlü pislikten uzak tutacağım. Ateş... O sadece biraz sakinleşmeli, suçlu kimse cezasını devlet verecek elbet."

Hızla yerinde doğrulan ve evin içinde kayıplara karışan Turgut dedem telefonunu da yanına almayı ihmal etmemişti. Onun bu panik ve oldukça korkmuş hali yüreğimin daha da sıkışmasına yol açıyordu.

"Nasıl olur kim yapar böyle bir şeyi? Bir insan nasıl bu kadar sapkın ve pislik olabilir? Kimin yapabileceğiyle ilgili bir şey bilmiyor mu kimse?"

Daria'nın ifadeleri salonda yankılanırken ne Murat, ne Beren, ne de ben tek kelime edemiyorduk...

"Ben biliyorum."

Ateş'in salonun kapısından işittiğimiz soğuk fakat bir o kadar da tehlikeli sesi kulaklarımızda bir kamçı gibi yankılanmıştı. Merakla Ateş'e döndüğümüzde sesindeki soğukluktan yüz kat fazla bir soğukluğu çehresinde taşıdığını fark etmiştik. Siyah tişörtünün sardığı gövdesinin hareketlerinden dahi öfkeyle soluduğunu anlamak mümkündü. O ilk üzüntü halinin yerini volkan gibi bir öfke dalgası kaplamıştı.

"Nasıl bir takıntılı piçin bunu yapacağını biliyorum. O gece karşımıza çıktığı an onu gebertmeliydim."

Ateş cümlesinin hemen ardından alev saçan gözlerini birkaç saniye boşluğa bakarak sabitlemiş ve sonrasında bedenine devinim kazandırarak hızla evden dışarı çıkmaya başlamıştı. Peşinden koşmak için hareket ettiğim sırada birazcık da olsa ona yaklaşabilmeyi umsam da Ateş dış kapıdan fırladığı

gibi motoruna koşmuş ve süratle yola çıkmıştı bile.

Acaba Ateş şu an tahmin ettiğim şeyi mi yapacaktı? Yoksa Kartal'ın... Kartal'ın yanına mı gidecekti? Kartal gerçekten böyle bir vahşeti gerçekleştirmiş olabilir miydi?

"Murat ne yapacağız? Durduralım onu lütfen!"

"Sakin ol. Sakin ol. Aklına hemen kötüyü getirme. Ateş bir yanlış yapmaz."

Murat beni sakinleştirmeye çalışırken kollarını kavramış ve sakinleşmem için birazcık da olsa bünyemi sarsmıştı. Onun siyah gözlerindeki güveni özellikle kardeşi gibi sevdiği Ateş'e olan güvenini görebiliyordum. Yüzündeki endişeli ve stresli ifadeye rağmen gözlerinde gördüğüm bu güven benim tek tesellim olacaktı, ilk defa Ateş'in bir Porsuk olmasından deli gibi korkacaktım.

***

"Ben bakamayacağım..."

Turgut dedem, Daria ve Murat evin kamera sistemine bakma kararı almışlar, bu vahşeti kimin yaptığı konusunda o hazin merakı gidermek istemişlerdi. Ben de her ne kadar bu vahşeti yapanı görmek ve onu buna pişman etmek istesem de bir tarafım buruk ve çekingendi. Şu an bulunduğumuz Turgut dedenin çalışma odasının karanlığı ve gerginliği ise bu çekingenliğime hiç de yardımcı olmuyordu...

Antika eşyaların olduğu bu çalışma odası koyu kahve çalışma masası, ortamın oldukça olgun ve bir o kadar da iç karartıcı olmasını sağlıyordu. Evin arka bahçesine bakan pencerenin önündeki kurumuş çiçek de içimin karanlığını artırıyordu. Ateş'le ilk ve tek ayrılığımızda dahi bu denli acı çektiğimi hatırlamıyordum. Ölümden öte acı yoktu bu dünyada, maalesef öğreniyordum. Öğrenmeyi hiç istemediğim halde öğreniyordum.

"Balın zor biliyorum ama bakmak zorundasın, ortak bir düşmanınız ya da sevmediğiniz biri yapmış olabilir bunu..."

Daria'nın söyledikleri hepimizin derin bir nefes almasına sebep oldu. Daria haklıydı, ne yazık ki bu vahşete bak-

malıydım... Ortak bir düşmanımız yapmış olabilirdi. İyi de bizim ortak bir düşmanımız ya da herhangi bir düşmanımız var mıydı ki? Evet anlaşamadığımız ve sevmediğimiz insanlar mutlaka vardı ama bu insanların içlerinde masum bir canı katledecek biri gerçekten var mıydı? Galiba bu soruların cevapları biraz sonra izleyeceğimiz kayıttaydı.

Kafamı odaya yoğun ve rahatsız edici bir ışık yayan bilgisayar ekranına çevirdim ve Turgut dedemin buz kesmiş elini tuttum. Ateş'in yokluğunda ve bu en gergin anımızda bana en iyi desteği bir tanecik Turgut dedem verirdi. Fakat titreyen soğuk elleri ve bilgisayar ekranına bakan korkulu gözleri Turgut dedemin beklediğimden daha da fazla bu olaydan etkilendiğini gösteriyordu.

"Başlatıyorum. Murat Balın'a da bir sandalye getirsene ayakta zor duruyor."

"Hemen getiriyorum."

Daria'nın komutuyla hareketlenen Murat, Turgut dedemin çalışma sandalyesinin yanına benim için bir sandalye koymuştu ve Turgut dedemle aynı hizada yerimizi almıştık. Kamera kaydını işini ciddiyetle yapan bir uzman gibi tarayıp hızlandıran Daria herhangi bir ipucu bulma konusunda tüm dikkatimizi vermemizi sağlasa da Dolar'ın ölmeden önceki son mutlu anları görüş açımıza sunulmuştu. Gözlerimden yaşlar sicim gibi akarken titreyen hıçkırıklarıma engel olmak için sol elimle dudaklarımı kapatmış ve nefesimi tutmuştum.

Kayıt hızlandıkça akşamüzerine kadar gün olaysız ilerlemişti. Ta ki aradığımız şeyi akşam vakti bulana kadar... Malikânenin hemen ilerisine siyah bir sedan araba park edilmiş ve sonrasında içinden iri yapılı iki adam çıkmıştı. Dövmeli ve çok tehlikeli duran bu adamlardan biri etrafı kolaçan ediyor diğeri de telefonla konuşarak evin içini dikizliyordu. Bu şahısları tanımıyordum, bu pisliklerin kim oldukları konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Daha önce görmediğime emindim. Daha saniyeler geçmişti ki telefonla konuşan adam adeta bir komut almışçasına kulübeye yanaşmış ve küçüğüme bu vahşeti yapmak üzere harekete geçmişti.

Dünyanın en acımasız sahnelerinden birine tanık olu-
yordum. O alçağın cebindeki bıçağı çıkarıp Dolar'a doğru
yürümeye başladığı esnada kalbim yangınlara kapılmıştı. Bu
acımasız anı daha fazla izleyemeyecektim. Kafamı çevirip
Turgut dedemin boynuna saklandım ve ona sımsıkı sarıldım.
Beni aynı şekilde karşılayan Turgut dedem gergin ve çok hız-
lı atan kalbiyle tanımadığım bu iki acımasız katili izliyordu.
Bakışlarımı Turgut dedemin göğsünden kaldırdım ve vahşeti
izlemeye devam eden diğerlerine diktim. Bu an Daria'yı da
fazlasıyla etkilemiş elleri ve ayakları titremeye başlamıştı.
Berrak mavi gözlerinde ve güzel yüzünde sayısız duygu ge-
çişi olmuş, korku, nefret ve koca bir mutsuzluk burada kol
gezmişti. Murat'ın sakin kalmaya çalıştığı fakat pek de başa-
rılı olamadığı titreyen sesinden belliydi.

"Adiler! Adiler! Balın. Balın bu adamları tanımıyorsun değil mi?"

Murat'ın yüzüne bakamadan kafamı hızla sağa sola salladım ve zor çıkan sesimle "Hayır." diye fısıldadım. Yerinde tekleyen ve geriye doğru birkaç adım atan Daria izlediklerinin ağırlığı ve üzerinden atamadığı şaşkınlığıyla hızla konuşmaya başlamıştı.

"Ben... Hiç iyi değilim... Benim gitmem lazım."

Aceleyle ve birkaç kez tökezleyerek odadan dışarı fırlayan Daria ardında şaşkın bir biçimde gidişine bakakalan bizi bırakmıştı.

***

Ateş'in hâlâ eve gelmeyişinin verdiği endişe ve stres mideme vurmuştu ve ardı arkası kesilmeyen bir kusma nöbetine girmiştim. Gecenin sabaha el uzatan saatlerinin içindeydik ama Ateş ortada yoktu.

"Balın çok yıprattın kendini güzelim lütfen toparlan. Hadi. Bak Turgut dede de çok kötü. Adam olanlardan sonra sanki transa geçti. Hadi kendine gel. Ateş ve Turgut dede için güçlü ol. Sen iyileştirirsin herkesi."

Beren'in banyoda yanımda durup beni sakinleştirmeye çalışan sözleri biraz olsun kendime gelmemi sağlamıştı.

Kaldıramadığı bir kâbusun içinde olmasına rağmen, hamile haliyle sırf ailemize destek olmak için bir yere gitmemişti ve yanımızda durmaya devam ediyordu. Ben de toparlanmalıydım. Derin bir nefes alarak klozetin yanından doğrulup elimi yüzümü yıkamıştım.

"İşte böyle. Aferin güzelim."

Beren'in olayı duyduğu ilk andaki bayılması aklıma geldikçe hepimizin ne denli sarsıldığını çok iyi anlıyordum. Bu olay kan dondurucuydu... Banyodan çıkmamızla Turgut dedem ve Murat'ın oturduğu salona geçmiş ve Beren'le ikili koltuğa oturmuştuk. Omzuna başımı yasladığım Beren güçlü durmam için beni kollarıyla sarmıştı. Oldukça huzursuzdum. Ateş'i merak ediyordum. Ona deli gibi ihtiyaç duyuyordum. Yüzlerce kez aradığım telefonuna artık cevap versin istiyordum...

Evin dış kapısının hızla açıldığını ve gürültülü bir biçimde duvara çarptığını işitmiştik. Anında yerimde dikleştim ve sevgilimin sonunda gelmiş olduğu düşüncesiyle biraz olsun rahatladım. Fakat bu rahatlığım kısa sürdü. Ateş patlamış ve kanayan bir dudak, harap olmuş bir üst baş ve kanlı ellerle salona girdi. Geceye ben daha karanlığım diye meydan okuyabilecek siyah saçları nemli bir halde darmadağın olmuş, bazı tutamları alnına yapışmıştı. Onun bu halini görünce bütün vücudumu bir korku sardı. Aynı korkuyu Turgut dedem ve Murat da hissetmiş olacaklar ki hızla yerlerinde doğrulmuşlar ve Ateş'e doğru yanaşmışlardı.

"Ne oldu?

Neredeydin?

Ne yaptın?

Ne yaptın sen?"

Ateş ardı arkası kesilmeyen soruların hiçbirine cevap vermeden ve istifini bozmadan üçlü koltuğa oturdu. Gözlerini kapatarak başını koltuğun kolçağına yaslayan Ateş kısa bir süre sessiz kalmış ve bizim hepten meraklanmamıza sebep olmuştu. Kırmızı siyahla karışmış hali ve yüzündeki o tehlikeli tatmin olmuşluk, yeryüzüne atılmış bir meleğin huzuru-

nu andırıyordu. Günaha bulandığı için huzur duyan kovulmuş bir melek... Her bir saniyenin bir çağ gibi geldiği süreden sonra konuşmaya başlayan Ateş'in dudaklarından endişeyle beklediğim sözcükler döküldü.

"Artık Dolar huzurla uyuyabilir."

***

3 Hafta Sonra...

Ateş savcının odasında ben adliye koridorundaydım. Bu gayet resmi ve soğuk adliye duvarları arasında son birkaç haftamız daha ne kadar kötü geçebilirdi onu düşünüyordum. Önce bir tanecik Dolar'ımız öldürülmüş ve sonrasında da Ateş kendince haksız bir hüküm vererek Kartal'ı öldüresiye dövmüştü. Kartal'ın artık bir tepki vereceğini biliyordum fakat bu kadarını beklemiyordum. Kartal savcılığa şikâyette bulunmuştu ve biz de şu an buradaydık. Beş dakikadır Ateş'in odadan çıkmasını bekliyordum fakat o beş dakika bana beş saat olmuş, kafamda sayısız senaryo dönüp durmuştu. Ateş için feci halde korkuyordum ve bu olayın başına bela olmasından endişe duyuyordum. Tırnaklarımı yiyecek kıvama gelip stresle karışık bir gerginlikle odanın kapısına bakarken kapı bir anda açıldı ve canı sıkkın bir Ateş odadan çıktı. İçim endişeyle dolu hızla yanına doğru koştum.

"Ne oldu anlat hemen? Hapse mi giriyorsun? Kaç yıl verdiler söyle?" Bana gözlerini deviren Ateş sonrasında yüzünde ciddi bir ifade yaratmaya çalıştı.

"Hazırla don atletimi. Müebbetle yargılanacağım." Söyledikleriyle ağzım şaşkınlıkla açık kalmış ve gözlerim duyduklarımın yarattıkları korkuyla dolmaya başlamıştı.

"Ay çok değil mi o ya?" Bana yumuşayan gözlerle bakan Ateş ciddiyetini bozmamış ve konuşmasına devam etmişti.

"Sana da yan koğuşu ayarlarız. Bir de söyleriz duvarları pembeye boyarlar, üzülme." Pembe hapis duvarları içimdeki endişe ve korkuyu daha da arttırdı.

"Yok ben yapamam. Bana basar dört duvar. Ben sana bakarım sen içerdeyken Porsuğum sen merak etme." Bana ya-

landan şaşkın surat yapan Ateş hayretle konuştu.

"Sen ne biçim nişanlısın ya? İyi gün kötü gün diye yemin edecektiz biz seninle." Bu söylediklerimiz bu sefer ben gözlerimi devirmiştim.

"Ama daha etmedik." Yüzünde ortaya çıkan yarım bir sırıtma haliyle bana yaklaşan Ateş parmaklarıyla burnumu sıkıştırdı.

"Bu burnu sürteceğim asfalta." Ateş cümlesinin ardından derin bir nefes almış ve sıkıntıyla konuşmuştu.

"Kodumun kargası nedense geri çekmiş şikayet dilekçesini. Savcı da kamu davası açmaya gerek görmedi." Duyduğum cümlelerin yarattığı coşkuyla yerimde zıpladım ve hızla Ateş'in boynuna atladım.

"Ne güzel bir haber bu ya, donları ve atletleri hazırlamaktan kurtuldum. Sen atlet giymezsin ki atlet de nereden çıktı şapşal Porsuk?"

Bana sırıtan ve yanağımı öpen Ateş elimi sımsıkı kavramıştı. Oldukça gergin bir durumun ağırlığından kurtulmanın rahatlığıyla adliyeden çıktık.

***

Stresli bir günün ardından sonunda odama giriş yapmış ve yorgun ayaklarımı dinlendirmek adına yatağıma uzanmıştım. Her ne kadar Porsuğumun savcıyla ve mahkemeyle karşı karşıya kalmamasına sevinsem de Kartal'ın şikâyetini neden geri çektiğini merak etmiştim ve şikâyet boyutuna ulaştırılacak kadar büyük kavganın izlerini de öğrenmek istemiştim. Ateş'in yapacağım şeye çok kızacağını bilsem de bu durumda kendimde de suçluluk payı olduğunu düşünüyordum. Telefonumu aldım ve Kartal'ın numarasını tuşladım. Daha sadece iki çalışta açılan telefonun diğer ucunda şaşkın bir ses vardı.

"Balın?" Kartal şu an bu duruma inanamıyor gibi duruyor ve bunu da sesine yansıtıyordu.

"Şey... Merhaba Kartal. Sen iyi misin diye merak etmiştim de ben..."

Derin nefes alıp verdiğini işittiğim Kartal inlemesinden ve zor konuşmasından aslında ne kadar kötü bir durumda olduğunu bana yansıtıyordu.

"Burnum, elmacık kemiğim, kulak kıkırdağım ve iki dişim kırık... Ama iyiyim."

O kadar zorlukla konuşuyordu ki bu haline ve bu noktalara gelinmiş olmasına içim acıdı. Kartal takıntılı tavırlarını oldukça abartmış olsa da bir canlıya özellikle masum bir hayvana zarar veremeyecek kadar insandı ve Ateş ne yazık ki yargısız infaz yapmıştı.

"Ben çok ama çok özür dilerim... Çok geçmiş olsun." Benim söylediklerimle tekrar inleyen Kartal panikle konuşmaya başlamıştı. Fakat bu onun daha da fazla acı çekmesine sebep olmuş gibi duruyordu. İnlemesinden ve kesik nefesinden bunu anlamıştım.

"Özür dileme. Senin bir suçun yok."

Ses tonundan bana karşı olan duygularını hâlâ öldüremediğini anladığım Kartal benim daha da fazla üzülmeme sebep oluyordu. Keşke hayatta ne kadar şanslı bir insan olduğunu görse ve kendini bu sağlıksız durumdan kurtarabilseydi. O zaman her şey emindim ki onun için daha kolay olacaktı. Mutlu olacaktı.

"Ben bir de sana teşekkür etmek istemiştim Kartal... Şikayetini geri çektiğin için..." Bu söylediklerimle bir an sessiz kalan Kartal'a esas sormak istediğim soruyu yönelttim.

"Neden çektin?"

Sessizliğini bir süre için daha bozmayan Kartal sonrasında tekrar derin bir nefes alıp vermiş ve sonrasında sorumu cevaplamıştı.

"Başınıza geleni duydum. Senin bir de bunun için başının ağrımasını istemedim. Bu arada... Başın sağ olsun Balın. Şu an ne derece üzgün olduğunu tahmin edebiliyorum..."

Duyduklarım acımı gün yüzüne çıkarıp içimi kavruk bırakırken hızla gözlerim dolmuş ve bir damla yaş yanağımdan süzülmüştü.

"Çok sağ ol..."

Boğuk çıkan sesimden ağladığım belli oluyordu ve Kartal'ın da üzülmesine sebep olmuştu. Bana ayrıntıları soran ve şaşkınlığa uğrayan Kartal böyle bir duruma ve bu durumu yapanlara hayret ettiğini belirtmiş, birkaç küfür savurmayı da ihmal etmemişti. Birkaç dakikalık konuşmamızın ardından vedalaşıp telefonları kapatmıştık. Evet büyük ihtimalle Ateş bu konuşmayı asla desteklemeyecek ve yüksek olasılıkla benimle kavga edecekti ama ben en azından Kartal'la olan eski dostluğumuzun hatırına bu meseleyi halletmiştim ve biraz olsun ruhen rahatlamıştım. Zihnimin artık daha az şeyle meşgul olmasını ve artık hayatımda daha fazla sorun olmadan yaşamaya devam etmek istiyordum... Güzel günlerin yakamıza yapışmasını ve bizi bir daha asla bırakmamasını diliyordum.

***

Bugün yağmurlu bir pazar günüydü ve biz de Ateş'le Pezo'yu da alıp evimize geçmiştik. Kısa süre sonra da yanımıza Beren'le Murat'ı davet etmiştik. Klasik film günlerimizden birini gerçekleştirirken durgunluğumuz hepimizin hareketlerinde derin varlığını korusa da hayatın devam ettiğini biliyorduk ve ben biliyordum ki suçlular gün yüzüne çıkacaklar ve cezalarını çekeceklerdi.

Turgut dedem haftalar öncesinden bize bunun sözünü vermişti. Hatırlı dostlarını araya soktuğunu ve bu meselenin en yakın zamanda çözüleceğini söylemişti. Bu konuyla ilgili olarak bizden uzak durmamızı isteyen Turgut dedem çok gergindi ve Ateş'in yapacaklarından fena hâlde korkuyor gibi duruyordu. Onu çok iyi anlıyordum çünkü ben de bu durumdan çok korkuyordum. Ateş'in olaylardan uzakta ve sakin olabilmesi için elimden gelen her şeyi yapma kararı almıştım. Düşünce yoğunluğum beni olaylardan uzaklaştırıp şu ana döndürürken Ateş'le televizyonun hemen karşısındaki pembe koltuğumuzda oturduğumuz huzurlu ana geçiş yapıyordum. Beni göğsüne yaslayan ve koluyla sımsıkı saran Ateş, bir yandan da kucağındaki Pezo'yu okşuyor uslu varlığını seviyordu.

Ateş'in sımsıcak bedeninde derin bir uykuya dalan Pezo huzurun en güzelini yaşarken ben de oğluşumu okşamadan yapamamıştım. Ateş, Pezo'ya bakan yüzümü parmaklarıyla kendine doğru döndürmüş ve dudağımın kenarına kocaman bir öpücük bırakmıştı. Yumuşak ve aşk dolu çehresi gece mavisi bakışlarıyla birleşince daha tesirli oluyordu. Ben de aynı şekilde onun bana yaptığı gibi dudağının kenarına kocaman bir öpücük bırakmış ve sonrasında başımı göğsüne, hemen kalbinin üzerine yaslamıştım.

Karşı koltuktaki Beren'le Murat'a kayan gözlerim yüzümde geniş bir gülümsemenin ortaya çıkmasına sebep olmuştu. Murat başını Beren'in karnına yaslamış doğmasına artık sadece iki ay kalmış olan bebeğiyle bağ kurmaya çalışıyordu. Onun harika bir baba olacağını hissediyor ve Beren'in ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordum. Gülen bakışlarım tekrar Ateş'e döndü ve benim de ne kadar şanslı olduğumu bana hatırlattı. Tam da ona baktığım sırada soyduğu meyvelerini yemeye hazırlanan Ateş bakışlarımı fark etmiş ve sonrasında elindeki elma dilimini bana doğru uzatmıştı.

"Yemeyeceğim. Midem bulanıyor."

Yüzüm buruşmuş ve günlerdir yaşamış olduğum stres kaynaklı mide bulantım duyularıma yansımıştı. Dediklerimle tek kaşını kaldıran Ateş hemen ardından bakışlarını tekrar televizyona döndürdü ve omuzlarını silkti.

"Zaten verir gibi yapıp vermeyecektim." Elindeki elma dilimini hızla yiyen Ateş'in bu görüntüsü ve duyduklarım yüzümde aptal bir sırıtmanın oluşmasına sebep olurken kıkırdamadan da yapamadım.

"Tam bir Porsuksun sen ya. "Biz Ateş'le şakalaşırken Murat'ın ciddi ve meraklı sesi kulaklarımıza doldu.

"Beren'in hamileliğinin ilk aylarını hatırladım. Hiçbir şey yemiyor her şeye kusuyordu. Bir ara saçların neden kahverengi deyip midesi bulandı ve kustu lan."

Murat'ın dedikleri bir şaşkınlık yaratmış olsa da anlattığı durumun komikliği beni güldürmüştü. Beren duruma açıklık getirmek istemiş olacak ki konuşmaya dahil oldu.

"Ya minnoşum özür dilerim ama sana o sıralar sarı daha çok yakışır diye düşünmüştüm. Hem sarışın anne babadan sarışın bebek doğma ihtimali daha yüksek. Oğluşumuz annesi gibi sarı sarı dolansa ortada fena mı olur?" Ateş hayretle Beren'e baktı ve Murat'la konuşmaya başladı.

"Bu kız Balın'dan daha salak kardeşim." Beren Ateş'e yastık fırlatırken ben de merakla Porsuğuma baktım.

"Porsuğum sen şimdi bana iltifat mı ettin?" Beren'in attığı yastığı havada yakalayan Ateş yöneltiğim soruma hayretle bakmıştı.

"İltifat ettim Balın, evet."

Koltukta geriye yaslanan Ateş'in bu komik haline gülmeden yapamayıp hemen başını göğsüne yaslayarak ona sımsıkı sarıldım. Fakat Ateş'in gergin ve düşünceli tavırları aramızda bir duvar olarak durmuş bağımızı bir süreliğine de olsa koparmıştı.

***

Beren'le Murat'ı kapıdan uğurlarken aklım tamamen sessiz ve gergin Porsuk'taydı. Neden böyleydi bilmiyordum fakat şu anki durumunun Murat'ın dedikleriyle bir ilgisi olduğuna emindim. Bu düşüncelerin zihnimi oyalamasına izin vereceğime gidip Ateş'e neden durgun olduğunu sormalıydım. Ateş'in yanına gitmek için arkamı döndüğümde Porsuğumun hemen dibimde beklediğini fark etmem bir oldu. Kıpırtısız bir suratla ve yoğun bakışlarla bana bakan Ateş kısa bir an için de olsa beni afallattı.

"Ne oldu Porsuğum iyi misin?" Ateş sorumu net bir biçimde kavramış ve sonrasında hiç vakit kaybetmeden sormak istediği soruyu bana yöneltmişti.

"Hamile misin Balın?"

Aniden dümdüz bir biçimde bana yöneltilen bu soru beni şaşırttı ve kekelememi de beraberinde getirdi.

"Ha... Hayır." Sorunun yarattığı şaşkınlığı atmamın hemen ardından yavaşça konuşmaya devam ettim. "Değilim."

Her ne kadar emin bir şekilde değilim yanıtım versem de daldığım düşüncelerim beni farklı taraflara doğru çekmiş ve düşünce denizinde kaybolmama sebep olmuştu. Mahcup bir şekilde yere bakarak en son regl olduğum günü hesaplamaya çalıştım. O sırada aklıma gelen düşünceyle bakışlarımı Ateş'in gözlerine diktim.

"Dört gün geciktim."

Kocaman açılmış gözlerle Ateş'e bakarken fena hâlde korktuğumu hissediyor ve her şeyden önce Ateş'in vereceği tepkiden deli gibi çekiniyordum.

"Ateş bilmiyorum... Bilmiyorum ne yapacağız?"

Tüm ciddiyetiyle bana yaklaşan Ateş kaşlarını çatmıştı. Dikkatini karnıma veren Ateş elini tişörtümün altından soktu ve çıplak tenimi okşamaya başladı. Karnımda hissettiğim eli gerginliğini bana yansıtırken sımsıcak avucu tam karnımın üzerindeydi. Yavaşça konuşmaya başladı.

"Burada olabilir mi?" Ateş'in bu gergin hali beni de geriyor içine düştüğüm stresli durumu daha da zor bir hale getiriyordu.

"Sanmıyorum... Bilmiyorum Ateş." Cevabımla kaşlarını kaldıran ve alnı kırışan sevgilimin her halinin ayrı bir yakışıklılık timsali olduğunu düşünüyordum. Bakışlarını tekrar karnıma çeviren Ateş yavaşça konuştu.

"Buradaysan gel."

Bu iki kelimenin içimde yaratmış olduğu garip duygu hali beni fena hâlde etkisi altına almıştı. Bana gözlerini kaldıran ve hiç görmediğim kadar yoğun bakan Ateş konuşmasını devam ettirdi.

"Büyüyünce atarız zaten, değil mi annesi?"

Bu soru beni gülümsetse de bir korku hali bedenimi sarmıştı. Hızla Ateş'in boynuna atıldım, paniklemiştim.

"Korkuyorum Ateş, hazır değilim. Bir an önce test yapmalıyım." Bana sımsıkı sarılarak karşılık veren Ateş boynumu öpmeyi de ihmal etmemişti.

"Ben yaparım testi." deyip bedenimi sımsıkı kavradığı kollarıyla havaya kaldıran Ateş şaşkın bir çığlık atmama sebep oldu.

"Ne yapıyorsun be manyak?"

"Kilon artmışsa hamilesindir. Hamilelik testi yapıyorum."

***

Hastanede sonuçların çıkması için beklerken Ateş'in gergin bakışlarını sürekli karnımda hissediyordum. Fazlasıyla stresli bu anımda bir yandan terleyip bir yandan da hızlı kalp atışlarımla uğraşırken Ateş'in bu haline sinir olmadan yapamamıştım.

"Araba sürerken bile sürekli karnıma baktın sapık gibi. Dikizleme artık karnımı be yeter."

Ateş gülerek "O orada mı yaşayacak?" diye sordu.

Ateş'in sorusuyla elim karnıma gitmiş içimden gelen garip bir duygu silsilesi tüm bedenimi sarmıştı. Annelik duygusu içgüdüsel olarak zihnimdeki varlığını yansıtırken kendimi daha olup olmadığı belli olmayan bir duruma adapte olmaya başlamış gibi hissediyordum. Fakat beni esas etkileyen nokta Ateş'in bu kadar ilgili ve meraklı olmasıydı. Evet bunları kendince, porsukça ve biraz da öküzce yapıyordu. Ama ben onun mükemmel bir baba olacağından kesinlikle emindim. Ateş'e babalık çok yakışacaktı... Beni şakağımdan öpen ve elini karnıma koyan Ateş yavaşça bana doğru yanaşmış ve kulağıma fısıldamaya başlamıştı.

"Evde sizi sevebilir miyim?" Ya ben Porsuğumun bu sevecen hallerini ve içi yumuşacık kalbini yerim yerim.

Tam Porsuğumun mavi gözlerinde kaybolup hayallere daldığım sırada hemşire yanımızda belirmiş ve bize sonuç kağıdını verip gitmişti. Beyaz kıyafetiyle uzaklaşan kadın heyecanımın en üst seviyeye taşındığından bihaberdi. Dikkatimi kadından uzaklaştırdım ve heyecanlı bakışlarımı elimdeki kâğıda çevirdim. Yazıların arasından seçtiğim negatif yazısı

hamile olmadığım gerçeğini ikimize de göstermişti, bu duruma hazırlıksız olsam da yine de çok üzülmüştüm.

"Hamile değilmişim."

Benim üzüldüğümü hisseden ve biraz da burukla Ateş kendini çabuk toparlamış ve tekrar şakağımdan öpüp kolunu belime sımsıkı sarmıştı.

"Eve gidelim sadece seni seveceğim. Hadi yine iyiyiz he." Ateş'in Porsukça ifadesiyle hüznüm dağıldı ve gülmeye başladım. Bu adam buruk anlarımda bile benim bu denli keyiflenmemi sağlarken kendimi mükemmel derecede şanslı hissediyordum.

***

Pezo'yla Durmaz Malikânesi'ne gelmiş Ateş'in işten dönmesini beklerken bir yandan da ona sürpriz tatlı hazırlamaya karar vermiştik. Ya da bu kararı sadece ben vermiştim ve Pezo da bana sadece eşlik etmişti. Ellerimde hazır tatlı poşetleri mutfağa doğru ilerlerken Pezo'yu korunaklı siyah çantasından çıkardım ve salonun içine bıraktım. Evine dönmenin verdiği mutlulukla zıplayan ve tabiri caizse dans eden Pezo oturmayı en çok sevdiği tekli koltuğa yani Turgut dedemin koltuğuna oturmuştu.

"Ya ben seni yerim minnoş oğluşum benim."

"Birazdan baba gelecek yaptığımız tatlıdan yiyecek keyiflenecek." Bana umursamaz bakışlar atan Pezo bir anlık da olsa Ateş'i anımsatmıştı. Bu bakışlarda tatlıyı benim yapmadığım gerçeğinin alaycı tavrı muhafaza edilmiş gibiydi.

"Babasının oğlu."

Malzemeleri mutfağa bırakmamın hemen ardından seçtiğim birkaç filmi de salona bırakmıştım. Turgut dedemin evde olup olmadığını merak ettiğim sırada yukarıdan gelen yüksek sesli konuşma harbi kulaklarıma dolmuştu. Merakla ve biraz da gerginlikle merdivenlerden yukarı doğru çıkarken Turgut dedemin sinirli sesleri daha net bir biçimde kulaklarıma çalınmaya başlamıştı. Tonton dedemin ilk defa bu denli yüksek ve sinirli çıkan sesi beni hayrete düşürdü. Bugüne kadar onun

sinirlendiğini nadir görmüştüm fakat bu duyduğum ifadelerinden sonra onların sinirli hali olmadığını anlayabilmiştim. Turgut dedemin çalışma odasına yaklaştıkça bağırarak Rusça konuştuğunu işittim. Artık net bir biçimde anlayabildiğim Rusça konuşmalar için kapıya biraz daha yaklaştım. İçimden bir ses çok kötü bir şeylerin olduğunu söylüyordu.

"Bana o adamın hapisten çıkamayacağını, gücünün kalmadığını söylemiştin ama onun adamları bahçemize kadar geliyor. Gözdağı için köpeği öldürecek kadar caniler! Dua ediyorum ki Ateş öğrenmesin. Ateşin öğrenmemesi için her şeyi yapacağım. Sen de yapacaksın! Onu bundan uzak tutmalıyız. Elinden geleni yap!"

Karşı hatla Turgut dedem arasında geçen bu konuşma Rusça kelimelerle zihnimde anlam kazandığında bir şok harbinin içine düştüm.

"Oğlumla gelinimi benden aldı ama Ateş'i asla alamayacak! Asla!"

İstemsizce ve yaşadığım dehşetle aralık olan kapıyı açtım. Duyduklarımın etkisiyle kulağım uğulduyor başım dönüyordu. Sıkıntılı bir şekilde masasında oturan ve alnını ovuşturan Turgut dedem benim odada yarattığım kıpırtıyı hissetti ve bakışlarını kaldırarak bana baktı. Gözlerindeki korku parıltıları ve beyazlaşan yüzüyle beni görmeyi asla beklemediği aşikârdı. Şu an en az benim kadar Turgut dedem de şoktaydı.

***

"Balın sen... Sen duydun mu kızım her şeyi?"

Duyduklarımın ağırlığı ve Turgut dedemin bakışlarından anladığım doğruluğuyla sorusuna cevapsız kaldım, sessizce beklemeye başladım. Turgut dedem en az benim kadar panik bir halde sandalyesinde dikleşti ve kravatını gevşetip gömleğinin üst düğmesini açtı. Sıvazladığı başı şu an ne denli stresli olduğunu yansıtırken yavaşça doğrulup yanıma gelmesi bitik bakışlarını da beraberinde getirmişti. Omuzlarımı kavrayan ve bana yalvaran gözlerle bakan Turgut dedem sakin olmaya zorladığı bir ses tonuyla konuştu.

"Duymanı, öğrenmeni hiç ama hiç istemezdim. Ge otur."

Çalışma masasının hemen karşısındaki ikili koltuğa beni oturtan Turgut dedem sonrasında kapıyı kapattı ve aynı yıl varan bakışları tekrar bana çevirdi. Şaşkınlığımın yakamı bıraktığı ilk an kelimelerimi sarf edebildim.

"Dolar... Onu öldürenler kim? Ateş'ten bahsettiniz... O tehlikede mi? Kim ne istiyor ondan?"

Sıkıntılı bir şekilde yüzünü sıvazlayan ve hemen arkasındaki içki dolabından bir şişe viski çıkarıp kristal bir bardağa dolduran Turgut dedem bu anın ve durumun onu ne kadar yıprattığını bana yansıtıyordu. Fakat şu an ben de fena hâlde yıpranmış hissediyor ve gerçekleri öğrenmek için koca bir fırsat kolluyordum.

"Öğrenmemen gerekiyordu Balın... Çünkü Ateş'in öğrenmemesi gerekiyor ama madem duydun belki de benim yıllar yılı sakladıklarımı senin de saklaman gerekiyordur. Bu yükün, sorumluluğun altına istemesen de girdin artık kızım..."

Elindeki viski bardağını tek dikişte bitiren Turgut dedem sonrasında sıkıntıyla tekrar masasına doğru arşınlamaya başlamış ve çalışma sandalyesine oturarak sırtını geriye doğru yaslamıştı.

"Ateş'in annesiyle babasının yani oğlumun... Hakan'ımın kaçarak evlendiğini biliyorsun değil mi?" Turgut dedemin sorusuyla dikkatimi zor da olsa toplamaya çalışmış ve yavaşça kafamı sallamıştım.

"Evet biliyorum."

Benim cevabımla kafasını sallayan Turgut dedem sesindeki kararlı tonla konuşmasını devam ettirdi.

"Eleni Hakan'la tanıştığında bir başkasıyla nişanlıydı. Üstelik düğününe de bir ay kalmıştı." Yaşadığım bir diğer şokla ağzım bir karış açık kalmış olsa da sonrasında kelimelerimi toparlamayı başardım.

"Ben bilmiyordum... Ateş hiç bahsetmedi."

Bana yüzünde tek bir mimik dahi oynamadan bakan Turgut dedem gördüğüm en ciddi haline bürünmüştü.

"Bahsetmez çünkü o da bilmiyor." Bu sefer ki şok kelimelerini tutsak ederken sadece sessiz kalabilmiştim.

"Eleni'nin nişanlısı, Ivan. O zamanın en pis heriflerinden biriydi. Çok zengindi, nüfuzluydu da üstelik. Mafyaydı anlayacağın ama öyle mafyayım diye dolaşanlardan, ayak takımından değil. Eli kolu uzun, saygın görünümlü aşağılık bir herifti. Hakan ve Eleni her şeye rağmen kaçtı. Bana rağmen, Victor'a rağmen, o aşağılık herife rağmen... Ve canlarından oldular."

Elindeki boş viski bardağını sinirle masaya vuran ve tok bir sesin ortamda duyulmasına sebep olan Turgut dedem sakinliğinin son raddelerinde gibi duruyordu.

"Ama... Ama onları öldüren hırsız değil miydi?" Yaşadığım şokun etkisiyle sorduğun soru tüm zihnimi oyalıyordu.

"Hayır Balın, değildi. Biz sadece Ateş'in öyle bilmesini istedik. O gün oğlumla kızımın canını alan adam bir hırsız değildi. Ivan'ın gönderdiği bir adamdı."

Duyduklarımın ağırlığı ve yarattıkları şok etkisiyle olduğum yere daha fazla çöktüm.

"Bu nasıl bir takıntı, çok korkunç. 15 yıl sonra bile nasıl vazgeçmez." Bana kafasını sallayan Turgut dedem en az benim kadar bu söylediklerime hak veriyordu.

"Hep aradı onları o alçak ama bir türlü bulamadı. On beş sene sonra rastladı izlerine... Ivan'ın öldürmek istediği Eleni değilmiş zaten. İstediği Hakan'ı ve Ateş'i öldürtüp Eleni'yi yanına getirtmekmiş. Bunun içinde soyadını taşıyan tek kişiyi yani yeğenini bu iş için Türkiye'ye yollamış. O ve aşağılık yeğeni yüzünden oğlum yanımda yok." Duyduklarımın hepsi beynime ve yüreğime ağır darbeler indiriyordu.

"Yani Ateş'in öldürdüğü kişi?"

Benim cümle olmaya yetersiz kalmış soru ifademe kafasını sallayan ve en az benim kadar bitik duran Turgut dedem korkuyla beklediğim kelimelerini dudaklarından saldı.

"Evet, Ivan'ın yeğeniydi. Ateş'i de öldürecekti ama işler ters gitti o köpek için."

İşte şimdi hırsım ve dinmeyen nefretin sebebini anlıyordum. Şimdi neden Dolar'ı katlettiklerinin zor da olsa farkına varabiliyordum. Yeğeni ölen adam yıllar sonra da ölüm Ateş'ten intikam almak istiyordu. Fakat şöyle bir sorun vardı, neden bu kadar beklemişti? Turgut dedem sanki iç sesimi duymuşçasına bu kan dondurucu olayı anlatmaya devam etti.

"Victor da kızının izini yıllarca bulamadı. Eleni oğlundan kaçtıktan sonra zaten tek derdi kızını Ivan'dan korumak olmuştu. Belki Ivan'dan önce bulsa mümkün olurdu bu, bilemiyorum... Victor Ateş'in varlığını da tam 15 yıl sonra öğrendi. Bir torunu olduğundan ancak kızını öldüren adamı öldüreceği sırada haberi oldu. O Ivan alçağını öldürmekten de Ateş'in yanımda olmak için vazgeçti. Ivan'ın hakkındaki tüm suç dosyaları ve belgeleri ilgili yerlere yollayıp onu özgürlüğünden de zenginliğinden de etti ama işte hapisten çıkmaz denilen o şerefsiz girdiği fare deliğinden çıkmış. İntikamına kaldığı yerden devam etmek için uğraşmaya başladı anlayacağın kızım."

Gözlerim dolu dolu her şeyden habersiz bir biçimde hayatına devam eden acılı fakat yine de hayata sımsıkı tutunan Ateş'i düşünmeden edemedim. Huysuzdu, belki de hep mutsuz olmuştu ama biz beraberken çok başka bir adamdı. Kalbinin saflığı ve güzelliği kimsede görmediğim kadar eşsizdi ve ben şimdi bu kadar eşsiz bir adamın ailesini katleden azılı bir düşmanı olduğunu öğreniyordum. Hem de kendisinin bile bilmediği bir düşmanın varlığından haberdar oluyordum. Turgut dedem yavaş fakat biraz da panik bir sesle konuştu.

"Ateş bunları öğrenirse neler olacağını tahmin edebiliyorsun değil mi?"

Turgut dedemin sorusuyla kafamı düşüncelerimden uzaklaştırıp bu üzgün adama kaldırdım. Sorusunun cevabını elbette ki biliyordum. Ateş'i en az onun kadar iyi tanıyordum.

"Biliyorum... O bunları öğrendiği an... Esas o intikam almak isteyecek. Ne kendinin ne de karşısındakinin canını düşünecek..." Kafasını beni onaylayarak sallayan Turgut dedem

benim cümlelerimin ardından daha da farkındalık yaratıcı cümlelerini dudaklarından dışarı bıraktı.

"Ateş bunları duyarsa intikam ister... Kartal'dan şüphelenmesi ona neler yaptırdı gördün. 15 yaşında ailesini katleden adamı gözünü kırpmadan öldürüşünü de çok iyi biliyorsun. Ateş'in sevdikleri çok azdır ama çok değerlidir. Karşıdaki düşmanı yok etmek için gözünü dahi kırpmaz, kendi canını da zerre umursamaz."

Duyduklarımın ağırlığına daha fazla dayanamamış ve yavaşça içimdeki bu ağırlığı gözyaşlarımla atmaya başlamıştım.

"Ben onsuz yaşayamam..." Benim cümlemle yüzündeki sert ifade sarsılan Turgut dedemin gözleri de dolmuştu.

"Sen ona acısını unutturuyorsun. Onu mutlu etmek varken neden mutsuzluğa mahkûm edesin Balın? Hiçbir şey bilmesin. Bu konu aramızda kalsın. Ben de Victor da onu korumak için yıllardır elimizden geleni yapıyoruz. Şimdi daha da fazlasını yapacağız. Sen sadece onun yanında ol ve hiçbir şey anlatma."

Ateş'ten bir şey saklamak o kadar zor ve aramızdaki bağa o kadar ihanet gibiydi ki kendimi şu an feci halde mutsuz hissediyordum. Fakat vicdanım yine de o denli rahattı ki onun canı için, mutluluğu için kendi mutluluğumdan dahi vazgeçmeye razıydım. Yeter ki o sağ ve sağlıklı olsundu ben daha başka bir şey istemezdim. Onun için onun yerine de acı çekmeye razıydım ama ondan kopmaya ve onsuz bir dünyada yaşayacak olmaya asla ama asla razı değildim...

***

Beren'in Baby Shower organizasyonu için Petek'le hazırlanırken bir yandan da Ateş'in gelip bizi almasını bekliyorduk. Bebeğin doğmasına iki aydan az bir zaman kalmıştı ve biz şimdiden teyze olma hevesine kapılmıştık. Petek'le en az Beren ve Murat kadar heyecanlı hissediyorduk. Havalar iyiden iyiye soğumaya başladığı için üzerime siyah uzun kollu kısa bir elbise giymiş altına da ince siyah bir çorap geçirip kombinimi siyah topuklu botlarla tamamlamıştım. Pembe

küçük çantam ve taşlı bileklikleriyle de siyahı taçlandırdığımı hissediyordum.

Petek ise yeşil bir elbise giymişti ve kombinini siyah düz botlarla tamamlamıştı. Benden aldığı botlar elbette ki kombinine çok uymuştu. Benimki gibi kendine bir blog sayfası açan Petek tarzı ve bir tanecik ablasından öğrendikleriyle başarı yolunda adım adım ilerliyordu.

"Abla hadi Ateş abi gelmiş ve telefonunu açmadığın için de ekstra sinirlenmiş. Acele et. Öylesine bir insanüstü varlığın telefonunu nasıl açmazsın, aşağıda nasıl bekletirsin aklım almıyor."

Maskaramın son rötuşlarını da tamamlarken sessizde olan telefonum ve sessizde olan beynimle son günlerde çok dalgın olduğumu biliyordum ama etrafa bunu belli etmemek için de elimden gelen her şeyi yapıyordum.

"Tamam be çemkirme hemen ablaya. İniyoruz işte. Porsuk efendi de biraz beklesin nişanlısını." Çantama koyduğum yedek makyaj malzemelerimle artık tamamen hazırdım.

"Hâlâ hayret ediyorum sende ne buldu? Resmen hem yakışıklı, hem zengin, hem eğitimli, hem de mükemmel derecede karakterli birini buldun, yüzüğü taktın. Allah çirkin şansı versin diye boşuna demiyorlar."

Bana bakan ve ardından ellerini dua pozisyonunda açıp bakışlarını da yukarı kaldıran Petek saçma uğraşmalarını bir dua ile noktalamıştı.

"Allah'ım her kadına Balın Meşeli şansından ver ya Rabb'im." Onun bu duası bir gülme halinin bünyeme dolmasına ve güçlü bir kahkaha atmama sebep olmuştu.

"Yürü hadi yürü solucan surat."

Kısa süre sonra aşağıya inmemizle arabanın yanında bizi bekleyen Porsuğumu görmüştük. Ateş hafta sonu gerçekleşen bu organizasyona şirketten gelmişti ve üzerindeki siyah takım elbisesiyle daha da bir göz doldurur olmuştu. Şu an içten içe en az Petek kadar ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum. Petek Ateş'e doğru hızla koşmuş ve yanaklarına öpücükler kondurup boynuna sarılmıştı. Ateş küçük bir kız

kardeşe sahip olmanın mutluluğuyla kucaklıyordu onu. Bu adama da kocaman yüreğine de bayılıyordum. Ben de hızla yanlarına gittim ve Porsuğumun beğeni dolu bakışlarının üzerimde turlamasına izin verdim.

"Balım?"

"Ya ben Porsuğumu çok özlemişim ki ya."

Hemen Ateş'in boynuna atıldım ve 48 saat 16 dakikadır görüşmüyor olduğumuz gerçeğine içerlemeden yapamadım. Bir Balın Meşeli kolay yetişmiyordu ama işi ve yoğunlukları sebebiyle nişanlısını ihmal edebiliyordu.

"Kızım ne özlemesinden bahsediyorsun? Her sabah iş öncesi, her toplantı arasında, her öğle molasında ve gece yatmadan önce de dakikalar boyunca biz seninle görüntülü olarak konuşmadık mı?" Ona gözlerimi devirdim ve bu Porsuk tavrına çemkirmeden yapamadım.

"O ne be öyle lokmalarımı sayar gibi seni aramalarımı saymışsın. Bir de dakika tutmuşsun. Pis gıcık sinsi Porsuk. Bırak ya sen beni hak etmiyorsun."

"Benden replik çalma Baytar kız." Hızla arabanın yolcu koltuğuna oturdum ve bana gülen Ateş ve Petek'ten bakışlarımı çevirdim. İki gıcık benimle uğraşırken birlik olmaya bayılıyorlardı. Benim hemen ardımdan arabaya binen ikili sonunda yola çıkmamıza izin vermişlerdi.

"Ha bu arada Baytar sana söylemeyi unuttum. Kanada'dan Murat'ın arkadaşları geldi. Bebek bok püsür partisine onlar da katılacaklarmış."

"Murat'ın arkadaşları senin arkadaşların olmuyor mu Porsuğum?"

"Yo. Benim Murat ibnesiyle senden başka arkadaşım yok. Ha bir de ortaokuldan Engin var. Hem Bal Porsuğu'na baktım da internetten, o da benim gibi tek tabancaymış. Porsuğum diyorsun o kadar, hangi hayvana benzettiğini bil bari."

Bakışlarımı dağınık saçlarında, siyah İtalyan kesim takım elbisesinde ve yakışıklı yüzüne eşlik eden mavi gözlerinde gezdirdim. Allah'ın lütfu, şansı, şaheseri bu adam için bir kez

daha şükrettim. Fakat benim bir tanecik Bal Porsuğum huysuz söylenmelerine devam ediyordu.

"Benim anlamadığım erkeklerin ne işi var bebek partisinde? Bebek partisi ne lan ayrıca?! İsminde hayır yok bir kere, gören de toplanıp... Hadi onu da geçtim Kanada'dan gelenlerin orada ne işi var? Bu Beren cidden senden geri zekâlı Balın."

"Porsuğum son zamanlarda bana ne çok iltifat ediyorsun sen öyle." Arabayı kullanırken bir yandan yerinde dikleşti ve gururla göğsü kabardı.

"Yakışıklı olduğum kadar kibarımdır cidden. Kibar ve örnek alınası bir nişanlın var. Ha bir de yakışıklıyım tabi. Çok iyi kaptın sen beni. Helal lan sana. Yakışıklıyım demiş miydim?"

"Ya ama ben seni yerim yerim yakışıklı Porsuğum." Hızla Porsuğumun yanağını sıktım ve sulu bir öpücüğü yanağına bıraktım. İkimizin de suratında aptal bir sırıtma hali canlanırken arkadan gelen Petek'in sesi birazdan kusacakmış imajını bize çiziyordu.

"Abla hani Ateş abi sende ne buldu diyordum ya unut o dediklerimi. Kayıp egosunu bulmuş bildiğin. Yeminle birbiriniz için yaratılmışsınız."

***

Baby Shower organizasyonu Beren'in anne ve babasının evinde düzenlenmiş ve birçok konuk bu güzel organizasyona davet edilmişti. Beren'in annesinin cemiyetten arkadaşlarının yanı sıra akrabaları ve çocukluk arkadaşları da buradaki yerlerini almışlardı. Ortamdaki mavi renk masa örtüleri, oyuncak arabalar, uçaklar, toplar ve mavi sandalyeler doğacak erkek bebeği temsil ediyordu. Uyuma ve mavi konsepte bayılmıştım. Fakat etraftaki XX kromozomu sayısından fazlasıyla rahatsız olmuş Porsuğumun eline yapıştığım gibi bir daha da bırakmama kararı almıştım.

"Aman sıkı tut kapmasınlar." Çatık kaşlarla süslenmiş bakışlarımı Ateş'e çevirdim.

"Seni ben kaptım bir kere akıllım. Diğerleri bunu hayal dahi edemez."

Benim bu ifademle güçlü bir kahkaha atan Ateş burnuma minik bir öpücük kondurdu ve aşık bakışlarımın tekrar ortaya çıkmasına sebep oldu. Bakışlarımız Murat'ın bize seslenmesiyle birbirinden kopmuştu.

"Balın, Ateş. Abicim gelin hadi."

Murat'ın sesinin geldiği tarafa baktığımda iki erkek ve üç kızdan oluşan arkadaş grubunu da yanında görmem bir oldu. Erkeklerden biri kumral diğeri de sarışın ve oldukça hoş gi-yimlilerdi. Kızlar ise sarışın, esmer ve kızıl olmak üzere üçlü bir grup oluşturmuşlar, şık giyimleri ve bakımlı güzellikleriyle birbirlerine feci derecede uyum sağlamışlardı. Bize gülerek bakan bu tayfa birazcık da olsa şaşkın görünüyorlardı. Galiba Porsuğumun evcilleşmiş hali hiçbirinin beklemediği bir manzaraydı. Ateş arkadaşlarının yanına yürürken elimi eliyle kavramış ve beni de beraberinde ilerletmişti. Bir yılı aşkın bir süredir görmediği arkadaşlarıyla tokalaşırken çok da samimi olmadığını görmüştüm. Özellikle kızların elini sıkarken onu oldukça gergin bulmuştum. Benim tatlış Porsuğumun biraz daha evcilleşmesi gerekiyordu anlaşılan.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ve hızla karşımdaki bu yeni insancıklarla tanışmak için atağa geçmiştim. Erkeklerle el sıkışmama çatık kaşlarla bakan Ateş kızlarla tokalaşmama ise çekinerek bakmıştı. Bu Porsuk'ta bir gariplik vardı ama çıkardı kokusu. Beklemek ve görmek lazımdı. Dakikalar sonra karşımda isimlerinin April, Carol ve Jenny olduğunu öğrendiğim bu üç kızla yoğun bir sohbete girmiştim ve hepsinin mühendis olduklarını da öğrenmiştim. Kızlar hem zekilerdi hem de fazlasıyla güzellerdi. Onlarla yeni bir arkadaşlığa yelken açmak beni mutlu etmişti.

"Demek Ateş'le bir yıldır berabersiniz ve yakında evleneceksiniz. İnanması o kadar zor ki. Bunu nasıl başardın Balın? Üniversitedeki birçok kız başaramadı onunla sevgili olmayı. Hatta Ateş'in Instagram'da seninle fotoğraflar paylaşması birçoğunda şok etkisi yarattı."

Duyduklarım içimden sevinç dansları yapmama sebep olurken ben sanki önemsiz bir konudan konuşuyorlarmış hissini etrafa yayarak olduğum yerde duruyordum.

"Bende de şok etkisi yarattı kızlar. İnanın beni kendine nasıl âşık etti anlayamadım. Çok peşimden koştu, çok uğraştı ama başardı." Yanımda oturan ve duyduklarıyla ağzı bir karış açık kalan Ateş tam konuşacağı sırada yanaklarına suluca öpücükler kondurdum ve sonrasında da kulağına fısıldadım.

"Beni bir boz cidden saçını başını yolarım Porsuk seni."

Bana gözlerinde meydana gelen korku ve çekinceyle bakan Ateş önce yutkunmuş sonrasında da beni onaylayarak kafasını sallamıştı. Sarışın kızın ardından kızıl saçlı kız konuşmaya girdi ve diğer bir soru cümlesini kulaklarımıza doldurdu.

"Vay be Ateş'in bir kadının peşinden koşacağına asla inanmazdım. Evlilik teklifini nasıl yaptı peki?"

Hevesle yerimde dikleştim ve elimdeki kocaman tek taşı göstererek saçımı düzelttim.

"Aslında onda da hazırlıksız yakalandım diyebilirim. Benim için teklifin pek bir önemi olmasa da Ateş benim için her şeyi mükemmelleştirme konusunda çok hassas. Çok ama çok mutlu ve sakin bir anımızda hiç beklemediğim bir şekilde bana evlenme teklifi etti. Kalbinin üstüne adımın dövmesini yaptırarak hem de... Kocaman pembe bir pasta diliminden tektaş çıkartması da cabası. Hayır demem imkânsızdı."

Murat ve Petek kahkahalarla gülmeye başlarlarken onlara çatılan kaşlarla bakmıştım. Ateş'in yanımdaki sırıtan hali onun da kahkaha atmak istediğini ama kendini tutmak için fena hâlde zorlandığını bana yansıtıyordu. Onu tekrar yanaklarından öptüm ve yüzünü ellerimin arasına alarak kızlara döndüm.

"Bakın ne kadar da mutlu ve sevimli."

Benim bu cümlemle kıkırdayan ve gülen kızlar en az benim kadar bana samimi davranıyorlar, sohbetimize kaldığımız yerden devam etmemizi sağlıyorlardı. Ateş'in kızlarla

sohbetimiz arasında kulağıma fısıldamasıyla dikkatim dağıl-
mış.

"Çok fazla samimi olma şu kızlarla."

Ateş'e bir "Of!" çektim ve onu geçiştirdim. Kızlarla sohbetime kaldığım yerden devam etmeyi de ihmal etmedim. Şu an Porsuk ve ilgi bekleyen tavırlarını çekemeyecektim. Tam kızların beni sosyal medyadan takip ettikleri sırada sohbetimiz daha fazla koyulaşmışken Ateş elimden tuttuğu gibi beni hızla yerimden kaldırdı ve gözlerden uzak bir noktaya doğru sürüklemeye başladı. Sonunda istediği bir noktaya gelmemizle kısık sesli cümlelerini aramızdaki boşluğa bıraktı.

"Onlarla samimi olma."

Porsuğumun bu çocukça tavrı ve ilgi merakı beni güldürdü. Kollarımı boynuna dolayarak ona yanaştım.

"Sen benim arkadaş edinmemi mi kıskanıyorsun bakayım?"

"Evet çok kıskanıyorum."

Belimi kavrayan kolu ve kayan dikkati ile aklı başka yerlere giden Ateş beni daha da fazla güldürmüştü. Uzaktan bize bakan ve gülüşen kızlar samimiyetle bizi inceliyorlardı.

"Ya ne tatlı gülüyorlar öyle. Bırak beni arkadaşlarımın yanına gideceğim kıskanç Porsuk."

Bana huysuz bir homurtu çıkaran Ateş ondan uzaklaşıp oturduğumuz masaya ilerlememe daha fazla kayıtsız kalamamış hızla yanımdaki yerini alıp elimi tutmuştu. Yanlarına oturduğumuz kızlardan kızıl olan Jenny'e baktım ve yavaşça konuştum.

"Ya senin saçların ne kadar güzel öyle."

***

Beren'lerin misafir tuvaletlerine doğru giderken holde birkaç kızın konuşma seslerini duydum. Konuşmanın içinde Ateş isminin geçmesiyle tüm dikkatimi konuşmalara vermiştim. Kapı aralığından hole baktığımda da geniş boy aynası karşısındaki Kanada'dan gelen üçlüyü gördüm. Önce sarışın

olan April konuşmaya başlamış ve esmer olan Carol da onu desteklemişti.

"Galiba iddia işi yattı."

"Benim de hiçbir iddiam kalmadı. Ateş'in bir ilişkisi varken üçümüzden biriyle yatacağını hiç sanmıyorum. Ne kadar da farklı bir adam olmuş. O kıza olan aşkı görülür derecede yoğun."

"Olsun en azından sevgilisi olmadan önce bu şansı elde ettik değil mi? Galiba onun kadar iyisiyle bir daha beraber olamayacağım. Adam zirvemizdi kızlar, kabul edelim."

April'in kızıl Jenny'i göstererek sarf ettiği cümlesiyle kanın beynime sıçradığını hissetmiştim.

"Üstelik bu birden fazla elde etti o şansı."

Kızlar kendi aralarında kıkırdayıp gülüşürlerken göz kapağımın seğirdiğini bir öfke nöbetinin de ensemden sırtıma doğru geçiş yaptığını hissetmiştim. Fakat umursamaz ve özgüvenli Balın Meşeli tavrımdan ödün vermemeli bildiğim yolda yürümeliydim. Gülümseyerek hole doğru giriş yapmamla kızlar bir sessizlik oluşturarak bana bakmışlardı, onlara umursamayan bir bakış atarak holdeki boy aynasına doğru yürüdüm. Çantamdan çıkarttığım koyu pembe rujumu aynaya bakarak dudaklarıma sürerken kızların birazcık da olsa benden çekindiklerini anlayabilmiştim.

"Balın kusura bakma biz sadece kendi aramızda şakalaşıyorduk... Bilirsin işte kızlar arasında küçük aptal bir sohbet." Kızıl saçlı yelloz Jenny'nin cümlesiyle ona bir bakış attım ve sonrasında da kocaman gülümsedim.

"Benden önce olan birkaç önemsiz mevzu için özür dilemene gerek yok. Zaten Ateş'in zerre kadar umurunda olmadığınıza göre şu anda da bir mesele yok. Ateş benim. Bunu iki anlamda da alabilirsiniz kızlar ve ben benim olanı isteyenlere karşı Ateş'ten daha tehlikeli olurum haberiniz olsun."

Onlara gülümseyen bir ifadeyle oradan ayrılırken içimden Ateş'e birkaç küfür savurmadan yapamamıştım. Hem yattığı kadınlarla yüzgöz olmuştum hem de çişimi yapamamıştım. O Porsuğun burnundan fitil fitil getirmeliydim ama

önce Beren'in eski odasındaki tuvaleti kullanmalıydım.

***

Sinirle evin bahçesinde yürürken Ateş'in de peşimden geldiğini gördüm. Tam evin girişinde bulunan yolun kenarındaki kaldırımda durdum ve çemkirme isteğiyle dolu ruh halime geçiş yaptım. Çatık kaşlarla ona dönerken kollarımı da birbirine bağladım.

"Kanada'nın tüm kadın nüfusuyla beraber olup öyle mi geldin sen buraya?" Soruma önce şaşkınlıkla baksa da sonrasında gerçekleri öğrendiğimi anlamış ve yanımda durmaya başlamıştı.

"Bütün gün boyunca onlardan uzaklaştırmaya çalıştım seni Balın. Bana hiç kızma." Bu sözleriyle daha da sinirlenmiş ve hızla koluna vurmuştum.

"Hem suçlusun hem güçlüsün. Hayır yani anlamadığım üç arkadaş kızla yatmayı nasıl başardın? Kızlar buraya gelirlerken bile senin hayalinle yanıp tutuşmuşlar. Maşallah aldıkları hizmetten de pek memnunlar buralara kadar gelmişler. Çok sinirliyim sana Ateş, hem de çok."

Kollarımı tekrar bağlayıp sinirli bakışlarımı yola dikerken Ateş bana biraz daha yaklaşmış ve baktığım noktada önüme geçerek ona bakmamı sağlamıştı.

"Ben seni üzecek hiçbir şey yapmadım, yapmam da biliyorsun. Balın, bana bak güzelim hadi. Bakmayacak mısın? Hadi tamam kır kafamı ceza ver bana. Rahatlarsın belki."

Onun bu teklifiyle anlık bir düşünce nöbetine tutulurken sonrasında ona vereceğim cezayı bulmanın keyfiyle tekrar gözlerine gözlerimi dikmiştim.

"Tamam sana ceza vereceğim. 10 gün boyunca yüzümü görmeyeceksin." Bana gözlerini büyüterek bakan ve anlık bir panik haline geçiş yapan Ateş hızla konuşmaya başladı.

"Asla. Gebert razıyım. İmkânsız. Unut onu, olmaz o. Tamam şeyimi kopar o zaman, ne yapayım." Kurduğu son cümleyle tüm kızgınlığım uçup gitmiş ve bir gülme hali çehremde canlanmıştı.

"Yok kopmaz o maşallahı var." Duyduklarıyla yerinde gururla dikleşen Ateş bu övgümden çok mutlu olmuş görünüyordu.

"Sağ ol Balım."

"Sen ne yüzsüzsün ya cidden geçireceğim tekmeyi bacağına arana."

Benim kızgın halimin tekrar canlanmış olduğu ifademden bakışlarını gezdiren Ateş "Özür dilerim bal yüzlüm." demiş ve sayısız öpücüğü yüzümün her noktasına armağan etmeye başlamıştı. Beni hemen yumuşatan Ateş'in yanaklarına öpücüklerimi armağan ettim.

"Keşke öğrenmeseydin. Çok sevmiştin yeni arkadaşlarını." Benimle uğraşan tavrına gülmekle kızmak arasında kalsam da kızgınlık duyusu daha ağır basmıştı.

"Ne olursa olsun bana bunu söylemen gerekirdi."

Bana yumuşayan gözlerle bakan Ateş yanaklarımı elleriyle kavrarken oldukça pişman gibiydi.

"Söylemeye karar vermiştim zaten. Senden gizlim saklım olunca aldığım nefes ciğerime yetmiyor sanki. Bugün anladım bunu."

Duyduklarımın ağırlığı ve yoğun mu yoğun duygusuyla benden hiçbir şey saklayamayan bu adamdan hayatının en büyük sırrını saklamanın zorluğunu yaşıyordum. Onunla aramızda tek bir sır dahi olmasını istemezken en önemli olayı esas benim saklıyor oluşum, içimde koca bir pişmanlığın canlanmasına sebep oluyordu.

"Balın Ateş. Hadi gelin pasta yiyeceğiz."

Beren'in evin kapısında tüm hamileliğiyle dikilmesi ve bizi çağırması beni gülümsetmişti. Uzun mavi elbisesiyle ve maşalı sarı saçlarına eklettiği mavi tacıyla gerçek anlamda harika görünüyordu. Onun bu karnı burnunda haline hayranlıkla bakmıştım. Ateş'ten uzaklaşıp eve doğru birkaç adım attım ve Beren'e seslendim.

"Hemen geliyoruz Beroş."

Tam o sırada hızlı bir arabanın güçlü motor sesiyle dikkatim hemen arkamdaki yola ve bir metre kadar gerimdeki Ateş'e takılmıştı. Freni tutmuyormuş gibi hızla Ateş'e doğru gelen siyah bir araba gözlerimin korkuyla açılmasına ve Ateş'in gece mavisi gözlerinin içine bakarak güçle haykırmama sebep olmuştu.

"Ateş!"

İlk defa hayatı ağır çekimle yaşıyor ve şu an yaşadığım korkunun tarifsiz olduğunu hissediyordum. Hızlı bir arabanın Ateş'e doğru gelmesi ve onun bu durumu fark etmemesi tamamen olağandışı bir durumdu. Kendimi kaybetmiş gibi bir çığlık atmışken tam o sırada Ateş kendisine gelen arabaya geç de olsa bakmış ve bedenini kavrayıp onu kaldırıma kendiyle beraber iten birinin yardımına muhtaç kalmıştı. Kerem kendiyle beraber Ateş'i kaldırıma itmişti ve gürültüyle yere devrilmişlerdi. Ateş sadece beş saniyelik bir kafa karışıklığının hemen ardından hızla yerinden doğruldu ve kendisine çarpmak üzere olan arabanın peşinden koşmaya başladı. Şu an şok üstüne şok yaşarken Ateş'in Usein Bolt kadar hızlı koşuşu ve neredeyse arabaya yetişmesi ağzımın bir karış açık kalmasına sebep oldu.

"Ne yapıyor be bu manyak?"

Beren'in hemen dibimde işittiğim şaşkın soru cümlesi duygularıma tercüman olmuştu. Ben acaba bu adama manyağın oğlu bir hayvanın ismini lakap olarak vererek fena hâlde ileri görüşlü mü davranmıştım? Galiba öyle davranmıştım.

Ateş'in onları neredeyse yakalayacağını fark eden araba gaza basmıştı ve aralarındaki mesafeyi arttırarak kısa sürede gözden kaybolmuştu. Şu an şoförün bile onun ne tür bir manyak olduğunu düşündüğünden emindim. Arabayı yakalayamamanın verdiği bir hırsla ve öfkeyle kaşlarını çatan ve yeri tekmeleyen Ateş saniyeler sonra yanımıza geldi.

"Ulan yakalasaydım ona da egzoz borusuna da sokacaktım! Sülalesini si..."

Tam küfür edeceği sırada hızla Porsuğuma sarıldım ve yaşadığım anın şokunu ona sımsıkı sarılarak aşmaya çalıştım.

Benim neredeyse zangır zangır titreyen halimi fark eden Ateş kollarıyla sımsıkı belimi sarmış ve boynumu birkaç defa öpe-rek beni teselli etmeye çalışmıştı.

"Porsuğum benim, ya ben çok korktum! Ama arabanın peşine vermek nedir Ateş ya?! İyi ki çarpmadı sana o hödük pislik! Ne biçim kullanıyordu arabayı şerefsiz!"

"Çarpsaydı el frenini onun kıçına sokardım. Bundan sonraki hayatına kuyruğuyla devam ederdi."

Ateş bu sinirli kelimelerinin hemen ardından yanımızda üstünü silkeleyen Kerem'i yeni fark etmiş ve sinirli bir şaşkınlıkla konuşmaya başlamıştı.

"Sen nereden çıktın?"

Kerem'in tam Ateş'in sorusuna cevap vereceği sırada hızla boynuna atıldım ve ona sımsıkı sarıldım. Az önce hayatımdaki en değerli varlığı kurtaran adama çok ama çok minnettardım.

"Ya kurtardın Porsuğumu."

Benim sarılmamla yerinde put gibi kalakalan Kerem, Ateş'in durumu devralmasıyla karşılık verememişti. Ateş ensemden tutup beni Kerem'den uzaklaştırırken beni kolunun altına aldı ve çıkamayacağım şekilde sımsıkı kavradı.

"Ölseydim de senin bu yavşağa sarıldığını görmeseydim." Duyduğum cümleyle hemen Porsuğuma döndüm ve elimle ağzına vurdum.

"Ağzından yel alsın deme öyle şeyler."

Benim bu hareketimle yüzünde aptal bir sırıtma hali canlanan Ateş neden her haliyle bu kadar çok yakışıklıydı ki? Kerem'in benimle konuşmasıyla dikkatim ona döndü.

"Sen az evvel hızlı hızlı yürürken bana çarptın, ben de iyi misin diye geldim ama Ateş'leydin." Kıskançlık krizim sırasında hızlı bir şekilde yürümem ve algılarımı tüm dünyaya kapatmam pek de normal durmuyordu.

"Kimle olacaktı başka amına koduğumun."

Ateş'in cümlesiyle dudaklarına elimle tekrar vurdum ve kaşlarımı çattım. Bu Porsuk az önce kendisini kurtarmış olan

bu harika insan evladıyla nasıl konuşuyordu böyle?

"Seni kurtaran beynimi sikeyim."

Kerem'in işittiğim cümlesiyle pek de harika bir insan evladı olmadığını anlayabilmiştim. Bu erkekler neden kızdıklarında kendilerini küfürlerle ifade ediyorlardı ciddi anlamda çözemiyordum.

"Senin kurtarıcılığını sikeyim."

Ateş'in ona karşılık veren cümlesini hiç takmayan Kerem hemen ardından az önceki araba ve bilinçsiz kullanıcıları hakkında konuşmaya başladı.

"Bu yolda böyle hızlı kullanan serseriler çok oluyor, benim de Ateş gibi çarpılma riski atlatmışlığım var. Tabii arabanın peşine vermişliğim yok. Neyse."

Kerem'in ifadesiyle Beren ve ben bir gülme krizine tutulurken Ateş kaşlarını çattı ve yine bir küfür silsilesini sarf etmeye başladı.

***

Beren'in Baby Shower'ının üzerinden birkaç gün geçmişti. Bir konu vardı ki beynimin yüzde doksan dokuz nokta dokuzluk bir alanını kaplıyordu. Turgut dedeme Ateş'e söylemeyeceğim konusunda söz verdiğim o sır beynimi de, zihnimi de ve hatta ruhumu da çok yoruyordu ama doğrusu buydu, sessiz kalmalıydım. Turgut dedemin onun için en doğru yolu seçmesi ve onu koruması olması gerekendi. Aynı şekilde Victor dedemin de Ateş için tüm gücünü ve nüfuzunu seferber edeceğini biliyordum. Ama yine de... Feci derecede korkuyordum işte.

"Balın? Balın beni duyuyor musun? Kime diyorum?"

Ulaş abinin uzaklardan kulaklarıma ulaşan sesine dikkat kesildim ve düşünce yoğunluğumdan kısa bir süreliğine de olsa kurtuldum.

"Efendim Ulaş abı?"

"Kızım sen uçmuşsun ya. Diyordum ki bugün klinikte değiliz. Büyükbaş sürüsünün tedavi aşıları yapılacak şehir

dışında. Gideceğimiz yer çok uzakta değil ama çok yakın da değil o yüzden şimdi çıkmamız lazım. Birkaç tane de doğum bekliyoruz."

Ulaş abinin stajyerler ve veteriner hekimleri neden iş öncesi 'kahvaltı yapacağız' adı altında bir kafeye topladığını şimdi anlamıştım. Büyükbaş demişti, büyükbaş hayvanlara aşı yapmak ve doğum yaptırmak demişti...

"Bugün çok yorulacaksınız gençler." Hadi ya. Yemin et.

"Biz kedi ve köpekle iyiydik Ulaş abi ya."

Üniversitenin ikinci yılında sevip sarılmak istediğim bir inek tarafından yediğim tekme dün gibi aklımdaydı. Yaşadığım trajediyi en iyi bilenlerden biri de Ulaş abiydi ve içten içe bu işe ne kadar sevindiğini anlayabiliyordum. Ya da yüzündeki şeytani sırıtıştan bunu görebiliyordum da diyebilirdim. Etrafımdaki insanlar neden benimle uğraşmaktan bu kadar zevk alıyorlardı anlayamıyordum. Acaba bunun sebebi benim de onlarla uğraşmam mıydı? Neyse. Bir Balın Meşeli kolay yetişmiyordu.

Yoğun uğraşlarım ve çabalarım sonucunda her ne kadar bu işten dönebildik demek istesem de büyükbaşların tedavilerine gitmek üzere klinikte hazırlanmaya başlamıştık. Beş dakika sonra yola çıkacaktık Porsuğuma haber versem iyi olacaktı. Telefonumdaki Porsuğum yazısına tıklamamla arama tuşuna basmam bir oldu. Kısa süre çalan telefon kulaklarıma dolan Ateş'in sesiyle daha da güzel bir hal almıştı. Tabii telefonumun güzelliğinin sebebinin Ateş'in almış olduğu son model bir telefon olmasıyla ve Rosegold rengine sahipliğiyle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu.

"Balım?"

"Porsuğum ben doğuma gidiyorum." Suratıma kapanan telefon ile hat mı kesildi acaba ya da Ateş'in şarjı mı bitti diye düşünsem de bir cevap bulamadan telefonum çalmıştı.

"Ateş ne oldu?"

"Telefon elimden düştü. Sen dokuz ay nasıl sakladın? Hangi hastane hemen geliyorum. Balın kızım hiç kilo almadın da bak sen. Parmak çocuk mu doğuracaksın sen lan.

...ana neden söylemedin!" Duyduklarımın şokunu atlatmam ve Ateş'in gerçek anlamda yaşadığı şaşkınlık kısa süre sonra onunla felsefi bir konuşma yapmamı beraberinde getirmişti.

"Ateş bu geri zekâlılığın kaçıncı seviyesi öğrenebilir misin?" Telefonda bir anlık sessizlik olsa da konuşmamı devam ettirmiştim.

"Hayvan doğumuna gidiyorum. İnek doğurtacağım ben."

"Haa... E ben yola çıktım. Doğuruyorsun diye geliyordum. E o zaman yanına geleyim ben madem boşa gitmesin."

Duyduklarımla yüzümde kocaman bir sırıtma hali ortaya çıkarken öncesinde de kocaman gülmeden yapamamıştım. Porsuğum bazen aptal olsa da her zaman sevimliydi.

"Tamam gel." Benim cevabımın hemen ardından hiç vakit kaybetmeden konuşmaya başladı.

"Gelirken bir şey alayım mı Balım?"

"Ne alaka?"

"Milka falan. Doğum hediyesi."

Duyduğum berbat ötesi espriyle asla yapmam dediğim bir şey yapmıştım. Telefonu Porsuğumun suratına kapatmıştım ve o da bunu fazlasıyla hak etmişti. Ardından fazla vakit kaybetmeden beni tekrar aramaya başlayan Ateş oldukça ısrarcı duruyordu. Derin bir "Of." çekerek ısrarcı telefonu açtım ve açar açmaz telefonun yüzüme kapanmasıyla şaşkınlığa uğradım. Porsuğum az önce benimle ödeşmek mi istemişti ne?

***

İneklerin doğumlarını yaptırmış ve ahırdaki büyükbaş hayvanların hepsinin aşılarını tamamlamıştık. Ben aşıdan ziyade doğum kısmına dahil olmuştum. Üstüm başım tezek içinde de olsa ve esaslı bir tekmenin ucundan son anda dönmüş de olsam küçük bir buzağıyı doğurtmak ve hayata bağlamak gibisi yoktu. Bir an önce evime gidip duş almak için sabırsızlanıyordum. Temiz ev kıyafetlerimin içinde temiz

bir şekilde durmak gibisi yoktu ve tabii Ateş'in karşısına bu şekilde çıkmak gibisi de... Fakat işte buradaydı. Porsuğum gelmişti.

Ahırdan çıkar çıkmaz karşımda biten ve bana garip bakışlar atan Porsuğumdan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum. Beni böyle görmemeliydi. Fakat o ben uzaklaştıkça peşimden geliyor ve bana garip bakışlar atmaya devam ediyordu.

"Gitsene be." Yüzünde beliren şaşkın ifadeyi sesine de yansıtmış hızla konuşmuştu.

"Oha! Balın kafanda bok var." Bu duyduğum Ateş'ten duymayı istediğim en son cümle bile olmasa da ne yazık ki duymuştum. Bana daha da yaklaşan ve beni koklamaya çalışan Ateş'ten hâlâ uzaklaşmaya çalışıyor köşe bucak kaçmaya uğraşıyordum.

"Balın..." İçinde ikinci bir "Bok" ismi geçen cümleyi kaldırabileceğime artık inanmıyordum. O yüzden cümlesi başlamadan bitirmesini sağlamam en doğrusuydu.

"Sus be sus. Gitsene sen artık. Koklamasana be sapık gibi."

"Balın sen kokuyorsun."

"Sakın söyleme ne koktuğumu. Sus."

"Neyi söylemeyeyim? Bok koktuğunu mu?" Ateş'in karşımdaki eğlenen ifadesi ve mutluluğu bana yansırken veteriner hekim olarak idealist damarım kabarmış, gayet ciddi bir biçimde konuşmaya başlamıştım.

"Ben veteriner hekimim be. Senin burnuna hoş gelmeyen o koku benim mesleğimin parçası." İyice kabarmış savunma mekanizmam ile Ateş'e doğurttuğum inek ve yavrusunu ahırın pencerelerinin birinden göstermiştim.

"Bak görüyor musun? Ben onu doğurtmasaydım hayvan belki de ters gelen yavrusu yüzünden acı çekecekti ve belki de ölecekti. Hem iki can gidecekti hem de bu ineklerden para kazanan insanların ekmek tekneleri gidecekti." Benim bu cümlelerimin hemen ardından yüzüne duygulu bir ifade yerleştirmişti ve bana gururla bakmıştı.

"Emekçi kadınım benim."

Bana kocaman sarılan ve üzerimdeki pisliği umursamayan Ateş yüzümde geniş bir gülümseme hali canlandırdı ve ona sımsıkı sarılarak karşılık verdim.

"At doğurttun mu at?" Ateş'in ciddiyetle sorduğu soru şaşkınlıkla kalakalmama sebep oldu.

"Neden be? At ne alaka?"

"Bilmem. Atlara ilgim var. E sevdiğim kadın da baytar olunca adı arada geçsin istedim. Bu arada Balım, at iyidir at doğurt."

"Ateş yemin ederim sen iyice aptallaştın. Bu neyin kafası ya, at kafası mı?"

Benim bu ifademle küçük bir kahkaha atan Ateş kafasını salladı ve benden biraz uzaklaşarak bana baktı. Yüzündeki gülümseyen ifade beni de gülümsetmişti.

"Hadi seni eve götürüp ellerimle yıkayayım." Heyecanla ve mutlulukla yerimde zıpladım ve bir yandan da ellerimi çırptım.

"Gerçekten mi?"

***

İş çıkışı Porsuğumun yanına gelmiştim. Cuma akşamı için planladığımız film gecesi beni şimdiden heyecanlandırıyordu. Şirketin lobisinde Ateş birkaç iş arkadaşıyla sohbet ederken onların anlamadığım sohbetlerine ortak olmuyor telefonumda en üst seviyelere ulaşmış olduğum oyunumu oynuyordum. En güzel çiftlik benim çiftliğimdi. Tam o sırada Ateş'in işittiğim kızgın sesiyle dikkatim dağıldı ve başımı oyundan kaldırdım.

"Sen bu şirkete girmeye nasıl cesaret edebildin nankör piç?" Şaşkınlıkla Ateş'in bağırdığı adama doğru baktım. Etraftaki herkesin de şu an Ateş'e ve sinirli haline kilitlenmiş olduklarının farkındaydım. Ateş hızla adamın yanına gitmiş ve saldırgan bir biçimde karşısına dikilmişti. Kavga etmesinden deli gibi korkarak bir panikle Ateş'in yanına gittim ve kolundan tuttum.

"Ateş sakin ol."

Benim telkinimi duyup duymadığını bilmesem de Ateş karşısındaki orta yaşlı ve kısa boylu adama saldırmak için hiçbir çaba göstermemiş sadece yumruklarını sıkmıştı. Şu an kendini iş ortamında olduğu için tuttuğunu anlamıştım.

"Çekilin önümden Ateş Bey. Kalan eşyalarımı almaya geldim ve gidiyorum."

"Mahkemede hakkındaki suçlamalar ve delillerle esasen bir ceza alacağını biliyorsun değil mi?" Başı dimdik duran adam yüzünde beliren gururlu bir gülümsemeyle konuşmuştu.

"Benim alnım açık. Delil dedikleriniz belki beni içeri atırabilir ama hepsi yalan hepsi iftira. Ben o cezanın, işlemediğim bir suçun cezasının altından da kalkarım ama siz bu günahın altından kalkabilecek misiniz?"

Ateş kızgınlıktan yumruklarını daha da fazla sıkarken adamın özgüvenli cevabına sessiz kalmıştı. Onun sessiz bir karşılık vermesine alışkın değildim ve şu an onu bu adama saldırmaktan uzak tutan duygularla çevrelendiğini hissetmiştim. Tam o sırada merdivenlerden inen Murat ve Daria ortamdaki gerginliği görmüşler hızla yanımıza gelmeye başlamışlardı.

"Hâlâ burada mısın lan sen?" Murat'ın da en az Ateş kadar sinirli olması beni çok fena şaşırtmıştı çünkü Murat sakin olan taraftı ve bu yönünü görmek gerçekten farklıydı.

"Sen ne kadar yüzsüz biriymişsin böyle!"

Daria'nın da bu denli üzerine gitmesi adam için üzülmeme sebep olmuştu ve "masum olabilir mi" sorunsalı zihnimde süzülmeye başlamıştı. Adam aynı kendine güvenen ifadeyle Ateş'e baktı ve konuştu.

"Ateş Bey siz suçu benim suratımda değil kendi içinizde arayın. Çekip giden bende değil bu şirketin içinde arayın ihaneti!"

Adam gayet mağrur bir biçimde yanımızdan çekip giderken Daria arkasından küçümseyerek bakıyordu.

"Zaten aptal ve beceriksizdi. Gitmesi iyi oldu." Daria'nın bu tepkisine Ateş tek kaşını kaldırarak bakmıştı.

"İşini iyi yapıyordu. O olaya kadar en iyi ve yetenekli elemanımızdı." Daria Ateş'in cevabıyla tedirgin oldu ve sözlerinde geri adım attı.

"Tabi öyleydi ama herkes her şeyi beceremiyor işte." Ateş de bir de Daria'ya bakarken neyi kastettiğini anlamak için cümlesinin devamını beklemiştik.

"Yani iş ahlakı. Bu herkeste yok öyle değil mi?"

Ateş Daria'nın gözlerine derin ve oldukça yoğun bir biçimde bir süre bakmış ve sessiz kalmıştı. Sonrasında dudaklarından saldığı sadece iki kelime olmuştu.

"Galiba öyle."

Ateş'in kuşkusunu en az kendi zihnimde geçiyormuşçasına hissediyor, Daria'dan ilk defa bu kadar net bir biçimde ters elektrik alıyordum. Ateş birkaç saniye daha sessiz kalsa da sonrasında eliyle elimi kavramış ve daha fazla bu ortamda bulunmak istemeyerek şirketin çıkış kapısına yönelmişti.

"Biz bugün erken çıkıyoruz. Murat toplantıyı sen halledersin."

Ateş'in yüzündeki kuşku ve dalgınlık bir şeylerin özellikle Daria ile ilgili bazı şeylerin ters gittiğini bana yansıtıyordu. Ateş şirket kapısından çıkar çıkmaz telefonunu cebinden çıkardı ve Victor dedemi arayarak Rusça konuşmaya başladı.

"Dede Daria'yla ilgili tüm bilgileri istiyorum. En kısa sürede istiyorum."

***

Bu akşam evimize gelen Beren ve Murat'la dışarıdan söylediğimiz pizzanın tadını çıkarıyor bir yandan da Beren'in izlerken ağladığı Hababam Sınıfı'nı izliyorduk. Neden ağladığının sebebini sorduğumuzda ise şu cevabı almıştık.

"Şaban'la hep çok uğraşıyorlar, çok dalga geçiyorlar. Ne olmuş yani biraz safsa."

Beren çatık kaşlarla bizi süzüyor hemen ardında gülüp gülmediği konusunda Murat'a bakıyordu. Tüm hıncını çıkarmak için beklediği Murat korkusundan yüzündeki daha yeni oluşmaya başlamış gülümseme halini sildi ve çatık kaşlarla bize bakmaya başladı. Murat'ın girdiği bitik hal daha da kahkaha atmamızı sağlarken Ateş'le birbirimize yaslanmıştık ve gülmeye devam ediyorduk. Bizim gülmelerimizin yavaşladığı Murat'ın gülmemek için kendini zor tuttuğu tam o sırada Beren'in acılı bir sesle çığlık atması bir oldu. Korkulu bakışları Beren'e dönen Murat panikle yerinden fırladı. Aynı heyecan ve panik şu an benim ruh halimde de etkisini gösteriyor gibiydi. Beren karnını tutup sık nefesler alıp verirken bir yandan da konuşmaya başlamıştı.

"Ay geliyor geliyor!"

Murat ne yapacağını bilemez bir halde bir oradan bir oraya koştururken neyi aradığını merak etmiştim. Ya da bir şey arıyor muydu emin değildim. Bildiğim tek şey deli dana gibi oradan oraya koştuğu ve panikle sararıp terlediğiydi. Dikkatimiz Ateş'in sesiyle dağıldı ve duyduğum panik farklı bir biçimde uçup gitti.

"Balın burada merak etmeyin." Ateş'in cümlesiyle yerinde duran Murat anlık bir şaşkınlık yaşamış sonrasında hızla konuşmaya başlamıştı.

"Ne alaka ya?!"

"Nasıl ne alaka? Bu Baytar kız inek doğurttu inek. Beren'i mi doğurtamayacak." Ateş'in bu cevabıyla yerinde acıyla doğrulan Beren neredeyse haykırarak konuşmuştu.

"Allah senin cezanı versin Ateeeeş!" Alıcı gözüyle süzdüğüm Beren'le ve sonrasında yaşadığım farkındalıkla ciddi bir biçimde konuşmaya başladım.

"Valla sevgilim diye demiyorum Ateş haklı Beren. Ben seni doğurturum."

Tam o sırada elinde arabanın anahtarı ve Beren'in çantasıyla gelen Murat Beren'in koluna girip onu oturduğu koltuktan kaldırdı. Ayağa kalkan ve birkaç adım atan Beren'in

yüzündeki acılı ifade yok oldu ve durakladı.

"Yok bir şeyim tamam geçti." Beren'in bu tepkisiyle daha da şaşkına dönen Murat onun koltuğuna geri oturan ve masadaki cips kâsesini eline alan hamile bedenine sessizce bakakalmıştı ve yavaşça Beren'in yanına ilişmişti. Murat'ın bu haline acıyarak ve bıyık altından gülerek bakan Ateş orta sehpadan aldığı peçeteyle Murat'ın terden sırılsıklam olmuş saçlarını ve alnını silmeye başladı.

"Suyun gelmiş kardeşim."

***

"Ateş sen bu Daria'ya taktın abicim ama araştırmaların sonuç vermedi işte. Hem Victor deden de Daria'nın elinde büyüdüğünü ve tamamen güvenilir biri olduğunu söylemedi mi? Daha ne öğrenmek istiyorsun anlamıyorum ki?"

Murat, Ateş ve ben Ateş'in şirketteki odasındaydık ve sohbet ediyorduk. Daha çok onlar konuşuyor bense Ateş'in mesaisinin bitmesini bekliyor ve çıkacağımız yemek için dakikaları sayıyordum. Fakat yine de içten içe biliyordum ki bu Daria mevzusu en az Ateş'inki kadar benim de zihnimi kurcalayacak, şüphe içten içe beni yiyip bitirecekti.

"Güvenmiyorum lan. Güvenmiyorum işte. Onda bir bokluk var ve inan bana çözeceğim bu bokluğu."

Yavaşça kalktım ve patron koltuğunda oturan Porsuğumun yanına gittim. Oldukça düşünceli ve gergindi. Onu böyle görmek benim daha da huzursuz olmama sebep oluyordu. Onun için daha da endişelenmemi beraberinde getiriyordu. Sandalyesinde oturan Porsuğumun arkasından yaslandım ve eğilerek boynuna sarıldım. Yanağımı yanağına yasladığım Ateş benim temasımla gevşeyip kolumu eliyle sımsıkı kavramıştı.

"Porsuğum sakin ol tamam mı? Şu şüphelerinden kurtul. Hem Victor dedem sorun yok demiş daha ötesi var mı? Başka şeyler düşün. Mesela... Akşam yiyeceğimiz yemeği ve bana hangi hediyeyi alacağını düşün olur mu Porsuğum?" Benim soru cümlemle gülen Ateş yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu.

den sakinleşeyim lan?"

"Porsuğum işte bana hediye alırken aklında sürekli b olacağım, beni düşünecek ve neyi beğenip beğenmeyeceğ konusunda kafa patlatacaksın. Sonuç olarak da beni düşür mek sana huzur verecek çünkü malum bir Balın Meşeli kola yetişmiyor."

"Senin neyi sevdiğini düşünmeme gerek yok ki. Rengi pembe fiyatı dört haneli olan her şey mutlu eder seni. Hakkı nı yemeyeyim ama iki haneliye mutlu olduğunu da gördüm. Suluk alındı diye sevinçten zıplar mı lan insan pembe delisi?" Onun bu ifadesiyle de bu sefer ben gülmüştüm.

"Bak gördün mü Porsuğum yaptığın beyin fırtınası seni doğru yola götürüyor."

Porsuğum huysuz bir homurtu çıkarmış Murat ise tut makta zorlandığı gülüşünü dudaklarından dışarıya bırakmıştı. Yüzümde beliren aptal bir sırıtma haliyle Ateş'ten uzaklaştım ve ofisinin kapısına doğru ilerlemeye başladım.

"Nereye gidiyorsun Baytar?" Meraklı ve hararetli bir biçimde sorduğu sorusuyla gövdemi geriye doğru çevirdim ve bakışlarımı gece mavisi gözlerine diktim.

"Tuvalete Porsuğum, bana eşlik etmek ister misin?" Gözlerini deviren Ateş yine huysuzluk formunu koruyor gibi duruyordu.

"Tamam hadi çabuk git gel. Fazla uzaklaşma."

Onun bu ifadesiyle gözlerimi devirip hemen ardından ofisten çıkmıştım. Kısa sürelik bir vaktim vardı ve kafamdaki planı gerçekleştirmenin tam zamanıydı. Ya da planıma giden ilk adımı atmanın tam sırasıydı. Ateş'in odasının bulunduğu katta ilerlerken holün en sonundaki tuvalete doğru ilerlemeye başladım. Tuvaletten çıkan Daria'yı görünce yüzümde kocaman ve fazlasıyla yapmacık bir gülümseme canlandı.

"Daria naber nasılsın?" Tam "İyiyim." diye cevap verdiği sırada onun da benim halini hatırımı sormasına izin verme-

Ateş'in odasına girdim. Öncesinde de bugünkü kıyafet stilini övmeyi ihmal etmemiştim.

"Ne hoş tarzın var. Üstün başın böyleyse evin de çok hoştur kesin senin. Ya acaba ben sana bu akşam oturmaya mı gelsem?"

Sorduğum soruyla anlık bir şaşkınlık yaşayan ve çok tedirgin olan Daria doğru bir yolda olduğumu tüm benliğime fısıldamamı sağlamıştı. Bu Daria'da bir şeyler olduğunu şu an net bir biçimde kavrayabilmiştim ve ipin ucunu bırakmadan hakkındaki gizemleri çözmem gerektiğini de anlamıştım.

"Tamam gel tabii bekliyorum hatta bekle biraz daha iş çıkışı beraber gidelim." Duyduğum cevabın içimde yarattığı memnuniyetle gülümsedim.

'Allah'ım inşallah şu yüzsüzlüğüm boşa gitmez de bu Rus kızı hakkındaki işe yarar bir şeylere ulaşabilirim.'

İçten ettiğim duamın hemen ardından Daria'yla bir saat sonra buluşmak üzere vedalaşmıştık ve sonrasında kendimi Porsuğumun odasına doğru giderken bulmuştum. Az önce Ateş'i ekmek üzere plan yaptığım gerçeği üzerime bir ağırlık çökmesine sebep olsa da amacımın ve kendime biçtiğim görevimin yarattığı merak daha ağır basıyordu. Ateş'in odasına girdiğim anda Murat'ın Ateş'in odasını çoktan terk ettiğini fark ettim.

"Porsuğum akşam yemeği konusunda bu akşamlık seni ekmek zorundayım. Ben bu akşam Daria'ya gideceğim. Kız kıza sohbet edeceğiz." Kelimelerimin ardından yaşadığı şaşkınlıkla kaşlarını çatan Ateş, bakışlarını az önce bakmakta olduğu bilgisayar ekranından kaldırıp bana çevirdi.

"Hayır gidemezsin. O nerden çıktı Balın? Benimle yap o istediğin kız muhabbetini."

"Of sen ne anlarsın be kız muhabbetinden?" Benim bu tepkime içerleyen Ateş mağrur bir ifadeyle konuşmasını sürdürdü.

"Neden? Yapabilirim. Kendime inanıyorum." Onun bu hali ve tepkisi yüzümde aptal bir sırıtma yarattı. Hızla Porsuğuma yanaştım ve kucağına oturarak gözlerinin içine baktım.

dı ve sessiz kaldı. Bir Balın Meşeli kolay yetişmediği gibi bu konularda da nişanlısına ipucu verse hiç fena olmazdı. Böyle zekiliklerimle Porsuğumu şaşırtmak ilişkimizin IQ ortalama sına katkıda bulunuyordu.

"Önce bir yerlerimi övmen lazım. Kızlar birbirlerini över ilk adımda. Saç över, cilt över..." Bana uzunca bir süre bakan ve bu süre içerisinde beni iki kere süzen Ateş hızla konuştu.

"Vücudun çok güzel özellikle memelerin. Ne yapıyorsun böyle olmaları için? Var mı bir sırrın? Paylaş benimle."

"Allah canını almasın senin."

Ateş her ne kadar kız muhabbeti yapmayı gerçekten denemiş de olsa artık Daria'yla buluşma vaktimizin geldiğini fark ederek Porsuğumun yanaklarına birkaç öpücük kondurdum ve ayağa kalkmak için hazırlandım.

"Hadi gidiyorum ben artık Porsuğum." Tam kalkacağım sırada koluyla belimi saran Ateş kalkmama izin vermemiş ve hemen ardından yavaşça tüm samimiyetiyle konuşmaya başlamıştı.

"Keşke hiç gitmesen... Benimle muhabbet etsene. Sana Pembe Başlıklı Baytar Kız masalını anlatırım. Hikâyenin sonunda Porsuk Baytarı yiyor." Onun bu tepkisi bende yanaklarımı sıkma isteği uyandırdı ve sonuç olarak da onları sıkmamı beraberinde getirdi.

"Asıl ben seni yerim ben. Hem sen beni çok mu özlüyorsun bakayım?"

Kafasını onaylayarak sallayan Ateş yüzünde oluşan ciddi ifadesiyle beni daha da kendine çekiyor, her defasında onda kaybolmama sebep oluyordu.

"Özlüyorum. Hem memelerin cidden çok güzeller. Bu konu dışı ama yine de söylemek istedim. Yani özlediğim memelerin değil. Bu onları özlemediğim anlamına kesinlikle gelmiyor. Eğer yanlış anladılarsa ikisinden de özür dilerim. Sonuçta onları özlememek saçma olur, daha memeler?"

Bir yandan güldüm bir yandan da koluna vurdum. Bu adam tam bir haylazdı. Tepkimin ardından bana sımsıkı sarılan ve neredeyse nefesimi kesen Ateş'e çemkirmiştim.

"Öldüreceksin beni manyak." Fakat o hiç oralı olmamış aksi sıkı sarılmaya devam etmişti.

"Sana sıkı sarılınca kokun üzerime siniyor. Kendimi koklayıp özlem dindirme metodum bu benim. Biraz dayan işte ölmezsin." Duyduklarımla kollarımı Ateş'in boynuna doladım ve ben de ona sımsıkı sarılarak karşılık verdim.

"Ya Porsuğum..."

"Balım..."

Kokusunu içime çektim ve boynunu defalarca öptüm. O da aynı şekilde beni öperek bana karşılık verdi. Fakat sonrasında benden birazcık da olsa uzaklaştı ve yüzünü düşürerek somurtmaya başladı.

"Ay ne oldu sen bir somurttun sanki?" Bana kaşlarını çatarak ve biraz da içerlenmiş bir şekilde bakan Ateş hızla konuşmaya başladı.

"Eskiden en çok benim yanımda olmak istiyordun şimdi ise hiç takmıyoryorsun beni. Beni evlenme vaadiyle kandırdın lan sen. Yüzüğü takınca evlenme hevesin bitti. Bir kere bile düğün hakkında konuşmadın. Kim olsa Ateş Durmaz'la evleneceğim diye şimdiye gelinlik falan denemişti. Afiş basardı be millet, afiş." Beni güldürmüştü ve ona hayran bakışlarla bakmamı sağlamıştı.

"Daha fazla uzatmayalım şu nişanlılık dönemini. Başka bir yatakta uyuma artık."

Duyduklarımın etkisiyle ayaklarım yerden kesilmişti. Şu an çok mutlu ve çok sevinçliydim. Bu adam en az benim ondan olduğu kadar benden uzak olmaya dayanamıyor beni çok ama çok özlüyor ve seviyordu. Bu durumda Balın Meşeli'nin eşsiz cazibesinin etkisi yadsınamaz olsa da duygularımızın karşılıklı olduğunu bilmek kalbimin neredeyse yarış atı kıvamında hızlı atmasını sağladı.

"Ben yaz gelini olmak istiyordum Porsuğum ama ben de çok özlüyorum ki seni... E biz evlenelim o zaman."

Benim bu ifademle yüzünde geniş bir gülümseme hal canlanan Ateş sandalyesinde rahatça geriye doğru yaslanıp beni biraz daha göğsüne çekmişti.

"Unut yazı mazı bir ya da iki aya evleneceğiz Baytar. tık kaçışın yok."

***

Daria'nın evi de yaptığı yemekler de bir harikaydı. Kısa sürede pratik birkaç yemek yapmış ve karnımızı doyurmamızı sağlamıştı. Evinin modern tasarımını ve müstakil olunu çok sevmiştim. İki katlıydı ve Durmaz Malikânesine göre fazla küçüktü ama çok güzeldi. Gri mobilya ve koltukları tamamlayan metalik aksesuarlar etrafta hüküm sürüyorlardı.

"Bayıldım evine. Harika bir zevkin var."

Daria'nın masayı toplamasına yardım ediyor ve bir yandan da etrafımızı inceliyordum. Bana samimi olduğunu düşündüğüm bir gülümseme ile baktı.

"Çok teşekkür ederim Balın. Sen de çok zevkli bir kadınsın."

Tabakları kavrayan elleri tabakların üzerine koyduğum bardaklarla daha da dolarken mutfağa doğru adımlamaya başlamıştı ve ben de elimdeki ekmeklikle beraber peşi sıra ilerlemiştim. Evet ekmeklik taşıyarak ona çok yardım etmiş oluyordum. Tam o sırada çalan kapıyla dikkatimiz dağılmış ve bakışlarımız kapıya yönelmişti. Elindeki tabaklarla mutfağa gitmeye devam eden Daria zorlukla konuşmaya başladı.

"Balın sen kapıya bakar mısın? Yolun aşağısındaki fırından sipariş ettiğim tatlılar gelmiştir. Bayılacaksın cidden enfesler. Ben de şu tabakları tezgâha koyup geliyorum."

Onu onaylarcasına kafamı salladım ve elimdeki ekmekliği holdeki sehpaya bırakıp kapıyı açmaya yöneldim. Kapıyı açmamın ardından karşımda kazulet gibi sarışın bir adamı buldum. Şaşkınlıkla olduğum yerde kalırken bana kaşlarını kaldırarak bakan bu adamı nereden tanıdığımı merak etmeye başlamıştım. Bu merak istem dışı olarak kalp atışlarımı hızlandırmış beni garip bir korku ve gerilimin içine sürüklemiş-

11. Hızla yanımıza gelen Daria fazlasıyla panik duruyor, saçlarını geriye doğru savururken dahi bu paniğini belli ediyordu. Adama sahte bir biçimde gülümseyen Daria panik içinde Rusça olarak konuşmaya başlamıştı.

"Geleceğini bilmiyordum."

Duyduğum Rusça kelimeler içimi korkuyla daha da alevlendirmiş ve daha da merak içinde bu adama bakmama sebep olmuştu. Bu adam bir Rus muydu? Mahcup bir şekilde gülümseyerek bana dönen ve panik içerisindeki tavrını devam ettiren Daria yavaşça konuştu.

"Kusura bakma Balın. Erkek arkadaşım kendisi. Vakitsizce geldi. Ben onunla dışarıda konuşup gönderip geleceğim. Sen ne olur rahatına bak."

Erkek arkadaşım dediği kişiyle dışarı çıkan Daria kapıyı da ardından kapatmıştı. Beni de yaşadığım kaos ve trajediyle baş başa bırakmıştı. Yaşadığım farkındalık ellerimin ve ayaklarımın deli gibi titremesine sebep olurken dudaklarımın titremesini de kontrol edemiyor yaşadığım dehşeti örtbas edemiyordum. Bu adam onlardan biriydi. Bu adam Dolar'ı katleden iki adamdan biriydi. Kamera görüntüleri ve o masum canın katledilişi aklıma geldikçe titrememe ve yaşadığım dehşete hâkim olamıyor deli gibi korkuyordum. Ölüm gibi bir anda yaşamla ölüm arasında kalmış gibi hissediyordum. Gerçekler anlaşılmıştı ki Daria da Ivan'ın bir çalışanı, hatta casusuydu. Fakat... Birkaç ay önce Daria'nın tuvalette gerçekleştirdiği hararetli konuşma ve birine "Papa" diye hitap etmesi aklımın başka bir gizeme doğru sürüklenmesine sebep olmuştu. Ivan'ın bir yakını Daria'nın babası olabilir miydi? Ya da Ivan Daria'nın babası olabilir miydi?

İki dedesinin yoğun koruma etkisine rağmen bu kötü insanların Ateş'in etrafını bu denli sarmış olmaları benim daha da dehşete kapılmama sebep olmuş içime kor ateşleri düşürmüştü. Pencereden bahçeye korkuyla baktığım sırada o adamla Daria'nın tartıştıklarını seslerini duyamasam da beden dillerinden anlayabiliyordum. Şu an midem bulanıyor, yaşadığım korkudan bayılacak gibi hissediyordum. Hemen Ateş'i aramalı ve tüm gerçekleri ona söylemeliydim ve şu an

biliyordum ki her şeyi ona en başından söylemiş olmalıydım... Yanlış yapmıştım. Yanlış yapmıştık...

Adamın evin bahçesinden ayrıldığını ve Daria'nın eve geldiğini izlerken Ateş'in bir an önce telefonunu açması için dua etmeye başladım. Dördüncü çalışta telefonunu açan Ateş aşk dolu ve meraklı bir sesle "Balım?" demişti.

"Ateş?!"

Heyecanlı ve korkulu sesimle ismini sarf etmemin hemen ardından evin kapısı açıldı ve Daria bulunduğum odaya doğru gelmeye başladı. Şu an durumu anlamamış gibi davranmak en iyisi gibi duruyordu, hiçbir şeyi anladığımı belli etmemem gerektiğine inanıyordum. Aksi bir durumda büyük bir dezavantajın içerisine düşmem muhtemeldi.

"Balın sen iyi misin? Ne oldu?"

Hararetli bir şekilde Ateş'in konuşmasını sakin ve sahte bir sesle karşılamam en doğrusuydu. Terleyen elimle kulağımda tuttuğum telefonun titremesini fark ettirmemeye çalıştım. Yapmacık da olsa güldüm ve yavaşça konuştum.

"Porsuğum seni çok özledim. Seni çok sevdiğimi söylemek için aradım. Birazdan geliyorum yanına tamam mı?" Benim cümlelerimden tatmin olmayan Ateş sıkıntılı bir nefes çekmişti ve meraklı bir sesle tekrar konuşmuştu.

"İyi misin Balın?"

"Seni severken nasıl iyi olmam ben Porsuğum? Hemen geleceğim yanına." Ateş'le konuşmamızı dinleyen Daria gülümseyerek elini kaldırıp Ateş'e selamını iletmemi istemişti.

"Daria'nın sana selamı var." Daria'nın selamını duyunca sert bir biçimde bunu geçiştirmişti.

"Benim yok. Seni almaya ben geleyim. Ne zaman kalkarsın?"

"Şimdi kalkıyorum Porsuğum sinirlenme. Taksiyle gelirim ben."

"Ben gelirim konum at."

"Sen buraya gelene kadar ben çoktan yanına gelmiş olurum zaten Porsuğum. Hadi kapattım görüşürüz."

Ateş'in cevap vermesine fırsat vermeden telefonu kapattım ve zorlukla da olsa Daria'ya gülümsemeye çalıştım. Hiçbir şeyi belli etmeden tüm doğallığıyla devam ettirmeliydim. Niyetim bu olsa da havadaki ışık bile Daria'nın tedirginliği ve benim korkularımla titriyor adeta soluyordu.

"Sevgilinle hallettiniz sorununuzu galiba." Bana aynı yapay gülümsemesiyle karşılık veren Daria başını beni onaylarcasına sallamıştı.

"Evet hallettik."

Onun iki kelimelik kısa cevabının ardından oluşan sağır edici sessizlik sürerken çantamı elime aldım ve hızla ayağa kalktım.

"Neyse ben artık gideyim. Harika bir akşamdı her şey için teşekkür ederim."

Kapıya yönelip holdeki vestiyerden montumu aldım ve çıkmak üzere kapı koluna davrandım. Evden tam çıkacağım sırada Daria'nın bileğimi kavramasıyla duraksadım ve merakla arkama dönerek yüzüne baktım.

"Bazen hiçbir şey göründüğü gibi değildir. Bunu sakın unutma. Sen iyi bir insansın ve iyi insanlarla beraber olmalısın." Allak bullak olmuş bir halde Daria'nın cümlelerini hazmetmeye uğraşırken zor da olsa gülümsedim.

"Haklısın. İyi akşamlar."

Artık kaçarcasına çıktığım bu ev ve bu çevreden bir an önce kurtulmak istiyordum. Hızlı adımlarla evin ilerisindeki kaldırıma doğru yürüdüm ve elektrik direğinde asılı duran taksi düğmesine bastım. Hava zifiri karanlık ve feci derecede soğuktu fakat içim daha da soğuk neredeyse buzluydu. Bu nasıl bir gündü? Bunlar nasıl da korkunç dakikalardı? Şu an Ateş'in yanında huzur içinde oturmak ve ona sarılmak varken gerçeklerle dehşete kapılmış bir şekilde bu soğukta ondan kilometrelerce uzakta ona kavuşmak için saniyeleri sayar olmuştum.

Yanıma yaklaşan bir arabanın sesiyle taksinin geldiğini düşünerek hemen soluma baktım. Fakat gördüğüm simsiyah araba ve içinden hızla çıkan az önceki Rus adamdı. Do-

lar'ın katiliydi. Hissettiğim korku ve panikle kaçmak için hazırlandım ve hemen sağıma doğru koşmaya başladım. Fakat kısa sürede beni yakalayan ve durduran bu adam asla mücadele edemeyeceğim bir güce sahipti. Dudaklarımdan kopup gelen feryat içimdeki tüm korkuyu tek bir nefeste kusmuştu.

Beni susturmak için eliyle ağzımı kapatan katilin elini hiç vakit kaybetmeden ısırdım ve tekrar kaçmak için hazırlandım. Fakat suratıma gelen sert bir tokatla hissettiğim yoğun acı beni derin bir karanlığa ve sonunu asla göremediğim bir bilinçsizliğe sürüklemişti. Sadece karanlık... Derin bir karanlık vardı...

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kendime geldiğimde yattığımı fark edip gözlerimi aralamıştım. Yanağımın acısı tokadın ilk atıldığı anki kadar tazeyken kaçırılmamın üzerinden çok da bir zaman geçmediğini anlayabiliyordum. Gözüme ilişen pencereden süzülen gece de bunu net bir biçimde bana yansıtıyordu. Uzak bir yerden gelen konuşma sesleri zihnimde yankı bulurken şu an bulunduğum salonda yalnız olduğumu fark ettim. Bedenimi ardıma yavaşça döndürdüğümde de yalnız olduğumu görmüş oldum. Antika eşyalarla dolu karamsar ve ağır bu salonda yalnızdım.

Bedenimdeki ağrıları kontrol ederek ve herhangi bir sorun olmadığını fark ederek yavaşça olduğum koltuktan kalktım. Korkuyla baktığım salon kapısı konuşma seslerinin kaynağıydı ve fena hâlde kalbimin hızlı atmasına sebep oluyordu. Tavandan tabana uzanan camlara baktığımda çıkış yolumun yalnızca terasa uzanan bu camlar olabileceğini düşündüm açmaya uğraştığım kulpun bir kilitle engellendiğini fark etmem ise tüm kaçış umudumu söndürmüş ve beni korkunun esas kaynağına götürmüştü.

Arkama dönüp baktığımda konuşma seslerinin geldiği o salon kapısının bir başka umut kaynağı olabileceği fikri zihnimde yer buldu. Yavaş ve sessiz olduğunu düşündüğüm adımlarla kapıya doğru ilerlerken korktuğum bir başka şey ise deli gibi atan kalbimin ritmini işitmeleriydi. Onların bunu duyamayacaklarını bilsem de kulaklarımda hızla hissettiğim bu ritim ecelim olacakmış gibi hissediyordum. Salon kapısından uzattığım başımla sesin geldiği noktaya baktım. Kapıdan uzakta sağ tarafta uzunca bir koridorun en başında dikilen iki iri yapılı adam benim kafamı hızla içeri çekmeme ve deli gibi atan kalbime elimle dokunmama sebep olmuştu. Kendimi teskin etmeye uğraşırken feci derecede umutsuz olduğumu

biliyordum. Fakat şöyle bir gerçek vardı ki korkmanın ne yeri ne de zamanıydı. Şu an güçlü olmalıydım ve buradan kurtulabilecek tüm yolları denemeliydim.

Konuşan adamların olduğu tarafa kısa bir bakış attım ve aralarındaki derin sohbete kilitlendiklerini fark ettim. Fırsat bu fırsat diyerek sessiz fakat bir o kadar da seri adımlarla onlarm tam zıttı noktada koridorda ilerlemeye başladım. Girdiğim ilk odanın karanlığından şu an nerede bulunduğumu çözemesem de dışarıdan gelen az bir aydınlık bulunduğum ortama ışık tutuyordu.

Şu an bir mutfaktaydım. Bizim evin mutfağının iki katı büyüklükte olan bu mutfak bir ağaçlığa açılan kapıyla son buluyordu. Etrafının ormanlık olduğu müstakil bir evde olduğumuzu anlayabiliyordum. Fakat buraya hangi ara geldiğimizi çözemiyordum. Galiba o tokat beni birkaç saatliğine uyutmuş yaşadığım bilinçsizlikle beni buraya kolayca getirmelerini sağlamıştı. Sessiz ve biraz da yavaş adımlarla mutfağın mermer zemininde yürürken ayakkabımdan ses çıkmaması için tüm gücümü sarf ediyordum. Sonunda ulaştığım noktada kapı kulpuna tutunmamla bir panik hali daha bedenimde can bulsa da kulpun aşağı doğru inmesiyle bu panik garip bir sevince dönmüştü. Buradan kaçabilme hissi tüm bedenime yansımıştı. Bu evden çıktıktan sonra karşıdaki koruluğa doğru koşmalı ve karanlığın yardımıyla saklanmalıydım. Gün ağardığındaysa her şeyin benim için daha kolay olacağından emindim. Karanlıktan ya da korulukta karşılaşacağım herhangi bir canlıdan korkmazdım. Korkulması gereken bu evdeki pisliklerdi.

Kapıyı açıp kendime doğru çektiğimde dışarıdan gelen soğuk hava yüzüme çarpmış beni anlık bir titreme nöbetine sokmuştu. Fakat bu nöbeti görmezden gelmeli ve donmak üzere olsam da bu ortamdan kaçmalıydım. Stresin ve soğuk havanın buzdan birer parça haline geldiği ellerimle güç bela dağılan saçlarımı toparlayıp derin bir nefesi ciğerlerime çekmiştim.

'Hadi Balın güven kendine. Yapabilirsin.'

İçsel olarak gerçekleşen bir cesaret konuşmasının ardından adımımı dışarı doğru attım. Şu an tek yapmam gereken kimseye görünmeden hızlıca koruya ilerlemekti. Mesafemi göz kararı ölçtüm ve iki üç dakika içinde koruluk sınırında olmak için adımlarımı hazırladım. Buradan kurtulmak tek istediğim olsa da henüz attığım ilk adımda karşıma çıkan sarışın ve tanıdık yüzlü adamla bu istek çok ama çok uzaklara gitmişti. Elinin acısını şimdi bile hissediyor olduğum bu adam Dolar'ın katiliydi.

Kuruyan ağzım ve titreyen bedenimle birlikte boğazımda büyük bir yutkunma arzusu peyda olmuş ama bunu bile beceememiştim. Bana kükrercesine bağıran bu leş adamın sesi ve varlığı karşısında çaresizce gözlerimi kapattım ve buradan, bu zamandan buharlaşıp yok olmayı diledim. Burada olmak istemiyordum. Ateş. Ateş'i istiyordum. Onun sesini duymak, onun o güven ve huzur veren varlığıyla kuşatılmak istiyordum. Neden buradaydım, neden bu katille, Dolar'ın katiliyle bu kahrolası yerdeydim?

"Nereye gittiğini sanıyorsun küçük sürtük?"

Acının taptaze olduğu yanağımda ikinci bir defa daha hissettiğim sert tokat bedenimi mutfak zeminine doğru savurdu. Fakat bu sefer bayıltmamıştı. Acı bir şekilde anlıyordum ki bayılmamam bu leş herifi hiç memnun etmemişti.

Ne olduğunu, ne olduğumu dahi anlamadan yerde savunmasız bir şekilde yatan bedenime sayısız tekmenin savrulduğunu aynı tekmelerin yüzüme dahi geldiğini hissetmiştim. İğrenç sesinden dökülen her küfürle beraber bedenime bir darbe daha alıyor, neremi koruyacağımı bilemez vaziyette acizce acı çekiyordum. Acıyla bedenimi kapatıp kafamı kollarımın arasına alarak korumaya çalışsam da aldığım darbeler zihnimi bulanıklaştırıyor ve bedenimi hissizliğe doğru sürüklüyordu.

***

Karanlık ve soğuk bir odada vücudumdaki derin ağrılarla uyanırken bir gece daha ölümün koynunda uyandığımı hissetmiştim. Kaçma denemem başarısızlıkla sonuçlandığı

gibi bir de üstüne bir kadının her şeyden önce bir insanın asla maruz kalmaması gereken bir şekilde dövülmüştüm. Hislerim ve zihnim sanki başka bildiği bir adres yokmuş gibi yine Porsuğuma, Ateş'e doğru yol almıştı. Ne çok özlemiştim onu. Ona ne kadar çok ihtiyacım olduğunu hissediyor muydu acaba? Nerede kalmıştı, neden gelmiyordu hâlâ? İyi olup olmadığını bile bilmiyordum. Bu alçak adamlardan biri ya ona da zarar verdiyse ya da vermek üzereyse diye düşünmekten aklım çıkıyordu. Daria'nın ona her şeyi yapabilecek mesafeye sonsuz kere sahip olduğu halde şu ana kadar Porsuğuma zarar gelmediği için şükretmeliydim belki de.

Şu kısa sürede yaşadığım vahşet bedenimde derin yaralar açtığı gibi ruhumda da derin yaralar ortaya çıkarmış beni hiçliğin ortasında yapayalnız bırakmıştı. Artık kaçırıldığım ilk an inanmış olduğum Ateş'in beni kısa sürede bulup kurtaracağı hissi yavaş yavaş zihnimi terk etmeye başlamıştı. Ben büyük ihtimalle hapsolduğum bu kör kuyuda son nefesimi verecek ve sevdiğimi bir daha hiç göremeyecektim. Hayatımın bu noktada ve bu şekilde sonlanacağı hiçbir pembe hayalimde yer almazken en korkunç kâbuslarımda dahi bu anı yaşamamıştım. Zaten benim için artık sadece siyah vardı. Siyah ve zifiri karanlık...

Şu an gücümün yettiği kadar içimden dua etmeye çalışsam da artık kurtarılmaktan ziyade ettiğim dualar Ateş'le ilgiliydi. Onun için ettiğim dualar bu şerefsizlerden kurtulması ve bensiz hayatına en mutlu şekilde devam etmesiydi. Tüm kıskançlık duyularımı yitirmiş bir sevgili olarak bu mutluluğunu ona değer verecek ve onu mutlu edecek bir kadınla paylaşmasını diliyordum. Onun ve ailemin bensiz de mutlu olmaları benim için, en azından aldığım son nefeslerim için hayati değer taşıyorlardı.

Sevdiğimi, ailemi, arkadaşlarımı, Pezo'yu ve dahi yeni kaybettiğimiz Dolar'ı düşünmek içime korkunç bir ağlama isteğinin tekrar dolmasına sebep olurken dudaklarımdan kopup gelen derin hıçkırıklara hâkim olamıyordum. Gözlerimi yüzümdeki kanayan yaraları yakan gözyaşlarımla açtığımda acıyla kasıldığımı hissetmiştim. Sol gözümün şiştiğini onu tam açamıyor olmamdan anlayabiliyordum. Sağ gözüm de

...ğlamaktan şişmişti. Fakat diğerine nazaran daha iyi ...di. Karanlığa alışmış gözlerim kısa sürede bulun... ...ığı ...ı odayı fark ederken odanın içinde fark etmediğim ...ı olduğunu ise duyduğum sesten anlamıştım.

"Su ister misin?"

...ğım İngilizce cümle gözlerimi açabildiğim kadar aç... ...arı hemen yanımda oturmuş beni izleyen bir silueti fark ...mını sağladı. Yerimden korkuyla sıçrayıp yaşadığım acıyla ...rakla da olsa kendimi hemen arkamdaki duvara yanaştır... ...ış ve karşımdaki bu siluete korkuyla bakmıştım. Bu siluet ...bulunduğum ortamdaki küçük ve tek pencereden gelen ay ...ığı huzmesiyle netleşmişti. Karşımda orta yaşlı, kır saçlı, ...avi gözlü ve yaşına göre oldukça karizmatik bir adam du...yordu.

Onu daha net bir biçimde görmeden duyduğum tok se...sinden tanımıştım. Bu o'ydu. Ateş'in annesinin ve babasının katili. Dolar'ın katili. Ivan'dı. Bulunduğum duvara daha da fazla sinip kendimi geriye doğru çeksem de şerefsizin yinelediği soru içimdeki yangını hissettirdi.

"Su ister misin?"

Şu an feci şekilde susamıştım ve gurur yapacak konumda olmadığımı da biliyordum. O gurur ancak filmlerde ve dizilerde olurdu, gerçek dünyada bir katilin teklif ettiği suya dahi muhtaç kalabilirdiniz. Katilin elindeki içi su dolu bardağa yavaşça uzanırken zorlukla kaldırdığım kolumun sarsılarak titrediğini gördüm. Uzunca bir zaman gibi gelen fakat öyle olmadığını bildiğim süre zarfında bardağa ulaşmayı başarmış ve onu elimle kavramıştım. Elimle kavradığım ve hayat gözüyle baktığım su şişesini dudaklarıma doğru dayamak için uğraşırken fazlasıyla zorlanıyor ve suyu yere dökerek ardında kalanları içmeye uğraşıyordum. Sadece birkaç yudum alabildiğim sırada ensemi kavrayan ve bana yardım etmeye uğraşan güçlü soğuk bir eli hissetmemle kaskatı kesildim. Hızla elimdeki bardağı düşürdüm...

Bana su vermesi ayrı, su içmeme yardım etmesi apayrı bir manyaklıktı ve ben bu adamla bu manyaklığı daha fazla yaşamak istemiyordum. Hızla ondan uzaklaşıp elini ensem-

den çekmesini sağlasam da fazla uzağa gidemediğimin farkındaydım. Fakat yine de bu az mesafe bile mesafesizlikten iyiydi. Benim bu tepkimle yavaşça gülümseyen ve benden biraz daha uzaklaşarak aramızdaki mesafeyi arttıran Ivan yanındaki su dolu cam şişeyi aramızdaki boşluğa bırakmış ve karşımdaki sandalyeye oturmuştu. Gülümseyen suratı ve bu karanlıkta bile parıltısını hissetmiş olduğum mavi gözleri ile karşımda olduğu gibi duruyordu. Beni inceleyen mavi gözleri yoğun ve ilgiliydi.

"Bir kadının... Senin gibi güzel bir kadının suratını bu hale getiren o aptal adamımdan hesap sordum. Merak etme."

Dolar'ın katilinin mutfak zemininde atmış olduğu tekmeler beynimdeki hatıra odacıklarıma doldukça bedenimin daha da fazla ağrıdığını hissediyor, kontrolsüz bir biçimde kopup gelen gözyaşlarıma hâkim olamıyordum. Duvara yaslı bir şekilde diz kapaklarımı kendime doğru çektim ve kollarımı da onlara sardım. Bu yaptığım hareket bedenimde meydana gelen feci bir ağrı silsilesine sebep olsa da bu şekilde daha korunaklı ve gardımı almış hissetmiştim. Yaşlardan bulanıklaşmış gözlerimi diktiğim Ivan yüzündeki sahte gülümsemesini hiç eksiltmemiş tüm kontrolüyle onu çehresine armağan etmişti. Bu an neden bu kadar uzun gelmişti, neden dakikalar bu kadar yavaş akıyordu anlayamıyordum. Zaman akıp geçsin ben buradan kurtulayım ya da sonsuza dek kaybolayım istiyordum. Fakat Ivan'ın ne kurtulmamı ne de kaybolmamı ister gibi bir hali yoktu.

"Ne istiyorsun benden? Ne istiyorsun Ateş'ten?"

Savunma boyutunda çıkan sesim zor da olsa aramızdaki boşluğa salınırken Ateş'in geçen ismiyle yüzü sertleşti ve gülümsemesinden zerre kırıntı kalmadı. Ateş'in ismine karşı göstermiş olduğu nefretin boyutu beni çok korkutmuştu.

"Ateş'ten uzak dur! Duydun mu beni? Ondan uzak dur!"

Yüzünde beliren saf nefret ve acımasızlıkla yumruklarını sıktı. Boynundaki şişen damarları gözlerindeki volkanlara karışırken tüm gücüyle bağırmaya başladı.

"O piç kurusunun babası benim kadınımdan uzak dur-sa mı? Onun babası benim kadınımı aldı! Kadınımı, aşkımı, itibarımı, hayatımı aldı benden. Ben de onun oğlunun, Ateş'in aşkını söküp alacağım!"

İçimde kabaran öfke ve bu adama karşı güttüğüm kinle ben de en az onun kadar sinirli bir sesle konuştum ve hatta ona diklendim.

"Öldüreceksen öldür beni ama unutma beni öldürdüğün an peşimden geleceksin. Ateş... Ateş sana acımayacak."

Kendimden emin ve sevdiğime güvenli halimle bu adamın canına okunacağı gerçeğinin beni mutlu etmesine şaşırıyordum. İlk defa biri ölsün istiyordum. İlk defa birinin nefesi sonsuza dek kesilsin istiyordum. Bu kişi acımasız bir katildi. Bu kişi hayvanlara, insanlara acımıyordu. Bu herif güzeller güzeli bir aileyi katletmişti. Bir sürü kişi yaşam mücadelesi veriyordu, bir sürü kişi bu hayata tutunabilmek için tüm gücüyle mücadele ediyordu. Hayat alan adamın bir hayata sahip olmaya hakkı yoktu. Benim cümlelerimin ve katıksız öfkemin onun yüzünde yeni bir gülümseme hali oluşturması şaşırtıcıydı. Şaşırtıcı ve korkutucuydu. En az duyduğum cümle kadar...

"Cılız bedenine ve aciz haline göre ne büyük laflar bunlar böyle. Ölmek senin için kolay demek... Ya seni ölmekten beter edersem?"

Ne dediğini ve neyi kastettiğini anlamayan bir ifadeyle karşımdaki bu acımasız varlığa bakarken kafamdaki karışıklık beni daha büyük bir korkunun koynuna sürüklemişti. Belirsizliğin ölümden bile kötü olduğu bir anın ortasındaydım... Oturduğu yerden ayağa kalkan ve bana doğru yürümeye başlayan Ivan bir yandan da ceketini çıkartmaya başlamıştı. Yaşadığım korku ve beynimde oluşan anlık bir farkındalıkla bu anın ve bu fikrin ölümden bile beter olacağını çok iyi biliyordum. Tüm kadınlar için en kötü ve en berbat durumun tam ortasında kalakalmak hiçbir kâbusumda dahi meydana gelmeyen dehşet uyandırıcı bir haldi.

***

...yıllardır hayalini kurduğum, deli gibi beklediğim gün gelip çatmıştı işte. Saplandığım bataklıktan pembe bir gül goncası sayesinde kurtulacağım ilk andı. Bugün Eleni ile dü... ğün günümüzdü.

Yeniden doğuşum mavi gözlü bir peri kızının kanatların... da gizliydi. Onun masumiyetine muhtaçtı. Karanlık kirli dün... yama onun varlığıyla tekrar güneş doğacaktı. Zarif güzelliği aklıma geldikçe yerimde dikleşiyor, ona kavuşacağım daki... kaların sonsuzluk kadar ağır akmasından çılgıncasına nefret ediyordum.

Altın sarısı saçları, berrak bir gökyüzü kadar parlak mavi gözleri, duruşundaki asaleti, en sevdiği pembe ren... gi üzerinde bir yerde mutlaka taşıyan ve annesinden yadi... gâr yüzüğüyle bu rengi sonsuzluğa kavuşturan Eleni'm... Özlemini annesinden kalan bir yüzükle dindirmeye çalışan yaralı Peri Kızı'm...

Onu teselli edecektim. Onu iyileştirecektim. Onu dünya... nın en mutlu kadını yaparken masumluğuyla yıkanacaktım. Kanlı ellerimin onun altın sarısı saçlarında yeniden doğuşuna şahit olacaktım.

Bulunduğum odanın penceresinden Eleni'nin sarayın kapısından gireceği ilk anı sabırsızlıkla bekliyordum. Üze... rimdeki siyah takım, ruhum kadar karanlık olsa da parlaklığı Eleni'ye layık olacak kadar gösterişli ve yakamda takılı pem... be bir goncayla ebediyen ona aitti.

"Efendim? Maria geldi. Emrinizi biliyoruz fakat çok ısrar... cı ve gitmemekte direniyor." İşittiklerimle huzur diyarımdan karanlık dünyamın gerçekliğine çekildim. Hiddetle kurtuluşumu beklediğim pencereye arkamı döndüm ve karşımdaki adamıma baktım. Gözlerinden anlık bir korku geçen Sergio geriye doğru birkaç adım attı ve bakışlarını göz hapsimden kaçırdı.

"Efendim ortalığı karıştırmasından korktuk. İnanın niye... timiz sizi rahatsız etmek değildi." Bir işi dahi benim önder... liğimde halledememeleri içimde bedenimi yırtıp özgürlüğe

kavuşmayı bekleyen bir adet canavarın belirmesine sebep olıyordu.

"Ama ettiniz! Daha buraya gelmeden onu engellemeniz gerekirdi. Çabuk getirin buraya o sürtüğü!" Sergio hızla kapıyı açıp dışarıdaki adamlara işaret vermişti. İki adamın tuttuğu Maria kucağımda bir bebekle ve yaşlı gözlerle karşıma dikildi. Siyah kâküllerinin altındaki mavi gözleri öfkeyle karışık bir hayal kırıklığıyla bakıyorlardı.

"Demek evleniyorsun Ivan! Hem de bir çocukla. Sana aşık olmayan ve sana hep tiksinerek bakan bir kız çocuğuyla!" Eleni'nin adı geçmemiş olsa da varlığının bu kalitesiz kadının cümlelerinde yer edinmesi beni delirtmişti.

"Sakın ama sakın onun hakkında yorum yapma! Sefil varlığınla Eleni'm hakkında cümle kurma!" Maria korkuyla yerinde titremiş ve mızmızlanan bebeği kucağında sallayarak tekrar uyutmaya çalışmıştı.

"O seni sevmiyor Ivan... Seni sevmiyor. Seni ben seviyorum. Senden tiksinen bir kız çocuğu için bebeğinin annesini hiçe sayıyorsun. Elinin tersiyle itiyorsun. O kız sana uygun değil, daha yirmi yaşında bile değil o."

Eleni'nin benden tiksindiği ifadesini ikinci kez kullanması hızla boğazına yapışmama sebep olmuştu. Yüzü acıyla kasılsa da bebeğine sarılarak bana güçle direniyordu. Onu iterek ellerimden kurtulmasını sağladım ve geriye birkaç adım atarak yalpalamasına sebep oldum. Öksüren ve acıyla iki büklüm olan Maria elindeki günah tohumunu koltuklardan birine zorla bırakmış ve ağlayarak öksürmeye devam etmişti.

Bu kadından da varlığından da nefret ediyordum. Benim için geçici bir heves, yatağıma giren sayısız kadından biriydi.

"O bebeğin benden olduğu ne malum orospu! Yakınlığımız yataktan ibaretti! Seni sevmiyorum ve hatta senden nefret ediyorum!" Duyduklarıyla yerinde doğruldu ve gözlerinin içine yerleşen bir öfkeyle bağırmaya başladı.

"Ona ve babasına bebeğimiz olduğunu söyleyeceğim! Düğünün tam ortasında bebeğimle çıkagelip seni rezil edeceğim. Zaten sevmeyen o kız yüzüne asla bakmaya-

cak, senden sonsuza dek kurtulacak Ivan!" Saf nefret dolu tehditleriyle anlık bir duraksama yaşamış, Eleni'min benden kopup gidebileceği ihtimaliyle nefessiz kalmıştım. Ben onsuz yaşayamazdım.

İçimdeki varlığını tutmakta zorlandığım canavar sonunda özgürlüğüne kavuşmuş ve bedenimi ele geçirmişti. Eleni'yi kaybetme korkumdan beliren katıksız nefretle Maria'nın üstüne atlamış, cebimden çıkardığım çakıyı bir saniye dahi düşünmeden kalbine saplamıştım.

Sadece birkaç saniyelik bir kopuş ve bir ruhun hızla bir bedeni terk edişine sebep olmak... Bunlar her daim alışkın olduğum şeylerdi. Maria öldürdüğüm ilk insan değildi. Öldürdüğüm ilk kadın da değildi.

Yirmi sekiz yıllık hayatımda yarattığım bu canavarı sadece Eleni durdurabilirdi ve bu ölü kadın onu benim ellerimden almakla tehdit ediyordu.

Etmiyordu, etmişti. Ve artık edemezdi. Artık sonsuzluğa karışmış bir ölüydü Artık Eleni'mle aramızdaki tek engeli de ortadan kaldırmıştım.

"Efendim iyi misiniz?" Sergio'nun işittiğim korku dolu sesi beni kendime getirmişti. Alışık olduğum bir anın daha sonuna geldiğimde hep yaptığım gibi ellerim masadaki sigaraya gitmişti.

"Kaldırın cesedi. Bu şehirden çok uzaklara, kimsenin bulamayacağı bir noktaya kaldırın. Gömün." Sessizce verdiğim emri yerine getirmek üzere harekete geçmişlerdi. Sessizliği yine Sergio bozabilmişti. Sağ kolum ve en has adamım.

"Efendim bebek ne olacak? Ne yapalım onu?"

Bir bebek... Eleni'yle sahip olacağım bir bebeğe her daim hazırdım fakat başka bir kadından olan bir bebek benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Etmeyecekti. Yaktığım sigaramın zehrini ciğerlerime çekip dumanı geri bırakırken yavaşça konuşmaya başladım.

"Yetimhaneye verin. Sokakta bulduğunuzu ve kimsesi olmadığını söyleyin."

"Siz nasıl isterseniz efendim." Emrimi bir saniye dahi sorgulamayan Sergio, bebeği kucağına almış ve kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Yavaşça arkamı döndüm ve anlık bir hezeyanla benden uzaklaşmakta olan Sergio'ya seslendim.

"Adı Daria olsun. Adının Daria olduğuna ilişkin bir notu üzerinde bulduğunuzu söyleyin." Başını sallayan ve kapıdan çıkıp giden Sergio beni tüm ağırlıklardan kurtarmıştı. Hafifleyen ruhumla fazlasıyla geciken Eleni'mi beklemeye kaldığım yerden devam ediyordum.

Düğünümüz başlamak üzere olsa da onun benim için hazırlanırken gecikmiş olduğunu bilmek yüzümde kontrol etmekte zorlandığım bir gülümseme yaratmıştı. Keyifle içtiğim sigaranın uzadığını fark etmediğim külü üzerime düşerken düşündüğüm tek şey damatlığımın zarar görmemesiydi.

Panikle üzerimi silkelemeye uğraşırken yakamdaki gonca gözlerim ilişti. Pembe gonca kan damlalarıyla lekelenmişti. Maria'nın kanı...

Bu... Bu olmamalıydı. Arkamdaki kapının hızla açılması ve birinin panikle konuşmasıyla kanlı goncaya kilitlenen bakışlarım bir gülle gibi ağırlaşmaya başlamıştı.

"Efendim kaçmış! Eleni Hanım kaçmış!"

***

Günümüz Balın Meşeli;

Yaşadığım panik ve anlık bir korkuyla çığlık çığlığa arkamdaki duvara yapıştım. Ellerimle yüzümü kapattım. Bu an olamazdı. Bu an olmamalıydı. Bu adam nasıl bir ruh hastasıydı ki bu durumdaydım. Ciddi anlamda çözemiyordum. Ateş'in bir an önce gelmesini ve beni bu ıstırap çukurundan kurtarmasını bekliyordum.

Bir pantolon kemeri sesiyle ellerimi yüzümden hızla çektim ve korkuyla karşımdaki şerefsize baktım. Ivan niyetini belli edercesine hareket ederken içimde beliren korkunun yanında kaynayan öfke ve hırsla etrafıma bakıyor ona saldıracak silah, sopa ya da herhangi bir sert cisim arıyordum. Fakat bulamıyordum. Fakat pes etmeden sonuna kadar direnecek

ve sonuna kadar bu pisliğe haddini bildirecektim. İçimde kaynayan öfkeyle hızla karşımdaki bu adama saldırdım ve hiç beklemediği bir biçimde tırnaklarımı yüzüne geçirdim. Bu saldırıyı benden beklemeyen ve şaşkınlıkla geriye doğru yalpalayan Ivan'ın bacak arasına güçlü bir tekme geçirdim. Yaşadığı acıyla iki büklüm olan Ivan'ın yüzünü tırmalamak için tekrar elimi uzatsam da o kısa sürede elimi yakalamış ve kendine çekmişti. Ben çığlık atarken elime kilitlenerek bakakalan Ivan neden susmuştu, neden öylesine kalakalmıştı çözemiyordum. Bu adamın her hareketi garip, her hareketi rahatsız ediciydi. Bu adam ruh hastasının tekiydi. Gözlerini kilitlediği elim bana baktığı noktayı sunuyordu. Fakat bu sefer de o noktaya neden baktığını anlamlandıramıyordum. Ivan kilitlenmiş bir şekilde pembe yüzüğüme bakıyor tek kelime dahi etmiyordu. Başparmağıyla yüzüğü okşayan ve gözleri dolmaya başlayan karşımdaki bu heybetli adam iki büklüm bir şekilde önümde dururken çektiği acı tüm gerçekliğiyle ortamızda duruyordu.

En değerli varlıklarımdan biri olan bu yüzüğe küçük bir öpücük konduran Ivan beni hayretler içerisinde bırakmıştı. 'Bu adam ne yapıyordu?' Böyle bir anda böyle bir durumda düşündüğüm şeye hayret etsem de zihnimden geçen sözcüklerime engel olamamıştım.

'Eğer buradan kurtulabilirsem, eğer bu iğrenç yerden kaçabilirsem evime gider gitmez yapacağım ilk iş kıymetli yüzüğümü çamaşır suyuna basmak olacak.'

Acaba Porsuğum benim bir adet Gollum olduğumu düşünmekte haklı mıydı? Pek emin değildim. Fakat şu an daha ciddi bir Balın olmam konusunda kendime telkinlerde bulunmam gerektiğini biliyordum. O an işittiğim Rusça kelimelerle tüm ciddiyetimle bulunduğum ana geri dönüş yapmıştım.

"Bu... Eleni'nin yüzüğü... Burada mısın Eleni?" Duyduklarımın şokuyla ben de elimdeki yüzüğüme, Ateş'le bizi mühürleyen bu pembe yüzüğe bakakaldım. Ivan'ın sayıklamalarını ise düşüncelerimin arasından hayal meyal işitiyordum.

"Bu yüzük neden olması gereken parmakta değil? O el neden benim elimde değil?"

Ateş... Benim bir tanecik sevgilim. Onun için en değerli işi olan annesinin yüzüğünü bana mı vermişti? Bana en anlamlı teklifi etmişti de ben bundan bihaber mi kalmıştım? Tamam tam olarak habersiz değildim, hatta yaşadığım en anlamlı ve en değerli gündü Ateş'in bana evlilik teklifi ettiği gün. Fakat bu yüzük şu an daha da başka bir anlam kazanmış ve beni hızla eski halime, yaşama hevesime döndürmüştü. Ben şu an buradan kurtulmalı ve sevdiğime kavuşmalıydım. Kavuşacaktım. Balın Meşeli asla pes etmezdi. Asla hayattan ve yaşamaktan vazgeçmezdi çünkü bir Balın Meşeli asla kolay yetişmiyordu.

Ivan'ın bu dalgınlığıyla ve Eleni'ye duyduğu aşkın gerçekliğiyle bir anlık da olsa ona acıyarak bakmıştım. Fakat kalliği ve az önce neredeyse tecavüz girişiminde bulunacağı düşüncesi benim içimde çok güçlü bir nefret duyusunu yeşertiyordu. Onun şu an girmiş olduğu bu acınası halini belki kullanabilirim düşüncesi zihnime süzüldü. Bu düşünceyle de hemen konuşmaya başladım.

"Bu kadar sevdiğin birinin oğluna nasıl bu kadar düşman olabiliyorsun?" Soruyu İngilizce olarak sormuştum çünkü nedense hâlâ Rusça bildiğimi bilmelerini istemiyordum. Dalgın ve şaşkın bakışlarını gözlerime kaldıran ve bana anlamayan bir biçimde bakan Ivan yavaşça konuştu.

"O sevdiğimle benim oğlum değil... O Eleni'nin oğlu olduğu kadar onu benim ellerimden çalan o adamın da oğlu. O benim hayallerimdeki oğlumu bile öldüren adamın oğlu."

Onun bu dağılmış anını fırsat bildim ve elimi çekerek hızla konuştum. Niyetim bir yerde almasından korktuğum yüzüğümü kurtarmaktı ama zaafımı ona belli etmemek en iyisiydi.

"Eleni'nin parçasını bu yüzükte arayacağına oğlunda ara. Onun kanı da canı da Ateş'te."

Bana garip bir ifadeyle bakan ve yüzümü inceleyen Ivan ayağa kalkmış ve geriye doğru birkaç adım atmıştı. Şu an en az benim kadar onun da garip ve zor bir an yaşadığının farkındaydım. Fakat o bu acıya bile isteye sebep olmuş, kendi acısını neredeyse hak etmişti. Şu an konunun tamamen dı-

şında olan benim çektiğim bu acılar bana fazlaydı. Bu acıları yaşatmak Ivan'a bile fazlaydı. Tıpkı Ateş'in ailesini öldürdüğü, Dolar'ı katlettiği gibi. Bana ilk andaki öfkesiyle bakmayan fakat yine de kararlı duruşundan ödün vermeyen Ivan sakin bir biçimde dalgınlığını geri plana atarak konuştu.

"Buradan ve benden kurtulamayacağını biliyorsun değil mi?"

İşittiğim soru cümlesi beni ne kadar zayıf gördüğünü tüm gerçekliğiyle yansıtıyordu. Fakat ben zayıf değildim ve asla boyun eğmeyecektim. Hiçbir kadın boyun eğmemeliydi ve hiçbir zaman pes etmemeliydi. Yerimde tüm özgüvenimle dikleştim.

"Kusura bakma ama ben daha çocukken kanserden kurtulmuş biriyim. Sen o illetin yanında hiçbir şeysin."

Bana yaşadığı şaşkınlığı saklamadan bakan Ivan tek kelime etmekte dahi zorlanıyor gibiydi. Karşısında tüm öfkesini kusabileceği zayıf bir kadın görmeyi beklerken Balın Meşeli inadıyla karşılaşması onu şaşırtmıştı. Fakat o an şaşkınlığa uğrayacağı daha farklı bir durum olmuş bulunduğumuz odanın kapısı hızla açılmıştı. Panikle içeriye giren iki iri yapılı sarışın adam hararetli bir sesle konuştular.

"Efendim kayıp, Ateş Durmaz kayıp! Takip için yolladığımız adamlara da ulaşamıyoruz!"

Duyduğum Rusça kelimelerle yüzümde kocaman bir gülümseme oluşmuş, Ateş'i bulamadıklarını bilmek içimdeki yanan korkuya serin mi serin bir su serpilmesini sağlamıştı. Ateş yaşıyordu ve hepsinin hakkından geliyordu. Gelecekti. Ben biliyordum ki Porsuğum hepsinin hakkından gelecek ve hepsini onunla uğraştıklarına pişman edecekti.

Ateş'in kayıp olduğunu duyan Ivan öfkeden kudurmuştu ve tabiri caizse resmen deliye dönmüştü. Rusça savurduğu ya da haykırdığı küfürlerinin haddi hesabı yoktu. Öyle ki terbiyesiz herifin bu küfürlerinden kulaklarım kızarmıştı.

'Buradan bir kurtulayım Porsuğum küfrediyor diye ona kızmayacağım. Hatta daha çok etmesi için onu teşvik edeceğim.'

Ben düşüncelere dalmışken Ivan'ın öfkesi ve kulak kızartıcı küfürlerinin ardından kahkahalarla gülmeye başladığını işitmiştim. Öyle ki bu kahkahaları kontrolsüz boyutlara ulaşmış saniyeler birbiri ardına yuvarlanmıştı. Bu hayatta korkmuş olduğum şeylerden biri artık bir mafya tarafından kaçırılmaktı. Fakat şu an en çok korktuğum şeylerden biri deli bir mafya tarafından kaçırılmaktı ve karşımda kahkahalarla gülen Ivan'dan anladığım şey ise ben deli bir mafya tarafından kaçırılmıştım. Galiba böylesi ancak çılgın Balın Meşeli şansına denk gelebilirdi. Fakat şükrettiğim ve tüm bu Balın enerjimi geriye döndüren tek bir şey vardı ki... Ateş iyiydi. İyiydi ve Ivan'ın adamlarının ellerinden kurtulmuştu. Onlardan haber alınamadığına göre fena hâlde de canlarına okuyup dövmüş olmalıydı. İlk defa Porsuğumun kavga etmiş olabilme olasılığına sevinmiştim çünkü bana kalırsa kötü adamlar özellikle kadınları kaçıran ve onlara zarar veren kötü adamlar dayaktan fazlasını hak ediyorlardı. Ivan'ın gülmekle sinirlenmek arasında kalmış kriz anına küçümseyici bakışlar attım ve onunla Rusça konuşmaya başladım.

"Ona asla zarar veremeyeceksin." Benden Rusça bir şekilde duymuş olduğu kelimeler Ivan'ı şoka uğratmıştı.

"Sen Rusça biliyor musun?"

Yüzünde tekrar bir gülme hali canlanan Ivan "Ya da boş ver." demiş ve tekrar kahkaha atmaya başlamıştı. Bu adam ağır ruh hastasıydı. Bana deli diyenler şu adamdan sonra normal olmadığım konusuna girmemelilerdi.

"Biliyor musun küçük kız bu dünyadaki en öldürücü silah nedir?" Ivan'ın kahkahalarını kesip ani bir biçimde sorduğu soru düşüncelerimi duraklattı.

'Bir de Mafya Quiz'i yapıyor beni. Geri zekâlı ruh hastası.'

Benim uzun süreli sessizliğimden bu sorusuna cevap vermeyeceğimi anlayan Ivan yere devrilmiş duran sandalyesini düzelterek oturmuş ve bilge bir düşünür edasıyla konuşmuştu.

"Bir insanı kilometrelerce bile öteden öldürebilecek tek bir silah var. O da aşk." Sonrasında nefesini güçlü bir şekilde dışarı verdi ve konuşmasını devam ettirdi.

"Eleni beni öldürdü. Onun aşkı beni öldürdü. Benim aşkım da onu. Peki Ateş'i öldürecek olan ne biliyor musun?"

Onun bu keyifli sorusuna sadece ama sadece buz gibi bir surat ifadesiyle baktım ve bu soğuk ifade ses tonuma da yansımıştı.

"Bilmem. Ona kendin sorsana."

Benim kelimelerimin hemen ardından gülen Ivan belindeki silahını çıkarmış ve şakağıma dayamıştı. Anlık bir şaşkınlık ve korku yaşasam da beni kaçırdığı ilk andan beri bu anın geleceğini biliyordum. Ivan'ın şakağıma silah dayayacağını ve Ateş'i benimle tehdit edeceğini biliyordum. Ivan da bu anın Ateş'e ne denli zarar verebileceğini çok iyi biliyordu. Fakat bilmediği bir şey vardı. O da Ateş'in manyağın oğlu bir Bal Porsuğu olduğuydu.

Şakağımdaki soğuk metal içimi ürpertirken bu herifin bana kolay kolay zarar veremeyeceği yönünde kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Ateş'e olan nefreti beni sağ tutmasının en büyük sebebiydi. Bu pisliğin tek amacı beni kullanarak Ateş'e ulaşmaktı, beni öldürmek için çok uzun bir zamanı olduğu halde bunu yapmayışı bende bu fikri canlandırdı. Namlunun baskısını yok saymaya çalıştığım saniyelerde Ivan'ın hemen arkasında duran kapı aniden güçlü bir sesle ardına kadar açıldı. Bir elinde sımsıkı tuttuğu bir silahla ve diğer elinde tuttuğu Daria'nın ensesi ile Ateş odaya girdi.

"Ateş! Geldin."

Ateş göz ucuyla yüzüme ruhuma kadar ulaşan bir yoğunlukla bakmış fakat alnımdaki namluyu görmesiyle beraber gözlerinden geçen gölge dikkatini tamamen Ivan'a vermesine neden olmuştu. Bu gözleri ne kadar da özlemiştim. Tam şu an ölebilirdim. Hiç sorun olmazdı. Ateş'i bir kez daha görmüştüm ve başka bir şey görmeme gerek kalmamıştı. Sevinçle karışık bir hıçkırığın ardından gözyaşlarım yine akmaya başladı.

"Bakalım bugün kim ölmek istiyor?"

Ben yaşadığım şaşkınlık ve şokla kalakalırken Ivan başında tuttuğu silahın yönünü değiştirmeden arkasına doğru bakmış ve Ateş'in beklenmedik bu haline şaşkınlıkla bakakalmıştı. Şu an düşündüğüm şeylerden biri Ateş'in bu kadar sessizce eve girmeyi nasıl başardığı ve Ivan'ın dışarıdaki adamlarını gürültüsüz bir şekilde nasıl etkisiz hale getirdiğiydi. Ya da getirdikleriydi. Galiba Ateş buraya tek başına gelmemişti. Daria'nın öfkeli ve bir o kadar da vahşi çehresi ilk defa naif suratına yakıştıramadığım bir farklılıktaydı. Şu an Ateş'e çok öfkeli olduğunu görebilsem de çakışan gözlerimizden bana karşı duyumsadığı pişmanlığı da hissedebiliyordum.

Ateş'in bakışları odaya ilk girdiğinde Ivan'ı gafil avladığını düşündüğünden dolayı oldukça keyifliydi. Fakat şimdiyse Ivan'ın şakağıma dayadığı silah yüzünden gözlerine buz gibi bir korku yerleşmişti. Yüzümü inceleyen o bakışlar dayağın izlerine geçiş yaparken bakışlarındaki korkunun yerini ölümcül bir nefret almış, Ateş'in gece mavisi gözleri alev alev yanmıştı. Oynayan çenesinden ve ağzının içinde ikiye katladığı dilinden şu an içindeki saldırmaya odaklı Porsuğun rahat durmadığını anlayabiliyordum.

"Balın'ı bırak. Onu bırak ki kızının canını bağışlayıp sadece senin canını alayım. Yoksa kızın gözlerinin önünde ölür."

Ateş Daria'nın kafasına silahı dayarken tereddütsüzdü. Şu an Ivan'ı durdurmak için başka çaresi olmadığını bilsem de Daria'nın zarar görebilme düşüncesi beni korkutmuştu. Ve Ateş'in söyledikleri bir tarafımın da şaşkınlıkla kalakalmasını sağlamıştı. Ivan Daria'nın babasıydı ve anladığım kadarıyla Daria'nın tuvalette konuşurken işitmiş olduğum Rusça 'baba' kelimesi Ivan'la daha o zamanlardan plan yapmış olduklarını bana kanıtlıyordu. Ivan yavaşça yerinde doğruldu ve silahı şakağımdan çekti. Ellerini yavaşça havaya doğru kaldırmak için hareketlendirdi ve korkuyla Ateş'e baktı.

"Tamam bak silahımı yere bırakacağım ama lütfen kızıma dokunma. O benim bu dünyada kalmış olan tek ailem. Onsuz yapamam. Bırakacağım bu kızı sen de kızımı bıraka-

caksın. Ona zarar vermeyeceksin."

Ivan evladıyla tehdit edilen her baba gibi bir panik duygusuna kapılmıştı ve ne yapacağını şaşırmış bir halde sesi titriyordu. Daria'nın gözleri duyduklarıyla dolmaya başlamıştı. Gözünden bir damla yaş firar ederken babasını ne kadar çok sevdiğini o an anlayabilmiştim.

"Bırakacağım sevgilini. Yeter ki kızım yaşasın."

Ateş Ivan'ın anlaşmaya yanaşmasına rahatlayan bir ifadeyle baksa da Ivan'ın güçlü kahkahası Daria dahil hepimizi büyük bir şoka uğratmıştı. Ivan'ın kahkahaları o kadar kuvvetli ve gerçekçiydi ki... Şu an sadece ama sadece şaşırabiliyordum. Kahkahalarının bitmesinin hemen ardından ciddi bir ifadeyle kalakalan Ivan bana doğrultmuş olduğu silahını şakağıma tekrar sertçe dayadı.

"Aptal bir çocuksun Ateş. Umurumda değil bu piç. Sık kafasına gitsin. Buradan benden başka sağ bir beden çıkmayacak. Daha o bebekken annesini öldürdüğümde onu da öldürmediğime dua etsin. Neyse ki benim küçük piçim bugünümün zaferle sonlanması için epey emek verdi." Daria şok içinde sarsılmış çehresiyle yavaşça konuşmuştu.

"Baba. Baba sen? Sen ne diyorsun? Annemi sen mi öldürdün? Söyle!"

Ivan onu duymazlıktan gelmişti ve kızının yaşadığı şoku, ne halde olduğunu bile umursamadan Ateş'le konuşmaya devam etmişti.

"Eleni için onun annesini öldürdüm. Hem de düğünümüzün olacağı gün öldürdüm onu. Beni Eleni'mden ayırmak için bu piçi kullanacaktı. Geberttim onu. Baban. O alçak baban. Onu da öldürdüm. Onu benden almak isteyen, benden alan herkesi öldürdüm. Eleni'm için herkesi her şeyi yok etmeye hazırdım. Hatta öylesine hazırdım ki bu hazırlık yıllar sonra onun ölümüne değin uzandı. Ve şimdi sırada sen varsın piç kurusu. Önce sevgilin, sonra da sen!" Ateş Daria'yı öfkeyle kenara itmişti ve elindeki silahı iki eliyle kavrayarak Ivan'a doğrultmuştu.

"Seni şerefsiz piç! Anneme bir daha Eleni'm dersen senin dilini koparır köpeklere yediririm! Senin ağzını yüzünü sikicem lan!" Ivan Ateş'in bu tepkisine sadece gülmüştü ve cevap olarak Ateş'in damarına daha da basacağı birkaç kelime savurmuştu.

"Anca başka köpeklere yedirirsin. Zira senin köpeğini de ellerinden bizzat ben aldım."

Ateş titreyen bedenini ve patlamak üzere olduğunu hissettiğim nefretini şu an sadece ama sadece şakağıma dayalı duran silah sebebiyle dizginliyordu. Sevdiğimin öğrendikleri çok ağır şeylerdi. Onun yerinde olsaydım şu an sayısız kez tetiğe basmış olacağımı çok iyi biliyordum. Fakat onun kalbi herkesin yanında saf ve temiz kalıyor, bu tahrik edici sözlere sadece benim için duraklıyordu. Ivan'ın Ateş'e keyifli bir zafer eşliğinde baktığı bir sırada şakağımı hızla silahın yönünden çekip elini iki elimle tuttum ve ısırdım. Benim bu hareketimi beklemeyen Ivan şaşkınlıkla elindeki silahı düşürmüş ve acıyla dişlerimi elinden çekmem için uğraşmıştı. Tam o sırada fırsattan istifade ederek Ivan'ın üzerine atlayan Ateş onu öldüresiye yumruklamaya başladı.

"Balın dışarı çık çabuk! Dışarı çık. Hemen!"

Asla çıkmayacaktım. Ateş'i burada bırakıp kaçmayacaktım. Ateş'in vurduğu her yumrukta Ivan'ın yüzü kırmızıya boyanıyor ve bu olurken Ateş hala benim dışarı çıkmam konusunda öfkeyle bağırıyordu.

Ailesinin ve Dolar'ın katiline şu an hak ettiğinden çok daha fazla merhametli davranıyordu. Şu an dahi ikinci bir kez bir insan öldürmemek için kendini tutuyordu. İlki nefsi müdafaa olacaktı fakat ikincisi öyle bir sonla sonuca ermeyebilirdi. Ateş'in ölümcül yumrukları arasında bilinçsiz bir hale gelen Ivan tepkisizlikle olduğu yerde yığılmış yatarken Ateş'in durması için onun kollarına yapıştım. Her ne kadar bu adamın ölmesini istesem de Ivan'ın ölümü bizim hayatımızın kararacağı, Ateş'siz kalacağım anlamına geliyordu. Fakat Ateş kollarını o kadar hızlı hareket ettiriyordu ki yeterince sağlam tutunamadım. En sonunda silahını kaldıran ve Ivan'a doğrultan Ateş'in yapacağı şeyi anladığımda yaşadığım pani-

ğin tarifi yoktu. Olamazdı olmamalıydı. Ateş'siz kalamazdım, ölümün kıyısından dönmüşken onun benden ayrı kalmasına izin veremezdim. Perişan bir haldeydim, yediğim dayaklarla sızlayan bedenimi zorlayarak Ateş'i durdurmak için tüm gücümü kullandım. Yüzünü kavradığım ve bakışlarının bakışlarımı yakalaması için zorladığım Ateş'e gözyaşlarımın eşliğinde haykırmaya başladım.

"Ne olur Ateş! Ne olur sevgilim. Ne olur öldürme onu! Ne olur! Çıkalım buradan, evimize gidelim. Evlenelim. Çocuklarımızı büyütelim. Pezo'yla beraber büyüsünler hatta. Bizim mutluluğumuzu bizden alma Ateş, ne olur yapma aşkım. Onun cezasını kanun versin Ateş. Sen değil! Sakın onu öldürme! Gireceğin dört duvar ardında beni yok etme. Böyle olmak zorunda değil. Biz çok mutlu olacağız Ateş. Yapma..."

Benim sözlerim ve gözyaşlarım arasında kendine gelen Ateş anlık bir kararsızlık yaşarken elindeki silahı yere fırlatmıştı. Ivan'ın üzerinden kalkan ve yanıma gelen Ateş kan revan içindeki yüzümü acıdan buğulanan gözleriyle izlerken bedenimi sımsıkı kavramıştı.

"Özür dilerim Balım. Özür dilerim her şeyim. Koruyamadım, canını yaktılar ben bir şey yapamadım. Beni affet Bal. Çok özledim. Çok özledim Balım. Şükürler olsun. Binlerce kez..."

Saran kollarının arasında yüzüme boynuma saçlarıma sayısız öpücük konduran Ateş şu an benim yeniden doğmamı sağlamış, merhametiyle ve aşkıyla içime yeniden güneş doğmasına sebebiyet vermişti. Ben bu adama çok âşıktım, ben bu adamı çok ama çok seviyordum. Bundan sonrasında sadece mutluluk olacaktı biliyordum. Bu pisliği, bu günleri arkamızda bırakıp devam edecektik. Hızla yerinde doğrulan Ateş benim kalkmam için elini uzatmış ve sonrasında da bileğimi kavramıştı. Gücüyle ve kıvraklığıyla beni doğrultan Ateş gitmemiz için bir saniye dahi beklemeyecek gibi duruyordu. Tam kapıya yöneldiğimiz sırada buradan koşarak uzaklaşmaya hazırlanırken Ateş'in tutmadığı elimden kavranmış ve arkama doğru döndürülmüştüm. Ne olduğunu algılayamayacak kadar yorulmuş zihnimle bu temas karşısında bir tepki

bile veremedim. Ivan'ın gülen kanlı çehresiyle karşılaşmak şu an görmek isteyeceğim en son şey bile değildi. Fakat görmüştüm işte...

Ivan elindeki silahını karnıma doğrulttu ve iki adet kurşunu ardı arkasına sıktı. Tüylerimi diken diken eden silah sesiyle etimi kavuran acı eş zamanlı olarak dizlerimin bağını çözdü, kurumuş solmuş bir çiçek gibi içimin boşaldığını hissediyordum. Yaşadığım şok ve acıyla Ateş'in kolları arasına yığılırken bakışlarım şokla açılan mavi gözlere kilitlenmişti. Ateş'in ilk defa şu an ağladığını görüyordum, ilk defa şu an bu denli adımı haykırdığını işitiyordum. Kulaklarım uğulduyor, karnımdan zehir gibi bir acı yükseliyordu. İçimde yaşayamayacağım günlerin, gülemeyeceğim yılların hayal kırıklığı bir bir gözlerimin önünde uçuşurken yine de şükrettim Tanrı'ya. Ölürken onun gözlerini görüyorum. Yağmurlu gece mavisi gözlerinde kayan bir yıldıza şahit oluyorum. O kayan yıldız benim, biliyorum. Sesim çıksın diye uğraşıyorum ama işe yaramıyor. Yine de gözlerimden anlasın istiyorum.

'Daha güzel yaşayamazdım sevgilim ve inan daha güzel ölemezdim. Seni seviyorum.'

Gördüğüm son şey onun yüzü olurken kalbim onun için endişelenmeden duramıyordu. Ben her şeye bu kadar hazırken, bu kadar huzurluyken ölümü bile minnetle kucaklarken birden her şey katran karası bir mutsuzluğa dönüşmüştü. Kararan gözlerim arasında gördüğüm son siluet dünyadaki en çok sevdiğim varlığın siluetiydi. İşittiğim son ses ise onun sesi değil iki el silah atışı sesiydi...

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Ya ben sizi yerim yerim."

Yüzüm cama yapışmış heyecanla karşımdaki bu güzel mi güzel manzaraya bakarken iç geçirmekten ve tarifsiz bir heyecanla dolmaktan kendimi alamıyordum. Camın ardındaki yeni doğmuş bebeklere bakarken içim içime sığmıyor, yeğenimi bir an önce kucağıma almak için sabırsızlanıyordum. Yeğenim diyordum çünkü biz Beren'le kardeş sayılıyorduk ve şu anda teyzelik duygusunu ilk defa tadıyor olmak içimdeki olgun bir tavrı fena hâlde tetikler olmuştu. Bundan sonra Barbie'lerle değil, bu küçük bey için oyuncak arabalarla oynamalıydım.

Bu minik sevimli oğlan onunla bıkmadan usanmadan oyun oynayacak bir Balın teyzeyi hak ediyordu. Ya bu minik sevimli varlık daha şimdiden ne kadar şanslı olduğunun farkında mıydı? Tatlı mı tatlı yeğenime sayısız öpücükler atarken önümdeki cam da bu öpücüklerden nasibini alıyordu.

"Balın! Lan sen manyak mısın?"

Fazla sevgi dolu kelimelerini işittiğim bir tanecik nişanlıma bakışlarımı çevirdim. Ateş'in yüzü kızarmış ve hafifçe terlemişti. Galiba yine benim için endişelenmiş ve deli gibi beni aramıştı. Bir an onu korkuttuğum için suçluluk duysam da yeğenine düşkün bir teyzenin sorumluluğu zihnime süzülmüştü. İyi ki de buraya gelmiş ve iyi ki de yeğenime bir kez daha benim yeğenim olduğu için ne kadar şanslı olduğunu belli etmiştim. İnsan bu küçük bedenlere kendini kaptırınca başka bir şey yapmak istemiyordu ki hem.

"Kızım sen vuruldun ya vuruldun. Bir de tek başına yine buraya mı geldin? Yamalı bohça gibi halinle?"

Ateş'in endişeli kelimelerini pek takmamış gülümseyerek camın ardındaki yeğenimizi göstermiştim.

"Gel Porsuğum gel. Şu sevimliliğe bak. Ya sence de bana çok benzemiyor mu?" Bana afallayarak bakmıştı.

"Kızım çocuk sarışın mavi gözlü. Ne alakası var? Hem niye sana benzesin?" Yine ve yine bu suratsız Porsuk efendiyi takmayarak bakışlarımı yeğenime çevirdim.

"Sanki burnu bana benziyor. Beroş burnumu çok incelemiş belli ki." Ateş huysuz bir homurtu çıkardı.

"Kurşun karnından sekip beynine mi geldi diyecektim ama sen zaten hep böyleydin. Beynini salata yapar yerim senin." Ona gözlerimi devirdim ve sonrasında da dilimi çıkardım. Benim Porsuğum yine fazla espriliydi ve şakalarında sınır tanımıyordu. Yeğenimin bu tarafı umarım amcasına çekerdi.

***

"5 metre sonra sağa dön."

"Balın yolu biliyorum."

Beni tekerlekli sandalyeye oturtan Ateş yorulmamı istemediği için bu yöntemi uygulasa da, bu iyiliğini kötüye kullanmayan bir Balın Meşeli asla bizden sayılmazdı. Ateş'e navigasyon cihazı gibi yol tarifi yaparken onun daha da huysuzlanıyor oluşu şu anki durumumuzu daha da eğlenceli kılıyordu ve bu yüzden beni sürekli gezdirsin istiyordum. Her ne kadar huysuzlansa da Ateş'in de bu anlarımızdan keyif aldığının farkındaydım. En sonunda beni odama getiren Ateş kapıyı da ardımızdan kapatırken yüzünde büyüyen keyifle ve kocaman gülümsemesiyle burnumu sıktı. Benim burnumu sıkan Porsuğun yumuşacık yanaklarını aynı şekilde sıkmak benim için büyük bir zevkti.

"Porsuğum evlenelim de biz de bebek yapalım artık. Benim doğurasım geldi." Cümlemle yüzünde şaşkın fakat kocaman bir sırıtma hali canlanan Ateş keyifliydi.

"Diyene bak. Sen kendin zaten bebeksin Baytar."

"İyi ya işte ben de minnoşumuzla beraber büyürüm." Cümlemin ardından bir kahkaha patlattı.

"O bebek büyür sen büyümezsin Balım ama hemen ev-
lenme kısmı bana çok cazip geldi diyebilirim. Bir an önce seni
yanıma almak ve bir daha da asla bırakmamak istiyorum.
Hem veletlerden önce benim sana doymam lazım haberin ol-
sun Balım, haberin olsun."

Ateş beni kucaklamış ve yatağa yatırmak için hareket-
geçmişti. Üç haftadır kaldığım bu oda bana artık çok tanıdık
bir hissi yansıtmış olsa da bu hastaneden çok sıkılmıştım ve
evime gitmek istiyordum. Ama her şeyden önce Porsuğumla
evimize gitmek istiyordum. Bu istekle ve farkındalıkla beni
yatağıma yatırmakta olan Ateş'in yanağına kocaman ve suluca
bir öpücük kondurdum.

"Porsuğum sence biz birbirimize doyabilecek miyiz?"

Bana bu sorunun cevabını olumsuz düşündüğünü belli
eden bir bakış atmıştı. Bakışlarındaki fena hâlde âşık adamı
görmek kuracağı cümleleri deli gibi merak ettirmişti. Tam
o sırada Ateş'in bana kaçırılma olayından sonra yeni aldığı
pembe taşlı telefonuma gelen mesaj sesi dikkatimi dağıttı ve
bakışlarımı şifonyere çevirdim. Telefonumun yanan ekranın-
daki yabancı bir numaradan gelen mesaj çok ilgimi çekmişti
ve hızla telefona uzanmıştım.

"Balın her şey için çok özür dilerim. İnan senin canının
yanması benim isteyeceğim son şey bile değildi. Haberim
yoktu... Haberim yoktu ve onlara engel olamadım... Sadece
ama sadece beni affet... İnan ben pişmanım. Hem de çok piş-
manım. Bir daha asla karşınıza çıkmayacağım. Tamamen gi-
diyorum artık buralardan... Hoşça kal Balın."

Bu kelimeler üzgün bir arkadaşın ya da arkadaş olama-
dığımız bir kişinin kelimeleriydi. Daria olaylardaki tüm piş-
manlığını kelimelerine yansıtsa da onun ve Ivan'ın ismini
duymaktan ziyade sadece hatırlıyor olmak dahi beni feci şe-
kilde rahatsız ediyordu.

"Bu şerefsizin evladı canına mı susamış?" Daria'nın me-
sajını okuyan Ateş sinirden köpürdüğünü fazlasıyla belli etse
de artık bu sinirin gereksiz olduğunu her şeyin bittiğini ona
anlatmalıydım.

"Son pişmanlığını yazmış Ateş. Artık sinirlenmenin,
umursamanın sadece bize zararı olur. O babasını öldürerek
son noktayı koydu zaten..."

Daria'nın yaptığını uyandığımda öğrenmiştim ve günler-
ce yoğun bakımda kaldığımı da... Ateş, ailem, Turgut dedem,
Victor dedem, Murat, Beren, üniversiteden arkadaşlarım ve
dahi iş arkadaşlarım hepsi benim için endişelenmişler ve uya-
nacağım günü sabırsızlıkla beklemişlerdi. Beren'in bu strese
dayanamaması ve erken doğum yapması da ekstra sürpriz
olmuştu benim için ama şükür ki onlara kavuşmuştum ve
kötü günleri ardımızda çok ama çok uzaklarda bırakmıştık.
Tam duygulandığım ve Ateş'in aynı duygusal bakışlarıyla
karşılaştığım sırada odanın kapısı açıldı. İçeriye giren kırklı
yaşlarındaki karizmatik ötesi doktorumla keyfim birazcık da
olsa yerine geldi. Yanında gelen hemşireyle yüzlerindeki gü-
lümsemeler dikkatimi çekmişti.

"Hastamızın son kontrolünü yapmaya geldik."

"Hoş geldiniz Ali Bey." Bana gülümsedikten sonra Ateş'e
dönen doktor keyifsiz bir suratla ona bakmıştı.

"Normalde odadan çıkmanız gerekiyor ama kalın tabi
siz. Hiç rahatsız olmayın, hiç."

Doktor konuşmasının hemen ardından neredeyse gözle-
rini devirecekti fakat kendisini tutmuştu bunu anlayabilmiş-
tim. Ateş ise ona sadece dik dik bakmakla yetinmiş 'Ne diyor
bu bir şeyin oğlu?' dercesine onu süzmüştü. Bu Porsuk yü-
zünden artık düşüncelerime dahi sansür getirmek zorunda
kalıyordum.

Düşüncelerim doktorun Ateş'e odadan ilk çık deyişinin
ardından doktorun odadan çıkmak zorunda kalışına gitmişti,
ister istemez geniş bir sırıtma halinin yüzüme yer edindiğini
hissetmiştim. Elindeki ultrason kâğıdını inceleyen doktor
sonrasında bezgin bir tavırla Ateş'e bakmıştı ve iç geçirerek
bana dönmüştü.

"Bir de dikişlerine bakalım."

Bana doğru yönelen doktor yanıma yaklaşırken Ateş ye-
rinde dikleşti ve doktora gıcık oluşunu her zerresine yansıttı.

Fakat onu takmamıştım. Kıskanç Porsuk adamı hareketleriyle bezdirmişti. Dikişlerimi dikkatle inceleyen doktorum yavaşça başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Çok şanslı olduğunu bil Balın." Sözlerinin ardından bana göz kırpan doktoruma gülümsemeden yapamadım. O iki kurşundan sağ salim kurtulmuş olmama yaptığı atıf hoşuma gitmişti. Güçlü olmak güzel bir histi.

"Biliyorum. Maşallahım var."

Bana daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık veren Doktor "Dikişlerinde de herhangi bir problem yok. Taburcu olabilirsin artık Balıncığım." Dedi. Son ana kadar Ateş'in iyi sabrettiğini ve sabredeceğini düşünmüş olsam da 'cığım' ekinin yaratmış olduğu beyin fokurdaması Ateş'in sinirlerini fokurdatmıştı.

"Sikicem ya."

Doktoru ensesinden tuttuğu gibi odadan dışarı çıkaran Ateş yine öküzgillerden Porsukluğunu yaparken normal yaşantımıza jet hızıyla dönmüştük ve bu beni mutlu etmişti. Yalnız kalmamızla ve bakışlarının üzerimde dolaşmasıyla duygulu bir ana daha geçiş yaptık. Porsuğum bu duygusallıklara bu ara sürekli giriyor sevgiye muhtaç bir pandaymışçasına bana sığmıyordu. Bana çevik bir hareketle sımsıkı sarılan Ateş beni çelikten gövdesine hapsederken hiç hissetmediğim kadar güvende ve huzurlu hissediyordum.

"Çok korktum. Hayatımda ilk defa bu kadar korktum."

Ateş'in kulağımın dibinde işittiğim sesi ve sımsıcak nefesi beni kendime getirdi. Ona sımsıkı sarılarak karşılık verirken bu adamı deli gibi sevdiğimi bir kez daha hissetmiştim. Şefkatle Porsuğumun yanaklarından öptüm ve onun bu nadir ortaya çıkan çocuksu hallerinin avuçlarından öpmek istedim.

"Bak iyiyim Porsuğum. Ne olur unut artık geçmişi, hatırlama."

"O an... Balın o an nabzına bakmayı son anda akıl etmeseydim kafama sıkmıştım. Seni kanlar içinde görünce bilinçsizce silahı alıp şakağıma dayadım ben."

Duyduklarımın ağırlığıyla içimin ve dahi gözlerimin ıslandığını hissetmiştim. Ateş'in gözlerinin içine bakarak yaralarını iki avucumla kavrayıp sıktım. Alnımı alnına yasladığımda tek nefeslik bir bağ vardı aramızda...

"Aptal. Sakın. Biz hep birlikte olacağız Ateş, hep. Birlikte yaşayacağız, yaşlanacağız."

Sözlerimin hemen ardından saçlarımı okşayan ve gözlerimin içine ruhumu görürcesine bakan Ateş yavaşça konuştu.

"Balım hiç gitme."

"Hiç gitmeyeceğim sevgilim." Bana bakarak sırıtan Ateş hemen ardından yılışık bir tavrı bünyesine takındı.

"Söz mü?"

"Baytar sözü." Bana daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık vermişti.

"Seni gıdıklardım ama hastasın yırttın." Ateş'in beni dikişlerim yüzünden gıdıklayamaması yaralarımı tekrar aklıma getirmişti.

"O kurşunlara rağmen zararsız ziyansız hayattayım. Mevlit mi okutsam, sadaka mı versem ne yapsam ya Rabbim?" Ateş'in cevap vermesini dahi beklemeden ikinci sorumu sordum.

"Acaba ben 9 canlı mıyım?" Ateş bana 'sen ciddi misin?' bakışları atarken hayret dolu kelimelerimi kayıtsızca aramızdaki boşluğa bırakıyordum.

"Acaba ben de bir Porsuk kadar sağlam mıyım? Ben neyim böyle vuruldum ama ayaktayım!" Benim gaza gelmiş ifademe şaşkınlıkla bakan Ateş gülmesini durduramıyordu.

"Sen coştun yine yaralı kovboy. Bir nara atmadığın kaldı. Tamam iyisin harikasın ama kendine dikkat etmelisin Baytarım henüz tam iyileşmedin."

Tam o sırada bu sefer de babam ve annemin odaya girmesiyle sohbetimiz yarım kaldı. Bize gülümseyerek bakan pek sevgili tatlı ailem tek ağızdan konuşmuşlardı.

"Hadi bakalım gitme zamanı gençler."

***

İyice iyileşmiş ve ev gezmelerine çıkar olmuştum. İlk durağım ise Beren'le Murat'ın güzel evleri olmuştu. Tüm gençler olarak akşam vakti Beren'lerde bebek sevmek için can atar olmuştuk. Petek, Burak, Namık ve Kerem de bizim dört kişilik klasik ekibimize dahil olmuşlardı.

"Boran mı? Gerçekten Boran mı koydunuz çocuğun adını?" Namık'ın hayret dolu ses tonu evin salonunda yankılanırken hepimizin şaşkınlığını dile vurmuş olmasına da içsel teşekkürlerimizi sunmuştuk.

"Bu ruh hastası ibneye ilk defa hak vereceğim ama... Cidden Boran ne yahu?"

"Size ne ya? Ben aşiret dizisi izlerken heves etmiştim. Çocuk benim, size ne?"

Beren'in sinirli bir şekilde sarf ettiği kelimeleri kulaklarımızı çınlatırken Murat çaresizce Beren'e boyun eğmiş ve 'Hanımım ne derse o.' şeklinde hareket etmişti. Beren kelimelerini ardı arkasına sıralayarak konuşmasını devam ettirdi. İsmi bize kabul ettirmek istiyor gibiydi.

"Bebeğimin babası gibi esmer olacağını hayal ettim ve bu ismin ona çok yakışacağını düşündüm. Sonuç gayet de güzel oldu."

Beren'in dediklerine şaşkınlıkla kalakalan Namık isim konusundaki hassasiyeti sebebiyle bu konunun üzerine daha da fazla düşüyordu.

"Muhtemelen büyüyünce Nişantaşı'nda gezecek ve babet çorabı giyecek olan Boran mı olur? Hem üzgünüm Beren ama gördüğün üzere bu bebek babasına değil sana çekmiş. Basbayağı sarışın mavi gözlü."

Beren'in Namık tarafından uğradığı kelime bombardımanları keyfini kaçırmıştı ve içimde ona karşı derin bir merhamet duygusu yükseldi.

"E Beroş çok altın takıldı mı?" Benim konuyu değiştirmeme Beren minnetle baktı, sonrasında bakışlarını gülümseyerek Murat'a çevirdi.

"Gelen altınları Murat bankaya yatırdı bile. Oğlumuzun geleceği için güzel bir yatırım oldu."

Beren'in über zengin babası ve akrabalarının minik yeğenimize çok bonkör davranmış olabileceklerini zaten tahmin ediyordum. Yanılmamıştım. Petek'in sesi ortamda yankılandı.

"Hadi iyisin Murat abi kayınpeder iyi çalışıyor." Murat Petek'e gözlerini devirse de Namık'ın dakikalar sonra da aynı konuda kalakalmış olması işkence gibiydi.

"Bakın ne yapın biliyor musunuz? Sondaki 'N' harfini atın. Çocuk ortamlara 'Merhaba Bora ben' diye girsin." Bu sefer Namık'ı Beren dahil kimse takmamış ve konuyu sessizce kapatma kararı almıştı. Beren hiçbir şekilde bu konuyu düşünmemek istediğini de belli ederek başka bir konuya geçiş yaptı.

"Bu yaz oğlumuzla ilk tatilimize gitme karar aldık. Alaçatı'ya gideceğiz. Hem belki Ateş'le sen de gelirsin Balın." Neredeyse mutluluk dansı yapacaktım.

"Süper olur ya. Porsuğumla tatile çıkmaktan daha keyifli bir şey yok zaten."

"Bu 'N' harfi var ya çok kritik. Bak onu isminin sonundan atınca mis gibi Bora oluyor. Benim ismimden atınca da ne olduğunu biliyoruz."

Namık'ın yine söze alakasız bir şekilde isimden girmesi ve bu sefer de Ateş'in ona taktığı lakaptan yürümesi bizi güldürmüş Ateş'i ise çok keyiflendirmişti.

"Yapacak bir şey yok Amık oğlan. Bora, Boran her türlü kurtarır da senin isminin hiç oluru yok."

Namık sinirli bir şekilde gözlerini kısarak Porsuğuma dikmiş ve ardından içinden sabır dilercesine yukarı doğru bakıp yüzünü de elleriyle sıvazlamıştı.

"Madem herkes burada, keyifler yerinde... Ben de size güzel bir haber vereyim. Biz Burak'la sevgiliyiz."

Konuyla alakasız bir başka bomba daha salonun orta yerinde patlamış ve şaşkınlıkla Petek'e bakakalmıştık. Murat

memnuniyet dolu bir sevinçle kardeşi Burak'a çak işareti yaparken Porsuğum kaşlarını çatmıştı.

"Rahat durun lan göt herifler." Murat'la Burak'a söylenen Ateş sonrasında sinirli çehresini Petek'e döndürdü ve bu sefer de onunla konuşmaya başladı.

"Ben sana sınavı kazanmadan sevgili yapmayacaksın demedim mi Petek?"

Petek Ateş'in korumacı abi tavırlarına öylesine bir bakış atmış ve umursamamıştı. Bu Petek'in en üst seviyedeki 'sen kim köpeksin?' tavrıydı. Bu tavır Ateş'e yapıldığı için de 'Sen kim Porsuksun?' olarak da çevrilebilirdi.

"Ha evet demiştin öyle bir şey."

Petek umursamazca omuz silkti. Bu hareketiyle Ateş Petek'e kaşlarını daha da fazla çatmıştı. Petek'in şu dakikadan itibaren Ateş'in koruma radarına daha fazla girdiğini anlayabilmiştim. Bu sefer lafa Kerem girmiş ve Ateş'in aksine bu duruma daha olumlu bir tavırla yaklaşmıştı.

"E hayırlı olur umarım gençler." Cümlesinin hemen ardından Petek'e göz kırpan Kerem karşılığında kocaman bir sırıtma ödülünü almıştı.

"Olur Kerem abi olur. Neden olmasın? Hatta buradaki çoğu insandan bile önce evleniriz biz." Petek'in cümlesiyle bu sefer de ben kaşlarımı çattım. Fırsattan istifade yine laf sokmuştu bana solucan surat. Burak'ın Petek'e tepkisi ise daha doğal olmuştu.

"Oha! Petek sanki biraz abartmadın mı güzelim?" Petek Burak'ın yüzüne sevimlice sırıtmış ve istifini hiç bozmadan hızlıca sorusunu yanıtlamıştı.

"Benimki sadece bir kehanetti aşkım. Bakıp göreceğiz." Kısa süre sonra Porsuğum da gayet keyifli bir şekilde bana doğru yanaştı ve kolunu omzuma atarak beni sarmaladı. Ben güvenli kollarında ve bedeninden yayılan samimiyetin ısısında mayışmaya başlasam da duyduğum kelimelerle hiç olmadığım kadar canlı hissetmiştim.

"O pek mümkün değil zaten küçük cadı çünkü ablanla en geç 2 ay içerisinde evleniyoruz."

Beren, Murat, Burak ve hatta az önce bize laf sokan Petek dahi sevinç nidaları atmış, tüm iyi dileklerini bize armağan etmişlerdi. Sevinçten canlanmış ve neredeyse yerimde oynayacak moda geçiş yapmıştım. Çalan kapıyı açmaya giden Murat yüzünde kontrol edemediği geniş sırıtmasıyla Porsuğumun tabiriyle tam bir pişmiş kelle gibiydi. Fakat mutluluğumuzu paylaşan bu insanların en az beni olduğu kadar Ateş'i de çok mutlu ettiklerinin farkındaydım.

Turgut dedemin odaya girmesiyle keyfi kaçan Ateş bakışlarını ondan çok uzaklara çevirmişti. Ateş'in dedesini yok sayan tavırları ona küslüğünden ziyade kırgınlığındandı, bunu biliyordum. Turgut dedemin torununu korumak adına yaptıkları Ateş'le aralarının bozulmasına sebep olsa da tamamen Ateş'in iyiliği içindi ve bu Porsuk artık bunların farkına varmalıydı. Yine de kıramadığı şu inadı onun geri adım atmasını engelliyordu.

"Ateş, konuşmamız gerek oğlum." Turgut dedemin suratındaki pişmanlık, üzüntü ve özlem birbirine karışmıştı.

"Söyle ne söyleyeceksen." Ateş'in dedesine asla bakmaması ve soğuk kelimelerini ona doğru saplaması Turgut dedemi olduğu kadar beni de üzüyordu.

"Ateş yapma." Kolunu sıkarak onu sessizce uyarmış olsam da beni de dinlemeyecekti.

"Tamam Bal Kızım boş ver."

Turgut dedem çabamın sonuçsuz kalmasına üzülse de benim daha fazla bu konuya dahil olmamı istemiyordu. Kaçırılma olayından sonra hâlâ kendini affedememişti. Onun kendini suçlamaması gerektiğini defalarca söylesem de o buna bir son veremiyordu.

"Ateş bu sana geldi."

Turgut dedemin cebinden çıkardığı zarfa merakla baktım. Aynı meraklı ifade Porsuğumda da mevcuttu. Zarfı alıp açan ve sessizce okuyan Ateş konuşmayıp beni deli gibi merakta bırakıyordu.

"Porsuğum o ne?" Zarfı kapatan ve düşünceli bakışlarını gözlerime çeviren Ateş tek bir nefeste konuşmuştu.

"Askerlik celbi."

***

"Düğüne üç hafta var ama benim hâlâ gelinliğim yok!"

Üzerimdeki kabarık gelinliğe hayal kırıklığı ile baktım ve aradığım gelinliğin o olmamasına karşılık derin bir üzüntü duydum. Haftalardır hayallerimdeki gelinliği arıyordum fakat denediğim onlarca gelinlik içerisinden aradığımı bir türlü bulamıyordum. Hâlbuki şu an İstanbul'un en gözde gelinlikçilerinden birindeydik, etrafımda çeşit çeşit gelinlikler dizili duruyor çalışan kadınlar bana en uygun gelinliği bulabilmek için etrafımda pervane oluyorlardı.

Etrafımdaki avangart krem koltuklarda ve şatafatlı perdelerde gözlerimi gezdirdim. Evet tüm prensesler buradan istedikleri her türlü gelinlik ve gece kıyafetini bulabilirlerdi fakat ben kafamdaki modele takmış gidiyordum işte. Benim bu halime annemle Beren sessiz bir iç çekmiş Petek ise sesli bir "Of!" yakınmasını dudaklarından dışarı salmıştı. Bana destek olmak amaçlı benimle butik butik gezen bu üçlü günlerdir sessiz kalsalar da yani en azından annem ve Beren sessiz kalsa da artık sıkıldıklarını çok iyi anlıyordum.

"Anne var ya bunun kafasındaki gelinlik çizilse ve dikilse inan daha kısa sürerdi."

Annem Petek'e sert bir bakış atmış sonrasında da "Sus bakayım sen." diyerek klasik anne tiplemesini gerçekleştirmişti. Şu an Petek haklı olsa da artık zamanımız yoktu ve benim hazır dikilmiş bir gelinliği bulmam en iyisiydi.

"Tamam bakın sıkılmayın. Bu yakınlarda bir butik daha var oraya da gidelim karar vereceğim artık." Bana inanmadıkları gözlerinden belli oluyordu fakat el mahkûm katlanıyorlardı işte. Canlarım benim beni ne de çok seviyorlardı öyle.

'Acaba benim evlenip bir an önce evden gitmemi mi istiyorlardı?'

Tam da annemle Petek'e bu vicdansızlıkları ile ilgili çemkireceğim sırada telefonumun Pembe Panter melodisi bulunduğumuz butiğin geniş salonunda duyuldu. Petek sehpanın

üzerindeki telefonuma uzandı ve hızlı adımlarla telefonu bana getirdi.

"Ateş abi arıyor. Fırsatı varken senden binlerce kilometre öteye gitmeli ama kara sevdaya tutulmuş çözülemiyor adam."

"Petek!"

İsmini uyarı dolu telaffuz etmeme sadece gözlerini deviren Petek tabii ki de beni umursamamıştı. Solucan surat kardeşimin yaşamasına neden hâlâ izin verdiğimi bir türlü çözemiyordum.

"Efendim?"

Telefonu sinirle açtım ve Porsuğumun konuşmasını bekledim. Benim ses tonumun aksine onun sesi fazlasıyla keyifliydi.

"Seni butiğin aşağısında bekliyorum Baytar. Hazırlan da in, sürprize gidiyoruz."

Ateş'in tam da en yoğun olduğum sırada beni bir yerlere götürmeye karar vermesi kesinlikle gerçek bir Porsuk hareketiydi. Düşüncesiz bir Porsuk hareketi...

"Zamanım çok kıymetli beni meşgul etme."

"Ya sabır!" Porsuğum sinirli bir 'Sabır' çekmişti.

"Güzelim benimle evlenmek için telaş ediyorsun beni siklememezlik etmen sence de biraz tuhaf değil mi?"

"Porsuğum ya ama..."

"Tamam sen inmezsen ben seni almaya yukarı gelirim."

Ateş'in beni gelinlikle görme ihtimalini düşünmüştüm de uğursuzluğun ve şanssızlığın daniskasıydı. Şu an asla yukarı gelmemeli, beni şu sıralar beyaz elbiseyle dahi görmemeliydi.

"Tamam Porsuğum tamam! Sakin ol! Hemen iniyorum!"

Panikle telefonu kapattım ve kollarımı sırtıma uzatarak üzerimdeki gelinliğin fermuarını açmaya çalıştım. Annem hızla yanıma gelip arkama geçmişti ve fermuarımı açmaya başlamıştı. Fakat benim stresim bitmiyor, her şeyin kusursuz olması için tüm enerjimle çabalamam gerekiyordu. Ne yazık ki buna vaktim yoktu.

"Gelinliği bulamadığım gibi bugün gidip organizatör Ayşe Hanım'la masaların ve müzisyenlerin yerini belirmeye de gidemiyorum. Ateş aşağıda bekliyor. Ben şimdi ne yapacağım?" Benim tüm stresim gergin ses tonuma yansırken Beren kucağında Boran'la endişeli bir biçimde yanıma gelip elimi tuttu.

"Biz Petek'le organizasyon işlerini hallederiz. Gözün arkada kalmasın, benim zevkime güven." Petek'in de hemen Beren'in yanında bana destek olarak durması içimi bir nebze de olsa rahatlatmıştı. Gıcık ötesi kardeşim ve eskiden gıcık ötesi olan en yakın arkadaşım şu an iyi ki varlardı. İyi ki yanımdalardı.

***

"Porsuğum nereye gidiyoruz?"

"Balın. Baytarım. Güzelim. Doksan dokuz kez sorduğun ve doksan dokuz kez cevapladığım gibi yüzüncü kez soruşunu da şu an yüzüncü kez cevaplıyorum. Sürpriz. Söyleyemem."

Porsuğumun ketumluğu ve gıcıklığı benim sinirimi fena hâlde bozarken o halinden fazlasıyla memnundu. Aklım hâlâ bulamadığım gelinliğimde ve katılamadığım organizasyon işlerindeydi. Ne yazık ki daha davetiye ve nikâh şekerlerini de seçememiştim. Şu an kendimi stresli ve umutsuz hissediyordum. Kafamın içinde yanan ampul aklıma gelen yeni bir fikrin habercisiydi.

"Porsuğum ya bu düğün hazırlıkları çok yorucuymuş. Acaba biz evlenmesek mi?"

Yüzündeki keyifli gülümseme yok olan ve gözlerini kocaman açan Porsuğum "Ne?" diye haykırmıştı. Onun bu tepkisine karşılık oturduğum koltukta birazcık da sinmiştim.

"Ne olmuş ya evlenmek şart mı? Gereksiz bir prosedür işte."

Dişlerini gıcırdatan ve çene kasını oynatan Ateş fazlasıyla sinirlenmişti. Niye kızdığını anlayamamıştım. Sonuçta bu kelimeleri aylar öncesinde bana kendisi söylemişti. Bence şu an

bu tavrı oldukça yersizdi.

"Arabayı durdurup seni asfaltta rendelememi istiyorsun değil mi Baytar?" Dişlerinin arasından sarf ettiği soru cümlesine karşılık cesaretli tavrımı sürdürdüm.

"Valla rendele. Rendele de kurtulayım Porsuğum. Üç hafta sonra evleneceğim ortada gelinliğim yok daha. Davetiye ve nikâh şekerlerinin olmaması da cabası. Bence ben acilen rendelenmeliyim." Benim bu ifademle yüzünde geniş bir gülümseme oluşan Porsuğum hemen ardından sol elimi eliyle kavrayıp sıkmıştı. Bir tek samimi dokunuşuyla dahi beni etkiliyor, bana güç ve kuvvet veriyordu bu adam işte.

"Ben düşünceli bir sevgili olarak davetiye işini ve nikâh şekerini hallettim. Bakalım beğenecek misin Balım?"

Oturduğum koltukta heyecanla dikleştim ve hevesle Porsuğuma baktım. Üzerine giydiği siyah boğazlı kazağıyla birbirini tamamlayan siyah saçları yine pervasızca savruklardı. Onun bu yakışıklı hali mütemadiyen bir öpme ve dokunma dürtüsü salıyordu bünyeme.

"Nedense nikâh şekeri kısmını halletmiş olmana şaşırmadım. Aç Porsuk, sana sırf yemek olsun zaten. Neyse nerede davetiyeler? Hadi göster hepsini."

Benim bu hevesli halime sımsıcak bir kahkaha atan Ateş sonrasında parmağıyla torpido gözünü işaret etmişti. Açıp baktığım torpido gözünün içinde iki adet beyaz kutu vardı. Porsuğumun olduğu her yerden çıkmasına alışkın olduğum abur cubur paketlerini görmezden gelmiş ve kutulara uzanmıştım. Bunlardan hangisinin davetiye hangisinin nikâh şekeri olduğunu ise çözememiştim. Ateş düşüncelerimi duymuşçasına konuşmaya başladı ve beni yönlendirdi.

"Sağdaki kutu davetiyeler. Diğerini davetiyelerden sonra aç."

Porsuğumun bu gizemli hallerine gülümsedim ve merakla sağdaki kutuyu elime alıp açtım. Kalın bir balya halinde duran düğün davetiyeleri zarflara konulmak üzere bu kutuda duruyor ve gözlerimi kamaştırıyorlardı. Beyaz davetiyenin ortasında gümüş harflerle 'Balın&Ateş' yazıyordu. Davetiye-

nin kenarlarına ise gümüş işlemeli sade detaylar hâkimdi. Bu sade detayları incelediğimde ise aslında o kadar da sade olmadıklarını keşfetmiştim. İşlemelerde taç, kalp, bal, at, kedi, köpek ve porsuk olarak pek çok detay birleştirilerek bir çerçeve çizilmiş hepsi kusursuz bir bütün oluşturmuşlardı. Bu işlemeler dikkatle bakmadığınızda davetiyenin üzerindeki yazıları çerçeveleyen gümüş danteller gibi görünse de dikkatle incelediğinizde esas resmi gün yüzüne çıkartıyorlardı.

Davetiyemiz çok şık ve bir o kadar da sadeydi. Her şeyden önce standart bir kalıp değil, bize özeldi. Çok klas bir görünümü vardı ve gerçek anlamda çok zevkli bir seçimin sonucu olarak karşımda duruyorlardı. Porsuğum bazen benden daha zevkli olabiliyordu ve şu an biz bu anlardan birindeydik.

"Porsuğum bayıldım ben gerçekten ama gerçekten bayıldım buna! Harikasın sen! Harikasın!"

Sevinç dolu nidalarıma sırıtmakla yetinen Ateş parmağıyla diğer kutuyu işaret etmişti. Davetiyemizin netliğe kavuşmuş olması beni bir nebze de olsa rahatlatmıştı. Büyük bir sorunumuz daha çözülmüş gibi görünüyordu. Fakat şimdi de diğer kutuyu çok merak etmeye başlamıştım. Bu kutuyu da elime alıp açmamla Ateş'in bunları neden sona sakladığını anlayabilmiştim. Kutunun en üstündeki kâğıdı parmaklarımla kavradım ve görüş açıma doğru kaldırdım. Ateş'in sakin konuşmasını arka fonda hayal meyal işitebilmiştim.

"Bunları da nikâh şekerlerimizin yanına ekleriz. Baytar'la Porsuk'a yakışır diye düşündüm. Sen beğendin mi Balım?"

Parmaklarımın arasındaki kâğıt WWF yani Dünya Doğayı Koruma Vakfı'nın sertifika temalı bir kâğıdıydı, bunu Panda'lı logosunu görmemle direkt anlamıştım zaten. Fakat kâğıdın detayına indiğimde ise çok farklı ve çok başka bir şeyle karşılaşmıştım. Kâğıtta yazılanı okuduğumda öylece bakakaldım.

'Balın ve Ateş çifti size bir kutup ayısı evlat edindirdi.'

Diğer kâğıtlara da tek tek baktığımda Ateş'in saz kedisinden pandaya, deniz kaplumbağasından orfoza kadar nesli

bakılmakta olan birçok hayvan için bağış yaparak bakımlarını üstlendiğini anlamıştım. Bunları konuklarımıza dağıtacak olması, bir nevi onları da bu sağduyuya ortak etmesi beni gururlandırmıştı. Bu hem düğünümüze gelerek bizimle mutluluğumuzu paylaşan insanlara hem de doğaya verilebilecek en güzel hediyelerden biriydi. Ben bu kadar mükemmel bir sevgiliye sahip olmak için ne yapmıştım gerçekten bilmiyordum.

"Bu dünyada yaptığım en güzel şey sana âşık olmak Porsuğum." Fazla duygusallıktan dolan gözlerime ek olarak burnum da akmaya başlamıştı. Burnumu çekerek Porsuğuma baktım ve aynı yoğun ifadelerle beni süzdüğünü gördüm. Kartlara bakışlarımı tekrar indirdiğimde ise neşesini tekrar kazanan ses tonumla konuştum.

"Bu nesli tükenmekte olan hayvanların arasında Bal Porsuğu yok mu ya? E tabii sürekli sevişiyor, önüne geleni kesip yiyor. Niye tükensin? Gariban mazlum pandayla Manyağın Oğlu Porsuk bir mi?"

"Pandaların soylarının tükenmesindeki en önemli faktörün sevişmeye üşendikleri olduğunu biliyor musun Baytar? Olaya gel hâlâ aklım almıyor."

Ateş'in Panda'larla ilgili tuta tuta bu detayı aklında tutmuş olması beni güldürmüştü. Fakat şaşırtmamıştı.

"Biliyorum. Enerjileri gitmesin diye tembellikten çiftleşmiyorlar. Çiftleştiklerinde de bayram ediyor onlarla ilgilenen uzmanlar."

Bana çapkın bir gülümsemeyle bakan Ateş hemen ardından yanağımdan bir makas almış ve tek gözünü kırpmıştı. Bakışlarını yola geri çevirse de gözlerindeki parıltıyı profilinden dahi net bir biçimde görebiliyordum.

"Şanslı kız seni. Kaptın enerjik, dinamik Porsuğu. Hadi yine iyisin Baytar." Gülerek Ateş'in koluna yavaşça vurdum. Porsuğum gerçekten de çok haklıydı ve ben gerçekten şanslı bir kadındım.

"Bu arada Baytar balayımız için de vize işlemlerini hallettim hatta Schengen vize talebin onaylandı. İstediğin herhangi bir Avrupa ülkesine gidebiliriz artık." Ben gerçekten çok ama

çok şanslı bir kadındım.

***

Dakikalardır yoldaydık ve Ateş bana hâlâ nereye gittiğimizi söylememişti. Fakat ben arabaya ilk bindiğim halime göre fazlasıyla rahatlamış ve sakinleşmiştim, bir tanecik Porsuğumun bu ser verip sır vermeyen hallerine çok da fazla takılmamıştım artık. O an aklıma gelen bir başka sorun dikkatimi tüm bu düğün hazırlıklarından uzaklaştırmış kafamda yer edinen esas meselelerden birine geçiş yapmamı sağlamıştı.

"Porsuğum askere hemen gitmeyeceksin değil mi?"

Bu soruyu kaçıncı kez sorduğumu bilmiyordum fakat Ateş bezmiş gibi duruyordu. Yine de sakin bir biçimde sorumu cevaplamıştı benim yakışıklı prensim.

"Balın dedim ya sana tecil ettirdim. Yüksek lisans bitene kadar gitmiyorum güzelim. Murat da ben de düşündük bu detayı ve tezsiz alıyoruz dersleri. Hem şirketi bir düzene koymalı ve seni de uzunca bir süre yanımdan ayırmamalıyım. Düğün işi bir kez daha gecikirse ben kafayı yiyeceğim çünkü."

Hüzünlü bir biçimde Porsuğumun askere gittiğinin ve benden aylarca uzak kaldığının hayalini kurdum. Bu hayalden öte bir kâbus, onsuzluktan delirip kafayı yediğim bir korku filmiydi.

"Porsuğum acaba sen hiç gitmesen mi, hep benim yanımda mı kalsan? Ne dersin?"

"Hiç gitmemek olur mu Balın? Vatan borcu bu. Bir gün gideceğim kısa dönem de olsa yapıp geri döneceğim. Seni deli gibi özlesem de sana layık olmam için en önemli adımlardan birisi bu hayatımda."

Ateş gayet netti. Sözlerinin üzerine söz söylemem neredeyse imkânsızdı. Sözleri beni üzmekten ziyade gururlandırmıştı. Porsuğumun en sonunda şehir merkezinden biraz uzak bir siteye gelmesiyle dikkatim buraya kaydı. Sitenin girişi kale kapısı gibi bir kapıyla süslenmişti. İki şeride sahip olan bu kapı bir tarafından içeri giren arabalara ev sahipliği

yarıyor diğer tarafından da gidenleri uğurluyordu. İki şeritin hemen ortasında da bir güvenlik kulübesi duruyor son derece güvenli bir ortama bizi buyur ediyorlardı. Güvenlik görevlisinin önünde duran Porsuğum camını indirdi ve genç güvenlik çalışanı ona gülümseyerek konuştu.

"Buyurun Ateş Bey."

Porsuğum başıyla selamlayarak camını kapattı ve açılan bariyerden sitenin içine girdi. Buraya site desem de şu an bu rasının ayrı bir kent olduğunu düşünmeye başlamıştım. İki şeritli yolun etrafında karşılıklı dizilmiş villalar harika bir görünüm oluşturuyorlardı. Hayranlıkla etrafımı izlerken buraya hâlâ neden geldiğimizi anlayamamıştım. Ateş gösterişli bir evin önüne arabayı park edince artık sürprizi açıklayacağı ana geldiğimizi düşünmeye başlamıştım.

"Porsuğum sürprizin kaynağına geldik mi sonunda?" Benim bu sorumla yüzünde çapkın bir gülümseme oluşan Ateş arabadan çıkmış ve benim tarafıma doğru hızla gelerek kapımı açmıştı.

"Sabırsızlanma bakayım. Geldik."

Elimi tutup beni arabadan dışarı doğru çeken Porsuğum hissettirdiği sıcaklık ve güvenle huzurlu bir hissin yüreğime akmasına sebep oluyordu. Dört katlı beyaz bir villanın bahçe kapısından giriş yapmıştık. Yemyeşil ve bakımlı bahçesi bizi muhteşem eve doğru yönlendirirken bakışlarımı hayranlıkla etrafta gezdiriyordum.

"Bak yine Pezo bakışların döndü Balın. Ne dedim ben sana? Bu gözler sadece bana böyle bakacak."

Onun bu her daim kıskanç halleri bir kıkırtının dudaklarımdan kopup gelmesine sebep olmuştu ve hayran bakışlarımın bu kez de ona doğru kaymasıyla sonuçlanmıştı. Elini cebine atan Ateş cebinden bir anahtar çıkarmış ve villanın muhteşem ötesi çelik kapısını açmıştı. Ardına kadar açılan kapı esas güzelliğin evin içinde olduğunu şu an bize yansıtıyordu.

Geniş aynalı bir hol kocaman bir salona doğru uzanıyordu. Salonun pencere olması gereken duvarları komple cam-

lardan oluşuyordu ve dışarıdaki tüm yeşilliğin sergilenmesini sağlarken aynı zamanda da kocaman bir havuzu manzaraya ekliyordu. Diğer duvarlar ise bembeyazdı ve yükseklikleri oldukça gösterişliydi. Holde kafamı sola çevirdiğimde de kocaman bir mutfak görüş açıma girmişti, ankastre beyaz eşyalar ve siyah beyaz dolaplar çok cezbediciydi. Bu saray yavrusuna gerçekten bayılmıştım. Görmüş olduğum tüm evlerden daha gösterişliydi fakat bir o kadar da samimi ve sıcaktı.

"Burası bizim evimiz Balım. Beğendin mi?"

Hızla hemen gerimde dikilmekte olan Porsuğuma döndüm ve şaşkınlıkla yüzündeki çapkın sırıtışa baktım. Ateş şu an oldukça ciddi duruyordu ve ben şu an yaşadığım sevinç ve mutlulukla dans edebilecek gibiydim.

"Sen ciddi misin Porsuğum?"

Elimi ağzıma götürdüm ve merakla Ateş'e bakmaya devam ettim. Benim bu halime gülümseyen Porsuğum, kafasını olumlu anlamda sallayınca hevesle koştum ve boynuna atladım. Kollarıyla belimi sımsıkı saran sevgilimin yanaklarına aşk dolu öpücükler konduruyordum.

"Porsuğum seni çok seviyorum. Çok ama çok seviyorum."

"Ben de seni Balım. Her şeyim. Yuvam."

***

Evin üst katlarını gezerken birçok kapıyı açıyor ve bir sürü odanın içerisinden etrafa bakıyorduk. Bu eve tek Ateş'le ben değil, annemler de, Turgut dedem de, Victor dedem de, Beren'le Murat da ve hatta Fatoş teyzem ile Namık da rahat rahat sığardı.

"Porsuğum biz bu kadar odayı ne yapacağız?"

Porsuğum bana bu soruyu gerçekten sormuş olamazsın ifadesiyle bakmıştı.

"Hep iki kişi kalacak halimiz yok ya Balın. Pezo var. Senin bu abartı sevginden yararlanacak bir sürü hayvan var. Belki çocuklarımız var. Kalmaya gelecek pek çok misafirimiz var. Az bile."

Onun bu ifadesi beni sevinçle zıplattı. Bir odadan çıkıp diğerine girerken bakışlarım hep odaları kolaçan ediyor en güzelini arıyordu. Sonunda en güzel odayı bulabildiğimde hevesle Porsuğumun elini tuttum.

"Burayı minnoşlarımızın bebek odası yapalım Porsuğum. Bir an önce anne olmak için sabırsızlanıyorum ben artık."

Bana doğru yaklaşan ve yüzümün iki yanını elleriyle kavrayan Ateş yavaşça konuşmuştu. Sesindeki içtenliği çok net bir biçimde hissedebilmiştim.

"Sen harika bir kadınsın. İstediğim tek şey sensin."

"Peki minnoşlar?"

Porsuğum cevap vermeden alnımı öptü ve sımsıcak nefesini bana armağan etti. Anladığım kadarıyla Ateş bir süre baş başa kalmamızı ve çocuk işini ertelememizi istiyordu. Fakat ben bunu istiyor muydum emin değildim.

***

Porsuğum akşam beni Beren'lere bırakmış ve kalan işlerini halletmek üzere şirkete geçmişti. Ben de Beren'e organizasyonla ilgili detayları öğrenmek amaçlı olarak gelmiştim. Kucağında Boran'la kapıyı açan Beren beni içeriye buyur etmiş ve Boran'ı da kucağıma vermişti. O kadar tatlı ve güzel bir bebekti ki bu Boran, bende doğurma isteği uyandırıyordu. Ateş'in bir süreliğine çocuk istemıyor oluşu canımı sıksa da bu durumun yine benim elimde olduğunu çok iyi biliyordum. Evlendikten sonra ne yapıp ne edip hamile kalmalı ve Boran'a bir adet kuzişko doğurmalıydım. Tabii öncesinde de şu düğün işlerini halletmeliydim.

"Beroş ne olur bana harika haberler ver. Organizasyon detayları nasıl geçti?" Kucağımda mışıl mışıl uyuyan Boran'ı pışpışlarken bir yandan da ayaklarını uzatarak dinlenen Beren'e bakıyordum.

"Balın var ya o kadar güzel oldu ki detaylar. Yani sana şöyle ifade edeyim Murat'ı boşayıp tekrar evlenesim geldi. Peri masalı gibi her şey çok klas ve çok şık olacak."

Duyduğum kelimelerle yerimde hevesle dikleşmiştim. Umarım Porsuğum'la düğünümüz hayallerimizin bile ötesinde güzel gerçekleşirdi. Beren'in yan odadan gelen telefonunun sesi hemen ayaklanmasına sebep olmuştu. Hızlı adımlarla telefonuna bakmak için ilerleyen Beren'in ardından bakışlarımı tekrar Boran'a çevirdim ve bu tatlı bebeği sevmeye devam ettim. Mışıl mışıl uyuyan haline dokunmaya kıyamasam da birkaç kez kendimi tutamamış mis kokulu yanaklarından öpmüştüm.

"Sana kuzişko yapacağız Ateş amcanla. Az kaldı. Biraz sabret arkadaş geliyor." Onun her şeyden habersiz uyuyan haline gülmüştüm.

"Ya sen ölmek mi istiyorsun Murat?! Boran'ı babasız mı büyüteyim ben? Yavrum ileride büyüdüğünde Beren Akar Gürhan diye internette beni arattığında kocasını öldüren kadın diye mi okusun? Çocuğunun annesine verdiğin değer bu mu?"

Beren'in yüksek seviyede yansıyan ses tonuna karşılık Boran'ın kulaklarını yumuşakça kapattım. Bu annesi olacak cadaloz uyandıracaktı bu sevimli bebeği. Beren'e kaşlarımı çatarak baktım ve yaptığımı tasvip etmediğimi belli eden bir şekilde cık cık yaptım. En sonunda Murat'la olan kavgasını telefonu kapatarak sonlandıran Beren'e merakla bakıyordum.

"Beren ne oluyor anlamadım bir şey." Sinirle karşımdaki yerine oturan Beren her an patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

"Murat Bey Ateş'in düğünü için 2 hafta sonra kalabalık bir grup Kanada'dan gelecek diyor. Kerem'in mekânı lazımmış onlara. Kanada'daki arkadaşları büyük bir bekârlığa veda partisi organizasyonunda ısrarcılarmış sözde. Bu ne ya böyle? Bu ne? Bekârlığa Veda partisi ya Bekârlığa Merhaba partisi haline gelirse?"

"Bekârlığa Veda."

"Bekârlığa Merhaba."

Duyduğum bekârlık ve veda kelimeleri bende şok etkisi yaratırken aynı şoku Beren'in yaşadığını da fark etmiştim. Bekârlığa Veda kelimeleri kafamda neden striptiz yapan kadınlar ve şeklinde gibi akan içkileri çağrıştırıyordu ki? Ben galiba kıskanıyordum. Evet ben galiba kıskançlıktan kuduruyordum. Hızla telefonuma uzandım ve nişanlımı aramaya başladım. Onun bakmaya doyamadığım, dokunmaya kıyamadığım saçlarını volmama az kaldığını hissediyordum. Sadece iki çalışta telefonu açan Ateş keyifle konuştu.

"Baytarım?"

"Bana bekarlığa veda gecesi düzenlediğini ne zaman söyleyecektin Ateş?"

Hattın diğer ucunda derin bir sessizlik olmuştu. Ateş'in söyleyeceklerini merakla ve büyük bir kinle bekliyordum.

"Baytar senin devreler mi yandı? Ne partisinden bahsediyorsun?"

Porsuğumun gerçek anlamda şaşkın çıkan sesi ve hiçbir şeyden haberi olmadığı gerçeği bu sefer de Beren'e öfkeyle bakmama sebep oldu ve Beren anlamadığı bir şekilde yerinde sinmişti. Kucağımdaki Boran'ı bir kalkan gibi kullanarak ellerimden aldı ve ona sarıldı. Fakat bu şekilde kurtulduğunu sanıyorsa yanılıyordu.

"Murat Beren'e bekârlığa veda gecesi yapacağınızı söylemiş de Porsuğum. Kanada'dan gelen arkadaşlarınızla eğlenecekmişsiniz. Ben tabii ki ihtimal vermedim senin böyle bir organizasyon içerisinde yer alacağına. Benim Porsuğum yapmaz dedim. O güvenilir bir Manyağın Oğlu dedim."

"Hadi oradan! Telefondan beni boğacak parmaklarını hissettim Baytar, yeme beni. Hem bu Murat ne partisinden bahsediyor? Ulan bir an önce evleneyim diye saatleri sayıyorum, neden veda edeyim ki? Bu Murat yeminle oksijen israfı. Ama biliyorum ben Beren'den korkusuna yapamadığı partiyi benim düğünüm öncesinde yapacak çakal."

Duyduklarımın sımsıcak etkisi ve mutluluğuyla yüzümtal bir sırıtma hali canlandı. Ben Porsuğumun benimle n atan kalbini yerim yerim.

"Ya ama ben seni yiyeceğim artık ya. Sevimli Bal yanaklı Porsuğum benim. Yüzünü sevdiğim."

"Balım... Seni almaya geliyorum hadi beraber uyuyalım bu gece."

Onun bu aşırı istekli ve arzulu ses tonu beni mutluluğun en üst seviyelerine ulaştırırken aynı hevesin benim içimde de canlanmış olması kesinlikle tesadüf değildi. Biz birbirimize ait iki ruh, bir elmanın iki yarısıydık...

"Olmaz Porsuğum ben buradan geç kalkarım. Beren'le oturacağız biraz."

Hattın diğer ucundan kulağımı tırmalayan huysuz bir homurtu beni kendime getirmiş ve tekrar gülmeme sebep olmuştu. Telefonu nihayet kapattığımda Beren karşımda korkuyla bekliyordu. Galiba Beren partiden Porsuğumun habersiz olduğunu anlamıştı.

"Beren Boran'a ben bakarım. Hem takılan altınlarıyla da baya yatırımı olmuş bu tatlışın. Babasını öldürmeme bir şey diyeceğini sanmıyorum."

***

"Yüksek yüksek tepelere ev kurmasınlar. Aşırı aşırı memlekete kız vermesinler." Şarkıyı tam üçüncü kez tekrar söylüyorlar ve amaçlarına ulaşamadıkları için de deliye dönüyorlardı. Bu sefer Fatoş teyze yüzümü kapatan tülü açmıştı. Fatoş teyzemin ful makyaj meraklı yüzü ve yapılı saçlarını görünce kahkaha atmamak için kendimi zor tutmuştum.

"Bahar kız yine ağlamamış bu."

Şu an otuz iki dişsırıtıyordum. Hayatımın aşkı Porsuğumla evlendiğim için benden bir de ağlamamı bekliyorlardı. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusuydu. Annem hızla yanıma gelmiş ve somurtan ifadesiyle bana bakmaya başlamıştı. Annemin Fatoş teyzeye nazaran daha sade bir makyaj ve saçı seçmiş olması beni sevindirmişti.

"Balın kızım ayıp olacak misafirlere bari yalandan ağla. Ailenden uzaklara gidiyorsun ne kadar duygusuzsun be kızım." Annemin ifadesinin ardından Fatoş teyzem devreye girmiş ve cevap vermemi dahi beklememişti.

"Kız zilli herkes koca meraklısı olduğunu düşünecek. Bu saatler sa belli edilmez ki. Pes. Bak ben üç kına gecesi yaptım hepsinde ayrı ayrı ağladım. Neyse dur ben sana yapacağımı söyleyim."

"Fatoş teyzem, şu dünyada ağlayacak en son kadın benim anlayın artık şunu. Ben Porsuğumu aldım evimin erkeği yaptım. Yapamayanlar ağlasın, yapamayanlar."

Bu cevabıma karşılık parmağını bana doğru sallayarak uzaklaşan Fatoş teyzemin arkasından bakarken annem de ben de merak içerisindeydik. Bize en yakın yerde duran ve tüm muhabbeti dinleyen Beren ve Petek ise bir yandan oynayıp bir yandan kahkahalara boğuluyorlardı. Üzerimdeki pembe bindallım ve pembe tülümle oturmaktan sıkılmış bir vaziyetteydim ve tam da şu an etrafımda insanlar dönerken fotoğraf çekilmediğimi fark ediyordum. Orada gülerek boş boş duran solucan surat kardeşim ne günler için duruyordu ki sanki?

"Petek. Petek!"

Gülmelerinin arasından bana bakan ve neden seslendiğimi merak eden solucan surat kardeşime en samimi gülümsememi yollamıştım. Şimdi rica etmem ve fazla direnmemesini sağlamam gerekiyordu.

"Petek kardeşim bir de böyle bir fotoğrafımı çek. Hadi. Sosyal medyaya koyacağım. Takipçilerim kına kombinimi çok merak ediyorlar."

"Abla ya şimdi bile beni uğraştırdığın şeye bakar mısın ya?"

"İstediğin elbise ve ayakkabıyı vereceğim sana. Hem her bakan seni çok beğenecek vereceğim kıyafetlerle. Hadi bekliyorum güzeller güzeli kardeşim."

Petek fotoğraf makinesini almaya bir "Of!" çekerek gitmiş olsa da içten içe vaat ettiğim ödülleri seçtiğini çok iyi biliyordum. Söz konusu giyim kuşam olunca solucan surat kardeşim için akan sular duruyor, magma kaynamayı bırakıyor, dünya güneş etrafında dönmeyi kesiyordu.

Gitmesiyle gelmesi bir olan Fatoş teyzem ise elinde bir adet vazelinle karşımda dikilmişti. Ben dahil salondaki herkes şaşkınlıkla bakakalırken parmağını batırıp kocaman bir parça alan Fatoş teyzem gözüme doğru atılarak güçlü bir çığlık atmama sebep oldu.

"Aç bakayım gözünü. Aç!" Annem ve Beren son anda Fatoş teyzeyi tutmuşlar ve beni kurtarmışlardı.

"Teyze ne yapıyorsun ya?! Yakacaksın kızın gözlerini!"

"Yansın kavrulsun! Bu koca meraklısı anca böyle ağlar!"

"Ya ağlamayacağım diyorum, ağlamak mı kaldı bu devirde. Rahat bıraksana beni Fatoş teyze artık! Vazelini nereden buldun sen hem? Şaka gibi ya."

O vazelinin göze sürülmesi ölüm gibi bir şey olurdu fakat kimseyi öldürmezdi. Öyle bir acı öyle bir yanma mümkün değil geçmezdi. Kına sürülüp eldiven geçirilmiş ellerimi kendimi korumak amaçlı yüzüme tutarken çok komik göründüğümün farkındaydım fakat şartlar bunu gerektiriyordu.

***

"Söylemeyeyim söylemeyeyim diyorum ama pembe bindallıya bakmak zorunda kalacak kadar nasıl bir günah işlemiş olabiliriz?"

Kına gecesi gece on bir sularında bitmiş ve biz de Ateş'lerin olduğu mekâna gitmek üzere Beren'le hazırlanmaya başlamıştık. Fakat görünen o ki bir tanecik yakın arkadaşım benim pembe zevkimi anlayamayanlar kervanına katılmıştı. Beren'e tam da klasik Balın Meşeli cevabı vereceğim sırada Petek devreye girmiş ve beni eleştirenler kervanının baş müdavimi olarak konuşmayı devralmıştı.

"Katılıyorum Beren abla böyle bir zevksizlik, böyle bir gelenek ve göreneklere hakaret görmedim ben. Resmen özümüzle, kültürümüzle dalga geçiyor. Kırmızı dururken nedir pembe bindallı ya?!"

"Ya bindallı giydim ya işte renginin ne önemi var. Önemli olan kına gecesi amacına hizmet etti mi etti. Çok da güzel oldu. Bence bu bindallı furyasını en başından pembe olarak başlatmalıymışlar. Hata etmişler." Beren bana gözlerini devirmiş ve Petek'e içinde pek çok anlamı birden barındıran bir bakış atmıştı.

"Al benden de o kadar Beren abla."

En yakın arkadaşımla telepatik yetenekleri olan Petek'i asla kıskanmıyordum ve kıskanmayacaktım da. Galiba şu an sadece kendimi kandırıyordum. Üzerimdeki pembe bindallıyı çıkarmamın hemen ardından yakası kapalı kısa kollu ve etek kısmı tamamen tüllerden oluşan mini pembe bir elbise giydim. Bütün akşam bu anı beklemiştim işte. Bu tasarım hikâyesi mükemmel elbise gecemi tamamlayan en güzel detaylardan biri olacaktı. Aynanın karşısına geçip kendimi incelediğimde bu elbisenin bedenime ve bana ne kadar uygun bir seçim olduğunu bir kez daha anlamıştım.

"Kabul edin ama bu elbisem çok güzel oldu."

Bana beğeni dolu bakışlarla yanaşan Beren tül eteğimin arkasını gülerek düzeltti.

"Bu elbiseye gerçekten sözüm yok. Sana çok yakıştı ve tam senin tarzın. Fakat Ateş seni böyle görünce ne yapacak hiç bilmiyorum Balın. Sen yine Ateş'ten intikam aldın değil mi? Bekârlığa veda partisi intikamı."

"Yok canım ne münasebet... Desem de inanmayın kızlar. Evet Porsuğumdan intikam alıyorum şu an fakat bekârlığa veda partisi için değil. Beni o partiye çağırmadığı için intikam alıyorum. Hadi bir an önce yanlarına gidelim bakalım."

***

Ateş'in bekârlığa veda partisi için Murat'lar Beren'in abisi Kerem'in mekânını ayarlamışlar ve güzel bir parti ortamına hemen adapte olmuşlardı. Somurtuk surat Porsuğum bile geceden ve onun için gelen arkadaşlarının -ya da Murat'ın arkadaşları demeliydim- varlığından memnun duruyordu. Bu memnuniyetinin esas sebebi Antalya'da yaşadığı dönemde en samimi arkadaşı olan Engin'in şu an burada olmasıydı. Çok samimi duran Engin ve Ateş'in aylarca görüşmediklerini bilsem de Ateş Antalya'dan taşındığından beri birbirlerinden

kopmadan iletişimlerini koruduklarını fark etmiştim. Hatta Engin birkaç kez de Kanada'ya gitmiş ve Ateş'i orada da ziyaret etmişti.

Porsuğumun yakın bir dostunun olması çok nadir karşılaştığım bir durum olsa da şu an Engin'le olan sohbetini merakla ve keyifle dinliyordum. Fakat ne yazık ki Murat için aynı şeyi söyleyemeyecektim. Zira şu an dört çocuğuyla ortada kalan Cemile Akarsu'dan farksız duruyordu. Onun Engin'e sinir olduğunu ve Ateş'i paylaşmaktan rahatsızlık duyduğunu çok net anlayabilmiştim. Porsuğumla Engin sohbet ederken Murat'ın mutsuz hallerini izlemek çok keyifliydi.

"Balın kıpırdanma." Oturduğum yerde kaykıldığım sırada Ateş bacaklarımı korurcasına elini koymuştu.

"Ya Ateş ceketini örttün ya işte bacaklarıma, hâlâ neyin lafını ediyorsun sen ya? Namık haklı valla sen iyice kıro oldun."

Bana yandan kızgın bir bakış atan Porsuğum çok kıskanç duruyordu. Zaten amacım da buydu. Onu kıskandırmak ve intikam almak... Fakat hesaba katamadığım bir şey vardı ki o da Porsuğumun ceketiydi.

"Bana hiç çemkirmeyeceksin Baytar Hanım. O olmayan eteğinle bana çemkirme. Neredeyse evli barklı bir kadınsın giydiğin kıyafete bak. Yok ben yine sinirleniyorum yine beynimi kaynatıyorum. Balın sen yok musun sen? Ömrümü yedin ömrümü."

Ateş'in gözlerinden adı gibi ateş çıkartıyor olması beni korkutmaktan ziyade güldürüyordu. Onun bu tepkisine gülenlerden biri de Engin'di.

"Ateş kırk yıl düşünsem senin bir kadın için bu hallere geleceğini asla tahmin etmezdim. Evlenmene hâlâ inanamıyorum zaten. Yanlış anlama Balın lütfen. Konu sen değilsin, konu bu Cro-Magnon." Porsuğum Engin'in bu laflarına kızmak yerine gülerek bakmıştı ve kendince sevgi sözcükleri sarf etmişti.

"Kes lan göt."

Onun bu haline Engin de gülmüştü, Ateş'i aslında ne kadar çok sevdiğini gözlerinden görebiliyordum.

"Göt dedin de aklıma geldi. Benim tuvalete gitmem lazım. Tuvalet nerede?" Murat ona öldürücü bakışlar atarak karşı taraftaki koridoru göstermişti. Engin Murat'ın aksine ona rahatça bir baş sallayarak teşekkür etti. Fakat Murat şu anda Ateş'in etrafında yığınla kadın görmüş bir adet Balın Meşeli gibi davranıyordu. Bunu konuşmasıyla ve yaptığı triple de belli ediyordu.

"Sence de Engin'le fazla samimi değil misin?"

"Ha? Ne demek lan o?"

"Hayır yani anlamıyorum bir dostun bir kardeşin verebileceklerinden daha fazlasını verdim sana ama... Ama gördüğüm değer senin başkalarına verdiğin değerin yanında okyanusta su damlası."

Ateş, ben ve Beren şaşkınlıkla Murat'a bakarken bu konuda ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyorduk.

"Sana aile verdim. Sana Balın'ı verdim. Balın'la ilişkinizin yapı taşı benim lan, ben. Balın'ın beni dostu olarak görmesi sizin ilişkinizi başlatan. Senin Balın'ın fotoğrafıyla uyuduğunu söylemesem bu kız sana dönmüyordu be! Ulan sana yeğen verdim ben be, yeğen! Pipisi bile var!"

Murat'ın konuşmaları şaşkınlık ve gülme arası garip bir etkileşime sebep olmuştu. Hem ben Porsuğumla benim fotoğrafımla uyuduğunu öğrenmeden önce barışmıştım ki. Hem bu detayı da bana zaten Beren söylemişti. Tamam Murat'la tanıştıktan sonra Ateş'e yürümem daha kolay olmuştu kabul ediyordum. Tamam yürümeyip koştuğumu da kabul ediyordum. Ama yine de bu Murat neyin kafasını yaşıyordu be?

"Ulan deli herif bana yeğen vermedin mi dedik? Ne lan bu üzerine kuma gelmiş gibi tripler? Bu Engin her geldiğinde özel günlerindeki kadınlardan farksız oluyorsun. Kendine gel lan." İkili arasındaki bu diyaloğa Beren'le gülmekten katılmıştık.

***

Sonunda düğün günü gelip çatmış ben gelin odasında hazırlanmaya koyulmuştum. Makyajım yapılmış gelinliğim giyilmek üzere hazırlanmıştı. Aynada yüzüme baktığımda gözlere vurgu yapılan doğal bir makyaj olması beni mutlu etmişti. Evet günlük hayatımda abartıyı ve şatafatı çok sevsem de bir gelin naif ve sade olmalıydı. Gelinliğimi de buna uygun olarak en güzel şekilde seçmiştim.

Dantel ve tüylerden oluşan gelinliğim straplezdi ve abartı bir kabarıklığı yoktu. Belinde tülden yapılmış hoş beyaz bir kurdelesi vardı. Sade fakat şıktı. Başımdaki tacım ise gelinliğime nazaran daha gösterişli ve 'ben buradayım.' diyen cinstendi. Saçlarımı dalgalar halinde salmıştım.

Odada yalnız başıma bu detayları incelerken bir yandan da gelinliğime özel iç çamaşırlarımı giymiştim. Korse ve külot şeklindeki iç çamaşırlarım gelinliğin beyazının tonunda ve rahatlardı. Bedenimi kavramaları ve şekillendirmeleri çok hoştu. Aynı şekilde sağ bacağımın baldır kısmına takmış olduğum bant da bu hoş hissi destekler nitelikteydi. Kapının aniden açılmasıyla ani bir korku ve panikle arkama döndüm, odaya izinsiz bir biçimde giren bu hadsiz de kimdi? Odaya hadsiz biri değil bir adet Porsuk girmişti. Aslında Porsukluğun tanımında hadsizlik de yatıyor olabilirdi.

Beni görür görmez bakışlarındaki şaşkınlığı artan Ateş göz kapaklarını sonuna kadar açmıştı. Beni aşağıdan yukarı doğru birkaç defa süzen Ateş sesli bir biçimde yutkundu. Onun vücudumu inceleyen bu hali benim de sesli bir biçimde yutkunmama sebep olmuş ve merakla ona bakmamı sağlamıştı. Bedenimden yüzüme kayan bakışları kararmıştı.

"Balım?" Bana doğru birkaç adım atmış olan Porsuğumun gazabından korkarak hızla geriye doğru adımladım ve panikle konuştum.

"Çık çık çık! Uzak dur benden."

Beni dinlemediği yüzündeki dalgınlığından belli olan Ateş transa geçmiş bir şekilde bana doğru yürüyor ve beni utanç içinde bırakıyordu çünkü birazdan bu odaya birilerinin girme ihtimali vardı ve bizi bu şekilde görebilecekleri gerçeği benim panik yapmama sebep oluyordu. En sonunda beni

bileğimden tutan ve kıskıvrak yakalayan Ateş'ten umutsuzca kaçmaya uğraştım. Fakat tabii ki başaramadım.

"Ya Ateş birisi görecek şimdi. Birazdan gelinliğimi giymem lazım. O yüzden annemle Beren gelecek odaya." Yoğun bakışlarıyla bana yaklaşan Ateş kolunu belime sarmıştı. Bedenimi bedenine yaslayan sevgilimin sıcaklığını hissetmek içimdeki dizginlemekte zorlandığım birtakım arzuları gün yüzüne çıkartıyordu.

"Güzelim sadece biraz dudaklarını öpeceğim. Geceyi bekliyorum sonrası için. Merak etme kimse görmeyecek. "

Benim cevabımı dahi beklemeden dudakları dudaklarıma kapandı. Fakat durmamız gerekiyordu. Başımı hızla yana doğru çevirdim ve Ateş'ten uzaklaştım.

"Ateş makyajımı mahvettin resmen ya."

Rujumun çoktan bozulduğunu ve dudak çevremin tekrar fondötene bulanması gerektiğini çok iyi biliyordum.

"İnan makyajın umurumda bile değil. Kaçma benden."

O sırada kapı hızla açılmış ve annemle Beren içeri girmişti. Bize şaşkınlıkla bakakalmışlardı. Ateş'ten kopup biraz daha öteye gitsem de şu an yerin dibine geçmiş olduğum bir gerçekti. Şaşkınlığı ve utancı ilk üzerinden atan Beren olmuştu.

"Rezil herif! Defol git buradan Allah'ın cezası!"

Ateş de en az benim kadar utanmış duruyor ve annemin gözlerine bir saniye dahi bakamıyordu. Bu utangaç hali panik dolu sesine de yansımıştı.

"Ben odaları karıştırmışım hoşça kalın."

Annemle Beren'e bakamadan "Hoşça kalın." diyen Porsuğum bana da gözlerini kaldırmayarak "İyi günler." dilemiş ve odadan kıpkırmızı bir biçimde ayrılmıştı. Şu anki halime ve dahi Porsuğumun haline gülsem mi ağlasam mı bilemiyordum. Ben bu kararsızlığın arasında bozulmuş rujumla dikilip kalırken Beren gülmeye başlamıştı.

"Az önce sana iyi günler mi diledi o?"

Beren soruyu sorarken kahkahalara boğulup beni biraz daha yerin dibine sokmuştu ve annemin karşısında konuşamaz bir hale gelmiştim. Gülmekle kızmak arasında kararsız kalan annem benim ondan ne kadar utandığımın fazlasıyla farkındaydı. Beni daha fazla utandırmamak için bir kaçış yolu bulmuştu.

"Benim Fikret'in yanına gitmem lazım kızlar. Beren sen de Balın'ın gelinliği giymesine yardımcı olursun. Hem ben Petek'i de yollarım birazdan." Beren gülmelerinin arasından annemin cümlelerini onayladığını belli etse de kendini dizginleyemiyordu.

"Tamam Bahar abla."

Annemin sonunda odadan çıkması yüzümün cayır cayır yandığını yeni fark etmemi sağlamıştı. Ellerimle yüzüme soğuk baskı uygularken bir yandan da onları yelpaze gibi yapmıştım.

***

"Abla çok güzel oldun... Sence ben de senin kadar mutlu olabilecek miyim?"

Petek'in gelinliğimi sonunda giymiş halime bakması ve iç geçirmesi bana bir derdinin olduğu hissini yansıtmıştı. Yüzümdeki gülümseme hızla silinirken Petek'e dönerek ne olduğunu çözmek için uğraştım.

"Neden bir tanem sen mutlu değil misin? Bir şey mi oldu?"

Bana içli bir şekilde bakan ve sonrasında da omuz silken Petek fazlasıyla duygusaldı. Etrafımıza baktığımda annem ortalarda yoktu ve Beren de bizden uzak bir köşede Boran'ı emzirmekle meşguldü. Ortamın müsait olduğunu anlamamla tekrar Petek'e döndüm.

"Hadi anlatsana güzelim neyin var?"

Kendini fena hâlde sıksa da gözünden akan bir damla yaş onu ele vermişti. O bir damla yaş da sonraki yaşları beraberinde getirirken Petek'in içindeki sıkıntıyı hepten merak ettim. Aslında ne olduğunu tahmin edebiliyordum. Sorun o

küçük playboy Burak'tı. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözyaşlarını sildim.

"Bazen Balın Meşeli gibi olmak işe yaramıyor abla... Sen şanslıydın, iyi ki de şanslısın. Sevdiğin adamın peşinden koştun ve bak onunla evleniyorsun ama Burak... O beni sevmemiş." Yüzünü buruşturup konuşmasını devam ettirmişti.

"Düşünsene abla hiç sevmemiş. Onun bir işler çevirdiğini anladım. Beni aldattığını, kullandığını... Bunu yüzüne vurunca da beni terk etti. Bağırıp çağırıp terk etti. Öyle kötü ve öyle yüzsüz ki..."

Duyduklarımın şoku ile Petek'e sımsıkı sarıldım. Bana aynı sıkı sarılmayla karşılık veren Petek gözyaşlarının gelinliğime gelmemesi için deli gibi uğraşıyordu. Fakat kardeşimin mutluluğunun yanında gelinliğin bir gram önemi yoktu. Petek'in yanaklarından öpüp ona tekrar sarılırken kulağına fısıldadım.

"Onu pişman edeceğiz güzelim. Sana yaptıkları için pişman edeceğiz onu." Bana umutla bakan Petek gözyaşlarının izin verdiği ölçüde yüzümü süzdü.

"O nasıl olacak abla. Böyle kötü bir insana ne yapılır?"

"Sonuçta seni beğenmiş ki seninle sevgili olmuş. Etkilenmiş bir şekilde. Hem sen çok güzelsin Petek, sevilmeyecek bir kız değilsin ama şimdi o elindeki bu eşsiz şansı kaçırdı. Kaçırdıklarını fark etmesi de senin elinde. Ona kaybettiklerini göstereceksin. Asil bir şekilde. Asla ağlamayacaksın, hep mutlu olacaksın ve öyle görüneceksin tamam mı? Öyle başla bir erkekle de sevgili olmana, onu kıskandırmana gerek yok. Senin buna ihtiyacın yok. Biz kadınlar kendi başımıza da mükemmeliz." Benim sözlerimin ardından gözlerindeki yaşları silen Petek yerinde dikleşti ve sonrasında yüzünde ortaya çıkardığı geniş bir gülümsemeyle bana baktı.

"Oldu mu abla?" Ona gülerek baktım ve kafamı aşağı yukarı salladım.

"Oldu güzelim. Hadi lavaboya gir elini yüzünü yıka. Sonrasında da makyajım tazeleyelim. O soğuk nevaleden kurtulduğun için ekstra mutlu olmalısın bu gece be. Tadını çıkar."

İyice kendine güveni ve hırsı yerine gelen Petek daha geniş bir sırıtmayla bana bakmıştı. Bazen birbirimizle çok uğraşsak da... Tamam genel olarak birbirimizle uğraşmaya bayılsak da biz en zor anımızda birbirimize kenetlenir kardeşten de öte olurduk. Bu da o anlardan biriydi işte. Petek mutlulukla odanın içindeki lavaboya gitmişti. Şu an Burak'a çok sinirliydim ve kardeşimi üzdüğü için onunla ben de uğraşacaktım biliyordum. Şanslıydı ki şu an evleniyordum yoksa o huysuz veledin benden kurtuluşu olamazdı.

"Balın ne oldu Petek iyi mi?"

Beren'in endişeli bir şekilde yanıma gelmesi ve bir yandan kucağındaki Boran'ı pışpışlaması beni gülümsetti. Boran'ın yanaklarını okşamış ve onu uyandırmadan küçük bir öpücüğü yanağına bırakmıştım. Bu tatlı bebeğe bir an önce kuzen yapmalıydık. Beren'e baktım ve omuz silkerek yavaşça konuştum.

"Yok bir şey ya, Petek evden gidiyorum diye mutsuz sadece. Galiba kıyafet dolabımın da benimle beraber gittiğini yeni idrak etti."

Benim bu sözlerimin ardından güçlü bir kahkaha atan Beren'in kucağındaki Boran'ı unuttuğu belliydi. Annesinin kahkahasıyla anında irkilen ve uyanan Boran her bebekten bekleneni gerçekleştirmişti. Ağlamaya başlamıştı. Beren panikle ve pişmanlıkla onu yine köşedeki koltuğa götürdü ve pışpışlamaya devam etti. O an aklıma gelen fikirle anlık bir panik yaşadım ve makyaj masasının üzerinde duran pembe gelin çiçeğime baktım. Porsuğumla en mükemmel çift olarak uyum içerisinde olmalıydık ve ben bunun için bu çiçeğin minik bir yakalık versiyonunu da bir tanecik Porsuğum için yaptırmayı da ihmal etmemiştim. Ateş bu çiçeği görünce yüzünü buruşturup pembeye hakaret dolu laflar edecekti ama onu dinlemeye niyetim yoktu. Uyumumuz renklerin şahıyla tamamlanmalıydı. Pembe çiçeği alarak odadan bir hışım fırladım. Hemen karşı koridordaki damat odasını görmemle yüzümdeki gülümseme kocaman bir hal almıştı. Bir tanecik Porsuğum ve aidiyetim olan adamla evleniyordum. Bugün biz artık bir bütün oluyor kuracağımız ailenin temellerini atı-

vorduk. Bugün en eşsiz ve en özel gündü hayatımdaki. Porsuğumun aralık olan kapısını itmek için yanaştım fakat tanıdık biriyle olan konuşmasını işitmemle adımlarımı durdurdum.

"Defolup gitsene sen artık!"

Ateş'in sinirli sesi o kadar yüksek tonda kulaklarıma doluşmuştu ki ne tepki vereceğimi bilemeyerek olduğum yere mıhlanmıştım. Konuştuğu kişiyle bu moda nasıl geldiğini ise asla ama asla çözememiştim. Anlaşılan o ki düğün günümüzde bile bu Porsuk kavga etmekten çekinmiyordu. Olay büyümeden hemen müdahale etmeliydim.

"Ben sana sadece çok yanlış yaptığını ve beni de bu duruma alet ettiğin için ne kadar pişman olduğumu söylemeye geldim. Böyle bir saçmalığın içine girmemin sebebi sensin. Bu fazlasıyla anlamsız, anlıyor musun Ateş?"

Bu sesi tanımamam imkânsızdı. Sonuçta yaşam mücadelem ve iyileşme dönemimde en çok duyduğum sesti. Doktorum şu an Ateş'le kavga ediyordu.

"Söyleyeceğim kahretsin söyleyeceğim ama şimdi değil!"

Ateş'in sözlerine onun kadar sinirle karşılık veren doktorum beni daha da şaşırtmıştı.

"Ne zaman peki?"

"Bilmiyorum, defol git diyorum sana! Kendini bana dövdürme!"

Ateş'in doktorun üzerine yürüdüğünü anlayınca bu duruma engel olmak için de hızla kapı kolunu kavradım. Fakat tam itip odaya gireceğim sırada işittiğim kelimeler beni yerime bir kez daha mıhladı.

"Balın'ın asla çocuk sahibi olmayacağını bilmeye hakkı var. Erteledikçe daha kötü olacak. Balayınız bitince söyle yoksa ben hekimi olarak söyleyeceğim ona Ateş Durmaz! Çoktan yapmam gerekeni yapacağım!"

Kulaklarım uğulduyordu. Çakılıp kaldığım yerimden kıpırdanamıyor olayları idrak edemiyordum. Bu anı ruhumdan ayrılmış bir şekilde bedenimden uzak dinliyordum sanki. Sanki benliğim benden kopmuş canımın acısı hissizleşip

uyuşmamı sağlamıştı. İstemsizce karnıma giden elim titriyor, saç diplerimden ayaklarıma uzanan bir uyuşukluk bedenimi kuşatıyordu. Kanımın çekildiğini damarlarımın darmadağın olduğunu hissediyordum. Parmaklarımdan çekilen güç elimdeki rengini dahi göremediğim çiçeği düşürürken kendimi de onunla beraber yere atmamak için zorlamıştım. Kendimi yere atmak ve karnımda hissettiğim boşluk hissiyle kıvrılmak istiyordum. Kıpırdamamak, asla hareket etmemek istiyordum. Ben uyuşmuştum. Benliğimi bulamıyordum.

Adımlarımı geriye doğru atarken bedenim kendini acıdan korumak amaçlı olarak o bölgeden uzaklaşmıştı. Fakat acı yok olmamıştı. Ateş orada duruyor içimi yakıyordu. Ben anne olamayacak mıydım? Bana kimse anne demeyecek miydi? Benden saklanan gerçek o kadar büyüktü ki kendimi iyileştirecek ve anın mutluluğuna döndürecek tek bir nokta bile bulamıyordum. Yaşadığım acıdan uzaklaşmak ve duyduklarımın kırgınlıklarında yok olmak için yapmak istediğim tek şey uzaklaşmaktı.

Hızla aşağı kata inen merdivenlere yöneldim ve koşmaya başladım. Üzerimdeki gelinlikle bu kaçış ne kadar zor olsa da bunu umursamamıştım. Merdivenleri hızla inmemle bana şaşkınlıkla bakan konuklarla göz göze geldim. Annem, babam, Turgut dedem, Victor dedem, Fatoş teyzem, Namık, Ulaş abi, iş arkadaşlarım, okuldan arkadaşlarım, akrabalarım hepsi hemen karşımda duruyorlardı. Yüzlerindeki gülümsemeleri solmuş yüzümdeki ifadenin anlamını sorgular olmuşlardı. Onlar da biliyorlardı. Onlar da bu gerçeği biliyorlardı. Hayal kırıklığı ve acıyla kafamı onlardan çevirdim. Onları görmeye duymaya bile tahammülüm yoktu şu an. Hiçbir an. Bulunduğumuz gösterişli binadan dışarıya doğru hızla koşmaya başladım. Şaşkınlıkla ismimi bağırışlarını duysam da bir an bile yavaşlamamıştım, hızımı kesmeyip daha da arttırarak yoluma devam etmiştim.

Geceye gelinlikle çıkmam vücuduma güçlü bir soğuğun çarpmasına sebep olsa da içimdeki yangın bu soğuğu umursamayacağım kadar güçlüydü. Buradan itibaren ne yapacağımı düşünsem de bilmediğimi fark etmiştim. Sadece gitmek ve buradan metrelerce uzağa kaçmak istiyordum. Kaldırımın

hemen yanında park edilmiş duran babamın arabası gözüme çarpmıştı. Bulduğum fırsatı değerlendirerek durakladığım yerden hızla arabaya doğru koşmaya başladım. Kalkışta gazı köklemem ve hızla yola çıkmam bu yerden de hayallerimden de uzaklaşmamı beraberinde getirmişti...

***

Yatakta bir o yana bir bu yana dönüyordum. Bir sağanak altındaydım, kaçabileceğim bir yer yoktu. Bir lamba olabilmeyi diledim. Bir dolap, bir iğne, bir tarak belki bir düğme. Beni bu acıdan kurtulabileceğim cansız bir varlığa çevirebilir miydi Tanrı... Acıyı daha önce varlığını bilmediğim bir derinlikte yaşıyordum ve artık hissiz bir varlık olmak için, O'na yalvarıyordum.

Her zamanki yatağımda pembelerle çevrili odamda yatıyordum. Her şey aynıydı. Her şey olması gereken yerde, bıraktığım noktada öylece duruyorlardı. Sadece duruyorlardı. Hepsi aynıydı. Fakat ben... Ben değildim. Bütün benliğim, hayallerim, adanmışlığım, mutluluğum, umutlarım yakılıp yıkılmış beni de beraberlerinde eritmişlerdi. Ben erimiştim. Ben duyduklarımla kahrolmuştum... Ben bitmiştim. Sevdiğime onu ilk gördüğüm anda tutulmuştum, ona ilk görüşte aşık olmuştum. Daha ilk dakikada hayal ettiğim tek şey bu adamdan yapmak istediğim çocuklardı. Hayatımda gördüğüm en mükemmel erkekle sahip olmak istediğim çocuklardı...

Evet delilikti. Evet ben bir deliydim. Evet ben daha tanımadan, nasıl biridir bilmeden takılmıştım ona. Hayallerimdeki prensi bulduğumu hissetmiştim tam da o sırada. Pembe peri tozuna bulanmış hayallerim, bir bir siyaha boyanmıştı. Bir bir yok olmuşlardı. Artık benim bir çocuğum olamayacaktı. Canımdan daha çok sevebileceğim bir can olmayacaktı. Anneler günü azap olacaktı. Ben hayatımın aşkına, pembe hayallerimdeki koca yürekli prensime bir çocuk veremeyecektim. Onu baba yapamayacaktım. Koskoca kanseri daha beş yaşında atlatan ben bir kurşuna yenilmiştim. Tüm hayallerimi tek bir mermiyle o tutulduğum izbe noktada bırakmıştım. Ben bırakılmıştım. Odanın kapısına hızla vurulmuş Ateş'in bağırışı koridordan odama değin yankılanmıştı.

"Balın kapıyı aç!"

Kırgındım. Kırılmıştım. En çok da ona kırılmıştım. En çok da en değerlime yıkılmıştım. Saklandığım yorganın altından dahi hemen kapının önünde konuştukları cümleleri işitebiliyordum. Annemin hüzünlü sesini yerin en dibinde olsam bile duyardım ama şu an benliğimin çok çok ötesinde duyularımdan bir haber donmuş gibiydim ve yine hayatımda tanıdığım en fedakâr kadının sesini işitebiliyordum. Annemin sesini işitiyordum. Hiç anne olamayacak evladı için çırpınıyordu.

"Ateş, Balın yıkıldı. Yıkıldı yapma. Dinlensin. Dinlensin yavrum. Çöktü gözlerimin önünde bal kızım."

Bal Kızı'nın baldan tatlı kızı olamayacak anne. Kızının hayallerini çaldılar, 5 yaşındaki lösemili bir kızı yaşatan gelecek umudunu çaldılar anne. Beni çaldılar.

"Hayır gitmeyeceğim! Onu görmeden almadan gitmeyeceğim!" Ateş kükrercesine bağırmış beraberinde dışarıda bekleyen herkesi susturmuştu.

"Balın aç şu kapıyı! Balın!"

Neredeyse kapıyı kıracak kadar yumruklayan Ateş her hamlesinde içimde beliren gerginliği tetikliyor ve beni daha da dibe sokuyordu. Zar zor bulduğum sesim ve yorganın altından güç bela çıkardığım çehremle hırsla bağırdım.

"Ateş git buradan! Hepiniz gidin! Beni yalnız bırakın!"

Kısa bir sessizlik olmuş ve Ateş güçlü sesten anladığım kadarıyla kapıya yüklenmeye başlamıştı. Amacı bulunduğum odanın kapısını kırmak ve benimle yüzleşmekti. Fakat ben onunla yüzleşmeye hazır değildim. Ailemle bile konuşmak şu an yapmak istediğim en son şey bile değildi.

"Ateş yapma korkutacaksın kızı!"

Turgut dedemin de sesini işitmem benim daha da gerilmeme sebep oldu, şu an karşılaşmak zorunda kalacağım insan sayısının artması canımı yakmaya başlamıştı. En sonunda Ateş'in yüklenmelerine dayanamayan kapının menteşeleri çatırdamış ve kapı güçlü bir sesle kırılarak yıkılmıştı. Ben bu ana hayretle kalakalırken esas şoku karşımda damatlığıyla

yıkılmış bir halde duran Ateş'le yaşamıştım. Dağılmış saçları, çökmüş yüzü ve içine kan oturmuş gözleriyle çok başka biri duruyordu şu an karşımda. Onu bu halde görmek içimdeki kırgınlığı bir an için de olsa silecekmiş gibi hissettirse de acım ve kandırılmışlığım en taze şekilde yüreğimdeki yerini koruyordu.

"Çık bu evden!"

Benim tepkime ve öfkeme anlık bir şaşkınlık yaşasa da kızgın ifadesi çehresindeki tüm zerrelere yayılmıştı.

"Çıkmıyorum! Bu odadan da hayatından da kalbinden de aklından da çıkmıyorum! Bunu sana daha önce de söyledim!"

En çok da canımı bu yakıyordu işte. Benim tüm hücrelerime varlığıyla nüfuz etmiş ve aidiyetim olmuş bu adamın beni kandırması, benden gerçeği saklaması çok ama çok ağrıma gidiyordu. Gözlerimden akan ve neredeyse yüzümü yıkamaya başlayan yaşlara engel olamıyordum.

"Beni kandırdın sen! Ben bebek hayali kurarken boşuna hayal kurduğumu söylemeyecek kadar kötü bir insansın sen! Aptal gibi görünüyor muydum söylesene? Benim bir bebeğim olmayacak ve sen beni bencilce kandırdın! Kandırdınız beni!"

Annemin koridordan gelen ağlama sesi fazlasıyla içli bir şekilde bize yansırken gözlerimden akan yaşlarım bu sefer yüreğimden geliyor daha hızlı bir hal alıyorlardı. Annemin ağlama seslerini işittikçe Ateş'in kızgınlığı daha da artmıştı ve neredeyse gözlerinin içinden ateş çıkıyordu.

"Bana yaptığın her şeyi kabul ederim. Her üzüntüyle, hakaretinle, beni nikâh masasında bırakıp gitmenle dahi başa çıkabilirim ama olmadığın birine dönüşme Balın. Herkesi üzüyorsun farkında değilsin. Kendine de bize de bunu yapma..."

Ateş'in kelimeleri yüreğimi burksa da, kalbimi yumruğuyla sıkıyormuşçasına acı verse de içimdeki kırgınlık ve umutsuzluk geçmiyordu. Yıkılan hayallerim, yıkılan geleceğimdi. Benim ağlamama ve buna rağmen sadece ama sadece sessiz bir biçimde duruyor olmama daha fazla dayanamayan

Ateş, "Bu böyle olmaz." deyip beni bileğimden tuttuğu gibi yerimden kaldırdı ve peşinden sürüklemeye başladı. Fakat ben gitmek istemiyordum.

"Bırak istemiyorum! Gelmek istemiyorum!"

Beni dinlemeyen ve dinlemediği gibi de hızla gerisine dönüp beni sırtına atan Ateş sımsıkı tuttuğu bedenimi berabe-rinde evin dışına doğru sürükledi. Ardımızdan gelip de bizi durdurmamalarını beni haksız görmeleri olarak yorumluyor-dum. Bu da yaralı ruhuma daha da feci bir acı veriyordu.

***

Ateş beni zorla ilk evimize getirmiş ve kapıyı da ardımız-dan sertçe kapatmıştı. Fakat ben burada olmak istemiyordum, ben onu dinlemek istemiyordum. Beni üçlü koltuğa oturtan Ateş hemen karşımdaki yerini almış ve yorgun bedenini bir külçe gibi olduğu yere bırakmıştı. Yorgundu, en az benim ka-dar bitikti. Benim kadar yok olmuştu.

O an Ateş'in nemli gözlerini görmemle yok olan duy-gularımla daha da öldüğümü hissettim. Ben ölmüştüm ve sevdiğimi de kendimle beraber öldürüyordum. Onu da yi-tiriyordum. Oturduğu koltuktan kalkan ve hemen önümde dizlerinin üzerine çöken Ateş beni hıçkırıklarla ağlattı.

"İyi değilsin. Bir anlık sinirle üzüntüyle yaptın ama inan istersen haftaya daha büyük bir düğünle evleniriz. İstersen sadece nikâh kıyarız. Ben beni sevdiğini biliyorum, sadece kendini toparlamaya ihtiyacın var güzelim. Bırak sana yar-dım edeyim. Bizim birbirimizden başka kimimiz var ki? Sen benim güzel karımsın. O sözlerin ya da imzanın bir önemi yok, biz zaten evliyiz. Eşiz." Onun ifadeleri benim daha da canımı yakmış, yaşadığım acıya biçtiği laflar nevrimi döndür-müştü.

"Bir anlık mı? Yaşadığım acının bir anlık mı olduğunu düşünüyorsun? Bu acı bir ömürlük!"

Benim sözlerimle yeniden deliren Ateş beni öfkesiyle ya-kıp kül edecek gibiydi. Duygu geçişlerinin bu denli hızlı olu-şunu dünden beri yaşadığı sinirsel bozukluğa bağlıyordum.

Yıkılmıştı. O da en az benim kadar yıpranmıştı.

"Sen beni öldürecek misin kadın? İstediğim tek şey senin diyorum! Ben bir çocuğu bile sen bana bir kat daha bağlan diye istiyordum. Çocuğa gerek yok ki."

Elleriyle yüzümün iki yanını kavrayan Ateş nemini gözlerinden ince bir yağmur damlası gibi salarken dünyanın en acıtan güzelliğini izliyordum. Yağmurlu gözleri, ölü gözlerimdeyken kelimelerini devam ettirdi.

"Ben seni öyle bir seveceğim ki senin başka bir şeye ihtiyacın bile olmayacak."

Ona kafamı iki yana sallayarak olumsuzlukla baktım. Olmayacaktı, oldurmayacaktık. Ben bunu ona yapamayacaktım.

"Ben istemiyorum Ateş, artık istemiyorum. Ben yapamam." Benim cevabımla daha da sinirlenen Ateş kükrercesine bağırıyordu.

"Anlamıyorum beni delirtiyorsun! Benim çocuğum olmayacak olsa beni yine düğünümüzde terk edecek miydin söylesene!"

Duyduğum sözlerin ağırlığıyla gözlerim dolmuştu ve tekrar bir ağlama krizi beni ele geçirmişti çünkü biliyordum ki ben onu asla terk etmezdim ama yine de...

"Benim çocuğum olmayacak ama senin çocuğun olabilir. Ben asla anne olamayacağım ama sen baba olabilirsin. Biz birbirimizi tamamlamıyoruz bile." Benim ağlayarak söylediklerim Ateş'in yüzünde dehşet ifadesi yaratmıştı.

"Kendine yüklediğin anlam bu mu Balın? Aşk sevgi evlilik senin için bu mu? Bebek mi? Aile demek bebek mi demek? Sen bebeğin olmazsa olduğundan daha mı az kadın olacaksın? Daha az mı sevileceksin? Sen bebeğimiz olmayacak diye olduğundan daha mı az Balın olacaksın?! Daha mı az aşık olacaksın?"

Bana bağırarak söyledikleri içimdeki farklı noktalara dokunurken ben artık ben değilmişim gibi hissediyordum. Ruhumun ve benliğimin yitip gittiğini hissediyordum. Yere Ateş'in yanına çöktüm ve bedenim sarsıla sarsıla ağlamaya

devam ettim. Yitip giden benliğime kaybolan umutlarıma beni ben yapan hayallerimin yok olmasına ağlıyordum. Artık ben eksiktim, yarımdım. Bir daha tam olamayacaktım. Beni hızla kucağına alan ve sarıp sarmalayan Ateş ıslak yüzümü, saçlarımı ve gözlerimi öpüyordu. Bedenimi okşuyor beni tüm benliğiyle kuşatıyordu. Üşüyen ruhuma derman olabilmek için tüm benliğini bu uğurda seferber ediyordu.

"Sen benimsin. Benim cennetimsin. Senden daha fazla isteyeceğim bir şey yok. Benim Balımsın sen tamam mı? Geçecek her şey yoluna girecek."

Ateş'e ve ağlamaktan kızarmış gözlerine bakışlarımı kaldırdım. Onun teskin edici cümlelerinin beni daha da büyük bir hayal kırıklığına sürüklemesinden çok korkuyordum. Ama bu bakmaya doyamadığım gözlerdeki keder ve gözyaşları yüreğimi o kadar parçalıyordu ki yıkık viran bir adamın son çırpınışları gibi yüreğimde yankısını buluyordu.

"Ateş?"

"Söyle güzelim."

Dudağıma ve çeneme öpücüklerini konduran Ateş beni kendine daha da bastırmıştı. Ben yine ağlayarak ve hıçkırarak konuşmaya başlamıştım. Konuşurken bir yandan da onun kollarına tutunuyor beni hayata bağlayan tek düğüm o'ymuş gibi dokunduğum noktalarını sımsıkı kavrıyordum.

"Keşke vurulmadan önce ben... Ben keşke korunmasaydım. Keşke bizim bir bebeğimiz olsaydı."

Duyduklarıyla bedeni kasılan Ateş beni sımsıkı sarıp korumak istercesine sarmalamıştı. Birbirimize bedenlerimiz sımsıkı yapışırken onun da deli gibi ağladığını duyuyordum. Gözyaşları hıçkırıklarına karışıyor beni her defasında kendine daha da bastırıyordu.

"Seni ben koruyamadım o şerefsizden. Senin akıttığın her gözyaşında benim acizliğim var. Kahroluyorum Balın... Bu üzüntüyü yaşamandaki sebep benim ama her şeyi düzeltebilirim. Seni bu dünyada kimsenin sevilmeyeceği kadar çok seviyorum. Ruhumu bile kölen yaparım. Sana çok aşığım, çok bağlıyım Balın. Ne olur yanımda ol seni iyileştireyim. Ne olur

beni terk etme. Ne olur beni öldürme! Ölürüm Balın. Sensiz ben ölürüm."

Sözleri o kadar çaresiz o kadar bitikti ki karşımda küçüldükçe küçülmüş acıdan yanmıştı. Gözlerinden yaşlar sicim gibi akarken titreyen dudaklarını ve hıçkırıklarını kontrol edemiyordu. Beni sımsıkı tutarken uçup gidecek bir kuşmuşum misali korkuluydu.

"Balım içim yanıyor. Yalvarırım bırakma beni. Yalvarırım. Öldür ama beni sensizliğe terk etme. Sana ne demiştim ben ailem olmadan yaşadım ama kalbim olmadan yaşayamam. Sen benim kalbimsin, onu benden söküp atmak beni hızla öldürür. Yok eder. Ben sadece seni istiyorum. Tek seni istiyorum."

Ateş hıçkırıklarının arasından kesik kesik konuşurken sanki nefesi de kesiliyormuş gibiydi. Onun bu hali yüreğimi parçalıyordu. İçimdeki yaranın büyüklüğünü on misline katlıyor, bedenimde tedavi edilmesi zor bir kara delik oluşturuyordu. İkimizin de yediğimiz bu darbeden sağ kurtulabilmek için birbirimize ihtiyacı vardı. Biliyordum ki onsuz ben de bir ölüydüm. Onsuz sadece nefes alıp veren bir kabuktan ibaret olurdum. Ben onsuz nefes dahi alamaz ciğersiz kalırdım.

Karşımda hâlâ damatlığıyla duran ve sarsıla sarsıla ağlayan bu adamın karşısında ben de hıçkırıklarımı kontrol edemezken onun tek ilacım olduğunu ve eğer bir gün hayatıma devam etme kararı alacaksam onun kalbime kan pompalayacak atar damar olacağını çok iyi biliyordum. Kollarımı hızla Ateş'in beline doladım ve başımı göğsüne yaslayarak yanağımı kalbinin üstüne yerleştirdim. Ben şu an ben değildim ama onsuz da sadece bir hiçten ibarettim.

"Ateş benimle olursan üzüleceksin anla. Bir çocuk göreceksin içinde bir yer kanayacak. O kanayan yerde ben boğulacağım... Ben seni üzerim Ateş. Ben seni üzerim..."

"Ölümüm elinden olsun Balım. Ama elinden olsun, sensizlikten değil."

Sağ elimi iki eliyle kavramış ve yavaşça kaldırarak yanağına yerleştirmişti. Onu oraya sabitlediğinde benim dokunu-

şuma muhtaç bir çocuk gibi görünüyordu. Annesinin şefkatinden uzakta ve biçare olan zavallı masum bir çocuk gibi...

"Gidişinden değil... Dokunup öldür, dokunmadan değil."

Gece mavisi kızarmış bakışlarını ağlamaktan helak olmuş gözlerime diken Ateş adeta ruhumu okuyordu. Sözleriyle sıkışan yüreğim onun varlığına ait ve fena hâlde muhtaç iken ondan kaçmamın ve uzak durmamın imkânsız olduğunu çok iyi biliyordum.

"Bırakma beni Balım, bırakma. Beni öldürme... Ben sensiz ölüyüm, bitiğim. Senden daha fazla istediğim bir şey yok benim bu hayatta..."

Onun bu kelimeleriyle daha fazla dayanamadım, diğer elimi de diğer yanağına koydum ve sımsıkı yüzüne sabitledim. Avuçlarımın arasındaki solmuş yüzü ve yaralı gözleri ne yaptığımı sorgulatıyor, yaramın da tedavimin de bana bu adam olduğunu hissettiriyordu.

"Ateş... Ben... Ben iyileşmek istiyorum. Beni iyileştirmeni istiyorum."

Benim gitmeyeceğimi, onunla kalacağımı ve onsuz ölmeyeceğimi anlayan Ateş yaşadığı farkındalıkla yerinde hızla doğruldu. Beni de beraberinde doğrultan Ateş sımsıkı kavradığı belimle bedenimi kendine sabitlemişti. Çok hızlı attığını fark ettiğim kalbi göğüs kafesime çarparken sayısız öpücüğü suratıma, boynuma, kollarıma, ellerime ve dahi el bileklerime armağan ediyordu.

"Seni iyileştireceğim. Seninle iyileşeceğim ama seni bırakmayacağım. Seni asla bırakmayacağım."

Beni güçlü bedeniyle tutan ve bana destek olan Ateş yıkık dökük halinde dahi bana dağ oluyordu, en güvenilir güç olarak yanımda duruyordu. Bu adam hayatını her noktada bana adapte ediyordu ama... Ama neden benden bu gerçeği saklamıştı? Neden?

"Ama... Ama bana neden söylemedin gerçekleri? Neden söylemediniz Ateş?"

"Söyleyemedim... İstediğin her zaman çocuklardı hatta benden bile daha fazla istiyordun sanki onları... Yemin ederim sana açıklayacaktım. Gerçekleri öğrendiğinde benden uzakta bir yatakta değil de koynumda karım olarak yattığını ve birbirimizle güçlendiğimizi hayal ettim Balım. Herkesi de ben ikna ettim. Konuşmamak onlara da azaptı. İnan bana."

Gerçekleri saklamanın ve konuşmanın ruhunda oluşturduğu azabı belki de en iyi ben biliyordum. Ben de ondan saklamıştım ailesiyle ilgili gerçekleri, ben de söyleyememiştim bu hüzünleri. Onun mutluluğu ve iyiliği için saklamıştım. Kendimi yiyip bitirmiştim. O bana hesap dahi sormamışken ben acımdan gözüm dönmüş bir şekilde kendimi kaybetmiştim... Hıçkıra hıçkıra tekrar ağlamaya başladım fakat bu sefer ona sımsıkı sarılıp iki beden tek ruh olmaya çalıştım. Hayatımın aşkı, en değerli varlığıma sarılırken onunla gerçek bir aile olmak istiyordum ama bunun hiçbir zaman gerçekleşemeyeceği bir çekiç gibi beynimi deliyordu.

"Bizim bir ailemiz olamayacak buna hazır mısın?"

"Benim ailem sensin. Bizim kocaman bir ailemiz var. Bizim bir evladımız dahi var. Pezo'muz var. Sence bu bize, ona haksızlık değil mi? Biz seninle kocaman bir ailenin parçasıyken bu aileyi görmezlikten gelmek bencillik değil mi?"

Ruhuma dokunan haklı sözleri ve kelimelerinin ağırlığıyla dediklerini daha net kavramıştım. Her geçen dakika düşüncelerimde ayrı bir farkındalık canlanıyor beni farklı düşüncelere doğru yönlendiriyordu. Bunu yine bu mükemmel adam ve eşsiz varlığı yapıyordu. Bana olan aşkı yapıyordu. Benim ona olan aşkıma güveniyordu.

"Sevgilim özür dilerim. Seni bırakıp gittiğim için çok özür dilerim."

Ateş'ten tüm yüreğimle dilemiş olduğum özür samimi duygularımın tamamını barındırırken diz kapaklarımdaki uyuşma artık ayakta duramayacağımı hissettirmişti. Bunu fark eden Ateş beni hızla kucağına aldı ve beni küçük bir kız çocuğu gibi sahiplendi. Odamıza yürürken bakışlarımı âşık olduğum bu adamın yüzüne dikmiştim. Kızarık gözleri, morarmış gözaltları ve yorgun yüzüyle dahi bana güç olmaya

çalışıyordu. Yaralarımı sarmak istiyordu. Ben bu adamı da saf sevgisini de çok ama çok seviyordum.

Beni yatağımıza yatırırken örtüyü de üstüme örtmeyi ihmal etmemişti. Saçlarım yastığa yayılmıştı ve bakışlarım sadece gece mavisi gözlerde takılı kalmıştı. Üzerime eğilen ve yastığımın üzerindeki saçlarımı koklayarak öpen Ateş sanki ruhumu da öpüyordu.

"Ağlamandan nefret ediyorum ama gülünce güneş, ağlayınca ay parçası oluyorsun. Sen nasıl bir kadınsın böyle? Beni güzelliğinle öldürüyorsun Balın."

Onun yorgunluğunu gördükçe kahroluyordum. Elini tuttum ve yanıma yatması için kendime doğru çektim.

"Yanıma gel, sarıl bana."

Gözleri yumuşamış ve hiç vakit kaybetmeden yanıma yatmıştı. Beni kollarının arasına anında çeken Ateş sırtımı da göğsüne yaslamamı sağladı. Arkamdaki dağ, sırtımı yasladığım çınardı.

"Düğünden kaçmadım da demezsin cadı Baytar ama helal olsun valla yaşamadığın olay da kalmadı. Sefan olsun güzelim. Ben seni eninde sonunda karım yaptıktan sonra istediğini yap."

Esprili ses tonu ve çabası tamamen benim içindi, iyileşmemiz içindi. Gerçekten de düğünden kaçmadım demezdim artık. Hem de böylesine mükemmel biriyle olan düğünümden... Yüzümde küçük bir gülümseme oluşsa da bu gülümseme oldukça cansızdı ama umut vardı, onunlayken hep umut vardı.

"Hadi kapa gözlerini meleğim benim, deli kadınım. Her şey çok güzel olacak."

Yanağımı ve şakağımı öpen Ateş beni daha da sıkı sararken ona dönmek istemiştim. Onun kollarında kaybolmak ve tutkusuyla harmanlanmak şu an istediğim tek şeydi. Yavaşça kollarında döndüm ve bana merakla bakan bu adama gözlerimi diktim. Her hücresine aşkla bakıyordum ve aşkla doluyordum. Aynı aşkı onun hücrelerinde de görüyordum.

"Ateş... Seni çok seviyorum sevgilim."

"Kadınım. Ailem. Her şeyim."

Buluşan dudaklarımız anında bedenimi titretmişti. Onun da bedeni titrerken tutkusunu ve şehvetini şevkle bana yansıtmayı ihmal etmemişti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Ateş ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum?"

"Kolumu kopartacaksın resmen. Hâlâ bir de ne yapıyorum diye soruyorsun? Yavaş tut biraz kolumu ya!"

"Ulan bir kere kaçtın zaten. O evet'i almadan ölürüm de bırakmam bu kolu."

Porsuğumun çatık kaşlarını ve kararlı ifadesini inceledim. Mavi gözlerinde korkunun ateşi harlıyordu. Siyah saçlarını kısaltmıştı ve sakallarını sinekkaydı tıraş etmişti. Yakışıklı yüzünü ilk defa bu denli efendi görmek farklı bir biçimde onu daha da fazla beğenmeme sebep olmuştu. Üzerindeki siyah smokini ve cebindeki beyazlı pembeli çiçeği ile göz kamaştırıcıydı. Bakışlarım en sonunda hayatımın aşkından çekilmeyi başarıp etrafımı incelemek üzere önümdeki nikâh masasından karşımdaki misafirlerimize kaydı.

Aylar sonra tam da istediğim gibi bir yaz gelini oluyordum. Bodrum'da bir sahil düğünü organize eden Porsuğum bu organizasyonla beyaz ve pembe renklerin hâkim olduğu çok güzel bir ambiyansı bana sunmayı başarmıştı. Ortam hayallerimin de ötesinde olmuştu, renklere ve beraberindekilere sadece hayranlıkla bakabilmiştim. Beyaz örtülerle kaplı yuvarlak beyaz masaları beyaz sandalyeler destekliyordu. Sade ve güzel olan bu eşyaları da pembe süsler tamamlıyordu. Masanın ortasında pembe güllerden oluşan yuvarlak buketler vardı ve tabakların etraflarına da bu pembe gül yaprakları serpiştirilmişti. Porsuğum aynı zamanda yemeklerde de harika bir menü oluşturmuş ve misafirlerimize mükemmel bir şölen hazırlatmıştı.

Karşımdaki gülen yüzlere ve bizim mutluluğumuzu kendi mutlulukları gibi yüreğinde hisseden aileme ve aileden öte

dostlarıma gülümsedim. Bana sonsuz destekleri ve sevgilerini hissettiğim bu insanların aldığım her kararda yanımda olmaları ve beni desteklemeleri mucize gibiydi. Aylardır aldığım psikolojik desteğin yanında bu güzel insanların destekleri de en az o tedavi kadar iyileştirici güçteydi ve tabii ki Porsuğumun da... Sabır ve inatla benimle tüm doktor seanslarına gelen ve benim gibi tedavi olan Ateş yalnızca mutluluğumuzu düşünmekteydi. Elimi tutan ve asla bırakmayan bu adam her türlü zorluğa benimle ve belki de benden daha fazla göğüs geriyordu.

Benim mutluluğumuzu düşündüğüm bir nokta vardı ki... O da bir çocuğumuzun olabilmesi için pek çok doktorla görüştüğüm ve sayısız tedavi yöntemi üzerinde durduğum noktaydı. Doktorların çoğu ümitsiz konuşsalar da ben milyonda bir ihtimale dahi sımsıkı tutunuyor kurduğum hayallere kavuşmak uğruna en azından çabalamam gerektiğini düşünüyordum. Eğer sonucu olumsuz olacaksa da en azından denedim demek istiyordum... Ama ben biliyordum ki bu tedavi olumlu ya da olumsuz hangi sonucu doğuracaksa da biz zaten Ateş'le bir aileydik ve kocaman bir yuva kurmuştuk.

Üzerimdeki uçuş uçuş tüllerle kaplı ince askılı ve kabarık gelinliğime baktım. Gelinliğim tam da prenseslere layıktı. Yanımda duran beyaz atlı prensimin prensesiydim ve biz yaşadığımız birçok acıya rağmen artık mutlu olma ve birbirimizden asla kopmama kararı almıştık. Bir şeyleri acısıyla tatlısıyla ömrümüz boyunca paylaşacaktık.

"Sen Fikret kızı Balın, Hakan oğlu Ateş'i eş olarak kabul ediyor musun?"

İşittiğim soru cümlesi şu anı düşünmemi sağladı. Biz gerçekten sonunda Porsuğumla evleniyor muyduk? Sonsuz mutluluğa erişiyor muyduk?

Porsuğumun endişeli bakışları profilimdeydi ve geciken cevabım onu korkutmuştu. Ona bu psikolojik travmayı yaşattığım için kendimi çok suçlu hissetsem de artık onu da kendimi de mutlu etme zamanıydı. Önce anneme ve babama kayan bakışlarım sonrasında Turgut dedem ve Victor dedemin üzerinde gezinip arkadaşlarımda da can bulmuşlardı. Gördü-

ğüm gözlerin hepsi benim cevabımı büyük bir sabırsızlıkl bekliyordu, onları da bu denli korkutmuş olduğum gerçeğ geniş bir sırıtışı yüzüme yerleştirdi.

"Sonsuza kadar evet!"

Aniden söylediğim ve tüm sevincimle haykırdığım kelimelerimin tüm harfleri bize ait ortak bir ruhun hücreleri gibiydi. Biz artık birdik ve sonsuza kadar da bir kalacaktık. Ruhum ait olduğu eşle mest olmak üzereydi.

"Sen Hakan oğlu Ateş, Fikret kızı Balın'ı..."

"Evet! Evet! Evet!"

Ateş nikâh memurunun cümlesini tamamlamasını dahi beklememişti. Onun bu sabırsız hali hepimizin gülmesine sebep olurken o gülmekle gülmemek arasında kalmıştı. Ben imzayı atıncaya kadar içinin rahat etmeyeceğini biliyordum. Onun yakışıklı çehresi ve bana olan aşkını tüm dünyaya haykırmak istercesine kararlı duruşu ona kilitlenip kalmama sebepti. Ona baktığımı hisseden ve gece bakışlarını gözlerime sabitleyen Porsuğumun korkusunu bu açıdan daha net görmüştüm. Masanın altından koluma yapışmamış olan boştaki elini tuttum ve sımsıkı kavradım. Şu an arkadan birisi bu halimizi görse çok komik bir sahneye bakıyormuş hissine kapılabilirdi, ama biz birbirimizden bir milim dahi uzak kalmaya dayanamıyorduk ve bu sarılış bir istekten daha çok ihtiyaçtı bizim için...

Nikâh memurunun soruyu tamamlaması ve Ateş'in tekrar "Evet!" demesiyle sözlü kısım tamamlanmıştı. Önüme imza defterinin gelmesiyle etrafımızda akan saniyeleri umursamadan birbirimizin gözlerinde kaybolmuştuk. Biz zaten birdik, eştik ve şu an sadece bir prosedürü gerçekleştiriyorduk. Biz bu imzayı zaten yüreklerimize atmıştık. Elim titreyerek attığım imza Ateş'in hızlı attığı imzasıyla can bulmuştu. Nikâh şahitlerimiz Murat'la Beren'in keyifli imzaları gülen gözlerinin birer yansıması gibiydi. Biz mutluyduk, herkes mutluydu. Kocaman ailem şükür ki çok mutluydu.

Ve biz artık evliydik.

Nikâh memurunun hayal meyal işittiğim "Gelini öpebilirsin." sözü zihnimde yankılansa da idrak kanallarıma ulaşamamıştı. Şu an sebepsizce ayağa kalkıp aptal aptal gülümsüyordum. Elime tutuşturulan nüfus cüzdanına bakakalırken bu adamı tanıdığım ilk günden beri istediğim o harika olguya kavuştuğumu anlamıştım. Ateş'in yüzümü kaldırıp beni bakışlarına yöneltmesi ve yüzündeki zafer ifadesi beni daha da güldürdü. Önce alnımdan sonra yüzümün iki yanından öpen Ateş son olarak da dudaklarıma minik fakat çok şey anlatan bir öpücük bırakmıştı. Ateş'e mutlu mutlu baktım.

"Porsuğum hadi dans edelim de millet de gelinle damat nasıl olurmuş görsün."

"Ulan Baytar bir insan hiç mi değişmez. İşin gücün nispet."

"Sen dur Porsuğum daha Instagram'a fotoğraf koymadım. Esas nispet o zaman geliyor."

"Aslında sen de haklısın be Baytar. Böylesine bir adamla evlisin artık. Nispet yapmayacaksın da ne yapacaksın ki? Yapmaman hata ve hatta günah. Bendeki de soru işte."

***

Doğum günü partisinde tüm sevdikleriyle kuşatılmış ve ilgi manyağı haline gelmiş Serçe'ye bakıyordum. Bukleli uzun sarı saçları ve masmavi gözleri ile ortamda bir güneş gibi parlıyordu kızım. Ateş onu hep annesine benzetiyordu ve her defasında ondan bir anıymışçasına kızımızı kucaklıyordu. Etrafımızı incelediğimde mavi renk ve taçlarla kuşatılan süslemelerde gezdi gözlerim. Kendini Karlar Prensesi sanan bir kızım vardı, organizasyonun temellerini de bu sevgisi atmıştı. Tabaklardan bardaklara kadar bu prensesliğini yansıtmayı ihmal etmemiştim. Bakışlarını sağ profilimde hissettiğim Ateş'in kelimeleri de çok gecikmemişti. Zaten bu soruyu ne zaman soracağını merak ediyordum.

"Serçe'nin doğum günü pastası hazır mı?"

Porsuğumun sorduğu soruyla gözlerimi kızımızdan alıp ona çevirdim. Ateş'in kızımıza karşı olan bu ilgili tavırları ve

her daim gözünün üstünde oluşu beni gururlandırıyordu. O harika bir baba olmuştu. Beni asla yanıltmamıştı. Fakat bu ilgiyi de biraz abartmıştı. Ailelerimizin ve dostlarımızın yanında bile onu kıskanmadan yapamıyordu. Gözü özellikle kızımıza fazlasıyla ilgili olan Boran'ın üzerindeydi ve ona ezilmesi gereken bir böcekmiş gibi bakıyordu.

"Hazır Porsuğum hazır. Karlar Ülkesi filmindeki Kraliçe Elsa'nın resminin olduğu bir pasta yaptırdım. Serçe pastaya bayılacak. Resmen o animasyon filmine âşık."

Benim kelimelerimi duysa da anlamayan Ateş'in dikkati ve bakışları farklı bir noktaya kaymıştı. Boran'ın paytak adımlarla Serçe'ye yanaştığını fark eden Ateş neredeyse uçarak onlara doğru gitmiş ve Serçe'yi tuttuğu gibi kucağına almıştı. Boran ulaşamadığı Serçe'ye başını kaldırarak bakarken Ateş de ona sinirli bir bakış atıyordu.

"Uzak dur kızımdan lan yerden bitme abaza."

Ateş'in kızgın cümlesiyle anlık bir buhran yaşayan Boran Ateş'in ne dediğini anlamasa da Serçe'yi ondan uzak tuttuğunu anlayabilmişti. Gözleri dolan Boran hiç vakit kaybetmeden ağlamaya başladı. Bağırarak ağlayan Boran'ı annesi teselli edercesine sıcak kollarının arasına aldı. Beren'in Ateş'e attığı öldürücü bakışlar şu anki durumu daha da komik yapıyordu. Murat gülerek oğlunun başını okşarken bir yandan da Ateş'e laf attı.

"İstediğin kadar kaçır kızı, biz onu zamanı gelince alacağız."

"Lan gö..." Ateş'in yakıcı bir öfkeyle Serçe'yi daha da sıkı sararak girdiği sözlü dalaşa elimle ağzını kapatarak son verdim. Bu şakalara bile o kadar deli oluyordu ki, kızının hayatına birinin gireceği ve onun âşık olacağı bir ihtimali dahi zihninde canlandıramıyordu.

"Ateş ne yapıyorsun? Çocuklar var."

Benim çatık kaşlarımın arasından onu azarlamama daha da kızan Ateş bu mevzuya kafayı takmıştı.

"Balın ne dedim ben sana? Çağırmayalım şu iti dedim. Vallahi almayacağım bir daha bunları evime. Bitireceğim kardeşliği de."

Dedelerim, babam, Namık ve Murat kıskanç Porsuğuma kahkahalarla gülerlerken Fatoş teyzenin liderlik yaptığı kadınlar güruhu ben de dahil olmak üzere Ateş'e kınayan gözlerle bakıyorduk ama itiraf etmeliydim ki Fatoş teyze daha bir başka bakıyordu. Ateş'in kollarında kıpırdanan ve gülen Serçe onun yanaklarını okşayıp mırıldanmaya başladı.

"Posu. Posu."

Porsuğum diyemeyen Serçe ona 'Posu' diye hitap ediyordu ve bu Ateş'in tekrar bana kızgınlıkla bakmasına sebep olmuştu.

"Şu Porsuğum lafının başımıza açtığı işleri gördün mü? Çocuğun gözündeki baba algısını ne hale getirdin Allah'ın Baytarı. Resmen Pezo'dan farkım kalmadı."

Onun bu ifadesiyle daha da çok güldüm ve ona Posu diyen kızımın altın sarısı saçlarını okşadım. Bakışlarını kızına çeviren Ateş çatık kaşlarını anında yumuşattı ve yüzüne sevimli bir gülümseme takındı.

"Baba diyeceksin. Ba-ba."

Ateş'in "baba" kelimesini defalarca sıralamasına daha da gülen Serçe babasının yüzünü tekrar okşamaya başladı. Ona şimdiden âşık olmuştu ve gördüğüm kadarıyla Serçe'nin bu aşkı karşılıksız değildi. Bu mutluluğu daha da arttırmak için organizasyonun en önemli parçasını da getirsem iyi olacaktı. Bir koşu gittiğim mutfaktan Serçe'nin pastasını alıp gelmekti amacım. Fakat çok büyük bir pasta olduğu için tekerlekli bir sehpa ile onu salona doğru ilerletmeye başladım. Serçe'nin pastayı gördüğünde vereceği tepkiyi çok merak ediyordum hatta meraktan ölüyordum. Salondan girmeden önce doğum günü mumlarını yakmayı da ihmal etmemiştim. Kapıdan girerken söylediğim melodi kızımızın bizimle olan ilk doğum gününün keyif tınısıydı.

"İyi ki doğdun Serçe. İyi ki doğdun Serçe. İyi ki doğdun, iyi ki doğdun... İyi ki doğdun Serçe."

Benim söylediğim melodiye anında katılan topluluk hep bir ağızdan bunu Serçe'ye söylerken güzel kızımın mutluluktan gözlerinin ışıl ışıl parladığını hissetmiştim. Fakat esas pa-

rıldama Elsa'lı pastasını görmesiyle olmuş bu parıldama bir sevinç çığlığını da beraberinde getirmişti.

"Elsa! Elsa!"

Ateş'in kucağında kıpırdanan Serçe neredeyse pastanın üstüne atlayacak gibi duruyordu. Babası onu sımsıkı tutuyor ve pastaya daha yakından bakması için kızımızı pastaya doğru yaklaştırıyordu. Ateş'in kocaman bir sırıtmanın hâkim olduğu yüzü kızına bakarken daha da canlanıyordu. Serçe'yi bana döndüren Ateş kızımızdan duymayı uzun zamandır beklediğim kelimenin kulaklarımda çınlamasını sağlamıştı.

"Anne!"

Benim kucağıma gelmek için Ateş'in kucağında çırpınan Serçe'yle gözlerim doldu. Neredeyse sevinçten ağlayacaktım. Kızıma yönelmemle kısa sürede onun yanına varmış ve onu kollarımın arasına almıştım. Serçe üç yaşındaydı ve neredeyse altı aydır bizimleydi. Onun koruyucu ailesi olmak için başvurduğumuzda sürecin gerçekleşmesini günlerce beklemiştik ve ben ona kavuşacağım güne kadar neredeyse dakikaları saymıştım. Sonunda yanımıza geldiğinde hepimiz için bir alışma dönemi olmuştu, özellikle de Serçe için... Bu alışma döneminden sonra da sabırla bana anne demesini beklemiştim ve kızım bana doğum gününde anne diye hitap etmişti. Onu belki ben doğurmamıştım ama onunla beraber yeniden doğmuştum. O benim canımdandı ruhumdandı, kanımdan olmasına gerek yoktu. Ben ona dünya üzerindeki en iyi anne olacaktım çünkü onu en çok sevilen çocuk yapacaktım.

Serçe'nin küçük bedenini saran kollarım onu göğsüme hapsetmek istercesine sımsıkıydı. Onu içime katasım geliyor ve her şeyden, herkesten ebediyen korumak istiyordum. En az Ateş'in de benim kadar belki de daha bile fazla bu hislere sahip olduğunun da farkındaydım. Bunu bana attığı yumuşak bakışlardan, kızımızın saçlarını öpen dudaklarının alnıma kavuşmasından belli ediyordu. Bu anımız ve mutluluğumuz hiç bitmesindi, birkaç yıl sonra Serçe'yi tamamen nüfusumuza geçirmemizle de katlanarak artsındı.

***

Evliliğimizin ikinci yılıydı ve biz baş başa romantik bir gün geçirmek yerine tüm dostlarımız ve ailelerimizle bir arada güneşli havanın tadını çıkarmak istemiştik. Durmaz Malikânesi bahçesindeydik ve etrafımız derin bir sevgi seliyle kuşatılmıştı.

Uzun ince masaya tabakları, bardakları yerleştiren Pelek'e ek olarak annem de etin yanında yenmesi için hazırladığı mezeleri masaya yerleştiriyordu. Turgut dedem ve Fatoş teyzem iki kişilik sallanan koltukta oturup romantik dakikalar yaşıyorlardı, yüzlerindeki gerçek gülümsemeler bu dakikaların değerini ne denli bildiklerini yansıtıyordu. Murat'la Namık tavla oynarlarken Beren de Fulya'yla sohbet ederek masanın kurulmasına yardım ediyordu.

İkimizin de gözleri koşmakta olan çocuklarımızdaydı. Boran'la Serçe birbirlerini kovalarken yeni sahiplendiğimiz köpeğimiz Prens de onlara eşlik ediyordu. Gözümün iliştiği Pezo ise bu güzel günün keyfini çıkartırken umarsızca ve tüm kibriyle uzanmıştı. Ona gülmeden yapamamıştım. Fakat esas gülme sebebim mangalın başında durmakta olan Ateş ve babamdı. Babam mangalı yellerken Ateş de kedinin ciğere baktığı gibi pişmekte olan etlere bakıyordu.

"Porsuğum sakin ol birazdan yiyeceksin. Hem bir yandan da Serçe'ye yedirirsin."

Biraz ötemde dikilmekte olan Ateş seslenince yüzünü bana çevirdi. Bakışları gözlerimle buluşurken bana her baktığında gördüğüm o derin aşkı tekrar hissetmiştim ama artık bu aşkın yanında farklı bir şey daha vardı, daha masum ve daha başka bir aşk bu mavi gözlerde taht kuruyordu. Ateş'in bakışları Serçe'ye döndü ve onun için tüm mangaldan vazgeçeceğini aç kalsa da en önce onu doyuracağını biliyordum. Ateş öyle bir besliyordu ki Serçe'yi kavuştuğumuz ilk andaki çelimsiz bedeni şimdilerde daha yapılıydı. Ateş bana aldırdığı gibi Serçe'ye de kilo aldırmıştı. Onun iştahını da kendine benzetmişti. Serçe de aslında hiç şikayetçi değildi, babasına duyduğu aşk ve bağlılık her şeyden önce onu mutlu etmek üzerine kuruluydu. Babasına en çok mutluluk veren şeylerden birinin yemek olduğunu keşfettiğinden beri de o da yemek için ölür olmuştu.

Serçe'nin koşarken düştüğünü görmemle anlık bir korku yaşadım ve ona hızla yaklaştım. Her çocuk gibi düştüğü yerden geri kalkan kızım oyununa kaldığı yerden devam etmişti. Ateş de panikleyerek kızımıza doğru yanaşmıştı. Porsuğumun bu 'dünyanın en iyi babası' halleri yüzümde kocaman bir gülümseme oluşturuyordu her defasında. Onun bu korumacı tavrına ve sevdiklerine olan ilgisine her daim bayılıyordum.

"Porsuğum sana babalık çok yakıştı."

Sessizce fısıldadığım kelimelerim bakışlarını Serçe'den bana çevirmesini sağladı. Yüzündeki yumuşak ve merhametli ifadeyle bana bakarken yanağımı okşamayı da ihmal etmedi.

"Esas sana Balım, sana annelik çok yakıştı. Bana kocaman bir aile verdin sen. İyi ki..."

Yanağımdan öpen Ateş tekrar bakışlarını gözlerime dikerken sonsuzluk gibi gelen bir sürede birbirimize kilitlenmiştik.

"Ateş kaytarmasana hadi biraz da sen yelle şu etleri."

Babamın Ateş'e seslenmesiyle Ateş en çok yapmak istediği işe karşı hevesle adımlamıştı. Adımlamamış koşmuştu. Koşmamış uçmuştu. Babamın elindeki yelpazeyi kapan Ateş gözlerinden çıkan kalplerle mangalı yelliyordu. Babamın uyarısı gecikmemişti.

"Bak sakın yeme onları. Mangalla en son seni baş başa bıraktığımda yarısı bitmiş bir halde buldum ve yemeye de devam ediyordun. Sakın." Babamın Ateş'i uyarırken çok keyif aldığını görebiliyordum.

"Anne bu ne?"

Serçe'nin hemen yanımdan gelen sesi dikkatimin ona kaymasına sebep oldu. Aşağıya doğru baktım ve küçük kızımın elindeki kırmızılığı anlamaya çalıştığını fark ettim. O kırmızılığı ben de anlamaya çalışırken Serçe'nin meraklı gözlerle bana baktığını ve mavi bakışlarını doldurduğunu gördüm. Fakat esas gördüğüm güzel yüzünden ziyade o yüzü lekeleyen ve tüm endişeyi tek bir noktaya toparlayan kandı. Serçe'nin burnu kanıyordu. Tam onun yaşlarındaydım. Tam

onun yaşlarında bu kırmızı şeyle tanışmıştım ve bu kırmızı şey beni neredeyse öldürecek bir yapıya sahipken içten içe yeniliyordum. Hissettiğim korku ve endişeyle hızla yere çöktüm. Dizlerimin boşaldığını gücümün ve kanımın çekildiğini kavramıştım. Kızımın güzel yüzünü okşarken burnunu ellerimle silmeye uğraşıyordum fakat yerine yenisi geliyordu.

"Hayır! Hayır! Ateş? Yardım et!"

Serçe'yi onu iyileştirmek istercesine okşarken yavrumun gözlerinin dolduğunu ve korkmaya başladığını gördüm. Bu korkunun en önemli kaynağının şu anki tepkim olduğunu bilsem de kendimi durduramıyordum, yüreğimdeki bu amansız korkunun önüne bir set çekemiyordum.

"Balın sakin ol!" bağırışları kulaklarımı tırmalarken gözlerim sadece kızımı ve kanayan burnunu görüyordu. Mucizeme bakarken kanımı çeken bir krizi yaşıyordum. Serçe ağlayarak anneme sarılırken annem onu kucaklayarak hızla evin içerisine götürmüştü.

"Balım? Balım sakin ol. Kendine gel. Bir şeyi yok. Kızımızın bir şeyi yok!"

Ateş neredeyse haykırarak konuşurken kulaklarımın duyma kabiliyetinin azaldığını hissettim, bir süre sonra da bu kabiliyetini kaybetmesiyle daha da gerildim. Ateş'in kıpırdayan dudakları gözümün önünde dururken onları anlayamamak ve duyamamak bendeki endişeyi alevlendirmişti. Zihnime çöreklenen karanlık ve ensemde hissettiğim ağırlık görme yeteneğime de ket vururken ağırlaşan göz kapaklarımı daha fazla kontrol edemiyordum...

***

Gözlerimi bir hastane odasında açtığım zaman bu an ve ortam çok beklenmedikti. Benim şu an burada ne işim vardı ki? Kafamda deli sorular birbiri ardına sıralanırken hemen sağ tarafımda hissettiğim hareketlilik beni o tarafa bakmaya zorladı. Ateş yüzünde kocaman bir gülümseme ve alev alev yanan buğulu gözlerle bana bakarken uyandığıma bu denli sevinmiş oluşu beni şüphelendirmişti. Acaba ben on yıldır komadaydım da şimdi mi uyanmıştım? Ama yok Ateş hiç

yaşlanmamıştı tüm karizmatik hali ve albenisi ile olduğu gibi duruyordu. Hoş ya karşımdaki adamın bu hali on yıl sonrasında da pek farklı olmayacaktı. Ne kadar şanslı bir kadın olduğumu bir kez daha hissetmeden yapamamıştım. Ya ben bu yakışıklılığı, bu karizmayı yerim yerim... Aklıma gelen bir farkındalıkla ifadem donup kaldı ve bir korku hali yeniden ait olduğu yerde benimle buluştu.

"Ateş Serçe nerede? O nasıl iyi mi?" Benim ani bir telaşla yattığım yerden kalkmama kararlı bir ifadeyle karşı çıkan Ateş elleriyle omuzlarıma bastırarak beni geriye doğru hafifçe itmişti.

"Balın sakin ol kızımız iyi. Hem de çok iyi. Başına güneş geçmiş sadece boşa telaş yaptın. Serçe'yi de korkuttun, kendini de."

Yaşadığım ani bir rahatlamayla derin bir nefes alıp vermiştim. Fakat sonrasında da Serçe'yi korkutmuş olduğum gerçeği yüreğime bir ok gibi saplanmıştı. Kızımın üzülmesine de korkmasına da dayanamazdım. O benim her şeyimdi, yaşama sevincimdi. Onun gülümsemesini bir anlık dahi olsa söndürmeye katlanamazdım. Ateş beni rahatlatmaya çalışan ve gülümseyen ifadesiyle karşımda duruyordu.

"Serçe iyi Balın. Sadece birkaç saat uzak senden ve seni şimdiden çok özlemiş."

Duyduğum cümleler keyfimi yerine getirmişti. Bir an önce buradan gitmeli ve kızıma kavuşmalıydım. Sahi ya ben neden hâlâ buradaydım? Merakla Ateş'e baktım.

"Ateş ne işim var benim burada? Neden evimize gitmiyoruz?"

"Bir baygınlık yaşadın Balım. Hem..."

Bana yüzünde meydana gelen kararsız bir ifadeyle bakan Ateş gülümsemekle kahkaha atmak arasında kalmış gibiydi. Nemlenen gözleri ise durumu daha da ilginç kılıyordu. Bu garip hallerinin sebebi neydi çözememiştim.

"Hem ne?"

"Baytar... Baytarım. Benim bal yüzlüm. Sana söylemem gereken bir durum var..."

Onun bu gizemli tavırlarına artık dayanamadım ve bir hışım yerimde doğrularak yatakta oturur pozisyona geçtim. Artık sinirleniyordum.

"Ateş! Beni sinirlendiriyorsun artık! Ne söyleyeceksen söyle ya!"

Bana korkarak bakan ve anında ellerini teslim olarak kaldıran Porsuk kafalı artık konuşacak gibi duruyordu. Fakat bu kararlı ifadesinin yanına bir de kaş çatışı eklemeden yapamamıştı. Şimdi neden sinirlenmişti ki bu Ateş bozuntusu?

"Balın ani hareketler yapmanı yasaklıyorum. Sakince sor ne soracaksan. Hem bir süre senin burada dinlenmen gerekiyor. Yani şu sabırsız hallerini bir kenara bıraksan iyi olur."

"Niye bel fıtığım mı varmış? Taş gibiyim ben be taş. Gencecik kadınım. Ani hareketler yapmamı yasaklıyormuş beyefendi. Bak sen şu işe. Bizim evin reisi benim. Bir şey yasaklanacaksa ben yasaklarım. Hem neden burada durmak zorundayım ki? Fıtık değilim değil mi?"

Sağ elinin parmaklarıyla burnunun kemerini tutan Ateş yine bir sabır çekme seansına geçiş yapmıştı. Onun bu kaplan tavırlarının arkasından gelen kedi hallerine bayılıyordum. Ya da Porsuk tavırlarının arkasından gelen yavru Porsuk hallerine... Ya ben bu adamın her haline bayılmak zorunda mıydım?

"Balın. Sen benim için mucizesin ve bizim bir mucizemiz daha olacak güzelim. Sen hamileymişsin Balım. Bir çocuğumuz daha oluyormuş."

Duyduklarımı net bir biçimde anlamıştım. Hamileymişim. Evet tam olarak öyleymişim. İyi de çocuğu olamayacak bir kadına yapılan bu şaka nasıl reva görülmüştü?

Ateş'in söyledikleri beynimin idrak noktalarının fena hâlde tıkanmasına sebep olurken duyduklarımın gerçek dışılığı gözlerimi doldurdu. Bu anı hayal etmek, şaka dahi olsa yaşamak bile çok güzeldi. Keşke bir gün gerçeğini yaşayabilmek nasip olsaydı. Keşke bir gün Serçe'ye bir kardeş getirebilseydik... Ama olmazdı, olamazdı. Böyle bir şey sadece kötü bir şakaydı. Gözlerimden sicim gibi akmaya başlayan yaşlar içimdeki yangının daha da harlanmasına sebep olurken Ateş'e

bakan gözlerim hayal kırıklığıyla doluydu.

"Ateş bu şakayı yapmış olamazsın değil mi?" Panikle yerinden kalkan ve hızla ellerimi tutan Ateş yanıma oturarak bana daha da fazla yaklaşmıştı. Gözlerindeki mahcupluk ve acıma yaptığı şakadan fazlasıyla pişmanlık duyduğunu gösteriyordu.

"Şaka yok Balım şaka yok. Bizim bir çocuğumuz daha olacak. Ailemize yeni bir parça katılacak. Serçe abla olacak. Şaka yok Baytarım."

Duyduğum kelimelerin etkisi ve Ateş'in tüm ciddiyeti karşımda dururken mümkün olmasına inanamadığım bu durum beni dünyanın en mutlu insanı yapmıştı. Şu an gerçekten Serçe'ye bir kardeş mi geliyordu?

***

"Ateş uyan. Ateş uyan dedim."

"Ne oldu? Hı ne oldu?"

"Porsuğum benim canım karpuz çekti. Hem de çok fena hâlde. Acaba bir koşu gidip alsan mı?"

Saat gecenin bir yarısıydı ve ben karpuz kokusunu burnumda duyarak rüyalar âlemimden uyanmıştım. Şu anki gerçeklikte yanımızda karpuz yoktu. Bana minik bir karpuzu anımsatan ve altı ayı doldurmak üzere olan karnımı okşadım. Artık ayak parmaklarımı görememeye başlamıştım ve bunun kilo almamla zerre alakası yoktu. Oğlum kocaman oluyordu. Ateş bir hışım yerinde doğruldu ve hemen yanındaki komodinde bulunan lambanın açma düğmesine bastı. Düğmeye basılır basılmaz ortamı sımsıcak bir ışık sararken bakmaya doyamadığım yüzün ve mavi gözlerin uykulu halleri beni biraz olsun kendime getirebilmişti. Bu adamın uyku mahmuru hali bile bu kadar yakışıklı, bu kadar can yakıcı olmak zorunda mıydı be?

"Gecenin üçünde canın karpuz çekiyor. Hem de bu mevsimde. Balın yavrum kış geldi. 'Winter has came.' Anladın mı? Nereden bulayım ben şimdi karpuzu?"

Ateş'in fazlasıyla haklı olduğunu bilsem de burnumda nilten karpuz kokusu ve onun kıtır kıtır soğuk tadını nasıl aşeriyordum, ifade dahi edemiyordum. Aşermek öyle bir şeydi ki o an canımın istediği o yemeğe odaklanıyordum ve ona kavuşana kadar da o odaktan çıkamıyordum. Ateş bunu çok iyi biliyordu ve isteğimden asla vazgeçmeden sonuna kadar direteceğimin farkındaydı. Aylardır istediğim her şeyi canım istese de istemese de eve istifliyordu. Daha altı ayda bana 10 kilo aldırmıştı bile. Esas kiloların yedinci aydan sonra alındığını bilmem beni çok korkutsa da boğazıma da hâkim olamıyordum işte.

"Ya ama Ateş oğlumuz istiyor ona nasıl kıyabiliyorsun anlamıyorum ki... Yazık değil mi ona? Benim minik Porsuğumun canı karpuz çekmiş, çok mu?"

Benim yavru köpeği bakışlarıma ve dudaklarımı aşağıya sallayarak üzgün taklidi yapmama bakışları yumuşayan Ateş kararsızlıkla yerinde doğrulmuştu.

"Yavrum bak tabii ki kıyamam ona ama nereden bulacağım ben gecenin bir yarısı karpuzu? Biraz beklesek mi acaba? Belki canı farklı bir meyve çeker o zaman oğlumuzun, hı ne dersin? Mesela elma, portakal, mandalina. Ah gözünü sevdiğimin kış meyveleri. Hadi bekleyelim Bal yüzlüm." Ateş'in bu tembelliği artık sinirimi zıplatmıştı.

"Ateş sana inanamıyorum ya, inanamıyorum! Senin gibi teneke mideli bir manyağın oğlunun oğlunu taşıyorum karnımda. Sence de biraz gereksiz mantık aramıyor musun?"

Sesli bir iç çeken ve hemen ardından bana hak vererek başını sallayan Ateş sonrasında yataktan kalktı. Sadece iç çamaşırıyla yerinde duran Ateş sonrasında üzerine siyah bir boğazlı kazak geçirip altına da bir kot giymişti. Gecenin bu saatinde böylesine karizma bir adamı tek başına sokağa salmak hiç de gerçekleştirmek istediğim bir şey değildi. En iyisi benim de onunla gitmemdi. Yerimde yavaşça doğruldum ve bir yandan da korumak istercesine karnımı tuttum. Elim hep karnımda geziyordum, bu istemsizce tekrarladığım bir kontrol mekanizmasıydı. Bu mekanizmanın bir diğer adı annelik içgüdüsüydü. Üzerime montumu geçirmek üzere kıyafet

odamıza doğru hareket ettim. Fakat ensemden kavranmamla olduğum yere sabitlenmem bir oldu.

"Hey, hey sen nereye bakayım?"

Yavaşça Ateş'e döndüm ve masum bir ifadeyle siyah saçlarının çevrelediği yüzüne baktım. Artık saçlarını daha kısa kestiren Porsuğum her geçen gün babalığa daha fazla adapte oluyordu. Bundaki en büyük etken Serçe ve birbirlerine duydukları baba-kız aşkıydı.

"Seninle geliyorum Porsuğum."

"Serçe ne olacak? Kızımız hemen yan odada uyuyor farkındasın değil mi?"

"Porsuğum Petek var yanında. Beraber uyuyorlar. Sen farkındasın değil mi?" Bana kaşlarını çatarak bakan Ateş sinirlenmişti.

"Ulan Petek daha kendine zor bakıyor kızımla nasıl ilgilensin? Emanet edemem ben kızımı annesinden başka kimseye."

Ateş'in huysuz suratı her geçen gün daha da sevimli oluyordu. Benim de yüzümde kontrol etmekte güçlük çektiğim bir sırıtma halini canlandırıyordu. Ben bu adama da bana verdiği aileye de bayılıyordum. Bu adamı karşıma çıkaran Allah'ıma her gece dua ediyor, bin kez şükür ediyordum. Gülümseyerek Ateş'e bakmaya devam ettim ve elimi karnımın üstünde gezdirerek onu okşamaya başladım.

"Porsuğum ama Hakan da babasıyla beraber karpuz almaya gitmek istiyor."

Ateş'in gözleri önce ne olduğunu idrak edemez bir şekilde kilitlenip kalırken bir buz adamdan farksız duruyordu. Fakat dediklerimi idrak etmesi ve zihninde netleştirmesi ile kendine gelebilmişti. Farkındalık aşamasında ise sonunda bir tepki vermeyi başarmıştı.

"Sen az önce ne dedin?"

"Ben az önce ne dedim?"

"Sen az önce oğlumuza Hakan mı dedin?"

"Ben az önce oğlumuza Hakan dedim."

Bana doğru hızlı adımlarla gelip aramızdaki mesafeyi kapatan Ateş sonrasında ellerini karnımın üzerine koymuştu. Gece mavisi bakışlarındaki masumiyet ve çocuksu heves az önce duyduğu kelimenin gerçekliğini sorguluyor gibiydi. Gözleri dolu dolu bakarken nasıl da mutlulukla ışıldadığını görebiliyordum.

"Oğlumuzun adı Hakan mı olacak?"

Babasının adını oğlumuza vermeyi teklif etmemişti, düşündüyse bile dile getirmemişti ama ben cinsiyetini öğrendiğimiz ilk andan beri Hakan ismiyle bir tanecik oğlumu özdeşleştirmiştim. Oğlum dedesinin ismini yaşatacak, ruhunun sürekli yad edilmesini sağlayacaktı.

"Oğlumuzun adı Hakan oldu bile aşkım. Biliyorsun oğlumuz şu an bedenimin bir parçası ve ben ona ismini sinyaller halinde yolladım bile. Çok beğendi ve mutlu oldu kendisi." Bebeğimin karnımdaki varlığının kıpırtısı ve sonrasında da Ateş'in avuç içine doğru attığı tekmesi ikimizin de şaşkınlıkla gözlerimizi açmamıza sebep olmuştu.

"Porsuğum galiba Hakan ismini gerçekten çok sevdi."

"Sen nasıl bir kadınsın, sen nasıl bir yüreğe sahipsin nasıl bu kadar saf kalplisin? Nasıl?"

Ateş ardı arkasına sıraladığı kelimeleriyle cevabımı dahi beklememişti. Dudaklarıma geçirdiği dudakları ait olduğu noktaya kavuşmanın sevincini yaşarken içten içe hissettiği mutluluğunu da bu dudaklara ve yakıcı sıcaklıklarına armağan etmişti.

***

Beş Yıl Sonra...

"Hakan tam babam lan. Adam sanki reenkarnasyonla geri dönmüş gibi. Bir Hakan'la annem için savaşıyordum şimdi de karım için savaşıyorum. Ben bu çocuğu belediyenin barınağına bırakacağım Balın. Sinir oluyorum velede, tipe bak."

Alaçatı'da sahilde oturmuştuk ve karşımızda kumdan kale yapmakta olan çocuklarımızı seyrediyorduk. Şemsiyenin altındaki şezlonglarda otururken çocuklarımın şapkalarını taktığım ve güneş kremlerini eksiksiz bir biçimde sürdüğüm için yüreğim fazlasıyla rahattı. Bakışlarım tekrar evlatlarım üzerinde turlayıp düşünce âlemlerine yolculuk yapmaya başlamıştı. Serçe 9 yaşına gelmişti ve Hakan da tam 5 buçuk yaşındaydı. Çocuklarımın bu denli anlaşıyor oluşları ve birbirlerinden asla kopamayışları ruhumu okşuyordu.

Serçe erkek kardeşini koruyup kollayan bir abla ve Hakan için mükemmel bir örnekti. Her açıdan kardeşine çok öğretici ve sahipleniciydi. Harika bir evlat olmasının yanında artık tamamen de bizimdi. Onu nüfusumuza almış ve resmi olarak da onu evladımız yapmayı sonunda başarmıştık. Böylesine iki harika evladı bize bahşeden Allah'ıma sonsuz teşekkür ediyordum her seferinde. Kızımın altın sarısı saçlarını ve mavi gözlerini hayranlıkla seyrediyordum. Hakan ise siyah saçları ve benimkilere birebir benzeyen kahverengi gözleri ile çok yakışıklı duruyordu. İleride babasından bile yakışıklı olacaktı benim oğlum. Ateş'in Hakan'ı babasına benzetmesine de gülmeden yapamamıştım, gerçekten de dedesinin tıpkısının aynısı olmuştu bu minik Porsuk.

"Genetik haritanız malum."

Benim genlerine yaptığım övgüye aldırış etmeyen Ateş çatık kaşlarla incelediği oğlumuz hakkında laf yetiştirmeye devam ediyordu.

"O haritayı sikeyim ben. Babamla uğraştım onca yıl, bir de şimdi bu veletle uğraşıyorum."

Sahte bakışlarını Hakan'dan bana çeviren Ateş onları anında yumuşatmış ve istediğim kıvama getirmişti. Kocam tüm aşkı ve sevgisi ile karşımda çekinmeden dururken ben de ona kapılıp gitmekten bir dakika bile gocunmuyordum.

"Sen herkesten her şeyden önce benimsin, bana aitsin Balım. En çok benimsin sen." Yanağını öptüm ve öptüğüm yeri şefkatle okşadım. Bu adama da kelimelerine de bayılıyordum.

"Serçe de babaannesine ne çok benziyor farkında mısın?"

Eleni'ye neredeyse birebir benzeyen Serçe konuştuklarımızdan habersiz sımsıcak bir gülümsemeyle bize bakıyordu. Ona olan sevgimin büyüklüğü karşısında titrediğimi hissetmiştim. Pembe bikinisiyle karşımda oturan kızımın ayağına değen taşı bile yok edecek kuvvette hissediyordum. Tüm anneler gibi evladına âşık ve onu hayatı pahasına korumaya yeminliydim. Serçe'nin adının geçmesiyle gözlerinin içi parlayan ve bakışlarındaki ifade daha farklı bir aşka evrilen Ateş bakışlarını hızla kızımıza çevirmişti.

"Evet çok benziyor babaannesine. Benim minik prensesimin babası onu yer. Bir de bana makyaj yapıp saçlarıma toka takmasa daha bir başka seveceğim ama... Neyse. Güzeller güzeli kızım o benim."

Serçe'nin Ateş'le evcilik oynayışını ve babasını bir oyuncak bebekmiş gibi süslemesini hatırladıkça içimi kaplayan gülme isteğine engel olamıyordum. Ateş'in sessizce durup kızı üzülmesin diye bu durumu kabullenmesi sonsuzluk boyutunda güzeldi.

"Ama sana tokalar, makyajlar çok yakışıyor ki Porsuğum."

"Tabii bilmez miyim? Ondan götünle güldün bana. Gülmekten bayılıyordun lan sen." Onun bu ifadesi bana minik bir kahkaha attırmıştı.

"Bir dahakine fotoğraf çekeceğim Porsuğum."

Ateş duyduklarının etkisiyle gerilirken tek kaşını kaldırmayı da ihmal etmemişti. Bu bakışlardan hafifçe tırssam da bildiğimi okumaktan vazgeçmeyecektim. Fakat karşımdaki bu adamın yaptığı fedakârlıkları, çocukları için neredeyse kendini parçalaması onları kalbinde ne denli güzel bir yere yerleştirdiğini yansıtıyordu.

"Sen harika bir babasın harika bir kocasın. Eğer bir Bal Porsuğu olsaydım yine seni severdim. İnsanım yine seni seviyorum. Bendeki de böyle tutarlı bir aşk işte." Benim kelimelerimin ardından gülen ve beni gıdıklamaya başlayan Ateş keyifle konuştu.

"Güneşin altında kalınca yine saçmaladın mı sen Balım?"

Onun beni gıdıklaması hem huylanmama sebep olmuş hem de bir yandan gülmemi sağlamıştı. Bu adam yüzümdeki gülümsemenin, kalbimdeki ısının yegâne sebebiydi. Aynı duyguları yüreğinde hissetmiş gibi bana bakan ve aşk dolu bakışlarını zerre saklamayan Ateş bana doğru yaklaştı. Belimden kavrayan ve dudaklarını kulağıma dayayan Ateş yavaşça konuştu.

"Bana ailemi veren kadın. Sen iyi ki gelip çarptın hayatıma. Seni seviyorum." Nefesi yanağımı, fısıltısı ruhumu okşuyordu. Bu adam bana çok iyi geliyordu.

"Ben de seni seviyorum Porsuğum."

Ateş'in bakışları yüzümün her zerresinde ayrı dolanıyor, beni ayrı inceliyordu. Sanki ezberlemek istiyor gibiydi, sanki bakmaya doyamıyor gibiydi. Onun siyah saçları ve siyah saçlarına tezat beyaz teni güneşten hafifçe pembeleşmeye başlamışken bir başka karizmaydı bu adam.

Dudaklarıma yaklaştırdığı dudakları en sonunda kavuşmuşlardı. Bu dudaklar kavuştukları gibi ait olduğumuz noktayı da bize hissettirmişlerdi. Küçük öpüşmemiz tam da hararetleneceği o anda bir ses duyulmuş, bu anın büyüsünden bizi çekip çıkarmıştı. Hakan'ın klasik taktiklerinden birine daha kurban giden öpücüğümüz Ateş'i yine çileden çıkartacaktı.

"Anne benim karnım acıktı."

-MUTLU SON-